

Flisch
21

ADAM FLASCH'S
NACHLASS 1902.

Flasch 91

Stanford:

15

Att

ΕΘΝΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΓΛΥΠΤΑ

ΤΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙΓΡΑΦΙΚΟΣ

ΥΠΟ

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΦΟΡΟΥ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΩΝ

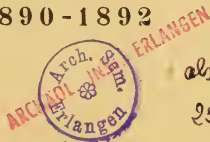
ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΛΗΡΗΣ

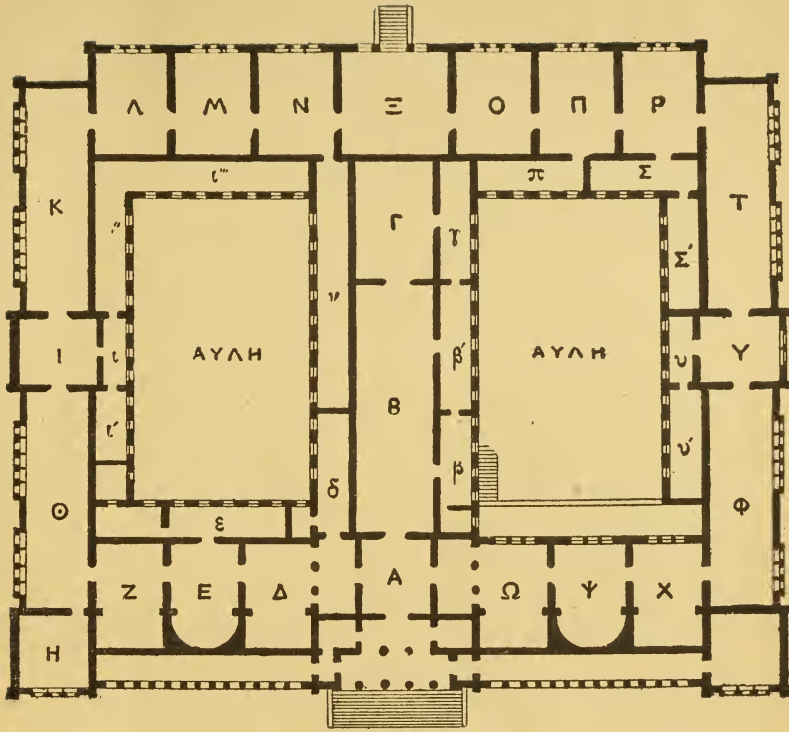
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Σ. Κ. ΒΛΑΣΤΟΥ

63 ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 63 — 14 ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ 14

1890-1892

als Dublette angesehen
23. 8. 84 H. J.

Ἐθνικὸν Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον.

A. Πρόδομος.

- B. Αἶθουσα ἔργων προελληνικῶν χρόνων (αἶθουσα Μυκηναία).
 β. Δωμάτιον ἔργων προελληνικῶν χρόνων.
 β' Δωμάτιον διαφόρων ἔργων προελληνικῆς καὶ αἰγυπτιακῆς τέχνης.
 Γ. Αἶθουσα ἔργων αἰγυπτιακῆς τέχνης (αἶθουσα αἰγυπτιακῆ Ἰωάννου Δημητρίου τοῦ ἐκ Δήμνου).
 γ. Δωμάτιον αἰγυπτιακῶν ἔργων, αἰγυπτιακῆς τε καὶ ἀλεξανδρινῆς τέχνης (δωμάτιον Ἰωάννου Δημητρίου).
 Δ. Αἶθουσα ἔργων ἀρχαίᾳς καὶ ἀρχαϊζούσης τέχνης (ἀρχαϊκῆ αἶθουσα).
 δ. Δωμάτιον ἔργων ἀρχαίᾳς καὶ ἀρχαϊζούσης τέχνης.
 Ε. Πρώτῃ αἶθουσα ἔργων ἀκμαζούσης τέχνης (αἶθουσα Ἀθηναῖς).
 ε. Δωμάτιον ἔργων ἀκμαζούσης τέχνης.
 Ζ. Δευτέρῃ αἶθουσα ἔργων ἀκμαζούσης τέχνης (αἶθουσα Ἐρμοῦ).

- Η. Πρώτη αἴθουσα ἔργων ἀλεξανδρινῶν καὶ ρωμαϊκῶν χρόνων (αἴθουσα Θέμιδος).
- Θ. Δευτέρα αἴθουσα ἔργων ἀλεξανδρινῶν καὶ ρωμαϊκῶν χρόνων (αἴθουσα Ποσειδῶνος).
- Ι. Τρίτη αἴθουσα ἔργων ἀλεξανδρινῶν καὶ ρωμαϊκῶν χρόνων (αἴθουσα κοσμητῶν).
- ι, ι', ι'', ι'''. Δωμάτια ἔργων ἀλεξανδρινῶν καὶ ρωμαϊκῶν χρόνων.
- Κ. Πρώτη μεγάλη αἴθουσα ἐπιτυμῶν ἀναγλύφων.
- Λ. Δευτέρα αἴθουσα ἐπιτυμῶν ἀναγλύφων.
- Μ. Τρίτη αἴθουσα ἐπιτυμῶν ἀναγλύφων.
- Ν. Τετάρτη αἴθουσα ἐπιτυμῶν ἀναγλύφων (αἴθουσα ἐπιτυμῶν ἀγγείων).
- ν. Δωμάτιον ἐπιτυμῶν ἀναγλύφων.
- Ξ. Πέμπτη αἴθουσα ἐπιτυμῶν ἀναγλύφων (αἴθουσα σαρκοφάγων).
- Ο. Αἴθουσα ρωμαϊκῶν ἐπιτυμῶν ἀναγλύφων.
- Π. Αἴθουσα ἀναθηματικῶν ἀναγλύφων.
- π. Δωμάτιον ἀναθηματικῶν καὶ διαφόρων ἀναγλύφων.
- Ρ. Αἴθουσα ἀναγλύφων καὶ διαφόρων ἔργων.
- Σ. Πρώτη αἴθουσα ἔργων καταπτώσεως τῆς τέχνης (αἴθουσα βυζαντινῆ).
- Σ' Δευτέρα αἴθουσα βυζαντινῆ.
-
- Τ. Υ. Φ. Αἴθουσαι ἀγγείων (Ἀγγειοθήκη).
- υ, υ' Δωμάτια ἀγγείων.
-
- Χ. Ψ. Αἴθουσαι πηλίνων εἰδωλίων (Πηλινοθήκη).
-
- Ω. Αἴθουσα χαλκῶν (Χαλκοθήκη).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Τὰ ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ μνημονευόμενα κυριώτερα συγγράμματα καὶ χειρόγραφοι κατάλογοι, τὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συντετηγημένως δεδηλωμένα, εἶνε τὰ ἑξῆς:

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας: Χειρόγραφον βιβλίον τηρούμενον ὑπὸ τῆς Γεν. Ἐφορείας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1885, ἐν ᾧ καταγράφονται τὰ εἰς τὸ Ἔθν. Μουσεῖον ἐκάστοτε εἰσαγόμενα ἀρχαῖα.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας: Χειρόγραφον βιβλίον τηρούμενον ὑπὸ τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας, ἐν ᾧ καταγράφονται τὰ ὑπ' αὐτῆς προσκτώμενα ἀρχαῖα.

Πιττάκης: Κατάλογος τῶν ἐπὶ τῆς ἐφορείας τοῦ Πιττάκη ὑπαρχόντων ἀρχαίων ἐν τῷ Θεσεῖῳ, ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ ἐν τοῖς Προπουλαίοις. Χειρόγραφον τοῦ Πιττάκη κείμενον ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τῆς Γεν. Ἐφορείας τῶν ἀρχαιοτήτων.

Καμπάνης: Καταγραφή τῶν ἐν τῷ Μουσεῖῳ Αἰγίνης ἀρχαίων ὑπὸ Λεοντίου Καμπάνη. Χειρόγραφον σωζόμενον ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Γεν. Ἐφορείας τῶν ἀρχαιοτήτων, δημοσιευόμενον ἐν τῷ ἀνά χειρας Καταλόγῳ ἐν σ. 11 κ. ἐ.

Δελτίον: Ἀρχαιολογικὸν Δελτίον ἐκδιδόμενον κατὰ μῆνα ὑπὸ τοῦ Γεν. Ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων Π. Καββαδία 1885 κ. ἐ.

Ἀρχ. Ἐφημερίς: Ἐφημερίς Ἀρχαιολογικὴ ἐκδιδομένη ὑπὸ τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας 1837 — 1860. 1862 — 1874. 1883 κ. ἐ.

Ἀθήναιος: Ἀθήναιον, σύγγραμμα περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἐπιμελείᾳ Εὐθ. Καστόρχη καὶ Στ. Κορμανούδη. Ἀθήνησι 1872 — 1882.

Annali, Monumenti, Bulletino del Instituto di corrispondenza archeologica. Roma 1829 — 1885.

Arch. Ztng: Archäologische Zeitung. Berlin 1843 — 1885.

Brunn-Bruckmann: Denkmäler griechischer und römischer Skulptur. München 1887 x. έ.

Bull. de corr. hellénique: Bulletin de correspondance hellénique publié par l'école française d'Athènes. Athènes 1877 — 1891.

Cavvadias: Fouilles d'Épidaure, τόμ. I. (ὕπὸ τὰ πιεστῆρια).

C. I. A.: Corpus Inscriptionum Atticarum. Berlin 1873 x. έ.

C. I. G.: Corpus Inscriptionum Graecarum. 1825. x. έ.

Conze: Die Attischen Grabreliefs. 1890 x. έ.

Antike Denkmäler des arch. Instituts. 1886 x. έ.

Friederichs-Wolters: Bausteine zur Geschichte der griechischen Plastik. Berlin 1885.

Gazette archéologique. Paris 1875 x. έ.

Heydemann: Die antiken Marmor - Bildwerke in der sog. Stoa des Hadrian, dem Windethurm des Andronikos, dem Wärterhäuschen auf der Akropolis und der Ephorie im Cultusministerium. 1874.

Jahrbuch des arch. Instituts. Berlin 1886 x. έ.

Journal of Hellenic studies. London 1880 x. έ.

Kaibel: Epigrammata graeca ex lapidibus conlecta 1878.

Kekulé: Die antiken Bildwerke im Theseion zu Athen. 1869.

Le Bas - Reinach: Voyage archéologique en Grèce et en Asie mineure (III. Monuments figurés). Έκδοσις S. Reinach. Paris 1888.

Lepsius : Griechische Marmorstudien. (Phil. - hist. Abh. nicht zur Akad. gehör. Gelehrter. 1891).

Mittheilungen: Mittheilungen des Kais. Deutsch. archäologischen Instituts: Athenische Abtheilung. Athen, 1876 x. é.

Müller - Schöll: Archæologische Mittheilungen aus Griechenland, nach C. O. Müllers hinterlassenen Papieren herausgegeben von A. Schöll. 1843.

Newton : Antiquities at Athens (Transactions of the Royal Society of Litterature, N. S. 5, 17)

Pervanoglu : Die Grabsteine der alten Griechen. Leipzig 1863.

Rangabè : Antiquités helléniques. Athènes, 1842. 1855.

Roehl : Inscriptiones græcæ antiquissimæ. Berlin 1883.

Revue arch. : Revue archéologique. Paris 1844 x. é.

Ross : Archäologische Aufsätze. Leipsig 1855 — 1861.

Saulcy : Les Musées d'Athènes (Rev. arch. 1845).

Sybel : Katalog der Sculpturen zu Athen v. L. v. Sybel. Marburg 1881.

Schöne R. : Griechische Reliefs aus Athen. Sammlungen. Leipzig 1872.

Wieseler : Archæologischer Bericht über seine Reise nach Griechenland. Abhandl. d. Götting. Ges. der Wiss. XIX, 1874.

Πᾶν ἀρχαῖον εἰσαγόμενον εἰς τὸ Μουσεῖον ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀνὰ χειρὸς Καταλόγου θέλει λαμβάνει αὐξοῦντα ἀριθμὸν ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ μείζονος ἀριθμοῦ τοῦ Καταλόγου τούτου, ὥστε οἱ τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ἀρχαίων ἀριθμοὶ εἶνε μόνιμοί, δὲν θὰ μεταβάλλωνται δηλ. ἐν τῷ μέλλοντι.

ΓΛΥΠΤΑ

ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Γλυπτὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου» δημοσιεύω περιγραφικὸν κατάλογον πάντων τῶν ἐν τῷ Ἐθνικῷ Ἀρχαιολογικῷ Μουσείῳ λιθίνων ἔργων τῆς Γλυπτικῆς.

Τοῦ καταλόγου τούτου νομίζω ἀναγκαῖον νὰ προτάξω ἱστορικά τινα περὶ τῆς ἰδρύσεως τῆς Συλλογῆς ταύτης τῶν γλυπτῶν, τῆς σπουδαιότητος τῶν Συλλογῶν τοῦ ἡμετέρου Μουσείου.

Ὑπὸ τὴν ἐφορείαν τοῦ Α. Μουστοξύδου ἰδρύθη ἐν Αἰγίνῃ κατὰ Μάρτιον τοῦ ἔτους 1829 τὸ πρῶτον ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον. Ἐκεῖ συνήγοντο ἔκτοτε πανταχόθεν τῆς Ἑλλάδος, ἰδίως ἐκ τῶν νήσων, τὰ τῆδε κάκεισε διασπαρμένα ἀρχαῖα, τὰ ἐκάστοτε εὕρισκόμενα καὶ τὰ ὑπὸ φιλαρχαίων πολιτῶν εἰς τὸ ἔθνικόν τῆς Ἑλλάδος Μουσεῖον δωρούμενα. Τὴν ἐπιμέλειαν δὲ τοῦ Μουσείου τούτου εἶχεν ὁ ἀρχιμανδρίτης Λεόντιος Καμπάνης, ὅστις καὶ συ-

νέταξε κατάλογον τῶν μέχρι Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1832 εἰς αὐτὸ εἰσαχθέντων ἀρχαίων· μέχρι δηλ. τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν τὸν τε ἔφορον, τὸν καὶ πρόεδρον καλούμενον, Μουστοξύδην καὶ τὸν γενικὸν ἐπιστάτην Καμπάνην ἀντικατέστησεν ὡς ἐπιστάτης τοῦ Μουσείου ὁ Α. Ἰατρίδης, εἰς ὃν παρέδωκε τὸ Μουσεῖον ὁ Καμπάνης διὰ πρωτοκόλλου.

Τὸ ἐν Αἰγίνῃ Μουσεῖον ἔπαυσεν ὄν κεντρικὸν τῆς Ἑλλάδος Μουσεῖον κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1834, ὅτε τὸν ἐν Ναυπλίῳ γενικὸν ἔφορον τῶν ἀρχαιοτήτων Α. Βαῖσενβούργ ἀντικατέστησεν ὁ τέως ἔφορος τῶν κατὰ τὴν Πελοπόννησον ἀρχαιοτήτων Λουδοβίκος Ῥόσς, οὗ ἔδρα ὠρίσθησαν αἱ Ἀθῆναι. Συγχρόνως ὁ Ἰατρίδης διωρίσθη συνεργάτης τοῦ Ῥόσς καὶ διαταχθεὶς ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἔκλεισε τὸ ἐν Αἰγίνῃ Μουσεῖον καὶ, παραδοὺς τὰς κλειδας τῷ διευθυντῇ τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς, ἀπῆλθεν εἰς Ἀθήνας. Τί περιεῖχε τότε τὸ Μουσεῖον τοῦτο, δὲν γνωρίζομεν ἀκριβῶς· ὁ Ἰατρίδης συνέταξε κατάλογον ἐν διπλῷ καὶ κατ' αὐτὸν παρέδωκε τὸ Μουσεῖον τῷ διευθυντῇ τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς, ἀλλ' ὁ κατάλογος οὗτος δὲν ὑπάρχει οὔτε ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Γενικῆς Ἐφορείας οὔτε ἐν τοῖς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Ἐν τῷ ἀρχείῳ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας σώζεται μόνον ὁ ἀνωτέρω μνημονευθεὶς κατάλογος τοῦ Καμπάνη, ἐν ᾧ ἀναγράφονται, ὡς ἐλέχθη, τὰ μέχρι Ἰουλίου 1832 ὑπάρχοντα ἐν τῷ Μουσεῖῳ ἀρχαῖα. Καὶ δὲν εἶνε μὲν ὁ κατάλογος οὗτος ἀρκούντως περιγραφικὸς οὐδ' εἶνε συντεταγμένος μετ' ἐπιστημονικῆς τινος ἀκριβείας καὶ γνώσεως τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ὁ τόπος καὶ ὁ τρόπος τῆς προελεύσεως τῶν ἀρχαίων εἶνε δεδλωμένος ἐν αὐτῷ μετ' ἐπιμελείας καὶ ἀκριβείας· τοῦτο δὲ τὸ προσὸν καθίστησιν αὐτὸν ἄξιον λόγου, ἀναγκαιότατον ἐφόδιον παντὶ θέλοντι νὰ ἐξερευνήσῃ τὰ τῆς προελεύσεως τῶν τότε ἐν τῷ ἐν Αἰγίνῃ Μουσεῖῳ ὑπαρχόντων ἀρχαίων ἔργων. Τοῦ

λόγου τούτου ἔνεκα δὲν νομίζω ἄσκοπον τὴν ἐνταῦθα, ἐν ὑποσημειώσει, δημοσίευσιν αὐτοῦ (¹)

Ἄφ' οὗ δὲ αἱ Ἀθῆναι ἐγένοντο ἔδρα τῆς Γενικῆς Ἐφορείας, ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἥτις ἔμελλε νὰ γείνη καὶ πρω-

(¹) Καταγραφή τῶν ὄσων ἀναγλύφων καὶ μαρμάρων ἔρχονται εἰς τὸ Μουσεῖον ἐπὶ προεδρίας τοῦ ἐκλαμπροτάτου Κυρ. Μουστοξύδι.

1 — 21. Ἄπαντα ἐκ τῆς Αἰγίνης. — 1. κεφαλὴ ἐνὸς ἀγάλματος γυναικός. — 2. Βωμὸς μεγάλος ἔχων ἐπιγραφὴν: «Χαρίκλεια Ἀριστοκλείδου Φοίνισα» κτλ. — 3. Μέρος ἀναγλύφου διεσπαρμένου μὲ ἐπιγραφὴν: «Πόπλιος Οὐῖρος»: — 4. Μέρος πέτρας μὲ ἐπιγραφὴν: Δάμο: — 5. Μέρος πέτρας μεγαλειτέρας, ἐχούσης ἐπιγραφὴν. — 6. Μέρος πέτρας μικρᾶς ἐπιγεγραμμένη: Χρῖστος: — 7. Μάρμαρον μὲ ἐπιγραφὴν τρίστοιχον. — 8. Ἔτερον μὲ ἐπιγραφὴν δίστοιχον. — 9. Μάρμαρον εἶδος κολώνας, μὲ βάσιν καὶ ἐπιγραφὴν: «Κηφ. Γολ.». — 10. Μάρμαρον ἔχον πρόσωπον λέοντος. — 11. Μικρὰ βάσις. — 12. Ἐτέρα βάσις διὰ τὸ ἄνωθεν μέρος. — 13. Μάρμαρον ἔχον σταυρόν. — 14. Τεμάχιον ἐνὸς ἀναγλύφου. — 15. Πέτρα μικρὰ καλουμένη ἀντικητὰ: ἔχουσα γλυμμένον ἐν κυνίδιον. — 16. Χελώνη ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς ὁποίας εἶνε γλυμμένοι δύο μικροὶ λέοντες. — 17. Μάρμαρον ἔχον ἐπιγραφὴν οὕτως ἄρχουσαν: «Ἡ Βουλὴ καὶ ὁ Δῆμος» κτλ. — 18. Ἐτέρα βάσις γλυμμένη πέριξ. — 19. Ἀνάγλυφον κρατοῦν μὲ τὴν δεξιὰν τὴν κεφαλὴν ἐνὸς παιδίου, ἔχον ὀπισθεν αὐτοῦ καὶ κύνα τινά. — 20. Ἀνάγλυφον μιᾶς δίφρου ἐλκομένης ἐκ τεσσάρων ἵππων, ἐχούσης ἐπ' αὐτῆς τὸν διφροηλάτην. — 21. Ἀνάγλυφον μικρὸν μιᾶς γυναικὸς καθημένης, ἢ κεφαλὴ ἧς διέφθαρται.

22 — 24. Αὐτὰ ἦλθον ἐκ Μυκόνου: εἶνε ἐκ τῆς Δήλου. — 22. Ἄγαλμα χωρὶς κεφαλὴν χειρᾶς καὶ πόδας. — 23. Ἄγαλμα γυναικὸς καθημένης. — 24. Ἄγαλμα ἀνδρὸς ἀτελής. Αἱ κεφαλαὶ τῶν δύο ἀγαλμάτων προσερίσκοντο ἐδῶ: ὅθεν καὶ ἐπετέθησαν.

25 — 32. ἤλθον ἐκ τῆς νήσου Σαλαμίνος. — 25. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν: Διονύσιος Ἀπολλωνίου Σαλαμίνιος. — 26. Ἀνά-

τεύουσα τοῦ κράτους, ἀπεφασίσθη νὰ ἰδρυθῆ καὶ τὸ Κεντρικὸν Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον. Κατάλληλον δὲ πρὸς τοῦτο οἰκοδόμημα ἐξελέγη καὶ διὰ Β. διατάγματος ἀπό

γλυφον χωρὶς ἐπιγραφὴν, ἔχον ἄνωθεν γλύμματα ἀρχιτεκτονικῆς. — 27. Ἡ μυθολογομένη Σφίγξ. — 28. Μάρμαρον λευκόν, ἔχον ψήφισμα. — 29. Ἐτερον μολυβδόχρων, ἔχον ἥτοι ψήφισμα ἢ ἄλλην ὑπόθεσιν. — 30. Τρεῖς κολώνας παλαιάς, μὲ ἐπιγραφάς. — 31. Ἀνάγλυφον χωρὶς κεφαλὴν· δὲν ἔχει ἐπιγραφὴν. — 32. Τεμάχιον μικρὸν μαρμάρου λευκοῦ ἔχον τόρνισμα.

33 — 35. Ἡλθον ἐκ τῆς νήσου Θερμίων. — 33. Ἀγάλμα χωρὶς κεφαλὴν, καὶ χεῖρας, καὶ εἰς πολλὰ μέρη τοῦ σώματος βεβλαμμένον. — 34. Ἀνάγλυφον παρασταῖνον ναυάγιον, πολλὰ ἐκ τῆς παλαιότητος διεφθαρμένον. — 35. Τμημα ἀγάλματος μικροῦ, χωρὶς χεῖρας καὶ πόδας.

36 — 37. Ἐκ τῆς μονῆς Φανερωμένης τῆς Σαλαμίνας. — 36. Μάρμαρον λευκόν, εἰς εἶδος βάσεως γεγραμμένον ἅπαν τὸ πρόσωπον μεγάλους γράμμασι. — 37. Κεφαλὴ παλαιοῦ ἀγάλματος. Εἶνε τῆς Ἐλευσίνας.

38—46. Ἡλθον ἐκ Μεγάρων. — 38. Μέρος ἀναγλύφου μὲ δύο κεφαλάς. — 39. Μάρμαρον μολυβδόχρων, εἶδος κιβωτίου, μὲ ψήφισμα Φλαβίαν κλπ. — 40. Βάσιν μαρμάρου κυκλοτερῆ. — 41. Μάρμαρον λευκόν, τετμημένον ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους παχύ, μὲ ἐπιγραφὴν. — 42. Ἀνάγλυφον χωρὶς ὑπογραφὴν. — 43. Πέντε τεμάχια πέτρας μελανῆς τετμημένα ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μὲ ἐπιγραφάς. — 44. Μάρμαρον λευκόν μὲ ἐπιγραφὴν, ἔργον καὶ τοῦτο. — 45. Τεμάχιον λευκοῦ μαρμάρου, μὲ ἐπιγραφάς. — 46. Ποιμὴν φέρων ἐπ' ὤμων τὸν ἄρνα. Δῶρον τοῦ κ. Γλαράκη.

47 — 56. Ἐκ τῆς Αἰγίνης. — 47. Ἀγγεῖον ἐκ μαρμάρου δι' ἀγιασμόν, μὲ σκέπασμα καὶ μὲ σταυρούς. — 48. Βάσιν κολώνης, ἐκ μαρμάρου γλυμμένης. — 49. Ἐτέρα ἀγλυφος. — 50. Μάρμαρον εἰς εἶδος κουτίου. — 51. Μάρμαρον λευκὸν εἰς εἶδος τέμπλου. — 52. Πέτρα κωνοειδῆς στρυφογλυμμένη. — 53. Ἀνάγλυφον δύο προσώπων, ἐλειπές κάτωθεν ἔχει ἐπιγραφὴν. — 54. Πέτρα μικρὰ

13 Νοεμβρίου 1834 ὠρίσθη τὸ εἰς χριστιανικὴν ἐκκλησίαν μεταβεβλημένον τότε Θησεῖον.

Εἰς τὸ Θησεῖον θὰ συνήγοντο καὶ κατετίθεντο ἀρχαῖα μετὰ τὴν 6 Φεβρουαρίου 1835, διότι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐξε-

μελανόχρως, γεγραμμένη. — 55. Μάρμαρον λευκὸν εἰς εἶδος κατόπτρου. — 56. Βάσις ἐκ μαρμάρου παραλληλόγραμμος γλυμμένη.

57 — 65. Ἕλθον τὰ ἐξῆς· ἐκ τῆς νήσου Δήλου. — 57. Ἀνάγλυφον τριπρόσωπον μεθ' ἐνὸς μικροῦ παιδίου ἢ ἐπιγραφὴ τοῦ ὁποῦο διεφθάρη. — 58. Ἀνάγλυφον ὀλοκλήρου οἰκογενείας, ἢ μήτηρ ἥς θηλάζει τὸ βρέφος· ἔχει ἐπιγραφὴν. — 59. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν λέγουσαν, Κδίντος· εὕρισκομένου εἰς τὴν κλίνην τοῦ ἀνδρός, παρακάθηται ἢ τούτου σύζυγος. — 60 Ἀνάγλυφον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου χωρὶς ἐπιγραφὴν. — 61. Ἀνάγλυφον δύο προσώπων· ἢ ἐπιγραφὴ τοῦ ὁποῦο διεφθάρη. — 62. Ἀνάγλυφον δύο προσώπων μετὰ παιδίων, ἔχει ἐπιγραφὴν. — 63. Τεμάχιον ἀναγλύφου ἔχον ἡμίσειν ἐπιγραφὴν. — 64. Τεμάχιον ἀναγλύφου χωρὶς ἐπιγραφὴν. — 65. Τεμάχιον ἀναγλύφου μὲ ἐπιγραφὴν λέγουσαν: Ἀλέξανδρος Νικολάου. Ἀλέξας Ἀλεξάνδρου. Σύριοι χρηστοὶ χαίρετε.

66 — 68. Ἕλθον τὰ ἐξῆς τρία· ἀπὸ τὴν Ἑρμιόνην. — 66. Σῶμα ἀγάλματος μικροῦ εὐτελοῦς ἐργασίας· χωρὶς κεφαλὴν, χεῖρας καὶ πόδας· ἔχει ἐπ' ὤμων μίαν χεῖρα ξένην. — 67. Σῶμα γυναικὸς μικροῦ ἀγάλματος, εὐτελοῦς ἐργασίας, χωρὶς κεφαλὴν, χεῖρας καὶ πόδας· οὔτε ἔχει μηρούς· ἔχει δὲ ἐν τοῖς ὀπισθεν καὶ τοῦτο μίαν χεῖρα. — 68. Ἀνάγλυφον σῶον, ἀλλὰ τεθλασμένον· ἔχον πλησίον τῶν ποδῶν ἐν τοῖς δεξιαῖς μικρὸν ἀνάγλυφον· ἐν δὲ τοῖς ἀριστεροῖς μίαν κεφαλὴν ἐπὶ τινος κολώνης.

69 — 70. Ἕλθον ἐκ Μεγάρων. — 69. Βωμὸς μεγάλος παραλληλόγραμμος ἐκ μαρμάρου λευκοῦ καταγεγραμμένος ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς. — 70. Πέτρα μεγάλη μακρά, ἔχουσα ἐκ τῆς μιᾶς πλευρᾶς γράμματα.

71 — 75. Εἶνε τῆς Αἰγίνης. — 71. Τεμάχιον μαρμάρου λευκοῦ, μὲ ἐπιγραφὴν λέγουσαν, Σιβοίτης Δαιμένου χαῖρε. — 72. Μάρμαρον μακρὸν, ἄνωθεν σκαλισμένον μὲ ἐπιγραφὴν λέγουσαν: Τι-

δόθη ἀπόφασις τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἥτις, προκειμένου νὰ μεταβληθῆ ὁ ναὸς οὗτος εἰς Μουσεῖον, διέτασσε νὰ ἀρθῆ ἐξ αὐτοῦ ἡ ἀγία Τράπεζα καὶ «πᾶν ἄλλο εὕρισκόμενον ὡς σημεῖον ἐκκλησίας». Κατετέθησαν δ' ἐν αὐτῷ τὸ πρῶτον

μάριε Τααρηνία χαῖρε. — 73. Τεμάχιον μαρμάρου μὲ ἐπιγραφὴν, Κέρδων Ἀλεξάνδρου χαῖρε. — 74. Τεμάχιον μαρμάρου μὲ ἐπιγραφὴν Θώφιλος κλπ. — 75. Πλάκα ἀπὸ πορὶ ἔχουσαν ἐπιγραφὴν τὴν ἐξῆς: «Ἀπάτη Ἐπικτήσιδος ἐτῶν π. ».

76 — 79. Ἦλθον καὶ τὰ τέσσαρα ἐκ τῆς νήσου Πάρου. — 76. Τμημα μαρμάρου μικρὸν μὲ ἐπιγραφὴν: Παριὰς Μαῖα χρηστὴ χαῖρε. — 77. Μάρμαρον εἰς εἶδος παραλληλογράμμου ἔχον δύο στεφάνους ὃ δὲ καθεὶς ἔχει ἐπιγραφὴν· ἡ μὲν ἐπιγραφὴ:

Ὁ Δῆμος στρατηγήσαντα

ἢ ἄλλη

Ὁ Δῆμος πολίτας λυτρωσάμενον.

78. Μάρμαρον τετράγωνον ἀνάγλυφον ἔχον κάτωθεν στέφανον χωρὶς ἐπιγραφὴν. — 79. Ἀνάγλυφον τὸ ἥμισυ· τὸ δὲ λοιπὸν ἥμισυ μὲ ἐπιγραφὰς οὕτω

Σωχαρμου παραγ.

ἐπιχειαις φθιμένο

εἰ γὰρ και παῦρας· ἔτη

ἀξίαι ας

.

80. Ἀνάγλυφον μικρὸν γυναικὸς καθημένης, χωρὶς κεφαλὴν, χεῖρας καὶ πόδας, ἐχούσης ἐπὶ τῶν γονάτων μικρὸν κυνίδιον. Εὐρέθη εἰς Αἴγιναν τὴν 12 Ἰουνίου 1830· εἰς τὰ θεμέλια τοῦ νέου κεντρικοῦ.

81. Ἀνάγλυφον βεβλαμμένον, χωρὶς κεφαλὴν· ἔχον ἐπιγραφὴν Δαμάτριος Δαματρίου. Ἐφερεν αὐτὸ κατὰ τὴν 22 Ἰουλίου ὁ Γεώργιος Στριφτόμπολας ὑπότροφος τῆς κυβερνήσεως.

82. Ἀνάγλυφον ἐκ μαρμάρου λευκοῦ, ἔχον τρία πρόσωπα πάντα διεσθαρμένα κάτωθεν ἐν τοῖς δεξιῶσι, ἓνα λέοντα ἢ κύνα. Ἐφερεν αὐτὸ ὁ Πρόεδρος ἐξ Αἰγίνης· τὴν 4 Αὐγούστου.

τὰ πολλαχοῦ τῆς πόλεως διεσπαρμένα ἀρχαῖα καὶ ἄλλα τινὰ γλυπτὰ καὶ ἀρχιτεκτονικά, ἃ ὁ Πιπτάκης ἐν ἔτει 1833, ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ διεσπαρμένα, εἶχεν ἤδη περι-
 συναναγάγει ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Μεγάλης Παναγίας. Τὰ

83 — 84. Ἦλθον τὴν 16 Αὐγούστου 1830 ἀγορασθέντα παρὰ τῆς Α. ἐκλαμπρότητος τοῦ Προέδρου. — 83. Συνθλασμένων ἀνά-
 γλυφον δύο σωμάτων, ἐχόντων ἐπιγραφὰς Ἀσιατικὸς Νεικήφα· καὶ ἄλλη. — 84. Ἀνάγλυφον σῶον δύο σωμάτων ἐχόντων τὰς ἐξῆς ἐπιγραφὰς

*Ἀφθόνητος Σωτηρίωνος.
 Σωτηρὶς Φιλουμένης.*

ἔχον κάτωθεν ἕνα ἡμίονον.

85. Ὀνούχιον ἐνὸς λεονταρίου μεγάλου. Ἐφερρεν αὐτὸ εἰς τὸ μου-
 σεῖον τὴν 24 Αὐγούστου 1830 ὁ ἀρχι: Λεόντιος· εἶνε τῆς Αἰγίνης.

86 — 87. Ἦλθον τὴν 26 Αὐγούστου 1830: ἄγνωστος. — 86.
 Κεφαλή ἀγάλματος λίαν διεφθαρμένη. — 87. Ἀνάγλυφον δύο προ-
 σώπων κακίστης ἐργασίας· ἐχόντων ἐν τῷ μέσῳ παιδίον μικρόν.

88 — 90. Ἦλθον ἐκ τῆς Σαλαμῖνος τὴν 30 Αὐγούστου τοῦ
 1830. — 88. Ἀνάγλυφον κωνοειδὲς τριῶν προσώπων· ἡ κυρία κά-
 θηται εἰς τὸν θρόνον· ὁ ἀπέναντι αὐτῆς ἀνὴρ, κρατεῖ τὴν χεῖρα
 αὐτῆς. Ἐπιγραφὴ «Ἀριστοκλῆς Γοργῶ Ἀριστορικῆ». — 89. Κο-
 λώνη μὲ ἐπιγραφὰς λεγούσας:

*«Φίλιπος Διοφάντου Πειραιεὺς
 γόνου δὲ Ἀριστομένου».*

90. Κολώνη μὲ ἐπιγραφὴν: *Ἐπικράτης Ἐπικράτου Πειραιεὺς:*

91 — 94. Ἦλθον ἀπὸ τὴν Σύραν τὴν 4 Σεπτεμβρίου 1830.
 Εἶνε τῆς Πάρου. — 91. Ἀνάγλυφον καθαροῦ καὶ παχέος μαρμά-
 ρου, χωρὶς ἐπιγραφὴν. — 92. Ἀνάγλυφον δύο προσώπων ἐσθιόντων
 μεθ' ἐνὸς βρέφους, ἔχον ἐπιγραφὴν: *Ἐρμογένης.* — 93. Τμῆμα
 μαρμάρου λευκοῦ παχέος μὲ ἐπιγραφὰς. — 94. Μάρμαρον λευκὸν
 μεγάλον ἔχον κοιλώματα εἰς τὰ ἄκρα, ἔχει ἐπιγραφὴν ἑλλειπῆ.

95—96. Εἶνε Ἀθηναϊκά. Ἐπρόσφεραν αὐτὰ οἱ Εὐγενεῖς Ῥώσ-
 σοι τοῦ Δικρώτου· τὴν 6 Σεπτεμβρίου 1830. — 95. Τμῆμα ἀγάλ-

ἐν τῇ Ἀκροπόλει δὲ εὑρισκόμενα ἀρχαῖα ἔμενον ἐντὸς αὐτῆς, τὰ μὲν ἐν ὑπαίθρῳ, τὰ δὲ ἐν τοῖς ἐν αὐτῇ οἰκίμασι, ἰδίως ἐν τῷ τζαμῖῳ τῷ ἐν τῷ Παρθενῶνι, ἐν τῇ πρὸς ἀνατολᾷ τοῦ Ἐρεχθείου θολωτῇ πυριτιδαποθήκῃ καὶ ἐν τινι

ματος γυναικὸς, δηλουμένης ἐκ τῆς ὀσφύος αὐτῆς.—96. Ἀνάγλυφον πτερωτόν, ἔχον κάτωθεν στύλον.

97 — 98. Τὴν 3 Ὀκτωβρίου 1830 ἤλθον ἐκ Μεγάρων καὶ εἰς λύχνος μετ' αὐτῶν. — 97. Ἀγαλμα γυναικὸς ἐχούσης τὰ στέρνα, μαστούς, μέρος τῆς κοιλίας καὶ τοὺς βραχίονας. — 98. Παλάμη χειρὸς ἐχούσης τὸν ἀντίχειρα βεβλαμμένον καὶ δύο δακτύλους φέροντας τί.

99 — 101. Ἦλθον ἐκ τῆς νήσου Πάρου τὴν 6 Ὀκτωβρίου 1830 δι' ἐπιμελείας τῆς Α. Ἐκλαμπρότητος τοῦ Προέδρου.—99. Ἀνάγλυφον τριῶν προσώπων ἐχόντων ἐπιγραφὴν τὴν ἐξῆς :

*Ὠρότυχος Ζωσίμου
Νείκη Δωρίδος.*

100. Βάσις ἀναγλύφου ἢ ἀγάλματος, ἔχουσα τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν :
« Εὐπορία Θεαγένου Χρηστὴ Χαῖρε ».

101. Ἐτέρα βάσις ἔχουσα τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν :
« Διορυσόδωρος Ἀριστέου ».

102 — 104. Ἦλθον κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς Α. Ἐκλαμπρότητος τοῦ Προέδρου ἐκ Μακεδονίας τὴν 9 Ὀκτωβρίου 1830. Ἔϊνε μαζὺ καὶ εἰς λύχνος. — 102. Πρόσωπον μικρὸν τεθνηκὸς εἰς λεπτόν μάρμαρον, ἔχον τὸ ἐν ὠτίον. — 103. Τμῆμα λεπτοῦ μαρμάρου γεγραμμένον ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους. — 104. Τμῆμα σμικρότατον λεπτοῦ μαρμάρου γεγραμμένον καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους.

105 — 108. Ἦλθον ἀπὸ τὴν Κόρινθον τὴν 13 Ὀκτωβρίου 1830. — 105. Ἀνάγλυφον σῶζον τοὺς δύο μόνον πόδας. — 106. Ἀνάγλυφον σῶζον καὶ αὐτὸ τοὺς δύο πόδας χιαστούς.—107. Ἀνάγλυφον σῶζον μόνον τὸν ἕνα πόδα, χωρὶς ταρσόν.—108. Τμῆμα μαρμάρου γλυμμένον ὡς χαιτὴ λέοντος.

109—112. Ἦλθον τὴν 15 Ὀκτωβρίου 1830 ἐκ Ναυπάκτου.—
109. Ἀγαλμα μεγαλόσωμον ἐκ τῶν ὤμων ἄχρι τῶν μηρῶν. —

παρὰ ταύτην τουρκικῶ οἰκίσκῳ. Ὅτε δὲ μετ' ὀλίγον τὸν ῥόδου ἀντικατέστησεν ὁ Πιττάκης ἐν τῇ Γενικῇ Ἐφορείᾳ (2 Ὀκτωβρίου 1836), τὸ Θησεῖον ἦτο πλήρες ἀρχαίων, ὥστε ὁ Πιττάκης ἀπὸ τῆς 4 Νοεμβρίου 1836 κατέθετεν

110 καὶ 111. Ἄγαλμα γυναικὸς χωρὶς κεφαλὴν εἰς δύο τετμημένον. — 112. Πέτρα παχεῖα παραλληλόγραμμος μολυβδόχρους ἔχουσα ἐπιγραφὴν τὴν ἐξῆς: «*Ἀυτοκράτωρ* Τὸ 110 καὶ 111 εἶνε ἐν σώμα γυναικὸς, ἣτις διαλαμβάνεται εἰς τὸν 111 ἀριθμὸν.

113 — 114. Ἦλθον τὴν 23 Ὀκτωβρίου 1830. — 113. Βάσις χαμηλὴ ἐκ μαρμάρου λευκοῦ ἔχουσα τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν: » *Σωκράτης Ἀντιγόνου καὶ Νίκη Ἀλεξάνδρου ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ Θεοτέλους* — 114. Βάσις χαμηλὴ ἐκ μαρμάρου λευκοῦ ἔχουσα τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

- » *Δάμας*
- » *Βερενίκης*
- » *Σιδώνιος.*
- » *Χρηστὲ χαῖρε.*

115 — 122. Τμῆμα μαρμάρου μικροῦ, μὲ ἐπιγραφὴν:

- » *Ἐπὶ ἄρχοντος Στρα*
- » *Καλλικράτους*

116. Μάρμαρον λευκὸν ἔχον ἄνωθεν δύο κυκλοτερῆ σκαλίσματα μὲ ἐπιγραφάς:

- » *Ἐπιγέρης Διαιτου Ξυπαταίων*
- » *Ἡγίππος Ἐπιγέρονος Ξυπαταίων*
- » *Ῥατορικήππου Ξυπαταίονος.*

117. Τμῆμα μαρμάρου τὸ κάτωθεν ἐνὸς ἀναγλύφου μὲ ἐπιγραφάς:

- » *Ἐκφάνης*
- » *Ἐπιγέρονος*
- » *Εὐωνύμου.*

118. Κολώνη μικρὰ ἔχουσα ἐπιγραφὴν: » *Μενεκράτης.* — 119. Τμῆμα μιᾶς κολώνης ἔχον τινὰ ψηφία γράμματα. — 120. Τμῆμα μαρμάρου λευκοῦ μὲ ἐπιγραφὴν:

- » *Φιλοκράτης Ἡρώς.*

ἀρχαῖα καὶ ἐν τῇ καλουμένῃ Στοᾷ τοῦ Ἀδριανοῦ. Τότε δὲ ἐξεδόθη, τῇ 24 Νοεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὑπουργικὴ ἀπόφασις διατάσσουσα τὴν εἰς Ἀθήνας μεταφορὰν τῶν

121. Τμῆμα ἀναγλύφου δηλοῦντος τινὰ καθημένον. — 122. Τμῆμα μαρμάρου σῶζον βάσιν κολώνης καὶ ἀναγλύφου.

123 — 124. Ἐπεμψεν αὐτὰ ἡ Α. ἐκλαμπρότης ὁ Πρόεδρος τὴν 2 Νοεμβρίου 1830 ἀπὸ τὴν Ἐλευσίνα. — 123. Κεφαλὴ ἀγάλματος σώα τὸ πρόσωπον, συνθλασμένη τὸ κρανίον. — 124. Τμῆμα μαρμάρου σχῆμα ἔχον ῥομβοειδές, μὲ τινὰ ἀνάγλυφα ἐκ τῶν δύο πλευρῶν.

125. Ἀγαλματάκιον ἕως εἰς τὴν μέσην χωρὶς κεφαλὴν καὶ χεῖρας· εἶνε τῆς Ἀνδρου.

126 — 133. Ἐφερην ἡ Α. ἐκλαμπρότης ὁ Πρόεδρος ἐκ τοῦ ταξιειδίου τὴν 17 Νοεμβρίου 1830· ὡς καὶ τὸ 125. — 126. Γωνία μαρμάρου ἔχουσα εἰς αὐτὴν Βουκέφαλον· τῆς Ἀνδρου. — 127. Ἀνάγλυφον, οὐτινος τὸ πρόσωπον διέφθαρται, ἔχει ἐπιγραφὴν· εἶνε τῆς Σύρας. — 128. Ἀνάγλυφον ἄχρι τῶν κνημίδων, κρατοῦν τι καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην χεῖρα· εἶνε τῆς Σύρας. — 129. Ἀνάγλυφον, οὐτινος τὸ τε πρόσωπον καὶ αἱ χεῖρες ἐφθάρησαν ἔχει ἐπιγραφὴν Λατινικὴν καὶ Ἑλληνικὴν λέγουσαν :

» Λούκιε Ποστόμιε Κλάδε χαιρε.

εἶνε τῆς Σύρας. — 130. Τμῆμα μικροῦ μαρμάρου, μὲ τινὰ γράμματα μεγάλα· εἶνε τῆς Σύρας. — 131. Πέτρα μὲ ἐπιγραφὴν :

» ἡ ἔρηα τοῦ Διός.

ἐκ τῆς Σύρας. — 132. Πέτρα μελανόχρωος μὲ ἐπιγραφὰς πλῆρες. Εἶνε τῆς Τήνου. — 133. Ἀνάγλυφον δύο προσώπων τὰ ὅποια βαστῶνται ἀπὸ τὰς χεῖρας τὰ δὲ πρόσωπα διεφθάρησαν· εἶνε τῆς Ἐλευσίνας.

134. Τμῆμα μικρὸν μαρμάρου λευκοῦ γλυμμένον ὀλίγον εἰς τὴν ἄκρην. Εἶνε τῆς Δήλου· ἔφερην αὐτὸ ἡ Α. ἐκλ.

135 — 137. Εἶνε τῆς Αἰγίνης· ἔπεμψεν αὐτὰ ὁ Πρόεδρος τὴν 27 Νοεμβρίου 1830. — 135. Τμῆμα μικρὸν ἀναγλύφου ἔχον μὲ-

ἐν τῷ ἐν Αἰγίνῃ Μουσεῖῳ ἀρχαίων, ἧτις ἐξετελέσθη κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ ἐπιόντος ἔτους 1837.

Ἐξ Αἰγίνης ἐκομίσθησαν εἰς Ἀθήνας 9 κάλαθοι πλήρεις διαφόρων ἀγγείων, ἀλλὰ τινὰ ἀρχαῖα καὶ 95 ἀγάλ-

νον πρόσωπον λεπτὸν καὶ μέρος σώματος. — 136. Τμημα μαρμάρου μὲ ἐπιγραφὴν: » ἐπὶ Κ . . .

ἄνωθεν γλυμμένον ἀρχιτεκτονικῶς. — 137. Τμημα ἀναγλύφου ἔχοντος μόνον τοὺς πόδας· κάτωθεν αὐτῶν εἶνε ἐν κυνίδιον.

138. — 139. Ἦλθον ἐκ τῆς νήσου Κέας τὴν 28 Νοεμβρίου· εὔρεν αὐτὰ ὁ Πρόεδρος. — 138. Ἀγαλμα γυναικὸς ἐνδεδυμένης σῶον. — 139. Ψήφισμα ἐπὶ τινος καθαρῷ μαρμάρου παραλληλογράμμου. — 140. (Διαγεγραμμένον).

141. Παλάμη μικροτάτη χειρὸς, ἔχουσα τοὺς δακτύλους σώους φέροντάς τι. Εἶνε τῆς Αἰγίνης· ὁ Πρόεδρος εὔρεν αὐτὴν εἰς τὴν κολῶναν τὴν ἔφερον εἰς τὸ Μουσεῖον.

142 — 143. Εἶνε τῆς Αἰγίνης. Ἀφιέρωσεν αὐτὰ ὁ ἀρχιμ. Λ. Καμπάνης τὴν 12 Δεκεμβρίου. — 142. Μάρμαρον καθαρὸν ἐπιτύμβιον μὲ ἐπιγραφὰς λεγούσας:

» Δάμω Διογένου χαῖρε.

» Ταρartίρε Ταρartίρου χαῖρε.

143. Μάρμαρον ἕτερον μὲ ἐπιγραφὴν λέγουσαν:

» Δυλύπορος Πάτα χαῖρε.

144. Τμημα μαρμάρου λευκοῦ κυκλοτερές σχῆμα. Εὑρέθη εἰς τὸ πηγάδιον τοῦ Κεντρικοῦ.

145 — 146. Ἦλθον ἀπὸ ἐν χωρίον τῆς Ἀττικῆς τὴν 15 Δεκεμβρίου 1830. — 145. Κεφαλὴ ἰκανοῦ μεγέθους μὲ ἅπαν τὸν αὐχένα. — 146. Τρία τμήματα ἐκ μαρμάρου· τὸ μὲν ἔχει εἰς τὴν ἄκραν μέρος ποδὸς τοῦ ἐμπροσθινοῦ μέρους τῶν δακτύλων· τὰ λοιπὰ δύο αἰ βάσεις ποδῶν.

147 — 149. Ἦλθον ἀπὸ τὴν Κέαν νήσον τὴν 16 Δεκεμβρίου 1830. — 147. Μάρμαρον μεσαίας καθαριότητος· γεγραμμένον ἅπαν· ἀλλὰ τῇ πολυκαιρίᾳ ἠφανίσθησαν. — 148. Ἀγαλματάκιον γυναικὸς χωρὶς κεφαλῆν, χεῖρας καὶ πόδας. — 149. Ἐτερον ἀγάλ-

ματα καὶ ἀνάγλυφα· ὑπελείφθησαν δ' ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ πρὸς ἴδρυσιν τοπικῆς συλλογῆς καὶ τῷ δημάρχῳ Αἰγιναίων διὰ πρωτοκόλλου παρεδόθησαν (28 Σεπτεμβρίου 1837) τὰ ἥττονος λόγου ἄξια ἀρχαῖα, ἥτοι ἅπαντα τὰ ἐν Αἰγίνῃ εὐρεθέντα, πλὴν δύο ἀναγλύφων, καὶ ἐφθαρμένα

ματάκιον χωρὶς κεφαλὴν χεῖρας καὶ πόδας· καὶ πολὺ διεφθαρμένον τοῦ ἀνωτέρω.

150. Κολώνη μικρὰ ἐκ μαρμάρου μὲ ἐπιγραφὴν διεφθαρμένην. Ἦλθεν ἀπὸ τὴν Σαλαμίνα τὴν 17 Δεκεμβρίου 1830.

151 — 152. Ἦλθον ἀπὸ τὴν Κρήτην τὴν 28 Δεκεμβρίου 1830 ἐπὶ προεδρίας τοῦ ἐκλαμπροτάτου Ἀνδρέα Μουστοξύδι. Ἐπεστράφησαν εἰς τὸν οἰκοκύρην αὐτῶν. — 151. Ἀγαλμα γυναικὸς γυμνῆς ἕως εἰς τὸν ὀμφαλόν· κρατούσης ἔμπροσθεν μίαν λεκάνην συνθλασμένην· ἐπὶ τῶν τμημάτων αὐτῆς τῆς λεκάνης εὐρίσκονται αἱ χεῖρες αὐτῆς· ἔχει τὴν κεφαλὴν ἀλλὰ τετμημένην. — 152. Ἀγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ εἰς μικρὸν παιδίον· ἔχει τὴν κεφαλὴν ἀλλὰ τετμημένην· ἔχει τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἀλλὰ συντεθλασμένους.

153. Ἐπιτύμβιον μὲ ἐπιγραφὴν: *Δάμων Κρής*. Εἶνε τῆς Αἰγίνης· ἀφιέρωμα τοῦ ἀρχιμ. Λ. Καμπάνη Δεκεμβρίου 19.

154. Μάρμαρον μεγάλον ἔχον εἰς ὄλον τὸ πρόσωπον ψήφισμα μὲ καθαρὰ γράμματα· κάτωθεν δὲ ὠραῖον στέφανον. Ἦλθεν ἀπὸ τὴν Σύραν τὴν 27 Δεκεμβρίου 1830, ἐπὶ προεδρίας τοῦ ἐκλαμπροτάτου Μουστοξύδη.

155 — 164. Ἐπεμψεν αὐτὰ ὁ κύριος Ἰατρίδης τὴν 9 Ἰανουαρίου 1831 (Σαλαμῖνος). — 155. Ἀγαλμα γυναικὸς καθημένης πάντῃ διεφθαρμένον. — 156. Ἀνάγλυφον ἔχον τὸ τε πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας διεφθαρμένα· μὲ ἐπιγραφὴν: »*Κλαύδιος Ἀρτεμᾶς*: — 157. Τμῆμα μαρμάρου ἀπὸ γόνυ καὶ κάτω, μὲ τινα ἀνάγλυφα διακρινόμενα μόλις. — 158. Ἀνάγλυφον πάντῃ καὶ αὐτὸ διεφθαρμένον χωρὶς ἐπιγραφὴν. — 159. Ἀνάγλυφον τεσσάρων προσώπων, ὀλιγώτερον τοῦ ἀνωτέρου διεφθαρμένον· χωρὶς ἐπιγραφὴν. — 160. Τεμάχιον μικροῦ ἀγαλματίου διεφθαρμένον. — 161. Πρόσωπον μικρὸν τετριμμένον. — 162. Τὸ ἄνω μέρος μιᾶς παλάμης μετὰ τεσσ-

ανάγλυφα προερχόμενα κυρίως ἐκ Δήλου· εἰδικώτερον τὰ ἐν Αἰγίνῃ ὑπολειφθέντα ὀρίζονται ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ ὡς ἐξῆς: «ἀγγεῖα τινὰ ἄχρηστα καὶ ἀρχιτεκτονικά, 48 ἐπιγραφαὶ καὶ 87 ἀνάγλυφα».

Κατετέθησαν δὲ τὰ ἐξ Αἰγίνης κομισθέντα ἀρχαῖα ἐν

σάρων δακτύλων διεφθαρμένον. — 163. 3 τεμάχια μὲ ἐπιγραφάς. — 164. Τεμάχιον ἀρχιτεκτονικῆς ἐκ μαρμάρου.

165. Μάρμαρον ἐπιτύμβιον· ἡ ἐπιγραφή ἐντελῶς διεφθάρη τῆς πολυκαιρίας. Εἶνε τῆς Αἰγίνης· ἤλθεν τὴν 21 Ἰανουαρίου 1831.

166 — 167. Ἦλθον ἐκ Σύρας τὴν 26 Ἰανουαρίου 1831. — 166. Μάρμαρον καθαρὸν, ἔχον ἐν τῷ μέσῳ σταυρόν. — 167. Ἀνάγλυφον φέρον τῇ μὲν δεξιᾷ σπάθην, τῇ δ' ἀριστερᾷ ἀσπίδα· ἔχει ἐπιγραφὴν: *Νικηφόρε Χρηστὲ χαῖρε*.

168. Ἀνάγλυφον τὸ ὁποῖον σώζει μόνην τὴν κεφαλὴν ἀβλαβῆ, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν: *Διδότος χαῖρε*. Εἶνε τῆς Αἰγίνης· ἤλθεν τὴν 27 Ἰανουαρίου 1831· ἀγορασθὲν διὰ γρόσια τουρκικὰ 20.

169 — 170. Ἦλθον εἰς τὸ Μουσεῖον τὴν 29 Ἰανουαρίου 1831, ἀπὸ τὴν Σαλαμίνα, τὰ ἔστειλεν ὁ Ἰατρίδης. — 169. Ἀνάγλυφον μεγάλον ἐκ καθαροῦ μαρμάρου, πάντη διεφθαρμένον. — 170. Ἀνάγλυφον μεγάλον, ἐκ τῆς ὀσφύος καὶ κάτω· δεξιᾷ ἔχει μίαν δαμάλην.

171. Ἀνάγλυφον ὄχι καλὸν μάρμαρον μεγάλον, ἔχον ἐπιγραφὴν:
» *Δημόναξ Πύθρου χαῖρε* ».

Ἐλήφθη ἐκ τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Βαρθελεμῆ Ἀθηνᾶς μετὰ τῶν ἄλλων πηλίνων ἀγγείων τὴν 4 Φεβρουαρίου 1831.

172 — 173. Εἶνε τῶν Ἀθηνῶν· ἤλθον τὴν 7 Φεβρουαρίου 1831. — 172. Ἀνάγλυφον ἡμισυ λέοντος μὲ ἐπιγραφὴν: «*Λέων Σιωπεύς*». — 173. Τμημα μαρμάρου λευκοῦ καταγεγραμμένον ὄλον.

174. Ἀνάγλυφον εἰς εἶδος στήλης ἔχον μόνον τὸ πρόσωπον· τὸ λοιπὸν στήλη. Εἶνε τῆς Αἰγίνης· ἤλθεν κατὰ τὴν 23 Μαρτίου 1831.

175. Ἐπιγραφὴν λέγουσαν:

*Εὐάμερος
Ἀγροθέμιδος
χαῖρε.*

τῷ Θεσείῳ, ὀλίγα δέ τινα ὀγκώδη ἀρχαῖα, ὡς φαίνεται, καὶ ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Ἀδριανοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ μὲν Θεσεῖον βαθμηδὸν ἐπληρώθη ἀρχαίων, ἐν δὲ τῇ Στοᾷ τοῦ Ἀδριανοῦ μόνον ὀγκώδη ἀρχαῖα ἐδύναντο νὰ τοποθετῶνται, ἅτε ἐν ὑπαίθρῳ κείμενα,

ἔνδον δύο στεφάνων

ἢ βουλῇ ὁ Οἶσος
 ὁ Φανεμάχου.

Ἦνε τῆς Αἰγίνης· ἦλθεν εἰς τὸ Μουσεῖον τὴν 2 Ἀπριλίου 1831· ἐπὶ προεδρίας τοῦ ἐκλαμπροτάτου Ἀνδρέα Μουστοξύδη.

176. Ἐπιγραφὴν λέγουσαν: »*Μέριππον*·

ἔπειτα ἢ Βουλῇ οἱ ἐκ τοῦ
 καὶ ὁ Δῆμος Γυμνασίου

Ἦνε τῆς Αἰγίνης· ἦλθεν εἰς τὸ Μουσεῖον τὴν 3 Ἀπριλίου 1831, ἐπὶ προεδρίας τοῦ ἐκλαμπροτάτου Μουστοξύδη.

177 — 181. Ἦνε τῆς Πελοποννήσου ἐκ τῆς ἐπαρχίας τοῦ ἀγίου Πέτρου ἐκ τῆς μονῆς τοῦ Λοχοῦ, ἦλθον εἰς τὸ Μουσεῖον τὴν 13 Ἀπριλίου 1831, ἐπὶ προεδρίας τοῦ ἐκλαμπροτάτου Προέδρου Μουστοξύδη. — 177. Ἀνάγλυφον χωρὶς ἐπιγραφὴν· ὁ πολεμικὸς ἔχει τὸν ἵππον του, τὴν πανοπλίαν του, καὶ τὸν δούλον του προσφέροντα τὴν περικεφαλαίαν. — 178. Ἀνάγλυφον γυναικὸς καθημένης· ἔχει τὰς ἐξῆς ἐπιγραφάς: »*Τελετὴ* »*Εὐθυρία* »*Ἐπίκτησις*».

Ἦνε συνθλαμένον. — 179. Ἀνάγλυφον παριστάνον λειτανίαν ἢ συνάθροισιν. — 180. Τμῆμα ἀναγλύφου διεφθαρμένου Σατύρου. — 181. Λέαινα χωρὶς κεφαλὴν.

182 — 185. Ἦλθον μετὰ τῶν ἀνωτέρω 177—181. — 182. Ἀγάλμα γυναικὸς καρυάτιδος Ἦνε εἰς τέσσαρα τμήματα. — 183. Τμῆμα ἀρχιτεκτονικῆς. — 184. Τμῆμα ἕτερον ἀρχιτεκτονικῆς. — 185. Τρία τμήματα ποδῶν, ἢ καὶ χειρῶν.

186 — 187. Ἦνε ὡς καὶ τὰνωτέρω τῆς Πελοποννήσου, ἐκ τῆς ἐπαρχίας τοῦ ἀγίου Πέτρου, ἦλθον τὴν 18 Ἀπριλίου 1831. — 186. Ἡ βᾶσις τοῦ 182 ἀγάλματος τῆς γυναικὸς καρυάτιδος. — 187. Ἀγάλμα χωρὶς χεῖρας καὶ κεφαλὴν διεφθαρμένον εἰς πολλὰ μέρη.

ἀπὸ τοῦ 1841 κατέθετεν ὁ Πιττάκης ἀρχαῖα καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας· ἀπὸ δὲ τοῦ 1843 συνῆγε γλυπτὰ καὶ ἐπιγραφὰς καὶ παντοῖα λίθινα ἀρχαῖα καὶ εἰς τὸν Πύργον τῶν Ἀνέμων.

Ἐν ταῖς δημοσίαις ταύταις συλλογαῖς κατετίθεντο καὶ

188 — 190. Εἶνε τῆς Δήλου, ἀφιέρωσεν αὐτὰ ὁ Κ. Γ. Μαυρογένης γερουσιαστής, ἐπὶ προεδρίας τοῦ κ. Α. Μουστοξύδη τὴν 18 Ἀπριλίου 1831. — 188. Ἀνάγλυφον μὲ καλὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἄνωθεν· ἔχον ἐπιγραφὴν τὴν ἐξῆς:

»*Νίκη Λωσιθέου Θασία
χρηστὴ καὶ φιλόστοργε χαῖρε*».

189. Ἀνάγλυφον, οὐτινος ἡ χεὶρ ἀκουμβᾷ εἰς κολώνην ἔχουσαν κεφαλὴν· ἡ ἐπιγραφὴ τέφθαρται τῷ χρόνῳ. — 190. Ἀνάγλυφον δύο προσώπων ἔχον ἐπιγραφὴν:

»*Ζῶσα Φιλομήτωρ
χρηστὴ χαῖρε*».

191 — 206. Ἐφερὲν εἰς τὸ Μουσεῖον ὁ κύριος Ἰατρίδης τὴν α'. Μαΐου 1831 ἐκ τῆς Ἐλευσίνας καὶ Μεγάρων, ἐπὶ προεδρίας τοῦ ἐκλαμπροτάτου κ. Μουστοξύδη. — 191. Τμήματα ἐξ ἐπιγραφῶν. — 192. Οὐύχιον λέοντος. — 193. Τμήμα ἀρχιτεκτονικῆς. — 194. Ἀγαλμα γυναικὸς ἐκ τῶν μηρῶν ἄχρι ποδῶν. — 195. Ἀνάγλυφον χωρὶς κεφαλὴν. (Γερμαν.). — 196. Ἀνάγλυφον χωρὶς κεφαλὴν, χεῖρας καὶ πόδας. — 197. (Διαγεγραμμένον). — 198. Τμημάτιον ἀγάλματος ἐκ τοῦ βραχίονος. — 199. Τμήμα ἄλλο ἀρχιτεκτονικῆς. — 200. Κεφαλὴ συνθλασμένη ἧς σώζεται ἡ ρίς καὶ τὸ στόμα ἄχρι τοῦ λαιμοῦ. — 201. Κεφαλοκόλωνον ἐκ καθαροῦ μαρμάρου μεγάλον. — 202. Πλάκα μεγάλη μαρμάρου μὲ ἐπιγραφάς. — 203. Πλάκα παχέα μολυβδόχρωος, ἔχουσα ἐκ τῶν δύο πλευρῶν ἐπιγραφάς. — 204. Τμήμα μεγάλου λίθου ἔχον ἐπιγραφάς. — 205. Τμήμα ἕτερον λίθου μὲ ἐπιγραφάς. — 206. Πέτρα μεγάλη εἰς εἶδος κιβωτοῦ, ἔχουσα ἐπιγραφάς.

207 — 208. Ἐφερὲν αὐτὰς ὁ Πρόεδρος ἐκ τῆς νήσου Πόρου τὴν 2 Μαΐου 1831. — 207. Ἐπιγραφὴ λέγουσα: »*Σιφρίους ἀτέ-*

τὰ ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας εἴτε δι' ἀνασκαφῶν, ὑπ' αὐτῆς ἐνεργουμένων, εἴτε δι' ἀγορᾶς ἢ δωρεῶν προσκτώμενα ἀρχαῖα· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἔτους 1868 ἡ Ἑταιρία ἵδρυσεν ἰδίαν συλλογὴν ἀρχαίων ἐν τινι χώρῳ ἐν τῷ Ἐ-

Λεῖα ἐν Καλαβρία κατὰ τὰ πατρία κλπ. — 208. Ἐπιγραφή λέγουσα: »*Δαμάγορε χαῖρε.*

209 — 210. Ἐφερην αὐτὰ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Κ. Τζούνη, τὴν 13 Μαΐου 1831. Εἶνε τῆς Αἰγίνης. — 209. Ἐπιγραφή λέγουσα: »*Πρωτόμαχος Πρωτομάχου χαῖρε.* — 210. Τμῆμα ἀγάλματος.

211 — 213. Ἦλθον ἀπὸ τὰς Θήβας τὴν 22 Μαΐου 1831, ἐπὶ προεδρίας τοῦ Ἐκλαμπροτάτου κ. Α. Μουστοξύδη. — 211. Ἀνάγλυφον δύο προσώπων διεφθαρμένον· ὁ καθήμενος κρατεῖ μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα ὡς εἶδος σκῆπτρου. — 212. Ἀνάγλυφον, ὁ ἐν αὐτῷ φέρων μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα στρουθίον προσφέρει αὐτῷ τῷ κυνιδίῳ. — 213. Τμῆμα ἀναγλύφου, τὸ ὁποῖον εἶχεν τὸν ἔφιππον.

214 — 219. Ἦλθον ἐκ τῆς Ἐρμιόνης τὴν 26 Μαΐου 1831· ἐπὶ προεδρίας τοῦ Ἐκλαμπροτάτου προέδρου κ. Α. Μουστοξύδη. — 214. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν: »*Σωκράτα χαῖρε.* — 215. Κεφαλή ἀγαλματίου ἐκ μαρμάρου. — 216. Κεφαλή ἀγαλματίου ἐκ πηλοῦ. — 217. Λίθος μέλας· γλυμμένος ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μέρους· ἔχει καὶ ἐπιγραφάς. — 218. Ἀγαλματίδιον μικρότατον ἐκ χρυσοῦ. — 219. Πέτρα μελανόχρους ἔχουσα κεφαλὴν.

220. Ἀνάγλυφον ἐκ τῆς ὁσφύος καὶ κάτω οὔτινος οἱ πόδες μόνον βεβλαμμένοι σώζονται. Ἦλθεν τὴν 10 Ἰουνίου 1831· ἄγνωστον.

221. Κεφαλή ἀγάλματος, βεβλαμμένη τὴν ρίνα καὶ πώγωνα. Εἶνε τῶν Ἀθηνῶν· ἠγοράσθη κατὰ τὴν 15 Ἰουνίου 1831 διὰ 8 γρόσια.

222 — 225. Ἦλθον κατὰ τὴν 21 Ἰουνίου 1831. Εὐρίσκονται ἔξω τοῦ Ὀρφανοτροφείου· εἶνε τοῦ Πόρου. — 222. Λίθος εἰς εἶδος κιβωτοῦ, ἔχων ἐπιγραφάς πάντη διεφθαρμένας. — 223. Ἀνάγλυφον δύο προσώπων πάντη διεφθαρμένων. — 224. Ἐτερον ἀνάγλυφον δύο προσώπων πάντη διεφθαρμένον, ἔλλειπες κατὰ τὴν μίαν κεφαλὴν. — 225. Εἰς εἶδος τραπεζίου, μικροῦ κυλίνδρου.

θνικῶ Πανεπιστημίῳ. Ἡ συλλογὴ αὕτη μετεκομίσθη ἐν ἔτει 1866, ἐπιμελεία τοῦ Εὐστρατιάδου, ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Βαρβακείου, ἔνθα καὶ τὰ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χρόνοις ὑπὸ τῆς Ἑταιρίας προσκτώμενα ἀρχαῖα κατετίθεντο.

Ὡς πρὸς δὲ τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὐρισκόμενα ἀρχαῖα

226. Κεφαλὴ μικροῦ ἀγάλματος, ἧς ἡ ρίς διεσφραμμένη. Εἶνε τῶν Ἀθηναίων· ἦλθε τὴν 24 Ἰουνίου 1831.

227. Ὁ περισσότερος κορμὸς ἐνὸς ἀγάλματος ἐκ τῶν μαστῶν. Εἶνε τῶν Μύλων· ἦλθεν εἰς τὸ Μουσεῖον τὴν 24 Ἰουνίου 1831.

228. Λέων Χάλκινος μικρὸς χωρὶς οὐράν, ἡ κεφαλὴ τοῦ ὁποίου εἶνε γανωμένη. Εἶνε τῆς Αἰγίνης· ἦλθεν τὴν 3 Ἰουλίου 1831.

229. Ἀγάλμα μικρὸν γυναικὸς χωρὶς κεφαλὴν ἄχρι τῶν μηρῶν κρατεῖ ἔμπροσθέν της ἀγγεῖον ἔχον μῆλα. ἦλθε παρὰ τοῦ προέδρου τὴν 10 Ἰουλίου 1831. Εἶνε τῆς ;

230. Ἀνάγλυφον χωρὶς κεφαλὴν καὶ πόδας ἔχον τὰς χεῖρας συνηλασμένας καὶ τὸ περισσότερον μέρος τοῦ σώματος. Εἶνε τῆς Αἰγίνης. Ἐφερον αὐτὸ τὰ . . .

231. Τμήμα μαρμάρου ἔχον κάτωθεν δύο νηρηΐδας· καὶ εἰς τὴν ἀβλαβῆ γωνίαν πρόσωπον ἐνὸς γέροντος. ἦλθεν ἀπὸ Ναύπλιον τὴν 1 Νοεμβρίου 1831· ἔπεμψεν αὐτὸ ὁ πρόεδρος.

Ἀρχιμ. Λ. Καμπάνης.

197 = } Ἀριθμοὶ μὴ εὐρεθέντες εἰς τὸν παρόντα Κατάλογον,
140 = } διὸ βεβαιοῦται παρὰ τοῦ ἰδίου Κ. Καμπάνη.

Ἀρχιμ. Λ. Καμπάνης.

Ἐν Αἰγίνῃ 1832 Ἰουλίου 10.

Καταγραφὴ τῶν ἀγαλμάτων καὶ ἀναγλύφων, ἅτινα ἦλθον ἐκ Σύρας, κατὰ τὸν ἀπερασμένον Ἰανουάριον τοῦ 1830, ληφθέντων παρὰ τῶν θελόντων ἀπομακρύναι αὐτὰ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρατείας.

232. Ἀγάλμα γυναικὸς ἄχρι τῶν μαστῶν· ἔχει τὴν μίαν χεῖρα.

233. Ἀγάλμα γυναικὸς εἰς δύο τμήματα, χωρὶς κεφαλὴν.

σημειωτέον ὅτι ταῦτα ἀνέκαθεν ἔμμενον ἐντὸς αὐτῆς καὶ ἐφυλάσσοντο ἐν τοῖς Προπυλαίοις, ἐν τῇ Πινακοθήκῃ, ἐν τῇ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἐρεχθείου πυριτιδαποθήκῃ καὶ ἐν τῷ παρ' αὐτὴν τουρκικῷ οἰκίσκῳ. Κατὰ τὴν

234. Ἀγάλμα παιδίου σῶον χωρὶς κεφαλὴν, φέρον ἀνὰ χεῖρας μίαν χήναν.

235. Ἀνάγλυφον μεγάλον γυναικὸς ἐχούσης θεράπαιναν μὲ ἐπιγραφὴν: »*Στυμφαλία γυνὴ δὲ Σαραπίωνος χρηστὴ χαῖρε*».

236. Ἀνάγλυφον δύο προσώπων, πολλὰ τῆς ἀρχαιότητος διεφθαρμένον· οὗ ὁ μὲν ἀνὴρ φέρει γένειον.

237. Ἀνάγλυφον γυναικὸς, ἐχούσης τὸν δεξιὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ· ἔχει ἐπιγραφὴν: »*Ἀγγελαισισιδότου ἄλυπε χρηστὴ χαῖρε*».

238. Ἀνάγλυφον ἄχρι τῆς ὀσφύος, ἔχον τοὺς βραχίονας μόνον.

239. Ἀνάγλυφον κομμένον εἰς δύο, οὗτινος ἡ ἐπιγραφὴ διεφθάρη.

240. Ἀνάγλυφον κομμένον εἰς τρία τμήματα, μὲ ἐπιγραφὴν: »*Ἀῦλε Σουλπίκιε, Λυσιμάχου υἱὲ νεώτερε, χρηστὴ χαῖρε*».

241. Ἀνάγλυφον δύο προσώπων ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς· ἡ γυνὴ καθημένη βαστεῖ τὴν χεῖρα τοῦ ἀνδρός· ἔχει ἐπιγραφὴν

Ἄρχιμ. Λ. Καμπάνης.

Ἐν Αἰγίνῃ 1830 Ἰουλίου 10.

Κατάλογος τῶν ἀρχαιοτήτων, ἀποστελλομένου πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν τῆς Οἰκονομίας διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4486 ἐγγράφου.

Σπύρ. Νεράζης.

242. Ἀγάλμα μαρμάρινον, ὕψος τριῶν Ἀγγλικῶν ποδῶν, παρασταῖνον δαιμόνιον γυναικὸς, ἀπὸ ἐλεφαντῖασι πασχούσης.

243. Κεφαλὴ ἀνδρός, ἀγάλματος κολοσσιαίου, μάρμαρον κοινόν, ἀτελής.

244. Κεφαλὴ γυναικὸς, κολοσσιαίου ἀγάλματος, μάρμαρον λευκόν, σχεδὸν ὠραῖον, ἀτελὲς δέ, λέγουσι ὅτι τὰ σώματα τούτων τῶν δύο κεφαλῶν εὐρίσκονται εἰς τὴν μικρὰν Δῆλον.

Ζαφείρης Εὐδριανός.

245. Ἀνάγλυφον μὲ διπλὴν ἐπιγραφὴν, Μύστας γυναικὸς καὶ

εἰς αὐτὴν δ' ἄνοδον, ἐν τῷ χώρῳ τῷ ὑπὲρ τὴν τουρκικὴν καμάραν παρὰ τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τοῦ πύργου ἐφ' οὗ ὁ ναὸς τῆς ἀπτέρου Νίκης, συνήχθησαν τὰ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ Διονυσιακοῦ Θεάτρου καὶ ἰδίως τοῦ

Ἀπολλωνίου ἀνδρός· τρία κομμάτια, φέροντα ὅλα τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν.

246. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν, τάφος γυναικὸς ὠραίας.

Ἰωάννης Λάσκαρης.

247. Ἀνάγλυφον μὲ διπλὴν ἐπιγραφὴν, τάφος ἀνδρός καὶ γυναικός, Λυσιμάχου καὶ Λυσιμάχης, εἰς δύο κομμάτια, φέροντα τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν.

248. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν, τάφος ἀνδρός· Νικογένικος.

Κωνσταντῖνος Κουρενῆς.

249. Μικρὸν ἔρμαιον γυναικὸς, μάρμαρον κοινόν, εἰς δύο κομμάτια, φέροντα τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν. *Λεύκιε Colgije Cπορίου υἱὲ κλπ.*

Γεώργιος Μαρμαροκός.

250. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν, τάφος Θεαγγέλου.

251. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν, τάφος Αὐλωνγατίου, εἰς δύο κομμάτια.

252. Ἀνάγλυφον στήλης ἀλακωτῆς καὶ ἐπιγραφὴν, τάφος Ποπλίου.

253. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν, τάφος γυναικὸς καθημένης.

254. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν, τάφος ἀνδρός Δημητρίου.

255. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν, τάφος γυναικὸς Ἡρακλείας.

256. Ἀνάγλυφον χωρὶς ἐπιγραφῆς, παρισταῖνον τάφον γυναικός.

257. Ἀνάγλυφον ἄνευ ἐπιγραφῆς, τάφος γυναικός.

258. Μικρὸς βωμός, μὲ κεφαλὰς βοῶν ἐστεμμένους, ὕψος δύο ποδῶν διαμετρ. ἐνός καὶ ἡμίσεως.

259. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν, τάφος ἀνδρός καὶ γυναικός, *Ζήζωνος καὶ Ἐρώτας.*

260. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν, εἰς τρία κομμάτια φέροντα τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν.

Ἀσκληπιείου εὐρεθέντα ἀρχαῖα· ἐκεῖ δὲ συνήγοντο κατὰ καιρούς, ὡς φαίνεται, καὶ ἄλλα ἀρχαῖα εἰς διάφορα τῆς πόλεως μέρη, παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν, εὕρισκόμενα.

Πάντα δὲ τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀρχαῖα συνήχθησαν

261. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν, τάφος ἀνδρὸς Ἀρτεμιάδου θραυσιμένον.

Πέτρος Π. Μαυρογέντης δωρεαί.

262. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν, τάφος γυναικὸς Δημητρίας, εἰς δύο κομμάτια.

263. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν, τάφος γυναικὸς Ἑρμείας, εἰς τρία κομμάτια.

Παραγιώτης Βαβούλας.

264. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν, στρατιώτου ἰππέως, τάφος Γαίου φιλέλληνος.

265. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν, διεφθαρμένην, τάφος οἰκογενείας

Νικόλαος Κουρενῆς.

266. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν, τάφος Γλαύκωνος.

267. Ἀνάγλυφον διεφθαρμένον.

Ματθαῖος Πολίτης.

268. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν διεφθαρμένην, τάφος μητρὸς καὶ θυγατρὸς εἰς πέντε κομμάτια.

269. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν, τάφος Φιλουμένης Ἱερίσσας εἰς δύο κομμάτια.

270. Ἐπιγραφὴ ἱστορικὴ.

Νικόλαος Ἀρμαράκης.

271 } Δύο ἀνάγλυφα, πάντῃ διεφθαρμένα
272 }

Ἀρτῶνιος Σασουλία.

273. Ἀνάγλυφον ἄνευ ἐπιγραφῆς πρώτου μεγέθους, τάφος ἀνδρὸς, εἰς δύο κομμάτια.

Ἰωάννης Κρωσίδης.

274. Ἀνάγλυφον μάρμαρον Πάρου, μὲ ἐπιγραφάς, τάφος ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, οἰκογενείας Ἀρεθουρείας.

βαθμυδὸν καὶ κατετέθησαν εἰς τὸ κατὰ τὸ ἀνατολικομε-
σημυδρινὸν αὐτῆς μέρος οἰκοδομηθὲν ἐν ἔτει 1866—1873
Μουσεῖον.

Πρὸς συγκέντρωσιν καὶ ἐναπόθεσιν τῶν κατὰ τὴν πό-

275. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν, γυναικὸς Διοδώρας Διονύκτου.

276. Ἀνάγλυφον τεχνίτου Ῥωμαίου, μὲ ἐπιγραφὴν, τάφος ἀν-
δρὸς Λαβίτου.

277. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν, τάφος Νικαίας γυναικὸς.

278. Ἀνάγλυφον διεφθαρμένον, τάφος γυναικὸς.

279. Ἀνάγλυφον μικρὸν διεφθαρμένον, τάφος ἀνδρὸς Κορηνοδίου.
Θεοδώσιος Πολυδοῦλης.

280. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν, τάφος ἀνδρὸς Ζωΐλου.

281. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν, τάφος γυναικὸς Γλαυκίνης.

282.

283. } Ἀνάγλυφα τρία διεφθαρμένα τζακισμένα.

284.

Ἀραστάσιος Γρύμπλας δωρεαί.

285.

286. } Ἀνάγλυφα τρία διεφθαρμένα.

287.

Ἀρτώριος Παγγέλης.

288. Ἀνάγλυφον διεφθαρμένον καὶ ἐλλειπές.

Βασίλειος Βρέτας δωρεαί.

289. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν, Σιδῆ.

290. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπιγραφὴν, Μηνοδώρου Διονυσίου.

291. Ἀνάγλυφον ἕτερον.

292. Ἐπιγραφὴ Φιλουμένης Διονυσίου.

Δημογερορτία Μηκῶνου δωρεαί.

293.

294. } Τρεῖς μικροὶ τάφοι.

295. } Ἐν τεμάχιον μαρμάρου μὲ δύο χεῖρας·

296. } καὶ ἐν ἕτερον μὲ ἐπιγραφὴν τάφου.

297.

λιν ἀρχαίων ἤρξατο ἐν ἔτει 1866 οἰκοδομὴ Ἐθνικοῦ Κεν-
τρικοῦ Μουσείου κατὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων, ἐν οἰκοπέδῳ
δωρηθέντι ὑπὸ τῆς Ἑλένης Τοσίτσα.

Ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ Ἐθνικοῦ τούτου Μουσείου, οὗ τὸ

Προστίθενται καὶ τὰ κάτωθεν, ὡς μὴ σημειωμένα

εἰς τὸ Κατάστιχον τοῦ Κ. Ἀρχιμανδρ. Καμπάνη.

298. Ἀνάγλυφον μὲ ἐπίγραμμα, Φιλόξενε Φιλοξένου (Δήλου.

299. Ἀνάγλ. ἐλλειπὲς κατὰ τὴν κεφαλὴν - Ζήνων Ζην. . . (Δήλ.

300. Ἀνάγλ. θλασμένον Μαλχίων κ.τ.λ. (Δήλ.

301. Ἀνάγλ. καὶ αὐτὸ θλασμένον. Κυρία καθημένη, ἄπτουσα
τὴν χεῖρα τινός. (Σαλαμ. ἄνευ ἐπιγράμ.

302. Ἐπιτύμβιον τετράγωνον μὲ στέφανον - Εἰσίας Ἐρμίου
κ.τ.λ. (Δήλ.

303. Ἴππος θλασμένος εἰς δύο κατὰ κάθετον. Αἰγίνης.

304. Ἐπιτύμβ. ἄνευ ἐπιγράμμ. ἀνὴρ κλινήρης καὶ εἰς ὑπέρ-
της ἵσταται ἔμπροσθέν του. (Δήλ.

305. Ἐπιτύμβ. μεγάλον ἀκέραιον· νέος τις μὲ ἱμμάτιον ὑγρὸν
ἐν παιδάριον καὶ ἐν κυνίδιον (Αἰγίνης.

306. Ἔτερον τοῦ ἀνωτέρου ἀναστήματος 7=προσώπων. Ἐπίγ.
Φαιρίπη κλπ. (Σαλ.

307. Ἔτερον ὅμοιον ἄνευ ἐπιγρ. 2=πρόσωπα (Σαλ.

308. Ἀγαλμάτιον ἀτελὲς μονόχειρον γυναικός τινος ἐξεληούσης
ἐκ λουτροῦ. (Δηλ.

309. Ἀγαλμα ἀκέφαλον θεᾶς τινος κολοσσαῖον. Μέγαρα.

310. Κολωνίδιον μὲ ἐπίγραμμα Θεόφιλος. κ.τ.λ. Ἀχαρν.

311. Βωμὸς μὲ 6=γωνίας—ἔχων εἰς τὰς δύο ἀνάγλυφα. Ἀτ-
τικῆς.

312. Στήλης κεφαλὴ - γλυμμένη μὲ ἀρχιτεκτονικὰ φύλλα.
(ἐβάλθη Αἰγίνης.

313. Στήλη μικρὰ μὲ αὐλακας. Ἀττικῆς.

314. Παλάμη χειρὸς μὲ τοὺς 5 δακτύλους, φέρουσα μέρος τοῦ
κέρατος τῆς Ἀμαλθείας μισόν. (Δήλ.

315. Βάσις στήλης - Αἰγίνης.

σχέδιον εἶχε φιλοπονήσει ὁ ἀρχιτέκτων Λάγγε, κατεβλήθη τῇ 3 Ὀκτωβρίου 1866, αἱ πρῶται δὲ δαπάναι ἐγίνοντο ἐκ χρημάτων, ἃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶχε δωρήσει ὁ ἐν Πετροπόλει ὁμογενὴς Μπερναδάκης· τῶν χρημάτων ὅμως

316. Μορφή θλασμένου εἰς τὴν σιαγόνα λεοντιδίου. Αἰγ.
 317. Θλάσμα ἀναγλύφου σώζον μόνον 2—πόδας. Αἰγ.
 318. Θλάσμα τεκτονικὸν ναοῦ τινος. Αἰγ.
 319. Καὶ ἄλλο ἐν θλασμάτιον μικρὸν. Αἰγ.
 320. Θλάσμα τετράγωνον σταυροειδῆ σκαλίσματα ἔχον. Αἰγ.
 321. Ἀχυβαδωτὸν σκαλισμένον μάρμαρον. Σαλ.
 322. Ἐπιτύμβιον ἀχυβαδωτὸν. Χαρίτης μ. κ.τ.λ. Σαλ.
 323. Ἐπιτύμβιον ἀχυβαδωτὸν. — Θεόδοτος. Σαλ.
 324. Ἐπιτύμ. ἀχυβαδ. σκαλισμένον ἄμορφον—Μνησιστράτη—
 Σαλαμ.
 325. Ἐπιτύμ. ἀχυβαδ. σκαλισμένον—Ἀρχι Χαρίου. κλπ. Σαλ.
 326. Ἐπιτύμβ. ἀνάγλυφον ἀνὴρ ἐστηκὼς καὶ πλησίον αὐτοῦ ἐν
 παιδάριον—Γοργία δ . . . κλπ. Δήλ.
 327. Ἐπιτύμβ. ἀνάγλυφον διεφθαρμένον - ἀνὴρ τις ἐστηκὼς ἀκέ-
 φαλος. Μεγάρων.
 328. Ἐπιτύμβ. φέρον εἰς τὴν κορυφὴν ἐν ἄλογον, ἄνθρωπόν τινα
 καὶ μίαν γυναῖκα, ἡ ἐπιγραφή διεφθάρη. — Αἰγίνης.
 329. Βάσις μικρᾶς κολώνης. Αἰγίνης.
 330. Ναυαγίον τινος - εἰς ἀκρωτήριον καθήμενος πλησίον τοῦ
 πλοίου. Δήλ. ἀνεπίγραφον.
 331. Ἀνάγλυφον διόλου ἀφανισμένον τὰ πρόσωπα. Δήλου· ἀνε-
 πίγραφον.
 332. Ἐτερον μικρότερον φέρον ἐπιγραφὴν ἀφανισμένην διόλου.
 Δήλου.
 333. Ἐτερον ὀλίγον τι μικρότερον τοῦ ἀνωτέρου· ἡ ἐπιγραφή
 ἀφανισμένη. Δήλ.
 334. Κολωνίδιον μὲ ἐπίγραμμα - Χρηστοῦ Τέχωνος κτλ. Σαλ.
 335. Ἀνάγλυφον δύο ὑποκειμένων - Θεοξένου Σιατορνίλα. . . .
 κ.τ.λ. Αἰγ.

τούτων μὴ ἐπαρκεσάντων εἰς ἀποπεράτωσιν τῆς μιᾶς ἀρ-
ξαμένης πτέρυγος, τῆς δυτικῆς, προσῆλθεν ἀρωγὸς ἡ Κυ-
βέρνησις διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους καὶ οὕτως
ἐπερατώθη ἡ οἰκοδομὴ τῆς δυτικῆς ταύτης πτέρυγος ἐν
ἔτει 1874. Ἄλλ' αἱ ἐργασίαι πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ὅλου
Μουσείου δὲν ἐξηκολούθουν συνεχῶς· ἐν ἔτει 1881 ἐπε-
ρατώθη ἡ οἰκοδομὴ τῆς ἀρκτικῆς καὶ ἐν ἔτει 1885 ἡ τῆς
μεσημβρινῆς πτέρυγος. Δραστηρίως δὲ προέβη ἡ οἰκο-
δομὴ τοῦ Μουσείου καὶ ἐπερατώθη ὀλοσχερῶς ἐν ἔτει

336. Ναυάγιόν τινος (Γλύκων Πρωτογένου κ.τ.λ. Δήλ.

337. Ἐπιτύμ. ἀνάγλυφον μικρὸν ἢ ἐπιγραφὴ φθαρμένη
Ῥωμαῖα κ.τ.λ. Δήλ.

338. Τεμάχιον μαρμάρου τεκτονικοῦ. Μεγάρ.

339. Μισὸν ἀνάγλυφον. Ἀγαθοκλῆς κ.τ.λ. Αἰγ.

340. Κολώνης βάσις. Ἐλευσ.

341. Ἀγαλματίου τμήμα ἐκ τῆς ὀσφύος καὶ κάτω, ἕως τὸ
γόνυ. Μεγ.

342. Ἀνάγλυφον θλασμένον κάτω τῶν ἀστραγάλων τῶν δύο
ὑποκειμένων. Δήλ. ἀνεπίγραφον.

343. Βάσις 2=ἀναγλύφων—Πρωτοκλῆς . . Προσθενη. . Πάρου.

344. Μαρμάρου μεγάλη πλάκα τετράγωνος - φέρουσα ψῆφον.
Ἀγαθῆ τύχη . . . (Αἰγ.

345. Ἐτερον ἀγυθαδωτὸν σκαλισμένον μὲ ἐπίγραμμα - Ἐπι-
κράτης κ.τ.λ. (Σαλ.

346. Πλάκα μαρμάρου μικρὰ - Ἠγήσιππος Κηφ. κτλ. (Αἰγίνης.

347. Θλασμάτιον μαρμάρου ὀλόγραφον (τοῖς ἀλυφομένοις κλ. Αἰγ.

348. Ἐπιτύμβιον μαρμάρου - Διονύσις Κοδίνιε κτλ. (Δήλ.

349. Ἐπιτύμβιον μικρὸν - Ἐρριος Ἀγοριος κτλ. (Δήλ.

350. Τετράγωνος στήλη μαρμάρου· ἐπὶ τῆς κορυφῆς σχηματίζει
στῆθος καὶ λαιμὸν ἀνθρώπου ἄνευ κεφαλῆς. - Ἡ βουλή Νικίαν
κτλ. (Μεγ.

351. Θλάσμα ἐπιτυμβίου **INKΩNA**γαθ. κτλ. (Μεγ.

352. Ἐτερον μικρούτζίκον *μελαινα*. (Δήλ.

1889, δαπανησάσης πρὸς τοῦτο τῆς Κυβερνήσεως ὑπὲρ τὰς 800,000 δραχμῶν· τότε ἠκοδομήθη ἡ ἀνατολικὴ καὶ ἡ κεντρικὴ πτέρυξ, ἡ κυρία πρόσοψις τοῦ Μουσείου καὶ

353. Ἀγαλμάτιον κολωβομένον ἀκέφαλον καὶ ἄποδον. (Μεγ.

354. Κωνοειδὲς μάρμαρον μὲ ἀνάγλυφα ἐν αὐτῷ. (Σαλαμ.

Ἄρχιμ. Λ. Καμπάνης.

Ἰουλίου 10 1832 ἐν Αἰγίνῃ.

(ἀντίγραφον)

Καταγραφή τῶν ὄσα ἐκτὸς βιβλίον καὶ ἀναγλύφων ἔρχονται εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον ἐπὶ προεδρίας τοῦ Ἐκκλαμ. προέδρου Κ. Μουστοξύδη.

Νοέμβριος 1829.

2 Εἰκόνας ἀργυρᾶς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἢ μίᾳ ἀργυρόχρυσος, ἔχει αὐτὰς ὁ Δ. Κ. Κωνσταντᾶς. Ἐκομίσθησαν εἰς τὸ Μουσεῖον. 1 Εἰδωλάκιον γυναικὸς. 1 Στρουθίον μικρόν. 1 Χοιρίδιον μικρόν. 4 Λύχνοι πήλινοι ὡς καὶ τ' ἀνωτέρω.

ἤλθον ἱερὰ ἄμφια τὰ ἐξῆς:

1 Φελώνιον χρυσοῦν. 1 Ἐπιτραχήλιον στόφα. 1 Περιζώνιον ἀργυροῦν. 1 Ζυγὴ ὑπομάνηκα κεντημένα. 1 Ἀέρας. 2 Μανδήλια.

ἤλθον παρὰ τοῦ Προέδρου:

81 Παλαιὰ νομίσματα χάλκινα. 7 Ἀργυρά. 2 Κοκάλινα. 1 Σφραγὶς τριπρόσωπος.

1830 Φεβρουαρίου Α'. ἤλθον:

35 Ἀργυρᾶ διαφόρου μεγέθους. 24 Χάλκινα διαφόρου μεγέθους. 5 Χάλκινα παλαιά.

Ἐδωκέ μας ἡ Α. Ἐκκλαμπρότης:

26 Χάλκινα διαφόρου μεγέθους. 1 Χρυσοῦν.

ἤλθον Μαρτίου 12:

1 Σταυρὸς μεγάλος παλαιός. 1 Μικρός. 1 Εἰκὼν τῆς σταυρώσεως. 3 Ἄλλαι παλαιαί. 1 Εἰκὼν μεγάλη καινούρια τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου. Εὐρίσκεται εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ ναοῦ πλησίον τοῦ ἱεροῦ. 1 Εἰκὼν ἐνὸς μεγαλοπρεποῦς παλατίου. Εὐρίσκεται εἰς τὴν βιβλιοθήκην. 1 Εἰκὼν μιᾶς Μούσης Τερψιχώρης. Εὐρίσκεται εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

τὰ ἐν ταῖς ἐσωτερικαῖς αὐλαῖς δωμάτια, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ἀρχιτέκτονος Ἐρν. Τσίλλερ τροποποιήσαντος ἐν πολλοῖς τὸ ἀρχικὸν σχέδιον τοῦ Λάγγε. Οὕτω δὲ περα-

Τὴν Α'. Ἀπριλίου 1830 ἦλθον:

90 Νομίσματα χάλκινα διαφόρου μεγέθους. 2 Ἀργυρά. 2 Δακτυλίδια χάλκινα.

Τῇ πρώτῃ Ἀπριλίου 1830 ἦλθον ἀπὸ τοὺς Δελφούς :

36 Λύχνοι. 12 Ὑάλινα ἀγγεῖα διαφόρου μεγέθους. 2 Ἀγγεῖα μὲ ζωγραφίας. 2 Πήλινα ἀγαλματάκια. 1 Πήλινον εἶδος ἀλαβάστρου. Καί τινα ἄλλα πήλινα ἀγγεῖα.

Ἐτι ἦλθον τὴν 5 Ἀπριλίου 1830:

3 Νομίσματα χάλκινα, τὸ ἐν μεγάλον. 1 Ἀργυροῦν. 1 Δακτυλίδιον χάλκινον. 1 Νόμισμα τῆς Κυβερνήσεως, βραβεῖον φιλομαθείας διὰ τοὺς ἐν Ναυπλίῳ σπουδάζοντας· τῆς Αἰγίνης. 2 Χάλκινα. 1 Μεταλλικὸν εἰς σχῆμα τριγώνου τελευτῶντος εἰς τραπέζιον ἔχον ἰκανὰς εἰκόνας ἀνθρώπων· μοι ἐδόθη τὴν 6 Ἰουνίου παρὰ τῆς Α. Ἐκλαμ. τοῦ Προέδρου.

1 Νόμισμα ἀργυροῦν Ἀθηναϊκὸν ἔχον πρόσωπον ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους μὲ περικεφαλαίαν, καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου μίαν Γλαῦκα· μοι ἐδόθη παρὰ τῆς Α. Ἐκλαμ.πρόττης τοῦ Π. τὴν 21 Ἰουλίου.

7 Νομίσματα· δύο ἀργυρᾶ, τὸ μὲν μεῖζον φέρον τὴν χελώνην τὸ δὲ μικρὸν φέρον θηρίον· τὰ λοιπὰ πέντε χάλκινα· μοι ἐδόθησαν παρὰ τοῦ Προέδρου τὴν 4 Αὐγούστου· αἱ ἀργυραὶ δύο ἐδόθησαν ἀπὸ τὸν κ. Σταμάτιον Μιχαλόπουλον Ἀργεῖον.

1 Νόμισμα μολύβδινον ἔχον ἄνωθεν ὀπήν, ἐξ ἧς ἐξήρτατο. Ἐφερεν αὐτὸ ἡ Α. Ἐκλαμ.πρόττης τὴν 9 Αὐγούστου. Εἶνε τῆς Σαλαμῖνος. 224 Ἀγγεῖα διαφόρου ποιότητος καὶ διαφόρου μεγέθους, ὡς φαίνεται κάτωθεν ἡ καταγραφή αὐτῶν· πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἔχουσιν ἱστορίας. Ἠγοράσθησαν παρὰ τοῦ προέδρου διὰ 35 πεντάφραγκα, ἀπὸ τὸν Γεώργιον Κύτερον Ἀθηναῖον, τὴν 4 Αὐγούστου 1830. 28 Νομίσματα χάλκινα· μικροῦ μεγέθους ἅπαντα ἐκτὸς τριῶν. 5 Ἄλλα εἰς ἐν λευκὸν πανίον.

1 Συνακτῆριον τοῦ ἐλαίου τῶν παλαιστῶν.

τωμένον τὸ Μουσεῖον εἰκονίζεται διὰ τοῦ ἐν σελ. 3 τοῦ Καταλόγου τούτου σχεδιογραφήματος.

Ἐκ τῆς ἀπορίας δὲ 1874, ὅτε ἐπερατώθη ἡ δυτικὴ τοῦ

- 1 Ἰάλινον. Ἐστειλεν αὐτὰ ἢ αὐτοῦ Ἐκλαμπρότης ὁ Πρόεδρος ἐκ τῆς οἰκίας του τὴν 14 Αὐγούστου 1830. 48 Νομίσματα χάλκινα διαφόρου μεγέθους. 3 Νομίσματα χάλκινα σμικρά. Ἐστειλεν ἢ αὐτοῦ Ἐκλαμπρότης τὰ 48 τὴν 18 Αὐγούστου καὶ τὰ 3 τὴν 19, ἐνεχέρησέ μοι μόνος πρὸς τὸ ἐσπέρας ἀπερνῶν εἰς περίπατον.
- 40 Ἀγγεῖα πῆλινα διαφόρου ποιότητος, οἶον . . . 1, μὲ τὸ σκέπασμά της· λύγνοι 5, ἀγγεῖα μακρουλά στενόλαιμα 7, ἐξ αὐτῶν δύο σῶα, τὰ λοιπὰ βεβλαμμένα, 2 ἀγαλματάκια πῆλινα βεβλαμμένα· 1 στρίδιον· 1 εἰς εἶδος κουτίου· 4 ποτήρια, τὰ δύο μεγάλα· 8 κεράμια μικρὰ μὲ χέρια καὶ τινα ἄλλα . . . Ἦγοράσθησαν τὴν 22 Αὐγούστου 1830 ἀπὸ τὴν Νικολένα Κατζίκενα Ἀθηναίαν, παρὰ τοῦ προέδρου.
- 6 Ἀγγεῖα διαφόρου ποιότητος· οἶον εἰς λύγνος τεθλασμένους· εἰς κριὸς ἢ βοῦς· εἰς χοῖρος· εἰς πίθηξ· μία φιάλη πῆλινος μελανόχρους· εἰς ὕαλος· ἐν πῆλινον ποτήριον. Ἦλθον ἐκ τῆς νήσου Ἀνάφης τὴν 26 Αὐγούστου 1830.
- 107 Ἀγγεῖα διαφόρου ποιότητος καὶ μεγέθους. Ἦγοράσθησαν ἀπὸ τὸν Γεώργιον Κύτερον Ἀθηναῖον, παρὰ τῆς Α. Ἐκλαμπρότητος τοῦ Προέδρου τὴν 11 Σεπτεμβρίου 1830· οἶον 5 βάζα εἰς εἶδος τζουκαριέρων διαφόρου μεγέθους· 22 κανατάκια εἰδους ὕψηλου· 13 εἰδους στρογγύλου· 13 μαῦρα· 7 μούφιτα ἄνωθεν· 13 λύγνοι· 3 ἀγάλματα· 8 ποτήρια· 4 εἰς εἶδος καλαμαριῶν· 6 εἰς εἶδος Σαλιέρων· 6 δίφιτα φιτζάνια· 1 μικρὸν στρογγυλὸν χωρὶς φτιά· 3 κάτοπτρα μεταλλικά· 1 ἀγγεῖον ἰάλινον· 2 μεγάλα τὸ μὲν μὲ ζωγραφίας ζώων τὸ δὲ μὲ τέσσαρα πρόσωπα ἄνωθεν εἰς τὸ χεῖλος. 26 Νομίσματα χάλκινα διαφόρου μεγέθους. 1 Μέτρον ζυγοῦ, Τουρκικὸν δράμιον 1 Κεφαλή πηλίνου ἀγαλματίου. Ἐφερην αὐτὰ ὁ Πρόεδρος ἐκ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους· ἡ κεφαλή εἶνε τῆς Ἀνδρου.

Μουσείου τούτου πτέρυξ, κατετέθησαν ἐν αὐτῷ ἀρχαῖα ἐκ τῶν ἐν τῷ Θησεῖῳ, ἐν τῷ Βαρθακείῳ, ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ ἐν τῷ Πύργῳ τῶν Ἀνέμων· ἀλλὰ τὰ ἀρ-

- 13 Νομίσματα χάλκινα διαφόρου μεγέθους· τὰ περισσότερα μικρά. Ἐφερην αὐτὰ ὁ πρόεδρος τὴν 9 Δεκεμβρίου 1830.
- 117 Ἀγγεῖα πήλινα· τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν μὲ ζωγραφίας, διαφόρου μεγέθους καὶ καλητάς. Ἐν οἷς ἐμπεριέχονται καὶ τὰ δύο τὰ πάνυ ὠραῖα. Ἠγόρασεν αὐτὰ ὁ πρόεδρος τὴν 9 Δεκεμβρίου 1830. Εἶνε ἅπαντα τῆς Αἰγίνης. 1 Χάλκινον ἔχον ἐν τῷ μέσῳ ἕναν ὡς στρατηγὸν φέροντα μὲ τὴν ἀριστεράν τι. Ἦλθεν εἰς τὸ Μουσεῖον τὴν 10 Ἰανουαρίου 1831· ἀγορασθὲν μὲ ἕνα σῶμα πάντων τοῦ Κομητᾶ ἀπὸ τὸν Κεσαρέα Δικμ. . .
- 5 Νομίσματα ἀργυρᾶ μικροῦ μεγέθους· τὰ δύο μεγαλύτερα. Ἐδωκέ μοι αὐτὰ ὁ πρόεδρος τὴν 27 Ἰανουαρίου 1831. 41 Χάλκινα νομίσματα μικρὰ καὶ μεγάλα. 8 Ἀργυρὰ νομίσματα μικρὰ καὶ μεγάλα. 2 Λιθίνας, ἡ μὲν λευκὴ, ἡ δὲ μέλανα. Ἐδωκέ μοι αὐτὰ ὁ πρόεδρος τὴν 2 Φεβρουαρίου 1831.
- 110 Ἀγγεῖα πήλινα μὲ ζωγραφίας· διαφόρου μεγέθους καὶ σχήματος καὶ ποιότητος καὶ καλωνῆς, ἄλλα μὲν ἀβλαβῆ, καὶ ἄλλα βεβλαμμένα, ἐν οἷς μία φιάλη καὶ ἕν ἀγγεῖον μὲ ζωγραφίας. Ἐφέρθησαν εἰς τὸ Μουσεῖον τὴν 3 Φεβρουαρίου 1831, ἐπὶ προεδρίας τοῦ Ἐκκλημ.προτάτου Κ. Α. Μουστοξύδου, ἀγορασθέντα παρὰ τοῦ Κ. Βαρθελεμῆ Ἀθηναίου διὰ δίστηλα 50 : γρόσια 750. 4 Χάλκινα ἄτινα συνάζουσι τὸ ἔλαιον μετὰ τὴν πάλην οἱ παλαισταί. 2 Κάτοπτρα. 1 Κλαδευτήριον.
- 5 Νομίσματα χάλκινα παλαιά. Ἐδωκέ μοι αὐτὰ ὁ πρόεδρος.
- 8 Νομίσματα ἀργυρᾶ. Ἐφερην αὐτὰ εἰς τὸ Μουσεῖον ὁ πρόεδρος τὴν 10 Μαΐου 1831. 2 Στρίδια μεγάλα ἀπολιθωμένα ἀπὸ τὸ βουνὸν τῆς Αἰγίνης. Εἶνε τοῦ βουνοῦ τῆς Αἰγίνης· ἦλθον τὴν 20 Μαΐου 1831 ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προέδρου.
- 3 Ἐχίνους ἀπολιθωμένους παρομοίως ἀπὸ τὸ βουνὸν.
- 2 Τμήματα ἀμιάντου λεπτά. Εἶνε τῆς Σάμου ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Προέδρου τὴν 20 Μαΐου 1831.

χαῖα ταῦτα δὲν ἐτοποθετήθησαν προσηκόντως, οὐδὲ συστηματικῶς κατετάχθησαν, ἀλλ' ἔκειντο ἀναμίζ, ἀτάκτως συμπεπυκνωμένα καὶ διεσπαρμένα, τὰ πλεῖστα ἐπὶ

- 48 Διάφορα ὄρυκτὰ καὶ ἀπολιθώσεις μετὰ μιᾶς βίβλου ἐπρόσφε-
 ρεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην ὁ κύριος Λέων Τυπογράφος. ἤλθον
 εἰς τὸ Μουσεῖον τὴν 13 Ἰουνίου 1831.
- 17†1 Νομίσματα χάλκινα μικρὰ καὶ μεγάλα. Τὴν 24 Ἰουνίου
 1831.
- 33 Ἀγγεῖα πῆλινα διαφόρου μεγέθους, σχήματος καὶ καλονῆς,
 τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν μὲ ζωγραφίας, ἐν οἷς καὶ ἓν πρό-
 σωπον γυναικός. ἤλθον εἰς τὸ Μουσεῖον τὴν 27 Ἰουνίου
 1831 παρὰ τινος μαθητοῦ δι' ἓν σῶμα πάντων Κομητᾶ.
- 2 Νομίσματα ἀργυρά. Τὴν 20 Αὐγούστου 1831 ἤλθον παρὰ
 τῆς Α. Ἐκλαμπρότητος τοῦ Προέδρου.
- 33 Χάλκινα διαφόρου μεγέθους.
- 1 Σφραγίδα λιθίνην.
- 1 Ζωῦφιον λίθινον.
- 6 Ἀργυρᾶ νομίσματα μικρὰ καὶ μεγάλα. ἤλθον παρὰ τοῦ
 Προέδρου τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1831.
- 10 Χάλκινα νομίσματα μικρὰ καὶ μεγάλα.
- 1 Ἀργυροῦν νόμισμα μέγαλον.
- 3 Νομίσματα μίγματος ἢ ὀστέϊνα. Ἐνεχείρησεν αὐτὰ ἡ Α. Ἐκ-
 λαμπρότης ὁ Πρόεδρος τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1831.
- 4 Νομίσματα ἀργυρᾶ. ἤλθον ἀπὸ τὸν πρόεδρον τὴν 23 Σε-
 πτεμβρίου 1831.
- 44 Χάλκινα διαφόρου μεγέθους.
- 1 Εἰκὼν καλὴ κρέμαται πλησίον τῆς Τερψιχώρης Μούσης. Ἐ-
 φερεν αὐτὴν ὁ Κ. Κύριος Νεόφυτος Δούκας.
- 1 Εἰκὼν ἀξιέπαινος Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως. Ἐπεμψεν αὐτὴν
 εἰς τὸ Μουσεῖον ὁ ἀδελφὸς τοῦ μακαρίτου Κυβερνήτου Κόμης.

Ἄρχιμ. Α. Καμπάνης.

10 Ἰουλίου 1832 ἐν Αἰγίνῃ.

(ἀντίγραφον)

τοῦ ἐδάφους κατακείμενα. Τὴν κατάστασιν αὐτῶν ταύτην περιγράφει καὶ ὁ τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας γραμματεὺς ὡς ἐξῆς: «εἶνε πολὺ τῷ ὄντι λυπηρὸν νὰ βλέπη τις »κατακείμενα ἀτάκτως ἐν τῷ νέῳ Μουσεῖῳ τὰ πλεῖστα τῶν »μετακομισθέντων ἀρχαίων ἐκ τοῦ Θησείου, ἐκ τῆς Ἄ- »δριανείου Στοᾶς, ἐκ τοῦ ὠρολογίου τοῦ Ἀνδρονίκου Κυρ- »ρήστου καὶ ἀλλαχόθεν, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ ἐκ τοῦ Βαρ- »θακείου, ὡς εἶπομεν. Ταῦτα ἐν ταῖς πρότερον αὐτῶν θέ- »σεσιν εἶχόν τινα τοῦλάχιστον τάξιν, πολλὰ μάλιστα ἦσαν »καὶ ἐν καταλόγοις ἐντύποις περιγεγραμμένα παρ' ἄλλο- »γενῶν καὶ ἠδύναντο εὐχερῶς πῶς νὰ μελετῶνται παρὰ »τῶν φιλαρχαίων. Τώρα καὶ αὕτη ἡ εὐκολία ἐξέλιπεν, ἀνα- »μιχθέντων τόσων διαφόρου προελεύσεως ἀρχαίων καὶ »συσσωρευθέντων ἐν ἐνὶ τόπῳ ἄνευ κατατάξεως» (ἴδ. Πρα- κτικὰ ἀρχ. Ἑταιρίας τοῦ ἔτους 1874 σ. 26). Ἡῦξανε δὲ σὺν τῷ χρόνῳ ἡ τῶν ἀρχαίων ἐν τῷ Μουσεῖῳ κατάθεσις· ἀλλ' οὐ μόνον οὐδεμίᾳ τακτοποίησις ἐγένετο, ἀλλὰ τοῦ- ναντίον ἀπὸ τοῦ ἔτους 1881, ὅτε ἐπερατώθη ἡ οἰκοδομὴ τῆς ἀρκτικῆς πτέρυγος, μεγαλητέρα ἀταξία, σύγχυσις καὶ συσσωρευσις ἐπεκράτησε, διότι ἅπαντα τὰ εἰς τὴν ἀρκτι- κὴν ταύτην πτέρυγα κατατεθέντα ἀγάλματα καὶ ἀνάγλυφα ἐτέθησαν ὑπτια κατὰ γῆς, εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε διεσκορπι- σμένα. Οὕτω π. χ. ὁ ἐκ Μήλου Ποσειδῶν κατέκειτο εἰς τεμάχια τεθραυσμένος, τὸ ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον τοῦ Ἀ- ριστοναύτου καὶ τὸ τῆς οἰκογενείας Προκλείδου κατέ- κειντο ὡσαύτως διεσκορπισμένα κατὰ τεμάχια, ἐν ᾧ τὰ λοιπὰ μέρη τῶν μνημείων τούτων ἦσαν διεσκορπισμένα ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Μουσείου.

Τοιαύτη ἡ τῶν ἀρχαίων κατάστασις μέχρι τοῦ ἔτους 1885, ὅτε ἐκλήθη ἐἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς Γενικῆς Ἐφο- ρείας καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀνέλαβον καὶ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐν Ἀθήναις Μουσειῶν.

Ἐπείγουσαν ἀνάγκην τῆς ἀρχαιολογικῆς ὑπηρεσίας καὶ πρῶτιστον ἑμαυτοῦ καθῆκον ὑπέλαβον εὐθύς ἐξ ἀρ-

χῆς τὸν καταρτισμὸν τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου. Οὕτως ἠσχολήθην εὐθύς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν εἰς αὐτὸ συγκέντρωσιν πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν ἀρχαίων τῶν τῆδε κἀκεῖσε διεσπαρμένων, οἷον ἐν τῷ Θησείῳ, ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Ἄδριανοῦ, ἐν τῷ κατὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα παλαιῷ νεκροταφείῳ, ἐν τῷ Βαρβακείῳ, ἐν τῷ Πύργῳ τῶν Ἀνέμων καὶ ἀλλαχοῦ τῆς πόλεως⁽¹⁾, εἰς τὴν ἐκ τῶν κατὰ τὰς ἐπαρχίας Μουσείων ἐνταῦθα μεταφορὰν πάντων τῶν ἀξίων λόγου γλυπτῶν, οἷον ἐκ Δήλου, ἐκ Τανάγρας, ἐκ Θεσπιῶν, ἐκ Λαρίσσης, ἐξ Ἄργους, ἐξ Ἐπιδαύρου, ἐκ Τεγέας καὶ ἀλλαχόθεν⁽²⁾, εἰς τὴν συναρμολόγησιν καὶ συγκόλλησιν πάντων τῶν ἀρχαίων τούτων, καὶ εἰς τὴν ἐπὶ καταλλήλων βάθρων ἀνιδρῦσιν καὶ κατὰ σύστημα ἐν ταῖς διαφόροις τοῦ Μουσείου αἰθούσαις κατάταξιν αὐτῶν⁽³⁾.

Σὺν τῇ ἐκτελέσει δὲ τῶν ἐργασιῶν τούτων συνέτασσον καὶ κατάλογον τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ ἀρχαίων. Τοῦ καταλόγου τούτου ἐδημοσίευσα ἐν ἔτει 1887 δύο πρῶτα ἐκ σελίδων 160 συγκείμενα τεύχην, ὑπὸ τὸν τίτλον «Κατάλογος τοῦ Κεντρικοῦ⁽⁴⁾ ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου», περιέχοντα περιγραφὴν 165 ἐν ὄλῳ ἀγαλμάτων καὶ ἀναγλύφων, ἃ εἶχον ἕως τότε ἀνιδρῦσει ἐπὶ βάθρων καὶ κατατάξει. Ἡλπιζον δὲ τότε ὅτι ἐντὸς βραχέος θὰ ἐδυνάμην

(1) Καὶ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ἐκόμισα ἐν τῷ Μουσείῳ πρὸς ταῖς ἐπιγραφαῖς (δι' ἑλλειψιν χώρου ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἀκροπόλεως) γλυπτὰ τινα, ἃ βεβαίως δὲν ἦσαν ἀρχικῶς ἰδρυμένα ἐν τῇ Ἀκροπόλει, ἀλλ' ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις ἐκεῖ εἶχον κομισθῆ, οἷον ἐπιτύμβια ἀνάγλυφα, τὰ ἐν τῷ Ἀσκληπιείῳ εὐρεθέντα ἀρχαῖα καὶ ἄλλα.

(2) Καὶ ἐξ Ὀλυμπίας ἐκόμισα τὰ ἀξία λόγου χαλκᾶ, ὀρηθῆεις κυρίως ἐξ ἧς ἔπασχον ταῦτα φθορᾶς, προερχομένης ἐξ οἰκειδῶσεως ἕνεκα τοῦ ὑγροῦ τοῦ ἐκεῖ κλίματος.

(3) Τὰ καθέκαστα τῶν ἐργασιῶν τούτων ἐκτίθενται ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ 1885 ἐκδομένῳ ὑπ' ἐμοῦ Ἀρχαιολογικῷ Δελτίῳ.

(4) Τότε τὸ Μουσεῖον ἐκαλεῖτο κεντρικὸν Μουσεῖον, ὑστερότερον ὅμως διὰ τοῦ ἀπὸ 19 Ἀπριλίου 1888 Β. διατάγματος καὶ τοῦ ἀπὸ 28 Ἀπριλίου 1889 ΔΨΟΓ' νόμου ἐνωμοτάσθη Ἐθνικὸν ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον.

νὰ φέρω εἰς πέρας τὴν κατάταξιν τοῦ Μουσείου καὶ κατ' ἀκολουθίαν νὰ συνεχίσω τὴν δημοσίευσιν τοῦ καταλόγου, διότι ἡ τοῦ καταλόγου σύνταξις ἐξ ἀνάγκης ἔβαινε παραλλήλως πρὸς τὴν τοῦ Μουσείου κατάταξιν· ἀλλ' αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἰδίως τὰ πολλὰ ἐν αὐταῖς γινόμενα εὐρήματα ἠνάγκασάν με ἔκτοτε νὰ κατατρίβω τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου, ὃν ἐδυνάμην νὰ διαθέσω πρὸς τοιαύτας ἐργασίας, ἐν τῇ Ἀκροπόλει, ἀσχολούμενος πλεόν ὄχι μόνον περὶ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀνασκαφῶν, ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν καταρτισμὸν καὶ τὴν κατάταξιν τοῦ ἐν αὐτῇ Μουσείου. Μόλις δὲ κατὰ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1889, ὅτε ἐπεράτωσα πάσας τὰς ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐργασίας, ἐδυνήθην νὰ συνεχίσω δραστηριώτερον καὶ ἀγάγω εἰς πέρας τὰς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Μουσείῳ ἐργασίας μου, τὴν κατάταξιν δηλ. τῶν τῆς Πλαστικῆς ἔργων καὶ τὴν σύνταξιν τοῦ ἀνὰ χειῖρας Καταλόγου, ὃν ἐκδίδω νῦν ἐξ ἀρχῆς καὶ πλήρη, οὐχὶ δηλ. ὡς συνέχειαν τῶν ἐν ἔτει 1887 ἐκδοθέντων δύο τευχῶν, ὧν ἡ ἔκδοσις ἔχει ἦδη ἐξαντληθῆ.

Ἀθήνησι, 1η Αὐγούστου 1890.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΠΟΧΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη διαφέρει κυρίως κατὰ τοῦτο τῆς τέχνης τῶν λοιπῶν τῆς ἀρχαιότητος ἐθνῶν, ὅτι ὄχι μόνον αὕτη παρήγαγε τοὺς τελειοτάτους καὶ ὑψίστους τύπους τοῦ καλοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἀναπτύξει αὐτῆς ἐβάδισε πορείαν κανονικὴν συμφώνως πρὸς τὴν φυσικὴν τελείαν ἀνάπτυξιν ὀργανικοῦ ὄντος. Τὴν τέχνην τῶν ἀνατολικῶν ἐθνῶν, καὶ κυρίως τὴν τῶν Αἰγυπτίων, δυνάμεθα νὰ παραβάλλωμεν πρὸς δένδρον, ὅπερ ἅμα φυὸν ἐστρεβλώθη καὶ ἐξηράνθη· τούναντίον ἕμως ἐν Ἑλλάδι βλαστῆσαν τὸ δένδρον τοῦτο, ἐν εὐφύρῳ φυὸν ἐδάφει καὶ τῆς ἀναγκείας τυχὸν καλλιέργειας, ἀνῆλθεν εἰς μέγα ὕψος θαλερὸν καὶ ἀκμαῖον, καὶ ἐδίωσε τὸν φυσικὸν βίον μέχρι ὅτου ὑπέικον εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως παρήκμασε βαθμηδὸν καὶ ἐξηράνθη. Τοιαύτην φυσικὴν πορείαν διήνυσαν ἐν Ἑλλάδι αἱ καλὰί τέχναι, καὶ μάλιστα ἡ Πλαστικὴ, ἧς τὴν βαθμηδὸν ἀνάπτυξιν, ἀκμὴν καὶ παρακμὴν σαφῶς διδασκόμεθα, ἐξ ὧν οἱ ἀρχαῖοι περὶ αὐτῆς παρέδωκαν ἡμῖν, καὶ ἐναργῶς βλέπομεν ἐν τοῖς ἡμῖν περιεληθοῦσιν ἔργοις αὐτῆς.

Ἐκ τούτων καταδήλον γίνεται, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ τέχνη δύναται νὰ διαίρηθῃ εἰς διαφόρους ἐποχάς, σαφῶς καὶ ὠρισμένως ἀπ' ἀλλήλων διακρινόμενας, ἃς ὀρίζομεν ἐνταῦθα συντόμως χάριν τῶν πολλῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ Μουσείου.

ΠΡΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΟΧΗ

(ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς ἀρχῆς τῶν Ὀλυμπιάδων,
ἤτοι μέχρι τοῦ 776 π. Χ.).

Οἱ τὴν Ἑλλάδα κατοικοῦντες λαοὶ θὰ κατεσκεύαζον ἐκ παλαιστάτων χρόνων ἔργα τινὰ, ἀπλᾶ καὶ ἀκατέργαστα, πρὸς πλήρωσιν τῶν φυσικῶν αὐτῶν ἀναγκῶν· ἀλλὰ τὰ ἔργα ταῦτα, κοινὰ παντὶ λαῷ ἐν νηπιωδεστάτῃ ἐκπολιτιστικῇ καταστάσει διατελοῦντι, δὲν ἦσαν ἱκανὰ ἵνα δώσωσιν ὠθησιν πρὸς ἀνάπτυξιν τινὰ τέχνης. Τοιαύτη ὠθησις ἐδόθη μόνον, ἀφ' οὗ οἱ λαοὶ οὗτοι ἤλθον εἰς συγκοινωνίαν μετὰ τῶν ἀνατολικῶν ἐθνῶν. Τὰ ἀνατολικά δηλ. ἔθνη, ἀκμάσαντα ἐνωρίτατα, εἶχον ἀναπτύξει τέχνην, ἣτις εἰσῆχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀμέσως τε καὶ ἐμμέσως. Καὶ ἀμέσως μὲν εἰσῆχθη διὰ τῆς μεταναστάσεως πολλῶν ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα λαῶν, ἐμμέσως δὲ διὰ τῶν Φοινίκων, οἵτινες μετέφερον ὡς ἐμπορεύματα ἐκ τῆς Ἀσίας, καὶ δὴ ἐκ τῆς Αἰγύπτου, εἰς τὴν Ἑλλάδα διάφορα ἔργα τῆς τέχνης, τάπητας πεποικιλμένους, σκεύη, ὅπλα, εἰδώλια θεῶν, ὡς φαίνεται, καὶ ἄλλα. Οὕτως ἡ ἀνατολικὴ τέχνη εἰσῆχθη βαθμηδὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ διαφόρων σταθμῶν διελθοῦσα τὸ μὲν διὰ τῆς Κύπρου καὶ εἶτα τῆς Κρήτης, τὸ δὲ διὰ τῶν βορειότερον κειμένων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Ἐν τῇ ἡπειρωτικῇ δ' Ἑλλάδι ἐπισημότερον κέντρον ἔσχε μάλιστα τὴν ἀρχολικὴν χερσόνησον, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ σωζομένων ἔτι ἔργων τῆς Ἀρχαιτεκτονικῆς καὶ Γλυπτικῆς καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Schliemann γενομένων πολυτίμων εὐρημάτων ἐν Μιλήναις.

Διὰ τῆς ἀσιατικῆς τέχνης ὑπέστη ἔξαρσιν τινὰ ἡ ἐγχώριος τέχνη, ἥς τὰ ἔργα, εὐτελῆ καὶ ταπεινὰ πρότερον ὄντα, λαμβάνουσι νῦν σπουδαιότητά τινα, ἅτε ὄντα ἀπομιμήματα τῆς ἀνατολικῆς τέχνης. Ἡ ἐν Ἑλλάδι ἀρα κατὰ τοὺς προελληνικοὺς χρόνους ἀτκουμένη τέχνη εἶνε οὐχὶ ἑλληνικὴ, ἀλλὰ μᾶλλον ἀσιατικὴ. Κύριον δὲ γνώρισμα αὐτῆς, ἰδίως τῆς Γλυπτικῆς, εἶνε ὅτι ἦτο τέχνη κοσμητικὴ, ἐσκόπει δηλ. τὴν διὰ διαφόρων παραστάσεων ἐπικόσμησιν τῶν τοίχων τῶν κατασκευαζομένων οἰκοδομημάτων, σκευῶν καὶ ἐργαλείων, καὶ λοιπῶν ἀναγκαίων τοῦ βίου. Ἦσαν δὲ αἱ παραστάσεις αὗται τὸ μὲν γεωμετρικὰ σχήματα, μαϊνάνδροι, ῥόδακες, ἑλικες, ταινίαι ζητοσιδῶς θλώμεναι κτλ., τὸ δὲ μορφαὶ θηρίων, τεράτων καὶ ἀνθρώπων. Ἀλλ' αἱ τελευταῖαι δὲν εἶνε πλαστικῶς μεμορφωμένα, οὐδὲ πεπλασμένα ἐν φυσικῇ ἀληθείᾳ, ἀλλ' εἶνε ἄψυχα οἰονεῖ ὄντα μόνον τὸν τύπον τῆς ζωτικῆς φύσεως ἔχοντα, εἰκονισμένον ὁμῶς καὶ τοῦτον κατὰ γεωμετρικὰ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον σχήματα.

ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΑΡΧΑΪΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

(από τῆς ἀρχῆς τῶν Ὀλυμπιάδων μέχρι τοῦ 473 π. Χ.).

Ἄφ' ὅτου οἱ Δωριεῖς καταλθόντες ἐκ τῶν βορείων τῆς Ἑλλάδος χωρῶν ἐγκατεστάθησαν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἐκδιώξαντες ἐκείθιν τοὺς Ἴωνας ἠνάγκασαν αὐτοὺς νὰ μεταναστεύσωσιν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ἠρξάτο πλέον ἀναπτυσσομένη ἡ κυρίως ἐλληνικὴ τέχνη, ἣτις διαφέρει κατὰ τοῦτο τῆς προελληνικῆς τέχνης, ὅτι ἕκαστον ἔργον αὐτῆς εἶνε σύμφωνον πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν Ἑλλήνων, ἔχει δηλ. ἀποτετυπωμένην ἐν ἑαυτῷ, οὕτως εἰπεῖν, τὴν σφραγίδα τοῦ ἐθνικοῦ βίου. Ἀνέπτυξαν δὲ τὴν τέχνην αὐτῶν ταύτην οἱ Ἑλληνες ὀρμηθέντες τὸ μὲν ἐκ τῆς τῶν ἀνατολικῶν ἐθνῶν τέχνης, τὸ δὲ ἐξ ἐμφύτου αὐτοῖς καλολογικῆς δυνάμεως, δι' ἧς ἐδυνήθησαν νὰ γείνωσι δημιουργοὶ ἐν τῷ σχηματισμῷ τοῦ ἀπολύτου τύπου τοῦ καλοῦ καὶ νὰ μεταβάλωσι καὶ ἀφομοιώσωσιν ἑαυτοῖς, ὅ,τι παρὰ τῶν ἀνατολικῶν ἐθνῶν παρέλαβον.

Οἱ Ἑλληνες ἀναπτύσσοντες τὴν ἑαυτῶν τέχνην ἀπέδλεψαν ἀνέκαθεν εἰς τὴν φύσιν, εἰς τὸ νὰ παραστήσωσι δηλ. τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἐν πλήρει φυσικῇ ἀληθείᾳ. Τὴν τάσιν δ' αὐτῶν ταύτην βλέπομεν ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτῶν ἔργων μέχρι τῆς τελειότητος τῆς τέχνης, ἥτοι ἐν τοῖς καλουμένοις ἀρχαϊκοῖς ἔργοις.

Τὰ ἀρχαῖα ἔργα διαφέρουσιν ἀλλήλων, καθ' ὅσον προσέρχονται ἐκ τῶν πρώτων ἢ ἐκ τῶν τελευταίων χρόνων τῆς προκειμένης περιόδου, καθ' ὅσον δηλ. εἶνε ἔργα τέχνης ὀλιγώτερον ἢ περισσότερον ἀνεπτυγμένης. Γενικὰ ὅμως γνωρίσματα αὐτῶν εἶνε τὰ ἑξῆς: Ἡ διάπλασις τῶν μορφῶν τοῦ σώματος δὲν εἶνε ἐν πλήρει πλαστικῇ ἀληθείᾳ, τὸ περίγραμμα εἶνε σκληρὸν καὶ τὰ χεῖλη ἀνεσπασμένα, ἐξ οὗ παράγεται τυπικὸν τι μειδιάμα, ἡ στάσις γίνεται διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάσους προσαρμογῆς ὀλοκλήρων τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν, ἡ κόμη καὶ ὁ πῶγων ἀποτελοῦνται ἐκ κανονικῶν παραλλήλων γραμμῶν καὶ οὕτως ἔχουσι τὴν μορφήν ἐσχηματοποιημένην, καὶ τὸ ἱμάτιον εἶνε προσκεκολλημένον τῷ σώματι καὶ ἀποτελεῖ μίαν μετ' αὐτοῦ μάζαν, σχηματίζει δὲ τὰς πτυχὰς οὐχὶ συμφῶνως πρὸς τὸ ὕψωμα καὶ πρὸς τὸν τρόπον τῆς καταπτώσεως αὐτοῦ, ἀλλὰ κανονικὰς παραλλήλους.

Τὰ ἀρχαῖα ταῦτα ἔργα διακριτέα ἐτέρων ἔργων, ἅτινα ἔχουσι μὲν μορφήν ἀρχαϊκὴν, δὲν εἶνε ὅμως ἀρχαϊκά, διότι δὲν ἐποιήθησαν κατὰ τὴν προκειμένην ἀρχαϊκὴν ἐποχὴν, ἀλλ' ἐν ἐποχῇ ὑστερωτέρᾳ ἐλληνικῇ ἢ ῥωμαϊκῇ. Τὰ ἔργα ταῦτα ἐποιήθησαν κατ' ἀπομίμησιν ἀρχαϊκῶν ἔργων καὶ διὰ τοῦτο καλοῦνται ἀρχαῖζοντα. Εἶνε δὲ οὐχὶ εὐχερῆς πάντοτε ἡ διάκρισις ἀρχαῖζοντος ἀπὸ ἀρχαϊκοῦ ἔργου, καὶ ἀπαιτεῖ μάλιστα ὄμμα ἡσκημένον.

ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΘΕΙΣΗΣ
ΚΑΙ ΑΚΜΑΖΟΥΣΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

(ἀπὸ τῆς ἡγεμονίας τῶν Ἀθηναίων μέχρι τοῦ θανάτου Ἀλεξάνδρου
τοῦ μεγάλου, ἤτοι 473 — 323 π. Χ.).

Ἐν ᾧ ἡ ἀρχαϊκὴ τέχνη ἀδιαλείπτως ἐτελειοποιεῖτο, οἱ Ἕλληνες ἐπά-
λαιον κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Β'. ἑκατονταετηρίδος τὸν περὶ ἐθνικῆς ὑπάρ-
ξεως ἀγῶνα κατὰ τῶν εἰσβαλόντων εἰς τὴν χώραν αὐτῶν Περσῶν, καὶ
νικῆσαντες αὐτοὺς ἀνῆλθον εἰς ὑπέρτατον πολιτικὸν καὶ πνευματικὸν με-
γαλεῖον. Ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις ἐτελειοποιήθη ἡ τέχνη καὶ ἐξίκετο εἰς
τὸ ὑψίστον σημεῖον τῆς ἀναπτύξεως αὐτῆς. Κέντρον δὲ τῆς ἀναπτύξεως
αὐτῆς ταύτης ἐγένοντο αἱ Ἀθῆναι, ἡ πόλις ἐκείνη, ἥτις διέπρεπεν ἐν τῷ
ἐθνικῷ ἀγῶνι καὶ ἐκτῆσατο τὴν ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν βαρβάρων
ἡγεμονίαν ἐτελειοποίησε δὲ τὴν πλαστικὴν τέχνην εἰς κυρίως ἀνήρ, ὁ σύγ-
χρονος καὶ φίλος τοῦ Περικλέους Φειδίας, ὅστις αὐτὸς τε τὰ ἐπισημώτατα
πλαστικὰ καλλιτεχνήματα ἐποίησε καὶ πολλοὺς μαθητὰς καὶ συνεργάτας
περὶ ἑαυτὸν συνήγαγε, δι' ὧν ἴδρυσε τὴν καλουμένην Ἀττικὴν Σχολὴν τῆς
Β'. ἑκατονταετηρίδος καὶ διέδωκε πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος τὴν τέχνην του.

Κύριον γνώρισμα τῆς κατὰ τὴν Β. ἑκατονταετηρίδα Πλαστικῆς τέχνης
εἶνε, ὅτι τελειοποιηθεῖσα αὕτη ὑπὸ ἀνατορικὴν ἔποψιν ἐχρησίμευε μάλιστα
πρὸς παράστασιν ὑψίστων ἰδεῶν, ἦτο δηλ. τέχνη ἰδανικὴ. Τὸ σῶμα δέ,
συμφώνως πρὸς τὴν δι' αὐτοῦ ἐκφραζομένην ἰδέαν, ἦτο εὐγενέστατον τὴν
μορφήν, πεπλασμένον μὲν ἐν πλήρει φυσικῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ κεκαθαρμένον
παντὸς κοινοῦ καὶ τυχαίου γνωρίσματος. Ἐξέλιπεν ἄρα ἡ ἐν τῇ παραστά-
σει τῆς μορφῆς σκληρότης καὶ σχηματοποιήσις τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης, καὶ
ὁ ἱματισμὸς ἐσχημάτιζε πλέον οὐχὶ παραλλήλους κανονικὰς πτυχάς, ἀλλὰ
συμφώνως πρὸς τὸ ὕψος, πρὸς τὸν τρόπον τῆς καταπτώσεως αὐτοῦ καὶ
πρὸς τὴν κίνησιν ἢ ἡρεμίαν τοῦ σώματος.

Κατὰ τὴν Δ'. δ' ἑκατονταετηρίδα ἰδρύθη διὰ τοῦ Σκόπα καὶ Πραξιτέ-
λους ἐτέρα ἐν Ἀθήναις Σχολή, ἡ καλουμένη νεωτέρα Ἀττικὴ
Σχολή, ἥτις ἀπέβλεπε μάλιστα εἰς τὴν παράστασιν τοῦ ὑψίστου κά-
λους τῆς μορφῆς· ἐτύγγανε δε τοῦ σκοποῦ αὐτῆς τούτου ἐξερραζομένη τὴν
μορφήν ἐπὶ τὸ χαριέστατον καὶ ἐκφράζουσα δι' αὐτῆς τὰ τῆς ψυχῆς παθή-
ματα, οἷον χαρὰν, λύπην, οἴκτον, βίεθασμόν, ὄρμην, μανίαν κτλ. Οὕτω
τὰ ἔργα τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος εἶνε οἱ κάλλιστοι τύποι τοῦ ἀνθρωπίνου
σώματος, ἐν ᾧ τὰ τῆς Β'. ἑκατονταετηρίδος, παραβαλλόμενα πρὸς ταῦτα,
διακρίνονται ἐπὶ μεγαλοπρεπεῖ σεμνότητι καὶ ἔχουσιν ἔτι ἀρχαϊκόν τι καὶ
αὐστηρόν.

Τῆς Ἀττικῆς Σχολῆς διάφορος εἶνε ἡ ἐν Ἀργεῖ καὶ Σικυῶνι ἀναπτουχθεῖσα πελοποννησιακὴ Σχολή, ἣτις δύο ἔσχεν ἰδρυτάς, ἐν μὲν τῇ Ε΄. ἐκατονταετηρίδι τὸν Πολύκλειτον, ἐν δὲ τῇ Δ΄. τὸν Λύσιππον. Ἡ Σχολὴ αὕτη ἀπέδλεπεν εἰς τὴν παράστασιν τοῦ ἰδανικοῦ τύπου τῆς ὠραιότητος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, εὑρίσκει δὲ τὴν ὠραιότητα ταύτην ἐν τῇ παραστάσει τοῦ σώματος κατὰ ὀρισμένας ἀναλογίας τῶν μελῶν αὐτοῦ. Οὕτως ὁ Πολύκλειτος ἔπλαττε τὰ σώματα κατὰ μέσον τινὰ ὄρον, οὔτε ὑψηλά, ἀλλ' οὔτε ταπεινά, οὔτε πολύσαρκα, ἀλλ' οὔτε λεπτά, ἐν ᾧ ὁ Λύσιππος, χάριν καὶ κομψότητα ἐπιδιώκων, ἔπλαττεν αὐτὰ ἐπιμηκέστερα καὶ λεπτότερα καὶ τὴν κεφαλὴν σχετικῶς μικράν.

ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΜΑΖΟΥΣΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

(ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν διαδόχων μέχρι τῆς κατακτίσεως τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, δηλ. μέχρι τοῦ 146 π. Χ.).

Κατὰ τὴν προηγουμένην ἐποχὴν ἡ πλαστικὴ τέχνη εἶχε διατρέξει ἅπαντα τὰ στάδια τῆς ἀναπτύξεως καὶ τελειοποιήσεως αὐτῆς, ὥστε κατὰ τὴν προκειμένην ἐποχὴν, τὴν καλουμένην ἑλληνιστικὴν ἢ ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν, μοιραίως ἔπρεπε νὰ τραπῆ εἰς παρακμὴν, διότι δὲν ἐδύνατο νὰ παραγάγῃ νέον τι ἄλλως οὐδ' ἐνεψυχοῦτο πλέον ὑπὸ τοῦ πρότερον ἐθνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἀλλ' εἰς τοιαύτην κατῆλθε θέσιν, ὥστε σκοπὸς αὐτῆς ἦτο κυρίως ἡ ἱκανοποίησις τῶν ὀρέξεων τῶν φιλοδόξων βασιλέων τῆς Ἀνατολῆς.

Κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς προκειμένης ἐποχῆς ἐπλάσσοντο ἔργα ἀξιόλογα συμφώνως πρὸς τὴν τέχνην τοῦ Πραξιτέλους καὶ Λυσίππου, ὑστερώτερον δὲ ἤκμασεν ἡ καλουμένη πραγματικὴ Σχολή, ἣτις φαίνεται μάλιστα ἐν τοῖς ἔργοις τῆς Ῥόδου καὶ Περγάμου. Γνωρίσματα τῆς τέχνης ταύτης τῶν διαδόχων εἶνε τὰ ἐξῆς: κατασκευὴ ὑπερφυσικῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ κολοσσιαίων ἀγαλμάτων, τάσις πρὸς ἐπιβολὴν καὶ πληξίν τῶν αἰσθήσεων τοῦ θεατοῦ διὰ τῆς μορφῆς καὶ διὰ τῆς ἐκφράσεως ἰσχυροτάτων ψυχικῶν παθημάτων, ἀκριβὴς ἀπεικόνισις τῆς πραγματικῆς φύσεως ἐν τῇ παραστάσει τῶν σωμάτων καὶ οὐχὶ ἐξευγενίσις καὶ κάθαρσις αὐτῶν ἀπὸ τῶν κοινῶν καὶ τυχαίων γνωρισμάτων (ὡς ἐγίνετο ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις), ἄκρα τεχνικὴ ἐξεργασία καὶ ἐντελής ἀνατομικὴ γνῶσις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος κτηθεῖσα δι' ἐπιστημονικῆς σπουδῆς.

Ἀλλὰ διὰ μόνων τῶν ἐν Ῥόδῳ καὶ Περγάμῳ πλαττωμένων ἔργων δὲν ἐδύνατο ἡ τέχνη νὰ διαμείνῃ, εἰς ὃ εἶχεν ἀνέλθει κατὰ τοὺς πρότερον χρόνους ὕψος· ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Ἀνατολῇ ἔβαινε εἰς παρακμὴν, διότι κατεσκευάζοντο μὲν πολλὰ ἀγάλματα, οὐχὶ ἕμως καλ-

λιτεχνήματα, ἀλλ' ἐφήμερα χειρωνακτικά κατασκευάσματα, προσωρισμένα νὰ ἐκπληττωσι τὸν θεατὴν μᾶλλον διὰ τοῦ πλήθους καὶ τῆς πολυτελείας αὐτῶν, ἢ διὰ τοῦ κάλλους καὶ τῆς ἐργασίας τῆς μορφῆς.

ΡΩΜΑΪΚΗ ΕΠΟΧΗ

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει διετέλει ἡ πλαστικὴ τέχνη, ὅτε, κατακτηθείσης τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων (146 π. Χ.), ἐγένετο γνωστὴ ἐν Ῥώμῃ διὰ τῆς ἐκείσε μεταβάσεως Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν καὶ τῆς μεταφορᾶς πολλῶν καὶ ἐπισήμων πλαστικῶν ἔργων. Διὰ τῶν εἰς Ῥώμην μεταθέντων καλλιτεχνῶν ἰδρῦθη τότε ἡ καλουμένη νέα Ἀττικὴ Σχολή, ἣτις, ὀρμωμένη ἐκ τῶν ἔργων τῆς ὑψίστης ἀκμῆς τῆς ἑλληνικῆς τέχνης καὶ ἐπιμελῶς αὐτὰ σπουδάζουσα, ἔπλαττε τὰ ἑαυτῆς ἔργα συμφῶνως πρὸς ταῦτα, προβαίνουσα μέχρι ἀντιγραφῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πιστῆς. Κατ' ἀκολουθίαν τὰ ἔργα τῆς Σχολῆς ταύτης στεροῦνται μὲν πρωτοτυπίας ὡς πρὸς τὸ ὑποκειμένον τῶν παραστάσεων, ἔχουσι ὁμῶς τὸ εὐγενὲς καὶ ἀξιωματικὸν τῆς μορφῆς καὶ μάλιστα τὴν ἰδανικότητα ἐκείνην τῶν παλαιῶν χρόνων, ἣτις εἶχε σχεδὸν ὅλως ἐκλείψει κατὰ τὴν ἀλεξάνδρινήν ἐποχὴν.

Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν αὐτοκρατόρων ἡ Πλαστικὴ γίνεται ὑπηρετικὴ τῷ βίῳ τῶν Ῥωμαίων καὶ κύριον θέμα ἔχει τὴν κατασκευὴν εἰκονικῶν ἀνδριάντων καὶ τὴν δι' ἀναγλύφων ἱστορικῆς ὑποθέσεως ἐπικόσμησιν διαφόρων ἀρχιτεκτονικῶν μνημείων, σκοποῦντων τὴν ἀπαθανάτισιν τῶν μεγάλων καὶ φιλοδόξων στρατηγῶν καὶ αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης· ἐπειδὴ ὁμῶς πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν τούτων ἀπηρτεῖτο μέγα πλῆθος ἔργων, κατέπεσεν αὕτη ἐκ τοῦ ὕψους, εἰς ὃ εἶχεν ἀνέλθει ἐν Ἑλλάδι, καὶ οὕτως ἐγένετο τὸ πλεῖστον χειρωνακτικὴ τέχνη.

Τὰ ἐν Ἑλλάδι δὲ κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν ταύτην ἐποχὴν πλαττόμενα ἔργα ἦσαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κοινὰ ἐπιτάφια ἀνάγλυφα καὶ μάλιστα εἰκονικοὶ ἀνδριάντες, οἵτινες κατεσκευάζοντο ἐν ἐργαστηρίοις ἐν μεγάλῃ ποσότητι καὶ εἶχον τὴν κεφαλὴν πρόσθετον, διότι αὕτη ἔπρεπε νὰ ἑμμοιάζη πρὸς τὸ παριστάμενον πρόσωπον καὶ κατ' ἀκολουθίαν κατεσκευάζετο ὕστερον ἡ πρόσθετος δ' αὕτη κεφαλὴ ἀντικαθίστατο ἐν ἀνάγκῃ δι' ἑτέρας πρὸς εἰκονικὴν παράστασιν ἄλλου προσώπου.

Οἱ ἀνδριάντες οὗτοι ἔχουσι σχεδὸν μέγεθος φυσικόν, φέρουσι ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἢ τῆβεννον, ἧς ἡ διάθεις, εἰλημμένη ἐκ τοῦ κοινῶ βίου, εἶνε ἐν ἅπασι σχεδὸν ἐντελῶς ἢ αὐτῆ· αἱ κεφαλαὶ δ' αὐτῶν διακρίνονται εὐκρίως, διότι ἔχουσι τὰς ὄφρυς καὶ τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν πλαστικῶς δεδηλωμένας.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

Ἔργα ἀρχαϊκῆς καὶ ἀρχαιζούσης τέχνης.

1. Ἀρχαιότατον ξοανόμορφον ἄγαλμα Ἀρτέμιδος (;) εὑρεθὲν ἐν Δήλῳ, ἐν ἔτει 1878, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐνεργηθείσαις ὑπὸ Th. Homolle (1). Ἐλλείπει μέρος ἐκ τοῦ μέσου ἐκατέρου τῶν βραχιόνων· τὸ πρόσωπον εἶνε ἀποτετριμμένον. Ὑψος τοῦ ἀγάλματος μετὰ τῆς πλίνθου καὶ τῆς ὑπ' αὐτὴν προεξοχῆς τοῦ λίθου τῆς χρησιμευούσης πρὸς ἔνθεσιν ἐν τῷ βάρῳ 2,00, ἄνευ αὐτῶν 1,75. Μάρμαρον νησιωτικόν, κατὰ τὸν Lepsius.

Ἐχει σχῆμα ἐλλειψοειδοῦς στήλης, ἥτις διὰ μικρᾶς καὶ ἀκόμφου ἐργασίας ἔλαβε μορφήν ἀνθρωπίνην καὶ δὴ γυναικείαν, ὡσπερ ἐκ τῆς κόμης καὶ μάλιστα ἐκ τῶν πρὸς ὑποδήλωσιν τῶν μαστῶν ἐξογκώσεων τοῦ μαρμάρου φαίνεται. Τὸ μὲν κάτω ἥμισυ τοῦ σώματος τηρεῖ ἀναλλοίωτον τὸ τῆς ἐλλειψοειδοῦς καὶ σχεδὸν ὀρθογωνίου στήλης σχῆμα, ἔχον μόνον δύο σφηνοειδεῖς προεξοχὰς πρὸς δὴλωσιν τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν, τὸ δὲ ἄνω ἥμισυ δεικνύει τάσιν τινὰ πρὸς ἀτελεῖ

(1) Ἐν ταῖς αὐταῖς ἐν Δήλῳ ἀνασκαφαῖς εὑρέθησαν ἔτι τὰ ὑπ' ἀριθ. 21, 21α, 22 καὶ 23 ἀρχαϊκῆς τέχνης ἔργα.

μὲν καὶ νηπιώδη, ἀλλ' ὅπως ὅποτε φυσικὴν παράστασιν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἡ κεφαλὴ ἔχει ἐπίπεδον ὠσειδὲς σχῆμα καὶ ἡ κόμη καταπίπτει ὀπισθεν τῶν ὤμων, ἀποτελοῦσα ὄγκον μαρμάρου ἀκατέργαστον, καὶ ἔμπροσθεν αὐτῶν, ἔνθα εἶνε διατεταγμένη εἰς τέσσαρας ἐκατέρωθι παραλλήλως κατερχομένους πλοκάμους· αἱ χεῖρες δὲ εἶνε καθειμένοι κατὰ μῆκος τοῦ σώματος καὶ αὐτῷ, πλήν τοῦ μέρους τοῦ κατὰ τὸν ἀγκῶνα, συμφυεῖς. Εἶνε δὲ τὸ ἄγαλμα ἐνδεδυμένον ποδήρη περὶ τὴν ὀσφὺν ζώνη ἐζωσμένον χιτῶνα, ὅστις ὄλον μετὰ τοῦ σώματος ἀχώριστον καὶ ἀδιάκριτον ἀποτελεῖ καὶ θὰ ἦτο ἴσως τὸ πάλαι κεκοσμημένος διὰ γραπτῶν κοσμημάτων· ἐν ἐκατέρᾳ δὲ τῶν χειρῶν θὰ ἐκράτει πρᾶγμα τι, ὡς φαίνεται ἐξ ὧν σχηματίζουσιν οἱ κεκαμμένοι δάκτυλοι ὀπῶν, ὧν ἡ ἐν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ εἶνε διάτρητος. Κατὰ τὸ ἀριστερόν δὲ πλάγιον τοῦ σώματος, ὑπὸ τὴν χεῖρα, εἶνε κεχαραγμένη ἔμμετρος ἀρχαιοτάτη βουστροφηδὸν γεγραμμένη ἐπιγραφὴ, δηλοῦσα ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο ἀφιέρωσε τῇ Ἀρτέμιδι (ἐκηβόλω ἰοχαίρη) Νικάνδρῃ, γυνὴ Ναξία. Ἐκ τούτου δυνατὸν νὰ ἰσχυρισθῆ τις, ὅτι τὸ ἄγαλμα παριστᾷ αὐτὴν τὴν Νικάνδρην· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχει σχῆμα ξοάνου, δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι εἰκονίζει μᾶλλον θεάν, αὐτὴν τὴν Ἀρτέμιδα πιθανώτατα, ἀφ' οὗ εἰς τὴν θεάν ταύτην εἶνε ἀφιερωμένος. Ἡ ὄλη ἐπιγραφὴ ἔχει ἐν τῇ κοινῇ ὀρθογραφίᾳ οὕτως :

Νικάνδρῃ μ' ἀνέθηκεν (ἐ)κηβόλω ἰοχαίρη
 κόρη Δεινοδικεῶ τοῦ Ναξίου, ἕξοχος ἀλ(λ)έων,
 Δεινομένεος δὲ κασιγνήτη, Φράξου δ' ἄλοχος μ(ή)ν).

Τὸ προκείμενον ἄγαλμα εἶνε τῶν ἀρχαιοτάτων ἐκ μαρμάρου ἔργων, ἃ ἐποίησαν οἱ Ἕλληνες καθ' ὃν χρόνον δὲν εἶχον ἐντελῶς ἀπαλλαγῆ τῆς ξοανοποιίας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Μαρμαροπλαστικὴ ἀνεπτύχθη τὸ πρῶτον ἐν Χίῳ διὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ Μέλανος, Μικκιάδου καὶ Ἀρχέρμου, τοὺς χρόνους

αὐτοῦ δυνάμεθα νὰ θέσωμεν πρὸ τῆς ἀκμῆς τῶν τεχνιτῶν τούτων, ὃ ἐστὶ δυνάμεθα ν' ἀναβιβάσωμεν μέχρι τῆς Ζ' ἑκατονταετηρίδος π. Χ. Παρατηρητέον δὲ ὅτι ὁ τύπος, ὃν ἔχει τὸ ἄγαλμα τοῦτο, πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐξετάθη καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀμετάβλητος διετηρήθη, ὡς δεικνύουσιν ὁμοιόμορφα ἀγαλμάτια εὐρεθέντα ἐν Βοιωτία (ἀρ. 2, 3, 4), ἐν Ἐλευσίνι (ἀρ. 5), ἐν Ὀλυμπία καὶ ἀλλαχοῦ· ἐννοεῖται δὲ ὅτι κατὰ τὰς ἐκάστοτε αὐτῶν λατρευτικὰς ἀνάγκας οἱ Ἕλληνες οὐχὶ τὴν αὐτὴν θεάν, ἀλλὰ διαφόρους διὰ τοιούτων ἀγαλμάτων παρίστων.

Εὐρετῆριον Γεν. Ἐφορείας 253 (πρὸς. *Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 4, 1). — *Bull. de cor. hellénique* 1879 πίν. I σ. 3 καὶ 39 (Homolle). — Homolle: *De antiquissimis Dianae Simulacris Deliacis*, 1885. — Ὡς πρὸς τὴν ἐπιγραφὴν ἴδε πρὸς τούτους: *Arch. Zeitung* 1879 σ. 85 (Fraenkel). — *Journal of hellenic studies* 1880 σ. 59 (Jebb). — *Hermes* XV σ. 229 (Dittenberger). — Rühl: *Inscriptiones graecae antiquissimae* ἀρ. 407. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 297.

2. Κάτω ἀριστερὸν μέρος ξοανομόρφου **ἀγάλματος**, εὐρεθὲν ἐν τῷ ἐν Βοιωτία ἱερῷ τοῦ Πτώου Ἀπόλλωνος ἐν ἔτει 1885 (ἴδ. ἀρ. 10). Μέγεθος σχεδὸν φυσικόν· σωζόμενον ὕψος 0,50. Λίθος πώρινος βοιωτικὸς (feinkörniger oolithischer Kalkstein κατὰ τὸν Lepsius «Marmorstudien» 242).

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶχε τὴν αὐτὴν μορφήν, ἣν καὶ τὸ ὑπ' ἀρ. 1, καὶ ἦτο ἐνδεδυμένον ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον σχιστὸν κατερχόμενον ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν τοῦ σώματος· ἀλλ' ὁ ἱματισμὸς οὗτος δὲν διεκρίνετο τοῦ σώματος, ἀλλ' ἀπετέλει μετ' αὐτοῦ ὄλον ὄγκον, δεικνύοντα μᾶλλον γεωμετρικὴν, οὕτως εἰπεῖν, ἢ ἀνθρωπίνην μορφήν. Ὑπὸ τὸ ἱμάτιον ὑπάρχει ἡ ἐξῆς βουστροφηδὸν γεγραμμένη ἐπιγραφὴ:

... ον ανεθεκε τοι Απο
λωνι τοι Πτωιει
... οτος εποιΕσε

Ἐν τῷ τελευταίῳ στίχῳ ὑπῆρχε τὸ τοῦ ποιήσαντος τεχνίτου ὄνομα, ὃ ἀδύνατον εἶνε νὰ συμπληρώσῃ τις ἐκ τῶν σωζομένων ἐν τῷ λίθῳ τελευταίων γραμμάτων. Ἐκ τοῦ σχήματος δὲ τῶν γραμμάτων καὶ ἐκ τῆς μορφῆς τοῦ ἀγάλματος φαίνεται ὅτι τοῦτο ἐποιήθη ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις, καθ' οὓς ἡ πλαστικὴ τέχνη διετέλει ἐν νηπιωδεστάτῃ καταστάσει· διὰ τοῦτο δὲ εἶνε πεπονημένον οὐχὶ ἐκ σκληροῦ λίθου, ἀλλ' ἐκ πώρου, ὄν, μαλακὸν ὄντα, ἠδύνατο ἐν τοῖς τότε χρόνοις οἱ Ἕλληνες εὐκολώτερον νὰ ἐξεργάζωνται. Κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ λίθου διεκρίνοντο ἐπὶ τοῦ σωζομένου ἀριστεροῦ ἄκρου ποδὸς ἕχνη ἐρυθροῦ χρωματισμοῦ.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 180 (πρβ. Ἀρχ. Δελτιον 1885 σ. 15, 17). — Bull. de cor. hellénique 1886 πίν. VII. (M. Holleaux).

3. Ἄνω μέρος κορμοῦ, ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῆς ὀσφύος, ξοανομόρφου ἀγάλματος, εὐρεθὲν ἐν τῷ ἐν Βοιωτία ἱερῷ τοῦ Πτώου Ἀπόλλωνος (πρβ. ἀρ. 10) ἐν ἔτει 1886. Μέγεθος σχεδὸν φυσικόν. Σωζόμενον ὕψος 0,42. Λίθος πώρινος βοιωτικὸς τοιοῦτος, οἷος καὶ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθ. 2.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶχε τὴν αὐτὴν μορφήν, ἣν καὶ τὸ ὑπ' ἀρ. 2, καὶ κατὰ τοὺς αὐτοὺς περίπου ἀρχαιοτάτους χρόνους θὰ ἐποιήθη. Φέρει χιτῶνα ὄλον τι μετὰ τοῦ σώματος ἀποτελοῦντα καὶ ζώνη περὶ τὴν ὀσφύν ἐζωσμένον, καὶ ἔχει τοῦτο κυρίως τὸ ἐνδιαφέρον καὶ περίεργον, ὅτι ἡ ὀπισθεν καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐκατέρωθεν, καταπίπτουσα κόμη ἀποτελεῖ ὄγκους διηρημένους ὀριζοντίως διὰ βαθειῶν ἐγκοπῶν. Οὕτως ἡ κόμη εἶνε διατεταγμένη εἰς πλοκάμους οὐχὶ καθέτους, ἀλλ' ὀριζοντίους· τοῦτο δ' ἐγένετο κατὰ τρόπον ὅλως ἀτυχῆ, δεικνύοντα τὸν τεχνίτην κοινὸν λιθοξόον καὶ τὴν τέχνην ἐν νηπιωδεστάτῃ καταστάσει τότε διατελοῦσαν.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 284.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 241.

4. Γυναικεῖον ξοανόμορφον ἀγαλμάτιον εὑρεθὲν ἐν τῷ ἐν Βοιωτία ἱερῷ τοῦ Πτόμου Ἀπόλλωνος (πρβ. ἀρ. 10) ἐν ἔτει 1886. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ ἄκροι πόδες· ὕψος 0,42. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐχει τὸ σχῆμα τοῦ ὑπ' ἀρ. 1 καὶ εἶνε ἐνδεδυμένον ποδῆρη περι τὴν ὄσφυν λίαν βαθέως ζώνη ἐζωσμένον χιτῶνα οὐδεμίαν σχηματίζοντα πτυχὴν, ἀλλ' ὄλον τι μετὰ τοῦ σώματος ἀποτελοῦντα. Αἱ χεῖρες εἶνε καθειμέναι κατὰ τὰ πλάγια τοῦ σώματος καὶ αὐτῷ προσφυσίαι, τῶν δακτύλων ὄντων τεταμένων· ἡ δὲ κόμη καταπίπτει ὀπισθεν μὲν εἰς τὴν συνήθη ἐν τοῖς ἀρχαῖοις ἔργοις πλατεῖαν μᾶζαν, ἔμπροσθεν δὲ εἰς δύο ἐκατέρωθεν κυλινδροειδεῖς βοστρύχους· τὰ καθέκαστα ὅμως αὐτῆς τε καὶ τοῦ ἱματισμοῦ θὰ ἦσαν χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένα.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 283.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 170.

5. Γυναικεῖον ξοανόμορφον ἀγαλμάτιον εὑρεθὲν ἐν Ἐλευσίνι ἐν ἔτει 1882 (πρβ. ἀρ. 24 — 26). Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ, αἱ χεῖρες, ὀλίγον κάτωθεν τῶν ὤμων, καὶ οἱ ἄκροι πόδες· κατὰ τὴν ὄσφυν εἶνε τεθραυσμένον εἰς δύο προσαρμύζοντα τεμάχια. Ὑψος 0,38. Λίθος πεντελήσιος.

Ἐχει τὴν μορφήν τοῦ ὑπ' ἀρ. 1, εἶνε ὅμως φυσικώτερον καὶ τεχνικώτερον ἐξεργασμένον, ἐξ οὗ φαίνεται ὅν πολὺ νεώτερον αὐτοῦ, σύγχρονον ἴσως τοῖς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ εὑρεθεῖσιν ὑπ' ἀρ. 24 — 26 ἀγαλματίοις. Εἶνε δὲ ἐνδεδυμένον ποδῆρη χιτῶνα ὄλον τι μετὰ τοῦ σώματος ἀποτελοῦντα, ὅστις τὸ πάλαι ἦτο κεκοσμημένος γραπτοῖς κοσμήμασι (ὡς καὶ ἔκ τινων σωζομένων λειψάνων χρωματισμοῦ καὶ ἐκ παραβολῆς πρὸς παρεμφερὲς ἀγαλμα εὑρεθὲν ἐν τῇ Ἀκροπόλει φαίνεται) καὶ παραδόξως καὶ ἀσαφῶς διατεταγμένον ἱμάτιον, οὗ μέρος ἀποτελοῦσι καὶ αἱ δύο ἐκεῖναι ὑπὸ τὴν ζώνην κατερχό-

μεναι ταινίαι· ἴσως ὅμως αὐται ἀποτελοῦσι μᾶλλον μέρος τῆς ζώνης, ὡς ἐκ τῆς δεξιᾶ κατερχομένης δηλοῦται. Τῶν χειρῶν δὲ μόνη ἡ δεξιὰ ἦτο καθειμένη τῷ σώματι, ἡ ἀριστερὰ ἦτο κεκαμμένη κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ θὰ ἐκράτει πρᾶγμα τι, ἄνθος ἴσως ἢ ἕτερόν τι τῆς εἰκονιζομένης θεᾶς σύμβολον. Ἐν τῇ κατὰ τὸν συνήθη ἀρχαϊκὸν τρόπον διατεταγμένη κόμη διατηροῦνται ἱκανὰ ἔχνη ἐρυθροῦ χρωματισμοῦ.

Εὔρετ. ἀρχ. Ἑταιρ. 3702.—*Ἀρχ. Ἐφημερίς* 1884 πίν. 8 ἀρ. 1 καὶ 1^α σ. 179 (Δ. Φίλιος).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 162.

6. Ἐπὶ θρόνου καθημένη ἀρχαϊκωτάτη γυναικεία μορφὴ εὑρεθεῖσα ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐν τῇ θέσει «Φραγκόβρυσις», τῇ κατὰ τὴν δημοσίαν ἀπὸ Τριπόλεως εἰς Μεγαλόπολιν ὁδόν, πρὸ τοῦ ἔτους 1868. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ καὶ αἱ ἄκραι χεῖρες ἀπὸ τοῦ μέσου σχεδὸν τοῦ πῆχεως. Μέγεθος φυσικόν. Ὑψος 0,98. Μάρμαρον παρεμφερὲς τῷ ἐκ τῶν ἐν «Δολιανᾷ» τῆς Λακωνικῆς λατομείων.

Εἶνε ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα συγκεκολλημένον τῷ σώματι καὶ ὄλον μετ' αὐτοῦ ὄγκον ἀποτελοῦντα. Ἡ στάσις δὲ καὶ διάθεσις τῆς μορφῆς εἶνε τυπικὴ κατ' ἀκριβῆ γεωμετρικὰ σχήματα, ὥστε οὐδ' ἐλαχίστη παρατηρεῖται φυσικότης ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν μορφῶν. Ἐκ τούτου δὲ δῆλον, ὅτι τὸ προκείμενον ἄγαλμα εἶνε πολὺ κατώτερον οὐ μόνον τῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει Ἀθηνᾶς καθημένης, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν ἐκ Μιλλήτου ἐν τῷ βρεττανικῷ Μουσείῳ ἀγαλμάτων. Τὸ διὰ τὸν δεξιὸν βραχίονα ἔρεισμα τοῦ θρόνου ὑπεστήριζε σωζόμενον νῦν ἐν μέρει ὁμοίωμα ζώου (Σφιγγός;). Ὑπὸ τοὺς πόδας δὲ τῆς μορφῆς, ἐν τῇ πλίνθῳ τοῦ ἀγάλματος, ἀναγινώσκειται ἐν ἀρχαϊκοῖς γράμμασιν ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ γεγραμμένη καὶ τὸ ὄνομα τῆς εἰκονιζομένης, ὡς φαίνεται, γυναικὸς δηλοῦσα λέξις: *Αγεμο* ἢ *Αγεσο*.

Sybel 22. — *Ἀρχ. Ἐφημερίς* 1874 πίν. 71 εἰκ. Α, α καὶ

Α, β, σ. 480 (Σ. Κουμανούδης).—*Mittheilungen* 1879 σ. 131.—
Lepsius: *Marmorstudien* αρ. 220.

Ζ. Μέσον τεμάχιον ἐπὶ θρόνου καθημένης ἀρχαϊκῆς τὴν τέχνην **μορφῆς**, εὑρεθὲν ἐν ταῖς παρὰ τὸ Δίπυλον ἀνασκαφαῖς ἐν ἔτει 1873. Μέγεθος φυσικόν. Ὑψος 0,42 πλ. 0,53 πᾶχ. 0,40. Μάρμαρον πάριον.

Ἔχει αὐτὴ, ἣν καὶ τὸ ἀγαλμα ὑπ' ἀρ. 6 μορφὴν, εἶνε καλλίτερον ὅμως καὶ ἐπιμελέστερον ἐξειργασμένη· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη χιτῶνα συγκεκολλημένον τῷ σώματι καὶ ἱμάτιον καταπίπτον ἐξ ἑκατέρου τῶν βραχιόνων. Κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ λίθου ἐσώζοντο ἐν αὐτῷ λείψανα χρωματισμοῦ, ἰδίως κατὰ τὸ κράσπεδον τοῦ χιτῶνος.

Sybel 23. — *Ἀρχ. Ἐφημερίς* 1874 σ. 480 (Σ. Κουμανούδης). Ἴδε καὶ *Ἀθηναίον*, τόμ. Β' σ. 137. — *Mittheilungen* 1879 σ. 303 (Löschke). — Conze: *Grabreliefs* αρ. 5. — Lepsius αρ. 265.

Ζ^α. Τεμάχιον ἐκ τῶν κάτω ἄκρων τῆς αὐτῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ αρ. 7 **μορφῆς** καθημένης, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ συγχρόνως εὑρεθὲν. Ὑψος 0,38 πλ. 0,46 πᾶχ. 0,41.

Sybel 24. — Ἴδε καὶ τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 7 βιβλιογραφίαν.

Σ. Καλούμενος **Ἀπόλλων**, ἦτοι γυμνὸς νεανίας εὐρεθεὶς ἐν Θήρᾳ ἐν ἔτει 1836. Μέγεθος φυσικόν. Ἐλλείπουσιν οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων καὶ μέρος τοῦ λαιμοῦ, ὃ εἶνε γύψῳ συμπεπληρωμένον. Ἡ κεφαλὴ ἦτο ἐν κεχωρισμένῳ τεμαχίῳ εἰργασμένη καὶ σιδηρᾷ περόνῃ τῷ κορμῷ συνδεδεμένη. Σωζόμενον ὕψος 1,24. Μάρμαρον ἐκ τῆς νήσου Νάξου.

Ἴσταται ὄρθιος καὶ ἔχει τὰς χεῖρας κατὰ τὰ πλάγια τοῦ σώματος καθευμένας καὶ αὐτῷ συγκεκολλημένας. Ἔστηρίζετο δὲ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δι' ὄλων τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν, ὡς ἐκ συγκρίσεως πρὸς ἄλλα παρεμφερῆ ἔργα βλέπομεν,

ἔχων τὸν ἀριστερόν ποδά μικρόν προβεβλημένον. Οὕτω τὸ ὑπ' ἐξέτασιν ἀγάλμα ἔχει ἐν γένει τοιαύτην τὴν στάσιν καὶ διαθέσιν τῆς μορφῆς, οἷαν ἔχουσιν, ὡς γνωστόν, τὰ αἰγυπτιακὰ ἀγάλματα. Εὐρέθησαν δὲ τοιοῦτου τύπου ἀγάλματα πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, οἷον ἐν Βοιωτία (ἴδε ἀρ. 9 καὶ 10), ἐν Δήλῳ, ἐν Δωδώνῃ, ἐν Τενέα κ. ἄ. Ἐπειδὴ δὲ διαφέρουσι ταῦτα ἀλλήλων κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας, καταφανὲς εἶνε ὅτι ἐν διαφόροις χρόνοις κατεσκευάζοντο, ὥστε δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν ὡς συμπέρασμα ὅτι ὁ τύπος οὗτος πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἦτο ἐν χρήσει Ὀρμώμενοι δέ τινες ἐκ τοῦ συμπεράσματος τούτου καὶ ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος καὶ τῆς μορφῆς τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἀγαλμάτων πρὸς τὰ αἰγυπτιακὰ ὑπεστήριξαν, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ Πλαστικὴ παρήχθη ἐκ τῆς αἰγυπτιακῆς, καὶ ὅτι, ὡσπερ ἐν Αἰγύπτῳ, ἐπεκράτησε καὶ ἐν Ἑλλάδι ἱερὸς κανὼν, ὅστις ἐδέσμευε τὴν ἐλευθερίαν τῶν τεχνιτῶν ἐπιβάλλων τὴν ἐπανάληψιν τοῦ αὐτοῦ τύπου· ἀλλ' ἡ ἐν τῷ αὐτῷ τύπῳ ἐφ' ἱκανὸν χρόνον ἐμμονὴ τῆς ἑλληνικῆς τέχνης ἦτο τῶν γνωρισμάτων καὶ πλεονεκτημάτων αὐτῆς, βραδέως καὶ μετὰ περισκέψεως βαινούσης εἰς τὴν ἐφεύρεσιν καὶ παράστασιν νέων τύπων. Ἐξ ἄλλου δὲ γνωρίσματά τινα τῶν ὑπ' ἐξέτασιν ἀγαλμάτων, ἃ ἀναφαίνονται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐν πᾶσι τοῖς ἀρχαῖοις ἔργοις, οἷον ἡ προβολὴ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, τὰ ὑψηλά, ὑπεράνω τῆς φυσικῆς θέσεως, κείμενα ὄντα καὶ ἡ υπερβολικὴ ἐξόγκωσις τῶν ὤμων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ λεπτόν τῶν λαγόνων δεικνύουσιν ὄντως ἐπίδρασιν τῆς αἰγυπτιακῆς τέχνης· ἀλλὰ δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι ἡ ἑλληνικὴ Πλαστικὴ παρήχθη ἐκ τῆς αἰγυπτιακῆς, διότι τὸ ὀρμητήριον τῆς τῶν Ἑλλήνων Πλαστικῆς, ὃ διακρίνομεν καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀρχαιοτάτοις καὶ ἀτεχνωτάτοις ἔργοις αὐτῆς, εἶνε τάσις πρὸς παράστασιν τῆς φύσεως, ἐν ᾧ τὸ τῆς Πλαστικῆς τῶν Αἰ-

γυπτίων εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον, ἢ ἄρνησις, οὕτως εἰπεῖν, τῆς παραστάσεως τῆς φυσικῆς ἀληθείας.

Τὰ ἀγάλματα ταῦτα ἐπίστευσάν τινες ὅτι παριστῶσιν Ἀπόλλωνα, ὀρμώμενοι κυρίως ἐκ τῆς νεανικῆς αὐτῶν μορφῆς καὶ ἐκ τῆς μακρᾶς κόμης, ἕτεροι δὲ ὅτι παριστῶσιν ἀθλητᾶς, διότι ἀνδριάς τοῦ ἀθλητοῦ Ἀρραχίωνος, ἰδρυθεὶς ἐν Φιγαλία κατὰ τὴν Γ'. ἑκατονταετηρίδα, εἶχε κατὰ Πausανίαν τοιαύτην μορφήν, ἐν ᾗ ἕτεροι ὑπολαμβάνουσιν αὐτὰ ὡς ἐπιτύμβια ἀγάλματα. Ὁρθῶς ὅμως δύναται νὰ ὑποστηριχθῆ ὅτι ταῦτα εἶνε ὁ πρῶτος ἐκ μαρμάρου τύπος τοῦ γυμνοῦ ἀνδρικοῦ σώματος, ὃν οἱ Ἕλληγες ἐδυνήθησαν νὰ πλάσωσιν, ἀφ' οὗ προήχθησαν κατὰ τι ἐν τῇ πλαστικῇ τέχνῃ καὶ ἀπηλλάγησαν τῆς ὑποχρεωτικῆς κατασκευῆς ξοανομόρφων ἀγαλμάτων, οἷα λ. χ. τὸ ἐν Δήλῳ εὑρεθὲν (ἀρ. 1)· διὰ τοῦ τύπου δὲ τούτου παριστῶν κατὰ τὰς ἐκάστοτε αὐτῶν ἀνάγκας καὶ θεοῦς, τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ θνητούς, ὡς βεβαιοῦται κυρίως ἐκ τοῦ ἐν Φιγαλία ἀνδριάντος τοῦ Ἀρραχίωνος, ὥστε δὲν δυνάμεθα ἐκάστοτε νὰ ὑποθέσωμεν τι παριστῶσιν ἀκριβῶς τὰ ἀγάλματα ταῦτα, ἀν μὴ ἔχωμεν ἰδίους τινὰς λόγους· προκειμένου π. χ. περὶ ἀγάλματος εὑρεθέντος ἐν ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, δυνάμεθα μετὰ μείζονος πιθανότητος νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι παριστᾷ Ἀπόλλωνα.

Τὸ ὑπ' ἐξέτασιν δ' ἀγαλμα εἶνε τῶν ἀτελεστάτων καὶ ἀτεχνωτάτων τοῦ τοιοῦτου τύπου, ὥστε θὰ ἐποιήθη ἴσως κατὰ τοὺς πρῶτους χρόνους τῆς Γ'. ἑκατονταετηρίδος, ἢ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ζ'. ἑκατονταετηρίδι· ἢ ἀτεχνία δ' αὕτη γίνεται μᾶλλον καταφανῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ἐν Τενέα εὑρεθὲν, τὸ ἐν τῇ Γλυπτοθήκῃ τοῦ Μονάχου, ὃ εἶνε ἐξεργασμένον τελειότερον καὶ τεχνικώτερον τῶν μέχρι τοῦδε εὑρεθέντων.

Πιττάκης 346: Kekulé 356: Sybel 1: — Ross: *Inselreisen I* 81 καὶ *Arch. Aufs. I*, 10.—Schoell: *Arch. Mitth. aus Griechenland*

πίν. 4, 8. — Reber: *Kunstgeschichte* σ. 284. — Overbeck: *Plastik* I, 89. — *Mittheilungen* 1879 πίν. VI, 2. — Friederichs - Wolters: *Bausteine* αρ. 14. — Lepsius: *Marmorstudien* 254 πρβ. 409.

9. Καλούμενος **Ἀπόλλων**, ἦτοι γυμνός νεανίας εὐρεθείς ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας. Μέγεθος φυσικόν. Ἑλλείπουσιν οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων. Σωζόμενον ὕψος 1,27. Μάρμαρον ὑπόφαιον βοιωτικόν, κυρίως τιτανόλιθος κατὰ τὸν Lepsius (ἴδ. «*Marmorstudien*» 231).

Ἐχει τὸ σχῆμα τοῦ προηγουμένου ὑπ' αρ. 8 καὶ τὰς μορφὰς ἐξ ἴσου ἀρχαϊκωτάτας· διακρίνονται δ' αὖται κυρίως διὰ τὸ ὀριζόντιον καὶ εὐρὺ τῶν ὤμων καὶ διὰ τὸ ἐπίπεδον καὶ εὐθύγραμμον αὐτῶν, ἰδίως τῶν τῆς κεφαλῆς, ὅπερ δεικνύει ἐπίδρασιν τῆς ἐν ξύλῳ ἐργασίας, ἣν ὁ ποιήσας τὸ ἀγαλμα τεχνίτης, ὡς φαίνεται, ἤσκει· ἐξ ἄλλου ὅμως ἐνιαχοῦ, οἷον ἐν τῇ κοιλίᾳ, παρατῆρεῖται τάσις πρὸς κατασκευὴν κυρτῶν συμφώνως πρὸς τὴν φύσιν μορφῶν. Τὸ ὅλον δ' ἔργον ἐν γένει εἶνε τοσοῦτον ἀτεχνον καὶ κακόζηλον, ὥστε ὁ κατασκευάσας αὐτὸ τεχνίτης φαίνεται ὅτι ἦτο κοινός τις λιθοξόος, ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ παραστήσῃ διὰ τοῦ ἔργου τούτου ὠρισμένον τρόπον ἐργασίας.

Sybel 4. — *Annali* 1861 πίν. E, 1 σ. 79 (Conze-Michaelis). — Vischer: *Erinnerungen* σ. 585. — *Mittheilungen* 1878 σ. 305 (Körte). — Καλλίστην εἰκόνα ἴδε ἐν *Bull. de cor. hellénique* 1880 πίν. 4 (Collignon). — Friederichs - Wolters: *Bausteine* αρ. 43.

10. **Ἀπόλλων** (;), γυμνός νεανίας ἀρχαϊκῆς τέχνης εὐρεθείς ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτόου Ἀπόλλωνος ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐνεργηθείσαις ὑπὸ M. Holleaux⁽¹⁾, ἐν ἔτει 1885. Μέγεθος φυσικόν. Ἑλλείπουσιν οἱ

(¹) Ἐν ταῖς αὐταῖς ἀνασκαφαῖς εὐρέθησαν πρὸς τούτοις τὰ ὑπ' ἀριθ. 2 — 4, 11 — 12α, 15 — 20 καὶ 68 — 70 ἀρχαϊκῆς τέχνης ἔργα.

πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων. Σωζόμενον ὕψος 1,30. Μάρμαρον νάξιον.

Ἔχει τὸ σχῆμα τοῦ ὑπ' ἀρ. 8 ἀγάλματος· ἡ ἐργασία ὅμως εἶνε καλλιτέρα καὶ αἱ μορφαὶ ἔχουσι σχεδὸν τὴν φυσικὴν κυρτότητα καὶ εἶνε ἐν ἀνατομικῇ τινι ἀληθείᾳ πεπλασμένοι. Ἐκ τούτων φαίνεται ὅτι τὸ ὑπ' ἐξέτασιν ἔργον ἐποιήθη ἐν χρόνοις ἥττον μεμαχρυσμένοις, ἢ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 8, κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τῆς 7' ἑκατονταετηρίδος πιθανῶς.

Ἐυρετήριοι Γεν. Ἐφορείας 173 (πρὸς. Ἀρχ. Δελτιόν 1885 σ. 14, 12). — *Bull. de cor. hellénique* 1886 πίν. IV (M. Holleaux). — *Journal of Hellenic studies* 1887 σ. 188. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 252 πρὸς. καὶ ἀρ. 409.

11. Κορμὸς Ἄπόλλωνος (;), ἦτοι γυμνοῦ νεανίου, εὐρεθεὶς ἐν τῷ ἐν Βοιωτία ἱερῷ τοῦ Πτώου Ἄπόλλωνος (ἴδ. ἀρ. 10) ἐν ἔτει 1885. Μέγεθος φυσικόν. Σωζόμενον ὕψος 0,84. Τέχνη ἀρχαϊκῆ· τύπος τοιοῦτος, οἷος ὁ τῶν ὑπ' ἀρ. 8 — 10 ἀγαλμάτων. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Ἐυρετήριοι Γεν. Ἐφορείας 242 (πρὸς. Ἀρχ. Δελτιόν 1885 σ. 21, 46). — *Bull. de cor. hellénique* 1887 σ. 184 (M. Holleaux). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 277 πρὸς. καὶ ἀρ. 409.

12. Ἄπόλλων (;), γυμνὸς νεανίας ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὐρεθεὶς ἐν τῷ ἐν Βοιωτία ἱερῷ τοῦ Πτώου Ἄπόλλωνος (ἴδ. ἀρ. 10) ἐν ἔτει 1885. Μέγεθος μᾶλλον ὑπερφυσικόν. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων. Σωζόμενον ὕψος 1,20. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Εἶνε τοιοῦτος τὸ σχῆμα, οἷα τὰ ὑπ' ἀρ. 8 — 10 ἀγάλματα, φυσικώτερον ὅμως ἐξειργασμένος ἐν ταῖς καθ' ἕκαστα μορφαῖς. Ἡ στάσις δὲν ἔχει τὸ τυπικὸν ἐκεῖνο καὶ βεβιασμένον σχῆμα, αἱ δὲ χεῖρες εἶνε μὲν καθειμένοι κατὰ μῆκος τοῦ σώματος, δὲν εἶνε ὅμως αὐτῷ συγκεκολλημένοι, οὐδὲ κατέρχονται καθέτως, ἀλλ' εἶνε μικρὸν κεκαμμένοι κατὰ τὸν ἀγ-

κῶνα. Ἐνεκα τῶν γνωρισμάτων τούτων τὸ προκείμενον ἄγαλμα εἶνε ἱκανῶς σπουδαῖον διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Πλαστικῆς, ἅτε δεικνύον τὸ ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω ὑπ' ἀρ. 8 - 10 ἀγαλμάτων πρῶτον βῆμα πρὸς ἐλευθέραν καὶ φυσικὴν στάσιν καὶ διάπλασιν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 281 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 9, 18). — *Bull. de cor. hellénique* 1887 πίν. VIII (M. Holleaux). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 276.

12^α. Πλίνθος, ἐφ' ἧς οἱ ἄκροι πόδες γυμνοῦ ἀγάλματος ἀρχαϊκῆς τέχνης. Εὐρέθη ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτώου Ἀπόλλωνος, ἐν ἔτει 1886, ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ ἐν ᾧ καὶ τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 12 ἄγαλμα, εἰς ὃ πιθανῶς καὶ ἀνήκει. Μῆκος 0,55 πχ. 0,30 ὕψ. 0,03.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 281 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 9, 18). — *Bull. de cor. hellénique* 1887 σ. 185. (M. Holleaux). Τὸ τεμάχιον τῆς κνήμης (ὕψ. 0,38), περὶ οὗ ποιεῖται λόγον ὁ κ. Holleaux, δὲν ἀνήκει εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 12 ἄγαλμα, ὡς ἐδείχθη ἐν γενομένην δοκιμασίᾳ κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ βάρου ἀνίδρυσιν τοῦ ἀγάλματος τούτου.

13. Καλούμενος Ἀπόλλων, ἦτοι γυμνὸς νεανίας ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὐρεθεὶς ἐν Μεγάροις. Μέγεθος κολοσσιαῖον. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ, οἱ βραχίονες καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τοῦ μέσου περίπου τῶν μηρῶν. Σωζόμενον ὕψος 2,00. Ἐχει τὸ σχῆμα τῶν ὑπ' ἀρ. 8 - 10 ἀγαλμάτων. Μάρμαρον νάξιον.

Kekulé 397: Sybel 2. — *Bullettino* 1861 σ. 44. — *Φιλίστωρ* I σ. 366. — *Annali* 1861 σ. 79 (Conze-Michaelis). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 251, πρβ. καὶ ἀρ. 409.

14. Καλούμενος Ἀπόλλων, ἦτοι ἄγαλμα γυμνοῦ νεανίου ἐν τῷ σχήματι τῶν ὑπ' ἀρ. 8 - 10, καταλειφθὲν ἡμιτελές. Εὐρέθη ἐν Νάξῳ ἐν ἔτει 1835. Ἐλλείπουσιν οἱ πόδες

ὀλίγον ἄνωθεν τῶν γονάτων. Σωζόμενον ὕψος 1,02. Μάρμαρον νάξιον.

Πιπτάκης 362: Kekulé 322: Sybel 3: — Ross: *Kunstblatt* 1836 σ. 46 καὶ *Inselreisen* I σ. 41.—*Annali* 1837 σ. 187 (Gerhard).—*Rev. Arch.* 1845 σ. 264 (de Saulcy).—Newton: *Antiq. at Athens* σ. 19.—Müller-Schœll: *Mittheilungen aus Griechenland* ἀρ. 2.—Welcker: *Alte Denkmäler* I σ. 399.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 255.

15. Ἀνδρική κεφαλή ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὐρεθεῖσα ἐν τῷ ἐν Βοιωτία ἱερῷ τοῦ Πτώου Ἀπόλλωνος (ἴδ. ἀρ. 10) ἐν ἔτει 1885. Μέγεθος μᾶλλον ὑπερφυσικόν. Ὑψος τοῦ προσώπου 0,205. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ κεφαλή αὕτη εἶνε τῶν σπουδαιοτάτων καὶ τῶν ἀρχαιοτάτων κεφαλῶν, ὅσαι εἰς ἡμᾶς περιῆλθον. Διδακτικώτατα εἶνε κυρίως ἡ διάπλασις καὶ τὸ σχῆμα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ στόματος, τὸ ὄξυ περίγραμμα τῶν καθ' ἕκαστα μορφῶν καὶ ἰδίως τῆς ῥινός, ἧς αἱ παρεῖαι εἶνε καθέτως σχεδὸν ἀποτετμημέναι, τὸ ἐπίπεδον τοῦ κρανίου καὶ τὸ τετραγωνικὸν ἐπίμηκες σχῆμα τῆς ὄλης κεφαλῆς. Διὰ τῶν γνωρισμάτων δὲ τούτων δῆλον γίνεται ὅτι εἶνε ἴσως ἀντίτυπον ἐτέρας τινός ἐκ ξύλου πεποιημένης, ἢ μᾶλλον ὅτι ὁ ποιήσας αὐτὴν τεχνίτης ἦτο συνειθισμένος νὰ ἐργάζεται ἐν ξύλῳ καὶ διὰ τοῦτο, πρῶτόπειρος ὢν ἐν τῇ μείζονας δυσχερείας παρεχούσῃ ἐξεργασία τοῦ σκληροῦ λίθου, ἐποίησε τὸ ἔργον του τοῦτο κατὰ τὸν συνήθη αὐτῷ τρόπον τῆς τοῦ ξύλου ἐξεργασίας. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου ἔχουσι τι τὸ ὑποκειμενικόν, ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται μᾶλλον ὅτι εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς τεχνοτροπίας καὶ ἀπειρίας τοῦ τεχνίτου, ὥστε τολμηρὸν θὰ ἦτο νὰ ὑποστηρίξη τις ὅτι αὕτη εἰκονίζει πρόσωπόν τι, προέρχεται δηλ. ἐξ εἰκονικοῦ ἀνδριάντος.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 175 (πρβ. *Arch. Δελτιόν* 1885 σ. 14,

14).— *Bull. de cor. hellénique* 1886 πίν. V. (M. Holleaux).— *Journal of Hellenic studies* 1887 σ. 184. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 172.

16. Ἀνδρική σὺν τῷ λαιμῷ κεφαλή ἀρχαϊκῆς τέχνης εὐρεθεῖσα ἐν τῷ ἐν Βοιωτία ἱερῷ τοῦ Πτόου Ἀπόλλωνος (ἴδ. ἀρ. 10) ἐν ἔτει 1885. Μέγεθος ὀλίγον τι μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Ὑψος τοῦ προσώπου 0,15. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῇ ἐξεργασίᾳ τοῦ λίθου καὶ ἐν τῇ διαπλάσει τῶν καθ' ἕκαστα μορφῶν παρατηρεῖται ἰκανὴ πρόοδος τῆς τέχνης, μείζων ἢ ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ ὑπ' ἀρ. 10 ἀγάλματος. Καὶ ἡ διάθεσις δὲ τῆς κόμης εἶνε πλουσιωτέρα παρέχουσα τῷ ἔργῳ εὐάρεστόν πως ὄψιν· ἰδίως παρατηρητέον ὅτι οὐχὶ ἅπαντες οἱ πλόκαμοι κατήρχοντο κατὰ τὰ νῶτα, ἀλλ' εἰς κατήρχετο ἑκατέρωθεν καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους· περίεργοι δ' εἶνε οἱ δύο ἐκείνοι πρὸ τῶν ὠτων πλόκαμοι, οἱ μέχρι τῆς σιαγόνος καθήκοντες.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 179 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1885 σ. 15, 16). — *Bull. de cor. hellénique* 1886 πίν. VII (M. Holleaux). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 171.

17. Γυναικεία κεφαλή ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὐρεθεῖσα ἐν τῷ ἐν Βοιωτία ἱερῷ τοῦ Πτόου Ἀπόλλωνος (ἴδ. ἀρ. 10) ἐν ἔτει 1886. Μέγεθος ὀλίγον τι μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Ὑψος τοῦ προσώπου 0,14. Μάρμαρον πάριον.

Ἡ κεφαλή αὕτη ὁμοιάζει ἐντελῶς ταῖς τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὐρεθέντων πολλῶν ἀγαλμάτων (ἴδ. Π. Καββαδίας: «Ἀρχ. Ἐφημερίς» 1886 πίν. 5), διότι ἔχει τὰς αὐτὰς τοῦ προσώπου μορφάς, τὴν αὐτὴν διάθεσιν τῆς κόμης καὶ τὸν αὐτὸν χρωματισμόν, ῥόδακα ἐν τοῖς ἐνωτίοις καὶ μαίανδρον ἐν τῷ περὶ τὴν κόμην διαδήματι. Ἐν τῇ κορυφῇ ὑπάρχει ὀπή, ἧτις ἐχρησίμευε πρὸς ἐνθεσιν σιδηρᾶς περόνης, τοιαύτης δηλ.

οἷαν εἶχον καὶ ἔχουσί τινα τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀγαλμάτων. Ἐκ τούτων δὲ φαίνεται ὅτι ἡ προκειμένη κεφαλὴ προέρχεται ἐξ ἀγάλματος τοιούτου τὴν μορφήν καὶ τὴν τέχνην, οἷα τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ πιθανῶς ἐργαστηρίῳ, ἐν ᾧ καὶ ταῦτα, ποιηθέντος. Ἐν τῷ λαιμῷ σώζεται μέγας σιδηροῦς ἦλος, ὅστις φαίνεται ὅτι ἐχρησίμευε πρὸς προσάρτησιν αὐτῆς τῷ κορμῷ, ἀποκοπίσης ἀπ' αὐτοῦ ἐν παλαιοῖς χρόνοις.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 242 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 8, 14). — *Bull. de cor. hellénique* 1887 πίν. VII (M. Holleaux). — *Lepsius: Marmorstudien* ἀρ. 279.

18. Ἀνδρική κεφαλὴ ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὐρεθεῖσα ἐν τῷ ἐν Βοιωτία ἱερῷ τοῦ Πτόμου Ἀπόλλωνος (ἰδ. ἀρ. 10) ἐν ἔτει 1886. Μέγεθος φυσικόν. Τὸ πρόσωπον (ὑψος 0,18) εἶνε ἀποκεκρουσμένον. Λίθος πώρινος βοιωτικὸς (feinkörniger oolithischer Kalkstein, κατὰ τὸν Lepsius «*Marmorstudien*» ἀρ. 239).

Ἐνδιαφέρον παρέχει αὕτη κυρίως διὰ τὴν διάταξιν τῆς κόμης, ἀσυνήθη οὔσαν. Ἐμπροσθεν οὐδεὶς κατέρχεται βόστρυχος, ἀλλ' ὅλη ἡ κόμη σχηματίζουσα κυμάτιά τινα περὶ τὸ μέτωπον φέρεται ὅπισθεν τῶν ὠτων λοξῶς ἐκατέρωθεν καὶ ἀπολήγει εἰς στρογγύλον τι ἄκρον.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 290 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 9, 17).

19. Ἀνδρική κεφαλὴ ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὐρεθεῖσα ἐν τῷ ἐν Βοιωτία ἱερῷ τοῦ Πτόμου Ἀπόλλωνος (ἰδ. ἀρ. 10) ἐν ἔτει 1886. Ἐλλείπει τὸ ὄπισθεν ἥμισυ τοῦ κρανίου. Μέγεθος ὀλίγον τι μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Ὑψος τοῦ προσώπου 0,14. Μάρμαρον νάξιον.

Ἡ κόμη εἶνε διαδεδεμένη εὐρεία ταινία, ἧς κάτωθεν ἐξέρχονται καθέτως μικροὶ βόστρυχοι, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀρ.

15. Οἱ ὀφθαλμοὶ προέχουσι πολὺ καὶ τὰ χεῖλη εἶνε καμπύλως ἀνεσπασμένα.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 289 (πρβ. Ἄρχ. Δελτίον 1886 σ. 9, 16).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 253.

20. Ἀπόλλων, γυμνὸς νεανίας ἀρχαϊκῆς τέχνης. Εὐρέθη ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτώου Ἀπόλλωνος (ἴδ. ἀρ. 10), ὁ μὲν κορμὸς ἐν ἔτει 1885, ἡ δὲ κεφαλὴ ἐν ἔτει 1886. Μέγεθος ὀλίγον τι μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Ἐλλείπουσιν οἱ βραχίονες κάτωθεν τῶν ὤμων καὶ οἱ πόδες, ὁ μὲν ἀριστερὸς ὀλίγον ἄνωθεν τοῦ μέσου τοῦ μηροῦ, ὁ δὲ δεξιὸς ἀπὸ τοῦ γόνατος περίπου· ἐκ τοῦ μηροῦ ὅμως τοῦ τελευταίου τούτου ἐλλείπει τὸ ἔμπροσθεν ἡμισυ ἐγκαρσίως ἀποτετημημένον. Σωζόμενον ὕψος 0,95. Μάρμαρον πάριον.

Ἐν ἀμφοτέροις τοῖς κάτω πλαγίσις τοῦ σώματος ὑπῆρχεν ἀναθηματικὴ ἐπιγραφὴ, ἧς σώζεται ἐν μὲν τῷ ἀριστερῷ:

Πυθίας οκραιφ[ιεύς]
καὶ Ἀσχρίων αν[ε]θ[ε]ταν]

ἐν δὲ τῷ δεξιῷ:

Φι
Πτοι[εῖ; ἀργυ]ροτοχοσι

Τὸ ἄγαλμα ἄρα ἀνέθηκον τῷ Ἀπόλλωνι (ἀργυροτόξῳ) Πυθίας ὁ Ἀκραιφιεύς καὶ Ἀσχρίων. Ἐν τῇ κατὰ τὸ δεξιὸν πλάγιον ἐπιγραφῇ ἦτο ἀναγεγραμμένον τὸ τοῦ ποιήσαντος τεχνίτου ὄνομα, ὡς φαίνεται.

Τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε ἀξιολογώτατον τῶν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Πτώου Ἀπόλλωνος εὐρεθέντων καὶ ὁμοιάζει ἱκανῶς τῷ ἐν τῷ Μουσεῖῳ τοῦ Λούβρου γνωστῷ χαλκῷ Ἀπόλλωνι καὶ μάλιστα τῷ ἐν τῷ βρεττανικῷ Μουσεῖῳ Ἀπόλλωνι Strangford· εἶνε ἀπηλλαγμένον πλέον τῆς σκληρᾶς ἐκείνης διαπλάσεως τῶν ὑπ' ἀρ. 8—10 ἀγαλμάτων ἐν ἱκανῶς φυσικῇ ἀληθείᾳ πεποιημένον ὄν, ἰδίως κατὰ τὸν κορμόν, ἐν ᾧ ὁ τεχνίτης ἐπι-

δεξίως τήν τε σάρκα καὶ τὸν σκελετὸν καὶ ἰδίως τοὺς μῦς πολλαχοῦ παρίστησι. Πρόσοδον τῆς τέχνης δεικνύει τὸ προκείμενον ἀγάλμα καὶ ἐν τῇ διαθέσει τῆς μορφῆς, διότι οἱ βραχίονες δὲν ἦσαν καθειμένοι κατὰ τὰ πλάγια τοῦ σώματος, ὡς ἐν τοῖς ἀγάλμασιν ὑπ' ἀρ. 8—10, ἀλλὰ κεκαμμένοι κατὰ τὸν ἀγκῶνα, ὡς φαίνεται. Πρὸς τὸν κορμὸν ὅμως παραβαλλομένη ἀρχαϊκώτερα φαίνεται ἡ κεφαλὴ, εἰ καὶ αὕτη διαφέρει ὡσαύτως τῆς τῶν ὑπ' ἀρ. 8—10 ἀγαλμάτων καὶ διὰ τὴν φυσικωτέραν διάπλασιν τῶν μορφῶν καὶ διὰ τὴν τεχνικωτέραν διάθεσιν καὶ σχηματισμὸν τῆς κόμης. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον τῆς ἐργασίας δυνάμεθα νὰ ὑπολάβωμεν αὐτὸ ὡς ποιηθὲν κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 174 καὶ 285 (πρὸς Ἄρχ. Δελτίον 1885 σ. 14, 13 καὶ 1886 σ. 9, 15).—*Bull. de cor. hellénique* 1887, πίν. 13 καὶ 14, σ. 275. (M. Holleaux). Ἴδε καὶ σ. 288, ἔνθα ὁ Foucart ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμῶν τῆς ἐπιγραφῆς ὀρμώμενος ὑπολαμβάνει αὐτὴν οὐχὶ ἀρχαιότεραν τῶν μέσων χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος· ἀλλὰ κριτήριον χρονολογίας τῶν βοιωτικῶν ἐπιγραφῶν δὲν ἔχομεν τοσοῦτον ἀσφαλές, ὥστε νὰ ἀποδεχθῶμεν ὡς βεβαίαν τὴν προτεινομένην ταύτην χρονολογίαν, παραβλέποντες τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας τοῦ ἀγάλματος, καθ' ὃν τοῦτο θὰ ἐποιήθη πρὸ τοῦ 450 π. X. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 278.

21. Γυναικεία πτερωτὴ μορφὴ ἀρχαϊκῆς τέχνης, **Νίκη** πιθανῶς, εὐρεθεῖσα ἐν Δήλῳ (πρὸς ἀρ. 1), ἐν ἔτει 1877. Ἐλλείπουσιν ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ὤμου καὶ ἡ ἀριστερὰ ὀλίγον κάτωθεν τοῦ ὤμου, πλὴν τῶν δακτύλων, προσκεκολλημένων ὄντων τῇ λαγόνι, ὁ δεξιὸς κάτω ποῦς καὶ ὁ ἀριστερός, ὀλίγον κάτωθεν τοῦ γόνατος· τῶν πτερύγων δὲ σώζεται μόνον τὸ προσφυές τοῖς ὤμοις μέρος. Μέγεθος μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Σωζόμενον ὕψος 0,90. Μάρμαρον πάριον.

Ἐχει πτέρυγας εἰς τε τὰ νῶτα καὶ εἰς τοὺς πόδας καὶ εἶνε

ἐνδεδυμένη χιτῶνα ἀχειρίδωτον, λίαν συνεσφιγμένον κατὰ τὴν ὄσφυν διὰ ζώνης· φέρει δὲ ἐνώτια καὶ περιδέραιον καὶ περὶ τὸ κρανίον εὐρείαν ταινίαν, συγκρατοῦσαν τὴν δασεῖαν κόμην, καὶ ὑπὲρ αὐτὴν στεφάνην. Παρίσταται δὲ ἵπταμένη κατὰ τὸν συνήθη ἐν τῇ ἀρχαίῃ τέχνῃ τρόπον, τὸν προσκρούοντα εἰς τὴν φυσικὴν παράστασιν τῆς μορφῆς, διότι ἐν ᾧ τὸ ἄνω σῶμα εἰκονίζεται κατ' ἐνώπιον, οἱ πόδες εἰκονίζονται ἐν κατατομῇ. Οὕτως οἱ ἄκροι πόδες δὲν θὰ ἤπτοντο τῆς πλίνθου τοῦ ἀγάλματος, ἀλλὰ θὰ ἦσαν μετέωροι, θὰ ἐστηρίζετο δὲ τοῦτο ἐπὶ πλίνθου διὰ στηρίγματος κειμένου ἐν τῷ μεταξύ τῶν ποδῶν χώρῳ καὶ καλυπτομένου ἐκατέρωθεν διὰ τοῦ μέχρι τῆς πλίνθου καταπίπτοντος χιτῶνος, ὡς δεικνύει ἡμῖν παρεμφερὲς τῷ προκειμένῳ ἄγαλμα εὐρεθὲν ἐν τῇ Ἀκροπόλει (ἴδε Mittheilungen 1886 πίν. XI εἰκ. C).

Τὴν σημασίαν τοῦ προκειμένου ἀγάλματος, ὃ ὁ Homolle ὑπέλαβεν ὡς ἄγαλμα Ἀρτέμιδος, ἐξῆρε πρῶτος ὁ Furtwaengler ὑποθέσας ὅτι ἀνήκεν εἰς ἐνεπίγραφον βᾶθρον, εὐρεθὲν ἐπίσης ἐν Δήλῳ (ἴδ. τὸν ἐπόμενον ἀρ. 21^α), ἐν ᾧ ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα τοῦ ποιήσαντος τεχνίτου Ἀρχέρμου τοῦ Χίου, καὶ ὑποστηρίξας ὅτι, ἐπειδὴ ὁ Ἀρχερμος πρῶτος κατὰ τὴν παράδοσιν ἐποίησε τὴν Νίκην πτερωτὴν, τὸ ἄγαλμα τοῦτο θὰ ἦτο Νίκη ποιηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀρχέρμου. Ἄλλ' ὅτι τὸ βᾶθρον ἀνήκεν εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦτο, ἀπέκρουσαν πολλοί, καὶ δὴ ὁ Brunn (ἴδε βιβλιογραφίαν), ὑπεστήριξεν ὅμως τελευταῖον ὁ Petersen ὀρμηθεὶς ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὐρεθέντων ἀγαλμάτων καὶ οὕτω νέους προβαλὼν ὑπὲρ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου λόγους, ὥστε μετὰ πιθανότητός τινος δύναται νῦν νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι τὸ προκειμένον ἄγαλμα εἶνε Νίκη, ἣν ἐποίησε κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν ὁ Ἀρχερμος, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Μικκιάδου. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ αὐτὸς Ἀρχερμος ἐποίησε πιθανῶς τοιοῦτον ἄγαλμα καὶ

ἐν τῇ Ἀκροπόλει, διότι πλὴν τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀγάλματα εὐρέθησαν ἐν τῇ Ἀκροπόλει καὶ δὴ ἐνεπιγράφος ὡς βᾶθρον χρησιμεύουσα στήλη, ἐν ἣ ἀναγράφεται τὸ ὄνομα τεχνίτου Ἀρχέρμου τοῦ Χίου. Σημειωτέον δὲ πρὸς τούτοις ὅτι τὸν τοῦ προκειμένου ἀγάλματος τύπον γυναικείας ἰπταμένης μορφῆς πολὺ ἢ ἀρχαϊκὴ τέχνη ἐπανέλαβεν, ὡς δηλοῦται ἔκ τε τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων ἀγαλμάτων καὶ ἐκ πολλῶν παρεμφερῶν τὴν μορφήν μικρῶν ἀγαλματίων, καὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, οἷον ἐν Ὀλυμπίᾳ, εὐρεθέντων.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 254 (πρὸς. Ἀρχ. Δελτιόν 1886 σ. 4, 2). — *Bull. de cor. hellénique* 1879 πίν. VI καὶ VII (Homolle). — *Arch. Zeitung* 1882 σ. 324 (Furtwängler). — *Mittheilungen* 1887 σ. 372 πίν. XI εἰκ. A. (E. Petersen). — Brunn: *Ueber tekt. Stil* ἐν Münch. Sitz. Bericht. 1884 σ. 523. — *Mittheilungen* 1888 σ. 142 (J. Six). — Ἀρχ. Ἐφημερίς 1888 σ. 71 (H. Lolling). Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ ἄγαλμα ἦτο ἐνιαχοῦ κεχρωματισμένον, ὡς ἔκ τινων σωζομένων λειψάνων φαίνεται: ἴδ. *Mittheilungen* 1889 σ. 319 (B. Graef). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 262.

21^α. Ἐνεπιγραφὸν βᾶθρον εἰς δύο τεμάχια τεθραυσμένον, ἐλλιπὲς τὸ ὀπισθεν καὶ τὸ δεξιὸν μέρος. Εὐρέθη ἐν Δήλῳ καὶ ἀνήκει πιθανῶς εἰς τὸ ἀνωτέρω ἄγαλμα ὑπ' ἀρ. 21, διὰ τοὺς ἐκεῖ εἰρημένους λόγους. Ὑψ. 0,14 πλ. 52 πχ. 28. Μάρμαρον πάριον.

Τῆς ἐν τῷ βᾶθρῳ τούτῳ ἐπιγραφῆς προϋτάθησαν διάφοροι συμπληρώσεις, ὧν ἀναγράφομεν ἐνταῦθα τὰς κυριωτέρας:

Κατὰ διαφόρους ἀναγνώσεις καὶ συμπληρώσεις (ἴδ. τὴν βιβλιογραφίαν ἐν τῷ τοῦ Loewy συγγράμματι) ἡ ἐπιγραφή συμπληρωτέα οὕτως:

Μικκι[άδης τε ἄ]μα καλό[ν] ἔτευξεν ἄγαλμα καὶ υἱός]

[Α]ρχερμος . . . ηνιν ἐκηθό[λου Ἀπόλλωνος]

οἱ Χίοι, Μέ[λαν]ος πατρώϊον ἄσ[τυ] νέμοντες]

‘Ο J. Six (ἴδ. βιβλιογραφίαν) ἀναγινώσκει οὕτως :

Μικκιά[δης τόδ’ ἀγαλ]μα καλό[ν πετεινόν ἔτευξεν]
 Ἄρχερμος σο[φ]ίησιν Ἐκηθό[λω αὐτ’ ἀνέθηκαν]
 οἱ Χῖοι Μέ[λαν]ος πατρώιον ἄσ[τυ νέμοντες]

‘Ο Lolling ἀποκρούων τήν τοῦ Six συμπλήρωσιν προτείνει τήν ἐξῆς ἀνάγνωσιν :

Μικκιά[δης τόδ’ ἀγαλ]μα καλόν [μ’ ἀνέθηκε καί υἱός]
 Ἄρχερμος (σο[φ]ίησιν Ἐκηθό[λω ἐκτέλεσαντες]
 οἱ Χῖοι, Μέ[λαν]ος πατρώιον ἄσ[τυ νέμοντες]

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 263 (πρβ. Ἄρχ. Δελτίον 1886 σ. 4, 2).—*Bull. de cor. hellénique* 1883 σ. 254 (Homolle).—E. Loewy: *Inscriften gr. Bildhauer* σ. 3, 1.—*Mittheilungen* 1888 σ. 142 (J. Six).—Ἄρχ. Ἐφημερίς 1888 σ. 71 κ. ε. (H. Lolling).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 262.

22. Γυναικεῖον ἄγαλμα ἀρχαϊκῆς τέχνης εὐρεθὲν ἐν Δήλῳ, ἐν ἔτει 1883, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐνεργηθείσαις ὑπὸ P. Paris. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, οἱ βραχίονες, ὧν ὁ δεξιὸς εἶχε τὸ μέρος τὸ ὀλίγον κάτωθεν τοῦ ὤμου πρόσθετον, καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τοῦ μέσου περίπου τῆς κνήμης. Μέγεθος μᾶλλον ὑπερφυσικόν. Ὑψ. 1,34. Μάρμαρον πάριον.

Εἶνε ἐνδεδυμένον ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον κατερχόμενον μέχρι τῶν γονάτων καὶ οὕτω διατεταγμένον, ὥστε ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ὤμου κατέρχεται, συνεπτυγμένον κατὰ τὸ ἄνω κράσπεδον, ὑπὸ τὸν ἀριστερὸν μαστὸν εἶτα ἐκ τῶν ὀπισθίων ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ ἐκ τούτου κατέρχεται πάλιν εἰς τὰ ἔμπροσθεν τοῦ σώματος. Ἐχει δὲ τὸν ἀριστερὸν πόδα προβεβλημένον καὶ ἀνείχε τὸν χιτῶνα διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἄκρας χειρός, ἐν ᾧ ὁ δεξιὸς βραχίον ἦτο κεκαμμένος κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τεταμένος. Ἡ μακρὰ καὶ δασεῖα κόμη καταπίπτει εἰς εὐρεῖαν μᾶζαν ὀπισθεν

τοῦ σώματος καὶ εἰς πλοκάμους κατὰ τὰ πλάγια, ὧν δύο καταπίπτουσιν ἑκατέρωθεν εἰς τὰ ἔμπροσθεν μέχρι τῶν μαστῶν καθήκοντες καὶ ἐκοσμοῦντο διὰ θυσάνων ἢ ἄλλων τινῶν κοσμημάτων, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν πρὸς προσάρτησιν αὐτῶν χρησιμευουσῶν ἐν τῷ μαρμάρῳ ὀπῶν. Περί τὸν λαιμὸν φέρει περιδέριον, ὑφ' ὃ δύο ταινίαι, ὧν ἑκατέρα ἦτο θυσάνῳ κεκοσμημένη.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εὐρέθη, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἐν Δήλῳ, ἔνθα εὐρέθησαν ἔτι ἕξ ἕτερα, παρεμφερῆ τὴν μορφήν. Ἐξέλαβε δ' αὐτὰ ὁ Homolle ὡς ἀγάλματα Ἀρτέμιδος, ὁρμώμενος ἐκ τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως αὐτῶν καὶ ἐκ τοῦ παρεμφεροῦς τὴν μορφήν γνωστοῦ ἀρχαίζοντος ἀγάλματος Ἀρτέμιδος ἐν τῷ Μουσεῖῳ τῆς Νεαπόλεως. Ἀλλ' ἡ ὀνομασία αὕτη ἔχει μὲν ὑπὲρ αὐτῆς πιθανότητάς τινος οὐχὶ ὅμως καὶ βεβαιότητα, διότι παρεμφερῆ τὴν μορφήν ἀγάλματα εὐρέθησαν πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ μάλιστα ἐν τῇ Ἀκροπόλει καὶ ἐν Ἐλευσίνι (ἰδ. ἀρ. 24 - 26). Ἐκ τούτου δὲ φαίνεται ὅτι τὰ ἀγάλματα ταῦτα εἶνε καθολικὸς τύπος τοῦ γυναικείου σώματος (ὡσπερ τὰ ὑπ' ἀρ. 8 - 10 τοῦ ἀνδρικοῦ) ἐκ τοῦ τύπου τοῦ ὑπ' ἀρ. 1 ἀγάλματος ἀναπτυχθεῖς καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐπικρατήσας κατὰ τὴν ἀρχαϊκὴν περίοδον τῆς τέχνης, ἀμετάβλητος ἐν τοῖς καθ' ὅλου γνωρίσμασιν ἐπαναλαμβανόμενος· θὰ παρίστων δὲ δι' αὐτοῦ οἱ Ἕλληνες κατὰ τὰς ἐκάστοτε αὐτῶν χρείας τὸ μὲν θεάς, τὸ δὲ θνητὰς γυναῖκας, θὰ ἐποιοῦντο δηλ. τοιαύτην χρῆσιν αὐτοῦ, οἷαν ἐποιοῦντο τοῦ ὑπ' ἀρ. 8-10 ἀνδρικοῦ τύπου, ὥστε ἄνευ ἰδίου τινὸς γνωρίσματος δὲν δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τί παριστῶσιν ὠρισμένως τοιαῦτα τὴν μορφήν ἀγάλματα.

Εὐρετήριοιον Γεν. Ἐφορείας 230 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1885 σ. 18, 30). — Τὰ ὑπὸ τοῦ Homolle γραφέντα ὡς πρὸς τὸν τύπον τοῦτον τῶν ἀγαλμάτων ἴδε ἐν Bull. de cor. hellénique 1880 σ. 29 καὶ Monu-

ments grecs 1878 σ. 61, καὶ ἐν τῇ διατριβῇ αὐτοῦ: *De antiquissimis Dianae simulacris Deliacis*, 1885. — *Bulletin de cor. hellénique* 1889 σ. 217 πίν. VII (P. Paris). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 294.

23. Γυναικεία κεφαλή ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθεῖσα ἐν Δήλῳ ἐν ἔτει 1876 καὶ ἀνήκουσα, ὡς φαίνεται, εἰς τοιοῦτον τὴν μορφήν ἀγαλμα, οἷον τὸ ὑπ' ἀρ. 22. Μέγεθος φυσικόν. Ὑψος τοῦ προσώπου 0,175. Ἐλλείπει σφηνοειδὲς τεμάχιον ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ κρανίου, ἡ ῥίς δὲ εἶνε ἀποκεκρουσμένη καὶ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ μαρμάρου λίαν ἐφθαρμένη καὶ ἀποτετριμμένη. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 255 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 5, 4). — *Bull. de cor. hellénique* 1879 πίν. VIII καὶ 1880 σ. 36 ἀρ. 2 (Homolle). Πρβ. καὶ *Monuments grecs* (Homolle) 1878 σ. 61. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 295.

24-26. Τρία γυναικεῖα ἀγαλμάτια ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθέντα ἐν Ἐλευσίνῃ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τῆς ἀρχ. Ἐταιρείας⁽¹⁾, ἐν ἔτει 1882. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Τὸ ὑπ' ἀρ. **24** (Ἀρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 8 εἰκ. 5 καὶ 5^α καὶ 1889 πίν. 3) ἔχει ὕψος 0,55. Ἐλλείπουσιν οἱ πόδες κάτωθεν τῆς κνήμης καὶ ἀμφότεροι οἱ βραχίονες, κάτωθεν τῶν ὤμων. Τὸ ὑπ' ἀρ. **25** (Ἀρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 8 εἰκ. 6 καὶ 6^α) ἔχει ὕψος 0,44. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, οἱ πόδες, κάτωθεν τῆς κνήμης, καὶ ἀμφότεροι οἱ πήχεις. Τὸ ὑπ' ἀρ. **26** (Ἀρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 8 εἰκ. 7 καὶ 7^α) ἔχει ὕψος 0,52. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, οἱ πόδες, ἀπὸ τῶν γονάτων περιπού, καὶ ὁ δεξιὸς πῆχυς.

Καὶ τὰ τρία ἔχουσι τὴν αὐτὴν μορφήν καὶ διάθεσιν, γνωστὴν ἐξ ἀγαλμάτων εὑρεθέντων ἐν Δήλῳ (ἴδ. ἀρ. 22) καὶ μάλι-

(1) Ἐν ταῖς αὐταῖς ἀνασκαφαῖς εὑρέθησαν πρὸς τούτοις τὰ ὑπ' ἀρ. 5, 27 καὶ 58—61 ἀρχαϊκῆς τέχνης γλυπτά.

στα ἐν τῇ Ἀκροπόλει, παριστῶσι δηλ. γυναῖκα ἰσταμένην ὀρθίαν καὶ ἐνδεδυμένην χιτῶνα καὶ ποδῆρες ἱμάτιον, οὗ ἀνεῖχε τὸ κράσπεδον διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός· ἡ δεξιὰ χεὶρ ἦτο προτεταμένη ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, ἡ κόμη δὲ εἶνε διατεταγμένη εἰς μεγάλους ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν καταπίπτοντας πλοκάμους. Εἶχον δὲ καὶ τὰ ἀγάλματα ταῦτα, ὡσπερ τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθέντα, πλούσιον χρωματισμόν, οὗ σώζονται ἔτι ἀρκετὰ λείψανα· ἰδίως ἦσαν κεκοσμημένοι αἱ παρυφαὶ τοῦ ἱματισμοῦ διὰ γραπτῶν μαιάνδρων. Δῆλον δὲ ὅτι ἦσαν ἀναθήματα, ἄγνωστον ὅμως τί ἀκριβῶς παριστῶσι διὰ τοὺς ἐν ἀριθ. 22 ἐκτιθεμένους λόγους. Κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας αὐτῶν θὰ ἐποιήθησαν πρὸ τῶν περσικῶν πολέμων, ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις, ἐν οἷς ἐποιήθησαν καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθέντα ἀγάλματα. Ἐν γένει δὲ τὰ ἀγαλμάτια ταῦτα καὶ τὰ λοιπὰ ἐν Ἐλευσίनि γεγόμενα εὐρήματα, τὰ ὑπ' ἀρ. 27 καὶ 59 - 61 παραβαλλόμενα πρὸς τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθέντα πείθουσιν ἡμᾶς ὅτι ὄχι μόνον σύγχρονα τοῖς τελευταίοις τούτοις εἶνε, ἀλλὰ καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐργαστηρίου ἔργα· ἐν Ἀθήναις δηλ. κατεσκευάσθησαν καὶ ταῦτα καὶ ἐνταῦθα ἠγοράσθησαν ὑπὸ τῶν ἀφιερωσάντων αὐτὰ ταῖς ἐν Ἐλευσίनि θεαῖς.

Εὔρετ. ἀρχ. Ἐταιρ. 3701, 3840 (πρὸς Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 6, 5 καὶ Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 385).—Ἀρχ. Ἐφημερίς 1884 σ. 182 κ. ἐ. πίν. 8, εἰκ. 5, 6, 7 (Δ. Φίλιος). Περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθέντων παρεμφερῶν τὴν μορφήν ἀγαλμάτων ἴδε: Ἀρχ. Ἐφημερίς 1886 σ. 73 πίν. 5 (Π. Καββαδίας).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 273, 274, 275.

27. Γυναικεία κεφαλὴ ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθεῖσα ἐν Ἐλευσίनि (πρὸς ἀρ. 24 - 26) ἐν ἔτει 1882. Μέγεθος ὀλίγον τι μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Ὑψος τοῦ προσώπου 0,13. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Ἡ κεφαλὴ αὕτη ὁμοιάζει πολλαῖς ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρε-

θείσαις καὶ ἀνῆκε καταφανῶς εἰς ἄγαλμα τοιοῦτον τὴν μορφήν, οἷα τὰ ἐν τοῖς προηγούμενοις ἀριθμοῖς 24 - 26. Ἡ κόμη εἶνε ἐρυθρῷ χρώματι κεχρωματισμένη, τὸ διάδημα ἦτο κεκοσμημένον πρασίνω χρώματι γεγραμμένοις ἀνθεμίσις καὶ κάλυξι λωτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἐνωτίοις εἶνε γεγραμμένος, πρασίνω ὡσαύτως χρώματι, ῥόδαξ· θὰ ἦσαν δὲ κεχρωματισμένοι καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ ἄκρα τῶν χειλέων, ὡς ἐξ ἀναλογίας πρὸς τὰς ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὐρεθείσας κεφαλὰς δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν.

Εὐρετ. ἀρχ. Ἑταιρ. 3672. — Ἀρχ. Ἐφημερίς 1883 πίν. 5 σ. 95 (Δ. Φίλιος). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 161.

28. Σφεγγῆ ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὐρεθείσα ἐν Σπάτα τῆς Ἀττικῆς. Ἐλλείπουσιν οἱ ἐμπρόσθιοι πόδες τὰ ἄκρα τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ τῶν πτερυγῶν καὶ μέρος τῆς οὐρᾶς. Μήκος 0,67 ὕψος 0,47. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Κάθηται ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν δεξιὰ διευθυνομένη· ἔχει δὲ τὴν κεφαλὴν ἀριστερὰ κατ' ἐνώπιον τοῦ θεατοῦ ἐστραμμένην καὶ φέρει ὑψηλὴν περὶ τὴν κόμην στεφάνην, ἐφ' ἧς ἦσαν γεγραμμένοι ῥόδακες καὶ ἴσως ἀνθέμια μεταξὺ αὐτῶν· λείψανα χρωματισμοῦ σώζονται ἔτι ἐν τῇ κόμῃ καὶ ἐν ταῖς πτέρυξι. Τὸ ἄνω μέρος τῆς μορφῆς καὶ τὸ ὀπισθεν δὲν εἶνε ἐντελῶς ἐξεργασμένον, ἐξ οὗ δὴλον ὅτι αὕτη καὶ εἰς ἰκανὸν ὕψος ἦτο ἐκτεθειμένη καὶ ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου μόνον μέρους ἦτο ὀρατὴ· θὰ ἐποιεῖθαι δὲ κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τῆς 5'. ἑκατονταετηρίδος καὶ θὰ ἴστατο ἐπὶ τάφου, ἐπὶ τοιοῦτου ἴσως τὸ σχῆμα βάρου, οἷον τὸ ὑπ' ἀρ. 41, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ σχήματος τῆς ἐπὶ τοῦ βάρου τούτου ἐπιμήκους πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἀγάλματος κοιλότητος.

Sybel 37. — *Mittheilungen* 1879 πίν. 5 (Milchhöfer). — Lucy M. Mitchell: *A history of ancient sculpture* σ. 215. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 103. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 150.

29. Ἐπιτύμβιος στήλη τοῦ Ἄριστίωνος, εὔρεθεισα ἐν Ἀττικῇ, ἐν τῇ θέσει Βελανιδέζα, ἐν ἔτει 1838. Ἐλλείπει τὸ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀριστίωνος μέρος τῆς στήλης. Ὑψος 2,40 πλ. 0,435. Ὑψος τοῦ βάθρου 0,30 πλ. 0,715 πχ. 0,435. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Ἐπὶ τοῦ βάθρου ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή:

Ἀριστινος

γενικὴ δὴλ. τοῦ ὀνόματος « Ἀριστίων » κτητικὴν ἔχουσα σημασίαν, εἰς τὸ ὅλον μνημεῖον ἀναφερομένη· ἐν τῇ στήλῃ δέ, ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς μορφῆς, ἕτερα ἐπιγραφή:

εργον Ἀριστοκλεος

γνωρίζουσα ἡμῖν τὸ ὄνομα τοῦ ποιήσαντος τὸ ἀνάγλυφον τεχνίτου Ἀριστοκλέους. Ἐκ τοῦ σχήματος δὲ τῶν γραμμάτων φαίνεται ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο ἐποιήθη πάντως πρὸ τῶν περσικῶν πολέμων, κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τῆς 4'. ἑκατονταετηρίδος (ἴδε Löschke ἐν Mittheilungen 1879 σ. 43).

Τὸ περίφημον τοῦτο ἀνάγλυφον εἰκονίζει τὸν τεθνεῶτα Ἀριστίωνα ἐν προσωπικῇ ὁμοιότητι ὡς ὀπλίτην πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένον, ἰστάμενον ὄρθιον καὶ δι' ὀλοκλήρων τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στηριζόμενον, ἐνδεδυμένον βραχὺν χιτῶνα, θώρακα, ἐν ᾧ καὶ εἶδος τι ἐπωμίδος, περικεφαλαίαν καὶ περικνημίδας, ἔχοντα τὴν δεξιὰν χεῖρα καθειμένην κατὰ μῆκος τοῦ σώματος καὶ κρατοῦντα διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στηριζόμενον δόρυ· καὶ ἔχει μὲν ἡ μορφή πολὺ τὸ σκληρὸν καὶ ἄκαμπτον ἐν τῇ στάσει καὶ ἀνατομικὰς ἀτελείας, εἶνε ὅμως καταλληλότατα διατεταγμένη ἐν τῷ δεδομένῳ στενῷ χώρῳ, τῷ πᾶσαν ἐλευθερίαν καὶ κίνησιν αὐτῆς ἀδύνατον καθιστῶντι. Ἡ ἐργασία δὲ διακρίνεται ἐπὶ ἐπιμελείᾳ καὶ λεπτότητι, καθιστώσῃ τὸ ἔργον τοῦτο περὶ σπουδαστὸν καὶ κάλλιστον ὑπόδειγμα τῆς κατὰ τοὺς πα-

λαιούς εκείνους χρόνους ἀναπτύξεως καὶ προόδου τῆς τέχνης. Τὴν σπουδαιότητα δὲ τοῦ ἀναγλύφου ἐπαυξάνει ὁ ἐν αὐτῷ διατηρούμενος ἔτι ἐνιαχοῦ ποικίλος χρωματισμός, ὃν τὸ πάλαι εἶχε· τὸ ἔδαφος ἦτο ἐρυθρῷ χρώματι κεχρωματισμένον, ἡ περικεφαλαία κυανῷ, ὁ χιτῶν καὶ τὰ τῆς ἐπιγραφῆς γράμματα ἐρυθρῷ, καὶ ὁ θώραξ κυανῷ καὶ τὰ ἐν αὐτῷ κοσμήματα ἐρυθρά. Ἡ ἐπωμὶς εἶνε κεκοσμημένη διὰ ἀστέρος καὶ κεφαλῆς θηρίου καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ θώρακος διὰ τριῶν ταινιῶν περιβαλλουσῶν αὐτὸν ἐν εἴδει ζώνης, ὧν αἱ μὲν δύο ἄκρα ἀποτελοῦνται ἐκ μαϊάνδρου, ἡ δὲ ἐν τῷ μέσῳ ἐκ ζητοειδῶς θλωμένων γραμμῶν. Ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας, τὸ ἄκρον τοῦ πώγωνος καὶ τὸ γεννητικὸν μόριον, ἦσαν πρόσθετα, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν πρὸς προσάρτησιν ἐκάστου τούτων σωζομένων ἐν τῷ λίθῳ ὀπῶν.

Τὸ μέρος δὲ τῆς στήλης, τὸ μεταξὺ τῶν ποδῶν τῆς μορφῆς καὶ τοῦ βάρου, ἔχει τὴν ἐπιφάνειαν λείαν, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι, ὡσπερ καὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 30, θὰ ὑπῆρχε ἴσως τὸ πάλαι ἐνταῦθα γραπτὴ παράστασις, ἐξαλειφθεῖσα σὺν τῷ χρόνῳ. Οὕτω τὸ προκείμενον ἐπιτύμβιον μνημεῖον συνέστηκεν ἐκ τριῶν κυρίως μερῶν, ὅ ἐστιν ἐκ τοῦ ἀναγλύφου, ἐκ τοῦ μέρους τῆς στήλης τοῦ μεταξὺ τοῦ ἀναγλύφου καὶ τοῦ βάρου (ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ἡ γραπτὴ παράστασις), ὃ δυνάμεθα νὰ ἐκλάβωμεν ὡς οἰοεὶ κρηπίδα τοῦ ἀναγλύφου, καὶ ἐκ τοῦ βάρου. Τοῦτο δὲ τὸ τριμερὲς τοῦ ὑπ' ἐξέτασιν μνημείου φαίνεται ὅτι ἦτο κοινὸν γνῶρισμα ἀπάντων τῶν ἀρχαιοτάτων ἐπιτυμβίων μνημείων (ἴδ. ἀρ. 30, 31, 32 καὶ 34). προϊόντος ὅμως τοῦ χρόνου ἐξέλιπεν ἡ κρηπίς, ὥστε τὸ ἀνάγλυφον ἐνεγομφοῦτο ἀμέσως τῷ βάρῳ (ἴδε ἀρ. 39).

Γενικῶς πιστεύεται ὅτι ἡ στήλη αὕτη, ὡς καὶ ἡ ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀριθμῷ στήλη τοῦ Λυσέου, εὑρέθη ἐν τινι τῶν κατὰ τὴν Βελανιδέζαν τύμβων (ἴδ. Conze: Att. Grabrel.): τοιοῦτόν τι ὅμως δὲν προκύ-

πτει ἀκριβῶς ἐξ ὅσων ὁ Πιττάκης περὶ τῆς εὐρέσεως παραδίδει. Τὸ ἀνάγλυφον εὐρέθη ὑπὸ τινος Σαήτα, ἐνεργούντος ἐν Βελανιδέζῃ ἀνασκαφᾶς τάφων ἀδεία ἢ τοῦλάχιστον ἐν γνώσει τοῦ Πιττάκη, ὡς ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Γενικῆς Ἐφορείας προκύπτει, ὥστε ὅ,τι ὁ Πιττάκης ἔμαθε παρὰ τοῦ Σαήτα περὶ τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως εἶνε οὐχὶ ἀναξιόπιστον. Λέγει δὲ ὁ Πιττάκης (Ἀρχ. Ἐφημ. 1838 σ. 127) τάδε: «Παρὰ τὸν ἐκεῖ χεῖμαρον φαίνονται τάφοι καὶ σωροὶ περιπεφραγμένοι τετραγωνικῶς ἀπὸ μεγάλους ἐγχωρίους λίθους. . . εἰς ἕνα τῶν σωρῶν τούτων εὐρέθη τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀνάγλυφον. . . » καὶ τὰ ὅστ'α αὐτοῦ [τοῦ Ἀριστίωνος] καὶ τῶν πατέρων του ἐν τὸς ἠπλήνινος κάλπης εὐρέθησαν ἐνταφιασμένα εἰς τὸν αὐτὸν τάφον ἐφ' οὗ τὸ ἀνάγλυφον ἴστατο». Ἀλλὰ τάφοι ἢ σωροὶ περιπεφραγμένοι τετραγωνικῶς δὲν εἶνε βεβαίως οἱ ἐν Βελανιδέζῃ τύμβοι, ἀλλὰ τάφοι ἔχοντες μικρὸν τετραγωνικὸν περίβολον· τοιοῦτοι δὲ (γνωστοὶ ἐν Ἐρετρῖᾳ καὶ ἀλλαγῇ τῆς Ἑλλάδος) ὑπάρχουσι ἀληθῶς ἐν Βελανιδέζῃ. Καὶ ἂν δὲ εὐρέθη ἐν τύμβῳ, παρατηρητέον ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἰδρυμένον κατὰ τὸ κέντρον, ὅ ἐστιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ τύμβου, ἀλλὰ κατὰ τὴν περιφέρειαν, ὡς ἐξ ἀναλογίας πρὸς ἐπιτύμβιον ἄγαλμα ἰδρυμένον ἐν τῷ ἐν Βουρβᾷ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας ἀνασκαφέντι τύμβῳ (ἴδ. Ἀρχ. Δελτίον 1890) δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν. Ταῦτα ἰσχύουσι καὶ ὡς πρὸς τὸν τόπον τῆς εὐρέσεως καὶ τῆς τὸ πάλαι ἰδρύσεως τῆς ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀριθμῷ στήλης.

Σχετικῶς δὲ πρὸς τὰ διὰ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἀναγλύφου σημειώτεον ὅτι τοιοῦτον ἀνάγλυφον, οἶονεὶ ἀντίγραφον αὐτοῦ οὐχὶ ὁμοίως τοσοῦτον λεπτῆς τέχνης, ἀνεκαλύφθη ἐν «Διονύσω» Ἀττικῆς, ἐν ἔτει 1888 (ἴδ. Ἀρχ. Δελτίον 1888 καὶ *American journal of archeology* 1889 πίν. I σ. 9 καὶ Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 3 πίν. II 2).

Kekulé 362. Sybel 3361. — Ἀρχ. Ἐφημερίς 1838 σ. 127 μετὰ εἰκόνας (Πιττάκης). — *Bullettino* 1839 σ. 75. — Rangabé: *Antiq. helléniques* I πίν. II ἀρ. 21. — *Rev. arch.* 1844 πίν. 1. — Müller-Schoell: *Arch. Mitth.* ἀρ. 20. — Newton: *Antiq. at Athens* σ. 19. *Museum of class. ant.* I σ. 254. — *Rhein. Mus.* 1846 πίν. 1. — *Arch. Zeitung* 1860 πίν. 135 (Conze). — Brunn: *Bullettino*

1859 σ. 195 καὶ *Gesch. der gr. Künstler* I σ. 106. — Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 19. — Ross: *Arch. Aufsätze* I σ. 43. — Laborde: *Le Parthenon* πίν. 7. — *Ber. der sächs. Ges. der Wissensch.* (Michaelis) 1867 σ. 114. — *Annali* 1877 σ. 297 (W. Klein). — *Mittheilungen* 1879 σ. 43 (Löscheke) καὶ 1880 σ. 173 (Milchhöfer). — Overbeck: *Griech. Plastik* I σ. 97. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 101. — CIA. I ἀρ. 454. — Löwy: *Inscr. gr. Bildh.* ἀρ. 10. — Conze: *Attische Grabreliefs* I, ἀρ. 2, πίν. II, 1. — Brunn-Bruckmann: *Denkm. gr. und röm. Skulptur* ἀρ. 41, 1. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 200.

30. Ἐπιτύμβιος στήλη τοῦ **Λυσέου**, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀττικῇ, ἐν τῇ θέσει Βελανιδέζα, πλησίον τοῦ μέρους ἐν ᾧ εὑρέθη καὶ ἡ ὑπ' ἀρ. 29, ἐν ἔτει 1838. Εἶνε ἐλλιπής κατὰ τὸ ἄνω μέρος. Ὑψος τῆς στήλης 1,95, κάτω πλάτος 0,48. Ὑψος τοῦ βάρθρου 0,26 πλάτος 0,705 πάχος 0,45. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ τῆς βάσεως ἡ ἐπιγραφή:

Λυσεαι ενθαδε σε=
μα πατερ Σεμον ε=
πεθεκεν

ἦτοι: Λυσέα ἐνθάδε σῆμα πατῆρ Σήμων ἐπέθηκεν.

Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἡ στήλη αὕτη εἶνε σύγχρονος τῇ προηγουμένῃ ὑπ' ἀρ. 29, θὰ ἐποιήθη δηλ. κατὰ τὸ β' ἡμισυ τῆς Γ'. ἑκατονταετηρίδος.

Ὁ Λυσέας δὲν εἶνε εἰκονισμένος ἐν ἀναγλύφῳ, ὥσπερ ὁ Ἀριστίων, ἀλλ' ἦτο δεδηλωμένος διὰ χρώματος, οὗ ὀλίγα διεσώθησαν ἐπὶ τοῦ λίθου λείψανα, ὥστε μετὰ μεγίστης δυσκολίας ἦτο δυνατόν νὰ διακριθῇ ἡ μορφή. Πρῶτος διέκρινεν αὐτὴν ὀλόκληρον, τοιαύτην, οἷα εἰκονίζεται ἐν *Mittheilungen* (τόμ. 1879, πίναξ I καὶ II), ὁ ἀρχιτέκτων Φρειδερίκος Θεΐρισιος ἐν ἔτει 1878.

Ἐν ἀπολύτῳ ἡρεμία ἴσταται ὄρθιος ὁ Λυσέας πρὸς τέλεισιν
 θυσίας παρεσκευασμένους, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δι' ὀ-
 λοκλήρων τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν καὶ πρὸς δεξιὰν ἐστραμ-
 μένος· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένος ποδῆρες ἱμάτιον καὶ κρατεῖ ἐν τῇ
 μέγχι τοῦ κάτω μέρους τῆς κοιλίας καθεიმένη δεξιᾷ κάνθα-
 ρον καὶ ἐν τῇ μέγχι τοῦ ὤμου ἠνωρθωμένη ἀριστερᾷ δέσμη
 πρὸς ῥαντισμὸν χρησιμεύοντων κλάδων δένδρου. Ἐν τῷ χώρῳ
 δὲ τῷ μεταξὺ τῶν ποδῶν αὐτοῦ καὶ τοῦ βάρου, ὃ ἐστὶν ἐν
 τῇ κληθείσῃ (ἀρ. 29) κρηπίδι, εἶνε ἀπεικονισμένος ἰππεὺς
 καλπάζοντι τῷ ἵππῳ βαίνων πρὸς δεξιάν· ὀπισθεν δὲ τοῦ ἵπ-
 που διακρίνονται ἴχνη καὶ ἐτέρου ἵππου, ἄνευ ὅμως ἰππέως
 (πρβ. καὶ ἀρ. 41).

Πιττάκης 541. 542. Kekulé 363. Sybel 3362. — Ἀρχ. Ἐ-
 φημερίς 1838 σ. 242 (Πιττάκης). — *Bullettino* 1840 σ. 30
 (Ross). — *Rhein. Mus.* 1842 σ. 201 ἀρ. 1 (Welcker) καὶ 1846
 σ. 3 (Stephani). — *Rev. arch.* 1845 σ. 265 (de Saulcy). — Le-
 bas: *Inscr.* πίν. 4, 3. — Rangabé: *Antiq. hellen.* I, 20. — Mül-
 ler-Schoell: *Arch. Mitth.* σ. 29 ἀρ. 20⁶. — Kaibel: *Epigram. gr.*
 ἀρ. 5. — *Mittheilungen* 1879 σ. 36 καὶ σ. 291. πίν. I καὶ II
 (Loeschke) καὶ σ. 167 καὶ 1880 σ. 164, 173, 178 (Milchhö-
 fer). — CIA. I ἀρ. 468. — *Journal of hellenic studies* 1884 σ. 123
 (P. Gardner). — Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 1 πίν. I. —
 Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 108. Περὶ τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως
 καὶ τῆς τὸ πάλαι ἰδρύσεως τῆς στήλης ἴδε τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ
 ἀριθμῷ σημείωσιν.

31. Τεμάχιον ἐπιτυμβίου στήλης, εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις
 ἐν τῇ κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου μεγάλῃ οἰκίᾳ Μελαῖ. Ὑψ. 0,50;
 πλ. 0,47. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Τὸ σωζόμενον τοῦτο τεμάχιον εἶνε μέρος ἐπιτυμβίου στή-
 λης, ἡ καλουμένη κρηπίς, ἥτοι τὸ ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς εἰκο-
 νιζομένης ἐν τῇ ἔλλειπούσῃ ἄνω στήλῃ μορφῆς. Ὡσπερ δὲ

καὶ ἐν τῇ στήλῃ τοῦ Λυσίου, ὑπάρχει καὶ ἐνταῦθα γραπτὴ παράστασις, ἱππεὺς νεανίας πρὸς δεξιὰν ἡρέμα βαίνων. Τὸ ἔδαφος εἶνε ἐρυθρόν, τὸ περίγραμμα τῆς μορφῆς μέλαν. Ἐν τῷ ἄνω μέρει σώζονται ἴχνη τοῦ ἐτέρου τῶν ποδῶν τῆς τοῦ τεθνεῶτος μορφῆς, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι οὗτος εἰκονίζετο ἐν ἀναγλύφῳ, ὡσπερ ὁ Ἀριστίων (ἀρ. 29).

Sybel 5. — *Mittheilungen* 1879 σ. 208, πίν. II εἰκ. 2 (Löschecke). — Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 15 πίν. IX 2. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 114.

32. Κάτω μέρος ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου τοῦ Γάθωνος καὶ Ἀριστοκράτους, εὑρεθὲν ἐν Θεσπιαῖς ἐν ἔτει 1865. Μάρμαρον πεντελήσιον. Πλάτος 0,44, σωζόμενον ὕψος 1,04. Ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν μορφῶν ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή:

(Μ)ναμ' ἐπι Γάθωνι κ' Ἀριστοκράτει

Ὁ Γάθων καὶ Ἀριστοκράτης ἴστανται ὄρθιοι (ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος) στηριζόμενοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δι' ὀλοκλήρων τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν. Ἀμφότεροι δὲ εἰκονίζονται ἐν κατατομῇ πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένοι, ἀλλ' ὁ μὲν εἶνε γυμνὸς καὶ κρατεῖ ἐν τῇ σωζομένη ἀριστερᾷ καρπῶν, ὁ δὲ εἶνε ἐνδεδυμένος ποδῆρες ἱμάτιον καὶ ἴσταται ὀπισθεν τοῦ πρώτου οὕτως, ὥστε καλύπτεται ὀλόκληρος σχεδὸν ὑπὸ τοῦ σώματος τούτου, διακρινόμενος κυρίως ἀπ' αὐτοῦ ἐν τῷ λίθῳ δι' οὗ φέρει ἱματίου. Τέχνη ἀρχαϊκή. Ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν μορφῶν ἡ καλουμένη κρήπις (πρβ. ἀρ. 29).

Sybel 9. — *Ἀθήναιον* Δ'. 105. (Στ. Κουμανούδης). — *Arch. Zeitung* 1875 σ. 151 (Robert). — *Mittheilungen* 1878 πίν. 15 σ. 311, 5 καὶ 1879 σ. 272 (Körte), καὶ σ. 295 (Löschecke). — Rühl: *Inscriptiones graecae antiquissimae* 145. — Kaibel: *Epigram. gr.* ἀρ. 485. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 47. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 169.

33. Ἄνω μέρος ἀρχαϊκοῦ ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Ἐ-

κειτο ἐν τῷ ἐκκλησιδίῳ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τῷ κειμένῳ παρὰ τὸ οὐ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, πέραν τοῦ Κηφισσοῦ, χωρίον « Λεβί », ἐνθα τὸ πρῶτον παρατηρήθη, ἐν ἔτει 1858, ὑπὸ τοῦ Conze. Ὅψ. 0,78 πλ. 0,46. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Σῶζεται τὸ μέχρι ὀσφύος ἀνώτερον μέρος **πολεμιστοῦ** φέροντος περικεφαλαίαν καὶ θώρακα, κρατοῦντος ἐν τῇ ἀριστερᾷ δόρῳ καὶ ἔχοντος τὴν δεξιὰν καθεμιμένην. Ἡ στάσις καὶ διάθεσις τῆς μορφῆς εἶνε ἐν γένει τοιαύτη, οἷα ἢ τοῦ Ἀριστίωνος.

Kekulé 349. Sybel 6. — *Bullettino* 1858 σ. 106 (Conze). — *Arch. Zeitung*. 1860 πίν. 135, 28 (Conze). — Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 20. — *Mittheilungen* 1879 σ. 293, 2 (Löschke). — *Annali* 1875 σ. 297 (Klein). — Conze : *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 4 πίν. III. — Lepsius : *Marmorstudien* ἀρ. 264. Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἦτο ἐντετελιγμένον ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἐκκλησιδίῳ πρὸ τοῦ 1832, διότι τότε εἶχεν ἰδεῖ αὐτὸ ἐκεῖ ὁ L. Ross.

34. Κάτω μέρος ἀρχαικοῦ ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις ἐν οἰκίᾳ Γελαδάκη κειμένη ἐν γωνίᾳ ὁδῶν Αἰόλου καὶ Κολοκοτρώνη καὶ ἐδωρήθη τῇ Ἀρχ. Ἐταιρίᾳ ἐν ἔτει 1871. Ὅψ. 0,95 πλ. 0,45. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Σῶζεται τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων κάτω μέρος **ὀπλίτου** φέροντος περικνημίδας καὶ κρατοῦντος δόρῳ, μετὰ τῆς συμφυοῦς κρηπίδος τοῦ ἀναγλύφου, ἐν ᾗ θὰ ὑπῆρχε γραπτὴ παράστασις, ὡς ἐξ ἀναλογίας πρὸς τὰ ἐν τοῖς ὑπ' ἀρ. 30 καὶ 31 δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν. Δὲν ἀνήκει δὲ τὸ τεμάχιον τοῦτο εἰς τὴν αὐτὴν στήλην, εἰς ἣν καὶ τὸ ἐν τῷ προηγούμενῳ ἀριθμῷ 33, ὡς οἱ Κουμανούδης καὶ Milehhöfer νομίζουσι, διότι οὔτε αἱ διαστάσεις τοῦ λίθου οὔτε ἡ ἐξεργασία αὐτοῦ συμφωνοῦσιν ἀκριβῶς ἐν ἀμφοτέροις τοῖς τεμαχίοις, ὡς ὀρθῶς παρατηροῦσιν οἱ Körte καὶ Loeschke.

Sybel 6¹. — Ἀρχ. Ἐφημερίς 1874 σ. 483. (Στ. Κουμανού-

δης.—*Mittheilungen* 1879 σ. 272⁽¹⁾ (Körte) καὶ 1879 σ. 293, 3 (Löschke) καὶ 1880 σ. 166⁽¹⁾ (Milchhofer). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 265.

35. Μέσον τεμάχιον ἀρχαικοῦ ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Εὐρέθη ἐν τινι ἐν Ἀθήναις οἰκίᾳ, ἐν ἔτει 1872. Ὑψ. 0,47 πλ. 0,38. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Σώζεται τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κοιλίας μέχρι τοῦ μέσου τῶν μηρῶν περίπου μέρος τοῦ σώματος γυμνοῦ νεανίου, ὁστις ἴσταται ὀρθίος καὶ ἔχει τὴν ἀριστερὰν καθευμένην κατὰ μῆκος τοῦ σώματος καὶ τοὺς δακτύλους ὅλως τεταμένους, ὡσπερ ἐν ἀρχαιοτάτοις ξοανομόρφοις ἀγάλμασιν (ἰδ. ἀρ. 4). Αὕτη δὲ ἡ τῶν δακτύλων ἐντασις καὶ ἡ ὑπὸ ἀνατομικὴν ἔποψιν ἀτυχῆς ἐν γένει διάπλασις τῆς χειρὸς δεικνύει ὅτι τὸ ἔργον ἐποιήθη ἐν πολὺ ἀρχαίᾳ ἐποχῇ.

Sybel 10. — Ἀρχ. Ἐφημερίς 1874 σ. 483 πίν. 71 εἰκ. Β'. (Στ. Κουμανούδης). — *Mittheilungen* 1879, 293, 7 (Löschke). — *Annali* 1875 σ. 297 (Klein). — Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 9 πίν. VII. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 103.

36. Μέσον τεμάχιον ἀναθηματικοῦ ἴσως ἀναγλύφου. Εὐρέθη ἐν Ἀττικῇ. Ὑψ. 0,43 πλ. 0,65. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῷ εἰκονίζονται δύο γυναῖκες ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐνδεδυμέναι. Ἡ πρὸς ἀριστερὰν τοῦ θεατοῦ (ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τῶν μαστῶν ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος καὶ τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων κατώτερον) κάθηται ἐπὶ θρόνου πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη, ἀνέχει τὸ ἱμάτιον διὰ τῆς ἀριστερᾶς καὶ θὰ ἐκράτει διὰ τῆς δεξιᾶς (ἧς οἱ τρεῖς δάκτυλοι ἀποκεκομμένοι) πρᾶγμα τι, ἴσως ἄνθος. Πρὸ αὐτῆς δὲ ἴσταται ὀρθία ἡ ἐτέρα (ἐλλείπουσιν ἡ ἄκρα δεξιὰ χεὶρ καὶ τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος ὀλίγον ἀνωθεν τῶν γονάτων) πρὸς αὐτὴν ἐστραμ-

μένη και ἀνέχουσα και αὐτὴ διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸ ἱμάτιον, ἐν ᾧ διὰ τῆς ἠνωρθωμένης δεξιᾶς θὰ ἐκράτει ὡσαύτως πρᾶγμα τι. Ἐξαιρετος ἀρχαϊκὴ τέχνη παρεμφερῆς τῇ τοῦ καλουμένου ἀναγλύφου τῆς Λευκοθέας ἐν τῇ Villa Albani καὶ τῇ τοῦ ἐκ Ξάνθου τῆς Λυκίας μνημείου τῶν Ἀρπυιῶν.

Heydemann 387. Sybel 17. — Schoene: *Griech. Reliefs* ἀρ. 122. — *Ber. d. Sächs. Ges. d. Wiss.* (Bursian) 1860 σ. 196. — *Bullettino* 1872 σ. 98 (Trendelenburg). — *Mittheilungen* 1879 σ. 294 ἀρ. 10 (Loeschke). — *Bull. de cor. hellénique* 1880 πίν. VI σ. 540 (O. Rayet). — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 102. — Rayet: *Etudes d'archéologie et d'art* πίν. II σ. 9. — Studniczka: *Beiträge zur Geschichte d. griech. Tracht* σ. 80. — Brunn-Bruckmann: *Denkm. gr. und röm. Skulptur* ἀρ. 17, 2. — Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 20 πίν. XII. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 101 Ἄν τὸ ἀνάγλυφον εἶνε ἀναθηματικόν (Brunn, Studniczka, Rayet x. ξ.) ἢ ἐπιτυμβιον (Trendelenburg, Schöne, Wolters) δυσχερὲς εἶνε νὰ ἀποφανθῇ τις μετὰ βεβαιότητος· ἡ πρώτη ὅμως ὑπόθεσις φαίνεται μοι πιθανωτέρα.

37. Ἄνω δεξιὸν μέρος ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Εὐρέθη ἐν Κύθνῳ. Ὑψ. 0,62 πλ. 0,37. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Σώζεται τὸ μέχρι ὀσφύος σχεδὸν ἄνω μέρος τοῦ σώματος γυμνοῦ ἐν κατατομῇ εἰκονιζομένου νεανίου (τὸ ἄνω ἦμισυ τῆς κεφαλῆς ἀποκεκομμένον) πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένον καὶ τὸν ἀριστερόν βραχίονα ἔχοντος καθειμένον, τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω κεκλιμένην καὶ τοὺς ὤμους πρὸς τὰ ἔξω. Ἐκ τῆς στάσεως ταύτης φαίνεται, ὅτι θὰ ἐκράτει ἴσως ταῖς χερσὶν ἀλτῆρας. Ἡ τέχνη εἶνε ἀρχαϊκὴ, ἱκανῶς ὅμως ἀνεπτυγμένη.

Εὔρετ. ἀρχ. Ἑταιρ. 1594. Sybel 7. — *Mittheilungen* 1880 σ. 166⁽¹⁾ (Milchhoefer). — *Litter. Centralblatt* 1881 σ. 1660. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 197.

38. Ἄνω τεμάχιον ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Εὐρέθη ἐν

ἔτει 1873 ἐν ταῖς περὶ τὸ Δίπυλον ἀνασκαφαῖς ἐντετειχισμένον ἐν τοῖς θεμελίοις τοῦ ἐκεῖ Θεμιστοκλείου περιβόλου. Ὑψ. 0,34. πλ. 0,445. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Σώζεται ἐν αὐτῷ ἡ κεφαλὴ πρὸς τὰ δεξιὰ ἐστραμμένου νεανίου (ἐλλείπει τὸ ἄνω κρανίον) μετὰ δίσκου, ὃν ἐκράτει οὗτος διὰ τῆς ἀριστερᾶς ὑπὲρ τὸν ὦμον, ἔτοιμος, ὡς φαίνεται, νὰ ρίψῃ αὐτόν. Ἐκ τούτων φαίνεται ὅτι ὁ θενεὼς οὗτος εἰκονίζετο ὡς ἔφηβος ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀσκούμενος, ἢ ὡς ἀθλητῆς ἐν δίσκῳ νικήσας. Αἱ μορφαὶ τοῦ προσώπου εἶνε λίαν ἀρχαϊκαί, δεικνύουσιν ὅμως τάσιν πρὸς παράστασιν τῆς φυσικῆς ἀληθείας καὶ δὴ ὑποκειμενικῆς ὁμοιότητος πᾶσι καταδήλου· ὑπὸ τὴν ἔποψιν δὲ ταύτην ἡ προκειμένη κεφαλὴ εἶνε τῶν περισπουδάστων ἀρχαϊκῶν ἔργων, ἃ περιεσώθησαν ἡμῖν.

Ἡ ἐν τῷ Θεμιστοκλείῳ περιβόλῳ ἐντείχισις τοῦ προκειμένου ἔργου ἐγένετο προφανῶς κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου (Α', 93) παραδιδόμενα, ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς ἐν μεγάλῃ ταχύτητι ᾠχοδόμησε τὸν τῆς πόλεως περίβολον μεταχειρισάμενος ὡς ὑλικὸν λίθου παντοῖου ἀρχαίων μνημείων καὶ ἐπιτυμβίους στήλας. Ἐκ τούτων δὲ δῆλον εἶνε ὅτι τοῦτο θὰ ἐποιήθη πρὸ τοῦ 478 π. Κ.

Σημειωτέον δὲ ὅτι τεμάχιον ἀναγλύφου (τὸ ὑπ' ἀρ. 83 κάτω μέρος τοῦ μηροῦ ἀνδρός) καὶ ἐνεπίγραφον βάθρον⁽¹⁾ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ οὐ μακρὰν ἀλλήλων εὑρεθέντα, ὑπέλαβόν τινες ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸ αὐτὸ μνημεῖον, εἰς ὃ καὶ τὸ προκειμενον τεμάχιον· ἀλλὰ τὸ μὲν τεμάχιον ἀναγλύφου δὲν ἔχει τὸ αὐτὸ πάχος, ὃ καὶ τὸ προκειμενον, τὸ δὲ βάθρον ἦτο βά-

(1) Ἡ ἐπίγραφὴ ἔχει οὕτως:

Σῆμα πάτηρ Κλεόβουλος ἀποφθιμένῳ Ξενοφάντῳ
θῆκε τόδ' ἀντ' ἀρετῆς ἠδὲ σαοφροσύνης.

θρον ἀγάλματος οὐχὶ ἐπιτυμβίου στήλης (ἴδ. Löschcke ἐν Mittheilungen 1879 σ. 300).

Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρ. 2210. Sybel 2904. — *Abh. d. Berl. Akad.* 1873 σ. 153 μετὰ πίνακος (Kirchhoff καὶ Curtius). — Ἀρχ. Ἐφημερίς 1874 πίν. 71 εἰκ. Γ σ. 484 (Σ. Κουμανούδης). — Murray: *A history of greek sculpture* I σ. 198. — Overbeck: *Griech. Plastik* I σ. 152. — Lucy M. Mitchell: *A history of ancient sculpture* σ. 216. — *Monuments grecs* (Rayet) I, 6 σ. 7. — *Mittheilungen* 1879 σ. 272 (Körte) καὶ σ. 292 (Löschcke). — Rayet: *Etudes d'archéologie et d'art* σ. 58. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 99. — Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 5 πίν. IV. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 113 (ἐνταῦθα ἀνακοινοῦται ὑπὸ τοῦ Wolters παρατήρησις τοῦ Dörpfeld ὅτι τὸ ἀνάγλυφον δὲν εὐρέθη ἐντετειχισμένον ἐν τῷ Θεμιστοκλείῳ περιβόλῳ, ὡς κοινῶς πιστεύεται· ἀλλὰ καὶ οὕτως ἔχοντος τοῦ πράγματος τὸ ἀνάγλυφον θὰ ἐποιήθη πάντως πρὸ τοῦ 478, πρὸ τῶν περσικῶν δηλ. πολέμων, ὡς ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας αὐτοῦ δηλον γίνεται). — Ἀκριβεστέρα παρατήρησις τοῦ τρόπου καθ' ἃν ὁ νεανίας κρατεῖ τὸν δίσκον πείθει με ὅτι δὲν εἰκονίζεται οὗτος ἔτοιμος γὰ ρίψῃ αὐτόν, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, ἀλλ' ἀπλῶς κρατῶν αὐτόν ἐπὶ τοῦ ὄμου.

39. Ἐπιτύμβιον ἱκανῶς πρόστυπον ἀνάγλυφον ποιηθὲν ὑπὸ Ἀλεξήνορος τοῦ Ναξίου, ἔχον ἀρχιτεκτονικὸν περίθημα συνιστάμενον ἐκ παραστάδων ὑποβασταζουσῶν οἰοῖται ἐπιστύλιον, ἐκ ταινίας, κυματίου καὶ ἄβακος. Εὐρέθη ἐν Ὀρχομενῷ Βοιωτίας. Ὑψ. 2,05 κάτω πλάτος 0,61 ἄνω 0,59. Λίθος βοιωτικὸς, ὁ αὐτὸς τῷ τοῦ ὑπ' ἀρ. 9 ἀγάλματος.

Ὁ ἀποθανὼν, ἀνὴρ πωγωνοφόρος, εἰκονίζεται ἐν πράξει τοῦ καθ' ἡμέραν βίου· ἴσταται ὀρθίος πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένος καὶ μακρὰν χλαμύδα περιβεβλημένος, καὶ στηρίζεται διὰ τῆς ἀριστερᾶς μασχάλης ἐπὶ τῆς βακτηρίας του, ἐν ᾧ διὰ τῆς δεξιᾶς ἄκρας χειρὸς προβάλλει ἀκρίδα τῷ κυνὶ αὐτοῦ. Ἡ ἐν τῷ δεδομένῳ στενῷ χώρῳ διάθεσις τοῦ σώματος εἶνε

ἐπιτυχῆς καὶ αἱ μορφαί, ἰδίως τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος καὶ ὁ δεξιὸς βραχίον, εἶνε πεπλασμένοι ἐν ἱκανῶς φυσικῇ ἀληθείᾳ· ὁ ἀριστερὸς ὁμως βραχίον καὶ τὰ κάτω ἄκρα στεροῦνται πλαστικῆς διαμορφώσεως, ἐν ᾧ ἐξ ἄλλου ἢ τοῦ τεχνίτου ἀπόπειρα νὰ παραστήσῃ τὰ καθ' ἕκαστα τῶν μορφῶν τοῦ σώματος ὑπὸ τὸ καλύπτον αὐτὸ ἱμάτιον μόνον ὡς πρὸς τὰς κνήμας ἐν μέρει εἶνε ἐπιτυχῆς. Παρατηρητέον δὲ πρὸς τούτους ὅτι ὁ τεχνίτης δὲν ἐγίνωσκεν εἰσέτι νὰ πλάσῃ τὸ ἔργον του συμφῶνως πρὸς τοὺς κανόνας τῆς προοπτικῆς καὶ ἐκ τούτου ἀπέτυχε μάλιστα ἐν τῇ παραστάσει τοῦ ἄκρου δεξιοῦ ποδός, ὃν παρέστησε κατ' ἐνώπιον καὶ ἐν ἀτυχῆ κατατήσει, καίπερ τοῦ ἐτέρου ποδός καὶ τῆς ὄλης ἐν γένει μορφῆς εἰκονιζομένης ἐν κατατομῇ. Ἔνεκα τῶν γνωρισμάτων τούτων τὸ προκειμενον ἀνάγλυφον εἶνε τῶν διδακτικωτάτων ἔργων τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης· κατὰ τὸν τρόπον δὲ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ τοῦτον δυνάμεθα νὰ ὑπολάβωμεν αὐτὸ ὡς ποιηθὲν κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος. Σημειωτέον δὲ ὅτι εἰς τοὺς χρόνους τούτους ἐν γένει ἀνάγει ἡμᾶς καὶ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τῆς ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς μορφῆς κεχαραγμένης ἐπιγραφῆς :

Αλχρηνορ εποιησεν φο ναχσιος αλλ εσιδεσ[θε]

Ἐπὶ τὸ ἀνάγλυφον ὑπάρχει προεξοχὴ τοῦ λίθου, δι' ἧς ἦτο τοῦτο ἐγγομφωμένον ἐν τῷ βάρθρῳ, ἐν ᾧ θὰ ἦτο κεχαραγμένον τὸ τοῦ τεθνεῶτος ὄνομα, ὡς δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ἐξ ἀναλογίας πρὸς τὴν στήλην τοῦ Ἀριστίωνος. Τὸ προκειμενον ἄρα ἀνάγλυφον δὲν ἀπετελεῖτο ἐκ τριῶν μερῶν ὡς τὰ ἀρχαιότερα, ὡς φαίνεται, ἐπιτύμβια μνημεῖα, οἷον ἢ στήλη τοῦ Ἀριστίωνος (ἀρ. 29) καὶ τὰ λοιπὰ ὑπ' ἀρ. 30, 31, 32 καὶ 34, ἀλλ' ἐκ δύο μόνον, ἐκ τοῦ ἀναγλύφου καὶ ἐκ τοῦ βάρθρου, δὲν εἶχε δηλ. ἦν ἔχουσιν ἐκεῖνα μεταξὺ τοῦ ἀναγλύφου καὶ τοῦ βάρθρου κρηπίδα· βεβιασμένως δὲ πειράται ὁ Löschcke ἐν

Mittheilungen (1879 σ. 295) νὰ ἀποδείξῃ ὅτι καὶ τοῦτο εἶχε κρηπίδα.

Sybel 8. — *Annali* 1861 σ. 81 πίν. E 3 (Conze-Michaelis). — Conze: *Beiträge z. Gesch. d. gr. Plastik* πίν. 11. — Overbeck: *Griech. Plastik I* σ. 166. — *Mittheilungen* 1878 σ. 315 (Körte). — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 20. Ὡς πρὸς τὴν ἐπιγραφὴν ἴδε: Kirchoff: *Studien z. Gesch. d. griech. Alphabets* σ. 73. — *Arch. Zeitung* 1865 σ. 118 καὶ 1867 σ. 110 (Michaelis). — Röhl: *Inscriptiones graecae antiquissimae* ἀρ. 410. — Kaibel: *Epigrammata graeca* ἀρ. 1098. — Loewy: *Inschriften gr. Bildhauer* ἀρ. 7. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 232. — Σφάλλοντα οἱ ἀναγινώσκοντες οὐχὶ (Ἄ)λξήνωρ ἀλλὰ (Θε)λξήνωρ, διότι τὸ ἀριστερὸν σκέλος τοῦ Α σῶζεται ἐν τῷ λίθῳ· ἄλλως οὐδὲ ὑπῆρχεν ἐν τῷ λίθῳ χῶρος ἀρκετὸς ὥστε νὰ γραφῇ καὶ Θ.

40. Ἀνώτατον μέρος ἐπιτυμβίου ἴσως στηλῆς, ἐξ Ἀβδῆρων τῆς Θράκης, ληγούσης κατὰ τὰ ἄνω εἰς κυμάτιον καὶ ἄβακα, ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ἀποκεκομμένον νῦν ἀνθέμιον. Ὑψος 0,48 πλ. 0,46 μέχρι 0,39. Μάρμαρον θεσσαλικόν.

Ἐν αὐτῇ εἰκονίζετο ἐν ἀναγλύφῳ νεανίας, οὗ σῶζεται ἐν τῷ λίθῳ ἡ κεφαλὴ ἀρχαϊκὰς ἔχουσα τὰς μορφὰς καὶ τὴν διάθεσιν τῆς κόμης, ἀλλὰ ἐν ἰκανῇ φυσικῇ ἀληθείᾳ πεπλασμένης. Φυσικὴ μάλιστα εἶνε ἡ ἐν κατατομῇ παράστασις καὶ διάπλασις τῶν ὀφθαλμῶν. Ἡ ἐν ἄκρᾳ ἐπιμελεῖα ἐξειργασμένη κόμη εἶνε περιδεδεμένη ταινία ἐχούση δύο ὀπάς, χρησιμευούσας καταφανῶς πρὸς προσαρμογὴν κοσμημάτων.

Heydemann 373. Sybel 21. — Schoene: *Griech. Reliefs* ἀρ. 123. — *Bull. de cor. hellénique* 1880, πίν. VIII (Pottier). — *Mittheilungen* 1883, πίν. 6, 3 (Brunn). Πρβ. καὶ *Arch. Zeitung* 1878 σ. 163. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 35. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 230.

41. Πλακωτὴ βᾶσις ἐπιτύμβιος εὐρνομένη λίαν πρὸς τὰ

ἄνω εἰς αἰγυπτιάζον τὴν μορφήν καὶ τὸ σχῆμα τῶν φύλλων κυμάτιον καὶ εἰς ἄβακα, ἐφ' οὗ ῥόδακες καὶ περιέργα ἀστεροειδῆ κοσμήματα. Ἐκείτο ἐν τῷ κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ ἐν Ἀττικῇ χωρίου Κορωπί, ἐν τῇ θέσει «Λαμπρικά», ἐκκλησιδίῳ τοῦ ἀγίου Ἰωάννου, χρησιμεύουσα ὡς ὑποστήριγμα τῆς ἱερᾶς Τραπεζῆς, ἐνθα παρετήρησεν αὐτὴν ἐν ἔτει 1887 πρῶτος ὁ Milchhöfer (πρὸς. καὶ ἀρ. 42). Ὑψ. 0,74: κάτω πλάτος 0,40 ἄνω 0,67: κάτω πάχος 0,17 ἄνω 0,25. Μάρμαρον ὑμήτιον.

Αἱ τρεῖς πλευραὶ ἔχουσιν ὅλως προστύπους ἀναγλύφους πάραστάσεις ἀρχαϊκωτάτης ἀσιατικῆς τέχνης. Ἐν τῇ πλατυτέρᾳ, τῇ ἐμπροσθίᾳ, εἰκονίζεται πρὸς τὰ δεξιὰ βαίνων ἔφιππος νεανίας, ὁ τεθνεὼς πιθανῶς, ἐνδεδυμένος βραχὺν χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καὶ κρατῶν δόρυ ἐν τῇ ἀριστερᾷ καὶ περιφερῇ ἀσπίδα ἐν τῷ ἀριστερῷ βραχίονι, ὡς φαίνεται, καὶ τὰ ἦνια ἐν τῇ δεξιᾷ· ὀπισθεν δὲ τοῦ ἵππου διακρίνεται καὶ ἕτερος ἵππος, ἀνευ ὅμως ἱππέως (πρὸς. καὶ ἀρ. 30). Ἐν τῇ ἀριστερᾷ στενῇ πλευρᾷ εἰκονίζονται δύο πρὸς τὴν πλευράν, ἐν ἧ ὁ ἵππεύς, ἐστραμμένοι θρηνοῦσαι **γυναῖκες**, ἐνδεδυμένοι ποδῆρη ἐζωσμένον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, καὶ ἔχουσαι τὰς χεῖρας πρὸς τὴν κεφαλὴν ὑψωμένας· ἐν δὲ τῇ ἀντικειμένη δεξιᾷ πωγωνοφόρος, θρηνῶν καὶ οὔτος, **γέρον**, ὁ πατὴρ τοῦ τεθνεώτος ἐνδεδυμένος μακρὸν ἱμάτιον καὶ τὴν μὲν δεξιὰν στηρίζων ἐπὶ ῥάβδου, τὴν δὲ ἀριστερὰν εἰς ἔνδειξιν τῆς θλίψεως ἔχων ὑψωμένην, ὡς καὶ αἱ γυναῖκες, παρὰ τὸ μέτωπον. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐν τῇ ἀριστερᾷ πλευρᾷ διακρίνονται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἵχνη τινὰ ἐρυθροῦ χρωματισμοῦ.

Ἐπὶ τῆς ἄνω πλευρᾶς ὑπάρχει ἐπιμήκης κοιλότης πρὸς ὑποδοχὴν οὐχὶ στήλης, ὡς φαίνεται, ἀλλὰ μᾶλλον ἀγάλματος, στενὸν καὶ ἐπίμηκες ἔχοντος τὸ σχῆμα, τοιούτου, οἷον εἶνε π. χ. ἡ ὑπ' ἀρ. 28 Σφίγξ. Ἐν τῇ κάτω δὲ πλευρᾷ ὑπάρ-

χουσιν ὀπαί, χρησιμεύουσαι πρὸς προσάρτησιν τοῦ λίθου τούτου τῇ κατ' ἐξοχὴν βάσει τοῦ ὄλου μνημείου. Οὕτω τὸ ἐπιτύμβιον μνημεῖον, εἰς ὃ ἀνήκεν ὁ προκείμενος λίθος, εἶχεν ὡσαύτως, ὡσπερ καὶ τὰ ὑπ' ἀρ. 29, 30, 31, 32 καὶ 34, τρία μέρη, τὴν κατ' ἐξοχὴν βάσιν, ἐφ' ἧς θὰ ἦτο ἡ ἐπιγραφή, τὸ ἀνάγλυφον ἢ τὸ ἀγάλμα, καὶ τὴν μεταξὺ τῶν δύο τούτων κρηπίδα, ἣτις εἶνε ὁ προκείμενος λίθος· μόνῃ διαφορᾷ ἐνταῦθα ὑπάρχει, ὅτι αὕτη δὲν εἶνε συμφυῆς τῷ ἀναγλύφῳ, ἀλλὰ κεχωρισμένον τεμάχιον λίθου.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 336 (πρὸς. Ἀρχ. Δελτίον 1887).—*Mittheilungen* 1887 σ. 102 (Milchhoefer) καὶ σ. 105 (Winter) πίν. II.—Σημειωτέον ὅτι ἡ κατ' ἐξοχὴν βᾶσις τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος μνημείου θὰ εἶχε τοιοῦτον σχῆμα ὡς ἀναπαρέστησεν αὐτὴν ὁ Winter (ἴδ. βιβλιογραφίαν) θὰ ἀπετελεῖτο δηλ. ἐκ τριῶν περίπου ἐπαλλήλων κλιμακκῆδόν σμικρυνομένων πλακῶν· τοιαύτης βάσεως παράδειγμα ἔχομεν νῦν τὴν ἐν Βουρβᾷ ἀνακαλυφθεῖσαν (ἴδ. ἀρ. 81). Πρὸς. καὶ *Jahrb. des Inst.* III, 1888, σ. 271 (Borrmann) καὶ Ἀρχ. Ἐφημερίς 1888 σ. 181 (Wolters).—Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 19 πίν. XI.—Brunn-Bruckmann: *Denkm. gr. und röm. Skulptur* ἀρ. 66.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 206.—Τὸ ἀνάγλυφον ἦτο γνωστὸν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑκατονταετηρίδα, διότι τὴν πρόσοψιν αὐτοῦ σὺν τῇ ἐπ' αὐτῆς παραστάσει εἶχε σχεδιάσει ὁ Fourmont (1729-30) ἴδ. *Bibl. nat. Suppl. gr.* 854 Fol. 36 καὶ Fol. 334 καὶ πρὸς. Conze, *Att. Grabreliefs* ἴδ. ἀ.

42. Τεμάχιον βάρου ἀναθήματος, ἐν ᾧ ὄλως πρόστυπον ἀνάγλυφον ἀρχαϊκῆς τέχνης εἰκονίζον Ἡρακλῆ λεοντοκτόνον. Ἦτο ἐντετειχισμένον ἐν τῷ κατὰ τὴν περιφέρειαν τοῦ ἐν Ἀττικῇ χωρίου Κορωπί ἐν τῇ θέσει Λαμπρικᾷ ἐκκλησιδίῳ τῆς Ἀγίας Τριάδος· παρετήρησε δ' αὐτὸ ἐκεῖ πρῶτος ὁ Milchhoefer ἐν ἔτει 1887 (πρὸς. καὶ ἀρ. 41). Ὑψ. 0,35 πλ. 0,18 πχ. 0,25. Ὁ λίθος εἶνε τοιοῦτος, οἷος καὶ ὁ τοῦ ὑπ' ἀρ. 41. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Ὁ Ἡρακλῆς (σώζεται μόνον ἡ κεφαλὴ μετὰ μέρος τοῦ στήθους καὶ τῶν βραχιόνων) εἰκονίζετο γονυκλινῆς, τὸ ἄνω σῶμα ὀριζοντίως σχεδὸν πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἔχων κεκλιμένον τοιαύτην δ' ἔχων στάσιν συσφίγγει τὸν τοῦ λέοντος λαιμόν, ἀμφοτέροις τοῖς βραχίουσιν ἔχων αὐτὸν περιβεβλημένον. Ὁ λέων ἐνέδωκεν ἐν μέρει τῆ ῥώμῃ τοῦ ἥρωος καὶ μόνον τὸ ὀπισθεν σῶμα ἔχει εἰσέτι ἠνωρθωμένον προσπαθῶν διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ὀπισθίου ποδὸς νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν ἀντίπαλον.

Τὸ περίγραμμα καὶ ἡ διάπλασις τῶν καθ' ἕκαστα μορφῶν καὶ ἔτι ἡ σύνθεσις εἶνε ἱκανῶς ἐπιτυχῆς· ἀλλ' εἰς πολὺ ἀρχαίους χρόνους ἀναβιβάζει τὸ ἔργον τὸ ἀμυγδαλωτὸν σχῆμα καὶ ἡ κατ' ἐνώπιον παράστασις τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ μάλιστα ἡ ὄλως κατ' ἐνώπιον παράστασις τῆς κεφαλῆς τοῦ λέοντος, καίπερ τοῦ σώματος εἰκονιζομένου ἐν κατατομῇ.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 337 (πρὸς. Ἀρχ. Δελτίον 1887). — *Mittheilungen* 1887 σ. 118 πίν. III (E. Reisch). — *Lepsius: Mar-morstudien* ἀρ. 151.

43. Ἀνάγλυφον ἑλλιπὲς τὸ κάτω μέρος, λῆγον ἄνω εἰς τριγωνικὴν ἐν σχήματι ἀετώματος προεξοχήν. Εὐρέθη παρὰ τὸ Θησεῖον, ὡς γράφει ὁ Πιπτάκης ἐν Ἀρχ. Ἐφημερίδι (1839 ἀρ. 294)· ἀλλ' ὁ αὐτὸς γράφει ἐν τῷ χειρογράφῳ Καταλόγῳ αὐτοῦ ὅτι εὐρέθη ἀπλῶς ἐν Ἀθήναις καὶ δὴ ἐν ἔτει 1840. Ὑψ. 0,63 πλ. 0,55. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῷ εἰκονίζεται Ἡρακλῆς πωγωνοφόρος (ἑλλείπει τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τῶν μηρῶν κάτω μέρος τοῦ σώματος) ἐνδεδυμένος τὴν λέοντος δορὰν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, ἔχων τὸ ῥόπαλον ἐν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ καὶ τὴν φαρέτραν εἰς τὸ ἀριστερὸν τοῦ σώματος μέρος· φέρει δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν ἐρυσμάνθιον κάπρον ἀνεστραμμένον, ἔ-

χοντα δηλ. τοὺς πόδας καὶ τὴν κοιλίαν πρὸς τὰ ἄνω, ἀμφο-
τέραις ταῖς χερσὶ κρατῶν αὐτόν. Τέχνη ἀρχαϊκὴ.

Πιττάκης 72. Kekulé 43. Sybel 13.—*Ἀρχ. Ἐφημερίς* 1839
ἀρ. 294 μετὰ εἰκόνας (Πιττάκης).—Müller - Schöll: *Arch. Mitth.*
σ. 98 ἀρ. 107.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 118.

44. Ἄνω δεξιὸν μέρος ἐπιτυμβίου, ὡς φαίνεται, ἀναγλύ-
φου ἀρχαϊκῆς τέχνης. Εὐρέθη ἐν Κύθνω. ἴψ. 0,42 πλ. 0,27.
Μάρμαρον νησιωτικόν.

Σώζεται τὸ ἀπὸ τῶν μαστῶν περίπου ἀνώτερον μέρος τοῦ
σώματος ἐν κατατομῇ εἰκονιζομένου ἀνδρὸς πρὸς δεξιὰν
ἐστραμμένου. Ἐν τῷ ὄλῳ δὲ ἀναγλύφῳ θὰ ὑπῆρχον δύο μορ-
φαί, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ὀπίης, ἥτις
θὰ ἦτο ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλακός. Διατήρησις κακὴ ἐξ ἐπιδρά-
σεως τῆς ἀτμοσφαιρας.

Εὐρετ. ἀρχ. Ἐταιρ. 1593. Sybel 12. — *Mittheilungen* 1880,
170⁽²⁾ (Milchhöfer). — Friederichs - Wolters: *Bausteine* 22. —
Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 323.

45. Ἀγαλμα γυμνοῦ νεανίου, γνωστὸν ὑπὸ τὴν ἐπω-
νυμίαν «Ἀπόλλων ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ», εὐρεθὲν εἰς πολλὰ τε-
μάχια τεθραυσμένον ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ ἐν ἔτει 1862.
Ἐλλείπουσιν οἱ ἄκροι πόδες, αἱ χεῖρες ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος καὶ
ἡ ρίς. ἴψ. 1,76. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἰσταται ὄρθιον στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς καὶ ἔχον
τὸν ἀριστερόν μικρὸν προβεβλημένον. Ἡ τέχνη εἶνε ἀρχαϊκὴ,
διακρινομένη κυρίως ἐν τῷ σχηματισμῷ τῆς κόμης, ἐν σκλη-
ρότητί τινι ἐν τῇ καθ' ὅλου στάσει καὶ ταῖς μορφαῖς τοῦ σώ-
ματος, ἐν τῇ εὐρύτητι τῶν ὤμων καὶ ἐν τῇ ἐλλείψει ἐκφρά-
σεως ἐν τῷ προσώπῳ· ἐξ ἄλλου ὅμως ἐν τῇ διαπλάσει τοῦ
σώματος παρατηρεῖται θαυμασία γνῶσις καὶ ἀντίληψις τῆς
φύσεως. Ἐκ τούτων ὀρμώμενοι δυνάμεθα νὰ ὑπολάβωμεν τὸ

ἄγαλμα τοῦτο ὡς ποιηθὲν κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τῆς Ε΄. ἑκατονταετηρίδος, ἐν χρόνοις οὐχὶ πολὺ ἀφισταμένοις τῆς ἐποχῆς τῆς ἐλευθέρως ἀναπτύξεως καὶ τελειοποιήσεως τῆς τέχνης. Παρατηρητέον ὅμως ὅτι γνωρίσματά τινα, οἷον ἡ ἐν σχέσει πρὸς τὸ λεπτόν τῆς μορφῆς ὑπερβολικὴ ἔντασις τῶν μυῶν καὶ ἐξόγκωσις τοῦ θώρακος καὶ τὸ δυσαναλόγως μικρὸν μέγεθος τῆς κεφαλῆς καὶ ὁ περίεργος σχηματισμὸς τῆς κόμης, ἣτις φαίνεται πως ποιηθεῖσα κατ' ἀπομίμησιν χαλκοῦ ἀγάλματος, ταῦτα πάντα ἐγείρουσιν ὑπονοίας μήπως τὸ ἔργον εἶνε οὐχὶ ἀρχαϊκὸν τὴν τέχνην, ἀλλ' ἀρχαῖζον.

Τινὲς ἐπίστευσαν ὅτι ἴστατο ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ εὐρεθέντος ὀμφαλοῦ (ἀρ. 46)· ἀλλ' ἡ στάσις τῶν ποδῶν δὲν συμφωνεῖ τῇ τῶν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, οὐδ' ὑπάρχει ἐν τῷ ὀμφαλῷ ἴχνος τοῦ στηρίγματος, ὅπερ εἶχε τὸ ἄγαλμα παρὰ τὸν δεξιὸν πόδα, ὡς ὀρθῶς ὁ Waldstein παρετήρησε καὶ ἀπέδειξεν. Ἀφ' οὗ ἄρα δὲν ἴστατο ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, ἡ ὑπόθεσις ὅτι εἶνε ἄγαλμα Ἀπόλλωνος δύναται νὰ στηρίζηται μόνον ἐπὶ τῶν μακρῶν πλοκάμων τῆς κόμης· ἀλλ' ἀπεδείχθη ὅτι καὶ νεανίαι ἔφερον οὕτω τὴν κόμην· ὥστε δὲν εἶνε παντάπασιν ἀπορριπτέος καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι ἐν τῷ ἀγάλματι τούτῳ εἰκονίζεται ἀθλητῆς. Ὁ Waldstein ἐπειράθη νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ ἀθλητὴν εἰκονίζον τοῦτο ἄγαλμα ἐποιήθη κατὰ πρωτότυπον ἔργον Πυθαγόρου τοῦ Ῥηγίνου· ἀλλ' οἱ ὑπὲρ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου λόγοι δὲν εἶνε ἀποχρῶντες.

Kekulé 70. Sybel 291. — *Bullettino* 1862 σ. 168 (Pervanoglu) καὶ 1865 σ. 134 (Köhler). — Conze: *Beiträge zur Geschichte d. griech. Plastik* πίν. 3-5 σ. 13. — Murray: *A history of greek sculpture* I σ. 190. — *Journal of hellenic studies* I πίν. 5 σ. 179 καὶ II σ. 332 (Waldstein). — Kekulé: *Die Gruppe des Künstlers Menelaos* σ. 41 καὶ *Jahrbücher für Philologie* XCIX σ. 85. — Schwabe: *Observationes archaeologicae* II σ. 8. — *Mittheilungen* 1880 σ.

39.—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 219. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 122.

46. Ὀμφαλός (ὑψ. 70) ἔχων τὴν ἐπιφάνειαν κεκοσμημένην διὰ πλέγματος συνδεδεμένων καὶ κόμβους ἀποτελουσῶν ταινιῶν. Εὐρέθη ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ ἐν ἔτει 1862, ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ καὶ συγχρόνως τῷ ὑπ' ἀρ. 45 ἀγάλματι. Ἐχρησίμευε δὲ ὡς βάθρον ἀγάλματος Ἀπόλλωνος, οὗ σώζονται ἴχνη τῶν ἄκρων ποδῶν, οὐχὶ ὅμως τοῦ ὑπ' ἀρ. 45 ἀγάλματος, διὰ τοὺς ἐκεῖ ἐκτιθεμένους λόγους. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Kekulé 70. Sybel 291.—Πρβ. K. Bötticher: *Der Omphalos des Zeus zu Delphi* καὶ *Annali* 1857 σ. 160 (Wieseler).—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 220. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 123. Ἴδε καὶ τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ βιβλιογραφίαν.

47. Κεφαλὴ Ἀπόλλωνος εὐρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ὀλυμπίου. Μέγεθος σχεδὸν ὑπερφυσικόν. Εἶνε βεβλαμμένη κατὰ τὸ ἄνω μέρος τοῦ μετώπου καὶ τὴν ῥίνα. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἔστι ἡ κεφαλὴ αὕτη εἰκονίζει Ἀπόλλωνα, δῆλον εἶνε ἐξ ἧς ἔχει ὁμοιότητος πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀγάλματος Ἀπόλλωνος κειμένου ἐν τῷ ἐν Kassel Μουσεῖῳ. Ἡ τέχνη εἶνε κατὰ τι ἀρχαϊκὴ διακρινομένη μάλιστα ἐν τῇ αὐστηρᾷ ἐκφράσει τοῦ προσώπου, τὸ ὅλον ὅμως τῆς μορφῆς καὶ ἡ τῆς κόμης διάταξις παρέχει μοι ὑπόνοιαν μὴπως εἶνε μᾶλλον ἀρχαίζουσα.

Heydemann 731. Sybel 747.—*Mittheilungen* 1876 πίν. 8-10 σ. 177 (Kekulé). — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 223. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 124.

48. Γυναικεῖα (;) κεφαλὴ (ἐλλείπει τὸ ὀπισθεν ἡμῖσι, ὀφθαλμοὶ κατεστραμμένοι) ἀρχαϊκῆς τέχνης, ἔχουσα τὴν κόμην διπλῆ ταινία περιδεδεμένην καὶ βαρείας καὶ σχεδὸν ἐπι-

πέδους τὰς μορφὰς καὶ μάλιστα τὸ μέτωπον. Εὐρέθη, ὡς λέγεται, ἐν Αἰγίνῃ. Μέγεθος σχεδὸν ὑπερφυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 26.—*Mittheilungen* 1879 σ. 76 κ. (Milchhöfer) καὶ 1883 σ. 373 πίν. XVII (Furtwängler).—Friederichs-Wolters: *Bausteine* 92.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 158.—Ὁ Milchhöfer ἐκλαμβάνει τὴν κεφαλὴν γυναικείαν, ὁ Furtwängler κλίνει μᾶλλον νὰ παραδεχθῆ ὅτι εἶνε ἀνδρική, ὁ Wolters ἄνευ δισταγμοῦ τινος ὀνομάζει αὐτὴν *jugendlichen Kopf*. Ὡς πρὸς δὲ τὸν τόπον τῆς εὐρέσεως σημειοῖ ὁ Wolters ἐν τῇ περὶ μαρμάρων διατριβῇ τοῦ Lepsius (*Marmorstudien* ἴδ. ἀνωτέρω) τὰδε: *Zur Herkunft vergleiche Literarisches Centralblatt* 1881 S. 1660. Die in Berliner Gypsapgüsse N°. 92 geäußerten Zweifel sind in so fern unbegründet, als der Kopf aus dem Besitz der Archäologischen Gesellschaft stammt, also nie zu dem ehemaligen Museum in Aegina gehört haben kann. Im Inventar der Gesellschaft haben wir den Kopf leider nicht auffinden können».

49. Πωγωνοφόρος κεφαλὴ ἀρχαϊζούσης τέχνης εὐρεθεῖσα ἐν Δήλῳ ἐν ἔτει 1885, ἔνθα εὐρέθησαν ἐν ἔτει 1879 καὶ δύο ἕτεραι ὅλως παρεμφερεῖς. Μέγεθος φυσικόν. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Κεφαλαὶ ἀρχαϊζουσαι τὴν τέχνην καὶ τοιαύτην ἔχουσαι μορφὴν καὶ διάθεσιν, οἷον τὸν πώγωνα ἐπιμήκη, τὸν μύστακα μεγάλον κατὰ τὰ πλάγια καθειμένον, καὶ τὴν ταινίαν περιδεδεμένην κόμην διακρινομένην κυρίως κατὰ τοῦτο, ὅτι ὄπισθεν μὲν καταπίπτει κατὰ τὰ νῶτα εἰς ὄλην μᾶζαν, ἐξ ἧς μέρος ἀποχωριζόμενον ἐκατέρωθεν καταπίπτει εἰς τὰ ἔμπροσθς εἰς δύο μακροὺς βοστρύχους (οὔτοι εἶνε ἀποκεκομμένοι ἐν τῇ προκειμένῃ κεφαλῇ) ἔμπροσθεν δὲ κατέρχεται ἐπὶ τοῦ μετώπου εἰς κανονικοὺς ἑλικοειδεῖς πλοκάμους, διατεταγμένους εἰς τρεῖς ἐπαλλήλους στίχους, τοιαῦται, λέγω, κεφαλαὶ εὐρέθη-

σαν πολλαχοῦ τῆς τε Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας καὶ προέρχονται ἅπασαι ἐκ στήλης Ἑρμοῦ τοῦ τετραγώνου σχήματος, εἰκονίζουσι δὲ κατὰ τοὺς μὲν Ἑρμῆν πωγωνοφόρον ἐν τῇ ἀρχαϊκῇ αὐτοῦ μορφῇ, κατὰ τοὺς δὲ Διόνυσον, τὸν κοινῶς καλούμενον Ἰνδικὸν Βάχχον. Ὁ πρῶτος ἰσχυρισμὸς εἶνε πιθανώτερος δὲν δύναται ὅμως νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀπόλυτον κῦρος ἔχων, διότι πιθανὸν ἀληθῶς νὰ εἰκονίζηται ἐνίοτε καὶ Διόνυσος.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 231 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1885 σ. 18, 31).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 291.

50. Πωγωνοφόρος κεφαλὴ ἀρχαϊζούσης τέχνης (ἐλλείπει τὸ ἄκρον τοῦ πώγωνος) μεγέθους φυσικοῦ. Ἔχει τὸν αὐτὸν τύπον, ὃν καὶ ἡ προηγούμενη, διαφέρει ὅμως αὐτῆς διὰ τὴν ὑπὲρ τὸ μέτωπον καλλιτεχνικὴν πῶς διάθεσιν τῆς κόμης· καὶ αἱ μορφαὶ τοῦ προσώπου δὲν εἶνε τυπικαί, ἀλλ' ἔχουσιν ἱκανὰ προσωπικὰ γνωρίσματα, ὧν παρατηρητέον μάλιστα τὸ ἐξωγκωμένον τοῦ μεσοφρύου. Κατὰ τὴν ἐν τῷ προσώπῳ ἔκφρασιν φαίνεται οὔσα πιθανῶς κεφαλὴ Βάχχου· ἄγνωστον δὲ ἂν προέρχεται καὶ αὕτη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ. Μάρμαρον πεντετελήσιον.

Sybel 31.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 120.

51. Πωγωνοφόρος κεφαλὴ ἀρχαϊζούσης τέχνης ἔχουσα μέγεθος φυσικὸν καὶ τὴν κόμην περιδεδεμένην ταινία καὶ κατὰ τὰ νῶτα εἰς μακροὺς πλοκάμους καταπίπτουσαν. Ἡ ῥίς καὶ οἱ ὑπὲρ τὸ μέτωπον βόστρυχοι εἶνε ἀποκεκρουσμένοι. Ἴσως εἶνε κεφαλὴ Ἀσκληπιοῦ. Μάρμαρον πεντετελήσιον.

Sybel 27.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 121.

52. Κεφαλὴ πωγωνοφόρος ἀρχαϊζούσης τέχνης προερχομένη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ, μετὰ μέρος τῆς στήλης ταύτης. Ὑψος μετὰ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς στήλης 0,34. Μέγε-

θος τῆς κεφαλῆς ὀλίγον τι μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Τύπος ὁ αὐτὸς τῆ τῆς ὑπ' ἀρ. 49. Διατήρησις καλλίστη, μόνον τοῦ κάτω μέρους τοῦ πώγωνος ἐλλείποντος. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὔρετ. Ἄρχ. Ἐταιρίας 3996.

53. Γυναικεῖον μικρὸν ἄγαλμα εὔρεθὲν ἐν Αἰγίνῃ, ἐν ἔτει 1866. Ἑλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ εἶνε ἀποκεκομμένον τὸ πλεῖστον τοῦ δεξιῦ βραχίονος. Ὑψος 0,95. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἰκονίζει ἴσως **Ἑκάτην**· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένον ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καὶ ἔχει τοὺς βραχίονας καθειμένους τῷ σώματι· καὶ τὸν μὲν ἀριστερὸν ἔχει περὶ ὑψηλὸν στέλεχος δένδρου ἢ μᾶλλον φυτοῦ, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ ἄκρα χειρὶ κρατεῖ φιάλην. Ἡ τέχνη εἶνε ἀρχαίζουσα.

Sybel 18.— *Arch. Zeitung* 1866 σ. 256* (Λογιωτατίδης). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 159.

54. Ἄνω μέρος τετραγωνικοῦ βωμίσκου, ἔχοντος ἐν τῇ κορωνίδι ἀνθέμια καὶ ἐν τῇ ἄνω ἐπιφανείᾳ τετραγωνικὴν κοιλότητα. Εὔρεθῆ ἐν Ἀθήναις. Ὑψ. 0,44 πλ. 0,26. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῇ ἐμπροσθίᾳ πλευρᾷ εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ πρὸς τὰ δεξιὰ βαδίζων πωγωνοφόρος **Ἐρμῆς** κριοφόρος, ἔχων ἔρριμένην ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου τὴν χλαμύδα, καὶ κρατῶν διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς τοὺς ὀπισθίους πόδας τοῦ κριοῦ, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τοὺς ἐμπροσθίους καὶ τὸ κηρύκειον· ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ **γυναικεῖα μορφή** πρὸς δεξιὰν βαδίζουσα, ἐνδεδυμένη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν, ὃ συκρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός. Καὶ ἐν τῇ νῦν ἀποκεκομμένη τρίτῃ πλευρᾷ, τῇ πρὸς ἀριστεράν, ὑπῆρχεν ἀνάγλυφος παράστασις.

Αἱ μορφαὶ ἔχουσιν ἐν ὄλῳ ἀρχαϊκόν τι καὶ δεικνύουσι τάσιν τοῦ τεχνίτου πρὸς τὸ κομψὸν καὶ ἀπαλόν· τὸ πλαστικῶς

ὅμως δεδηλωμένον ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα δεικνύει ὅτι τὸ ἔργον δὲν θὰ ἐποιήθη ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐποχῇ τῆς τέχνης, ἀλλ' ὑστερότερον, ὅτι δηλ. ἡ τέχνη εἶνε ἀρχαίζουσα. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ Overbeck ἀναγνωρίζει ἐν μὲν τῷ Ἑρμῇ ἀπεικόνισιν τοῦ Κριοφόρου τοῦ Καλάμιδος, ἐν δὲ τῇ γυναικεῖα μορφῇ ἀπεικόνισιν τῆς Σωσάνδρας τοῦ αὐτοῦ τεχνίτου· ἀλλ' ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος προσκρούει κατὰ πολλῶν ἀντιρρήσεων, εἰ καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας τῶν προκειμένων ἀναγλύφων δύναται κάλλιστα νὰ ἀναπαραστήσῃ ἡμῖν ἔργα τοῦ Καλάμιδος.

Sybel 20. — *Annali* 1858 σ. 347 (Conze) καὶ 1869 σ. 253, (Lützow) καὶ 1875 σ. 298 (W. Klein). — *Arch. Zeitung* 1853 σ. 46 καὶ 1864 σ. 209* (Overbeck). — Overbeck: *Griech. Plastik*. I σ. 218. — Friederichs - Wolters: *Bausteine* ἀρ. 418, 419. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 126.

55. Ἀνάγλυφον (ἐλλιπὲς τὸ δεξιὸν μέρος) ἀνήκον ἐν τοῖς καλουμένοις «νεκροδείπνοις». Εὐρέθη ἐν Ἰμβράκιμ Ἐφφένδῃ τῆς Τεγέας. Ὑψ. 0,41: σωζόμενον πλάτος 0,36: πάχ. 0,17. Μάρμαρον ἐκ τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ, πλησίον τῆς Τεγέας, λατομείων τοῦ Δολιανά.

Ἄριστερά εἰκονίζεται ἐπὶ θρόνου καθήμενη πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη γυνή, ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτρον καὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ κρατοῦσα ἄνθος, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἀνέχουσα πρὸ τοῦ προσώπου τὸ ἱμάτιον. Πρὸ αὐτῆς ἴσταται ὄρθιος πρὸς δεξιὰν καὶ οὗτος ἐστραμμένος γυμνὸς νεανίας, ὅστις τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει καθεμμένην διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ στέφανον. Ἐμπροσθεν δὲ τούτου σώζεται μέρος κλίνης, ἐφ' ἧς τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν ἀνδρός, ὅστις ἦτο ἐπ' αὐτῆς κατακεκλιμένος, καὶ μέρος πρὸ αὐτῆς κειμένης τραπέζης.

ὑπὸ τεχνικὴν ἔποψιν ἐξεταζόμενον τὸ ἀρχαϊκώτατον τοῦτο ἀνάγλυφον μεγίστην δεικνύει ὁμοιότητα πρὸς τὰ γνωστὰ ἐ-

κεῖνα ἐν Λακεδαιμόνι εὐρεθέντα, ἐν οἷς ἀνὴρ καὶ γυνὴ κάθηνται ἐπὶ θρόνου κρατοῦντες κἀνθαρὸν· ἡ μορφή ἰδίως τῆς γυναικὸς ἐκπληκτικὴν ἔχει ὁμοιότητα πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν ἀναγλύφων ἐκεῖνων. Ἐπειδὴ δὲ οὐχὶ ἡ Τεγέα, ἀλλ' ἡ Λακωνία διέπρεψεν ἐν τῇ πρώτῃ ἀναπτύξει τῆς τέχνης, δυνάμεθα νὰ συναγάγωμεν ὡς συμπέρασμα, ἐκ τῶν ἀνωτέρω παρατηρήσεων ὀρμώμενοι, ὅτι ἡ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἀσκουμένη τέχνη συνεβάλετο εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐν Τεγέᾳ ἐγχωρίας τέχνης. Ὡς πρὸς δὲ τὴν παράστασιν τοῦ ὑπ' ἐξέτασιν ἀναγλύφου ἐδηλώσαμεν ἀνωτέρω ὅτι αὕτη εἶνε ἡ τῶν καλουμένων «νεκροδείπνων» ὡς δεικνύει ἀρκούντως τὸ σωζόμενον μέρος τῆς κλίνης καὶ τῆς πρὸ αὐτῆς τραπέζης.

Sybel 23. — *Mittheilungen* 1879 σ. 135 καὶ 161, πίν. VII, (Milchhoefer). — *Arch. Zeitung* 1882 σ. 308. — Friederichs - Wolters: *Bausteine* ἀρ. 54. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 218. — Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἦτο ἐντετελισμένον ἐν τινι οἰκίᾳ ἐν Ἰμβραῆμ Ἐφένδῃ (ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Τεγέας), ἔνθα ἰδὼν αὐτὸ ὁ Milchhoefer ἐν ἔτει 1878 ἠγόρασε παρὰ τοῦ κατόχου καὶ ἐδωρήσατο αὐτὸ ὕστερον, μετὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ, τῷ Ἐθνικῷ Μουσεῖῳ.

56. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἐκτύπου ἀναγλύφου. Εὐρέθη ἐν Τανάγρα καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐκεῖ Συλλογῇ μέχρι τοῦ 1887 ὅτε ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον. Ὑψ. 2,00: κάτω πλάτος 0,54: ἄνω 0,48: πῆχος 0,11. Ὑψος τῶν μορφῶν 1,47. Λίθος πώρινος, κατὰ τὸν Lepsius, ὁ καλούμενος feinkörniger oolithischer Kalkstein.

Ἀσύνηθες ἔχει τὸ σχῆμα καὶ παράδοξον, ἔχει δηλ. σχῆμα οἰονεὶ παραστάδος ἐν τῷ κορμῷ τῆς ὁποίας εἶνε ἐκτύπως ἐγγεγλυμμένα αἱ δύο εἰκονιζόμεναι μορφαί· ἄνω δὲ ἔχει ὁ λίθος ταπεινὴν τετραγωνικὴν ἐξοχήν ἐν σχήματι οἰονεὶ ἄβακος, ἣτις ἐχρησίμευε προφανῶς ὡς ἔμβολον, ᾧ ἦτο ἐμπεπηγμένος τὸ πάλαι ἀνθεμωτὸς ἢ ἄλλος τις ἀρχιτεκτονικὸς λίθος

χρησιμεύων ὡς κορωνίς τῆς στήλης. Ἐπὶ τοῦ κάτω δὲ μέρους τῆς στήλης, τοῦ ἔχοντος μορφὴν πλίνθου, εἶνε κεχαραγμένη ἀρχαϊκωτάτη ἐπιγραφὴ ἔχουσα ἐν μεταγραφῇ κατὰ τὴν νέαν ὀρθογραφίαν οὕτως :

Ἄμφάλκης [Ξ]στας' ἐπὶ Κίτυλος ἡδ' ἐπὶ Δέρμις.

Τὰ ὀνόματα δὲ τῶν εἰκονιζομένων ἀνδρῶν, Κίτυλος καὶ Δέρμις, εἶνε καὶ ἐν τῷ ἐδάφει τῆς στήλης γεγραμμένα παρὰ τοὺς πόδας ἑκατέρας τῶν μορφῶν τούτων, δι' ὧν διακρίνεται τίς ὁ Κίτυλος καὶ τίς ὁ Δέρμις.

Ἄμφότεροι οὗτοι εἰκονίζονται γυμνοὶ ἀγένειοι ἄνδρες ἐν τῇ γνωστῇ μορφῇ τῶν ἐκ Τενέας καὶ ἀλλαχόθεν ἀγαλμάτων Ἀπόλλωνος (πρβ. ἀρ. 8-10) ἰστάμενοι ὄρθιοι κατ' ἐνώπιον, ὁ μὲν **Κίτυλος** δεξιὰ, ὁ δὲ **Δέρμις** ἀριστερά, ἔχοντες τὴν μίαν χεῖρα καθειμένην τῷ σώματι καὶ τὴν ἑτέραν ἑκάτερος περὶ τὸν αὐχένα τοῦ ἄλλου περιπτυσσόμενοι ἀλλήλους, ἀλλ' οὕτως ἀνεπιτηδείως, ὥστε πολὺ ὑψηλὰ κείμενος ὁ βραχίον ἑκατέρου φαίνεται ἐκ τοῦ λίθου αὐτοῦ οἰοεὶ ἐκφυόμενος.

Τοὺς δύο ἀποθανόντας τούτους ἀδελφοὺς ἐπεβάλετο προφανῶς ὁ τεχνίτης νὰ παραστήσῃ ἐν φίλτρῳ καὶ στοργῇ ἐναγκαλιζομένους ἀλλήλους· πρὸς τοῦτο εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὸ γνωστόν καὶ διαδεδομένον ἡδῆ, ἐν ᾗ ἔξει ἐποχῇ σχῆμα τῆς παραστάσεως τοῦ γυμνοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἀλλ' ἀδέξιος, κοινὸς λιθοξόος, ὡς φαίνεται, ὦν ὄχι μόνον τὰς δυσχερείας, ἀς παρεῖχεν ἢ τοῦ συμπλέγματος παράστασις, δὲν ἐδυνήθη νὰ ὑπερνικήσῃ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ παραστάσει αὐτῶν τῶν μορφῶν τοῦ σώματος ὅλως ἀπέτυχε μόνον τὸ παραδεδομένον σχῆμα ἔχων ὑπ' ὄψιν καὶ μηχανικῶς προσπαθῶν ν' ἀναπαραστήσῃ αὐτό, ἀδυνατῶν δι' ἔλλειψιν τεχνικῆς εὐφυίας νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὴν φύσιν καὶ ταύτην νὰ λάβῃ ὡς ὑπογραμμὸν τῆς παραστάσεως τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Τὸ προκειμέ-

νον ἄρα σύμπλεγμα δὲν πρέπει νὰ ἐκλάβωμεν ὡς ἔργον ἐκπροσωποῦν ὠρισμένην νηπιώδη ἐποχὴν τῆς τέχνης, ἀλλ' ὡς ἔργον κοινοῦ τινος τεχνίτου ποιηθὲν ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν ἐδύνατο νὰ παραχθῆ τι καλλίτερον καὶ πρὸς τὴν φύσιν συμφωνότερον.

Εὐρετήριοιον Γεν. Ἐφορείας 379⁶ (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1887) *Arch. Zeitung* 1875 σ. 150 (Robert): — Ἀθήραιον τόμος Β'. σ. 404 (Κουμανούδης, Σταματάκης). — *Gazette archéologique* 1878 σ. 160 πίν. 29 (Dumont). — *Mittheilungen* 1878 σ. 309, 4, πίν. 14 καὶ 1879 σ. 270 (Körte). — Röhl: *Inscriptiones graecae antiquissimae* 265. — Kaibel: *Epigrammata graeca* 484. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 44. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 240.

57. Ἀρχαϊκώτατον γυναικεῖον ἄγαλμα καθήμενον ἐπὶ σκίμποδος. Εὐρέθη ἐν Ἀρκαδίᾳ, παρὰ τὸ χωρίον «Ἀγυωργίτικα» τὸ παρὰ τὴν δημοσίαν ὁδὸν ἀπὸ Μύλων εἰς Τρίπολιν οὐ μακρὰν τῆς Τεγέας κείμενον. Μέγεθος φυσικόν. Ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων κάτω μέρος τοῦ σώματος. Διατήρησις τοῦ ἐμπροσθίου ἰδίως μέρους κακὴ ἐξ ἐπιδράσεως τῆς ἀτμοσφαίρας. Σωζόμενον ὕψος 0,83. Λίθος πώρινος.

Ἡ στάσις καὶ ἡ διάθεσις τοῦ ἀγάλματος εἶνε τοιαύτη οἷα ἡ τοῦ ὑπ' ἀρ. 6 τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὡσαύτως εὐρεθέντος· τὰ καθέκαστα δὲ τῆς μορφῆς, ἰδίως τὸ εὐρὺ τῶν ὤμων καὶ τὸ στενὸν τῆς ὀσφύος, καὶ μάλιστα ἡ διάθεσις τῆς κόμης παρέχουσι τῷ ἀγάλματι ὄψιν ὅπως αἰγυπτιαζούσαν. Ὁ ἱματισμὸς εἶνε ἐντελῶς τῷ σώματι συγκεκολλημένος ὅλον τι ἀχώριστον μετ' αὐτοῦ ἀποτελῶν· συνίσταται δὲ εἰς ποδῆρη χιτῶνα μικρὰς ἔχοντα χειρίδας ὀλίγον κάτωθεν τῶν ὤμων κατερχομένης (ὡς φαίνεται ἐν τῷ ἀριστερῷ βραχίονι) καὶ εἰς ἐκ χονδροῦ ὑφάσματος κατεσκευασμένον ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κατερχόμενον ὑπὸ τὴν δεξιὰν μασχάλην, ἔχον τὸ κράσπεδον θυσανωτὸν καὶ ἐπιμελῶς ἐξεργασμένον. Ὑπὸ πλαστικὴν δ' ἔποψιν ἐξεταζόμενον τὸ ἔργον δεικνύει πρόοδόν τινα τῆς τέ-

χνης ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 6 ἄγαλμα, διότι καὶ ἡ στάσις εἶνε πῶς φυσικὴ καὶ οἱ βραχίονες καὶ ὁ θώραξ ἔχουσι φυσικὴν τινα κυρτότητα. Ἐκ τῶν ῥηθέντων δὲ δῆλον ὅτι τὸ ἔργον ἐποιήθη κατὰ τύπον πολὺ πρότερον γνωστὸν ἐν Ἑλλάδι ἐκ τῆς Αἰγύπτου εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως εἰσαχθέντα.

Ὁ κ. Bérard (ἴδ. βιβλιογραφίαν) φρονεῖ ὅτι εἰς τὸ μέρος, ἐν ᾧ εὐρέθη τὸ ἄγαλμα, κεῖται ὁ ναὸς τῆς Δήμητρος ἐν «Κορυθεῦσι» (Παυσ. 8, 54, 5). Τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος, δὲν εἶνε ἀπίθανος ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι τοῦτο εἶνε ἄγαλμα Δήμητρος. Τὸ συμπέρασμα δὲ τοῦτο καὶ τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα περὶ αἰγυπτιακῆς καταγωγῆς τοῦ τύπου τοῦ προκειμένου ἀγάλματος ἀναπολοῦσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου παραδιδόμενα (II, 171) ὅτι ἡ τῆς Δήμητρος λατρεία εἰσήχθη ἐξ Αἰγύπτου εἰς Ἀργολίδα καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀρκαδίαν. Θέλων νὰ διακρίνη τις βάσιν τινὰ ἀληθείας ἐν τῇ παραδόσει ταύτῃ θὰ ὑπέθετεν ἴσως ὅτι σὺν τῇ λατρείᾳ εἰσήχθη καὶ ὁ τύπος οὗτος τῆς παραστάσεως τῆς Δήμητρος· ἀλλ' οὗτος, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι εἶνε ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ὁ τῆς Δήμητρος, δὲν δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἰδιάζων τῇ θεᾷ ταύτῃ τύπος, διότι ὑπὸ τοιοῦτον τύπον θὰ παρίστων οἱ Ἕλληνες κατὰ τὰς ἐκάστοτε αὐτῶν χρείας καὶ ἄλλας θεὰς ἴσως καὶ θνητὰς γυναῖκας, καθ' ὃν τρόπον ἐποιούντο χρῆσιν καὶ ἐτέρων ἐν τῇ ἀρχαίῃ περιόδῳ τῆς τέχνης τύπων, τῶν ὑπ' ἀρ. 1, 8-10 καὶ 22. Τέλος δὲ σημειωτέον ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Bérard ὅτι τὸ προκειμένον ἄγαλμα εἶνε ἔργον οὐχὶ ἐγχωρίου τέχνης, ἀλλὰ τοῦ ἐν Ἀργεὶ ἐργαστηρίου, ἐπὶ οὐδεμιᾶς ἀποδείξεως κατ' ἐμὲ κριτὴν στηρίζεται.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 1497 (πρβ. Ἀρχ. Δελτιόν 1890 σ. 91, 21). — Bull. de corr. hellénique 1890 σ. 382 πίν. XI (V. Bérard).

38. Πλάξ περιεργὸν ἀρχιτεκτονικὸν ἔχουσα σχῆμα, ἐκ

μιᾶς πλευρᾶς τῆς ὁποίας προεξέχει ὑπερφύσικου μεγέθους κεφαλή **κριοῦ**. Εὐρέθη ἐν Ἐλευσίνι (πρβ. ἀρ. 24-26). Ὑψ. 0,28 πλ. 0,57 πᾶχ. 0,50. Μῆκος κεφαλῆς κριοῦ 0,38. Μάρμαρον νησιωτικόν. Τέχνη λίαν ἀρχαϊκή.

Ἡ πλάξ ἦτο γωνιαῖον μέρος κορωνίδος οἰκοδομήματος, ὡς φαίνεται. Ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τῇ κόμῃ τοῦ κριοῦ διατηροῦνται ἴχνη ἐρυθροῦ ἰδίως καὶ κυανοῦ χρωματισμοῦ.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 700. Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 169, 4. Πρακτικὰ ἀρχ. Ἐταρ. 1883, 63. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 276.

59. Μικρὰ κεφαλή γυναικεία ἀρχαϊκῆς τέχνης, εὑρεθεῖσα ἐν Ἐλευσίνι (ἴδ. ἀρ. 24-26) ἐν ἔτει 1887, παρεμφερῆς τὰς τε μορφὰς καὶ τὴν τέχνην ταῖς ἄλλαις ἐν Ἐλευσίνι καὶ ταῖς πολλαῖς ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθείσαις. Μέγεθος $\frac{1}{2}$ περίπου τοῦ φυσικοῦ. Μάρμαρον νησιωτικόν (;).

Εὔρετῆριον Γεν. Ἐφορείας 714 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 178, 18). — Ἀρχ. Ἐφημερίς 1889 σ. 130 (Δ. Φίλιος).

60. Γυναικεία κεφαλή ἀρχαϊκῆς τέχνης εὑρεθεῖσα ἐν Ἐλευσίνι (ἴδ. ἀρ. 24-26) ἐν ἔτει 1887, τοῦ αὐτοῦ τύπου, οὗ καὶ αἱ λοιπαὶ ἐν Ἐλευσίνι εὑρεθεῖσαι καὶ αἱ ἐν τῇ Ἀκροπόλει, παρεμφερῆς ἰδίως τῇ ἐν « Ἀρχ. Ἐφημερίδι » (1883 πίν. 6) δημοσιευμένη. Μέγεθος ἡμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ. Διατήρησις σχετικῶς καλλίστη. Μάρμαρον νησιωτικόν (;).

Εὔρετῆριον Γεν. Ἐφορείας 702 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 178, 16). — Ἀρχ. Ἐφημερίς 1889 πίν. 4 σ. 117 (Δ. Φίλιος).

61. Κεφαλή νεανίου λίαν ἀρχαϊκῆς τέχνης εὑρεθεῖσα ἐν Ἐλευσίνι (ἴδ. ἀρ. 24-27) ἐν ἔτει 1887, ἔργον ὅλως ἰδιότροπον καὶ περίεργον τὰς μορφάς, οὗ παρεμφερές οὔτε ἐν τοῖς ἐν Ἐλευσίνι οὔτε ἐν τοῖς ἐν Ἀκροπόλει γενομένοις εὐρήμασιν ὑπάρχει. Μέγεθος ἡμισυ φυσικόν. Μάρμαρον νησιωτικόν (;).

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 713 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 178,

16).— Ἀρχ. Ἐφημερίς 1889 πίν. 5 καὶ 6 σ. 123 (Δ. Φίλιος). Ὁμοιότητά τινα ἔχει ἡ προκειμένη κεφαλὴ πρὸς τὴν ἐκ τῆς συλλογῆς Rampin τὴν ὑπὸ τοῦ Rayet ἐν *Monuments de l'art antique* (πίν. 18).

62. Γυναικεία κεφαλὴ ἀρχαϊκῆς τέχνης μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ. Ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἐταιρίας ἐν Ἐλευσίῃ ἐν ἔτει 1884. Μάρμαρον νησιωτικόν (;).

Καὶ ἡ κεφαλὴ αὕτη θὰ προέρχεται ἐξ Ἐλευσίνος, θὰ εὐρέθη δηλ. ἐν τῷ τοῦ ναοῦ τῆς Δήμητρος τεμένει, ἅτε ὁμοιάζουσα καθ' ὅλου ταῖς ἄλλαις ἐν ταῖς ἐκεῖ ἀνασκαφαῖς εὐρεθείσαις. Ἴδιον ἔχει αὕτη τοῦτο, ὅτι τὸ μέτωπον καὶ αἱ παρειαὶ εἶνε ἱκανῶς ἐπίπεδοι, τοῦ προσώπου ἔχοντος οὕτω σχῆμα πρὸς τὸ τετράγωνον ἀποκλίνον. Ἡ κόμη εἶνε ἀναδεδεμένη ταινία, ἣτις ἦτο κεκοσμημένη διὰ γεγραμμένου μαιάνδρου, δεδηλωμένου ἐν μέρει καὶ πλαστικῶς. Εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ μετώπου καὶ κατὰ τὰ χροταφικὰ ὀστᾶ ὑπάρχουσι τρεῖς ἐν ὄλῳ ὀπαί, αἵτινες θὰ ἐχρησίμευον πρὸς προσάρτησιν κόσμου τινός τῆς κόμης.

Εὐρετ. ἀρχ. Ἐταιρ. 4350.

63. Κεφαλὴ νεανίου τοῦ τύπου τῶν ὑπ' ἀρ. 8-10 ἀγαλμάτων Ἀπόλλωνος, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους. Εὐρέθη ἐν παλαιᾷ Ἐπιδαύρῳ ἐν ἔτει 1888, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γενικῆς Ἐφορείας τῶν ἀρχαιοτήτων ἐνεργηθείσαις ὑπὸ Β. Στάη. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Ὁμοιάζει ἐν μέρει, ἰδίως ὡς πρὸς τὴν κόμωσιν, ταῖς τῶν ὑπ' ἀρ. 8 καὶ 9 ἀγαλμάτων, ἔχει ὅμως ἰδιά τινα χαρακτηριστικά· αἱ παρειαὶ τοῦ προσώπου εἶνε ἐπίπεδοι καὶ οἴονεὶ κάθετοι, τῆς ὅλης κεφαλῆς ἐχούσης σχῆμα λίαν ἐπίμηκες, αἱ κόγχαι τῶν ὀφθαλμῶν συγκλίνουσιν ἱκανῶς πρὸς τὴν ῥίνα καὶ οἱ ἰσθμοὶ τῶν ὠτων εἶνε λίαν ἐπίμηκες. Ἐν γένει δὲ ἡ κεφαλὴ αὕτη εἶνε μαλακώτερον καὶ κυρτότερον, οὕτως εἰπεῖν, διαπε-

πλασμένη, ἢ αἱ τῶν ἀνωτέρω ἀγαλμάτων, καὶ φαίνεται οὔσα νεωτέρα τούτων.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 690^α (πρὸς Ἄρχ. Δελτίον 1888 σ. 153, 59).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 281.

64. Ἀνδρική κεφαλὴ τοῦ τύπου τῶν ὑπ' ἀρ. 8-10 ἀγαλμάτων Ἀπόλλωνος. Μέγεθος φυσικόν. Τὰ ὀπίσθια καὶ τὸ ἄνω τοῦ κρανίου μέρος καὶ ἡ ρίς ἀπεσπασμένα καὶ τὸ πρόσωπον ἐν γένει πολλαχῶς ἀποκεκρουσμένον. Εὐρέθη ἐν Δελφοῖς(;). Λίθος ἐγχώριος ἐν Δελφοῖς ἴσως, πυκνὸς λευκὸς τιτανόλιθος.

Heydemann 436.—*Mittheilungen* 1879 σ. 77, λ (Milchhaefer).—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 42. Ὁ τε Heydemann καὶ ὁ Milchhaefer ὑπολαμβάνουσι τὴν κεφαλὴν ὡς γυναικείαν· ἀλλὰ καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου καὶ ἡ τῆς κόμης διάθεσις καθιστῶσι, φρονῶ, ἀναμφίβολον ὅτι εἶνε κεφαλὴ ἐφήβου. Ὁ τόπος δὲ τῆς εὑρέσεως εἶνε γνωστὸς μόνον ἐκ τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἐκμαγείων τοῦ Martinelli, τῷ ἀγγλιστῇ γεγραμμένῳ (Catalogue of cast in gypsum on sale by N. F. Martinelli. Athen 1881 σ. 23 ἀρ. 116).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 245.

65. Νεανική κεφαλὴ μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους, καλῆς διατηρήσεως, μόνον τοῦ ἄκρου τῆς ρινὸς ἀποκεκρουσμένου ὄντος. Ὑψος τοῦ προσώπου 1,35. Μάρμαρον πάριον.

Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἐνθετοὶ ἐξ ἄλλης ὕλης. Ἡ ταινία περιδεδεμένη κόμη εἶνε διατεταγμένη ὑπὲρ τὸ μέτωπον εἰς τρεῖς ἐπαλλήλους σειρὰς ἐλικοειδῶς ἐστριμμένων βοστρύχων, ὀπισθεν δὲ κατέρχεται εἰς μακροὺς λεπτοὺς βοστρύχους, ἕτεροι δὲ μακροὶ βόστρυχοι κατήρχοντο εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἐπὶ τῶν ὠμων. Κατὰ τὰ πλάγια τοῦ λαιμοῦ καὶ κατὰ τὴν κατὰ τὰ νῶτα πίπτουσαν κόμην ὑπάρχουσιν ὀπαί, ἐν αἷς σώζεται καὶ μόλυβδος πρὸς προσάρτησιν κοσμημάτων(;). Αἱ μορφαὶ τοῦ προσώπου εἶνε ἰκανῶς ἀναπτυγμένα, ἀπὴλλογμένα σχε-

δὸν παντὸς ἀρχαϊσμοῦ, ὅπερ ἀντίθεσιν ἀποτελεῖ πρὸς τὴν λιαν ἀρχαϊκὴν τῆς κόμης διάθεσιν καὶ τὸ παχὺ καὶ ὀγκῶδες τοῦ λαιμοῦ. Ἐκ τούτων εἰκάζω ὅτι τὸ ἔργον εἶνε ἀρχαϊζούσης τέχνης.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρ. 3994.

66. Κεφαλὴ γυναικεία ἐξ ἀμμολίθου, εὐρεθεῖσα ἐν Κύπρῳ. Εἰκονίζει θεὰν ἔχουσαν ἐνώτια καὶ περὶ τὴν κόμην ὑψηλὴν στεφάνην, ἐφ' ἧς ἀναγεγλυμμένα ἀνθέμια καὶ ρόδακες, καὶ φέρουσαν πέπλον καλύπτοντα τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς κεφαλῆς. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη κυπριωτικὴ ἀρχαΐζουσα. Ἑλλείπει τὸ ἄνω κρανίον, ῥίς καὶ πηγούνιον ἀποκεκρουσμένα.

Sybel 720. — *Bullettino* (U. Köhler) 1865, 135.

67. Κεφαλὴ νεανέου μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, εὐρεθεῖσα παρὰ τὸ Δίπυλον ἐν ἔτει 1876. Ἑλλείπει ἡ ῥίς, ἧτις ἦτο πρόσθετος. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ ταινία περιδεδεμένη κόμη εἶνε διατεταγμένη εἰς μικροὺς ὄλως τῷ κρανίῳ συγκεκολλημένους πλοκάμους. Οἱ κατὰ τὸ μέτωπον μῦς εἶνε τεταμένοι, ἡ ὄλη δὲ μορφή ἔχει τι τὸ παράδοξον καὶ ὑποκειμενικόν. Ἐκ τούτων δὲ καὶ ἐκ τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως ὀρμώμενος φρονῶ ὅτι ἡ κεφαλὴ αὕτη προέρχεται ἴσως ἐξ ἐπιτυμβίου ἀγάλματος. Τέχνη ἀρχαΐζουσα, ὡς φαίνεται, οὐχὶ ἀρχαϊκὴ.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρ. 2536. Sybel 3163.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 131.

68. Κορμὸς γυμνοῦ νεανέου (ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τοῦ κάτω μέρους τῆς κοιλίας) μεγέθους πολὺ μικροῦ, τοῦ τύπου τῶν καλουμένων ἀγαλμάτων Ἀπόλλωνος (ἴδ. ἀρ. 8-10). Εὐρέθη ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτώου Ἀπόλλωνος (πρβ. ἀρ. 10). Ὑψος 0,27. Λίθος πώρινος βοιωτικὸς.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 243 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1885, σ. 22, 47).

69. Κορμός γυμνοῦ νεανίου (τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ στήθους μέχρι τῶν γονάτων μέρος), μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, τοῦ τύπου τῶν καλουμένων ἀγαλμάτων Ἀπόλλωνος (ἴδ. ἀρ. 8 - 10). Σώζεται καὶ ἡ ἀριστερὰ χεὶρ συμφυῆς τῷ γλουτῷ. Εὐρέθη ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτώου Ἀπόλλωνος (πρβ. ἀρ. 10). Ὑψ. 0,53. Λίθος βοιωτικὸς ἐγγώριος.

70. Ἀνώτερον μέρος κορμοῦ γυμνοῦ νεανίου τοῦ τύπου τῶν καλουμένων ἀγαλμάτων Ἀπόλλωνος (ἴδ. ἀρ. 8-10) μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ (σώζεται καὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ δεξιῦ βραχίονος). Εὐρέθη ἐν τῷ ἐν Βοιωτίᾳ ἱερῷ τοῦ Πτώου Ἀπόλλωνος (πρβ. ἀρ. 10). Ὑψος 0,32. Λίθος ἐγγώριος βοιωτικὸς.

71. Κορμός γυμνοῦ νεανίου τοῦ τύπου τῶν ὑπ' ἀρ. 8-10 ἀγαλμάτων Ἀπόλλωνος. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ ὄρφανοτροφεῖον Χατζηκώστα (κατὰ τὸν Κεραμεϊκόν). Μέγεθος φυσικόν· σωζόμενον ὕψος 0,55. Μάρμαρον νάξιον.

Τὸ περίγραμμα τῶν διαφόρων μορφῶν, ἰδίως τὸ ἀποχωρίζον τὸν θώρακα ἀπὸ τῆς κοιλίας καὶ αἰ ὑπὲρ τὸν ὀμφαλὸν γραμμαὶ αἰ ὑποδηλοῦσαι πτυχώσεις τοῦ δέρματος εἶνε ἱκανῶς κατὰ σχῆμα πεποιημένοι, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι πρὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐποιήθη τὸ ἄγαλμα τοῦτο, ἱκανῶς ἤσκειτο ἡ πλαστικὴ τέχνη καὶ ἐν πολυχρονίῳ χρήσει ἦτο ἡ κατασκευὴ ἀγαλμάτων τοιοῦτου τύπου. Κατὰ ταῦτα δυνάμεθα νὰ ὑπολάβωμεν τὸ ὑπ' ἐξέτασιν ἄγαλμα ὡς ποιηθὲν πιθανῶς κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς 5'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὔρετ. ἀρχ. Ἐταιρ. 4217.—Ἀρχ. Ἐφημερίς 1887 πίν. 1.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 250 καὶ ἀρ. 409.—Σημειωτέον ὅτι σώζονται καὶ τεμάχια τινὰ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀγάλματος, ἰδίως δύο μεγάλα τεμάχια τῆς κεφαλῆς φέροντα τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν 71.

72. Μικρὸν ἄγαλμα γυμνοῦ νεανίου (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ

καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων) τοῦ τύπου τῶν καλουμένων ἀγαλμάτων Ἀπόλλωνος (ἴδ. ἀρ. 8-10). Ὑψ. 0,44. Μάρμαρον πάριον. Ἐκεῖτο ἐν ἔτει 1885 ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Ἐθν. Μουσείου.

73. Ἀνώτερον μέρος γυναικείου κορμοῦ ἀρχαϊκῆς τέχνης, μεγέθους σχεδὸν ὑπερφυσικοῦ. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Δίπυλον. Ὑψ. 0,42 πλ. 0,56. Μάρμαρον πάριον.

Ἡ κόμη κατέπιπτεν εἰς κανονικοὺς ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν παραλλήλως διατεταγμένους βοστρύχους. Τὸ ἱμάτιον δὲ εἶνε ὅλως τῷ σώματι συγκεκολλημένον, ἔχει δὲ ἔμπροσθεν, κατὰ τὸ μέσον καὶ κατὰ μῆκος, πλαστικῶς δεδηλωμένον μαϊάνδρον· καὶ αἱ χειρίδες εἶνε κεκοσμημέναι δι' ἐγγεγλυμμένων κατὰ μῆκος βαινουσῶν τριῶν γραμμῶν δύο ταινίας οὕτως ἀποτελουσῶν. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὸν πλαστικὸν τοῦτον διάκοσμον τοῦ ἱματίου συνεπλήρου τὸ πάλαι χρωματισμός.

Heydemann 156. Sybel 19.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 256.

74. Γυναικεῖον ἄγαλμα ἀρχαϊκῆς τέχνης, τοῦ ἐν ἀρ. 22 περιγραφομένου τύπου, μεγέθους σχεδὸν φυσικοῦ. Εὐρέθη ἐν Λαυριῷ. Ἐλλείπει ἡ κεφαλή, ὁ δεξιὸς πῆχυς, ὁ ἀριστερὸς βραχίον μετὰ τοῦ ὤμου καὶ μέρος τοῦ θώρακος πλαγίως μέχρι τοῦ μικροῦ ἀποκεκομμένου, καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων περίπου. Σωζόμενον ὕψ. 0,90. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Εἶνε ἐνδεδυμένον ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ὑπὸ τὴν δεξιᾶν μασχάλην κατερχόμενον καὶ οὕτως ἀφίνον ἀκάλυπτον τὸν δεξιὸν ὤμον μετὰ μέρος τοῦ στήθους· ἐκράτει δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ πρὸ τῆς ὀσφύος σκευός τι, περιρραντήριον ἴσως ἢ ἄλλο τι πρὸς λατρείαν ἐν τοῖς ναοῖς χρησιμεῖον, οὗ σώζεται μέρος συμφυῆς τῷ ἀγάλματι. Ἴσως ἄρα τὸ ἄγαλμα εἰκονίζει ἱερεῖάν τινα ἢ γυναῖκα ἐν γένει τῶν ἐν ναοῖς ὑπηρετουσῶν (πρὸς καὶ ἀρ. 75).

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 2381.

75. Κορμός γυναικείου ἀγάλματος ἀρχαϊκῆς τέχνης. Ἐκεῖτο ἐν τῷ παρὰ τὰ Προπύλαια οἰκίσκῳ, ἐν ᾧ ἦσαν τοποθετημένα τὰ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ Ἀσκληπιείου γενόμενα εὐρήματα· θὰ εἶχε δὲ καταπέσει ἐν τῷ Ἀσκληπιεῖῳ πιθανῶς ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως· Μέγεθος ἥμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ. Ὑψος 0,44. Μάρμαρον πάριον.

Εἶνε ὅλως παρεμφερὲς τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 74 ἀγάλματι ὡς πρὸς τὴν στάσιν, τὴν διάθεσιν τοῦ ἱματισμοῦ καὶ τὸ σκεῦος, ὃ ἐκράτει πρὸ τῆς ὀσφύος. Ἐκ τῆς ἐπαναλήψεως δὲ τοιοῦτου τύπου πιθανώτερον ἔτι καθίσταται ὅτι τὰ ἀγάλματα ταῦτα εἰκονίζουσι ἐν γένει ἱερείας.

76. Σφιγξ ἀρχαϊκῆς τέχνης εὑρεθεῖσα ἐν Πειραιεῖ ἐν ἔτει 1880. Ἐλλείπουσιν οἱ ἐμπρόσθιοι πόδες, τὰ ἄκρα τῶν ὀπισθίων καὶ ἡ οὐρά· τὰ ἄκρα τῶν πτερυγίων ἀποκεκρουσμένα, τὸ πρόσωπον ἀποτετριμμένον. Μῆκος 0,68. Μάρμαρον πάριον.

Ἐχει στάσιν τοιαύτην, ἣν καὶ ἡ ἐν τῷ ἀριθμῷ 28, ἀλλ' ἀντίθετον, εἶνε δηλ. ἐστραμμένη ἀριστερά, τὴν κεφαλὴν καὶ αὕτη κατ' ἐνώπιον ἔχουσα· ἴσως δὲ καὶ αὕτη ἴστατο ἐπὶ τάφου, καὶ δὴ ἦτο προωρισμένη νὰ εἶνε ὄρατὴ εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐμπροσθίου μόνον μέρους, ὡς καὶ ἡ ἐν τῷ μνημονουθέντι ἀριθμῷ, διότι καὶ ταύτης τὸ ὀπίσθιον καὶ τὸ ἄνω μέρος δὲν εἶνε κατεργασμένα. Ἐν τῇ περὶ τὴν κεφαλὴν στεφάνῃ εἶνε ἐγγεγλυμμένος λεπταῖς γραμμαῖς μαϊάνδρος, ὅστις προφανῶς ἦτο τὸ πάλαι καὶ κεχρωματισμένος.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίαις 3463.

77. Σφιγξ ἐξαιρέτου ἀρχαϊκῆς τέχνης, ἔχουσα στάσιν καὶ στροφὴν τῆς κεφαλῆς τοιαύτην, οἷαν ἡ ὑπ' ἀρ. 28, καὶ τὰς πτέρυγας κεχρωματισμένας ἐρυθρῷ κυρίως χρώματι. Εὑρέθη ἐν Αἰγίνῃ. Ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ, ἥτις ἦτο ἔνθετος, τὰ

ἄκρα τῶν πτερύγων, αἰ κνήμαι τῶν ποδῶν καὶ μέρος τῆς οὐ-
ραῖς. Μῆκος 0,58. Μάρμαρον πάριον.

Εὔρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας 2821. Sybel 3086. — *Mittheilungen*
1879 σ. 69 ἀρ. 2 (Milchhæfer). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 272.

78. Πρόσθιον ἥμισυ κορμοῦ **Σφειγγὸς** ἀρχαϊκῆς τέχνης.
Στάσις καὶ στροφή τῆς κεφαλῆς τοιαύτη, οἷα ἡ τῆς ὑπ' ἀρ.
28, χρωματισμὸς τῶν πτερύγων πλούσιος ἱκανῶς σωζόμενος
εἰσέτι. Εὔρεθη ἐν Ἀττικῇ. Σωζόμενον μῆκος 0,40. Μάρ-
μαρον πάριον.

Skbel 1002. — *Mittheilungen* 1879 σ. 69 ἀρ. 3 (Milchhæfer).

79. Ἴππεὺς εὔρεθεις ἐν Βάρι Ἀττικῆς, τέχνης λίαν
ἀρχαϊκῆς, μεγέθους φυσικοῦ, ἔργον λίαν κολωβὸν καὶ ἐφθαρ-
μένον. Τοῦ ἵππου ἐλλείπουσιν οἱ πόδες, ἡ οὐρὰ καὶ ἡ κεφαλή
τοῦ ἐπιβεβηκότος δὲ νεανίου σώζεται μόνον τὸ ἀπὸ τῆς κάτω
κοιλίας κατώτερον τοῦ σώματος μέρος. Μῆκος 1,50. Μάρ-
μαρον ὑμήτιον.

Εὔρετῆριον Γεν. Ἐφορείας 1498 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ.
91, 22). — Leake: *Demen von Attika* σ. 49. — *Mittheilungen* 1879
σ. 302 πίν. III (Lœschecke).

80. Γείσωμα **βωμοῦ** ἰδρυθέντος ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλ-
λωνος Πυθίου ὑπὸ Πεισιστράτου τοῦ Ἴππίου, ἐλλιπὲς μικρὸν
τὸ μέσον μέρος, γύψῳ συμπληρωμένον. Εὔρεθη ἐν τινὶ αὐτῇ
οἰκίας ὀλίγον τι ἀπεχούσης τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ἴλισσοῦ καὶ
νοτιοδυτικῶς τοῦ Ὀλυμπείου. Μῆκος (σὺν τῷ συμπληρω-
μένῳ μέρει) 1,85: πλ. 0,55: πάχ. 0,17. Μάρμαρον πάριον.

Ἡ πρόσοψις τοῦ λίθου ἀποτελεῖται ἐξ ἀναγλύπτου κυμα-
τίου καὶ ἐξ ἄβακος, ἐφ' οὗ τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα:

Μνεμα τοδ' ες αρχες Πεισιστ[ρατος Ἴππιου] υιοσ
θεκεν Ἀπολλονος Πυθ[ι]ο εν τεμενε

Τούτου τοῦ βωμοῦ μνεῖαν ποιεῖται ὁ Θουκυδίδης, ἐν Βιβλ.
VI, 54, διὰ τῶν ἐξῆς: «καὶ ἄλλοι τε αὐτῶν (τούτέστι τῶν

» Πεισιστρατιδῶν) ἤρξαν τὴν ἐνιαυσίαν Ἀθηναίους ἀρχὴν καὶ
 » Πεισίστρατος ὁ Ἴππιῦ τοῦ τυραννεύσαντος υἱός, τοῦ πάπ-
 » που ἔχων τοῦνομα, ὃς τῶν δώδεκα θεῶν βωμὸν τῶν ἐν τῇ
 » ἀγορᾷ ἀρχῶν ἀνέθηκε, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Πυ-
 » θίου· καὶ τῷ μὲν ἐν τῇ ἀγορᾷ προσοικοδομήσας ὕστερον ὁ
 » δῆμος [ὁ] Ἀθηναίων μείζον μῆκος (τοῦ βωμοῦ) ἠφάνισε
 » τοῦπίγραμμα, τοῦ δ' ἐν Πυθίου ἔτι καὶ νῦν δῆλόν ἐστι, ἀμυ-
 »δροῖς γράμμασι λέγον τάδε· Μνήμα κτλ.».

Ἐκ τούτων ἐξάγεται ὅτι ὁ βωμὸς ἰδρύθη πιθανῶς ἐν τοῖς μεταξὺ 527 καὶ 510 π. Χ. χρόνοις.

Εὔρετ. ἀρχ. Ἐτζιρ. 2519.—*Ἀθήραιοι* τόμ. Γ'. σ. 149 (Σ. Κουμανούδης).—*Bull. de corr. hellénique* 1877 σ. 349 ἀρ. 10 (Κ. Μυλωνᾶς).—C. I. A. IV σ. 41 ἀρ. 373e (Kirchhoff).—*Hermes* XII σ. 492 (E. Curtius).

81. Βάθρον ἐπιτυμβίου ἀγάλματος εὑρεθὲν ἐν Βουρβᾷ τῆς Ἀττικῆς ἐν ἀρχαίῳ τύμβῳ ἀνασκαφέντι ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας τῶν ἀρχαιοτήτων διὰ τοῦ ἐφόρου Β. Στάτη, ἐν ἔτει 1889. Σύγκειται ἐκ τεσσάρων ἐπαλλήλων βαθμίδων, ὧν αἱ τρεῖς κατώτεραι ἐκ πύρου λίθου, ἡ δὲ ἀνωτέρα ἐξ ὑμηττίου μαρμάρου, καὶ ἔχει ὕψος ἐν ὄλῳ: 1,35. Ἡ ἀνωτάτη βαθμὶς, ἣτις ἐχρησίμευε ὡς τὸ κυρίως βάθρον τοῦ ἀγάλματος, ἔχει τὴν ἐξῆς ἔμμετρον ἀρχαϊκὴν τῶν πρὸ περσικῶν χρόνων ἐπιγραφὴν:

.....

.ε φιλες(;) πιιδος
 κατεθεκεν καλον ιδεν
 αφυταρ Φαιδιμος εργασατο

Ἐπὶ τῆς ἀνω δὲ τοῦ λίθου τούτου πλευρᾶς σώζεται ἡ κοιλότης, ἐφ' ἧς ἦτο τὸ ἄγαλμα, ὃ ἐποίησε κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν Φαίδιμος, ἄγνωστος ἡμῖν μέχρι τοῦδε τεχνίτης. Τούτου τοῦ ἀγάλματος σώζονται τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν μετὰ μέρους τῆς πλίνθου. Ἐκ τοῦ σωζομένου δὲ τούτου τεμαχίου δηλοῦται ὅτι

τὸ ἄγαλμα ἦτο γυναικεῖον (ὁ δὴλον καὶ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς) καὶ φυσικοῦ σχεδὸν μεγέθους.

Διὰ τῆς εὐρέσεως τοῦ βάρου τούτου καθίσταται πλέον ἀναμφισβήτητον ὅτι οὐχὶ πάντοτε ἀνάγλυφα, ἀλλὰ καὶ ἀγάλματα ἐτίθεντο ἐπὶ τῶν τάφων κατὰ τὴν ἀρχαϊκὴν περίοδον τῆς τέχνης (πρβ. καὶ Löschcke ἐν Mittheilungen 1879 σ. 299 κ. ἐ.)· διὰ τοῦ αὐτοῦ δὲ βάρου γνωρίζομεν πρὸς τούτοις πρῶτην φοράν καὶ τὸ σχῆμα βάρου ἐπιτυμβίου ἀγάλματος τῶν ἀρχαϊκῶν τῆς τέχνης χρόνων (ἴδ. καὶ τὰ ἐν ἀρ. 41 εἰρημένα).

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορεῖς 1533 (πρβ. Ἀρχ. Δελτιῶν 1890).— Σχεδιάσμα τοῦ βάρου ἴδε ἐν τῇ τοῦ Στάη διατριβῇ περὶ τοῦ ἐν Βουρβᾶ τύμβου ἐν Ἀρχ. Δελτιῶ τοῦ ἔτους 1890.

82. Ἀνάγλυφον ἀναθηματικὸν διπλῆς Ἀθηναῖς εὐρεθὲν παρὰ τὰς Ἀθήνας, ἀγορασθὲν ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἐταιρίας ἐν ἔτει 1889. Ὑψ. 0,48 πλ. 0,51. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Διὰ τριῶν ταπεινῶν παραστάδων, δύο κατὰ τὰ ἄκρα καὶ μιᾶς ἐν τῷ μέσῳ, καὶ δι' ἐλλείποντος ἀετωματίου, ὅπερ πρόσθετον ὄν ἦτο ἐγγομφωμένον τῇ ἀνω πλευρᾷ τοῦ λίθου, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν ἐν τούτῳ ὑπαρχουσῶν δύο πρὸς τὴν ἐγγόμεφωσιν χρησιμευουσῶν ὀπῶν, τὸ μνημεῖον εἶχε σχῆμα οἰονεὶ διπλοῦ ναίσκου, τοιοῦτου, οἷον εἶνε ἡμῖν γνωστὸν ἐκ τινων παραστάσεων διπλῆς Κυβέλης. Ἐν ἐκατέρῳ τῶν ναίσκων τούτων εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ Ἀθηναῖ ἐντελῶς ὁμοία, παρεμφερῆς ἐν μέρει τὴν μορφήν τῇ ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ἐν Αἰγίνῃ ναοῦ. Ἰσταται ὀρθία ὅλως κατ' ἐνώπιον, ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καὶ φέρουσα ἀιγίδα (ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν ἐν τῷ λίθῳ ὄρατῶν ὄψεων τῶν ἐκ τῆς περιφερείας αὐτῆς) καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κράνος οἰονεὶ δίλοφον⁽¹⁾, καὶ τῇ

(1) Τὸ κράνος φαίνεται ὅτι ἔχει οὐχὶ ἓνα ἢ τρεῖς ἀλλὰ παραδόξως δύο λόφους, οὓς ἀδυνατῶν ὁ τεχνίτης νὰ παραστήσῃ κατὰ τοῦ κανόνα τῆς προοπτικῆς ἀπεικόνισεν οὐχὶ ἐν τῇ καταλλήλῳ θέσει.

μὲν δεξιᾷ ἀνέχουσα τὸ δόρυ, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς προβαλλομένη τὴν ἀσπίδα, ἐφ' ἧς ἀναγεγλυμμένον Γοργόνειον. Ἡ τέχνη εἶνε ἀρχαϊκὴ τῶν πρώτων πιθανῶς χρόνων τῆς Ε'. ἑκτονταετηρίδος· ἡ ἐκτέλεσις δὲ δὲν εἶνε πλαστικῶς τελεία, διότι πολλὰ καθέκαστα θὰ ἦσαν χρώματι δεδηλωμένα, οἷον τὸ συμφυῆς ταῖς παραστάσι δόρυ, ἢ ὅλως λεία ἀνευ οὐδεμιᾶς δηλώσεως τῶν τριχῶν κόμη κ. ἔ.

Πρὸς ἐρμηνεῖαν δὲ τοῦ παραδόξου τούτου ἀναγλύφου δὲν δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν οὔτε ὅτι τοῦτο ἀπεικονίζει ἀγάλματα τῆς θεᾶς ἐν διπλῷ τινι ναῷ αὐτῆς ἀνακείμενα, οὔτε ὅτι ἀπεικονίζει ἐν γένει τὴν Ἀθηνᾶν ὑπὸ δύο διαφόρους αὐτῆς ιδιότητας, διότι καὶ τὰ δύο ἀπεικονίσματα τῆς θεᾶς εἶνε ἐντελῶς ὅμοια· ὑπάρχει ἀληθῶς μικρά τις διαφορὰ ἐν τῷ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος εἰκονιζομένῳ Γοργονεῖῳ, ἀλλὰ τοῦτο εἶνε τυχαῖον ἀποτέλεσμα ἀβλεψίας τοῦ δύο ἐντελῶς ὅμοια ἀντίτυπα προβαλομένου νὰ ἀπεικονίσῃ γλύπτου· ἀλλὰ καὶ σκόπιμος ἂν ἦτο ἡ διαφορὰ αὕτη, δὲν θὰ ἦτο ἀρκοῦσα πρὸς ὑποδήλωσιν δύο διαφόρων τῆς θεᾶς ιδιοτήτων. Τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος, ὁ λόγος τῆς διπλῆς ταύτης παραστάσεως ζητητέος ἀλλαχοῦ. Ἴσως δύο ἦσαν οἱ ἀναθέται τοῦ ἀναγλύφου, οἵτινες ἐκ κοινῆς τινος αἰτίας ὀρμηθέντες ἀνέθηκαν τὸ διπλοῦν τοῦτο ἀνάγλυφον τῇ θεᾷ· ἴσως δὲ οἱ ἀναθέται ἦσαν δύο πόλεις ἢ κοινότητες ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν προστασίαν τῆς Ἀθηνᾶς διατελοῦσαι καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῷ ἀναθήματι ἀπεικονίσθη δι' ἐκάστην τούτων τὸ τῆς πολιούχου θεᾶς ὁμοίωμα.

Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐν τῷ κάτω περιθωρίῳ τοῦ ἀναγλύφου παρὰ τὴν ἐν τῷ μέσῳ παραστάδα, ἀριστερά, ὑπάρχει ὀπή, ἣτις θὰ ἐχρησίμευε πρὸς ἐγγόμφωσιν αὐτοῦ ὑποκειμένῳ βάρθρῳ· θὰ ἀνέκειτο δὲ ὑψηλὰ τὸ ἀνάγλυφον οὕτως, ὥστε δὲν θὰ ἦτο ὀρατὸν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, διότι ἡ ἄνω ἐπιφάνεια τῶν βραχιόνων τῆς θεᾶς δὲν εἶνε τοσοῦτον λείως ἐξειργα-

σμένη, ὅσον αἱ λοιπαὶ τῆς μορφῆς ἐπιφάνειαι αἱ ἐκ τῶν κάτω ὀραταί.

Ἄρχ. Ἐφημερίς 1890 σ 1 π. 1 (Κ. Μυλωνᾶς).

83. Τεμάχιον ἀναγλύφου, κάτω μέρος μηροῦ ἀνδρός, εὔρεθὲν ἐν ταῖς παρὰ τὸ Δίπυλον ἀνασκαφαῖς σὺν τῷ ὑπ' ἄρ. 38 ἀναγλύφῳ καὶ τῷ ἐν τῷ αὐτῷ ἀριθμῷ μνημονευομένῳ ἐνεπιγράφῳ βάρῳ τοῦ Ξενοφάντους. ἴψ. 0,25 πλ. 0,24.

Εὔρετ. ἀρχ. Ἐταιρ. 2198.

84. Τεμάχιον ἀνθεμίου ἐπιτυμβίου στήλης εὔρεθὲν, ὡς λέγεται, σὺν τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 83 καὶ τοῖς ἐν αὐτῷ μνημονευομένοις ἀρχαίοις. ἴψ. 0,50 πλ. 0,46 πᾶχ. 0,18.

Ἴδε βιβλιογραφίαν ἐν Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 25.

85. Ἴωνικὸν κιονόκρανον ἀρχαϊκόν, ὃ θὰ ἐχρησίμευεν ὡς βᾶθρον ἀγάλματος, ὥσπερ καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὔρεθῆντα· ἴσως μάλιστα καὶ προέρχεται ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως. Ἐκεῖτο ἐν τῇ ἐν τῷ Βαρβακείῳ Συλλογῇ τῆς ἀρχ. Ἐταιρίας.

Puchstein: *Das ionische Kapitell* σ. 63 ἀρ. 9.

86. Ἐπιτύμβιος στήλη τοῦ Ἀντιφάνους εὔρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις ἐν τοῖς θεμελίοις τῆς κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου μεγάλης οἰκίας Μελαῖ, σωζομένη σὺν τῇ βάσει αὐτῆς. Ὅλον ὕψος 1,56, πλάτος τῆς στήλης 0,31 - 0,26. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἄνω λήγει ἡ στήλη εἰς ἀνθέμιον, ὃ ἦτο γεγραμμένον. Ἐν τῷ κορμῷ δὲ τῆς στήλης, κατὰ τὸ μέσον, εἶνε κεχαραγμένη ἀρχαϊκὴ ἐπιγραφή:

Ἀντιφάνος

τὸ ὄνομα δηλ. τοῦ θανόντος ἐν γενικῇ πτώσει δεδηλωμένον (πρβ. καὶ ἀρ. 29). Μεταξὺ δὲ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ τοῦ ἀνθεμίου ὑπῆρχε γεγραμμένος ἀλέκτωρ δεξιὰ ἐστραμμένος, ὑπὲρ

τὸν ὅποιον ἀστήρ. Ἴσως δὲ ὑπῆρχε γραφή τις καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν, μεταξὺ ταύτης καὶ τοῦ βάρθου.

Sybel 112.—Brückner: *Ornament und Form* πίν. I, 1 σ. 4, 88. — *Mittheilungen* 1879 σ. 289 (Löscheke) καὶ 1880 σ. 191 ἀρ. 3 (Milchhöfer) καὶ 1886 σ. 204 (Löwy). — *Arch. Zeitung* 1884 σ. 139 (Fränkel). — Furtwängler: *Sammlung Sabouroff* I, Einl. zu den Skulpt. σ. 10 σημ. 11 σ. 40.—Bäthgen: *De viae significatione galli etc.* Diss. inaug. 1887 σ. 25. — C. I. A. IV, 2 σ. 113, ἀρ. 477k. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 105. — Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 22 πίν. XIII. Ἐνταῦθα δημοσιεύεται ἀκριβῆς εἰκὼν τῆς παραστάσεως καθ' ὕδατογραφίαν γενομένην ὑπὸ τοῦ Gilliéron.

87. Τεμάχιον ἀναγλύφου ἀρχαϊκῆς τέχνης, ἐν ᾧ τὸ ὄπισθεν ἤμισυ τοῦ κορμοῦ πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένου γυμνοῦ νεανίου (;) σὺν τῷ κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένῳ δεξιῷ βραχίονι. Εὐρέθη παρὰ τὸ Δίπυλον ἐν ἔτει 1889 ἐντὸς τάφου οὐχὶ τῆς αὐτῆς ἀρχαϊκῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ προφανῶς ὕστερωτέρων χρόνων. Ὑψ. 0,29 πλ. 0,22. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Ἡ μορφή δὲν ἦτο κεχρωματισμένη, τὸ ἔδαφος ὅμως εἶνε ἐρυθρῷ χρώματι κεχρισμένον. Ἡ στάσις τοῦ νεανίου φαίνεται οἰονεὶ ἠνιοχοῦντος (ἴδ. καὶ ἀρ. 89)· ἄρα δὲν πρέπει νὰ ἐκληφθῇ τὸ ἀνάγλυφον ὡς ἐπιτύμβιον.

Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 18.

88. Τεμάχιον προστύπου ἀναγλύφου ἀρχαϊκῆς τέχνης εὐρεθὲν ἐν Ἀττικῇ ἐν ἔτει 1840. Ἰμάτιον ἐφ' οὗ βραχίων; Ὑψ. 0,33, πλ. 0,22. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Πιττάκης 448. Kekulé 328. Sybel 16.—Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 13, πίν. VIII, 4. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 104.

89. Τὸ ἀνώτερον ἀριστερὸν μέρος ἀναγλύφου, ἐν ᾧ πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένος ἀνῆρ (ἐλλείπει τὸ κάτω αὐτοῦ μέρος)

φορῶν πέτασον καὶ ἔχων στάσιν οἰονεὶ ἡνιοχοῦντος. Τέχνη ἀρχαίζουσα. Ἡ ὄλη μορφή ἀποκεκρουσμένη. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Δίπυλον. Ὑψος 0,41 πλ. 0,66. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 15. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 102.

90. Κάτω μέρος προτύπου ἀναγλύφου ἀρχαϊζούσης τέχνης, ἐν ᾧ πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένος **ἀνὴρ** (ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τοῦ μαστοῦ ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος), ὅστις, φέρων χιτῶνα καθήκοντα μέχρι τῶν γονάτων, θώρακα καὶ χλαμύδα, κρατεῖ διὰ τῆς προτεταμένης δεξιᾶς **γιάλην**, ὡς φαίνεται, εἰς ἣν θὰ ἔσπενδε πρὸ αὐτοῦ ἰσταμένη **γυνή** (σώζεται μόνον τὸ ἕτερον τοῦ κάτω ἡμίσεος τοῦ σώματος) ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Δίπυλον. Ὑψ. 0,22 πλ. 0,23. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Εὐρετ. ἀρχ. Ἑταιρ. 275. — Sybel 14.

91. Ἄνω δεξιὸν μέρος ἀναγλύφου, ἐν ᾧ τρεῖς **γυναίκες** **μορφαὶ** (σώζονται τὸ ἄνω τοῦ σώματος μέρος), κατ' ἐνώπιον ἰστάμεναι, ἀποκεκρουσμένα καὶ πολὺ ἐφθαρμένα. Ἡ τέχνη φαίνεται ἀρχαίζουσα μᾶλλον ἢ ἀρχαϊκή. Ὑψ. 0,25 πλ. 0,26 Μάρμαρον νησιωτικόν.

Sybel 25.

92. **Κεφαλὴ** νεανίου μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἀρχαϊζούσης ῥωμαϊκῶν χρόνων τέχνης, ἐφθαρμένη καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ προσώπου ἀποκεκρουσμένη. Ἡ διάθεσις τῆς κόμης ὁμοιάζει τῇ τοῦ καλουμένου Ἀπόλλωνος ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ (ἴδ. ἀρ. 45). Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 751.

93. Μαρμάρινος δίσκος εἰς **τεμάχια** τεθραυσμένος σχεδὸν πλήρης. Κατεσχέθη ἐν Πειραιεὶ ἐν ἔτει 1889, ἄγνωστον

ὄμως ποῦ εὐρέθη. Διάμετρος 0,27 πάχος 0,02. Μάρμαρον πάριον.

Ἐν αὐτῷ ὑπάρχει γραπτὴ ἐρυθρῶ τὸ πλεῖστον καὶ κυανῶ χρώματι παράστασις, ἡ ἐξῆς: Ἐπὶ ἔδρας μεθ' ὑψηλῆς ἀνακλίσεως κάθηται δεξιὰ ἐστραμμένος ἀνὴρ πωγωνοφόρος, ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καθήκον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου μέχρι τῶν ἀστραγάλων τῶν ποδῶν καὶ οὕτως ἀφίνον γυμνὸν τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ στήθους. Περὶ τὴν γραφὴν ταύτην ὑπάρχει ἐγγεγλυμμένη ἀρχαϊκὴ ἐπιγραφή, ἧς τὰ γράμματα ἦσαν ἐρυθρῶ καὶ κυανῶ χρώματι ἐναλλάξ κεχρωματισμένα, ἔχουσα οὕτως:

Μνεμα τοῦ Αἰνεο σοφιας ιατρο αριστο

Ἐκατέρωθεν τῆς γραφῆς ὑπάρχουσι δύο διάτρητοι ὀπαί, ἐν αἷς σώζονται σιδηραὶ περόναι, αἵτινες ἐχρησίμευον πάντως πρὸς προσάρτησιν τοῦ δίσκου εἰς τεῖχόν τινα.

Τῇ βοηθείᾳ τῆς ἐπιγραφῆς δυνάμεθα νὰ ἐξακριβώσωμέν πως τὰ τοῦ περιέργου τούτου μνημείου. Φαίνεται δηλ. ὅτι οὗτος εἶνε μνημεῖον ἀναθηματικόν, ὃ ἀσθενῆς τις ἀφιέρωσε πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἰκανότητος τοῦ θεραπεύσαντος αὐτὸν ἱατροῦ Αἰνείου. Ὁ Αἰνεῖος δὲ οὗτος ἴσως εἶνε ὁ διάσημος Ἀσκληπιάδης ὁ μνημονευόμενος παρὰ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου λέγοντος τάδε: « Νεβρὸς γὰρ ἐγένετο ὁ διασημότατος » τῶν Ἀσκληπιαδῶν, ᾧ καὶ ἡ Πυθία ἐμαρτύρησεν· οὗ Γνωσίδικος, Γνωσίδικου δὲ Ἴπποκράτης καὶ Αἴνιος καὶ Ποδαλείριος, Ἴπποκράτους Ἡρακλείδης, οὗ Ἴπποκράτης ὁ ἐπιφανέστατος, ὁ καὶ θαυμασίας συντάξεις καταλελοιπώς»· ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἱατρὸς οὗτος, εἰς ὃν ἡ ἐπιγραφή ἀναφέρεται, δεόν νὰ ἐκληφθῆ ὡς ἥρωος οὐχὶ ὡς θνητός.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 968. — *Αρχ. Δελτίον* 1889 σ. 117 ἀρ. 12 καὶ σ. 151 (Ἰάκ. Δραγάτσης).

94. Πλένθος μετὰ τῶν ἄκρων ποδῶν καὶ μέρος τοῦ

ίματιού και χιτῶνος γυναικείας μορφῆς τοῦ γνωστοῦ τύπου τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, μεγέθους μικροτέρου τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ. Ἔκειτο ἐν ἔτει 1885 ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου. Μάρμαρον πάριον.

95. Ἄνω δεξιὰ γωνία ἀναθηματικοῦ ἀναγλύφου ὕψ. 0,35 πλ. 0,45. Ἔκειτο παρὰ τὸν κατὰ τὴν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἄνοδον οἰκίσκον, ἔνθα ἔκειντο κυρίως τὰ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ θεάτρου τοῦ Διονύσου γενόμενα εὐρήματα. Μάρμαρον πάριον.

Δεξιὰ ἴσταται ἀνὴρ πωγωνοφόρος (σώζεται μόνον τὸ ἄνω ἥμισυ τοῦ σώματος) ἀριστερὰ ἐστραμμένος (**Ζεὺς**;) ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλείπον γυμνὸν τὸν δεξιὸν ὤμον καὶ μέρος τοῦ στήθους, ἔχων τὴν δεξιὰν ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος προτεταμένην, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι θὰ ἐκράτει δι' αὐτῆς φιάλην, καὶ ἀνέχων τῇ ἀριστερᾷ σκῆπτρον. Τέχνη οὐχὶ ἀρχαίζουσα, ὡς ὁ Conze φρονεῖ, ἀλλ' ἀρχαϊκὴ κατ' ἐμὴν γνώμην.

Heydemann 644. Sybel 3820. *Nuove memorie dell' Instituto II* (1865) σ. 416 πίν. 13 (Conze).

96. Πωγωνοφόρος κεφαλή ἀρχαϊκῆς τέχνης μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους, εὐρεθεῖσα ἐν ταῖς κατὰ τὴν μεσημβρινὴν κλιτῶν τῆς Ἀκροπόλεως ἀνασκαφαῖς ἐν ἔτει 1876, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα, τὰ ἄκρα τοῦ πώγωνος καὶ τὸ μέτωπον, καὶ ἑλλιπῆς τὸ ὀπισθεν μέρος. Διακρίνεται κυρίως διὰ τὸ παχὺ τῆς σαρκός, τὸ ἀμυγδαλωτὸν σχῆμα τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ ἐσχηματοποιημένον τοῦ πώγωνος καὶ τῆς κόμης καὶ τὸ ζωηρὸν τῆς ἐκφράσεως. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 4151.—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 105.

97. Κεφαλή γυναικεία μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ ἀποκεκρουσμένη τὸ πρόσωπον, φέρουσα στεφάνην καὶ

ένώτια. Τύπος ὁ τῶν ὑπ' ἀρ. 24, 27 κ. ἐ. ἐξ Ἑλευσίνος καὶ τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὐρεθεισῶν. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 2093.

98. Κεφαλή γυναικεία τοῦ αὐτοῦ τύπου, οὗ καὶ ἡ προηγούμενη ὑπ' ἀρ. 97, ὀλίγον τι μικροτέρα, ἐφαρμμένη καὶ αὕτη τὸ πρόσωπον, ἐλλιπῆς ὀλόκληρον τὸν λαυμὸν καὶ μέρος τοῦ κάτω κρανίου. Ἐκεῖτο ἐν ἔτει 1885 ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου, ἔνθα καὶ ἡ ἐν τῷ προηγούμενῳ ἀριθμῷ. Μάρμαρον πάριον.

99. Πωγωνοφόρος κεφαλή ἀρχαϊζούσης τέχνης, τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου, προερχομένη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ, ἧς σώζεται καὶ μέρος κατὰ τὰ νῶτα, ἐν ᾧ διακρίνονται καὶ αἱ πρὸς ἔνθεσιν βραχιόνων ὀπαί. Εὐρέθη ἐν Ἑλευσίνι. Ἄκρον τοῦ πώγωνος καὶ ρίς ἀποκεκρουσμένη. Μέγεθος φυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 709 (πρβ. Ἀρχ. Δελτιόν 1888 σ. 178, 13). — Ἀρχ. Ἐφημερίς 1886 σ. 262, 6.

100. Πωγωνοφόρος κεφαλή ἀρχαϊζούσης τέχνης τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου, προερχομένη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ. Ἄκρον τοῦ πώγωνος, ρίς καὶ βόστρυχοι ὑπὲρ τὸ μέτωπον ἀποκεκρουσμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετ. ἀρχ. Ἐταιρ. 4009.

101. Πωγωνοφόρος κεφαλή ἀρχαϊζούσης τέχνης τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου, μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ· ἐπὶ τοῦ κρανίου μέρος ἱματίου ἐτέρας μορφῆς, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ἡ κεφαλή αὕτη προέρχεται ἐκ στήλης Ἑρμοῦ, ἧτις θὰ ἐχρησίμειεν ὡς ὑποστήριγμα ἀγάλματός τινος. Τὸ ἔμπροσθεν ἡμισυ τοῦ πώγωνος μετὰ τοῦ στόματος καὶ τοῦ ἄκρου τῆς ρίνος ἀποκεκρουσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 33. — Heydemann 479 (;

102. Πωγωνοφόρος κεφαλή ἀρχαϊζούσης τέχνης, ἐφ' ἧς ἱμάτιον ἐτέρας μορφῆς. Θὰ ἐχρησίμευε πάντως ὡς ὑποστήριγμα ἀγάλματός τινος, ὡσπερ καὶ ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 101 καὶ θὰ προέρχεται καὶ αὕτη πιθανῶς ἐκ στήλης Ἑρμοῦ· διαφέρει ὅμως τῶν τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου ὡς πρὸς τὸν πῶγωνα κατὰ ὀριζοντίους οὐχὶ καθέτους βοστρύχους διατεταγμένον καὶ ἰδίως ὡς πρὸς τὴν κόμην κεκρυφάλῳ εἰλιγμένην οὐδὲ μακροὺς βοστρύχους σχηματίζουσαν. Μέγεθος ἡμισυ περιπίου τοῦ φυσικοῦ. Ἐκεῖτο ἐν ἔτει 1885 ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 2026.

103. Τεμάχιον κεφαλῆς ἀρχαϊζούσης τέχνης, ἐφ' ἧς τεμάχιον ἱματίου ἐτέρας μορφῆς. Μέγεθος, τύπος καὶ χρῆσις τοιαύτη, οἷα τῶν ὑπ' ἀρ. 101 καὶ 102. Ἐκεῖτο καὶ αὕτη ἐν ἔτει 1885, ἐνθα καὶ ἡ ὑπ' ἀρ. 102. Μάρμαρον πεντελήσιον.

104. Πωγωνοφόρος κεφαλή ἀρχαϊζούσης τέχνης τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου, προερχομένη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ, μεγέθους $\frac{1}{3}$ περιπίου τοῦ φυσικοῦ. Πῶγων καὶ ἄκρον ῥινόδ ἀποκεχρυσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 35.

105. Πωγωνοφόρος κεφαλή ἀρχαϊζούσης τέχνης τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου, προερχομένη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ, ἧς σώζεται καὶ μέρος. Μέγεθος φυσικόν· ἐλλεῖπει ὁ πῶγων σὺν τῷ πηγουνίῳ. Εὐρέθη κατὰ σημείωσιν τοῦ Εὐστρατιάδου, σωζομένην ἐν τῷ λίθῳ, ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ὑπαπαντῆς. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 28.

106. Πωγωνοφόρος κεφαλή ἀρχαϊζούσης τέχνης τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου, προερχομένη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ, μεγέθους

φυσικοῦ. Ἐλλείπουσιν ἡ ρίς καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ στόματος καὶ τοῦ πώγωνος. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 30.

107. Πωγωνοφόρος κεφαλὴ ἀρχαϊζούσης τέχνης, μεγέθους φυσικοῦ, τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου, προερχομένη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ, ἧς σώζεται καὶ τὸ ἀνώτερον μέρος σὺν ταῖς πρὸς ἔνθεσιν βραχιόνων ὀπαῖς. Ἐλλείπει μέρος τοῦ πώγωνος καὶ τὸ μέσον μέρος τῶν κατὰ τὰ ἔμπροσθεν κατερχομένων βοστρύχων. Ἡ κεφαλὴ εἶνε ἀποκεκομμένη ἀλλὰ προσαρμόζει τῇ στήλῃ. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 29.

108. Πωγωνοφόρος κεφαλὴ ἀρχαϊζούσης τέχνης, μεγέθους σχεδὸν ὑπερφυσικοῦ, τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου, προερχομένη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ Ἐλλείπει ὁ πώγων μετὰ τοῦ πηγουνίου καὶ οἱ ἔμπροσθεν καταπίπτοντες βόστρυχοι. Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Ἐλευσίνι, ἐν ἔτει 1831. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Πιττάκης 118, Kekulé 112, Sybel 34.

109. Πωγωνοφόρος κεφαλὴ ἀρχαϊζούσης τέχνης, μεγέθους σχεδὸν ὑπερφυσικοῦ, τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου. Τὸ πρόσωπον ἀποκεκρουσμένον, οἱ ἔμπροσθεν καταπίπτοντες βόστρυχοι ἐλλείπουσι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 32.

110. Πωγωνοφόρος κεφαλὴ ἀρχαϊζούσης τέχνης, τοῦ τύπου τῆς ὑπ' ἀρ. 49, προερχομένη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ. Μέγεθος ἡμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ. Πρόσωπον ἀποτετριμμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὔρετ. ἀρχ. Ἐταιρίας 4010.

111. Πωγωνοφόρος κεφαλὴ ἀρχαϊζούσης τέχνης, τοῦ τύπου τῆς ὑπ' ἀρ. 49, προερχομένη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ. Μέγεθος ἡμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ. Διατήρησις σχετικῶς καλή.

Ἐκφρασις παράδοξος, ὀφθαλμοὶ ἡμικεκλεισμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον οὐχὶ λείως ἐξεργασμένον.

Εὔρετ. ἀρχ. Ἐταιρίας 3363. Sybel 3282.

112. Πωγωνοφόρος κεφαλὴ ἀρχαϊζούσης τέχνης τοῦ τύπου τῆς ὑπ' ἀρ. 49, προερχομένη ἐκ στήλης Ἑρμοῦ. Μέγεθος μικρότερον τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ· ῥίς καὶ βόστρυχοι ὑπὲρ τὸ μέτωπον ἀποκεκρουσμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὔρετ. ἀρχ. Ἐταιρίας 4011.

113. Πωγωνοφόρος κεφαλὴ ἀρχαϊζούσης τέχνης τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου, μετὰ τεμαχίου ἐκ τῶν νώτων τῆς ἥς μέρος ἀπετέλει στήλης Ἑρμοῦ. Φαίνεται ὅτι δὲν εἰκονίζει Ἑρμῆν ἀλλὰ Διόνυσον, διαφέρει δὲ τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 κοινοῦ τύπου ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τῆς κόμης, ἣτις δὲν σχηματίζει βοστρύχους καταπίπτοντας ἀλλ' εἰλιγμένους περὶ τὴν περὶ τὸ κρανίον ταινίαν. Μέγεθος μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ, κατὰ σημείωσιν γεγραμμένην ἐν τῷ λίθῳ. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Heydemann 733. — *Rev. arch.* N. S. XIV (1866, II) σ. 350 (Wescher). — Περὶ τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως γράφει ὁ Εὐστρατιάδης ἐν *Παλιγγενεσία* (1866 ἀρ. 996) τάδε: . . . «εἰς τὴν κατ' ἀνατολὰς κλιτὸν τοῦ ἰσθμοῦ τῆς ἰδίως πειραικῆς χερσονήσου, ἣν νῦν κοινῶς Μουνυχίαν καλοῦσι, 200 περίπου βήματα μακρὰν τῆς θαλάσσης».

114. Πωγωνοφόρος κεφαλὴ ἀρχαϊζούσης, ὡς φαίνεται, τέχνης, τοῦ ὑπ' ἀρ. 49 τύπου, σωζομένη μόνον κατὰ τὸ πρόσωπον καὶ ἐφαρμένη καὶ ἀποκεκρουσμένη τὸν πώγωνα καὶ τὴν ῥίνα. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἁγίαν Εἰρήνην ἐν ἔτει 1885. Μέγεθος ὑπερφυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὔρετ. ἀρχ. Ἐταιρίας 4206.

115. Γυναικεία κεφαλὴ ἀρχαϊκῆς τέχνης μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, ὅλως ἐφαρμένη ὑπὸ πυρός, ὡς φαίνεται, τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ προσώπου. Φέρει στεφάνην ὑπὲρ

τὸ μέτωπον καὶ ἔχει κατὰ τὸ κρανίον δύο ὀπὰς, αἵτινες θὰ ἐχρησίμευον πρὸς προσάρτησιν θυσάνων ἢ ἄλλων τινῶν κοσμημάτων τῆς κόμης. Εὐρέθη ἐν Μήλῳ ἐν ἔτει 1865 κατὰ σημείωσιν γεγραμμένην ἐν τῷ λίθῳ. Μάρμαρον πάριον.

Ὁ Heydemann παραγνωρίσας τὴν στεφάνην, ἣν φέρει ἡ κεφαλή, καὶ τὴν χρῆσιν τῶν ἐν αὐτῇ ὀπῶν ἐκλαμβάνει αὐτὴν ὡς ἀνδρικήν τοῦ τύπου τῶν καλουμένων ἀγαλμάτων Ἀπόλλωνος· ἐν ᾧ εἶνε γυναικεία τοῦ γνωστοῦ τύπου τῶν ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἐξ Ἑλευσίνος καὶ δὴ τοῦ ὑπ' ἀρ. 23 ἐκ Δήλου.

Sybel 1248. Heydemann 423. — *Mittheilungen* 1879 σ. 71, β. — Friederichs-Wolters *Bausteine* ἀρ. 19.

116-123. Δέκα ἀγαλμάτια τριμόρφου Ἑκάτης ἀρχαϊζούσης τέχνης, ἐλλιπῆ ἅπαντα τὰς κεφαλὰς, ἐφθαρμένα τὸ λοιπὸν τοῦ σώματος καὶ πολλαχοῦ ἀποκεκρουσμένα, ἔχοντα ὕψος ἀπὸ 0,25 μέχρι 0,48.

Εἰκονίζεται ἡ θεὰ ὑπὸ τρεῖς ἐχομένας ἀλλήλαις καὶ περὶ κιονίσκον ἰσταμένας καὶ συμφυεῖς μορφὰς ἐνδεδυμένας ποδηρερῶν ἱμάτιον μετὰ διπλοῖδίου· αἱ χεῖρες εἶνε συνήθως ἀμφοτέραι καθειμέναι τῷ σώματι καὶ τὸ μὲν ἀνέχουσιν, ἡ μία ἢ καὶ αἱ δύο, τὸ ἱμάτιον (ἀρ. 125), τὸ δὲ κρατοῦσι σύμβολόν τι τῆς θεᾶς (δάδα ἢ οἰνοχόην ἢ φιάλην), ὃ δυσκόλως διακρίνεται ἐν τοῖς προκειμένοις ἀγαλματίοις ἕνεκα τῆς κακῆς αὐτῶν διατηρήσεως (ἀρ. 120). Ἐνίοτε τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν ἔχει πρὸ τοῦ στήθους τὸ μὲν οὐδὲν δι' αὐτῆς κρατοῦσα (ἀρ. 117), τὸ δὲ καρπὸν τινα φέρουσα, ὡς ἐξ ἄλλων καλλίτερον διατηρουμένων μνημείων φαίνεται. Ἐνιαχοῦ εἰκονίζεται παρὰ τοὺς πόδας τῆς θεᾶς καὶ ὁ ἱερός αὐτῇ κύων (ἀρ. 118).

Τρίμορφον τὴν Ἑκάτην παρέστησε κατὰ Πausανίαν (2, 30, 2) πρῶτος ὁ Ἀλκαμένης ἐν τῷ ἀγάλματι αὐτῆς, ὃ ἴστατο ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐπὶ τοῦ πύργου, ἔνθα ὁ ναὸς τῆς ἀπτέρου Νίκης, ἐξ οὗ καὶ Ἑκάτη Ἐπιπυργιδία ἐκαλεῖτο τοῦτο. Ἐκ

τούτου τοῦ ἀγάλματος θὰ ἔσχον ἀφορμὴν καὶ τὰ προκείμενα ἀγαλμάτια καὶ τὰ λοιπὰ τῆς θεᾶς ταύτης τὰ πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἰδίως ἐν Ἀττικῇ εὐρισκόμενα· ἀλλ' εἰς τὴν ἰκανῶς ἀρχαίζουσαν μορφήν τούτων ἀποβλέποντες ἀνάγκη νὰ δεχθῶμεν ὅτι ὁ Ἀλκαμένης δὲν ἔπλασε τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς συμφώνως τῇ προηγμένη ἤδη τέχνῃ τῆς ἐν ἧ ἔζη ἐποχῆς, ἀλλ' ἐν ῥυθμῷ ἀρχαϊκωτέρῳ, ἐκ προηγουμένων ἀγαλμάτων τῆς θεᾶς ὀρμηθεὶς ἀδυνατῶν ἕνεκα θρησκευτικῶν, ὡς φαίνεται, λόγων νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς παραδόσεως. Θρησκευτικοὶ δὲ βεβαίως λόγοι ἐπέβαλλον καὶ τὴν ἐπὶ μῆκιστον μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν τελευταίων ῥωμαϊκῶν χρόνων ἀμετάβλητον ἐν γένει ἐπανάληψιν τοῦ τύπου τούτου τῆς θεᾶς.

Sybel 11 (118), 405 (124), 407 (120), 409 (125), 1452 (119), 1586 (121), 1703 (122. Heydemann 285;), 1963 (123), 2998 (116) καὶ ἔ. (;).

*Ἔργα ἀκμαζούσης τέχνης

ὃ ἐστὶ τῆς ἀπὸ τῆς ἡγεμονίας τῶν Ἀθηνῶν μέχρι τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων ἐποχῆς.

126. Μέγα ἀνάγλυφον εὐρεθὲν ἐν Ἐλευσίνι, ἐν ἔτει 1859, παρὰ τὸ ἐκκλησίδιον τοῦ Ἀγίου Ζαχαρίου. Ὑψ. 2,20 πλ. 1,52 πᾶχ. 0,16. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Ἐν αὐτῷ εἰκονίζονται αἱ δύο ἔλευσίνια θεαὶ **Δήμητρα** καὶ **Περσεφόνη**, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν παῖς, ὁ **Τριπτόλεμος** ἴσως. Δυσνόητος εἶνε ἡ παρισταμένη πρᾶξις καὶ δυσδιάγνωστος οὐ μόνον ὁ παῖς, ἀλλὰ καὶ αἱ δύο θεαί, τίς δηλ. τούτων εἶνε ἡ Δήμητρα καὶ τίς ἡ Περσεφόνη. Κατὰ τὴν μᾶλλον ἐπικρατοῦσαν γνώμην ἡ Δήμητρα εἶνε ἡ πρὸς ἀριστερὰν τοῦ θεατοῦ ἵσταμένη, ἣτις ἐνδεδυμένη ποδῆρῃ ἀχειριδῶτον χιτῶνα ἀποτελοῦντα διπλοῖδιον στηρίζει τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ σκήπτρου καὶ παρέχει εἰς τὸν παῖδα διὰ τῆς δεξιᾶς ἄγνωστόν τι ἐκ χαλκοῦ πεποιημένον ἢ χρώματι δεδηλωμένον πρᾶγμα (στάχυας;), ὅπερ σπεύδων νὰ λάβῃ ὁ παῖς προτεί-

νει τὴν δεξιάν, ἐν ᾧ διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ τὸ ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ὤμου μέχρι τοῦ ἐδάφους καταπίπτον ἱμάτιον· ἢ πρὸς δεξιάν δὲ θεὰ εἶνε ἡ Περσεφόνη, ἣτις στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδός, εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χειριδωτὸν χιτῶνα καὶ πλουσίως πτυχούμενον ἱμάτιον, κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς μεγάλην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στηριζομένην δᾶδα καὶ ἄπτεται τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδὸς διὰ τῆς δεξιᾶς, στεφανοῦσα πιθανῶς αὐτόν, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ὀπῶν, δηλουσῶν ὅτι ἔφερε στέφανον. Κατὰ τὸν ἱματισμὸν ὅμως ἡ τὸ σκῆπτρον ἔχουσα θεὰ φαίνεται οὔσα μᾶλλον ἡ Περσεφόνη, διότι ὁ ἱματισμὸς αὐτῆς εἶνε πολὺ ἀπλούστερος, τοιοῦτος, οἷον ἔφερον αἱ παρθένοι καὶ οὐχὶ αἱ δέσποιναί, ἐν ᾧ τοῦναντίον ὁ βαρὺς καὶ πλούσιος ἱματισμὸς τῆς ἐτέρας θεᾶς ἀρμόζει μᾶλλον εἰς τὴν Δήμητρα. Ἄλλ' ὅσον δυσχερῆς εἶνε ἡ διάκρισις τῶν μορφῶν τούτων καὶ ἡ ἐξακρίβωσις τῆς περισταμένης πράξεως, τοσοῦτον ἐναργῆς εἶνε ἡ καλλιτεχνικὴ τοῦ ἔργου ἀξία καὶ ἡ μεγίστη αὐτοῦ σπουδαιότης διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης. Ἄκρα θρησκευτικὴ κατάνυξις, τοιαύτη οἶαν εἰς οὐδὲν ἕτερον ἔργον τῆς ἀρχαίας τέχνης βλέπομεν, ἐπικρατεῖ ἐν αὐτῷ· ἡ διάπλασις δὲ τῶν μορφῶν, ὁ σχηματισμὸς τῆς κόμης καὶ μάλιστα ἡ πτύχωσις τοῦ ἱματισμοῦ τῆς δᾶδα κρατούσης θεᾶς, δεικνύουσιν ἔργον τῆς ὑψίστης τελειότητος τῆς τέχνης· ἀλλ' ὁ ἱματισμὸς τῆς ἐτέρας θεᾶς, ιδίως ἡ κατὰ τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος πτύχωσις, ἔχει πολὺ τὸ ἀρχαϊκόν, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἐποιήθη ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν δὲν εἶχεν ἀπαλλαγῇ ἡ τέχνη παντὸς ἀρχαϊσμοῦ. Κατὰ ταῦτα δυνάμεθα νὰ ἐκλάβωμεν αὐτὸ ὡς ποιηθὲν κατὰ τοὺς μέσους περίπου χρόνους τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος καὶ δεικνύον ἡμῖν οὕτω τὴν μετάβασιν τῆς τέχνης ἀπὸ τῆς ἀρχαϊκῆς μορφῆς εἰς τὴν ἄκραν αὐτῆς τελειότητα.

Kekulé 67. Sybel 314. — *Bullettino* 1859 σ. 200 (Pervano-

glu).—*Gazette des beaux arts* 1860 σ. 65 μετὰ εικόνας (E. Lenormant).—*Monumenti* VI πίν. 45.—*Annali* 1860 σ. 454 (Welcker) καὶ *Alte Denkm.* V. σ. 104 μετὰ παραρτήματος ὑπὸ Michaelis ἐν σ. 470.—*Φιλίστωρ* 1861 σ. 71 (Περβάνογλους).—*Rev. Arch.* 1860 σ. 401.—Stephani: *Compte rendu* 1859 σ. 162, 2.—*Ber. d. sächs. Ges. d. Wiss.* (Overbeck) 1860 σ. 163 πίν. 10 καὶ 1861 σ. 133 πίν. 5.—Overbeck: *Kunstmythologie* πίν. 14, 8, III σ. 426, 565.—Friederichs - Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1182.—Brunn-Bruckmann: *Denkm. gr. und röm. Skulptur* ἀρ. 7.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 165.

127. Δίωτος κρατήρ, ἐκ πεντελησίου μαρμάρου, κοῖλος τὰ ἔσω. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις καὶ ἔκειτο πρότερον ἐν τῇ Συλλογῇ τοῦ Finlay. Ὑψ. 0,48. Μάρμαρον πεντελησίον.

Ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτοῦ ὑπάρχει ἱκανῶς ἐφθαρμένον ἀνάγλυφον (ὑψ. 0,33) ποιηθέν, ὡς φαίνεται, κατὰ τὸ ἐν τῇ Ἀκροπόλει κείμενον τὸ πάλαι χαλκοῦν σύμπλεγμα τοῦ Μύρωνος, τὸ παριστῶν, κατὰ Πλίνιον, τὸν Μαρσύαν ἀποθαυμάζοντα τοὺς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἀπορριφθέντας εἰς τὸ ἔδαφος αὐλοῦς· ἱκανῶς ἄρα τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο συμβάλλεται πρὸς γνῶσιν τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας καὶ τῆς διαθέσεως τοῦ συμπλέγματος ἐκείνου.

Ἡ Ἀθηνᾶ, ἐνδεδυμένη ποδῆρη ἐζωσμένον χιτῶνα φέρουσα ἀσπίδα, κράνος καὶ τὴν αἰγίδα, φεύγει πρὸς δεξιάν, ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὰ ἀριστερά, ἔνθα ἔρριψε τοὺς αὐλοῦς καὶ ἔνθα ἴσταται ὁ Μαρσύας, ὅστις, διασκελίζων καὶ χειρονομῶν καὶ μόνον διὰ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν ἀπτόμενος τοῦ ἐδάφους, εἰκονίζεται ἐν ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ, καθ' ἣν προσελθὼν ἵνα ἀκούσῃ τὸν ἦχον τῶν αὐλῶν, ἐκπλήσσεται ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτῳ καὶ μεθ' ὀρμῆς ἀπορρίψει αὐτῶν ὑπὸ τῆς θεᾶς, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ βλέμμα ἀπ' αὐτῶν. Σημειωτέον δὲ ὅτι οἱ αὐλοὶ ἀποτριβέντες δὲν διακρίνονται νῦν ἐν τῷ λίθῳ· κατ' ἀρχαιότερόν τι ὁμῶς σχεδιάσμα

ἦσαν ὑπὸ τὴν χεῖρα τῆς Ἀθηνᾶς, εἰκονίζοντο ἄρα οὐχὶ πε-
σόντες εἰς τὸ ἔδαφος, ὡς θὰ εἰκονίζοντο ἐν τῷ πρωτοτύπῳ, ἐν
τῷ τοῦ Μύρωνος συμπλέγματι, ἀλλὰ πίπτοντες.

῾Οπισθεν τοῦ Μαρσίου ὁ τεχνίτης ἠθέλησε νὰ χαράξῃ καὶ
ἄλλην ἄγνωστον μορφήν, ἀλλ' ἅμα ἀρξάμενος τοῦ ἔργου ἀ-
φῆκεν αὐτὸ ὅλως ἀτελές.

Sybel 297.—Stuart: *Antiq.* 2, 3, 27 μετ' εἰκόνας.—*Bullettino*
1853 σ. 146 (Brunn) καὶ 1873 σ. 168 (Lüders).—*Arch. Zeitung*
1865 σ. 86 καὶ 1880 σ. 25 (E. Petersen) καὶ 1873 σ. 96 (Heyde-
mann) καὶ 1874 σ. 93 πίν. 8 (Kekulé).—Hirschfeld: *Athena und*
Marsyas πίν. 2, 2.—Overbeck: *Gesch. d. Plastik* I σ. 208.—Rayet:
Monuments de l'art antique I πίν. 33 σ. 5.—Sybel: *Athena und Mar-*
syas σ. 12 Πρβ. καὶ *Mittheilungen* 1880 σ. 342.—*Gaz. arch.* 1879
σ. 242 A. S. Murray.—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 456.

128. Ἀγαλμάτιον Ἀθηνᾶς εὑρεθὲν παρὰ τὴν Πνύκα,
ἐν ἔτει 1859, περίφημον κατὰ τοῦτο, ὅτι ἐν αὐτῷ ἀνεγνωρί-
σθη πρώτην τότε φοράν ἀντίτυπον τῆς ἐν τῷ Παρθενῶνι ἀνα-
κειμένης τὸ πάλαι χρυσελεφαντίνης Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου. Ὑ-
ψος μετὰ τῆς βάσεως 0,41, ἄνευ αὐτῆς 0,34. Μάρμαρον
πεντελήσιον.

Ἡ ἐν τῷ Παρθενῶνι Ἀθηνᾶ τοῦ Φειδίου ἴστατο, κατὰ τὰς
μαρτυρίας τῶν ἀρχαίων, ὀρθία, ἐφόρει χιτῶνα ποδήρη, πέδιλα,
ἐν οἷς ἀνάγλυφος παράστασις εἰκονίζουσα τὴν μάχην τῶν
Λαπιθῶν καὶ Κενταύρων, περιχεφαλαίαν, ἐφ' ἧς Σφιγξ καὶ
ἐκατέρωθεν γρυπες, καὶ τὴν αἰγίδα, ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ὁποίας
ἦτο εἰκονισμένη κεφαλὴ Μεδούσης· ἐκράτει δὲ ἐν τῇ μιᾷ τῶν
χειρῶν Νίκην, ἐν ᾗ διὰ τῆς ἐτέρας ἤπτετο τῆς ἐπὶ τοῦ ἐδά-
φους στηριζομένης ἀσπίδος καὶ ἐκράτει δόρυ, παρ' ᾗ ὑπῆρχε
δράκων· ἐπὶ τῆς ἀσπίδος δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ βάρθρου τοῦ ἀγάλματος
ἦτο ἀνάγλυφος παράστασις εἰκονίζουσα ἐν μὲν τῇ ἐξωτερικῇ
ἐπιφανείᾳ τῆς ἀσπίδος Ἀμαζονομαχίαν, ἐν δὲ τῇ ἐσωτερικῇ

Γιγαντομαχίαν, καὶ ἐν τῷ βάθρῳ τὴν τῆς Πανδώρας γένεσιν.

Ἐκ τῶν μαρτυριῶν τούτων φαίνεται ἐναργῶς, ὅτι τὸ προκείμενον ἀγαλμάτιον εἶνε ὄντως ἀντίτυπον τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος Ἀθηνᾶς· καὶ ἐλλείπουσι μὲν αὐτῷ τινα τῶν καθ' ἕκαστα, ἀλλ' ἐν τῇ στάσει, τῷ ἱματισμῷ, τῇ συμμετρίᾳ καὶ ἁρμονίᾳ τῶν μορφῶν καὶ τοῦ ὅλου, καὶ ἐν τοῖς ἐπὶ τῆς ἀσπίδος καὶ ἐπὶ τοῦ βάθρου ἀναγλύφοις ὑποδηλοῦται τὸ ἔξοχον καλλιτέχνημα τοῦ Φειδίου.

Εἰκονίζεται δ' ἐν τῷ ἀγαλματίῳ τούτῳ ἡ θεὰ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός, φέρουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ταπεινὸν κράνος, καὶ περὶ τὸ στέρνον τὴν αἰγίδα, καὶ ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα μετὰ διπλοῖδιου ἐζωσμένου περὶ τὴν ὀσφὺν διὰ ζώνης. Ἔχει δὲ ἀποθέσει τὴν ἀσπίδα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἄπτεται αὐτῆς διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ἐν ᾗ διὰ τῆς προτεταμένης δεξιᾶς θὰ ἐκράτει τὴν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μνημονευομένην Νίκην. Ὑπὸ τὴν ἀσπίδα δέ, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς θεᾶς, ἀνέρχεται συνεσπειραμένος ὄφις. Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ἐπιφανείᾳ τῆς ἀσπίδος ὑπάρχει ἀνάγλυφος παράστασις, ἣτις πιθανῶς παριστᾷ Ἀμαζονομαχίαν, καθότι διακρίνεται ἐν αὐτῇ πολεμιστῆς κρατῶν φεύγοντα πολέμιον ἐκ τῆς κόμης, ὅπερ ἀρμόζει εἰς Ἀμαζονομαχίαν· ἀνάγλυφος παράστασις ὑπάρχει καὶ ἐν τῷ βάθρῳ.

Heydemann 780. Sybel 3730.—*Gazette des beaux arts* 1860 σ. 133 (F. Lenormant).—*Annali* 1861 πίν. OP σ. 334 (Conze).—*Arch. Zeitung* 1865 πίν. 196 (Conze).—O. Jahn: *Aus der Alterthumswissenschaft* πίν. I, 1, 2. — Michaelis: *Der Parthenon* πίν. 15, 1 σ. 273. — Overbeck: *Griech. Plastik* I σ. 253. — Friedrichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 466. Τὴν λοιπὴν βιβλιογραφίαν ἴδε ἐν τῷ τοῦ Sybel καταλόγῳ. — Brunn-Bruckmann: *Denkm. gr. und röm. Skulptur* ἀρ. 38. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 134.

129. Μικρὸν ἀγαλμα Ἀθηνᾶς εὐρεθὲν ἐν Ἀθήναις, παρὰ τὸ Βαρβάκειον, τῇ 18^ῃ Δεκεμβρίου 1880. Μάρμαρον

πεντελήσιον, οὗ ἡ ἐπιφάνεια λίαν ἐστιλβωμένη. Ὑψος μετὰ τῆς βάσεως 1,05, ἄνευ αὐτῆς 0,95.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶνε σπουδαιότατον ἀντίτυπον τῆς ἐν τῷ Παρθενῶνι χρυσελεφαντίνης Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου, σπουδαιότερον καὶ πιστότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 128, οὗ ὑπολείπεται μόνον κατὰ τοῦτο, ὅτι δὲν ἔχει τὰς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ἀσπίδος καὶ τοῦ βάρου ἀναγλύφους παραστάσεις. Κατὰ τὰ λοιπὰ ὁ τεχνίτης ἠθέλησε νὰ ἀναπαραστήσῃ τὸ πρωτότυπον προβαίνων πολλαχοῦ μέχρι τῶν καθ' ἕκαστα· ἐκ τούτου δὲ τὸ ἔργον αὐτοῦ ἔχει τι τὸ βαρὺ ἐν ταῖς μορφαῖς καὶ ταῖς ἀναλογίαις, ὡς ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ πιστῆς ἀπεικονίσεως κολοσσιαίου ἀγάλματος.

Ἡ θεὰ ἴσταται ὀρθία, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιῦ ποδός, καὶ εἶνε ἐνδεδυμένη ποδῆρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα καὶ τὸ καλούμενον διπλοίδιον, ἐζωσμένον κατὰ τὴν ὄσφυν διὰ ζώνης ληγούσης κατὰ τὰ δύο ἄκρα εἰς ἀντωπούς ὄφεις· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει ταπεινὸν κράνος ἔχον τὰ φάλαρα ἀνεσχησμένα, ἐπὶ τῆς κορυφῆς Σφίγγα, ἐφ' ἧς σώζονται ἔχνη κιτρίνου, ἐρυθροῦ καὶ κυανοῦ χρώματος, καὶ ἐκατέρωθεν Πήγασον (ἐλλείπει τοῦ ἐνός ἢ κεφαλῆ). τὸ στῆθος δὲ ἔχει κεκαλυμμένον διὰ τῆς φολιδωτῆς αἰγίδος, ἐχούσης περὶ τὴν περιφέρειαν ἔνδεκα συνεσπειραμένους ὄφεις καὶ ἐν τῷ κέντρῳ τὸ Γοργόνειον, οὗ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ αἱ ὄφρυς εἶνε κεχρωματισμένα ἐρυθρῷ χρώματι. Ἐχει δὲ ἀποθέσει τὴν ἀσπίδα, ὑφ' ἣν ἀνελίσσεται ὁ ὄφης, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἄπτεται αὐτῆς διὰ τῆς ἀριστερᾶς, ἐν ᾗ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς φέρει Νίκην (ἐλλείπει ἢ κεφαλῆ), ἥτις εἶνε ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἰμάτιον καὶ ἐκράτει διὰ τῶν χειρῶν τὰ ἄκρα στρογγύλης ταινίας. Στηρίζεται δὲ ἢ τὴν Νίκην φέρουσα χεὶρ ἐπὶ κίονος· ἀλλ' οὗτος θὰ εἶνε πρόσθετος, δὲν θὰ ὑπῆρχε δηλ. ἐν τῷ πρωτοτύπῳ, διότι θὰ ἐμνημόνευον αὐτοῦ βεβαίως οἱ ἀρχαῖοι, οἱ τοσοῦτον λεπτομερῶς τὸ

ἄγαλμα περιγράφοντες· ἄλλως αἱ μορφαὶ αὐτοῦ δὲν εἶνε ἑλληνηκῶν, ἀλλὰ ῥωμαϊκῶν χρόνων. Διὰ τοῦ προκειμένου ἄρα ἀγάλματος, ἂν ἀφαιρέσωμεν τὸν κίονα καὶ προσθέσωμεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος καὶ τοῦ βάρου, ὡς βλέπομεν ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 128 ἀγαλματίῳ ἀναγλύφους παραστάσεις, συλλαμβάνομεν πλήρη σχεδὸν ἔννοιαν τῆς μορφῆς τῆς χρυσελεφαντίνης Ἀθηναίας τοῦ Παρθενῶνος, οὐχὶ ὅμως καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας αὐτῆς, διότι τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶνε χειρωνακτικὸν ἔργον, μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων ποίημα, καὶ ἰκανῶς πλημμελὲς ἐν τῇ διαπλάσει τῶν μορφῶν καὶ ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν πτυχῶν, ἐπὶ σκληρότητι μάλιστα διακρινομένων.

Bull. de corr. hellénique (Am. Hauvette-Besnault 1881 σ. 54.— Π. Καββαδίας: Ἀθηνᾶ ἢ παρὰ τὸ Βαρβάκειον εὑρεθεῖσα ἐν σχέσει πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν τοῦ Παρθενῶνος 1881. — *Revue archéologique* XLI πίν. 4 σ. 41 (Hauvette-Besnault). — *Mittheilungen* 1880 σ. 370 καὶ 1881 πίν. 1, σ. 56 (K. Lange). — *Παγρασσός* 1881 σ. 33 (I. Δραγάτσης). — *Academy* 1881 σ. 124 (Newton). — *Schreiber: Die Athena Parthenos* (Abhandlungen d. k. Sächs. Ges. d. Wiss. XIX, 5) πίν. 1 σ. 545.—Lucy M. Mitchell: *A history of ancient sculpture* σ. 309. — *Arch. Zeitung* 1883 σ. 193, 277 (Schreiber) καὶ 1884 σ. 61 (Sallet). — Friederichs - Wolters: *Bausteine* ἀρ. 467. — Brunn-Bruckmann: *Denkm. gr. und röm Skulptur* ἀρ. 39, 40.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 135.

130-135. Γλυπτὰ εὑρεθέντα ἐν Δήλῳ, ἐν ἔτει 1877, πλησίον μικροῦ ναοῦ κειμένου παρὰ τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος⁽¹⁾. Μέγεθος $\frac{2}{3}$ περίπου τοῦ φυσικοῦ. Μάρμαρον πεντελῆσιον. Διατήρησις κακὴ ἐξ ἀτμοσφαιρικῆς ἐπιδράσεως προελθοῦσα.

Τὰ ἀγάλματα ταῦτα ἐξέλαβεν ὁ Homolle ὡς προερχόμενα

(1) Ὁ ναὸς οὗτος εἶνε δεδηλωμένος διὰ τοῦ H ἐν τῷ ἐν *Revue arch.* (1880 πίν. 16) δημοσιευμένῳ τοπογραφικῷ σχεδίῳ τῶν ἐν Δήλῳ ἀνασκαφῶν.

ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος· ἀλλ' ὁ Furtwängler δι' ἰσχυρῶν λόγων ἀπέδειξεν ὅτι δὲν ἀνέκειντο ἐν αετώμασιν, ἀλλ' ἦσαν ἀκρωτήρια τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος ναοῦ, παρ' ᾧ εὐρέθησαν.

Τὰ ὑπ' ἀρ. 130-132 ἴσταντο ἐπὶ μιᾶς κοινῆς βάσεως καὶ ἀπετέλουν τὸ μέσον, ἦτοι τὸ ὑπὲρ τὴν κορυφὴν τοῦ αετώματος δυτικὸν ἀκρωτήριον τοῦ ἀνωτέρω ναοῦ· παρίστων δὲ πιθανῶς τὴν **Ἡὼ ἀρπάζουσαν τὸν Κέφαλον**⁽¹⁾. Ἡ ὑπ' ἀρ. **130** Ἡὼς (σώζεται μόνον τὸ ἄνω μέρος τοῦ κορμοῦ. Ὑψ. 0,47) ἦτο πτερωτή, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν κατὰ τὰ νῶτα πρὸς ἔνθεσιν τῶν πτερούγων χρησιμευσῶν ὀπῶν, καὶ φέρει τὸν κατὰ τὸ κάτω ἦμισυ τοῦ σώματος (ὑψ. 0,47) σωζόμενον *Κέφαλον* ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὄμου (Arch. Ztng 1882 σ. 337, A+C)· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη ἀχειριδῶτον χιτῶνα καὶ ἔφερε καὶ ἱμάτιον, εἰς τὰ ὄπισθεν τοῦ σώματος καταπίπτον. Ὁ ὑπ' ἀρ. **130^a** κορμὸς ζῶου φαίνεται ὅτι εἶνε κύων, ὁ περίφημος τοῦ Κεφάλου κύων Λαίλαψ, ἣν ἡ τέχνη καὶ ἐν ἄλλοις μνημεῖοις παρίστησι συνοδεύοντα τὸν κύριόν του· ἀπετέλει δὲ ὁ λιθὸς (ὑψ. 0,68), ᾧ συμφυῆς εἶνε ὁ κύων, μέρος συμφυῆς τῷ τῆς Ἡὼς συμπλέγματι, ὥσπερ ὁ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 133 συμπλέγματι ἵππος⁽²⁾. Αἱ δὲ ὑπ' ἀρ. 131 καὶ 132 *ρεάνιδες* εἶνε ἴσως Νύμφαι, αἵτινες περίτρομοι ἐπὶ τῇ ἀρπαγῇ φεύγουσι δρομαίως. Ἡ ὑπ' ἀρ. **131** (Arch. Ztng 1882 σ. 337 B καὶ Bull. de corr. hell. 1879 πίν. 10) εἶνε ἐνδεδυμένη ποδῆρη σχιστὸν χιτῶνα καταλείποντα γυμνὸν τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στήθους καὶ τὸ δεξιὸν σκέλος (ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, οἱ βραχίονες κάτωθεν τῶν ὤμων, ἡ δεξιὰ κνήμη καὶ ὁ ἄκρος ἀριστερὸς ποῦς· ὑψ. 0,85)· φεύγει δὲ πρὸς ἀριστερὰν τοῦ θεατοῦ καὶ ἔχει λίαν διεστηκότα τὰ σκέλη. Ἡ δὲ ὑπ' ἀρ. **132** (Arch. Ztng 1882, σ. 337 D καὶ Bull. de corr. hell. 1879 πίν. XII) εἶνε ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα, καὶ τὰ δύο τοῦ στήθους μέρη καλύπτοντα, καὶ φεύγει καὶ αὔτη, ὡς καὶ ἡ προηγουμένη, κατ' ἀντί-

(1) Τὴν διάταξιν τῶν ἀγαλμάτων τούτων ἴδε ἐν τῷ ἐν Arch. Zeitung (1882 σ. 337) σχεδιάσματι.

(2) Ἐν τῷ μνημονευθέντι τοῦ Furtwängler ἐν Arch. Zeitung σχεδιάσματι ὁ κύων ἔχει ἐσφαλμένην, ἀντίστροφον, θέσιν.

θετον ὅμως φράν. (Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, οἱ βραχίονες κάτωθεν τῶν ὤμων, καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τοῦ γόνατος περίπου. Ὑψ. 0,74).

Τὰ δὲ ὑπ' ἀρ. 133-134 ἴσταντο ὡσαύτως ἐπὶ μιᾶς κοινῆς βάσεως καὶ ἀπετέλουν τὸ ἀνατολικὸν ἀκρωτήριο τοῦ ναοῦ· παριστώσι δὲ πιθανῶς τὸν **Βορέαν ἀρπάζοντα τὴν Νύμφην Ὠρείθυιαν**⁽¹⁾. Ὁ ὑπ' ἀρ. 133 *Boréas* (Arch. Ztng 1882 σ. 339 E+H καὶ Bull. de corr. hell. 1879 πίν. XI) εἶχε πτέρυγας κατὰ τὰ νῶτα, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν σωζομένων ἐν τῷ μαρμάρῳ μεγάλων ὀπῶν (ἐλλείπουσιν ὁ ἀριστερὸς βραχίον καὶ ὀλόκληρα τὰ σκέλη), καὶ κρατεῖ τὴν Ὠρείθυιαν παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὤμον, συνέχων αὐτὴν διὰ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, δι' οὗ περιβάλλει τὴν ὄσφιν αὐτῆς, ἐν ᾧ διὰ τῆς δεξιᾶς θὰ ἐκράτει αὐτὴν ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος· ἔφερε δὲ χλαμύδα ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ ὀπίσθια καταπίπτουσαν. Ἡ Ὠρείθυια (ἐλλείπουσιν οἱ βραχίονες καὶ οἱ ἄκροι πόδες) περιλυπος ἔχει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ πλάγια κεκλιμένη καὶ προέτεινε ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας, οἰνεὶ ἔλεος αἰτουμένη, οὐχὶ ἵνα ἀντιστῇ ἀλλ' εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἄρπαγος ἀφιεμένη, γνωρίζουσα ὅτι πᾶσα ἀντίστασις εἶνε ματαία. Εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ εἶχε τὴν κόμην στεφάνη κεκοσμημένην, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν πρὸς προσάρτησιν αὐτῆς χρησιμευουσῶν ἐν τῷ μαρμάρῳ ὀπῶν· μετέωρος δὲ ἴσταμένη εἶνε συμφυῆς ὄγκῳ λίθου, μέχρι τῆς βάσεως τοῦ ὄλου ἀκρωτηρίου καθήκοντος, ᾧ συμπέφυκεν ὡσαύτως πρὸς δεξιὰν τρέχων ἵππος, ὡς φαίνεται (ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή καὶ τὰ ἄκρα), ἄρα ὁ ἵππος τοῦ Βορέου. Οὕτω σώζεται ὀλόκληρος ἡ Ὠρείθυια μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὴν μέχρι τοῦ βάρου, ὥστε τὸ ὄλον αὐτῆς ὕψος (ἦτοι 1,78) δεικνύει τὸ ὕψος τοῦ ἀκρωτηρίου. Ἐκατέρωθεν δὲ ὑπῆρχον δύο *vearides*, ἐταῖραι τῆς Ὠρείθυιας, ὧν σώζεται μόνον ἡ μία, ἡ ὑπ' ἀρ. **134** (Arch. Ztng 1882 σ. 339 F), ἥτις εἶνε ἐνδεδυμένη χιτῶνα καὶ ἔφυγε πρὸς δεξιὰν (ἐλλείπει τὸ πλεῖστον μέρος τῆς κεφαλῆς, οἱ βραχίονες καὶ τὸ ἀπὸ τῆς κοιλίας κατώτερον μέρος τοῦ σώματος. Ὑψ. 0,50).

(1) Τὴν διάταξιν τῶν τῶ ἀκρωτηρίου τοῦτο ἀποτελούντων ἀγαλμάτων ἴδε ἐν τοῖς ἐν Arch. Zeitung (1882 σ. 339 καὶ 341) σχεδιάσμασι.

Ἡ δὲ ὑπ' ἀρ. **135** μορφή εἶνε *Νίκη* καὶ θὰ ἀπετέλει, ὡς φαίνεται, γωνιαῖον ἀκρωτήριο τοῦ αὐτοῦ ναοῦ. Εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη ποδῆρη περὶ τὴν ὄσφυν ἐζώσμενον χιτῶνα καὶ εἶχε τὸν δεξιὸν βραχίονα καθειμένον καὶ τὸν ἀριστερὸν ἀνυψωμένον (Arch. Ztg 1882, σχεδιάσμα ἐν σελ. 341). Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ, ὁ ἀριστερὸς βραχίον, ὁ δεξιὸς πῆχυς καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τοῦ μέσου περίπου τῆς κνήμης. Ὑψ. 0,67.

Ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐκτεθειμένα εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀτμοσφαιράς τὰ προκείμενα ὑπ' ἀρ. 130-135 ἀγάλματα μεγίστας ὑπέστησαν κακώσεις, τῆς ἐπιφανείας τοῦ μαρμάρου ἐντελῶς σχεδὸν καταστραφείσης· ἀλλὰ καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστροφῇ διαλάμπει τὸ περίγραμμα τῶν μορφῶν, δεικνύον κάλλιστα ἔργα ἐλληνικῆς τέχνης, καὶ ἐκπλήσσει τὸν θεατὴν ἢ ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ καὶ τελειότητι διὰ λίαν τολμηρῶν καὶ ὀρμητικῶν κινήσεων θαυμασίᾳ παράστασις τῆς εἰκονίζομένης στιγμιαίας πράξεως. Ταῦτα δὲ καὶ ἕτερα ἅτινα γνωρίσματα, οἷον τὸ μικρὸν πρὸς τὸ στρογγύλον ἀποκλίνον ὠσειδὲς σχῆμα τῆς κεφαλῆς τῆς Ὀρειθυίας, καὶ οἱ μεγάλοι ἐπίπεδοι ὀφθαλμοὶ αὐτῆς, καὶ ἔτι τὸ εὐρὺ τῶν ὤμων τῶν γυναικείων μορφῶν, ἢ μεγάλῃ ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασις τῶν μαστῶν καὶ τὸ σχετικῶς στενὸν τῶν λαγόνων, ἃ εἶνε ἀρχαῖκά μαλλον γνωρίσματα, δεικνύουσιν ὅτι τὰ προκείμενα ἔργα ἐποιήθησαν πιθανῶς κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος. Ὡς πρὸς δὲ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας καὶ τὴν διάθεσιν καὶ τὴν κίνησιν τῶν μορφῶν ἱκανῆν ἔχουσιν ὁμοιότητα πρὸς τὴν *Νίκη*ν τοῦ Παιωνίου καὶ μάλιστα πρὸς τὰ ἀγάλματα τοῦ καλουμένου μνημείου τῶν *Νηρηίδων* ἐν *Ξάνθῳ*.

Ἐνδετήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 256-261 (πρὸς *Arch. Zeit.* 1886 σ. 5, 3).—*Bull. de corr. hellénique* (Homolle) 1879 σ. 515 πίν. X, XI, XII. Πρὸς καὶ *Monum. grecs* 1878 σ. 55.—*Arch. Zeitung* 1882 σ. 335 κ. ἐ. (A. Furtwängler). — *Lepsius: Mar-morstudien* ἀρ. 192.

136-138. Γλυπτά εὑρεθέντα ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ δαπάναις τῆς ἀρχ. Ἐταιρίας ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ⁽¹⁾, ἐν ἔτει 1882-1884. Μέγεθος ἡμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ κατὰ μέσον ὄρον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐκ τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως, ἐκ τοῦ μεγέθους καὶ ἐξ ὧν φέρουσιν ἐν τοῖς ὀπισθίοις μεγάλων ὀπῶν πρὸς προσαρμογὴν αὐτῶν τοίχῳ τινί, φαίνεται ὅτι ταῦτα ἴσταντο ἐν τοῖς ἀετώμασι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ παρίστων τὰ μὲν ἐν τῷ δυτικῷ ἀετώματι βεβαίως **Ἀμαζονομαχίαν**, τὰ δὲ ἐν τῷ ἀνατολικῷ πιθανῶς **Κενταυρομαχίαν**.

Τὰ ὑπ' ἀρ. 136-143 προέρχονται βεβαίως ἐκ τοῦ δυτικοῦ ἀετώματος τοῦ ναοῦ, ἦτοι ἐκ τῆς Ἀμαζονομαχίας, ἅτε εὑρεθέντα παρὰ τὴν δυτικὴν τοῦ ναοῦ πλευράν. Ταῦτα ἔχουσιν οὕτως: Ἄρ. **136**: Ἀμαζῶν ἔφιππος (Cavvadias: Fouilles d'Epidaure πίν. IX, 1. — Ἄρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 3, 1. — Brunn-Bruckmann: Denkmäler ἀρ. 20). Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, ὁ δεξιὸς βραχίον καὶ οἱ ἄκροι πόδες καὶ ἡ κεφαλή, τὰ ἐμπρόσθια ἄκρα, μέρος τῶν ὀπισθίων καὶ ἡ οὐρά τοῦ ἵππου. Ὑψος (τῆς Ἀμαζόνος) 0,72, μῆκος (τοῦ ἵππου) 0,70. Εἶνε ἐνδεδυμένη ἀχειρίδωτον ζώνη περὶ τὴν ὀσφὺν ἐζωσμένον χιτῶνα καὶ τὰ συνήθη ταῖς Ἀμαζόσι μέχρι τοῦ γόνατος σχεδὸν ἀνερχόμενα ὑψηλὰ ὑποδήματα, ἦτοι τὰς καλουμένας ἐνδρομίδας· παρίσταται δὲ μαχομένη, κρατοῦσα ἰσχυρῶς διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὰ ἡνία σὺν τῇ χαίτη τοῦ ἵππου καὶ ἔχουσα τὸν δεξιὸν βραχίονα ἠνωρθωμένον, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι ἐν τῇ ἄκρᾳ χειρὶ θὰ ἐκράτει ἀκόντιον, δι' οὗ προσέβαλλε τὸν πολέμιον. Τὰ ἡνία τοῦ ἵππου ἦσαν χαλκᾶ, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ἐν τῷ λαιμῷ αὐτοῦ τριῶν ὀπῶν, τῶν χρησιμευουσῶν πρὸς προσάρτησιν αὐτῶν. Τὰ ὀπίσθια δὲν εἶνε ἐντελῶς ἐξεργασμένα· κατὰ τὸ ἀριστερὸν δὲ πλάγιον τῆς Ἀμαζόνος ὑπάρχει μεγάλη ἐπιμήκης ὀπὴ πρὸς προσάρτησιν αὐτῆς τῷ τυμπάνῳ τοῦ ἀε-

(1) Ἐν ταῖς αὐταῖς ἀνασκαφαῖς εὑρέθησαν πρὸς τούτοις τὰ ὑπ' ἀρ. 159-174 ἔργα τῆς Γλυπτικῆς.

τώματος. — Ἄρ. **137**: Ἀμαζῶν πληγωμένη ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐν τῇ μεταξὺ τῶν δύο μαστῶν χώρα (Fouilles d'Épidaure πίν. IX, 4 καὶ Ἄρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 4, 10), ἐνθα ὑπάρχει ὀπή, ἐν ἣ θὰ ἦτο προσηρτημένον τὸ πληγῶσαν αὐτὴν χαλκοῦν βέλος (πρβ. καὶ ἄρ. 178). Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλή, ὁ δεξιὸς βραχίον, ὁ ἀριστερὸς πῆχυς, τὸ δεξιὸν σκέλος καὶ ὁ ἀριστερὸς ποὺς ἀπὸ τοῦ γόνατος. Σωζόμενον ὕψος 0,45. Εἶνε ἐνδεδυμένη τὸν συνήθη χιτῶνα, ὅστις καταλείπει γυμνὸν τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ στήθους, καὶ περισκελίδας· θανασίμως δ' οὔσα πληγωμένη παρίσταται τὴν στιγμὴν ἐκείνην καθ' ἣν ἐκλελυμένῳ τῷ σώματι πίπτει ἐκ τοῦ ἑαυτῆς ἵππου (μέρος τοῦ λαιμοῦ τοῦ ἵππου σώζεται ἐν τοῖς ὀπισθίοις). Κατὰ τὰ νῶτα ὑπάρχει μεγάλη ὀπή χρησιμεύουσα πρὸς προσάρτησιν αὐτῆς τῷ τυμπάνῳ. — Ἄρ. **138**: Τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κοιλίας κάτω μέρος (ὕψ. 0,27) ὀκλαζούσης καὶ διὰ μόνων τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στηριζομένης Ἀμαζόνας (Fouilles d'Épidaure πίν. IX, 6 καὶ Ἄρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 4, 11). Εἶνε ἐνδεδυμένη τὸν συνήθη χιτῶνα, καὶ ἔχουσα ἐν τῇ ἀριστερᾷ τὴν μηνοειδῆ αὐτῆς ἀσπίδα παρίσταται καταφανῶς ἀμυνομένη κατὰ ὑπερκειμένου πολεμίου. Τὸ ἀριστερὸν πλάγιον δὲν εἶνε ἐντελῶς ἐξεργασμένον, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι τοῦτο ἦτο ἐστραμμένον πρὸς τὸ τύμπανον τοῦ ἀετώματος. Ἐν τοῖς ὀπισθίοις δέ, ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ χιτῶνος κεκαλυμμένη πλίνθῳ τοῦ ἀγάλματος, ὑπάρχει ὀπή, ἣτις θὰ ἐχρησίμευε πρὸς προσάρτησιν ἐτέρας μορφῆς. — Ἄρ. **139**: Τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κοιλίας κάτω μέρος γονυκλινοῦς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους (ὕψ. 0,38) μαχομένης Ἀμαζόνας, ἐνδεδυμένης τὸν συνήθη χιτῶνα. — Ἄρ. **140**: Κεφαλή γυναικεία (Fouilles d'Épidaure πίν. IX, 9 καὶ Ἄρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 4, 1), ἣτις ἐν τῷ ἀετώματι ἦτο πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένη, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀκατεργάστου τοῦ δεξιοῦ αὐτῆς πλαγίου. Ἡ κόμη ἔχει περιεργον τὸ σχῆμα· πλόκαμοί τινες δηλ. εἶνε διατεταγμένοι κύκλῳ περὶ τὸ κρανίον ἐν εἴδει στεφάνου, καὶ δύο ἐξ αὐτῶν ἀνέρχονται ὑπὲρ τὸ μέτωπον οἰοεὶ ὡς ταινία πρὸς σύνδεσιν τῶν ἄλλων· ὑπὲρ τοὺς κυκλικῶς δὲ διατεταγμένους τούτους πλοκάμους ὑπῆρχε κόσμημά τι

τῆς κόμης, ἐξ ἄλλης ὕλης, ἐν σχήματι πλέγματος, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν σωζομένων πολλῶν ὀπῶν. Αἱ μορφαὶ τοῦ προσώπου ἔχουσι ἴτι τὸ ἀνδρικόν, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι εἶνε ἴσως κεφαλὴ Ἀμαζόνος. Ὑψος τοῦ προσώπου 0,115. — Ἀρ. 141: Ἄνω ἔμπροσθεν τεμάχιον κεφαλῆς Ἀμαζόνος (Fouilles d'Epidaure πίν. IX, 10 καὶ Ἀρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 4, 3) διακρινομένης ἐξ οὗ φέρει φρυγικοῦ πύλου. Ὑψ. 0,15. — Ἀρ. 142: Πρόσωπον θνησκούσης μορφῆς (Fouilles d'Epidaure πίν. IX, 11 καὶ Ἀρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 4, 4), ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς ὅλης ἐκφράσεως καὶ ἰδίως ἐκ τῶν ἡμικεκλισμένων ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ἀνεσπασμένων χειλέων. Εἶνε δὲ γυναικεῖας μᾶλλον μορφῆς, ὡς φαίνεται, ἴσως ἄρα Ἀμαζόνος. Ὑψ. 0,10. — Ἀρ. 143: Κεφαλὴ ἵππου (Fouilles d'Epidaure πίν. IX, 12 καὶ Ἀρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 4, 5-6), οὗ τὰ ἡνία ἦσαν χαλκᾶ, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν πρὸς προσάρτησιν αὐτῶν χρησιμευσῶν πέντε σωζομένων ὀπῶν. Αὕτη δὲν εὑρέθη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς, ἀλλ' εὑρέθη πολὺ πρότερον, ὅτε εἶχον γαίνει λαθραῖα ἀνασκαφαὶ ὑπὸ χωρικοῦ ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ ἠγοράσθη ὑπ' ἐμοῦ παρὰ τοῦ εὐρόντος χωρικοῦ ἀντὶ δραχμῶν 15· ἀνήκει δὲ καταφανῶς εἰς ἵππον Ἀμαζόνος, εἰς σύμπλεγμα δηλ. τοιοῦτον, οἷον τὸ ὑπ' ἀρ. 70, ὡς ἐκ τοῦ μεγέθους, ἐκ τοῦ μαρμαροῦ καὶ ἐκ τῆς ἐργασίας δῆλον γίνεται. Ἦτο δὲ ἐστραμμένη πρὸς δεξιάν τοῦ θεατοῦ, ὡς φαίνεται, διότι τὸ ἀριστερὸν πλάγιον αὐτῆς δὲν εἶνε ἐντελῶς ἐξεργασμένον· τοῦτο ἄρα ἦτο ἐστραμμένον πρὸς τὸ τύμπανον τοῦ ἀετώματος. Ἐλλείπει τὸ πρόσθιον ἄκρον. Σωζόμενον μῆκος 0,24.

Τὰ ὑπ' ἀρ. 144-147⁶ προέρχονται πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ ἀετώματος, ἅτε εὑρεθέντα παρὰ τὴν ἀνατολικὴν τοῦ ναοῦ πλευράν, ἥτοι ἐκ τῆς εἰκονιζομένης ἴσως ἐν τῷ ἀετώματι ἐκείνῳ Κενταυρομαχίας. Ταῦτα ἔχουσιν ὡς ἐξῆς: Ἀρ. 144: Κεφαλὴ πωγωνοφόρος (Fouilles d'Epidaure πίν. IX, 13 καὶ Ἀρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 4, 7), ἣν πολέμιος διὰ σωζομένης αὐτοῦ ἄκρας ἀριστερᾶς χειρὸς κρατεῖ ἠρπαγμένην ἀπὸ τῆς κόμης. Εἶνε ἴσως κεφαλὴ Κενταύρου· παραδόξως ὅμως ἡ κόμη εἶνε κεκαλυμμένη ἱματίῳ, ὡς φαίνεται. Ἐλλείπει τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ ἔμπροσθεν μέ-

ρος τοῦ πώγωνος. Ὑψος τοῦ προσώπου σὺν τῷ πώγωνι 0,15. — Ἄρ. **143**: Τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κοιλίας κάτω μέρος ὀκλάζοντος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν στηριζομένου *πολεμιστοῦ*, ὅστις ἔφερε *χλαμύδα* κατὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον τοῦ σώματος μέχρι τοῦ ἐδάφους κατερχομένην. Ἐλλείπουσιν ἀμφότερα τὰ γόνατα μετὰ ἰκανοῦ μέρους τοῦ σκέλους. Σωζόμενον ὕψος 0,34. — Ἄρ. **146**: Τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος κάτω μέρος τοῦ σώματος *γονατισμένης γυναικὸς* ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ ἐχούσης στάσιν *βεβιασμένην* καὶ ὀρημητικὴν, τοιαύτην, ὥστε φαίνεται ὅτι θὰ εἶνε *Λαπιθίς* ἣτις ἐπάλαιε πρὸς Κένταυρον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτῆς ἀμυνομένη. Σωζόμενον ὕψος 0,80. — Ἄρ. **146**⁶: *Τεμάχιον* τοῦ μέσου τοῦ σώματος *γυναικὸς* ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ. Καὶ αὕτη εἰκονίζετο ἀγωνιζομένη κατὰ *πολεμίου* καὶ ἐγονατισμένη. Συμφυῆς τῷ σώματι ταύτης σώζεται *τεμάχιον κνήμης ἀνδρὸς* (*Λαπίθου*). Μέγεθος μείζον σχεδὸν τοῦ φυσικοῦ. Σωζόμενον μῆκος 0,63. — Ἄρ. **147**: Ἄκρα δεξιὰ *χεὶρ* κρατοῦσα *δυσδιάκριτόν τι πρᾶγμα* (*Fouilles d'Epidaure* πίν. IX, 14), ἴσως εἰδῶλον θεότητος, κατὰ τὰ ἐν τῇ *ζωοφόρῳ* τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν *Φιγαλία*, ἐν ἣ Ἰαπιθίς φεύγουσα Κένταυρον κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ εἰδῶλον θεότητος, οἶονεὶ ἔλεος παρ' αὐτῆς καὶ δι' αὐτῆς αἰτουμένη. Ὑψ. 0,17. — Ἄρ. **147**^α: Ἀριστερὸς *γυμνὸς βραχίων*, ὃν *πολέμιος* κρατεῖ διὰ τῆς ἄκρας δεξιᾶς *χειρὸς*. Μῆκος τοῦ σωζομένου μέρους τοῦ βραχίονος 0,27. — Ἄρ. **147**^β: *Τεμάχιον γυναικείας* (;) *κεφαλῆς*, ἦτοι τὸ μέσον τοῦ κρανίου σὺν τῷ μετώπῳ καὶ τοῖς δύο ὀφθαλμοῖς. Σωζόμενον ὕψος 0,14 πλάτος 0,145.

Τὰ ὑπ' ἄρ. 148-155 εὐρέθησαν ἐντετειχισμένα ἐν μεταγενεστέροις τοιχίσκοις, μετὰξὺ τῆς δυτικῆς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ πλευρᾶς καὶ τῆς θόλου τοῦ Πολυκλείτου, ὥστε ἄγνωστον εἶνε ἐκ τίνος τῶν ἀετωμάτων ἕκαστον προέρχεται, διότι ναὶ μὲν εὐρέθησαν πλησιέστερον τῆς δυτικῆς τοῦ ναοῦ πλευρᾶς, ἀλλὰ δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι καὶ ἐκ τῶν ἐν τῷ δυτικῷ ἀετώματι ἀγαλμάτων προέρχονται, διότι, ἀφ' οὗ ἦσαν ἐντετειχισμένα, δυνατόν νὰ ἐκομίσθησαν ἐκεῖ καὶ ἐκ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς. Ταῦτα ἔχουσιν οὕτως: Ἄρ.

148: Κορμός γυμνοῦ πολεμιστοῦ (Fouilles d'Epidaure. πίν. X, 20 καὶ Ἀρχ. Ἐφημ. 1885 πίν. 1, 1), ὅστις ἐν πλήρει ἰσχύϊ καὶ ἐντάσει τοῦ σώματος μάχεται. Τὸ σῶμα εἶχε κεκλιμένον πρὸς δεξιάν, προσπεπτωκῶς ἐπὶ τοῦ κεκαμμένου κατὰ τὸ γόνυ ἀριστεροῦ σκέλους, δι' οὗ ἄκροις τοῦ ποδὸς δακτύλοις ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ τὸ δεξιὸν σκέλος πρὸς ἀριστερὰν ἔχων τεταμένον· τοιαύτην δ' ἔχων στάσιν προσέβαλλε τὸν πολέμιον δι' ἀκοντίου, ὃ θὰ εἶχεν ἐν τῇ δεξιᾷ, ἐν ᾗ διὰ τοῦ πρὸς τὰ ἐμπρὸς τεταμένου ἀριστεροῦ βραχίονος θὰ ἐκράτει τὴν ἀσπίδα. Κατὰ τὰ νῶτα ὑπάρχει μεγάλη ὀπή πρὸς προσάρτησιν τῆς μορφῆς τῷ τυμπάνῳ τοῦ αἰτώματος. Ὑψος 0,57.—Ἀρ. **149**: Τὸ ἀπὸ τοῦ θώρακος μέχρι τῆς κάτω κοιλίας (ὑψ. 0,39) ἔμπροσθεν μέρος κορμοῦ γυναικείας μορφῆς, ἐνδεδυμένης ζώνῃ περι τὴν ὀσφὺν ἐζωσμένον χιτῶνα, ὅστις καταλείπει τὸ ἀριστερὸν ἦμισυ τοῦ στήθους γυμνόν.—Ἀρ. **150**: Τὸ ἄνω μέρος κορμοῦ γυναικείας μορφῆς (0,25), ἐνδεδυμένης χιτῶνα καταλείποντα γυμνόν τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ στήθους καὶ ἐχούσης τὴν κόμην διατεταγμένην εἰς βοστρύχους, φερομένους κατὰ τὰ νῶτα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων. Εἶνε τεθραυσμένος εἰς δύο κατὰ μῆκος τεμάχια, ἃ προσαρμύζουσιν ἐν τοῖς ὀπισθεν· ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ὁμῶς ἐλλείπει σφηνοειδὲς κατὰ τὸν δεξιὸν μαστὸν τεμάχιον, ὃ εἶνε νῦν γύψῳ συμπεπληρωμένον.—Ἀρ. **151**: Ἄνω μέρος κορμοῦ (ὑψ. 0,21) γυμνοῦ *veariou* (Fouilles d'Epidaure πίν. IX, 7 καὶ Ἀρχ. Ἐφημ. 1884 πίν. 4, 12), πολεμιστοῦ, ὡς φαίνεται. Ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου σώζεται τεμάχιον δυσδιαγνώστου πράγματος.—Ἀρ. **152**: Τεμάχιον ἀπὸ τῆς κάτω κοιλίας μέχρι τῶν γονάτων (ὑψ. 0,33) ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κειμένου θενεῶτος ἢ θνήσκοντος πολεμιστοῦ, ὅστις θὰ ἔκειτο ἐν τινι τῶν γωνιῶν τῶν αἰτωμάτων, ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ σκέλους σώζεται καὶ ἡ ὁμώνυμος ἄκρα χεῖρ.—Ἀρ. **153**: Κεφαλὴ γυναικεία (Ἀμαζόνος;) πρὸς τὰ ἄνω οὔσα ἐστραμμένη καὶ οἰονεὶ περίλυπος (Fouilles d'Epidaure πίν. X, 19 καὶ Ἀρχ. Ἐφημ. 1885 πίν. 1, 2). Ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τῆς κόμης ὁμοιάζει ἐν μέρει τῇ ὑπ' ἀρ. 140. Ἐλλείπει μέρος τοῦ πώγωνος καὶ τῆς δεξιᾶς παρειᾶς. Ὑψος τοῦ προσώπου 0,11.—Ἀρ. **154**:

Κεφαλή γυναικεία (Fouilles d'Epidaure πίν. IX, 8. — 'Αρχ. 'Εφ. 1884 πίν. 4, 2) ἔχουσα τὴν κόμην πέπλω κεκαλυμμένην, καὶ οὔσα ἐστραμμένη πρὸς τὰ ἄνω. Τὸ δεξιὸν πλάγιον μέρος δὲν εἶνε ἐντελῶς ἐξεργασμένον. Ἐλλείπει τὸ ὀπισθεν τοῦ κρανίου μέρος. Ὑψος τοῦ προσώπου 0,105. — 'Αρχ. **155**: Ἄνω μέρος κορμοῦ (ὑψ. 0,28) σὺν τῇ δεξιᾷ χειρὶ πτερωτῆς *Νίκης* (Fouilles d'Epidaure πίν. IX, 5, 5^α. — 'Αρχ. 'Εφημ. 1884 πίν. 4, 8 καὶ 9), κρατούσης ἐν τῇ ἄκρᾳ δεξιᾷ χειρὶ πτηνὸν καὶ ἐνδεδυμένης χιτῶνα καὶ ἱμάτιον συνεπτυγμένον καὶ ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ πῆχους εἰς τὰ κάτω κατερχόμενον, διατεταγμένον δηλ. κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς φαίνεται τρόπον, καθ' ὃν εἶνε διατεταγμένον ἐν τῇ *Νίκῃ*, ἣν κρατεῖ ἢ παρὰ τὸ *Βαρβάκειον* εὐρεθεῖσα Ἀθηνᾶ (ἴδ. ἀρ. 129). "Οτι δὲ προέρχεται ἐκ τινος τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ, δείκνυται ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας, ἐκ τοῦ μεγέθους καὶ ἰδίως ἐξ ὧν ἔχει ἐν τοῖς ὀπισθίοις ὀπῶν, αἵτινες θὰ ἐχρησίμευον πρὸς προσάρτησιν αὐτῆς τῷ τυμπάνῳ. Τὸ κατὰ τοὺς ὤμους ἄνω ἄκρον τῶν πτερούγων εἶνε ἀποκομμένον οὕτως, ὥστε ἀποτελεῖ μετὰ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τῶν ὤμων τὸ αὐτὸ ὀριζόντιον ἐπίπεδον. Τοῦτο δὲ θὰ ἐγένετο δι' ἄλλειψιν χώρου· θὰ παρημπόδιζε δηλ. ἐνταῦθα τὸν ἐν τῇ φυσικῇ μορφῇ σχηματισμὸν τῶν πτερούγων ἢ προεξέχουσα πλάξ τοῦ γείσου. Ἐκ τούτου δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι δὲν ἦτο ὀλόκληρος ἡ *Νίκη* ἐντὸς τοῦ τριγωνικοῦ χώρου τοῦ ἀετώματος, ἀλλ' ἡ κεφαλή ἐξείχε τοῦ γείσου· οὕτω δὲ θὰ παρίστατο ἴσως τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καθ' ἣν κατελθοῦσα ἐξ οὐρανοῦ κατελάμβανε θέσιν ἐν τῷ ἀετώματι, ἐν ἐξέχοντί τινι μέρει αὐτοῦ (1).

Αἱ δὲ ὑπ' ἀρ. **156** καὶ **157** δύο ἐφιπποὶ γυναικεῖαι μορφᾶι (Fouilles d'Epidaure πίν. IX, 2, 3, 3^α. — 'Αρχ. 'Εφημ. 1884 πίν. 3,

(1) Ὡς πρὸς τὸ πτηνόν, ὃ κρατεῖ ἡ *Νίκη* αὕτη ἐν τῇ δεξιᾷ, σημειωτέον ὅτι μόνον ἐν τῇ *Νίκῃ* τοῦ Παιωνίου παρίσταται ἡ *Νίκη* μετὰ πτηνοῦ· ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν παράστασιν ἐκείνην πιθανῶς πως ἐλέχθη ὅτι διὰ τοῦ πτηνοῦ ἠθέλησεν ὁ Παιώνιος νὰ δηλώσῃ τὴν πτῆσιν, ἐν ἣ παρίστα τὴν θεάν· ἐν τῇ προκειμένη ὅμως περιπτώσει ὁ λόγος οὕτος φαίνεται ἥττον πιθανός, διότι ἡ *Νίκη* αὕτη δὲν ἔπατο πλέον εἰς τὰ αἰθέρια ὑψη. Ἴσως τὸ πτηνὸν εἶνε ἄγνωστον ἡμῖν ἐξ ἄλλων μνημείων σύμβολον τῆς *Νίκης*· θὰ ἦτο δὲ κατάλληλον ὄντως σύμβολον τῆς ἀδιαλείπτως ἱπταμένης καὶ ἐν κινήσει διατελούσης θεᾶς.

2 και 3. — Brunn-Bruckmann αρ. 19). εὑρέθησαν παρὰ τὴν δυτικὴν τοῦ ναοῦ πλευρὰν σὺν ταῖς ἀνωτέρω ὑπ' ἀρ. 136-139 Ἀμαζόσι. (Ἐλλείπουσιν αἱ κεφαλαὶ αὐτῶν καὶ αἱ τῶν ἵππων, οἱ ἐμπρόσθιοι πόδες καὶ αἱ οὐραὶ τῶν ἵππων, ὁ δεξιὸς βραχίον τῆς ὑπ' ἀρ. 156, ὁ ἀριστερὸς πῆχυς καὶ οἱ ἄκροι πόδες τῆς ὑπ' ἀρ. 157. Ὑψος αὐτῶν, ὡς ἐπὶ τῶν ἵππων κἀθηνται, 0,68 καὶ 0,65). Ἀμφότεραι κἀθηνται ἐπιχαρίτως καὶ ἐν ἀπολύτῳ ἡρεμίᾳ ἐπὶ τῶν ἵππων, ὧν περιπτύσσουσιν ἐν μέρει τὸν λαιμὸν διὰ τῆς ἐτέρας τῶν χειρῶν, καὶ φέρουσι ποδῆρη πολύπτυχον χιτῶνα καὶ πέπλον. Οὕτως ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀντίθετον ὅμως στάσιν, ἢ μὲν δηλ. ὑπ' ἀρ. 156 βαίνει πρὸς δεξιάν, ἢ δὲ ὑπ' ἀρ. 157 πρὸς ἀριστεράν· διαφέρουσι ὅμως ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τοῦ ἱματισμοῦ. Ἡ μὲν ὑπ' ἀρ. 156 φέρει χιτῶνα καταλείποντα γυμνὸν τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ στῆθους καὶ ἔχει διατεταγμένον τὸν πέπλον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου διὰ τῶν ὀπισθίων τοῦ σώματος ἐπὶ τῶν γονάτων φερόμενον, ὃν συγκρατεῖ ἐκεῖ διὰ τῆς σωζομένης ἐν τῷ λίθῳ ἄκρας δεξιάς χειρός, ἢ δὲ ὑπ' ἀρ. 157 φέρει χιτῶνα καλύπτοντα ὀλόκληρον τὸ στῆθος καὶ ἔχει διατεταγμένον οὕτω τὸν πέπλον, ὥστε τὸ μὲν ἕτερον τῶν ἄκρων αὐτοῦ ἔχει ἐπιθέσει ἐπὶ τῶν γονάτων, ὃ συγκρατεῖ μάλιστα δι' αὐτῶν, τὸ δὲ ἕτερον διὰ τῶν ὀπισθίων τοῦ σώματος, πρὸς τὰ ἄνω φερόμενον, ἀνεῖχε διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός. Τὰ σώματα τῶν ἵππων εἶνε σχετικῶς βραχέα καὶ οἰοεὶ πεπιεσμένα, στεροῦνται δὲ ἐν μέρει ὀπισθίων ἄκρων, διότι τούτοις συμπέφυκεν ὄγκος λίθου ὡς πλίνθος χρησιμεύων, οὕτως ἀνόμαλον ἔχων τὴν ἐπιφάνειαν, ἰδίως ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 156, ὥστε φαίνεται ὅτι δηλοῦνται δι' αὐτοῦ κύματα θαλάσσης. Τοῦτο δὲ καὶ ἔτι ὁ τρόπος, καθ' ὃν κἀθηνται αἱ μορφαὶ ἐπὶ τῶν ἵππων, καὶ ἡ διάθεσις τοῦ ἱματισμοῦ δεικνύουσιν ὅτι αὐταὶ εἶνε πιθανῶς Νηρηίδες, αἵτινες ἀνέρχονται ἐκ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης οὕτως, ὥστε τὰ ὀπίσθια ἄκρα τῶν καλπαζόντων ἵππων εἶνε εἰσέτι βεβυθισμένα ἐν τῷ ὕδατι (¹). Ἐκ τοῦ τόπου δὲ τῆς εὑρέ-

(¹) Ὅτι Νηρηίδες βαινουσιν οὐχὶ ἐπὶ θαλασσίῳ, ὡς συνήθως, ἀλλ' ἐπὶ γηίνῳ ἵππου οὐδόλως παράδοξον, διότι καὶ αὐτὸν τὸν τῆς θαλάσσης θεὸν Ποσειδῶνα παρῆστησεν ἡ τέχνη ἐπιβαίνοντα γηίνων ταύρων καὶ ὄχουμένον ἐφ' ἄρματος, συρομέ-

σεως ὀρμώμενος καὶ ἔτι ἐκ τοῦ τριγωνικοῦ, οὕτως εἰπεῖν, σχήματος αὐτῶν ὑπέθεσα τὸ πρῶτον (Ἀρχ. Ἐφημ. 1884 σ. 53) ὅτι αὐταὶ ἴσταντο ἐν ταῖς γωνίαις τοῦ δυτικοῦ ἀετώματος, ἐν ᾧ εἰκονίζετο ἡ Ἀμαζονομαχία, ὑπέθεσα δηλ. ὅτι περίεργοι φύσει οὔσαι αἱ Νηρηίδες, ὥσπερ συνήχθησαν περὶ τὸν θρηνοῦντα ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Πατρόκλου Ἀχιλλέα (Ἰλ. ΙΗ'. στ. 37) καὶ ἐξήλθον τῆς θαλάσσης ἵνα ἴδωσι τὸν γάμον τοῦ Νεοπτολέμου καὶ τῆς Ἑρμιόνης (Παυσ. 3, 26, 7), οὕτω καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἐξήλθον τῆς θαλάσσης καὶ κατέλαβον θέσιν ἐν τῷ ἀετώματι ὡς θεαταὶ τῆς μάχης. Ἄλλ' ἐξακριβώσαντος ὕστερον τοῦ Dörpfeld τὸ ὕψος τῶν ἀετωμάτων, ἐφάνη ὅτι αἱ μορφαὶ αὐταὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἴστανται κατὰ τὰς γωνίας, ἔνεκα τοῦ ὕψους αὐτῶν, ἀλλὰ θὰ ἐπλησίαζον πρὸς τὸ κέντρον, ὥστε θὰ ἐπέφερον σύγχυσιν καὶ θὰ διέκοπτον τὴν ἐν τῷ ἀετώματι παριστωμένην μάχην. Ἡ ὑπόθεσις ἄρα ὅτι αὐταὶ ἀνέκειντο ἐν τῷ ἀετώματι προσκρούει κατὰ ἰσχυροτάτου λόγου. Ἄλλ' ἀφ' οὗ ἔνεκα τοῦ τύπου τῆς εὐρέσεως ἀναγκασόμεθα νὰ σχετίσωμεν αὐτὰς ὀπωσδήποτε πρὸς τὸν ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὑπολείπεται νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι αὐταὶ ἦσαν ἀκρωτήρια τῆς δυτικῆς τοῦ ναοῦ πλευρᾶς, ὅτι δηλ. ἡ ἐκάστη αὐτῶν ἴστατο ἐπὶ ἰδίᾳ βάσει καὶ οὕτως ἀπετέλουν τὰ δύο κατὰ τὰς ἄκρας γωνίας τοῦ ἀετώματος ἀκρωτήρια, ἢ ὅτι καὶ αἱ δύο ἴσταντο ἐπὶ μιᾶς κοινῆς βάσεως ἐκατέρωθεν ἐτέρας τινὸς ἐν τῷ μέσῳ ἰσταμένης μορφῆς καὶ οὕτω σὺν αὐτῇ ἀπετέλουν τὸ μέσον ἀκρωτήριο, ἀπετέλουν δηλ. πολύμορφον ἀκρωτήριο τοιοῦτον, οἷον λ. χ. τὸ τὴν ἀρπαγὴν τοῦ Κεφάλου παριστῶν (ἴδ. ἀρ. 130-132).

Τὸ δὲ ἐπ' ἀρ. **158** εἶνε μικρὸν ἄγαλμα *γυναικείας μορφῆς* (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ ἀριστερὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος) ἐπὶ συμφυοῦς αὐτῷ καὶ τῇ πλίνθῳ βράχου καθήμενης (ὑψ. 0,38). Φέρει χιτῶνα μετὰ διπλοῖδιου, ἐζωσμένον ὑπὸ τοὺς μαστοὺς, καὶ ἱμάτιον, οὐτινος τὸ μὲν ἔτερον ἄκρον, ἐκ τῶν ὀπισθίων ἄνω φερόμενον

• νου ὑπὸ γηίνων ἵππων. Ἐν τῇ Λάρνακι δὲ τοῦ Κυψέλου εἰκονίζοντο αὐταὶ αἱ Νηρηίδες ἐπὶ ἀρμάτων συρομένων ὑπὸ πτερωτῶν ἵππων, ὅ ἐστι γηίνων ἵππων, πτερωτῶν, κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἀσιατιζούσης τέχνης.

ἀνείχεν ὑψηλὰ τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ, τὸ δὲ ἕτερον εἶνε ἐρριμένον ἐπὶ τῶν γονάτων, ἔνθα ἔχει καὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα. Τοῦτο δὲν εὐρέθη πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὡς τὰ προηγούμενα γλυπτὰ, ἀλλ' εἰς ἰκανὴν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν, εἰς τὸ αὐτὸ μέρος καὶ συγχρόνως τῇ κεφαλῇ τῆς ὑπ' ἀρ. 160 Νίκης (ἴδ. Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 303 καὶ Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11 ζ'). ἀλλ' ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας αὐτοῦ, τὸ μέγεθος καὶ τὸ ἐν μέρει ἀκατέργαστον τῶν ὀπισθίων δεικνύουσιν ὅτι καὶ τοῦτο προέρχεται ἴσως ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ πιθανῶς ἀετώματος ἅτε πλησιέστερον εἰς τοῦτο εὐρεθὲν· θὰ ἴστατο δὲ κατὰ μίαν τῶν γωνιῶν τοῦ ἀετώματος καὶ θὰ παριστᾷ ἴσως θεάν τινα ἢ ἐγχωρίαν νύμφην, ὡς ἐξ ἀναλογίας πρὸς παραστάσεις ἐν ἄλλοις ἀετώμασι δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν. — 138^α Διάφορα τεμάχια (1).

(1) Ἐν τῇ χώρῳ τῇ περὶ τὸ κρηπίδωμα τοῦ ναοῦ, εἰς μικρὰν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἀπόστασιν, εὐρέθησαν τῆδε κακίσε διεσπαρμένα πρὸς τούτοις τεμάχια ἀγαλμάτων, ἅτινα ἐκ τοῦ μεγέθους, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ μαρμάρου καὶ τῆς φθορᾶς αὐτοῦ, καὶ ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας φαίνεται ὅτι προέρχονται, τὰ πλεῖστα τοῦλάχιστον, ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασιν ἀγαλμάτων. Ταῦτα φέρουσιν ἀριθμὸν 158^α καὶ εἶνε τα ἐξῆς: 158^α. Τεμάχιον ἐμπροσθίου ἄνω μέρους κεφαλῆς, ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ μέχρι τοῦ κρανίου.—158^α. Ἄκρα ἀριστερὰ χεῖρ κρατοῦσα ἱμάτιον, μεγέθους μικροτέρου τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ.—158^α. Ἄκρα ἀριστερὰ χεῖρ κρατοῦσα ἱμάτιον, ὡς καὶ ἡ προηγουμένη, μεγέθους ὅμως σχεδὸν φυσικοῦ.—158^α. Δεξιὰ χεῖρ ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ πήχεως, κρατοῦσα τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐτέρας μορφῆς.—158^α. Ἄκρα δεξιὰ χεῖρ στηριζομένη ἐπὶ τῆς πλίνθου ἀγάλματος, ἐφ' ἧς καὶ ἱμάτιον. — 158^α. Ἄκρα δεξιὰ χεῖρ κρατοῦσα πρᾶγμα τι, οἶονεὶ λαβὴν μαχαίρας (;).—158^α. Ἐνδεκα ἕτεραι ἄκραι χεῖρες μορφῶν ἡμίσεος φυσικοῦ μεγέθους καὶ τινες ὀλίγον τι μικροτέρων.—158^α. Ἐἰς ἄκρος δεξιὸς ποὺς ὀλόκληρος, καὶ ἐμπροσθία μέρη ἐτέρων ἐξ ποδῶν. — 158^α. Τρία τεμάχια τοῦ περὶ τὸν ὄμων μέρους μορφῶν, ὧν αἱ μὲν δύο γυμναί, ἡ δὲ τρίτη χλαμυδοφόρος.—158^α. Τεμάχιον λίθου, ἐφ' οὗ ἱμάτιον καὶ συμπεφυκὸς γονατισμένον σκέλος πολεμιστοῦ.—158^α. Γόνυ μετὰ μέρους τῆς κνήμης Ἀμαζόνος, φερούσης τοιαῦτα ὑποδήματα, οἷα φέρει ἡ ὑπ' ἀρ. 136. — 158^α. Γόνυ μετὰ μέρους τοῦ μηροῦ Ἀμαζόνος, ὡς φαίνεται, τοιαύτης, οἷα ἡ ὑπ' ἀρ. 136.—158^α. Τρία γονατισμένα σκέλη πολεμιστῶν ἢ Ἀμαζόνων.—158^α. Ἀριστερὸς γυμνὸς μηρός, μεγέθους ὀλίγον τι μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, καὶ ἰσομεθέης δεξιὸς μηρός μετὰ τοῦ γόνατος.—158^α. Δεξιὸν γόνυ μετὰ μέρους τοῦ μηροῦ καὶ τῆς κνήμης, μεγέθους μείζονος τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ. — 158^α. Δεξιὰ κνήμη μετὰ τοῦ γόνατος καὶ μέρους τοῦ μηροῦ, μεγέθους ἡμίσεος περίπου φυσικοῦ.—158^α. Πλεῖστα τεμάχια σκελῶν ὡς τὸ πολὺ καὶ βραχιόνων καὶ τεμάχιον πτέρυγος.—158^α. Δύο ὀπλαί, ἄνω σιαγὼν καὶ δέκα τεμάχια ποδῶν ἵππων καὶ ἄλλα τεμάχια.

Ἐξ ἀτμοσφαιρικῆς ἐπιδράσεως καὶ ἐκ πυρκαϊᾶς, ὡς ἐνιαχοῦ φαίνεται, ὑπέστησαν τὰ προκείμενα ὑπ' ἀρ. 136·158 ἀγάλματα δεινὰς κακώσεις. Ἀλλὰ καίπερ οὕτως εἶνε ἐφαρμόμενα καὶ ἔτι εἰς τεμάχια συντετριμμένα καὶ ἠκρωτηριασμένα, εὐκόλως ὁμῶς διακρίνει τις ἐν αὐτοῖς ἔργα τῆς ὑψίστης ἀκμῆς τῆς ἑλληνικῆς τέχνης. Ἐξαιρετος εἶνε ἡ πλαστικὴ διάπλασις τῶν μορφῶν, ἰδίως ἡ τῆς Νίκης (ἀρ. 155), ἡ τοῦ θυμοειδοῦς ἵππου τῆς Ἀμαζόνος (ἀρ. 136) καὶ ἡ τῆς ὑπ' ἀρ. 137 πληγωμένης Ἀμαζόνος, ἣτις ἐκλελυμένον ἔχουσα τὸ σῶμα καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω κεκλιμένην καταπίπτει ἐκ τοῦ ἵππου ὑπὸ τοῦ ἰδίου βάρους, οἰονεὶ ὡς ἄψυχον σῶμα, ἔλκομένη. Οὐχ ἤττον δὲ θαυμασία εἶνε ἡ δύναμις καὶ ἰσχυρὰ δρᾶσις τῆς εἰκονιζομένης πράξεως, ἡ διάθεσις τῶν μορφῶν, ὡς φαίνεται κυρίως ἐν τῇ ἐφίππῳ Ἀμαζόνι (ἀρ. 136) καὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 148 πολεμιστῇ, καὶ ἡ ἔκφρασις τῶν προσώπων, ἥτοι τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ οἰμωγὰς ἐκπέμποντος Κενταύρου (ἀρ. 144) ἐκφραζόμενον ἰσχυρὸν πάθος, ἡ μελαγχολία καὶ οἰονεὶ ῥεμβασμός τῆς ὑπ' ἀρ. 154 κεφαλῆς καὶ ἡ ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 142 ἐκφραζομένη ἀγωνία, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ θανάτου Ἡ ἐν πλήρει δὲ ἀρμονίᾳ καὶ χάριτι διάθεσις τοῦ ἱματισμοῦ, ἰδίως τῆς Νίκης (ἀρ. 155) καὶ τῶν Νηρηίδων (ἀρ. 156 καὶ 157), ἀναπολεῖ ἡμῖν τὰ ἐκ τοῦ θωρακείου τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτεροῦ Νίκης ἀνάγλυφα καὶ τάσσει τὰ ἔργα ταῦτα ἐν τοῖς καλλίστοις τῆς ἑλληνικῆς τέχνης.

Ἐκ τῶν γνωρισμάτων τούτων ὁρμώμενοι δυνάμεθα νὰ ἀναγάγωμεν τὰ ὑπ' ἐξέτασιν ἔργα εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, εἰς τὴν εποχὴν δηλ. ἐκείνην καθ' ἣν ἡ τέχνη ἐτρέπετο εἰς τὴν παράστασιν κατ' ἐξοχὴν ψυχικῶν παθημάτων καὶ ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν τέχνην τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος ἐγίνετο χαριεστέρα ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τοῦ ἱματισμοῦ καὶ τὴν διάπλασιν τῶν μορφῶν. Ὁ τρόπος δὲ οὗτος

τῆς ἐργασίας, ἢ ὑπόθεσις τῆς παραστάσεως (Ἄμαζονομαχία καὶ Κενταυρομαχία), καὶ ἡ διάθεσις τινῶν μορφῶν (παρεμφερῆς πρὸς τὴν διάθεσιν μορφῶν τῆς ζωοφόρου τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης καὶ τῆς τοῦ ἐν Ἀλικαρνασσῶ Μουσουλίου), δεικνύουσι ὅτι ταῦτα εἶνε ἔργα τοῦ ἀττικοῦ πιθανῶς ἐργαστηρίου· ἀλλ' ἐνιαχοῦ ἐνορᾷ τις καὶ τοῦ πελοποννησιακοῦ ἐργαστηρίου γνωρίσματα, οἷον ἐν τῇ κεφαλῇ ὑπ' ἀριθ. 140. Ἴσως ἄρα ἐσχεδιογραφήθησαν μὲν ταῦτα ὑπὸ ἀττικοῦ καλλιτέχνου, ἐξετελέσθησαν ὅμως ὑπὸ πολλῶν τεχνιτῶν, ἀττικῶν ἅμα τε καὶ πελοποννησίων.

Τοιαύτην ἐρμηνεῖαν τῶν ἀγαλμάτων τούτων, ἣν ἐξέθηκα τὸ πρῶτον ἐν Ἀρχ. Ἐφημερίδι (1884 σ. 49 κ. ἐ.) κρατύνει ἐπιγραφὴ ἀναγράφουσα τὰς διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ γενομένης δαπάνας, ἣν ὕστερότερον εὔρον, ἐν ἔτει 1885 (ἴδ. Ἀρχ. Ἐφημερίς 1886 σ. 145 κ. ἐ.). Κατὰ τὴν ὀρθογραφίαν καὶ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη θὰ ἐχαράχθη κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος· ἄρα κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους θὰ κατασκευάσθησαν καὶ τὰ τὸν ναὸν ἐπικοσμοῦντα ἀγάλματα. Εἰργάζοντο δέ, κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασιν ἀγαλμάτων καὶ τῶν ἀκρωτηρίων πολλοὶ τεχνῖται, κοινοὶ λιθοξόοι, ὡς φαίνεται, Ἐκτορίδας καὶ πιθανῶς Ἀγαθῖνος καὶ Λυσίων καὶ ἄλλοι· εἷς ὅμως, Τιμόθεος, (ὅστις ἀνέλαβε πρὸς τούτοις νὰ κατασκευάσῃ καὶ τὰ ἀκρωτήρια τῆς μιᾶς πλευρᾶς) ἀνέλαβεν ἀντὶ δρ. 900 νὰ κατασκευάσῃ καὶ χορηγήσῃ τύπους, ἤτοι ὑποδείγματα ἢ σχέδια πιθανῶς τῶν πρὸς ἐπικόσμησιν τοῦ ναοῦ ἀγαλμάτων. Κατὰ τούτου ἄρα τὰ σχέδια, ὡς φαίνεται, κατασκευάσθησαν τὰ προκείμενα ἀγάλματα. Δυνάμεθα δὲ νὰ δεχθῶμεν, εἰς τὴν ἀνωτέω ἐρμηνεῖαν τῶν ἀγαλμάτων καὶ εἰς τὰ περὶ τῆς χρονολογίας τοῦ ναοῦ ῥηθέντα ἀποβλέποντες, ὅτι ὁ Τιμόθεος οὗτος εἶνε ἴσως ὁ γνωστὸς ἐκεῖνος καλλιτέχνης τοῦ πρώτου ἡμίσεος τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, ὁ σύγχρονος καὶ συνεργάτης τοῦ Σκόπα ἐν τῷ ἐν Ἀλικαρνασσῶ Μουσουλίῳ.—*Ἀρχαιολογ. Ἐφη-*

μερίς 1884 πίν. 3 καὶ 4 σελ. 49 καὶ 1885 πίν. 1, εἰκ. 2 σελ. 41 (Π. Καββαδίας). Πρβ. καὶ *Πρακτικά ἀρχ. Ἐταιρίας* τοῦ ἔτους 1884 σ. 54 (Π. Καββαδίας).—*Berliner Philologische Wochenschrift* 1888 σ. 1484 (Furtwängler).—Brunn-Bruckmann: *Denkm. gr. und röm. Skulptur* ἀρ. 20 καὶ 19.—Cavvadias: *Fouilles d'Epidaure* πίν. IX, 1-14 καὶ X, 19, 20.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 184.—Σημειωτέον ὅτι ὁ Furtwängler τὴν ὑπ' ἀρ. 155 Νίκην ὑπολαμβάνει οὐχὶ δεδικοιογημένως ὡς ἀποτελοῦσαν τὸ ἕτερον τῶν μεσαίων ἀκρωτηρίων τοῦ ναοῦ· τοῦτο δὲ ὑπεστήριξεν ὀρθοίως, ὡς φαίνεται, ἐκ τῆς ὑπ' ἀρ. 162, ἣν ὑπολαμβάνει ὡσαύτως ὡς ἀποτελοῦσαν τὸ ἐπὶ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς ἀκρωτήριο τοῦ αὐτοῦ ναοῦ. Ἄλλὰ καὶ αἱ δύο αὐταὶ δὲν δύνανται νὰ εἶνε ἀκρωτήρια τοῦ αὐτοῦ ναοῦ· διότι διαφέρουσιν ἀλλήλων κατὰ τὴν τέχνην, τὸ μέγεθος καὶ τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς. Περὶ μόνης τῆς ὑπ' ἀρ. 162 θὰ ἦτο ἴσως δυνατὸν νὰ ὑποστηριχθῆ ὅτι ἀπετέλει τὸ ἕτερον τῶν ἀκρωτηρίων τοῦ ναοῦ τούτου, ἂν μὴ αὕτη ἦτο προφανῶς κατωτέρας τέχνης ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἐτέραν ὑπ' ἀρ. 155 Νίκην καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ προσερχόμενα ἀγάλματα.

159-161. Τρεῖς **Νέκαι** ἐκ πεντελησίου μαρμάρου. Εὐρέθησαν ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ (πρβ. καὶ ἀρ. 136-158) ἐν ἔτει 1884. Ἦσαν δὲ ἐντετειχισμένοι ἐν μεταγενεστέρῳ παρὰ τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος τοίχῳ, οὐχὶ μακρὰν τῆς ἀνατολικῆς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ πλευρᾶς, ἥτοι παρὰ τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τοῦ μεταξὺ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος οἰκοδομήματος Α (ἴδ. *Πρακτικά ἀρχ. Ἐταιρίας* τοῦ ἔτους 1884 πίν. 1). Μέγεθος ἡμίση σχεδὸν τοῦ φυσικοῦ. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Καὶ αἱ τρεῖς ἔχουσι τὸν αὐτὸν ἱματισμὸν καὶ τὴν αὐτὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς, παρίστανται δηλ. ἰπτάμεναι, ἐν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, καθ' ἣν κατήρχοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἡ κάλλιον διατηρουμένη ὑπ' ἀρ. **159** (Fouilles d'Epidaure πίν. X, 15, 15^α, 15^β. καὶ Ἀρχ. Ἐρ.

1885 πίν. 1 εικ. 3, κ. έ.) ἄπτεται τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς καὶ εἶνε γυμνόπους καὶ φαινομηρίς, φέρει δηλ. τὸν καλοῦμενον σχιστὸν χιτῶνα, ὅστις καταλείπει γυμνὸν τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ στήθους καὶ ἀναπεταννύμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀπογυμνώνει ὀλόκληρον τὸ προβεβλημένον δεξιὸν σκέλος· ἀποτελεῖ δὲ ὁ χιτῶν οὗτος διπλοῖδιον καὶ εἶνε ζώνη ὑπὸ τοὺς μαστοὺς ἐζωσμένος. Ἐπὶ ἐκατέρου τῶν ὤμων ὑπάρχει ὀπή, ἣτις θὰ ἐχρησίμευε πρὸς προσάρτησιν τῶν χαλκῶν, ὡς φαίνεται, πετερύγων. Ἡ κόμη δὲ ἀποτελεῖ ἐν τῷ ὄπισθεν κρανίῳ κρωβύλον· ἐν τῷ ἄνω δὲ μέρει τοῦ κρανίου ὑπάρχει ὀπή, ἐν ἣ σῶζεται ἔτι μόλυβδος, ὅστις συνεκράτει τὸ πάλαι πράγμα τι ἐντεθειμένον ἐν αὐτῇ, κόσμημα ἴσως τῆς κόμης, ἢ μᾶλλον εἶδος σκιαδίου, *μηνίσκον* κατ' Ἀριστοφάνη (*Ὀρν.* 1114), προφυλάσσοντα τὸ ἐν ὑπαίθρῳ ἀνακείμενον (ἴδε κατωτέρω) ἄγαλμα ἀπὸ φθορᾶς ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ἐπιδράσεως, ἢ, κατ' Ἀριστοφάνη, ἀπὸ τῶν ἀκαθαρσιῶν τῶν πτηνῶν⁽¹⁾. Ἐλλείπουσιν ἡ ἄκρα δεξιὰ χεῖρ, ἡ ἀριστερά, ἄνωθεν τοῦ ἀγκῶνος, καὶ ὁ δεξιὸς πούς ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κνήμης. Ἡ κεφαλὴ εἶνε μὲν ἀποκεκομμένη ἐκ τοῦ κορμοῦ, ἀλλὰ προσαρμόζει αὐτῷ. Ὅψ. 0,85.— Ἡ ὑπ' ἀρ. **160** (*Fouilles d'Epidaure* πίν. X, 16 καὶ *Ἀρχ. Ἐφημ.* 1885 πίν. 1 εικ. 1) εἶνε παρεμφερὴς τῇ προηγουμένη κατὰ τὸ μέγεθος, τὴν ἐργασίαν, τὸν ἱματισμὸν καὶ τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς, σὺν μόνῃ τῇ διαφορᾷ, ὅτι οὐχὶ ὁ γυμνὸς ἀλλ' ὁ ἐνδεδυμένος πούς, ὁ ἀριστερός, εἶνε προβεβλημένος. Ἐλλείπουσι μέρος τοῦ στήθους, ἀμφότεροι οἱ βραχίονες καὶ τὸ πρόσθιον μέρος τῶν ἄκρων ποδῶν. Ἡ κεφαλὴ δὲ δὲν προσαρμόζει μὲν τῷ κορμῷ ἀλλ' αὐτῷ βεβαίως ἀνήκει, ὡς δείκνυται ἐξ ἧς ἔχει μεγίστης ὁμοιότητος πρὸς τὴν κεφαλὴν τῆς ὑπ' ἀρ. 159 (πρὸς καὶ ἀρ. 161) ὡς πρὸς τὴν τέχνην, τὸ μέγεθος, τὴν καθ' ὅλου μορφήν καὶ διάθεσιν καὶ τὸν μηνίσκον, ὃν εἶχε καὶ αὕτη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κρανίου· δὲν εὑρέθη δὲ συγχρόνως τῷ κορμῷ, ἀλλ' ἐν ἔτει 1886

(1) Τοιοῦτον μηνίσκον ἔφερον καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθέντα πολλὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα (ἴδε *Ἀρχ. Ἐφημ.* 1886 σ. 75). Περὶ τῆς χρήσεως δ' αὐτοῦ ὁ τοῦ Ἀριστοφάνους Σχολιαστῆς λέγει τάδε: «σκεπάσματα τῶν ἀνδριάντων διὰ τὸ μὴ ἀποπατεῖν κατ' αὐτῶν τὰ ὄρνεα».

ἐν τινι ῥωμαϊκῷ οἰκοδομήματι παρὰ τὴν βορειοανατολικὴν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ γωνίαν κειμένῳ (ἴδ. Εὐρετήρ. Γεν. Ἐφορείας 303 καὶ Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, ἧ'). Σωζόμενον ὕψος τοῦ κορμοῦ 0,64· ὕψος σὺν τῇ πηλῷ προσηρμοσμένη κεφαλῇ 0,85. — Ἡ δὲ ὑπ' ἀρ. **161** (Fouilles d'Epidaure πίν. X 17 καὶ 18) εἶνε ὅλως παρεμφερῆς ταῖς προηγουμέναις, ἔχει ὅμως μέγεθος ὀλίγον τι μείζον αὐτῶν. Ἐλλείπουσι τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ στήθους, ἀμφότεροι οἱ βραχίονες καὶ ὁ δεξιὸς πούς ἀπὸ τοῦ γόνατος. Ἡ κεφαλὴ δὲν προσαρμύζει τῷ κορμῷ ἀλλ' αὐτῷ βεβαίως ἀνήκει, διότι ὄχι μόνον ὁμοιάζει ἐντελῶς ταῖς δύο προηγουμέναις ἀλλὰ καὶ συγχρόνως τῷ κορμῷ εὐρέθη, ἐν τῷ αὐτῷ τοίχῳ καὶ αὕτη ἐντετειχισμένη. Σωζόμενον ὕψος τοῦ κορμοῦ 0,68, ὕψος σὺν τῇ πηλῷ προσηρμοσμένη κεφαλῇ 0,90.

Τὰ ὀπίσθια καὶ τῶν τριῶν τούτων Νικῶν δὲν εἶνε ἐντελῶς ἐξεργασμένα, ὅπερ δηλοῖ ὅτι δὲν ἦσαν προωρισμένα νὰ ὤσιν ὁρατὰ ὑπὸ τοῦ θεατοῦ. Ἡ καθόλου δὲ ἐργασία εἶνε ἐνιαχοῦ, εἰς τὰ ἐνδεδυμένα μέρη τοῦ σώματος, οὐχὶ τοσοῦτον ἐπιμελής καὶ δὴ ἐπιπόλαιος, ἀλλ' ἡ στάσις, ἡ διάθεσις τοῦ χιτῶνος, ἡ πλουσία, ἀρμονικὴ καὶ φυσικὴ αὐτοῦ πτύχωσις, ἡ διὰ τῆς ὅλης μορφῆς ἐκφραζομένη χάρις καὶ ἰδίως ὁ σχηματισμὸς τῶν κεφαλῶν καὶ τὰ εὐγενῆ καὶ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, ταῦτα πάντα δεικνύουσιν ἔργα τοῦ κατὰ τὴν Δ'. ἑκατονταετηρίδα ἀττικοῦ ἐργαστηρίου ποιηθέντα πιθανῶς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἐν Ὀλύμπῳ Νίκης τοῦ Παιωνίου, ὡς δηλοῖ ἡ διάθεσις τοῦ ἱματισμοῦ, ἰδίως ἡ ἀπογύμνωσις τοῦ ἐτέρου τῶν κάτω ἄκρων, καὶ ἡ ἔκφυσις τῶν χαλκῶν πτερύγων οὐχὶ ἐκ τῶν νώτων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ὤμων. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ τρεῖς ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἐργασίαν καὶ διάθεσιν τῆς μορφῆς καὶ οἶονεἰ εἶνε ἀντίτυπα τοῦ αὐτοῦ ἔργου, οὔτε ἐν ἀετώματι θὰ ἴσταντο, οὔτε ἀλλαχοῦ που ἀνακείμεναι θὰ ἀπετέλουν σύνταγμα εἰκονίζον ἐνιαίαν τινὰ πράξιν, διότι πρὸς τοῦτο θὰ διάφερον πάντως τὴν τε στάσιν καὶ τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς.

Ἡ ἐν τοῖς γνωρίσμασιν ὅμως τούτοις ὁμοιότης αὐτῶν, ἀνεξήγητος ἄλλως οὔσα, ἐξηγεῖται κάλλιστα διὰ τῆς ὑποθέσεως ὅτι αὐταὶ ἦσαν ἀκρωτήρια ναοῦ. Ὑπὲρ τοῦ ἰσχυρισμοῦ δὲ τούτου μαρτυρεῖ ἔτι ἡ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν ὁμοιόμορφος προεξοχὴ τοῦ λίθου, κατάλληλον οὕτως ἔχοντος τὸ σχῆμα πρὸς ἐγγόμφωσιν εἰς τὰ βάθρα τῶν ἀκρωτηρίων καὶ ἔτι ὁ μνηνίσκος, ὃν ἔφερον αὐταὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, διότι μνηνίσκον θὰ ἔφερον τὰ ὑψηλὰ ἐν γένει ἀνακείμενα ἀγάλματα ἰδίως τὰ ὡς ἀκρωτήρια ἐν τοῖς ναοῖς χρησιμεύοντα. Ὑπὲρ τούτου μαρτυρεῖ ἔτι καὶ τὸ μέγεθος τῆς ὑπ' ἀρ. 161, ὃ εἶνε κατὰ τι μεγαλύτερον τοῦ τῶν δύο ἐτέρων· ἐκ τούτου δηλ. φαίνεται ὅτι αὕτη μὲν ἀπετέλει τὸ μέσον ἀκρωτήριο, αἱ δύο δ' ἕτεραι τὰ γωνιαῖα, διότι ἐκ τοῦ Βιτρουβίου γνωρίζομεν, ὅτι τὰ acroteria mediana ἦσαν κατὰ τι (κατὰ ἐν ὄγδοον) μεγαλύτερα, ἢ τὰ acroteria angularia. Ἐπειδὴ δὲ δύο ὑπῆρχον ἐν τῷ ἱερῷ κατὰ τοὺς ἑλληνικοὺς χρόνους ναοί, ὁ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ὁ τῆς Ἀρτέμιδος, ἀκρωτήρια δὲ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ θὰ ἦσαν καὶ αἱ δύο ὑπ' ἀρ. 156 καὶ 157 Νηρηίδες, αἵτινες καὶ τὴν τέχνην διαφέρουσι τῶν προκειμένων Νικῶν καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐγγομφώσεως, πιθανώτερον εἶνε ὅτι αἱ Νίκαι αὐταὶ ἦσαν ἀκρωτήρια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, πλησίον τοῦ ὁποίου καὶ εὐρέθησαν, οὐχὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἄρχ. Ἐφημερίς 1885 πίν. 1 εἰκ. 3, 3^α, 3^β, 4, 5. — Berliner Philologische Wochenschrift 1888 σ. 1484 (Furtwängler). — Cavvadias: Fouilles d'Epidaure πίν. X, 15, 15^α, 15^β, 16, 17 καὶ 18. — Lepsius: Marmorstudien ἀρ. 184. Ὡς πρὸς τὴν κεφαλὴν τῆς ὑπ' ἀρ. 159 Νίκης, τὴν ἐν ἔτει 1886 εὐρεθεῖσαν, πρβ. Εὐρετήριοι Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 303 καὶ Ἄρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, η'.

162. Ἄνω μέρος κορμοῦ πτερωτῆς **Νίκης**. Εὐρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν ἔτει 1886. Σώζεται τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος μέχρι τοῦ λαιμοῦ μέρος, ἡ ἡμίσεια

περίπου δεξιά πτέρυξ, μέρος τῆς ἀριστερᾶς καὶ μέρος τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος. Μέγεθος $\frac{2}{3}$, περίπου τοῦ φυσικοῦ. Σωζόμενον ὕψος 0,25. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἶνε ἐνδεδυμένη χιτῶνα καταλείποντα γυμνὸν τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στήθους καὶ ἱμάτιον, ὃ, ἐκ τῶν ὀπισθεν τοῦ σώματος φερόμενον, ἀνεῖχε διὰ τῆς ἀνυψωμένης δεξιᾶς χεῖρός, ὁμοιάζουσα ὡς πρὸς τοῦτο τῇ Νίκῃ τοῦ Παιωνίου. Θὰ ἦτο δὲ ἀνιδρυμένη εἰς ἰκανῶς ὑψηλὸν βάθρον, διότι ὁ ἄνεμος ἐκ τῶν κάτω πνέων ἀναπετάννυσι πρὸς τὰ ἄνω τὸ ἱμάτιον. Ἡ στάσις τῆς θεᾶς εἶνε λίαν ἐρμητικὴ καὶ ἡ μορφή αὐτῆς οὕτως ἐπιβάλλει σφόδρα τῷ θεατῇ. Ἴσως δέ, ὡσπερ ἡ ἐκ Σαμοθράκης Νίκη, ἀνέκειτο ἐπὶ βάθρου ἔχοντος σχῆμα πρῶρας πλοίου, διότι τοιοῦτον βάθρον εὐρέθη πλησίον αὐτῆς. Τούτου βεβαιουμένου, καταφανές εἶνε ὅτι ἡ Νίκη αὕτη, ἣτις ὀπωσδήποτε εἶνε ἔργον καλλίστης ἑλληνικῆς τέχνης, θὰ ἐποιήθη κατὰ τοὺς ἀλεξανδρινούς χρόνους.

Ὡς πρὸς τὴν διάπλασιν τῆς μορφῆς παρατηρητέον ὅτι παραδόξως ἡ θεὰ στερεῖται σχεδὸν ἐντελῶς μαστῶν, ἐξ οὗ θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐν τῷ ἀγάλματι τούτῳ εἰκονίζεται Ἐρως, ἂν μὴ ἐκ τῆς διαθέσεως τῆς μορφῆς κατάδηλον ἦτο ὅτι εἰκονίζεται Νίκη.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 325 (Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, ἰβ'). — *Berliner Philologische Wochenschrift* 1888 σ. 1484 (Furtwängler). Περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ Furtwängler ὅτι ἡ Νίκη αὕτη ἀπετέλει τὸ ἕτερον τῶν ἀκρωτηρίων τοῦ ναοῦ ἴδε τὰ ἐν τῇ βιβλιογραφίᾳ τῶν ὑπ' ἀρ. 136-158 σεσημειωμένα. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 184.

163. Λεοντοκεφαλή, ὑδρορρόη τοῦ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὅστις θὰ ὠκοδομήθη ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος π. X.

Πρακτικὰ ἀρχ. Ἐταιρίας τοῦ ἔτους 1884 (Π. Καββαδίας)

πίν. 2 εικ. 5 σ. 55. — Canvadias: *Fouilles d'Epidaure* πίν. VII, 5. — Τὴν καὶ ἐν σελ. 139 μνημονευομένην ἐπιγραφὴν τὴν ἀναγράφουσαν τὰς δαπάνας τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ τούτου ἶδε ἐν *Ἀρχ. Ἐφημ.* 1886 σ. 145 κ. ἐ. (Καββαδίας). Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ οἰκοδομὴ διήρκεσε τέσσαρα ἔτη ἕξ μῆνας καὶ ἑβδομήκοντα εἰσέτι ἡμέρας καὶ ἐγένετο ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν ἀρχιτέκτονος Θεοδότου καλουμένου, ὅστις ἐλάβανεν ὡς μισθὸν δραχμὴν τῆς ἡμέρας· ἤρξατο δὲ ἀπὸ τῆς κατασκευῆς τοῦ κρηπιδώματος, ἐπροχώρησε βαθμηδὸν εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν διαφόρων τοῦ ναοῦ μερῶν καὶ ἔληξε διὰ τῆς κατασκευῆς τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασιν ἀγαλμάτων. Τὸ μέρος δὲ τοῦ ναοῦ, ἔνθα αἱ λεοντοκεφαλαί, θὰ κατεσκευάσεν, ὡς φαίνεται, Θρασυμήδης, διότι ἐν τῇ ἐπιγραφῇ εἴρηται ὅτι ὁ Θρασυμήδης ἀνέλαβε νὰ κατασκευάσῃ «τὰν ὄροφὰν τὰν ὑπέρευθε καὶ τὸ θύρωμα τὸ ἔνδοι καὶ τὴν διαστέλωσιν» ἀντὶ δραχ. 9800. Ἰδίᾳ ἀναφέρεται ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἐπικόσμησις τῶν *λεοντοκεφαλῶν* γενομένη διὰ τῆς ἐγκυστετικῆς μεθόδου ὑπὸ Πρωταγόρου καθ' ὑπόδειγμα Ἐκτορίδου. Ὁ μὲν Πρωταγόρας, ὅστις ἐξετέλεσε πρὸς τούτοις καὶ τὴν ἐκκλιθάρισιν τοῦ ναοῦ, ἔλαβεν ἐν ὅλῳ δραχ. 560 καὶ ὀβολοὺς 3, ὁ δὲ Ἐκτορίδας δραχ. 16 δι' ὃ κατεσκευάσεν ὑπόδειγμα.

164-171. Ὀκτὼ λεοντοκεφαλαί, ὑδρορροαὶ ἐκ τῆς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ Θόλου Πολυκλείτου τοῦ νεωτέρου, ὡς φαίνεται, ἥτις θὰ ὠκοδομήθη κατὰ τὰ μέσα τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος π. Χ. (ἴδ. τὰ ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀριθμῷ 172 εἰρημμένα). Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Πρακτικὰ ἀρχ. Ἐταιρίας τοῦ ἔτους 1882 (Π. Καββαδίας) πίν. Β'. εικ. 5, 6. Πρὸς καὶ Πρακτικὰ τοῦ ἔτους 1883 σ. 49. — Canvadias: *Fouilles d'Epidaure* πίν. IV, V καὶ VI.

172. Κορινθιακὸν κιονόκρανον ἐκ τῆς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ Θόλου τοῦ Πολυκλείτου (πρὸς προηγούμενον ἀρ. 164-171). Τοῦτο τὸ κιονόκρανον εὔρον ἐν ἔτει 1885 μεταξὺ τῆς Θόλου καὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἰς βάθος ἐνὸς μέτρου ὑπὸ τὸ ἀρχαῖον ἔδαφος τεθαμμένον, καθέτως κεί-

μενον καὶ διὰ πλίνθων ἐπιμελῶς καθ' ἅπασαν αὐτοῦ τὴν ἐπιφάνειαν περιτετυλιγμένον. Ἐκ τούτου δῆλον ὅτι εἶνε ἴσως τὸ παράδειγμα, καθ' ὃ κατεσκευάσθησαν τὰ τῶν κίωνων τῆς Θόλου κιονόκρανα· τοιοῦτον δὲ ὃν ἔπρεπε νὰ συντηρηθῆ ὅσον τὸ δυνατόν πλειότερον χρόνον, ὡς φαίνεται, καὶ διὰ τοῦτο ἐτάφη κατὰ τοιοῦτον προνοητικὸν τρόπον. Ὁ τρόπος δὲ οὗτος τῆς διαφυλάξεως αὐτοῦ ἀποκρούει τὴν ὑπόθεσιν, εἰς ἣν ἦτο δυνατόν νὰ προβῆ τις, ὅτι ἔνεκα λάθους τινὸς ἐν ταῖς ἀναλογίαις τυχὸν ἢ ἔνεκα ἄλλου τινὸς ἐλαττώματος ἀπερίφθη τὸ κιονόκρανον ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος καὶ οὕτως ἔμεινεν ἄχρηστον. Ὅπως δὲ καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, σημειωτέον ὅτι χρῆσις τοῦ κιονοκράνου τούτου ἐν τῷ οἰκοδομήματι δὲν ἐγένετο, διότι ὁ ἄβαξ δὲν φέρει ἐπὶ τῆς ἀνω αὐτοῦ ἐπιφανείας, ἅς τὰ λοιπὰ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς εὑρεθέντα τοιαῦτα κιονόκρανα φέρουσιν ὅπας, τὰς χρησιμευούσας πρὸς τὴν μετὰ τῶν ἐπιστυλίων σύνδεσιν αὐτῶν.

Ἰπὸ τεχνικὴν ἔποψιν ἐξεταζόμενον τὸ κιονόκρανον τοῦτο εἶνε σπουδαιότατον, διότι εἶνε τὸ κάλλιστα διατηρούμενον καὶ τὸ ἀρχαιότατον τῶν εἰς ἡμᾶς περιελθόντων κορινθιακῶν κιονοκράνων, τοῦ ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φιγαλία κιονοκράνου μὴ δυναμένου ἱστορικῶς νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀρχαιότερου, ἀφ' οὗ ἀμφίβολον εἶνε ἂν ἀπετέλει μέρος τοῦ ἐν ᾧ εὑρέθη ναοῦ. Τοῦ ὑπ' ἐξέτασιν δὲ κιονοκράνου ἱστορικῶς εἶνε βεβαιωμένη ἡ χρονολογία, διότι ὁ μὲν Πausanias παραδίδει ὅτι ἀρχιτέκτων τῆς Θόλου ἦτο Πολύκλειτος, λόγοι δὲ ἰσχυροὶ καὶ ἀνέκδοτος ἐπιγραφή ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ ἱεροῦ εὑρεθεῖσα πιστοῦσιν ὅτι οὗτος θὰ εἶνε Πολύκλειτος ὁ νεώτερος, ὁ κατὰ τὰ μέσα τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος ἀκμάζων.

Ἄρχ. Ἐφημερίς 1885 πίν. 10 (Π. Καββαδίας). — P. Cavvadias: Fouilles d'Épidaure πίν. VI.

173. Ὅλως ἔκτυπον ἀνάγλυφον εἰκονίζον Ἄσκλη-

πειὸν καθήμενον ἐπὶ θρόνου. Εὐρέθη ὑπ' ἐμοῦ ἐν τῷ ἐν Ἐπι-
 δαυρία ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν ἔτει 1884. Ἐλλείπουσιν οἱ
 πόδες τοῦ θρόνου, ὁ δεξιὸς βραχίον τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τὸ
 πρόσθιον μέρος τῶν ἄκρων αὐτοῦ ποδῶν. Θὰ ἴστατο δὲ πρὸ
 τοίχου τινός, διότι ἡ ὄπισθεν ἐπιφάνεια τῆς ὡς ἔδαφος τοῦ
 ἀναγλύφου χρησιμευούσης πλακὸς εἶνε ὄλως ἀκατέργαστος,
 καὶ ἦτο μολύβδω προσκεκολλημένον εἰς βάθρον, ὡς ἐκφαίνε-
 ται ἐκ τῶν κατὰ τὸ κάτω μέρος τῆς πλακὸς τριῶν, ἔμπρο-
 σθὲν τε καὶ ὄπισθεν, ὁπῶν ἐν ταῖς ὀπισθίαις ὀπαῖς διατηρεῖ-
 ται ἔτι καὶ ὁ μολύβδος. Ἰψ. 0,65. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Θρασυμήδης ὁ Πάριος, ὅστις θὰ ἤκμαζε κατὰ τὸ πρῶτον
 ἡμισυ τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος (ἴδε διατριβὴν μου ἐν Ἄρχ.
 Ἐφημερίδι 1885 σ. 50 στμ. 1), ἐποίησε τὸ ἐν τῷ ναῷ τοῦ
 Ἀσκληπιοῦ, ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἐπιδαυρίας, χρυσελεφάντινον
 ἄγαλμα τοῦ θεοῦ τούτου, ὅπερ ὁ Πausanias (2, 27, 2) περιγράφει
 ὡς ἐξῆς: « Τοῦ δὲ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἄγαλμα μεγέθει μὲν τοῦ
 » Ἀθῆνησιν Ὀλυμπίου Διὸς ἡμισυ ἀποδεῖ, πεποίηται δὲ ἐλέ-
 » φαντος καὶ χρυσοῦ· μνηύει δὲ ἐπίγραμμα τὸν εἰργασμένον
 » εἶνε Θρασυμήδῃ Ἀριγνώτου Πάριον· κάθηται δὲ ἐπὶ θρόνου
 » βακτηριᾶν κρατῶν, τὴν δὲ ἐτέραν τῶν χειρῶν ὑπὲρ κεφαλῆς
 » ἔχει τοῦ δράκοντος, καὶ οἱ καὶ κύων παρακατακείμενος πε-
 » ποίηται ». Τούτου τοῦ ἀγάλματος, εἰκονιζομένου μετὰ μι-
 κρῶν τινων παραλλαγῶν ἐπὶ νομισμάτων τῆς Ἐπιδαύρου,
 ἀναγνωρίζομεν ἐν τῷ προκειμένῳ ἀναγλύφῳ ἀντίτυπον.

Μεγαλοπρεπῆς κάθηται ὁ Ἀσκληπιὸς ἐπὶ προσκεφάλαιον
 καὶ ὑποπόδιον ἔχοντος θρόνου, ἐστραμμένος πρὸς δεξιάν, τὸν
 ἀριστερὸν πόδα ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἔχων ἐπικεκλιμένον καὶ ἐνδε-
 δυμένος ἱμάτιον, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καταπίπτον
 περιβάλλει τὸ κάτω τοῦ σώματος μέρος, καταλείπον γυμνὸν
 τὸ στήθος. Τὸν ἐλλείποντα δεξιὸν βραχίονα θὰ ἐστήριζεν ἐπὶ
 τῆς βακτηρίας, καθ' ὃν τρόπον δεικνύουσιν αἱ ἐπὶ τῶν νομι-

σμάτων παραστάσεις· τὴν ἀριστερὰν δὲ χεῖρα ἔχει προτεταμένην, ὡς καὶ ἐν τοῖς νομίσμασιν. Ὑπὸ τὴν ἄκραν ταύτην χεῖρα ἔπρεπε νὰ ἀνελίσσεται ὁ ὄφης, οὐτινος ὁμῶς ἔχνη ἐνταῦθα δὲν φαίνονται· ἀλλ' ἴσως στηριζόμενος οὗτος διὰ τῆς οὐρᾶς ἐπὶ τοῦ πρὸ τοῦ ὑποποδίου τοῦ θρόνου ἀποκεκομμένου τμήματος τῆς βάσεως ἀνεῖρπε πρὸς τὰ ἄνω χωρὶς νὰ ἐφάπτηται τοῦ λίθου διὰ τῶν πλαγίων τοῦ σώματος, ὥστε ἀποκοπίσης τῆς κάτω βάσεως ἐξηφανίσθη ἄνευ ἔχνους· ἴσως ὁμῶς ὁ τεχνίτης παρεξέκλινε τοῦ πρωτοτύπου ὡς πρὸς τὴν παράστασιν ταύτην τοῦ ὄφους καὶ παρέστησεν αὐτὸν οὐχὶ ὑπὸ τὴν προτεταμένην χεῖρα, ἀλλ' ἀλλαγῶν πού, ἴσως παρέστησεν αὐτὸν ἀνελίσσόμενον περὶ τὴν βακτηρίαν ἀποβλέψας εἰς τὸν ἕτερον καὶ συνηθέστερον τύπον τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὃ ἐστὶν εἰς τὸν ὄρθιον ἰστάμενον Ἀσκληπιόν. Ὡς πρὸς δὲ τὸν κύνα, ἀποκεκομμένου ὄντος ἱκανοῦ μέρους τῆς κάτω βάσεως, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξεύρωμεν, ἂν εἰκονίζετο καὶ οὗτος ἢ οὐ· ὅπως δὴποτε ὁμῶς πάρεργον ὦν οὗτος ἐδύνατο εὐκόλως νὰ παραλειφθῆ, ὡς παρελείφθη καὶ ἐν πολλοῖς τῶν νομισμάτων.

Αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἐξεταζόμενον τὸ προκείμενον ἀνάγλυφον εἶνε βεβαίως καλλίστης ἑλληνικῆς τέχνης ἔργον· ὡς ἀντίτυπον δὲ τοῦ χρυσελεφαντίνου ἀγάλματος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, συμβάλλεται ἱκανῶς πρὸς σύλληψιν ἐννοίας τοῦ ἔργου τοῦ Θρασυμήδους, πολὺ πλείοτερον βεβαίως, ἢ αἱ ἐπὶ τῶν νομισμάτων παραστάσεις. Μεγαλοπρεπῆς εἶνε καὶ εὐάρεστος τῷ θεατῇ ἡ παράστασις τῆς ὅλης μορφῆς καὶ ἐξαίρετος ἡ περιβολὴ καὶ πτύχωσις τοῦ ἱματίου· περιέργος δ' εἶνε μάλιστα καὶ διδακτικωτάτη ἡ μορφή τῆς κεφαλῆς, εἰ καὶ ὁ τεχνίτης, ἀπεικονίζων τὸ πρωτότυπον, δὲν ἐπέτυχεν ἐν τῇ παραστάσει τῆς κεφαλῆς τοσοῦτον, ὅσον ἐν τῇ παραστάσει τοῦ λοιποῦ μέρους τοῦ σώματος καὶ τοῦ ἱματισμοῦ, ὅστις εἶνε τῇ ἀληθείᾳ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν τέλειος. Τὴν κεφαλὴν ταύτην παρα-

βάλλοντες πρὸς τὴν ἐπὶ νομισμάτων τῶν Ἡλείων εἰκονιζομένην κεφαλὴν τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ Διός, βλέπομεν ὅτι τὸ ἔργον τοῦ Θρασυμήδους μεγάλην θὰ εἶχεν ὁμοιότητα πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Φειδίου. Ἐκ τούτου δὲ ἐξηγεῖται διατὶ μεταγενέστερος συγγραφεύς, ὁ Ἀθηναγόρας, ἐξέλαβεν αὐτὸ ὡς ἔργον τοῦ Φειδίου.

Ἄρχ. Ἐφημερίς (Π. Καββαδίας) 1885 πίν. 2 εἰκ. 6 σ. 48.— Brunn-Bruckmann: *Denkm. gr. und röm. Skulptur* πίν. 3. — Cavvadias: *Fouilles d'Epidaure* πίν. X, 21.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 184. — Σημειωτέον ὅτι ἐν τῇ ἐν ἀρ. 163 μνημονευομένη ἐπιγραφῇ τῇ ἀναγραφούσῃ τὰς δαπάνας τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ ἀναφέρεται ὅτι Θρασυμήδης ἀνέλαβε νὰ κατασκευάσῃ « τὰν ὄροφάν τὰν ὑπένευθε καὶ τὸ θύρωμα τὸ ἐνδοὶ καὶ τὰν διαστύλωσιν » ἀντὶ 9800 δραχμῶν καὶ ὅτι Σωταῖρος ἀνέλαβε νὰ χορηγήσῃ ἐλέφαντα διὰ τὸ θύρωμα, ὅσος ἤθελε χρειασθῆ, ἀντὶ 3070 δραχμῶν. Ὁ Θρασυμήδης ἄρα οὗτος ἦτο γλύπτης, λεπτουργὸς καὶ δὴ ἐλεφαντουργός, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι πιθανώτατα εἶνε αὐτὸς ὁ καὶ τὸ χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ ποιήσας. Ὅτι δὲ οὗτος πρὸς τῇ μεγάλῃ τέχνῃ ἤσκει καὶ τὰς κοινὰς πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ βίου τέχνας, οὐδὲν ἔχει τὸ παράδοξον, διότι καὶ ἡ τῶν ἀρχαίων καλλιτεχνῶν ἱστορία καὶ ἡ τῶν νεωτέρων παρέχει ἡμῖν τοιαῦτα παραδείγματα.

174. Ὁλωσ ἔκτυπον ἀνάγλυφον εἰκονίζον Ἀσκληπιῶν καθήμενον ἐπὶ θρόνου. Εὐρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὑπὸ Β. Στάη, ἐν ἔτει 1886. Ἑλλείπουσι τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς, ὁ δεξιὸς βραχίον καὶ ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χεῖρ. Ὑψος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καθήμενου, 0,70.

Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο εἶνε ἐπανάληψις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 173, ἅτε τὴν αὐτὴν ἔχον διάθεσιν τῆς μορφῆς καὶ τὸν αὐτὸν ἱματισμόν. Διαφορὰ μόνον ὑπάρχει ἐν τῷ θρόνῳ οὗτος δηλ. δὲν εἶχεν ὑποπόδιον, ἔχει ὅμως ἐρείσματα διὰ τοὺς

βραχίονας, ἃ ἀπολήγουσιν εἰς τὰ ἐμπρὸς εἰς κεφαλὴν κριοῦ καὶ ὑποστηρίζονται ὑπὸ Σφιγγός. Διαφορὰ ὑπάρχει καὶ ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τῶν ποδῶν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, διότι ὁ ἀριστερὸς δὲν εἶνε ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἐπικεκλιμένος, ὡς ἐν ἀρ. 173, ἀλλὰ κείται ὀπισθεν αὐτοῦ. Ἐν σχέσει δὲ πρὸς τὸ πρωτότυπον ἐξεταζόμενον εἶνε ἴσως πιστότερον τοῦ ὑπ' ἀρ. 173 ὡς πρὸς τὴν μορφήν τοῦ θρόνου, καθ' ἑαυτὸ ὅμως εἶνε ἔργον ῥωμαϊκῶν χρόνων, πολὺ ὑποδεέστερον τοῦ ὑπ' ἀρ. 173, ἀτύχῃς ἐν τῇ πτυχώσει τοῦ ἱμκτισμοῦ καὶ τῇ διαθέσει τῆς μορφῆς, ἐχούσης τι τὸ βαρὺ καὶ δυσανάλογον, ὅπερ δυσαρέστως διατίθησι τὸν θεατὴν.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 298^α (πρὸς. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, β'). Ἴδε καὶ τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ εἰρημένα.

173. Παῖς, ἐπὶ σωζομένου βραχίονος ὑπερφυσικοῦ σχεδὸν μεγέθους καθήμενος, ἥτοι τεμάχιον συμπλέγματος παριστῶντος τὴν θεὰν Εἰρήνην φέρουσαν εἰς τὰς ἀγκάλας τὸν παῖδα αὐτῆς **Πλοῦτον**. Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ ἐν ἔτει 1881, ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης, κατὰ τὴν ἐκβάθυσιν τοῦ παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου λιμένος. Ὑψος αὐτοῦ, καθήμενου, 0,70. Ὑψος τοῦ προσώπου 0,115. Μάρμαρον ἄγνωστον (ἴδε κατωτέρω).

Μετὰ τὴν εὐτυχῆ ἐκβασιν τῆς παρὰ τὴν Λευκάδα ναυμαχίας καὶ τὴν κατ' ἀκολουθίαν ταύτης συναφθεῖσαν ἐν ἔτει 375 π. Χ. πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας εἰρήνην, καθιέρωσαν οἱ Ἀθηναῖοι ἰδίαν λατρείαν τῇ θεᾷ Εἰρήνῃ· συμφώνως δὲ τούτοις, ὡς φαίνεται, ὁ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἀκμάζων Κηφισόδοτος ὁ ἀρχαιότερος, ὁ τοῦ Πραξιτέλους πατήρ, ἐποίησε χαλκοῦν ἄγαλμα τῆς Εἰρήνης φερούσης εἰς τὰς ἀγκάλας τὸν παῖδα Πλοῦτον, ὃ ἀνέκειτο ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις Ἀγορᾷ. Τούτου τοῦ συμπλέγματος, ἀπεικονιζομένου κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ

ἤττον πιστῶς ἐν ἀθηναϊκῷ νομίσματι, διέκρινεν ὁ Bruun ἀντί-τυπον ἐν τῇ καλουμένῃ πρότερον Λευκοθέα, τῇ ἐν τῇ Γλυπτοθήκῃ τοῦ Μονάρχου.

Ἐξ ἀντιτύπου τοῦ αὐτοῦ συμπλέγματος προέρχεται καὶ ὁ προκείμενος παῖς, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τοῦ κέρατος τῆς Ἀμαλθείας, ὃ προσκρατεῖ ἡ ἀριστερὰ χεὶρ (ἡ τῆς Εἰρήνης), ἐφ' ἧς οὗτος ἐπικάθηται. Ἡ στάσις δὲ τοῦ κατὰ τὰ σκέλη ἱματίῳ περιεκαλυμμένου παιδὸς εἶνε κατάδηλος· μετὰ υἱϊκῆς στοργῆς καὶ κατανυκτικῆς ἐκφράσεως προσβλέπει οὗτος τῇ μητρὶ αὐτοῦ, πρὸς ἣν ἔτεινε καὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα, ἐν ᾧ τὴν ἀριστερὰν εἶχεν, ὡς φαίνεται, ἐπὶ τοῦ κέρατος τῆς Ἀμαλθείας. Ἡ διάθεσις καὶ ἔκφρασις αὕτη ἀναπολεῖ ἡμῖν τὸν ἐν τῷ Ἑρμῇ τοῦ Πραξιτέλους μικρὸν Διόνυσον καὶ δεικνύει ὅτι ὁ τύπος οὗτος τῆς παραστάσεως παιδὸς ἦτο ἤδη καθωρισμένος πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Πραξιτέλους.

Οὕτω τὸ προκείμενον ἀγαλμάτιον συμβάλλεται ἰκανῶς πρὸς σύλληψιν ἀκριβοῦς ἐννοίας τοῦ ἔργου τοῦ Κηφισοδότου, τὸ μὲν διότι δι' αὐτοῦ κυρίως βλέπομεν, ἣν εἶχεν ἐν τῷ πρωτοτύπῳ θέσιν τὸ Ἀμαλθείας κέρα, τὸ δὲ διότι σώζεται μετὰ τῆς θαυμασίας τὴν ἔκφρασιν κεφαλῆς αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐν τῷ συμπλέγματι τῆς Γλυπτοθήκης τοῦ Μονάρχου εἶνε μὲν ἀρχαία, δὲν ἀνήκει ὅμως εἰς τὸν παῖδα. Καθ' ἑαυτὸ δ' ἐξεταζόμενον φαίνεται προῖον ἐπιπολαίου παραδόξου καὶ δὴ ὑπόπτου τὴν καταγωγὴν ἐργασίας.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 352 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1887). — Παρρασός (I. Δραγάτσης) 1881 σ. 575. — *Mittheilungen* (Kœhler) 1882 σ. 363 πίν. XIII. — Murray: *A history of greek sculpture* II σ. 252. — Friederichs - Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1211. — Σημειωτέον ὅτι ὁ Lepsius δὲν ἐδυνήθη νὰ διακρίνῃ κυρίως δ' εἰπεῖν δὲν γνωρίζει τὸ μάρμαρον τοῦ προκειμένου ἀγαλματίου· ἀλλ' ἔτιχ-λός τις μαρμαροκόπος ἔμπειρος ἐν τῇ τέχνῃ του καὶ γνώστης τῶν

ιταλικῶν μαρμάρων ἐρωτηθεὶς παρ' ἐμοῦ ἐβεβαίωσε με ὅτι εἶνε μάρμαρον ἰταλικὸν τῆς Καρράρας (marmo Serravezza vicino a Carrara). Ἐὰν τοῦτο βεβαιωθῆ, κρατύνονται πλέον αἱ ἐκ τοῦ παραδόξου τρόπου τῆς ἐργασίας καὶ ἐκ τῆς καθ' ὅλου μορφῆς τοῦ ἀγαλματίου προερχόμεναι ὑπόνοιαι ὅτι δὲν εἶνε ἀρχαῖον ἀλλὰ νέον ἔργον. Ἄλλ' ὑπὲρ τῆς γνησιότητος τοῦ ἀγαλματίου μαρτυρεῖ ὁ τόπος καὶ ὁ τρόπος τῆς εὐρέσεως αὐτοῦ, διότι δὲν εὐρέθη μόνον του ἀλλὰ μετ' ἄλλων ἀρχαίων, περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὁποίων αὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει. Ἐρωτηθεὶς παρ' ἐμοῦ ὁ Δραγάτσης, ὁ κατὰ τὴν ἐξαγωγήν τοῦ ἀγαλματίου παρῶν, ἀνεκοίνωσε μοι τάδε τὰ καθέκαστα περὶ τῆς εὐρέσεως αὐτοῦ. «Τὸ ἀγαλμάτιον εὐρέθη κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος τοῦ νέου τῶν Ἀλῶν καὶ ὀλίγον πρὸς τὰ δεξιὰ ἐξῴθεν τοῦ στομίου αὐτῆς ὑπὸ τῆς καθαριζούσης τὸν λιμένα μηχανῆς ἐντὸς τῆς ἐκεῖ ὑπαρχούσης ἰλύος καὶ μεταξὺ πολλῶν λίθων ἐκ τῶν πέριξ καταπεπτωκότων. Εἰς τὸ αὐτὸ μέρος κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐντὸς ἰλύος καὶ λίθων κείμενον ἐξήχθη ὑπὸ τῆς αὐτῆς καθαριστικῆς μηχανῆς τὸ ἀνάγλυφον τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν *Διόνυσος* (ἴδ. Mittheilungen 1882 πίν. 14) καὶ πρὸς τούτοις κνήμη ὑπερμεγέθους ἀνδριάντος». Προσθετέον δὲ ὅτι σὺν τῷ ἀγαλματίῳ τούτῳ ἐξήχθησαν καὶ τινα μικρὰ τεμάχια ἱματίου, ἅτινα θὰ προέρχονται ἐκ τοῦ ἀγάλματος τῆς Εἰρήνης.

176. Γυναικεῖον ἀγαλμάτιον μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ. Εὐρέθη ἐν Πειραιεὶ κατὰ τὴν νοτίαν κλιτὺν τοῦ λόφου τῆς Μουνυχίας περὶ τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐκεῖ Συλλογῇ, μέχρις οὗ ἐν ἔτει 1888 ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον. Ἐλλείπουσιν αἱ ἄκραι χεῖρες· κατὰ τὰ λοιπὰ τὸ ἄγαλμα εἶνε ἄρτιον καὶ ἐν κάλλιστῃ καταστάσει διατηρεῖται. Ὑψος ἄνευ τῆς πλίνθου 0,77. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἴσταται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός καὶ ἔχει τὸν ἀριστερὸν μικρὸν προβεβλημένον· φέρει δὲ λεπτὸν ποδῆρην χειριδωτὸν χιτῶνα ζώνη περὶ τὴν ὄσφυν ἐζω-

σμένον και ἰμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καταπίπτον και περικαλύπτον τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος· τὰς χεῖρας ἔχει μικρὸν προτεταμένας.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου και ἡ διάθεσις τῆς κόμης ἔχουσιν ἰκανὴν ὁμοιότητα πρὸς κεφαλὴν Ἀφροδίτης. Ἐκ τούτων δὲ ὀρμώμενος ὁ S. Reinach (ἴδε τὴν κατωτέρω βιβλιογραφίαν) τάσσει τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο ἐν τοῖς ἀγάλμασιν ἐκείνοις, ἃ παριστῶσι τὴν καλουμένην Venus genetrix. Ἀλλ' ὁ Wolters, συμφάσκοντος και τοῦ Conze, ὀρμώμενος ἐκ τοῦ ἰματισμοῦ, ὅστις εἶνε ὁ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ ἀγαλμάτιον εἰκονίζει κοράσιόν τι. Ἀληθῶς ὁ ἰματισμὸς διαφέρει τοῦ τῆς Venus genetrix, ὡς δύναται τις μάλιστα νὰ ἴδῃ παραβάλλων τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο πρὸς τὸ ὑπ' ἀρ. 263 ἀγαλμα τοῦ ἡμετέρου Μουσείου, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε, φρονῶ, ἀποχρῶν λόγος ἵνα ἀρνηθῶμεν ὅτι τὸ ἀγαλμάτιον παριστᾷ ἂν ὄχι τὴν Venus genetrix, ἀλλήν τινὰ Ἀφροδίτην ἢ τοῦλάχιστον θεάν τινα, οὐδ' ἔχει τι ὁ ἰματισμὸς ἀσύνηθες μορφῇ θεᾶς. Τοὺς χρόνους δ' αὐτοῦ τάσσει ὁ Wolters εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, ἀλλ' αὐστηρότης τις ἐν τῇ καθ' ὄλου ἐμφανίσει και ἐν τῷ τρόπῳ τῆς ἐργασίας τοῦ ἀγαλματίου ὑποδηλοῖ μᾶλλον τέχνην τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος. Τὸ ἔργον ὁμως, ὃ δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ ὑπ' ἀρ. 199 θὰ ἐποιήθη ὑπὸ κοινοῦ τεχνίτου.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 841 (πρβ. Ἀρχ. Δελτιῶν 1888 σ. 218, 98). — *Gazette archéologique* 1887 σ. 250 κ. ἐ. ἀρ. 38 (S. Reinach). — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1209. — *Mittheilungen* 1889 σ. 203 πίν. 14 (Conze). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 155.

177. Γυναικεία κεφαλὴ, (Ἀθηνᾶς ἴσως), εὐρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1857, ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Ἡρώδου. Ἐλείπει τὸ ὀπισθεν ἡμισυ, τὸ ἄκρον τῆς ρινὸς και τὸ κάτω

χείλος. Μέγεθος υπερφυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ κεφαλὴ αὐτὴ δὲν ἐξετιμῆθη μέχρι τοῦδε ἐπαρκῶς. Φρονῶ ὅτι εἶνε ἔργον λίαν σπουδαῖον, ἅτε ποιηθεῖσα ἴσως κατ' ἀπομίμησιν χρυσελεφαντίνου ἀγάλματος τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Φειδίου, ὡς καὶ ἐκ τῆς τεχνικῆς ἐξεργασίας φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν μορφῶν τοῦ προσώπου, αἵτινες ἐν τοιαύτῃ σεμνότητι καὶ μεγαλοπρεπείᾳ εἶνε διαπεπλασμένοι, ὥστε δύνανται ν' ἀναπαραστήσωσιν ἡμῖν ὅ,τι ἔξοχον παρήγαγεν ἡ ἑλληνικὴ τέχνη. Οἱ βολβοὶ τῶν ὀφθαλμῶν εἶνε ἐνθετοὶ ἐξ ὀστεώδους ὕλης· ἐνθετοὶ δ' ἦσαν καὶ αἱ κόραι ἐξ ἄλλης ὕλης. Τὸ ὄλον δὲ πρόσωπον εἶνε λειλισμῆνον πρὸς ἀπομίμησιν τοῦ ἐλέφαντος, ὡς φαίνεται, καὶ ἡ κόμη ἦτο ἐπίχρυσος, ὡς δείκνυται ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ σωζομένων εἰσέτι λειψάνων χρυσοῦ. Ἐν τῇ ἄνω ἐπιπέδῳ νῦν ἐπιφανεία, ἔνθα τὸ κρανίον εἶνε ἀποκεκομμένον, ὑπάρχει περίεργος τὸ σχῆμα ἀλαχοειδῆς κοιλότης, ἣτις ἐχρησίμευε πρὸς ἐνθεσιν καὶ ὑποστήριξιν πράγματός τινος, ἴσως περικεφαλαίας (;).

Heydemann 732. Sybel 891. — *Arch. Zeitung* (Conze) 1858 σ. 198*. — Schillbach: *Odeion* σ. 26.

178-180. Τρεῖς κεφαλαὶ φυσικοῦ μεγέθους, προερχόμεναι ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασι τοῦ ἐν Τεγέα ναοῦ τῆς Ἀλέας Ἀθηναῶν ἀγαλμάτων. Εὐρέθησαν ἐν Τεγέα (ἐν τῷ χωρίῳ Πιαλί), ἐν τινι ἀγρῷ παρὰ τὸν ναὸν τῆς Ἀλέας Ἀθηναῶν. Τὸ μάρμαρον φαίνεται ὅτι ἐξωρύχθη ἐκ τῆς ἐν τῇ Λακωνικῇ, οὐχὶ μακρὰν τῆς Τεγέας, θέσεως « Δολιανά ».

Ἡ ὑπ' ἀρ. **178** εἶνε κεφαλὴ κάπρου, ἄρα ἡ τοῦ ἐν τῷ ἀνατολικῷ ἀετώματι Καλυδωνίου κάπρου. Εἶνε δὲ ἐντελῶς ἐξεργασμένη καὶ κατὰ τὰ δύο πλάγια μέρη, καὶ ἐν τῷ δεξιῷ ἔχει δύο ὀπάς, ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῶν ὁποίων διατηρεῖται ἔτι καὶ τεμάχιον μολύβδου. Δὲν ἐχρησίμευον δὲ αἱ ὀπκὲς αὐταὶ πρὸς προσάρτησιν τῆς κεφαλῆς τῷ τυμπάνῳ τοῦ ἀετώματος, τὸ μὲν διότι τὸ μέρος, ἐν ᾧ

υπάρχουσιν, εἶνε ἐντελῶς ἐξεργασμένον, τὸ δὲ διότι δὲν βαίνουσι καθέτως ἀλλὰ πλαγίως. Ἐκ τούτων φαίνεται ὅτι αὐταὶ ἐχρησίμευον πρὸς προσάρτησιν βελῶν, δι' ὧν εἰκονίζετο πληγὴν τὸ ζῶον (πρβ. καὶ ἀρ. 137).

Ἡ ὑπ' ἀρ. **179** κεφαλὴ *κεφαλή ἀγωνιωῦτος* ἔχει τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ κρανίου ἀρχῆθεν ἀποκεκομμένον καὶ τὸ δεξιὸν μέρος οὐχὶ ἐντελῶς ἐξεργασμένον, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι τοῦτο τὸ μέρος ἦτο ἐστραμμένον πρὸς τὸ τύμπανον τοῦ ἀετώματος. Εἶνε δὲ λίαν ἐφθαρμένη καὶ πετρώμασι κεκαλυμμένη.

Ἡ ὑπ' ἀρ. **180** κεφαλὴ ἐτέρου *κεφαλή* ἔχει καὶ αὕτη τὸ ἀνώτατον τοῦ κρανίου μέρος ἀποκεκομμένον, καθ' ὃν τρόπον καὶ ἡ προηγουμένη, καὶ εἶνε τεθραυσμένη κατὰ μῆκος εἰς δύο προσαρμύζοντα τεμάχια (ἐλλείπει μόνον σφηνοειδὲς τεμάχιον ἐκ τοῦ μέσου τοῦ μετώπου). Εἶνε δὲ κεφαλὴ πολεμιστοῦ πρὸς τὰ ἄνω ἀποβλέπωντος, ὅπου θὰ ἦτο ὁ καθ' οὗ ἐπετίθετο πολέμιος. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου ἔχουσι τι τὸ ἀρρενωπῶς γυναικῆιον καὶ ἐκ τούτου ὁ Murray εἰκάζει ὅτι εἶνε κεφαλὴ γυναικός, ἄρα ἡ τῆς ἐν τῷ ἀνατολικῷ ἀετώματι, ἐν τῇ θήρᾳ τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ἀταλάντης· ἀλλ' εἰς τὴν εἰκασίαν ταύτην προσκρούει καὶ ἡ περικεφαλαία, διότι ἡ Ἀταλάντη οὐδαμοῦ ἐν τοῖς σωζομένοις μνημείοις εἰκονίζεται ἔχουσα περικεφαλαίαν.

Ἡ ἀποκοπὴ τοῦ ἀνωτάτου μέρους τοῦ κρανίου δεικνύει ὅτι τὰ ἀγάλματα ἴσταντο ἐν ἀετώματι, διότι ἡ ἐπιπέδωσις αὕτη τοῦ κρανίου κάλλιστα ἐξηγεῖται διὰ τῆς ὑποθέσεως ὅτι ἐγένετο ἐλλείψει ἀρκετοῦ πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ἀετώματος χώρου, ἐνθα προεξείχε τὸ γεῖσον. Τοῦτο δὲ καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ κάπρου, καὶ ἔτι ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας, δεικνύουσιν ὅτι τὰ προκείμενα ἔργα εἶνε λείψανα τῶν ἐν τοῖς ἀετώματι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀλέας Ἀθηναῶν ἀγαλμάτων, ἄρα ὅτι εἶνε ἔργα τοῦ Σκόπα, ἢ ὅτι τοῦλάχιστον ἐποιήθησαν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς τέχνης αὐτοῦ, ἀφ' οὗ αὐτὸς ἦτο ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ μετὰ τὸ 395 π. X. οἰκοδομηθέντος ναοῦ καὶ ἐποίησε πρὸς τούτοις τὰ

ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ ἀγάλματα Ἀσκληπιοῦ καὶ Ὑγιείας. Λέγοντες δὲ ὅτι καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας δεικνύει ὅτι ταῦτα εἶνε ἔργα τοῦ Σκόπα, ἐννοοῦμεν κυρίως τὴν ἔκφρασιν ἰσχυροῦ πάθους, ἥτοι τὴν ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 179 κεφαλῇ κατανυκτικωτάτην ἔκφρασιν τοῦ πόνου καὶ τὴν ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 180 ἐκφραζομένην βιαιοτάτην ψυχικὴν ὀρμὴν καὶ οἰονεὶ μανίαν, δι' ἧς ὁ μαχητὴς οὗτος ἐπετίθετο κατὰ τοῦ πολεμίου. Ὑπὸ π्लाστικὴν τούναντιον ἔποψιν ἐξεταζόμενα τὰ ἔργα ταῦτα φαίνονται ποιηθέντα μᾶλλον κατὰ τὸν τρόπον τοῦ πελοποννησιακοῦ ἐργαστηρίου, διότι ἀντιθέτως τοῖς γνωρίσμασι τοῦ ἀττικοῦ ἐργαστηρίου τὸ σχῆμα τῶν κεφαλῶν κλίνει μᾶλλον πρὸς τὸ τετράγωνον καὶ προέχει οὐχὶ τὸ κρανίον, ἀλλὰ τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου, ὅπερ πρὸς τούτοις εἶνε ὑπερβαλλόντως εὐρὺ καὶ ὀστεῶδες. Ἐκ τούτων φαίνεται ὅτι ὁ ἐν Πελοποννήσῳ ἐργαζόμενος νεώτατος τότε τὴν ἡλικίαν Σκόπας, δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀναπτύξει ἐντελῶς τὸν ἴδιον τρόπον ἐργασίας, δι' οὗ ὕστερον ἐγένετο τῶν ἰδρυτῶν τοῦ νέου Ἀττικοῦ ἐργαστηρίου, διότι, ὡς πρὸς τὸν σχηματισμὸν τῶν διαφόρων μορφῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, διετέλει ὑπὸ ἐπίδρασιν τοῦ πελοποννησιακοῦ ἐργαστηρίου.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 232^a (πρὸς Ἀρχ. Δελτίον 1885 σ. 20, 38). — *Mittheilungen* 1879 σ. 133 ἀρ. 24-26 (Milchhöfer). — *Παρασσοὺς* 1879 (Π. Καββαδίας). — *Bullettino* 1880 σ. 199 (P. Canvadias). — *Arch. Zeitung* 1880 σ. 98 (Treu). — *Mittheilungen* 1881 σ. 393 πίν. 14 καὶ 15 (Treu). — Murray: *History of Greek Sculpture* II σ. 289. — Ἀρχ. Ἐφημερίς 1886 σ. 17 πίν. 2 (Π. Καββαδίας). — *Arch. Zeitung* 1880 σελ. 190 (Milchhöfer). — *Zeitschrift f. bild. kunst* 1882 σ. 322 (Lützwow). — Lucy Mitschell: *History of ancient sculpture* σ. 456. — *Journal of hellenic studies* 1866 σ. 114. — Robert: *Archäolog. Märchen* σ. 49. — *Antike Denkmäler* 1888 πίν. 34 (Treu). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 217.

180^α. Γονατισμένον δεξιὸν σκέλος πολεμιστοῦ, φυσικοῦ μεγέθους, μετὰ τῆς πλίνθου τοῦ ἀγάλματος. Εὐρέθη ἐν Τεγέα (ἐν τῷ χωρίῳ Πιαλί) καὶ προέρχεται, ὡς φαίνεται, ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς ἀγαλμάτων (ἴδε ἀρ. 178-180).

Ἴδε τὴν ἐν ἀρ. 178-180 βιβλιογραφίαν, ἰδίως *Antike Denkmäler* 1888 σ. 22 ἀρ. 6.

180^β. Τεμάχιον ἰσχυρῶς κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένου βραχίονος πολεμιστοῦ, φυσικοῦ μεγέθους. Εὐρέθη ἐν Τεγέα, ἐν τῇ οὐχὶ μακρὰν τοῦ χωρίου Πιαλί Παλαιᾷ Ἐπισκοπῇ, καὶ προέρχεται καὶ τοῦτο, ὡς φαίνεται, ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς ἀγαλμάτων (ἴδ. ἀρ. 178-180).

Ἴδε τὴν ἐν ἀρ. 178-180 βιβλιογραφίαν, ἰδίως *Antike Denkmäler* 1888 σ. 22 ἀρ. 7.

181. Νεανικὴ κεφαλὴ μετὰ τοῦ λαιμοῦ καὶ μέρους τοῦ χλαμυδοφόρου θώρακος, ἔχουσα οὕτω σχῆμα προτομῆς καὶ οὔσα τὸ πάλαι ἔνθετός που. Εὐρέθη ἐν Ἐλευσίνι ἐν ταῖς ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἐταιρίας ἐνεργηθείσαις διὰ τοῦ Δ. Φιλίου ἀνασκαφαῖς (1), ἐν ἔτει 1885. Ἡ ῥίς εἶνε ἀποκεκρουσμένη καὶ μέρος τοῦ ἄνω χεῖλους. Μέγεθος ὑπερφυσικόν.

Τὴν κεφαλὴν ταύτην, ἣν ὁ Φίλιος εἶχεν ἐκλάβει ὡς κεφαλὴν Ἀντιόου, ἰδὼν ὁ Benndorf ἐν Ἐλευσίνι κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ ἔτους 1886, ἀνεγνώρισε πρῶτος αὐτὸς ὡς ἔργον καλλίστης τέχνης τῆς Δ'. π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ὁρμώμενος ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ αὐτῆς καὶ ἐκ τῶν καθ' ἕκαστα μορφῶν τοῦ προσώπου, αἵτινες ὑπεδείκνυον αὐτῷ ἔργον Πραξιτέλειον· ὑστερώτερον ἀνεγνώρισε καὶ ὑπέδειξεν ὡς ἀντίτυπα τοῦ πρωτοτύπου τούτου τὰς ἐν Ῥώμῃ καὶ Μαντούα εὕρισκομένας κεφαλάς, τὰς καλουμένας κεφαλάς Βιργιλίου, δι' ὧν

(1) Ἐν ταῖς αὐταῖς ἀνασκαφαῖς εὐρέθησαν καὶ τὰ ὑπ' ἀρ. 200-202 γλυπτά,

ηϋξήθη ἡ σημασία τῆς προκειμένης οἰονεὶ προτομῆς ὡς ἐπισήμου ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἔργου· ὀρμώμενος δὲ εἶτα ἐκ τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως (ναοῦ τοῦ Πλούτωνος;) καὶ ἐξ ἐπιγραφῆς ἀναθηματικῆς Εὐβουλεῖ, εὐρεθείσης πλησίον, καὶ ἀποβλέπων εἰς τὴν ἐν Βατικανῶ γνωστὴν ἐπιγραφὴν «Εὐβουλεύς Πραξιτέλους» ὑπεστήριξεν ὅτι εἶνε πρωτότυπον τοῦ Πραξιτέλους ἔργον εἰκονίζον **Εὐβουλέα**, τὸν ἐν Ἐλευσίῃ λατρευόμενον ἀδελφὸν τοῦ Τριπτολέμου, ὅστις ποιμὴν ὦν ἐγένετο αὐτόπτης μάρτυς τῆς ὑπὸ τοῦ Ἄδου ἀρπαγῆς τῆς Κόρης. Τὰ αὐτὰ ὑπεστήριξε περὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ὁ Furtwängler, τούναντίον δὲ ὁ Kern καὶ πλαστικὴν ὁμοιότητα τῆς κεφαλῆς πρὸς τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους ἀπέκρουσε καὶ περὶ τοῦ Εὐβουλέως ὑπεστήριξεν ὅτι δὲν θὰ εἰκονίζετο οὗτος ὡς νεανίας, ἀλλ' ὡς ἀνὴρ πωγωνοφόρος. Ἄλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἡ προκειμένη κεφαλὴ εἶνε βεβαίως ἐξαιρετόν ἔργον τῆς κατὰ τὴν Δ'. ἑκατονταετηρίδα Ἀττικῆς Σχολῆς καὶ σὺν τῇ ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀριθμῶ 182 γυναικεῖα κεφαλῇ, ἣ ἱκανῶς ὑπὸ πλαστικὴν ἔποψιν ὁμοιάζει, ἀποτελεῖ τὸ κόσμημα τοῦ ἡμετέρου Μουσείου. Τῶν ἰδίων δὲ γνωρισμάτων αὐτῆς παρατηρητέον κυρίως τὴν εἰς κυμαίνοντας μεγάλους βοστρύχους οἰονεὶ γραφικῶς διατεταγμένην καὶ σφόδρα ἐπιβάλλουσαν τῷ θεατῇ κόμην, ἧς παρεμφερῆ ἐν μέρει διάθεσιν βλέπομεν καὶ ἐν τῷ Τριπτολέμῳ τοῦ μεγάλου ἐξ Ἐλευσίνοσ ἀναγλύφου (ἀρ. 126).

Ἀρχ. Ἐφημερίδς 1886 πίν. 10 σ. 258 (Δ. Φίλιος). — Benndorf ἐν *Anzeiger der philosophisch-historischen Classe der K. Akademie der Wissenschaften in Wien* 1887 n° XXV καὶ *Antike Denkmäler* I πίν. 34 σ. 21. — Furtwängler ἐν: *Arch. Anzeiger* 1887 σ. 47 σ. 57 σ. 147. — Kern ἐν *Arch. Anzeiger* 1889 σ. 112. — Brunn-Bruckmann: *Denkm. gr. und röm. Skulptur* ἀρ. 74. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 166.

182. Γυναικεῖα ὑπερφυσικοῦ μεγέθους κεφαλὴ εἰκονί-

ζουσα θεάν τινα. Εύρέθη ἐν ἔτει 1876 ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ ἐνταῦθα Ἀσκληπείου. Ἦς τὸ πλεῖστον ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πάριον.

Εἶνε τῶν ὠραιοτάτων κεφαλῶν τοῦ ἡμετέρου Μουσείου, κάλλιστον ἀναμφιβόλως ἔργον τοῦ Ἀττικοῦ ἐργαστηρίου τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος ὡς πρὸς τὰ γνωρίσματα τοῦ ὁποίου (ιδίως ὡς πρὸς τὴν εὐγενῆ καὶ χαρίεσσαν διάπλασιν τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς καὶ τὴν δι' αὐτῆς ἔκφρασιν τῶν τῆς ψυχῆς παθημάτων) δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ἡμῖν ὡς λαμπρὸν παράδειγμα. Ἦτο κεκλιμένη πρὸς τὸν δεξιὸν ὤμον καὶ ἔχει ἡμιτηνεωγμένον τὸ στόμα, ὥστε εἶνε ὁρατοὶ οἱ ὀδόντες, καὶ τὴν ἔκφρασιν ῥεμβώδη. Τὴν κόμην περιβάλλει εὐρεῖα ταινία, ὑπὲρ τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν ἴσως μετάλλινος κρίκος οἰονεὶ ὡς στέφανος περιβάλλων τὸ κρανίον· ἦτο δὲ ἡ κόμη κεκοσμημένη διὰ θυσάνων, ὡς δηλοῖ μικρὰ παρ' ἕκαστον τῶν ὠτων ὀπή, καὶ παρὰ τὸ ἰνιακὸν ὀστοῦν, ἔνθα συνέρχονται οἱ πλόκαμοι εἰς κόρυμβον, διὰ μεταλλίνης πιθανῶς καρφίδος, ὡς δηλοῦσιν αἱ ἐκεῖ σωζόμεναι εὐρεῖαι ὀπαί. Παρὰ τὸ δεξιὸν οὖς σώζεται τεμάχιον μαρμάρου, ὅπερ ἴσως εἶνε λείψανον τῆς χειρὸς, ἐφ' ἧς ἡ σύνοδος καὶ ῥεμβάζουσα θεὰ ἐστήριζε τὴν κεφαλὴν. Σημειωτέον δὲ ὅτι, ἐν ᾧ τὸ μάρμαρον εἶνε θαυμασίως ἐξεργασμένον ἐν τῷ προσώπῳ καὶ τῷ λαιμῷ, ἐν τῇ κόμῃ εἶνε ἀκατέργαστον· ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἶνε γνώρισμα ἔργων τινῶν τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος (πρβ. ἀρ. 183).

Εὐρετ. Ἀρχ. Ἑταιρίας 2487. Sybel 2907. — *Mittheilungen* 1876 πίν. 13 σ. 269 (L. Juhus). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 267.

183. Κεφαλή Ἀπόλλωνος τοῦ τύπου τοῦ καλουμένου Ἀπόλλωνος Λυκείου, μεγέθους ὑπερφυσικοῦ. Εὐρέθη ἐν ἔτει 1888 ἐν Λαυρίῳ, ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης παρὰ τὴν παραλίαν ἐντὸς ἰλῦος ἐκ σκωριῶν προερχομένων ἐκ τῶν ἐκεῖ

ἀρχαίων μεταλλείων· ἐκ τούτου δὲ ἔχει νῦν μέλαιναν τὴν ὄψιν, τοῦ μαρμάρου ἀπολέσαντος τὸ φυσικὸν αὐτοῦ χρῶμα καὶ λαβόντος ὄψιν οἰνοει γαλκοῦ. Μάρμαρον πάριον, κατὰ τὸν Lepsius· εἶνε δὲ τοῦτο ἐντελῶς ἐξεργασμένον μόνον κατὰ τὸ πρόσωπον, τῆς κόμης καὶ τοῦ λοιποῦ μέρους τῆς κεφαλῆς ἀκατεργάστου οὕσης.

Αἱ μορφαὶ τοῦ προσώπου, ἰδίως τὸ ὑψηλὸν τριγωνικὸν σχῆμα τοῦ μετώπου, τὸ ρεμβῶδες ἐν τῇ ἐκφράσει, ἡ διάθεσις τῆς κόμης καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ κρανίου σωζομένη ἄκρα δεξιὰ χεὶρ καθιστῶσιν ἀναμφίβολον ὅτι ἡ κεφαλὴ αὕτη εἶνε κεφαλὴ Ἀπόλλωνος, τοῦ τύπου τοῦ καλουμένου Ἀπόλλωνος Λυκείου, τοῦ ἀγάλματος δηλ. ἐκείνου τοῦ ἀνακειμένου τὸ πάλαι ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Λυκείῳ Γυμνασίῳ, ὅπερ ὁ Λουκιανὸς (Ἄναχ. 7) περιγράφει ὡς ἐξῆς: «τὸ ἄγαλμα ὄρας, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα, ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν». Τῶν σωζομένων δὲ τοιοῦτου τύπου ἀγαλμάτων ἡ κεφαλὴ αὕτη εἶνε ἡ καλλίστη· ἔχει δὲ προφανῆ τὰ δείγματα τῆς Πραξιτελείου τέχνης καὶ θὰ προέρχεται βεβαίως ἐκ τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος. Ὡσπερ δὲ ἡ προηγουμένη ὑπ' ἀρ. 182 κεφαλὴ, καὶ αὕτη μόνον τὸ πρόσωπον ἔχει ἐντελῶς ἐξεργασμένον, τῆς κόμης ἀκατεργάστου οὕσης.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 493 (πρὸς Ἄρχ. Δελτίον 1888 σ. 52, 2). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 270.

184. Κεφαλὴ νεανίου φυσικοῦ μεγέθους ἐπὶ τοῦ κρανίου τῆς ὁποίας σώζονται, συμφρεῖς αὐτῷ, αἱ δύο ἄκραι χεῖρες. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ βορειοδυτικῶς τῆς πόλεως κατὰ τὸν ἕξω Κεραμεικὸν Μεταξουργεῖον, ἐν ἔτει 1875. Μέγεθος φυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Προέρχεται προφανῶς ἐξ ἀγάλματος ἀθλητοῦ ἴσως, ὅστις ἐν στάσει ἐπαναπαυομένου εἰκονισμένος εἶχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰς χεῖρας, διὰ τῆς ἐτέρας τῶν ὁποίων (τῆς ἀριστερᾶς) ἐκράτει πρᾶγμά τι χαλκοῦν, ἴσως στλεγγίδα, ὡς δηλοῦται ἐξ ἧς καταλείπουσιν οἱ δάκτυλοι μετὰ τῆς παλάμης ὀπῆν. Ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας φαίνεται ἔργον ποιηθὲν ἐν ἐλληνικοῖς χρόνοις καθ' ὑπόδειγμα ἔργου τῆς Δ'. Ἐκατονταετηρίδος· ἐπειδὴ δὲ μεγάλην ἔχει ὁμοιότητα πρὸς τὰς ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς ἐν Τεγέα περισωθείσας ἡμῖν κεφαλᾶς, ιδίως πρὸς τὴν νεανίου ὑπ' ἀρ. 178, δυνάμεθα νὰ σχετίσωμεν αὐτὴν πρὸς τὴν τέχνην τοῦ Σκόπα· δὲν εἶνε δὲ ἀναγκαῖον νὰ ὑπολάβωμεν αὐτὴν ὡς ἔργον ποιηθὲν ἐν Ἀττικῇ ἢ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς τέχνης τοῦ Λυσίππου, ὡς ὁ Brizio ἀγνοῶν τὰ ἐκ Τεγέας ἔργα τοῦ Σκόπα ἰσχυρίζεται.

Εὔρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας 2369. Sybel 2906. — *Annali* 1876 σ. 62 πίν. G. (Brizio). — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1300. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 130.

185. Γυναικεία πεπλοφόρος κεφαλὴ μετὰ τοῦ λαιμοῦ, ἐλλιπὴς τὴν ῥίνα, εὐρεθεῖσα ἐν Δήλῳ ἐν ἔτει 1877. Μέγεθος ὑπερφυσικόν. Ὑψος ἐν ὄλῳ 0,38. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Ἐμπλεως λύπης ἢ κεφαλὴ αὕτη ἔχει τὰ ὄμματα ἐστραμμένα μικρὸν πρὸς τὰ ἄνω, ἀναπολοῦσα ἡμῖν οὕτω τὴν κεφαλὴν τῆς Νιόβης, πρὸς ἣν ὁμοιάζει ἐν μέρει καὶ κατὰ τὸ σχῆμα τῶν μορφῶν· ἦτο δὲ ἔνθετος τῷ κορμῷ. Τὸ σχῆμα αὐτῆς, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, ἢ διαθέσεις τῆς κόμης καὶ τὸ ἐκφραζόμενον ἰσχυρὸν πάθος, δεικνύουσιν ὅτι εἶνε πιθανῶς ἔργον τῆς Δ'. Ἐκατονταετηρίδος· ἀγνωστον ὅμως τί παριστᾷ. Ὅπως δὲ ποτε δὲν προέρχεται βεβαίως ἐξ εἰκονιστικοῦ ἀγάλματος, ἀλλὰ παριστᾷ θεάν τινα, ἴσως τὴν Λητώ, λελυπημένην ἐφ' οἷς ὑπέστη ἐπὶ πολὺν χρόνον παθήμασιν, ἢ τὴν Δήμητρα.

Εὔρετήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 262 (πρόβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886

σ. 5, 6). — *Bull. de corr. hellénique* 1879 πίν. 14 καὶ 1880 σ. 38 (Homolle). — Lepsius: *Marmorstudien* αρ. 191.

186. Κεφαλή Ἀφροδίτης μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥίνα ὀλόκληρον καὶ βεβλαμμένη κατὰ τὸ στόμα, τὸ πηγούνιον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Εὐρέθη ἐν ἔτει 1878 ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ ἐνταῦθα Ἀσκληπιείου. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἦτο ἐστραμμένη πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὤμον καὶ ἔχει τὴν κόμην κεκρυφάλῳ εἰλιγμένην· κατὰ τὸν αὐχένα δὲ ὑπάρχει ὀπή πρὸς ἐνθεσιν μεταλλίνης περόνης ἢ ἄλλου τινὸς κόσμου τῆς κόμης. Πρὸς τὴν κεφαλὴν ὑπ' ἀρ. 185 παραβαλλομένη αὕτη εἶνε αὐστηρὰ τὴν τέχνην· ἡ ὄλη δὲ αὐτῆς μορφή ὑποδηλοῖ ἔργον ἀρχαιότερον τῆς ῥηθείσης κεφαλῆς, κυρίως δ' εἶπειν τῆς πραξιτελείου ἐποχῆς· φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν εἶνε πρωτότυπον ἔργον, ἀλλ' ἀντίτυπον ἐν ὑστερωτέροις ποιηθὲν χρόνοις.

Ἑβρετ. ἀρχ. Ἐταιρίας 3277. Sybel 3094.

187. Γυναικεία κεφαλή φυσικοῦ μεγέθους προερχομένη ἐκ μεγάλου ἐπιτυμβίου ὄλως ἐκτύπου ἀναγλύφου. Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1837. Διατήρησις καλή. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Τὸ ἀριστερὸν αὐτῆς μέρος ἦτο συμφυὲς τῷ ἐδάφει τοῦ ἀναγλύφου, ἐξ οὗ εἶνε νῦν ἀπεςπασμένη, ὥστε τὸ δεξιὸν αὐτῆς μέρος ἦτο ἀρχικῶς ἀπέναντι τοῦ θεατοῦ, ἢ κεφαλή δηλ. εἰκονίζετο ἐν κατατομῇ δεξιᾷ οὔσα ἐστραμμένη. Καλλίστη τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Πιττάκης 108. Kekulé 92. Sybel 686.

188. Γυναικεία κεφαλή μετὰ τοῦ λαιμοῦ καὶ μέρους τῶν ὤμων, δι' οὗ ἦτο ἐντεθειμένη ἐν τῷ κορμῷ. Εὐρέθη ἐν Λέρνῃ καὶ ἔκειτο μέχρι τοῦ 1885 ἐν τῷ ἐν Ἀργεῖ Μουσεῖῳ.

Μέγεθος ὑπερφυσικόν. Ὑψος ἐν ὄλῳ 0,38. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Τὸ ὄπισθεν τοῦ κρανίου καὶ τοῦ λαιμοῦ εἶνε ἐπιπεδωμένον, διότι ἡ κεφαλὴ δὲν προέρχεται ἐξ ὀλογλύφου ἀγάλματος, ἀλλ' ἐξ ἐκτύπου ἀναγλύφου, ἐπιτυμβίου πιθανῶς, τῆς Δ' ἑκατονταετηρίδος, ὡς ἐκ τοῦ σχήματος καὶ τῶν μορφῶν αὐτῆς φαίνεται. Ὑπὲρ τῆς ἀποδοχῆς δὲ τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι εἶνε κεφαλὴ Δήμητρος ἢ ἱερείας, δὲν ὑπάρχουσιν ἀποχρῶντες λόγοι.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 233^α (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1885 σ. 20, 39). — *Mittheilungen* 1879 σ. 149 ἀρ. 484 (Milchhöfer). — *Arch. Anzeiger* 1885 σ. 57, 1 (Bursian). — *Mittheilungen* 1883 πίν. X σ. 185 (Furtwängler). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 283.

189. Κεφαλὴ νεανίου φυσικοῦ μεγέθους, εὐρεθεῖσα ἐν ἔτει 1867 ἐν ταῖς κατὰ τὴν μεσημβρινὴν κλιτὸν τῆς Ἀκροπόλεως ἀνασκαφαῖς, ἐντὸς τῆς στοᾶς τοῦ Εὐμένους. Διατήρησις καλή, μόνον τῆς ῥινὸς ὀλίγον βεβλαμμένης. Τύπος κάλλιστος τῆς Δ' ἑκατονταετηρίδος. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετήρ. ἀρχ. Ἐταιρίας 2761. Sybel 2917.

190. Κεφαλὴ γυναικὸς (ἐλλείπει ὁ λαιμὸς καὶ ἡ ῥίς), εὐρεθεῖσα ἐν τῷ ἐνταῦθα Ἀσκληπιείῳ. Μέγεθος φυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁ τόπος τῆς εὐρέσεως, ἡ κόμωσις, ἡ μικρὰ τῆς κεφαλῆς πρὸς τὸν ὦμον κλίσις καὶ ἐν γένει ἡ ὁμοιότης αὐτῆς πρὸς παραστάσεις τῆς Ὑγιείας ἐπὶ ἀναγλύφων ἐν τῷ αὐτῷ Ἀσκληπιείῳ εὐρεθέντων μαρτυροῦσιν ὅτι ἡ κεφαλὴ αὕτη εἶνε πιθανώτατα τῆς Ὑγιείας. Εἶνε δὲ κάλλιστον ἔργον τῆς Δ' ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 4149. — *Mittheilungen* 1885 σ. 265 πίν. 8 (F. Koepf).

191. Κεφαλὴ γυναικεία (ῥίς ἀποκεκρουσμένη τὸ πλεῖστον) σὺν τῷ λαιμῷ μετὰ μέρους τοῦ θώρακος, ἐνθετος οὔσα

τὸ πάλαι τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Μέγεθος φυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Κατὰ τὴν διάθεσιν τῆς κόμης καὶ τὰ γνωρίσματα τοῦ προσώπου ὁμοιάζει ἱκανῶς τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 190 κεφαλῇ, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι δικαίως καὶ αὕτη ἐκλαμβάνεται ὡς κεφαλὴ ῥυγείας· εἶνε δὲ τῶν καλλίστων καὶ χαριεστάτων κεφαλῶν τοῦ ἡμετέρου Μουσείου, ἀναμφιβόλως ἔργον ἀκμαζούσης ἑλληνικῆς τέχνης.

Sybel 640. — *Mittheilungen* 1885 σ. 266 πίν. 9 (F. Koepf). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 141.

192. Κεφαλὴ γυναικεία σὺν τῷ λαιμῷ μετὰ μέρος τοῦ θώρακος, ἐνθετος οὔσα τὸ πάλαι τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Εὐρέθη παρὰ τὸ Αἶγιον ἐν τῇ μίαν περίπου ὥραν μακρὰν τῆς πόλεως θέσει «Κούμαρα» ἐν ἔτει 1890. Διατήρησις καλλίστη. Μέγεθος φυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐκ τῆς ἐργασίας φαίνεται ὅτι θὰ ἐποιήθη ἐν ῥωμαίκοις χρόνοις· εἶνε ὅμως ἐπανάληψις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 191 τύπου τῆς κεφαλῆς ῥυγείας ὑποδηλοῦσα οὕτως ἔργον τῆς κατὰ τὴν Δ'. ἑκατονταετηρίδα ἀττικῆς τέχνης.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1353 (πρὸς Ἄρχ. Δελτίον 1890 σ. 36, 46).

193. Γυναικεία κεφαλὴ φυσικοῦ μεγέθους εὐρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Δίπυλον. ῥίς ἐν μέρει ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πάριον.

Τὴν κεφαλὴν ταύτην ὁ Sybel ὑπολαμβάνει ὡς κεφαλὴν Γ' αὐτομήδους· ἄλλος δέ τις εἰς τὸν τόπον τῆς εὐρέσεως ἀποβλέπων καὶ πάντα τὰ κατὰ τὸ παλαιὸν νεκροταφεῖον παρὰ τὸ Δίπυλον εὐρισκόμενα ἀρχαῖα πρὸς ἐπιτύμβια μνημεῖα θέλων νὰ σχετίζη θὰ ὑπελάμβανεν ἴσως ὡς κεφαλὴν Σειρήνος· ὀρθῶς ὅμως ἐρμηνεύει αὐτὴν ὁ Wolters ἐκλαμβάνων ὡς ἐπανά-

ληψιν τοῦ τύπου ἐκείνου τῆς ἐν πολλοῖς ἀντιτύποις σωζομένης Μούσης, ἥτις παρίσταται ὑψηλὰ ἔχουσα τὸν ἀριστερὸν πόδα καὶ κρατεῖ τραγικὸν προσωπεῖον, ἐξ οὗ καὶ **Μελοπομένη** καλεῖται. Ἡ κεφαλὴ τῆς Μούσης ταύτης ὁμοιάζει καθ' ὁλοκληρίαν τῇ προκειμένη, φέρει δέ, ὡς γνωστόν, στέφανον ἐξ ἀμπέλου· ἀλλὰ καὶ ἡ προκειμένη, ἥτις εἶνε ὠραῖον ἀληθῶς ἔργον ἑλληνικῶν χρόνων, θὰ ἔφερε στέφανον, ὡς δῆλον εἶνε ἐκ τῆς διαθέσεως τῆς κόμης. Τὸ πρωτότυπον ἀναμφιβόλως προέρχεται ἐκ τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 675. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1444. Τὴν μνημονευθεῖσαν Μοῦσαν ἴδε ἐν: *Museo Pio Clementino* I πίν. 20. Πρὸς Κ. Lange: *Das Motiv des aufgestützten Fusses* σ. 57. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 269.

194. Κεφαλὴ ἐφήβου μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, ἔργον ἀκμαζούσης ἑλληνικῆς τέχνης. Κόμη μικρὰ καὶ οὐλη, στόμα ὀλίγον τι ἀνοικτόν, ἔκφρασις αὐστηρά. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Kekulé 84 Sybel 707.

195. Κεφαλὴ νεανίου, ἀθλητοῦ ἴσως, μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ. Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ (;) καὶ διετέλει ἐν ἰδιοκτησίᾳ τοῦ Ἄλ. Μελετοπούλου, παρ' οὗ ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου ἐν ἔτει 1889. Τὸ ἄκρον τῆς ρίνος (ὃ ἦτο πρόσθετον) ἐλλείπει. Μάρμαρον πεντελήσιον. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἐνθετοὶ ἐξ ἄλλης ὕλης. Τύπος πιθανῶς δὲ καὶ τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 1411 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 76, 24).

196. Μικρὰ κεφαλὴ ἀγενείου νεανίου, Ἐρμῆν εἰκονίζουσα καὶ ἐκ στήλης Ἐρμοῦ προερχομένη, ἧς σώζεται καὶ μέρος κατὰ τὰ νῶτα. Εὐρέθη ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐν ἔτει 1887, «παρὰ τὴν ὑποτιθεμένην πύλην περιβόλου τῆς πόλεως Φαρ-

σάλων» κατὰ πληροφορίας τοῦ νομάρχου Θεσσαλίας. Φέρει στεφάνην περὶ τὴν κόμην καὶ ἐν καλλίστῃ διατηρεῖται καταστάσει· εἶνε δὲ ἔργον τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος πολὺ χαρίεσαν τὴν ἔκφρασιν ἔχον καὶ εὐγενῆ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου. Ὑψος ἀπὸ τοῦ πηγουνίου μέχρι τῆς στεφάνης 0,115. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 328 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1887).

197. Γυναικεία κεφαλὴ πεπλοφόρος μεγέθους φυσικοῦ, ἐξιδανισμένα ἔχουσα τὰ γνωρίσματα τοῦ προσώπου, ἰκανῶς ἐφθαρμένη καὶ ἀποτετριμμένη. Τέχνη καλῶν ἑλληνικῶν χρόνων. Τὸ ὄπισθεν κρανίον ἀποκεκρουσμένον· ἐκ τούτου δὲ καὶ ἐκ τῶν γνωρισμάτων τοῦ προσώπου ὀρμώμενος ὑποθέτω ὅτι ἡ κεφαλὴ αὕτη προέρχεται ἐξ ἐπιτυμβίου ναϊδιοσχῆμου μνημείου. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 659.

198. Γυναικεία κεφαλὴ πεπλοφόρος ἑλλιπῆς μέρος τοῦ κρανίου καὶ τοῦ μετώπου ἀριστερά· προέρχεται ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου, ἐν ᾧ εἰκονίζετο ἐν κατατομῇ δεξιὰ ἐστραμμένη. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, κοινή. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1881. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 3569.

199. Ἀγάλμα ἱματιοφόρου νεανίου ἀφιερωθὲν ὑπὸ Λυσικλείδου υἱοῦ Ἐπανδρίδου, σωζόμενον σὺν τῇ πλίνθῳ καὶ τῷ ἐνεπιγράφῳ αὐτοῦ βάρθρῳ, ἑλλιπὲς μόνον τὰς ἄκρας χεῖρας, κατὰ τὰ λοιπὰ ἐντελῶς σῶον καὶ καλλίστης διατηρήσεως. Εὐρέθη ἐν ἔτει 1890 ἐν Ῥαμνουντι, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς ἀρχ. Ἐταιρίας ἐνεργηθείσαις ὑπὸ Β. Στάη. Ὑψος τοῦ τοῦ ἀγάλματος 0,88. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Τὸ βάρθρον εἶνε τετραγωνικὴ ἐξ ὑπομέλανος τιτανολίθου

στήλη (ὑψ. 0,98) εύρυνομένη κατὰ τὰ ἄνω, ἔχει δηλ. οὔτως ἀρχαϊκὸν σχῆμα γνωστὸν ἐκ τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει καὶ ἀλλαχοῦ (ἴδ. ἀρ. 41) γενομένων εύρημάτων. Φέρει δὲ τὴν ἐξῆς τῶν τελευταίων χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος ἔμμετρον ἀρχαϊκὴν ἐπιγραφὴν :

Λυσικλείδης ἀνεθηκ-
εν Ἐπανδρίδῳ υἱὸς ἀπαρχ-
αρχὴν τόνδε θεῶν τη-
δε ἡ τοῦ εχει τέμενος

ἦτοι: Λυσικλείδης ἀνέθηκεν Ἐπανδρίδου υἱὸς ἀπαρχὴν τόνδε θεῶν τῆδε, ἡ τὸδ' ἔχει τέμενος.

Εύρέθη δὲ τὸ ἀγάλμα σὺν τῷ βάρθρῳ αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ σηκοῦ τοῦ ναοῦ τῆς Θέμιδος, ἔνθα καὶ ἀνέκειτο τὸ πάλαι, ὡς δῆλον εἶνε ἐκ τοῦ κατὰ χώραν κειμένου ἐντὸς τοῦ σηκοῦ ὑποθέματος τοῦ βάρθρου. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐκεῖ ἀνέκειντο πρὸς τούτοις τὰ συγχρόνως εύρεθέντα δύο ὑπ' ἀρ. 231 καὶ 232 ἀγάλματα.

Παρίστησι δὲ νεανίαν, ὅστις ἴσταται ὄρθιος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς στηριζόμενος καὶ φέρει ἱμάτιον περικαλύπτον μόνον τὸ κατώτερον τοῦ σώματος μέρος καὶ τὸν ἀριστερόν ὤμον· ἔχει δὲ τὴν κόμην ταινία περιδεδεμένην καὶ τὰς χεῖρας τὴν μὲν ἀριστερὰν καθειμένην τὴν δὲ δεξιὰν κεκαμμένην κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ ἀνυψωμένην. Τοὺς χρόνους δ' αὐτοῦ γνωρίζει ἡμῖν ἡ ἐπιγραφὴ. Κατὰ τὸ σχῆμα δηλ. τῶν γραμμάτων ταύτης καὶ κατὰ τὴν ὀρθογραφίαν θὰ ἐποιήθη τοῦτο τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος· εἶνε ὅμως κοινῆς τέχνης ἔργον παρεμφερὲς τῷ ὑπ' ἀρ. 176 ἀγαλματίῳ. Τί δὲ εἰκονίζει, δυσχερὲς εἶνε νὰ ἐξακριβώσῃ τις· ἐκ τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ δύναται τις νὰ εἰκάσῃ ὅτι εἰκονίζει ἴσως αὐτὸν τὸν ἀναθέτην Λυσικλείδην, ἀλλὰ καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου καὶ ἡ διάθεσις τοῦ ἀγάλματος καὶ ὁ ἱματισμὸς ἀρμόζουσι κυρίως θεῷ ἢ ἥρωϊ.

Εύρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1534 (πρὸς Ἀρχ. Δελτίον 1890).

200-202. Γλυπτὰ εὐρεθέντα ἐν Ἐλευσίῃ (ἴδ. ἀρ. 181) ἐν ἔτει 1887 καὶ 1888, ἀντίτυπα ἀγαλμάτων ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασι τοῦ Παρθενῶνος. Μέγεθος $\frac{1}{5}$ περίπου τοῦ φυσικοῦ. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Τὸ ὑπ' ἀρ. **200** εἶνε ἐν μικρῷ ἀντίτυπον τοῦ ἐν τῷ δυτικῷ ἀετώματι τοῦ Παρθενῶνος κατὰ χώραν κειμένου συμπλέγματος (ἴδ. Michaelis: der Parthenon πίν. 7 καὶ 8 B, C), παρίστησι δηλ. ἀνδρα ὀκλάζοντα καὶ ἀριστερὰ αὐτοῦ γονατισμένην γυναῖκα τὸν δεξιὸν βραχίονα ἐπὶ τῶν νώτων αὐτοῦ στηρίζουσαν. Τοῦ ἀνδρὸς ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ, ὁ δεξιὸς βραχίον καὶ τεμάχιον κατὰ τὸ γόνυ ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ σκέλους: τῆς γυναικὸς δὲ ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ, ὁ ἀριστερὸς βραχίον καὶ τὸ ἀριστερὸν σκέλος. — Ἀρ. **201** Γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καθημένη ἐπὶ βραχῶδους καθίσματος, σωζομένη μόνον τὸ ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος. Αὕτη ὁμοιάζει ἐν μέρει τὸ μὲν σωζομένηαις τὸ δὲ ἐκ τῶν σχεδιασμάτων τοῦ Carrey γνωσταῖς μορφαῖς, ἰδίως τῇ παρὰ τὸ ἀνωτέρω μνημονεῦθὲν σύμπλεγμα καθημένη (Der Parthenon πίν. 2 καὶ 3 εἰκ. D), δὲν δύναται ὅμως νὰ ταυτισθῇ πρὸς τινὰ τούτων, δὲν δύναται δηλ. νὰ ἐκληφθῇ ὡς πιστὸν ἀντίτυπον αὐτῶν, τοιοῦτον, οἷον τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ σύμπλεγμα. Καὶ πρὸς μορφὰς δὲ ἐκ τῆς ζωοφόρου τοῦ Ἐρεχθείου ὁμοιάζει, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἡ ὁμοιότης εἶνε οὐχὶ ἀκριβής. Σωζόμενον ὕψος 0,33. — Ἀρ. **202** Καθημένη ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ γυναῖκα μορφή (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ, ὁ δεξιὸς βραχίον καὶ ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χεῖρ) φέρουσα ἐπὶ τῶν γονάτων χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐνδεδυμένον παιδα (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ μετὰ μέρους τοῦ θώρακος σὺν τῷ ἀριστερῷ βραχίονι καὶ τῷ μέχρι τοῦ ἀγκῶνος μέρει τοῦ δεξιοῦ), ὅστις οὕτως εἶνε ἐστραμμένος ἀριστερὰ ἔχει δὲ τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ὄμου τῆς μητρός. Τὸ σύμπλεγμα τοῦτο ὁμοιάζει ἐν γένει σωζομένῳ ἐκ τῆς ζωοφόρου τοῦ Ἐρεχθείου συμπλέγματι (ἴδ. Schöne: Gr. Reliefs εἰκ. 2) δὲν δύναται ὅμως νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀντίτυπον τούτου, διότι καὶ ὁ παῖς εἰκονίζεται ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ γυμνὸς καὶ οἱ τῆς θεᾶς πόδες εἶνε ἄλλως διατεταγμένοι· μᾶλλον δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀντίτυπον τοῦ ἐν τῷ δυ-

τικῶ ἀετώματι τοῦ Παρθενῶνος ἐκ τῶν σχεδιασμάτων τοῦ Carrey γνωστοῦ (Der Parthenon πίν. 7 εἰκ. 2 Q). Παραλλαγῆς ὅμως καὶ ἐνταῦθα ὑπάρχουσιν, ὡς δύναται τις νὰ συμπεράνη ἐκ τοῦ σχεδιασματος, ἰδίως ὁ ἐν τῷ Παρθενῶνι παῖς ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος τῆς μητρὸς ἐστηρίζετο καὶ οὕτως ἀντίθετον εἶχε διεύθυνσιν. Σωζόμενον ὕψος 0,41.

Ἡ ἀπώλεια τῶν πλείστων τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασι τοῦ Παρθενῶνος ἀγαλμάτων, ἧτις δὲν ἀναπληροῦνται ἐπαρκῶς διὰ τῶν περισωθέντων ἡμῖν σχεδιασμάτων καὶ ἡ φθορὰ τῶν προκειμένων δύο ὑπ' ἀρ. 201 καὶ 202 ἀγαλμάτων καθίστησιν ἀδύνατον τὴν ἐξακριβωσιν κατὰ πόσον καὶ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἀγάλματα εἶνε πιστὰ ἀντίτυπα τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασι τοῦ Παρθενῶνος· ἀλλ' εἰς τὴν ἐν γένει αὐτῶν μορφήν καὶ εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 200 σύμπλεγμα ἀποβλέποντες δυνάμεθα ἐν γένει νὰ ἀποφανθῶμεν ὅτι τὰ περισωθέντα ἡμῖν ταῦτα ὑπ' ἀρ. 200-202 ἐξ Ἑλευσίνος ἀγάλματα εἶνε ἀληθῶς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον πιστὰ ἀντίτυπα τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασι τοῦ Παρθενῶνος. Δυνάμεθα ἄρα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἐν Ἑλευσῖνι ὑπῆρχε μικρὸς τις ναός, οὗ τὰ ἀετώματα ἐκοσμοῦντο δι' ἀγαλμάτων ποιηθέντων κατ' ἀπομίμησιν τῶν ἐν τοῖς ἀετώμασι τοῦ Παρθενῶνος ἀγαλμάτων. Ὅτι δὲ ταῦτα ἀνέκειντο ἐν ἀετώματι δείκνυται καὶ ἐκ τοῦ διαφόρου αὐτῶν μεγέθους καὶ ἐξ ἧς τὸ ὑπ' ἀρ. 202 ἔχει ἐν τοῖς ὀπισθεν τετραγωνικῆς ὀπῆς, ἧτις ἐχρησίμευε πάντως πρὸς ἐγγόμφωσιν αὐτοῦ τοίχῳ τινί.

Καθ' ἑαυτὰ δὲ ἐξεταζόμενα τὰ προκείμενα ἀγαλμάτια εἶνε ἄξια λόγου ἔργα ἐν ἑλληνικοῖς, ὡς φαίνεται, χρόνοις ποιηθέντα.

Εὔρετήριον Γεν. Ἐφορείας 707, 699 (πρὸς Ἄρχ. Δελτίον 1888 σ. 169 ἀρ. 3 καὶ 11).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 163.

203-214. Γλυπτὰ εὔρεθέντα ἐν Ῥαμνοῦντι, ἐν ἔτει 1890, ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς Νεμέσεως καὶ περὶ τὸ κρηπίδωμα

αὐτοῦ, ἐν ἀνασκαφαῖς γενομέναις ὑπὸ Β. Στάη δαπάναις τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας. Μέγεθος πολὺ μικρόν. Μάρμαρον οὐχὶ πεντελήσιον ἀλλὰ νησιωτικόν, ὡς φαίνεται, πάριον πιθανῶς.

Ταῦτα εἶνε τὰ ἐξῆς: Ἄρ. **203** *Κεφαλὴ γυναικός*, ἥτις διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἀνεῖχε τὸ ἱμάτιον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν. Ἰψ. 0,095. Ἄρ. **204**. *Κεφαλὴ γυναικεία*, ἥτις ἦτο κεκλιμένη μικρόν πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὄμον. Ἰψ. 0,095. — Ἄρ. **205**. *Κεφαλὴ νεαρίου*. Ἰψ. 0,075. — Ἄρ. **206**. Τὸ μέτωπον μετὰ τοῦ ἄνω κρανίου *γυναικείας κεφαλῆς*. Ἐν τῷ κρανίῳ ὀπὴ πρὸς ἔνθεσιν κόσμου· πλάτος 0,08. — Ἄρ. **207**. *Κεφαλὴ ἵππου ἀποκεκροσμένη τὰ χεῖλη*· μήκος 0,12. — Ἄρ. **208**. Κορμὸς *γυναικείας μορφῆς* (τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος μέχρι τῶν γονάτων μέρος) ἐνδεδυμένης λεπτὸν διαφανῆ χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Ἰψ. 0,16. — Ἄρ. **209**. Τὸ ἄνω μέρος κορμοῦ *γυναικείας μορφῆς* ἐνδεδυμένης χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὄμου καταπίπτον· τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην ἀριστερὰν εἶχεν ἀνυψωμένην. Ἰψ. 0,09. — Ἄρ. **210**. Τεμάχια *ἱματίων* παρεμφερῶν τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἐργασίαν ἱματίους τῶν προκειμένων μορφῶν. — Ἄρ. **211**. Κορμὸς *ἀνδρικήας μορφῆς* φερούσης ἱμάτιον καλύπτον μόνον τὸν ἀριστερὸν ὄμον καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος. Ἰψ. 0,20. — Ἄρ. **212**. Τὰ σκέλη *ἀνδρικήας μορφῆς* φερούσης ἱμάτιον περιβάλλον αὐτά· ἐστηρίζετο δ' αὕτη ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς ἔχουσα τὸν δεξιὸν πρὸς τὰ ὀπίσω κεκλιμένον καὶ οὕτω κατὰ τὸ γόνυ ἱκανῶς κεκαμμένον· ἴψ. 0,19. — Ἄρ. **213**. Τὸ κάτωθεν τῶν γονάτων κάτω μέρος τοῦ σώματος *γυναικείας μορφῆς* καθημένης, πλούσιον φερούσης ἱματισμόν. Σωζόμενον ὕψος 0,85. — Ἄρ. **214**. Τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κοιλίας μέχρι τοῦ μέσου τῶν μηρῶν μέρος γυμνῆς *ἀνδρικήας μορφῆς*. Ἰψ. 0,10. — Ἄρ. **214^α**. Διάφορα τεμάχια μορφῶν.

Τὰ γλυπτὰ ταῦτα δὲν εἶνε κυρίως ἀγαλμάτια ἀλλ' ἔκτυπα ἀνάγλυφα, διότι τὰ ὀπίσθια αὐτῶν εἶνε ἀποκεκομμένα· ἄλλως ἐνιαχοῦ σώζεται καὶ διακρίνεται συμφυῆς αὐτοῖς καὶ ἡ βᾶσις τοῦ ἀναγλύφου. Τοῦτο δέ, καὶ πρὸς τούτοις τὸ μέγεθος αὐτῶν καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας, ὅστις ἀληθῶς ἀναπαριστᾷ ἡμῖν

ἐν σμικρῷ τὰ γλυπτὰ τοῦ Παρθενῶνος, πείθουσιν ὅτι τὰ ἀνά-
 γλυφα ταῦτα προέρχονται ἐκ τῶν ἐν τῷ βάρθρῳ τοῦ ὑπὸ τοῦ
 Φειδίου ἢ ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Ἀγορακρίτου ποιηθέντος
 ἀγάλματος τῆς Νεμέσεως ἀναγλύφων, περὶ ὧν ὁ Πausanias
 (1,33) λέγει τάδε: « Ἐπὶ τῷ βάρθρῳ τοῦ ἀγάλματος. . .
 »Φειδίας πεποίηκεν Ἑλένην ὑπὸ Λήδας ἀγομένην παρὰ τὴν
 »Νέμεσιν, πεποίηκε δὲ Τυνδάρων τε καὶ τοὺς παῖδας καὶ ἄγ-
 »δρα σὺν ἵππῳ παρεστηκότα Ἴππέα ὄνομα· ἔστι δὲ Ἀγαμέ-
 »μνων καὶ Μενέλαος καὶ Πύρρος ὁ Ἀχιλλέως... καὶ Ἐποχος
 »καλούμενος καὶ νεανίας ἔστιν ἕτερος ». Καὶ εἶνε μὲν μικρὰ
 καὶ ἐφθαρμένα τὰ ἔργα ταῦτα, ἀλλ' ἀρκούντως δεικνύουσιν
 ἡμῖν τὸ ὕψος καὶ τὴν τελειότητα τῆς τέχνης τοῦ ἐργαστηρίου
 τοῦ Φειδίου. Σημειωτέον δὲ ὅτι μόνα τὰ ἔργα ταῦτα τῶν ἡμῖν
 περισωθέντων, πλειότερον καὶ πιστότερον τῶν τοῦ Παρθενῶνος
 ἔργων, δύνανται νὰ παράσχωσιν ἡμῖν ἔννοιαν τῆς τέχνης τοῦ
 Φειδίου· διότι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα δὲν εἶνε ἔργα
 αὐτοῦ τοῦ Φειδίου ἀλλὰ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Ἀγορακρίτου, αἱ
 σχέσεις τοῦ Φειδίου πρὸς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ τοῦτον ἦσαν
 τοιαῦται, ὥστε πάντως θὰ κατεσκευάσθησαν ταῦτα ὑπὸ τὴν
 ὁδηγίαν καὶ ἐποπτεῖαν πιθανῶς δὲ καὶ συνεργασίαν τοῦ μεγάλου
 καλλιτέχνου.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν σύνθεσιν τῶν προκειμένων ἀναγλύφων
 σημειωτέον ὅτι τὰ περισωθέντα ἡμῖν λείψανα ταῦτα δὲν εἶνε
 ἐπαρκῆ ὥστε νὰ σχηματίσωμεν ἔννοιάν τινα· δὲν ἐνδύμεθα δὲ
 οὐδὲ ὠρισμένα τῆς παραστάσεως πρόσωπα νὰ ἀναγνωρίσωμεν
 ἐν αὐτοῖς, ἐξαιρουμένης τῆς ὑπ' ἀρ. 207 κεφαλῆς ἵππου, ἣν
 ἀναγνωρίζομεν εὐχερῶς, ἅτε ἐνός μόνον ἵππου εἰκονιζομένου
 ἐπὶ τοῦ βάρθρου, καὶ τοῦ ὑπ' ἀρ. 213 τεμαχίου, ὅπερ προέρχε-
 ται ἴσως ἐκ τοῦ ἀναγλύφου τῆς Νεμέσεως, διότι αὕτη θὰ εἰκο-
 νίζετο καθημένη· εἰς ταύτην δὲ ἀνήκει πιθανῶς καὶ ἡ ὑπ' ἀρ.
 203 κεφαλὴ, ἣτις εἶνε κατὰ τι μεγαλητέρα τῶν λοιπῶν, γνω-

στοῦ ὄντος ὅτι ἡ καθημένη μορφή θὰ ἦτο κατά τι μεγαλητέρα τῶν λοιπῶν, ὅσαι εἰκονίζοντο ὄρθιαι.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1537 (Ἐρχ. Δελτίον 1890).

215-217. Τρεῖς πλάκες μετ' ἀναγλύφων παριστώ-
των τὸν περὶ **Μουσικῆς ἀγῶνα τοῦ Ἀπόλλωνος πρὸς**
τὸν Μαρσύαν παρισταμένων καὶ τῶν **Μουσῶν**. Εὐρέθη-
σαν ἐν Μαντινείᾳ ἐν ἔτει 1887 ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς
Σχολῆς ὑπὸ G. Fougères ἐνεργηθείσαις. Ὑψος τῆς ὑπ' ἀρ.
215 ὕψ. 0,96 πλάτος 1,35: τῆς ὑπ' ἀρ. 216 ὕψ. 0,98 πλ.
1,36 καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 217 ὕψ. 0,96 πλ. 1,36. Πάχος σὺν
τῷ ἐπιστέφοντι τὸν λίθον γεισώματι 0,12, ἄνευ τοῦ γεισώ-
ματος 0,08. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῇ δεξιᾷ τοποθετημένη ὑπ' ἀρ. **215** πλακὶ εἰκονίζεται
κυρίως ὁ ἀγών. Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ βράχου ὁ *Ἀπόλλων*, ἐνδε-
δυμένος ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καὶ ἔχων ἐπὶ τῶν γονάτων τὴν
κιθάραν, ἣν ἔχει ἤδη κρούσει καὶ οὕτως ἐν ἀπολύτῳ ἡρεμίᾳ παρί-
σταται. Δεξιὰ δὲ ἴσταται ὄρθιος ὁ *Μαρσύας* αὐλῶν, διεστηκότα
ἔχων τὰ σκέλη καὶ πάσας αὐτοῦ τὰς σωματικὰς δυνάμεις ἐντείνων
ἵνα τύχη τῆς νίκης. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο ἀνταγωνιστῶν ἴσταται ὄρ-
θιος ὁ *Σκύθης* κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ τὴν μάχαιραν, δι' ἧς ἔμελλε νὰ
ἐκδάρῃ μετ' ὀλίγον τὸν ἠττημένον Μαρσύαν, ὄργανον γινόμενος
πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς θείας κατὰ τοῦτου ἀποφάσεως· εἶνε δὲ οὗτος
ἐνδεδυμένος τὸν συνήθη τοῖς βαρβάροις ἱματισμόν, φέρει δηλ. φρύ-
γιον πῖλον, οὗ τὰ πλάγια μέρη κατέρχονται ἐπὶ τῶν ὤμων, στενὸν
χειριδωτὸν χιτῶνα, ἀναξυρίδας καὶ ὑψηλὰ ὑποδήματα.

Ἐν ταῖς δύο ἐτέραις πλαξίν ὑπ' ἀρ. 216 καὶ 217 εἰκονίζονται
ἀνὰ τρεῖς ἐν ἐκάστη *Μοῦσαι*, ὥστε πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ
9, τοῦ ὅλου δηλ. ἀριθμοῦ τῶν *Μουσῶν* ἀνάγκη νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι
ἡ ὅλη παράστασις συνίστατο ἐκ τεσσάρων πλακῶν, ὧν ἡ τετάρτη,
ἡ τρεῖς ἔτι *Μούσας* περιέχουσα, ἀπώλετο. Εἰκονίζονται δὲ αἱ *Μοῦσαι*
ἅπασαι ἐν τῇ αὐτῇ περιβολῇ, φέρουσαι δηλ. χιτῶνα ποδῆρη καὶ
ἱμάτιον, κατὰ διαφόρους ὁμῶς στάσεις. Ἡ ἐν τῇ ἀριστερᾷ τοποθε-

τημένη ὑπ' ἀρ. **217** πλακί πρώτη ἀριστερά ἱσταμένη (τὸ πρόσωπον ἀποκεκρουσμένον) εἶνε ὅλως δεξιὰ ἐστραμμένη καὶ κρατεῖ ἐν ταῖς χερσὶ κύλινδρον βίβλου, ὃν ἐκτυλίσσει· ἡ δευτέρα, ἡ ἐν τῷ μέσῳ, εἶνε μικρὸν πρὸς τὴν πρώτην ἐστραμμένη καὶ κρατεῖ ἐν τῇ ἀριστερᾷ μικρὸν κύλινδρον βίβλου (;)· ἡ τρίτη, ἡ δεξιὰ ἱσταμένη, ἔχει καὶ αὕτη πρὸς τὸ μέρος τῶν δύο προηγούμενων τὴν κεφαλὴν (ἀποκεκρουσμένην τὸ πλεῖστον) καὶ ἐκεῖ προτείνει διὰ τῆς δεξιᾶς μικρὰν κιθάραν.

Ἡ δὲ ἐν τῇ κατὰ τὸ μέσον τοποθετημένη ὑπ' ἀρ. **216** πλακί πρώτη ἀριστερὰ ἱσταμένη κρατεῖ ἐν ταῖς χερσὶ διάυλον, πρὸς ὃν καὶ ἀτενίζει τὴν κεφαλὴν προσκεκλιμένην ἔχουσα· ἡ δευτέρα, ἡ ἐν τῷ μέσῳ, ἱσταται ὅλως κατ' ἐνώπιον εἰκονισμένη καὶ οὐδὲν φέρει ἐν ταῖς χερσὶ, κεκαλυμμένας οὖσας καθ' ὀλοκληρίαν ὑπὸ τοῦ ἱματίου· ἡ δὲ τρίτη, ἡ ἀριστερὰ εἰκονισμένη, κάθηται ἐπὶ βράχου καὶ παίζει πρωτοφανές ὄργανον ὁμοιάζον τῷ σημερινῷ μανδολίνῳ (mandolina). Τοῦ ἤχου τοῦ ὄργάνου τούτου ἀκροῶνται καὶ αἱ τρεῖς Μοῦσαι.

Ἐν Μαντινείᾳ ὑπῆρχε ναὸς διπλοῦς, οὗ τὸ μὲν ἕτερον τῶν ἱερῶν ἦτο ἀφιερωμένον τῷ Ἀσκληπιῷ, τὸ δὲ ἕτερον τῇ Λητοῖ καὶ τοῖς τέκνοις αὐτῆς. Ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ ἱερῷ ὑπῆρχον κατὰ Πausανίαν (8, 9) ἀγάλματα τῆς Λητοῦς καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς, Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, ἔργα Πραξιτέλους· ἐν τῷ βάρθῳ δ' αὐτῶν ἦσαν πεποιημένα « Μοῦσα καὶ Μαρσύας αὐλῶν ». Ἀλλ' ἂν ἐν τῷ ἀσαφεῖ ἄλλως τούτῳ χωρίῳ (διότι τίς ἡ Μοῦσα ἢ παρὰ τῷ αὐλοῦντι Σατύρῳ καὶ πρὸς τί τοιαύτη παράστασις;) μετατραπῆ τὸ « Μοῦσα » εἰς Μοῦσαι, ἔχομεν προφανῶς περιγραφὴν τῶν προκειμένων ἀναγλύφων, ἐξάγομεν δὲ οὕτω καὶ εὐκρινῆ ἔννοιαν ἐκ τοῦ χωρίου τοῦ Πausανίου, διότι ἐν τῷ βάρθῳ τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῆς Λητοῦς, πάνυ κατάλληλος ἦτο παράστασις τῆς περὶ Μουσικῆς ἔριδος τοῦ Ἀπόλλωνος πρὸς τὸν Μαρσύαν.

Γενομένης λοιπὸν τῆς ῥηθείσης μικρᾶς διορθώσεως ἐν τῷ

κειμένω τοῦ Πausανίου, νομίζω ὅτι δὲν δύναται νὰ τεθῆ ἐν ἀμφιβολίᾳ ὅτι τὰ προκείμενα ἀνάγλυφα εἶνε ἐκεῖνα, ἃ ὁ Πausανίας ἀναφέρει κατ' ἀκολουθίαν τὴν Πραξιτέλειον ὀπωσδήποτε καταγωγὴν τούτων δὲν δύναται νὰ ἀρνηθῆ τις. Ἄφ' οὗ ἦσαν ἀνάγλυφα κοσμοῦντα τὸ βᾶθρον ἀγαλμάτων ποιηθέντων ὑπὸ τοῦ Πραξιτέλους, καὶ ταῦτα θὰ ἔχωσι σχέσιν τινὰ πρὸς τὸν Πραξιτέλην, ἢ δηλ. ἐποιήθησαν ὑπ' αὐτοῦ ἢ πιθανώτερον ὑπὸ βοηθῶν ἢ μαθητῶν αὐτοῦ κατὰ σχεδιάσματα καὶ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν καὶ ἐπιτήρησιν αὐτοῦ. Καὶ ἀληθῶς, ἀποβλέπων μὲν τις εἰς τὰ καθέκαστα δύναται νὰ ἀνεύρη ἀνακριβείας τινὰς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλ' ἡ σύνθεσις καὶ ἡ ἁρμονικὴ τῶν μορφῶν κατὰ συμπλέγματα διάταξις, ἡ ἐντύπωσις, ἦν τὸ ὅλον ἔργον προξενεῖ τῷ θεατῇ, τὸ περίγραμμα αὐτὸ τῶν μορφῶν, ἰδίως ὁ σχηματισμὸς τῶν κεφαλῶν, ἡ πνευματικὴ ἡρεμία, ἐν ἣ διατελοῦσιν αἱ Μοῦσαι, καὶ ἡ μεγάλη ἐκεῖνη ἀντίθεσις τῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν κινήσεων τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Μαρσύου, ἐκείνου μὲν ἐν ἀπολύτῳ ἡρεμία καθημένου καὶ ἐν πλήρει μεγαλοπρεπείᾳ, προερχομένη ἐκ τῆς βεβαιότητος περὶ τῆς νίκης καὶ περὶ τῆς θείας αὐτοῦ δυνάμεως, δι' ἧς ἔμελλε νὰ τιμωρήσῃ τὸν θρασὺν ἀντίπαλον, τούτου δὲ ἐν πλήρει ἐντάσει τῶν σωματικῶν δυνάμεων διατελοῦντος, χειρονομῶντος καὶ παντὶ τρόπῳ μάτην ἀγωνιζομένου πρὸς ἐπίτευξιν τῆς νίκης, ταῦτα πάντα ὑποδεικνύουσιν ἔργον καθ' ὅλα ἄξιον τοῦ μεγάλου Πραξιτέλους.

Ἐν τούτοις τὴν πραξιτέλειον ταύτην καταγωγὴν τῶν προκειμένων ἀναγλύφων, τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ εὐρόντος αὐτὰ Fougères προταθεῖσαν, ἀποκρούουσί τινες. Σφοδρὸς κυρίως κατὰ τῆς ἐρμηνείας ταύτης ἀντεπεξῆλθεν ὁ Overbeck· ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀφορμὴν παρέσχεν αὐτῷ ἐν μέρει αὐτὸς ὁ Fougères διὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ ὅτι αἱ τέσσαρες πλάκες ἐκόσμουσαν τὰς τέσσαρας τοῦ βᾶθρου πλευράς· δικαίως δηλ. ὁ Overbeck παρετήρησεν

ὅτι τὸ βάθρον ἐκεῖνο τῶν τριῶν ἀγαλμάτων θὰ εἶχεν οὐχὶ ἶσον ἀλλὰ μεγαλύτερον πλάτος καὶ μικρότερον βάθος, ἄρα τὰ προκείμενα ἀνάγλυφα δὲν εἶνε τὰ ὑπὸ τοῦ Πausανίου ἀναφερόμενα. Ἄλλ' ὑπὸ ἀρχιτεκτονικὴν ἔποψιν ἐξεταζόμενα αἱ ἀνάγλυφοι αὐταὶ πλᾶκες φαίνονται ὅτι ἀπετέλουν συνεχῆ παράστασιν, θὰ ἐκόσμων ἄρα μόνον τὴν ἐμπροσθίαν πλευρὰν τοῦ βάθρου· τούτου δὲ δεκτοῦ γενομένου, αἴρεται ἡ ἀνωτέρω ὑπὸ τοῦ Overbeck προταθεῖσα δυσχέρεια καὶ οὕτως εὐχερῶς συνταυτίζονται τὰ ἀνάγλυφα ταῦτα πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Πausανίου ἀναφερόμενα. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ μῆκος τοῦ βάθρου τῶν τριῶν ἀγαλμάτων θὰ ἦτο πέντε ἑμισυ περίπου μέτρων· ἀλλὰ τοῦτο οὐδόλως εἶνε ὑπερβολικὸν ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ βάθρον τῶν ἐν τῷ ναῷ τῆς Δεσποίνης ἐν Λυκοσοῦρα τεσσάρων ἀγαλμάτων τοῦ Δαμοφῶντος, ὃ ἔχει μῆκος 8,35 (ἴδ. Ἄρχ. Δελτίον 1889 σ. 159 κ. ἐ.).

Ὡς πρὸς δὲ τὴν διάταξιν τῶν πλακῶν τούτων σημειωτέον ὅτι αὐταὶ θὰ ἔκειντο, ὡς νῦν ἔχω τοποθετήσῃ αὐτάς ἐν τῷ Μουσεῖῳ· ἡ τετάρτη πλάξ θὰ ἦτο ἐντεῦθεν τῆς ὑπ' ἀρ. 215 δεξιὰ τῷ θεατῇ. Διὰ τοιαύτης διατάξεως παράγεται καὶ συμμετρία τις ἐν τῇ ὅλῃ παραστάσει. Ἐν τῷ μέσῳ δηλ., ἐν τῷ κέντρῳ τῆς παραστάσεως, ὑπῆρχον δύο καθήμεναι μορφαί, ὃ Ἄπόλλων καὶ ἡ μία Μοῦσα, ἐκατέρωθεν δὲ ἀνὰ πέντε ἰστάμεναι, ὑποτιθεμένου ὅτι αἱ ἐν τῇ ἐλλειπούσῃ πλακί τρεῖς Μοῦσαι, θὰ εἰκονίζοντο, ὡς αἱ λοιπαί, ἰστάμεναι.

Ἐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 380 (πρὸς. Ἄρχ. Δελτίον 1887). — *Bull. de corr. hellénique* 1888 πίν. 1-3 σ. 105 (G. Fougères). — *Ber. der K. Sächs. Gesellschaft der Wissenschaften* 1888 σ. 284 (Overbeck). — Ὑπὲρ τῆς πραξίτελειου καταγωγῆς τῶν ἀναγλύφων τούτων ἀπεφάνθησαν μέχρι τοῦδε οἱ Löschoke (*Jahrbuch des Instituts* 1888 σ. 192 σημ. 7), Furtwängler (*Berl. philolog. Wochenschr.* 1888 σ. 1482) καὶ Waldstein (ὁ τελευταῖος οὗτος ἔν τινι συνε-

δριάζει τῆς ἐνταῦθα Ἀμερικανικῆς ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1889). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 187.

218. Ἀγάλμα Ἑρμοῦ μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ, μέγεθος ὑπερφυσικοῦ. Εὐρέθη ἐν Ἀνδρῶ, ἐν ἔτει 1833, σὺν τῷ ὑπ' ἀρ. 219 γυναικείῳ ἀγάλματι, πλησίον ἀρχαίου τάφου⁽¹⁾. Ἑλλείπουσι τὸ μείζον μέρος τῶν βραχιόνων καὶ αἱ γύψῳ νῦν συμπεπληρωμένοι κνήμαι. Ὑψος 1,96. Μάρμαρον πάριον.

Ἐκ τοῦ τόπου καὶ ἐκ τοῦ τρόπου τῆς εὐρέσεως αὐτοῦ πιθανὸν εἶνε ὅτι ἴστατο, σὺν τῷ μνημονευθέντι γυναικείῳ ἀγάλματι, ἐπὶ τοῦ ἐκεῖ πλησίον ἀνακαλυφθέντος τάφου· ἴσως ἄρα εἰκονίζεται δι' αὐτοῦ ὁ ἀποθανὼν ἐν ὄλωσ ἐξιδανισμένη μορφῇ, ἐν μορφῇ Ἑρμοῦ, ἢ μᾶλλον ἴσως εἰκονίζεται αὐτὸς ὁ Ἑρμῆς ὡς χθόνιος Ἑρμῆς, ᾧ ἐτελοῦντο καὶ θυσῖαι κατὰ τὴν ταφήν (πρβ. ἀρ. 240, 241). Εἰκονίζεται δὲ γυμνός, ἔχων συνεπτυγμένην τὴν χλαμύδα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, καὶ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδός, παρ' ᾧ στέλεχος δένδρου ὡς στήριγμα χρησιμεῖον, ἐμπεφυκός κατὰ τὸ ἄνω μέρος τῷ δεξιῷ μηρῷ. Περὶ τὸ στέλεχος τοῦτο ἐλίσσεται ὄφεις, ἐξ οὗ καταφανῆς γίνεται ἡ ἐπιτύμβιος ὀπωσδῆποτε χρῆσις τοῦ ἀγάλματος, διότι ἡ παράστασις ὄφews εἶνε συνήθης ἐν ἐπιτυμβίοις ἀναγλύφοις.

Ἰπὸ καλλιτεχνικὴν ἔποψιν ἐξεταζόμενον τὸ ἀγάλμα τοῦτο

(¹) Περὶ τῆς εὐρέσεως τοῦ ἀγάλματος τούτου ὁ Σπ. Τρικούπης γράφει ἐν *Bullettino* (1833 σ. 90) τὰδε: «Dal governatore di Andros mi vien indicato, che alla parte occidentale dell'isola, ov'era l'antica città la quale conserva ancora il nome di Paleopoli, Demetrio Coracesi scopri in questo anno, travagliando il suo campo, due statue antiche, donna ed uomo, ambedue di marmo, di altezza naturale, collocate sopra il medesimo piedistallo di marmo esso pure e bislungo. . . . Vicino alle statue che seppelite per così dire in un marmo [ammasso?] di calce guardano dalla parte d'occidente, non lungi dal piedistallo esiste un sepolcro; la mano della donna fu ivi trovata».

ἀνήκει ἐν τοῖς καλλίστοις τοῦ ἡμετέρου Μουσείου καὶ μεγάλην ἔχει ὁμοιότητα, ὡς πρὸς τὴν μορφήν καὶ τὴν στάσιν, πρὸς τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους καὶ πρὸς τὸν ἐν Ρώμῃ Ἀντίνοον, ὀρθῶς δ' εἰπεῖν Ἑρμῆν τοῦ Belvedere. Ἡ διάπλασις τῶν μορφῶν τοῦ σώματος εἶνε εἰς ἄκρον τελεία· θαυμασία δ' εἶνε μάλιστα ἡ ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἑτέραν τῶν μορφῶν τοῦ σώματος ἡρέμα καὶ βαθμηδὸν μετάβασις καὶ ἡ ἐκ τούτου παραγομένη ἀρμονία ἐν τῷ ὄλῳ, δι' ἧς τὸ ἔργον καταθέλγει τὸν θεατὴν ὅσον ἐλάχιστα τῶν ἡμῖν περιωθέντων ἀρχαίων ἀγαλμάτων. Τοὺς χρόνους δ' αὐτοῦ δὲν δυνάμεθα ἀκριβῶς νὰ ὀρίσωμεν· καταφανές ὅμως εἶνε ὅτι ἔσχεν ἀφορμὴν ἐξ ἀγάλματος τοῦ Πραξιτέλους, ἢ τοῦλάχιστον τῆς Σχολῆς αὐτοῦ, καὶ ἐποιήθη ἐν καλλίστῃ ἐποχῇ τῆς ἐλληνικῆς τέχνης, ἐν αὐτῇ τῇ Δ'. Ἰσως ἑκατονταετηρίδι. Παρατηρητέον δὲ ὅτι τινὲς ἐπειράθησαν νὰ ἀποδώσωσιν αὐτὸ τῇ Σχολῇ τοῦ Λυσίππου· ἀλλὰ τὴν πραξιτέλειον αὐτοῦ τέχνην οὐδεὶς δύναται πλέον νὰ ἀμφισβητήσῃ μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἑρμοῦ.

Πιττάκης 553. Kekulé 368. Sybel 264. — *Bullettino* 1833 σ. 90 (S. Tricoupi). — Fiedler: *Reise durch alle Theile des Königreichs Griechenland* II σ. 222. — Ross: *Inselreisen* II σ. 16 καὶ *Königsreisen* II σ. 27. — Ἀρχ. Ἐφημερίς 1844 σ. 544 πίν. 915 (Πιττάκης). — Stephani: *Parerga archaeologica XI (Mélanges greco-romains I)* πίν. 1 σ. 296. — Conze: *Reise auf den Inseln des thra-kischen Meeres*, σ. 19. — *Rev. arch.* 1845 σ. 263 (Saulcy) καὶ 1846 σ. 281 πίν. 53, 2 (Lebas). — Newton: *Antiq. at Athens* σ. 23. — Treu: *Hermes des Praxiteles* σ. 9. — *Mittheilungen* 1878 σ. 95 (Körte). — *Berliner Sitzungsberichte* 1884 σ. 621 (Conze). — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1220. — Brunn-Bruckmann: *Denkmäler* ἀρ. 18. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 287.

219. Γυναικεῖον ἄγαλμα φυσικοῦ μεγέθους εὐρεθὲν ἐν ἔτει 1833 ἐν Ἀνδρῶ σὺν τῷ ἐν τῷ προηγούμενῳ ἀριθμῷ

218 ἀγάλματι Ἑρμοῦ. Ἑλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ, ἥτις ἦτο ἐνθετος, καὶ ἡ ἄκρα δεξιὰ χεὶρ, ἥτις ὅμως κατὰ τὴν ἐν σελ. 176 σημ. 1 μαρτυρίαν τοῦ Τρικούπη εἶχε τότε εὑρεθῆ. "Υψ. 1,72. Μάρμαρον πάριον.

Κατὰ τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρ. 218 εἰρημένα τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἴστατο σὺν τῷ Ἑρμῇ ἐπὶ τάφου· ἴσως δὲ εἰκονίζετο δι' αὐτοῦ θανοῦσα γυνὴ ἐν μορφῇ ἐξιδανισμένη ὑπὸ τὸν τύπον Μούσης. Εἶνε δὲ καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἀξιόλογον τὴν τέχνην καὶ ἐν ἴσῃ σχεδὸν δύναται νὰ τεθῆ μοίρα πρὸς τὸ προμνημονευθὲν ἄγαλμα Ἑρμοῦ. Παρίστησι δὲ γυναικεῖαν μορφὴν ἴσταμένην ὀρθίαν καὶ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς στηριζομένην, ἐνδεδυμένην ποδῆρη χιτῶνα καὶ λεπτόν διαφανὲς ἱμάτιον περιτυλίσσον καὶ τοὺς βραχίονας (πλὴν τῆς ἐλλειπούσης ἄκρας δεξιᾶς χειρός), ὧν ὁ μὲν ἀριστερὸς εἶνε καθειμένος, ὁ δὲ δεξιὸς κεκαμμένος κατὰ τὸν ἀγκῶνα οὕτως, ὥστε ἡ ἄκρα χεὶρ ἦτο πρὸ τοῦ στήθους.

Heydemann 191. Sybel 265. Ἴδε καὶ τὴν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἀριθμῷ 218 βιβλιογραφίαν ἰδίως Fiedler, δι' οὗ, περιγράφοντος τὸ ἄγαλμα καὶ λέγοντος ὅτι ἡ κεφαλὴ ἦτο ἐνθετος, δῆλον γίνεται ὅτι τὸ ἐν τῷ ἀριθμῷ τούτῳ ἄγαλμα εἶνε τὸ ἐν Ἄνδρῳ σὺν τῷ Ἑρμῇ εὑρεθὲν καὶ οὐχὶ ἄλλο τι.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 286 (ἐνταῦθα ἀνκοινοῦται παρατήρησις τοῦ Wolters περὶ τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως τοῦ ἀγάλματος).

220. Σύμπλεγμα δύο γυναικεῖων μορφῶν σωζόμενον μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, παρὰ τὸ Δίπυλον, ἐν ἔτει 1873. Μέγεθος ἡμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ "Υψ. 0,87 πλ. 0,78. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ δεξιὰ τῶν μορφῶν τούτων (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ ἀριστερὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος) κάθηται ἐπὶ βράχου, μικρὸν πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐπ' αὐτοῦ στηριζομένη· φέρει δὲ ἱμάτιον ἀπὸ τῶν ὤμων εἰς τὰ ὀπίσθια

τοῦ σώματος καταπίπτον καὶ πρὸς τὰ ἔμπρὸς οὕτω φερόμενον, ὥστε περικαλύπτει μόνον τὰ σκέλη, καταλείπον γυμνὸν τὸ ἔμπροσθεν ἄνω μέρος τοῦ σώματος· τὴν ἀριστερὰν χεῖρα εἶχεν, ὡς φαίνεται, ἐπὶ τοῦ μηροῦ. Ἡ ἐτέρα δὲ (ἐλλείπουσιν ἢ κεφαλή, ὁ ἀριστερὸς βραχίον καὶ ἡ δεξιὰ χεῖρ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος) ἴσταται ὀρθία ἀριστερὰ τῆς πρώτης, πρὸς αὐτὴν οἶον ἐν στοργῇ καὶ οἰκειότητι μικρὸν ἐστραμμένη, ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς ὁποίας εἶχεν, ὡς φαίνεται, τὸν ἐλλείποντα ἀριστερὸν βραχίονα. Στηρίζεται δὲ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδός, παρ' ᾧ ἔχει χιαστῶς κεκλιμένον τὸν ἀριστερόν, καὶ εἶνε ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ ὀπίσθια κατερχόμενον καὶ εἰς τὸ ἔμπροσθεν κάτω ἥμισυ τοῦ σώματος φερόμενον, ἔνθα θὰ συνεῖχε αὐτὸ τῇ δεξιᾷ χεирί.

Ἡ ἐν πλήρει χάριτι διάθεσις τῶν μορφῶν καὶ τοῦ ἱματισμοῦ καὶ ἔτι τὸ περιγράμμα δεικνύουσιν ἔργον τῆς Δ'. π. X. ἑκατονταετηρίδος· τί ὅμως εἰκονίζεται ἐν αὐτῷ καὶ τίς ὁ προρισμὸς αὐτοῦ, ἄγνωστον· εἰς τὸ πρὸς τὸ τρίγωνον ἀποκλίνον σχῆμα αὐτοῦ ἀποβλέποντες δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἀνεκτεῖτο ἴσως ἐν αἰτώματι ναοῦ τινος.

Εὐρετ. ἀρχ. Ἐταιρίας 2260.—Sybel 271.

221. Πλάξ ἐκ ζωοφόρου ἀρχιτεκνονικοῦ τινος μνημείου, ἐλλιπὴς τὸ ἀριστερὸν μέρος. Εὐρέθη ἐν τῷ πλησίον τῶν Θερμοπολυῶν χωρίῳ «Μῶλω». Μῆκος 0,56 ὕψ. 0,17 πχ. 0,25. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῇ εἰκονίζεται ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ πομπῇ θαλασσιῶν ὄντων, βαίνουσα πρὸς δεξιὰν ἐπὶ τῶν πλαστικῶς δεδηλωμένων κυμάτων τῆς θαλάσσης. Ἠγεῖται δὲ **Τρίτων** σαλπίζων κόγχῃ, ἣν κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρός, καὶ ἔχων ἐν τῇ ἀριστερᾷ κώπην· τούτῳ δὲ ἔπονται κατὰ τάξιν **Νηρηῆς** (ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τοῦ στήθους κατώτερον μέρος) κρα-

τοῦσα ἐν τῇ δεξιᾷ κανοῦν πλήρες καρπῶν μηλέας, ροιάς καὶ ἀμπέλου, **"Ερωσ** ἐπιβεβηκῶς θαλασσίας ἐλάφου, ἧς κρατεῖ τὰ χρώματι δεδηλωμένα τὸ πάλαι ἠνία ἀμφοτέραις ταῖς χερσί, **Νηρηῆς** ὀχουμένη ἐπὶ θαλασσίῳ ἵππου, ὃν ἄγει **Τρίτων** κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὰ χρώματι δεδηλωμένα τὸ πάλαι ἠνία αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς μᾶστιγα, **"Ερωσ** ἐπιβεβηκῶς θαλασσίῳ λέοντος, κρατῶν τὰ γραπτὰ τὸ πάλαι ἠνία διὰ τῆς ἀριστερᾶς καὶ πάλλων διὰ τῆς δεξιᾶς μᾶστιγα, ὡς φαίνεται, χρώματι καὶ ταύτην δεδηλωμένην τὸ πάλαι, καὶ **Τρίτων** κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ κώπην καὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κρατῆρα.

Ἡ τέχνη διακρίνεται ἐπὶ λεπτότητι καὶ χάριτι καὶ ἡ ἐφεύρεσις καὶ διάταξις τῶν μορφῶν εἶναι ἀξιόλογος, ἐξ ὧν δῆλον ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο ἐποίηθη ἴσως κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος· ἐκ συγκρίσεως δὲ πρὸς ἕτερα παρεμφερῆ τὴν παράστασιν ἔργα τῆς τέχνης, φαίνεται ὅτι τὰ θαλάσσια ταῦτα ὄντα συνήχθησαν ἴσως ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς τελέσεως τῶν γάμων τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, οὗς καὶ πομπέουσιν ἐν μεγαλοπρεπεῖ παρατάξει. Καὶ ἡ χρῆσις δὲ τοῦ μνημείου τούτου καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας καὶ ἡ διάταξις τῶν μορφῶν ἀναπολοῦσιν ἡμῖν τὴν ζωφόρον τοῦ μνημείου τοῦ Λυσικράτους.

Heydemann 250. Sybel 309. — Stark: *Orient* σ. 351. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1907, 1908.

222. Τεμάχιον τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 221 ζωφόρου (μῆκος 0,48), προερχόμενον ὅμως οὐχὶ ἐκ τῆς αὐτῆς πλευρᾶς, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς διευθύνσεως τῶν μορφῶν, ἀλλ' ἐκ τινος τῶν τριῶν ἐτέρων. Ἐν αὐτῷ σώζεται ἐν ἀριστερᾷ οὐρὰ Τρίτωνος ἢ κήτους, ᾧ ἔπεται **Νηρηῆς** ὀχουμένη ἐπὶ Ἰχθυοκενταύρου, κρατοῦντος διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς τρίαιναν ἀνε-

στραμμένην, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τὸ κράσπεδον τοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ ἠπλωμένου ἱματίου τῆς Νηρηίδος. Παρὰ ταύτην κάθεται πρὸς τούτοις ἐπὶ τοῦ Ἰχθυοκενταύρου **Ἐρω**s, σαλπίζων κέρατι (;).

Heydemann 251. Sybel 309. Ἴδε καὶ τὴν ἀνωτέρω βιβλιογραφίαν.

223. Ἀγαλμάτιον Ἀπόλλωνος, εὑρεθὲν ἐν Σπάρτῃ. Ἐλλείπουσιν ἀμφότεροι οἱ πῆχεις, τὸ δεξιὸν σκέλος καὶ τὸ ἀριστερὸν ἀπὸ τοῦ μέσου περιπίου τοῦ μηροῦ. Σωζόμενον ὕψος 0,305. Μάρμαρον πελοποννησιακόν, ὡς φαίνεται.

Τὸ γυμνοῦ ἐν ἡρεμίᾳ ἰσταμένου νεανίου ἀγαλμάτιον τοῦτο εἶνε ἐπανάληψις τοῦ τύπου, οὗ καὶ τὸ ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως χαλκοῦν ἄγαλμα Ἀπόλλωνος κιθαρωδοῦ τὸ δημοσιευμένον ὑπὸ τοῦ Overbeck ἐν Kunstmythologie III σ. 169.

Παραβαλλόμενον δὲ τὸ ἡμέτερον ἀγαλμάτιον πρὸς τὸ ἐν Νεαπόλει ἄγαλμα ταύτην κυρίως δεικνύει τὴν διαφορὰν, ὅτι οἱ ἐπὶ τῶν ὤμων κατερχόμενοι πλόκαμοι τῆς κόμης δὲν εἶνε κεχωρισμένοι καὶ οὕτως εἰπεῖν λελυμένοι ἀπὸ τοῦ σώματος ἀλλ' εἶνε συμφυεῖς αὐτῷ καὶ φαίνονται οἰονεὶ ἀπὸ τῶν ὤμων αὐτῶν ἐκφυόμενοι· ἐκ τούτου εἰκάζω ὅτι τὸ πρωτότυπον τῶν ἀγαλμάτων τούτων, ὃ θὰ ἦτο βεβαίως ἔργον τῆς ἀκμαζούσης ἐλληνικῆς τέχνης, ἦτο πεποιημένον οὐχὶ ἐκ λίθου ἀλλ' ἐκ χαλκοῦ, κατὰ τὸ ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως.

Εὑρετ. ἀρχ. Ἐταιρίας 4107.—Εἰκόνα τοῦ ἀγαλματίου ἴδε ἐν Ἀρχ. ἐφημερίδι 1885 πίν. 4.

224. Γυναικεῖον ἀγαλμάτιον σὺν τῇ πλίνθῳ αὐτοῦ. Εὑρέθη ἐν Κισσάμῳ τῆς Κρήτης καὶ ἠγοράσθη ἐν ἔτει 1889 ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἐταιρίας. Διατήρησις καλλίστη. Μάρμαρον πάριον.

Εἰκονίζει γυναικεῖαν μορφήν ἰσταμένην, τὴν κεφαλὴν μικρὸν

ἀριστερὰ καὶ ἄνω ἔχουσαν ἐστραμμένην καὶ πλουσίως πτυ-
χούμενον ἱματισμὸν ἐκ ποδήρους χιτῶνος καὶ ἐξ ἱματίου φέ-
ρουσιν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἔχει αὕτη ἐπὶ τῆς ὀσφύος καὶ τὴν
ἀριστερὰν πρὸς τὰ κάτω ἐστραμμένην. Τύπος τῆς Δ'. ἑκα-
τονταετηρίδος, τέχνη παρεμφερῆς ταῖς ἐκ πηλοῦ πεποιημέ-
ναις κόραις ἐκ Τανάγρας.

Εὐρετήριοι ἀρχ. Ἑταιρίας 4748.

225. Ἄγαλμα **Νίκης** κολοσσαῖον. Εὐρέθη ἐν Μεγά-
ροις ἐν ἔτει 1830, ἔκειτο δὲ μέχρι τοῦ ἔτους 1889 ἐν τῇ
πλατεῖᾳ τοῦ Θησείου. Ἑλλείπουσιν ἡ κεφαλή, οἱ βραχίονες, ὁ
ἀριστερός ἄκρος ποῦς, καὶ αἱ πτέρυγες, αἵτινες ἦσαν ἔνθετοι.
Διατήρησις κακῆ. Ὑψ. 2,50. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ θεὰ εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη μετὰ διπλοῖδίου χιτῶνα ζώνη
περὶ τὴν ὀσφὺν ἐζωσμένον· εἰκονίζετο δὲ ἵπταμένη, ἐν τῇ
στιγμῇ καθ' ἣν κατερχομένη εἰς τὴν γῆν ἤπτετο τοῦ ἐδάφους.
Ἡ μὲν δεξιὰ χεὶρ ἦτο ἀνυψωμένη καὶ ἐκράτει πιθανῶς στέ-
φανον, ἡ δὲ ἀριστερὰ καθευμένη. Ἀξία λόγου τέχνη τῆς Δ'.
ἑκατονταετηρίδος.

Kekulé 379. Sybel 3435. — Rangabé: *Mémoires présentés à
l'Acad. des Inscript.* (1857) 291, 297 πίν. I ἀρ. 32. — Ross:
Königsreisen I, 139. — *Revue archéologique* 1845 I, 263 (de
Saulcy). — Newton: *Antiq. at Athens* 23. — Le Bas πίν. 91, 1. —
Mittheilungen 1881 σ. 375 πίν. 10, 11 (K. Purgold). — Lepsius:
Marmorstudien ἀρ. 332.

226. Στήλη μετ' ἀναγλύφου ἑλληνικῆς τὸ ἀριστερὸν καὶ
τὸ ἄνω μέρος. Εὐρέθη ἐν ταῖς ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς γε-
νομέναις διὰ τοῦ Fougères ἀνασκαφαῖς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Μαντι-
νεῖᾳ ἐν ἔτει 1887 (ἴδ. καὶ ἀρ. 200-202). Σωζόμενον ὕψος
1,48, ὄλον πλάτος 0,80, πάχος 0,19. Μάρμαρον πεντε-
λήσιον.

Εικονίζεται ἐν αὐτῇ ἀριστερὰ ἐστραμμένη ὀρθία **γυναι-
κειά μορφή** (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ ἄκρα δεξιὰ χεῖρ) στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δι' ὀλοκλήρων τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν, ὧν ὁ δεξιὸς μικρὸν προβλημένος, ἐνδεδυμένη πο-
δῆρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα μετὰ διπλοΐδιου, ἔχουσα τὴν δεξιὰν μικρὸν προτεταμένην καὶ κρατοῦσα ἐν τῇ παρὰ τὸ στῆθος ἀριστερᾷ παράδοξόν τι πρᾶγμα, οἷον εἶ πτηνόν, ὅπερ φαίνεται ὅτι εἶνε ἦπαρ, ὡς ὁ Fougères διέκρινεν. Ἐμπροσθεν δ' αὐτῆς, παρὰ τὸν δεξιὸν αὐτῆς πόδα, εἰκονίζετο φοῖνιξ, οὗ σώζεται ἐν τῷ λίθῳ μέρος τοῦ κορμοῦ.

Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ὑπελάμβανέ τις ὡς ἐπιτύμβιον· ἀλλὰ τοιαύτην ἐρμηνείαν αὐτοῦ ἀποκρούουσιν αἱ ἐν τῷ κάτω μέρει τοῦ λίθου ὑπάρχουσαι κατὰ τὰ πλάγια ὀπαὶ πρὸς σύνδεσιν τῶν ὀπισθίων αὐτοῦ μετ' ἄλλων λίθων, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι τοῦτο ἀπετέλει μέρος οἰκοδομήματός τινος· δὲν ἐχρησίμευεν ὅμως ὡς ζωοφόρος τοῦ οἰκοδομήματος τούτου, διότι κατὰ τὰ πλάγια τοῦ λίθου δὲν ὑπάρχει ἡ καλουμένη ἀναθύρωσις (Anschlussfläche). Ἄφ' οὗ ἄρα δὲν συνεδέετο κατὰ τὰ πλάγια ἄλλοις λίθοις πιθανὸν εἶνε ὅτι θὰ ἐχρησίμευεν ὡς παραστάς οἰκοδομήματος. Πρὸς ἐρμηνείαν δὲ τῆς παραστάσεως ὑποβοηθοῦσιν ἡμᾶς ὁ φοῖνιξ, δένδρον ἱερὸν τῇ Λητοῖ, καὶ ἰδίως τὸ ἦπαρ, ὃ δεικνύει ὅτι ἡ εἰκονιζομένη μορφή εἶχε σχέσιν τινὰ πρὸς τὴν οἰωνοσκοπίαν· ἴσως ἄρα εἰκονίζει αὕτη *ἰέρειαν* τῆς Λητοῦς διαπρέψασαν ἐν τῇ Μαντικῇ καὶ οἰωνοσκοπίᾳ. Ὡς πρὸς δὲ τὴν ὑπὸ τεχνικὴν ἔποψιν ἐρμηνείαν τοῦ ἀναγλύφου παρατηρητέον ὅτι ἡ μορφή εἶνε σεμνοπρεπῆς καὶ αὐστηρὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας, ἰδίως δὲ ἡ πτύχωσις τοῦ ἱματισμοῦ δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένη ἀρχαϊσμῶν· ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ κατὰ τὸ στῆθος καὶ τὸ δεξιὸν σκέλος πτύχωσις εἶνε ὅπως-
δήποτε μεθ' ἱκανῆς ἐλευθερίας καὶ κατὰ φύσιν ἐσχηματι-
σμένη, αἱ μακρὰι παράλληλοι πτυχαὶ κατὰ τὸ ἀριστερόν σκέ-

λος εἶνε λίαν ἀρχαίκαί, ὁ ἀναπολεῖ ἡμῖν τὴν ἐν τῷ ἐξ Ἑλευσίνος ἀναγλύφῳ τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης (ἴδ. ἀρ. 126) πτύχωσιν τῆς ἀριστερᾶ τῷ θεατῇ μορφῆς, ἐν τῇ πτυχώσει τοῦ ἱματισμοῦ τῆς ὁποίας ἡ αὐτὴ ἀντίθεσις ἐπικρατεῖ. Ἐκ τούτων ὀρμώμενοι δυνάμεθα νὰ θέσωμεν τοὺς χρόνους τοῦ ὑπ' ἐξέτασιν ἀναγλύφου περὶ τὰ μέσα τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 380 (πρβ. Ἀρχ. Δελτιορ 1887) *Bulletin de corr. hellénique* 1887 σ. 376 πίν. IV (G. Fougères). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 188.

227. Κορμὸς Ἀφροδίτης φυσικοῦ μεγέθους. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Λυσικράτους. Ὑψ. 0,68. Μάρμαρον πάριον.

Τὸ ἐν τῷ ἀριστερῷ βραχίονι καὶ ἐν τοῖς ὀπισθίοις σωζόμενον ἐν μέρει ἱμάτιον ἐκάλυπτε τὸ ἐλλεῖπον κατώτερον μέρος τοῦ σώματος· ἡ δεξιὰ δὲ χεὶρ, ἥτις ἦτο ἀνυψωμένη, θὰ ἐκράτει κάτοπτρον. Τὸ προκείμενον ἄρα ἔργον εἶνε ἐπανάληψις τοῦ ἐκ τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος προερχομένου πιθανῶς τύπου τῆς ἐν Arles εὐρεθείσης Ἀφροδίτης (ἴδε Wieseler: *Denkm. d. Kunst* 2³, 271). Τέχνη καλλιστή.

Sybel 287. Πρβ. Milchhoefer: *Die Museen Athens* σ. 19 ἀρ. 15. — Bernoulli: *Aphrodite* σ. 183, 7. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1456. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 268.

228. Κορμὸς γυναικείας μορφῆς (τὸ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τοῦ ἄνω μέρους τῆς κοιλίας) ἐν ὀρμητικῇ κινήσει εἰκονιζομένης. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις, παρὰ τὸ μεταξὺ τοῦ ἀρχαίου σταδίου καὶ τῆς γεφύρας τοῦ Ἰλισσοῦ «Βαθρακονῆσι» ἐν ἔτει 1890. Ὑψ. 0,62. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει χιτῶνα ἑτερομάσχαλον ζώνη κατὰ τὴν ὀσφὺν ἐζωσμένον καὶ ἱμάτιον, ὅπερ ἐκ τῶν ὀπισθεν ἔφερεν εἰς τὰ ἐμ-

πρὸς καὶ ἀνεῖχε τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ, ἐν ᾧ τὴν δεξιὰν εἶχε καθιεμένην. Τέχνη τῆς Δ'. πιθανῶς ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4771.

229. Τεμάχιον συμπλέγματος εἰκονίζοντος Ἀθηναίων παλαίουσαν πρὸς Γίγαντα (;). Εὐρέθη ἐν Λαυρίῳ ἐν ἔτει 1887. Μέγεθος μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Σώζεται τὸ ἀπὸ τῶν κνημῶν κάτω μέρος τοῦ σώματος τῆς Ἀθηναῖς μετὰ τῶν ἄκρων ποδῶν καὶ μέρους τῆς πλίνθου τοῦ ὄλου συμπλέγματος, ὅλον τὸ ἀριστερὸν σκέλος τοῦ Γίγαντος, ἐγονατισμένον, καὶ τὸ δεξιὸν ἀπὸ τῆς κνήμης, ἄκρα χεὶρ καὶ τεμάχιον λόφου περικεφαλαίας. Ἡ Ἀθηναῖς ἦτο ἐνδεδυμένη ποδήρη καὶ λεπτόν πολύπτυχον χιτῶνα. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4339.

230. Ἄγαλμα Ἀπόλλωνος ἐκ λίθου λευκοῦ, εὐρεθὲν ἐν Αἰγιλίᾳ, ἐν ἔτει 1889, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γενικῆς Ἐφορίας τῶν ἀρχαιοτήτων ἐνεργηθείσαις ὑπὸ Β. Στάη. Ἐλλείπει ἡ κεφαλή, ἣτις ἦτο ἐνθετος· ἐπίσης ἐλλείπει ἡ δεξιὰ χεὶρ καὶ ἅπασα ἡ ἀριστερὰ ἀπὸ τῆς μασχάλης. Ὑψος 1,00.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εὐρέθη σὺν τῷ ἐφ' ᾧ ἴδρυται βάρῳ, ὃ φέρει τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

Ἀριστομένης Ἀριστομηδούς
Θετταλος ἐκ Φερων
Νικων Κηφισοδωρο[υ] Ἀθηναίος
Ἀπολλωνι Αἰγίλει [α]νεθηκαν.

Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμῶν ἡ ἐπιγραφὴ προέρχεται πιθανῶς ἐκ τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος· ἐν τούτοις ἄρα τοῖς χρόνοις τακτέον καὶ τὸ ἄγαλμα, διότι βεβαίως ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ βάρου ἴδρυτο τοῦτο, μεσολαβούσης πλίνθου ἀπολεσθείσης. Εἰκονίζει δὲ τοῦτο Ἀπόλλωνα τὸν κιθαρωδόν, ὅστις ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ θὰ ἔφερε λύραν συγχρατουμένην πρὸ τοῦ στήθους,

διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς θὰ εκράτει τὸ πλήκτρον. Ἐνδεδυμένος εἶνε ποδῆρη χιτῶνα ὑψηλὰ ὑπὸ τοὺς μαστοὺς ἐζωσμένον καὶ ἰμάτιον εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ σώματος καταπίπτον. Τέχνη κοινή.

Εὐρ. Γεν. Ἐφορείας 1140 καὶ 1139 (πρβ. Ἄρχ. Δελτίον 1889 σ. 233, 42-43). — Ἄρχ. Δελτίον 1889 σ. 240 (Β. Στάης).

Ἔργα ἀλεξάνδρινῶν καὶ ῥωμαϊκῶν χρόνων (1).

231. Ὑπερμέγεθες ἄγαλμα **Θέμιδος** ἔργον Χαιρεστράτου Ῥαμνουσίου, μετὰ τῆς πλίνθου καὶ τοῦ ἐνεπιγράφου αὐτοῦ βάρου. Εὐρέθη ἐν ἔτει 1890 ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς Θεμιδος ἐν Ῥαμνοῦντι σὺν τοῖς ὑπ' ἀρ. 199 καὶ 232 ἀγάλμασιν, ἐν ἀνασκαφαῖς ἐνεργηθείσαις ὑπὸ Β. Στάη δαπάναις τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας. Ἐλλείπουσιν ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, ἥτις ἦτο πρόσθετος, ἡ ἄκρα ἀριστερὰ καὶ μικρὰ τινα τεμάχια ἐκ τοῦ πηγουνίου καὶ ἐκ τῆς ῥινόδος γύψω συμπεπληρωμένα· κατὰ τὰ λοιπὰ τὸ ἄγαλμα εἶνε ἄρτιον. Ὑψ. 2,22. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Ἐν τῷ βάρῳ ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή

Μεγακλῆς Μεγακ[λεου]ς ραμνουσι[ι]ος ἀνεθῆκεν Θεμιδι στεφανωθεὶς
 ὑπο τῶν δημοτῶν δικαιοσύνης ἐνεκα ἐπιτελείας Καλλιστοῦ καὶ
 (καὶ Φειδοστράτης Νεμεσεὶ ἱερέ[ι]ας) νικήσας παισὶ καὶ
 ἀνδρασι γυμνασιαρχῶν καὶ κωμῶδοις χορηγῶν.

Χαιρεστράτος Χαιρεδημου

Ραμνουσιος ἐποίησε

γράμμασι τοῦ πρώτου ἡμίσεος πιθανῶς τῆς Γ'. ἑκατονταετηρίδος π. Χ. γεγραμμένη. Εὐρέθη δὲ τὸ ἄγαλμα, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς Θεμιδος, καὶ ἐκεῖ σὺν τοῖς μνημονευθεῖσιν ἀγάλμασιν ἀνέκειτο, διότι καὶ αἱ δύο πλάκες αἱ τὸ βάρῳ αὐτοῦ ἀποτελοῦσαι ἐκεῖ κατὰ χώραν κείμεναι εὐρέθησαν.

(1) Ἐν τῷ τμήματι τούτῳ τάσσονται καὶ τὰ ἀγνώστων ἐν γένει ἑλληνικῶν χρόνων ἔργα.

Ἡ θεὰ εἰκονίζεται ἰσταμένη ὀρθία ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς σπληνίζομένη, τὸν δεξιὸν μικρὸν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἱκανῶς κατὰ τὸ γόνυ κεκαμμένον ἔχουσα· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη ποδήρη ἀμέσως ὑπὸ τοὺς μαστοὺς ζώνῃ ἐζωσμένον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, οὗτινος τὸ μὲν ἕτερον ἄκρον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κατέρχεται εἰς τὰ κάτω καὶ εἰς τὰ ἐμπρόσθια τοῦ σώματος, τὸ δὲ ἕτερον ἀπὸ τῶν ὀπισθίων φέρεται κατ' ἀντίθετον φορὰν εἰς τὰ ἐμπροσθεν μέχρι τοῦ κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένου ἀριστεροῦ βραχίονος, ἀφ' οὗ ἐξαρτώμενον πίπτει εἰς τὰ κάτω· οὕτω τὸ ἱμάτιον περικαλύπτει τὸ ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος, εἶχε δὲ τὴν ἐπιφάνειαν κεκοσμημένην γεγραμμέναις καθέτως βαινούσαις γραμμαῖς ἐν σχήματι ταινιῶν εἰς ὄξυ ἀποληγουσῶν, ὡς ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἰχνῶν δῆλον γίνεται. Ἡ κεφαλὴ σὺν τῷ λαιμῷ καὶ μέρει τοῦ θώρακος εἶνε ἔνθετος· ἡ κόμη δὲ εἶνε ταινία διαδεδημένη καὶ ἀποτελεῖται ἐκ μικρῶν ὁμοιομόρφων καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν τῆς κεφαλῆς πλοκάμων. Τὸ ἄνω κρανίον καὶ τὰ ὀπίσθια τῆς μορφῆς δὲν εἶνε ἐντελῶς ἐξειργασμένα, διότι δὲν θὰ ἦσαν ὀρατά, ἀφ' οὗ τὸ ἄγαλμα καὶ ὑπερμέγεθες εἶνε καὶ ἀκριβῶς παρὰ τὸν δυτικὸν τοῖχον τοῦ σηκοῦ ἦτο ἰδρυμένον.

Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τῆς ἐπὶ τοῦ βάρου ἐπιγραφῆς τὸ ἄγαλμα θὰ ἐποιήθη κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Γ'. ἑκατονταετηρίδος· εἰς αὐτοὺς δὲ τοὺς χρόνους, ὃ ἔστιν εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς, ἀνάγει ἡμᾶς καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας αὐτοῦ, καθ' ἣν εἶχομεν μέχρι τοῦδε ἔννοιαν τῆς τῶν χρόνων ἐκείνων τέχνης ἐκ τῆς ἐκ Σαμοθράκης Νίκης κυρίως ὀρμώμενοι. Τάσις πρὸς παραγωγὴν ἐντυπώσεως ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων τοῦ θεατοῦ διὰ μεγαλοπρεποῦς ἐμφανίσεως καὶ διαθέσεως τῆς ὅλης μορφῆς, τοῦτο εἶνε τὸ γνῶρισμα τῆς τῶν χρόνων ἐκείνων τέχνης, τοῦτο δὲ ἀκριβῶς διακρίνει τὸ προκείμενον ἔργον. Τὸ ὑψηλὸν καὶ λεπτὸν τῆς

όλης μορφῆς, ἡ στάσις αὐτῆς, ἡ διάταξις τοῦ ἱματίου καὶ αἱ μεγάλαι καὶ βαθεῖαι πτυχαί, τὸ ζωηρὸν ἐν τῇ ἐκφράσει καὶ τὸ ἐξαιρετὸν κάλλος τῶν μορφῶν τοῦ προσώπου, ταῦτα πάντα σφόδρα ἐπιβάλλουσιν ἀληθῶς τῷ θεατῇ καὶ θέλγουσιν αὐτὸν τοσοῦτον, ὅσον σπάνια ἔργα τῶν ἡμῖν περιωθέντων ἔργων τῆς ἀρχαιότητος. Οὕτω τὸ προκείμενον ἔργον καὶ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ καὶ διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης εἶνε περισπούδαστον, ἀποτελεῖ λαμπρὸν κόσμημα τοῦ ἡμετέρου Μουσείου καὶ ὀρίζει τῷ ποιήσαντι αὐτὸ τεχνίτῃ Χαιρεστράτῳ, τῷ ἄλλοθεν ἀγνώστῳ ἡμῖν, ἐξαιρετὸν θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Ἑλλήνων τεχνιτῶν, δεικνύον αὐτὸν ἄξιον γενόμενον κληρονόμον τῆς τέχνης τῶν μικρῶν πρὸ αὐτοῦ ἀκμασάντων μεγάλων καλλιτεχνῶν τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1535 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890).

232. Ἀγάλμα Ἀριστονόης, ἱερείας Νεμέσεως, μετὰ τῆς πλίνθου καὶ τοῦ ἐνεπιγράφου αὐτοῦ βάθρου, μεγέθους φυσικοῦ (ὕψος 1,62), καλλίστης διατηρήσεως. Εὐρέθη καὶ τοῦτο ἐν τῷ ναῷ τῆς Θέμιδος ἐν Ῥαμνοῦντι συγχρόνως τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 231 ἀγάλματι Θέμιδος καὶ τῷ ὑπ' ἀρ. 199 ἀγάλματι νεανίου καὶ ἦτο ἰδρυμένον σὺν τούτοις ἐντὸς τοῦ σηκοῦ, ἔνθα καὶ τὸ βάθρον αὐτοῦ κατὰ χώραν ἔκειτο. Ἐλλείπουσι μόνον οἱ δάκτυλοι τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ τοῦ τετραγωνικοῦ αὐτοῦ βάθρου ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή

Θεμιδι και Νεμεσει
 Ιεροκλης Ιεροπολιου Ραμνουσιος
 ανεθηκε την μητερα Αριστονοην
 Νικοκρατου Ραμνουσιου ιερειαν
 Νεμεσεως.

γράμμασι τῆς Β'. πιθανῶς π. Χ. ἑκατονταετηρίδος γεγραμμένη.

Ἡ Ἀριστονόη εἰκονίζεται ἐν ἱκανῶς ἐξιδανισμένη μορφῇ. Ἰσταται ὀρθία ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς στηριζομένη καὶ φέρει ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὅπερ ἐκ τῶν ὀπισθεν εἰς τὰ ἔμπροσθεν φερόμενον περικαλύπτει ὀλόκληρον τὸ σῶμα καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν βραχιόνων. Τὰς χεῖρας ἔχει κεκαμμένας κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ προτεταμένας, κρατεῖ δὲ ἐν τῇ ἄκρᾳ δεξιᾷ φιάλην, εἰς ἣν καὶ ἔχει μικρὸν ἐστραμμένην τὴν κεφαλὴν. Ἡ κεφαλὴ εἶνε ἔνθετος καὶ αἱ χεῖρες, ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ πῆχεως, πρόσθετοι.

Τὸ ἀγάλμα δὲν στερεῖται σπουδαιότητος, ἐπιμελῶς δὲ εἶνε ἐξεργασμένον. Τοὺς χρόνους αὐτοῦ δὲν δυνάμεθα ἀκριβῶς τῇ βοθηθείᾳ τῆς ἐπιγραφῆς νὰ ὀρίσωμεν· πάντως ὅμως εἶνε νεώτερον τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 231 ἀγάλματος τῆς Θέμιδος κατὰ μίαν περίπου ἑκατονταετηρίδα, ὥστε δυνάμεθα ἐν γένει νὰ δεχθῶμεν ὡς ἐποχὴν αὐτοῦ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Β'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1536 (*Arch. Δελτίον* 1890).

233. Ἀγάλμα **Νίκης** εὐρεθὲν ἐν Ἀθήναις, ἐν τοῖς θεμελίοις τῆς παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν - Πειραιῶς ἐν ἔτει 1837 οἰκοδομηθείσης οἰκίας ὑπὸ τοῦ γερμανοῦ ἱατροῦ Treiber. Ἐλλείπουσιν οἱ βραχίονες, αἱ πτέρυγες, τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τῶν μηρῶν κατώτερον μέρος τοῦ σώματος, μικρὸν μέρος τοῦ ἄνω στήθους, ὃ εἶνε γύψῳ συμπληρωμένον, τεμάχιον τῆς κόμης καὶ τοῦ κρανίου, ἃ ἦσαν πρόσθετα, καὶ ἡ ῥίς. Μέγεθος ὑπερφυσικόν. Σωζόμενον ὕψος 1,35. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ θεὰ εἰκονίζετο ἐν κινήσει ἔχουσα τὸν ἀριστερὸν πόδα προβεβλημένον, τὴν κεφαλὴν μικρὸν πρὸς τὰ ἄνω καὶ δεξιὰ κεκλιμένην, καὶ τὸ ἀνώτερον τοῦ κορμοῦ μέρος ἐστραμμένον μικρὸν πρὸς ἀριστεράν, ὁμοιάζουσα ἐν μέρει ὡς πρὸς τὴν

στροφὴν ταύτην τῇ ἐκ Σαμοθράκης Νίκῃ· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη ἀχειρίδωτον, ὡς φαίνεται, χιτῶνα ζώνῃ ὑπὸ τοὺς μαστοὺς ἐζωσμένον. Ὁ δεξιὸς βραχίον ἦτο ἀνυψωμένος. Ἡ κεφαλὴ δέ, (ἦν τινες διστάζουσι νὰ ἀποδεχθῶσιν ὡς ἀνήκουσαν εἰς τὸν κορμόν), εἶνε ἔνθετος· ἔνθετος ἦτο καὶ ὁ ἀριστερὸς βραχίον. Ἡ ὄλῃ δὲ μορφή, καὶ ἰδίως ἡ κεφαλὴ, εἶνε μεγαλοπρεπῆς καὶ ἐπιβάλλουσα, καὶ δεικνύει ὅτι τὸ ἔργον ἐποιήθη ἐν καλλίστῃ τῆς ἑλληνικῆς τέχνης ἐποχῇ, κατὰ τὴν Γ'. ἑκατονταετηρίδα πιθανῶς, ἴσως δὲ καὶ ἐν τοῖς τελευταίοις χρόνοις τῆς Δ'.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εὗρεθὲν μετὰ λειψάνων μεγάλου βάρθρου ἀγαλμάτων καὶ ἄλλων τινῶν γλυπτικῶν ἔργων καὶ ἐπιγραφῆς « [Εὐβουλίδης Εὐ]χειρος Κρωπίδης ἐποίησεν » ὑπέλαβεν ὁ Ross ὡς προερχόμενον ἐκ τοῦ μνημείου τοῦ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Β'. π. X. ἑκατονταετηρίδος ἀκμάζοντος τεχνίτου ἅμα τε καὶ ἀναθέτου Εὐβουλίδου, ὁ συνέκειτο, κατὰ Πausανίαν (1, 2, 5,) ἐξ ἀγαλμάτων τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Διός, τῆς Μνημοσύνης, τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος· κατ' ἀκολουθίαν ὑπεστήριξεν ὅτι εἶνε ἡ ἐκ τοῦ μνημείου τούτου Ἀθηνᾶ. Ἀλλ' ἀσχέτως τοῦ ζητήματος ἂν τὸ μνημεῖον τοῦ Εὐβουλίδου ἔκειτο ὄντως ἐκεῖ, ἔνθα τὰ ἀνωτέρω εὐρήματα ἐγένοντο, περὶ οὗ ἴδε ἐπόμενον ἀριθμὸν 234, δῆλον εἶνε ἐκ τῶν κατὰ τὰ νῶτα δύο σωζομένων ὁπῶν ὅτι τὸ ἄγαλμα εἶχε μαρμαρίνους προσθέτους πτέρυγας· ἄρα εἶνε ἄγαλμα Νίκης, ὡς ὀρθῶς πρῶτος ὁ Kekulé παρετήρησε καὶ ὑπεστήριξε.

Πιττάκης 558. Kekulé 58. Sybel 43.—Ross : *Arch. Aufs.* I σ. 143 πίν. 12, 13.—*Arch. Ἐφημερίς* 1838 σ. 79 (Ῥαγαβῆς).—Müller-Schöll : *Arch. Mitth. aus Griechenland* σ. 56.—*Rev. arch.* 1845 σ. 266 (Saulcy).—Newton : *Antiq. at Ath.* σ. 21.—*Mittheilungen* 1882 σ. 41 (Julius).—Friederichs-Wolters : *Bausteine* ἀρ. 1432.—Brunn-Bruckmann : *Denkmäler* ἀρ. 49.

234. Κολοσσιαία κεφαλή Ἀθηνᾶς ἐκ πεντελησίου μαρμάρου. Εὐρέθη ἐν ἔτει 1874 παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν - Πειραιῶς ἐν τῇ αὐτῇ θέσει ἐν ἣ εὐρέθησαν τὰ ἐν ἀρ. 233 μνημονευόμενα ἀρχαῖα καὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ εὐρέτου Treiber, ὅστις ἐδωρήσατο αὐτὴν τῷ Μουσείῳ. Ὑψ. ἀπὸ τοῦ πηγουνίου μέχρι τοῦ μετώπου 0,30. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ κεφαλή αὕτη, ἣτις ἦτο ἐνθετος τῷ κορμῷ καὶ ἔφερε χαλκὴν περικεφαλαίαν, ἐπιστεύετο ὅτι προέρχεται κατὰ μεγίστην πιθανότητα ἐκ τοῦ ἐν ἀρ. 233 μνημονευομένου μνημείου τοῦ Εὐβουλίδου. Ἀλλ' ὅτι τὸ μνημεῖον τοῦτο ἔκειτο ἀληθῶς ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ εὐρέθη ἡ προκειμένη κεφαλή καὶ τὰ λοιπὰ ἐν ἀρ. 233 μνημονευόμενα ἀρχαῖα, καὶ πρότερον μὲν πολλαχῶς ἠμφισβητεῖτο καὶ νῦν δι' ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων ἀποκρούεται (ἴδε Lolling καὶ Wolters ἐν Mittheilungen 1887 σ. 365 κ. ἐ.), ὥστε ἱστορικῶς οὐδὲν δύναται μετὰ βεβαιότητος νὰ ῥηθῆ περὶ τῆς κεφαλῆς ταύτης καθ' ἑαυτὴν ὅμως ἐξεταζομένη αὕτη φαίνεται κάλλιστον ἔργον τῶν πρώτων πιθανῶς ἀλεξανδρινῶν χρόνων.

Sybel 2891. — Mittheilungen 1882 σ. 91 πίν. 5 (Julius). — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1433. Σημειωτέον ὅτι ὁ Wolters διέκρινεν ἐν τῇ προκειμένῃ κεφαλῇ ἐπανάληψιν τοῦ τύπου τῆς ἐκ Velletri Ἀθηνᾶς, ἀμφότερα δὲ τὰ ἔργα ταῦτα ἐκλαμβάνει ὡς παραχθέντα ἐκ πρωτοτύπου τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, ποιηθέντος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς τέχνης τοῦ Πολυκλείτου. — Brunn-Bruckmann: *Denkmäler* ἀρ. 48. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 136.

235. Κολοσσιαῖον ἄγαλμα **Ποσειδῶνος**. Εὐρέθη ἐν Μήλῳ σὺν τοῖς ἐπομένοις ὑπ' ἀρ. 236-238, ἐν τῷ κατὰ τὴν θέσιν «Κλίμα» ἀγρῷ τοῦ Ἴω. Νοστράκη (ἐν ἔτει 1877), παρ' οὗ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἀντὶ δραχμῶν 27,000. Σῶζεται δὲ ὁλόκληρον μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ, καὶ σύγκειται ἐκ δύο τεμαχίων λίθου, προσηρμοσμένων κατὰ τὸ μέσον πε-

ρίπου τοῦ σώματος. Ἐλλείπουσιν ἡ ρίς, μέρος τοῦ ἀριστεροῦ ἄνω κρανίου, ὃ ἦτο πρόσθετον, καὶ ἐλάχιστα τεμάχια ἐκ τοῦ ἱματίου, ὧν τὸ μείζον, τὸ κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος τῶν νώτων, εἶνε γύψῳ συμπεπληρωμένον. Ἡ τρίαινα εἶνε νέα. Ὑψ. 2,45. Μάρμαρον πάριον.

Μεγαλοπρεπῆς καὶ ἐπιβάλλων διὰ τοῦ μεγέθους καὶ τῆς πρὸς παραγωγὴν ἐντυπώσεως ἐπιτετηδευμένης τέχνης καὶ διαθέσεως τῆς ὅλης αὐτοῦ μορφῆς ἴσταται ὄρθιος ὁ θεός, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός, ἔχων τὴν δεξιὰν ἠνωρθωμένην, δι' ἧς θὰ ἐκράτει τὴν νῦν προστεθεῖσαν τρίαιναν, καὶ στηρίζων τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, δι' ἧς προσέτι συνέχει τὸ ἱμάτιον, ὅπερ καταπίπτει ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ ὀπίσθια, ὅθεν εἰς τὰ ἔμπροσθεν φερόμενον περικαλύπτει μόνον τὸ κάτωθεν τῆς κοιλίας μέρος τοῦ σώματος. Παρὰ τὸν δεξιὸν δὲ πόδα ὑπάρχει *δεξιὴν* συμφυῆς τῷ ἀγάλματι, ἔχων τὴν κεφαλὴν προσκεκολλημένην τῇ πλίνθῳ τοῦ ἀγάλματος καὶ τὴν οὐρὰν (ἐλλείπει τὸ ἄκρον) πρὸς τὰ ἄνω ὑψωμένην. Ἡ τέχνη δὲν διακρίνεται ἐπὶ λεπτότητι καὶ τελειότητι ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα τῶν μορφῶν, διότι ὁ τεχνίτης ἀπέβλεψε κυρίως εἰς τὴν ὅλην ἐξωτερικὴν μορφήν καὶ δι' αὐτῆς ἠθέλησε νὰ παραγάγῃ ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων τοῦ θεατοῦ. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν δὲ ταύτην ἐξεταζόμενον τὸ ἄγαλμα εἶνε ὁμολογουμένως ἀξιολογώτατον. Ἐκ τῶν ῥηθέντων φαίνεται μοι ὅτι ἐποιήθη κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ τῶν χρόνων ἐκείνων τέχνη διεκρίνετο κυρίως ἐπὶ τοῖς ἀνωτέρω γνωρίσμασι.

Sybel 424. — *Bull. de corr. hellénique* 1889 σ. 498 πίν. III (M. Collignon). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 322.

236. Κολοσσιαῖον γυναικεῖον ἄγαλμα εὑρεθὲν ἐν Μήλῳ σὺν τῷ ὑπ' ἀρ. 235 Ποσειδῶνι καὶ τοῖς ὑπ' ἀρ. 237

καὶ 238 ἀγάλμασι. Σύγκειται ἐκ δύο τεμαχίων λίθου, προσ-
 ηρμοσμένων ὑπὸ τοὺς μαστοὺς. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ, ἣτις
 ἦτο ἔνθετος, ὁ ἀριστερὸς πῆχυς καὶ τεμάχια ἐκ τοῦ βραχί-
 ονος, καὶ ἡ ἄκρα δεξιὰ χεὶρ, ἣτις ἦτο πρόσθετος. Ὑψος 1,93.
 Μάρμαρον πάριον.

Στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς καὶ
 εἶνε ἐνδεδυμένον ποδῆρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα, ζώνη ὑπὸ τοὺς
 μαστοὺς ἐζωσμένον, καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος
 εἰς τὰ κάτω φερόμενον καὶ οὕτω περιτυλίσσον τὸ μέσον μέρος
 τοῦ βραχίονος τούτου καὶ τὸ ἀπὸ τῆς κοιλίας μέχρις ὀλίγον
 κάτωθεν τῶν γονάτων μέρος τοῦ σώματος. Τὸν δεξιὸν βρα-
 χίονα ἔχει ὄλον προτεταμένον καὶ τὸν ἀριστερὸν καθειμένον
 τῷ σώματι μέχρι τοῦ ἀγκῶνος· τὸ λοιπὸν μέρος, ἦτοι ὁ πῆχυς
 μετὰ τῆς ἄκρας χειρὸς, ἦτο προτεταμένον. Κατὰ τὸν τρόπον
 δὲ τῆς ἐργασίας δυνατὸν τὸ ἀγαλμα τοῦτο νὰ εἶνε σύγχρονον
 τῷ τοῦ Ποσειδῶνος.

Sybel 426.

237. Ἀνδρικὸν ἀγαλμα φυσικοῦ μεγέθους, εὐρεθὲν ἐν
 Μήλῳ σὺν τοῖς ὑπ' ἀρ. 235, 236 καὶ 238. Ἐλλείπουσιν ἡ
 κεφαλὴ καὶ ἡ ἄκρα δεξιὰ χεὶρ. Σῶζεται δὲ μετὰ τοῦ βάρου
 αὐτοῦ, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφή·

Θεοδωριδᾶς Δαιστρατο
 Ποσειδανι

Ὑψος τοῦ ἀγάλματος 1,50: τοῦ βάρου 0,32. Μάρμαρον πάριον.

Ἰσταται ὄρθιον στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς, καὶ
 ἔχει τὸν μὲν δεξιὸν βραχίονα καθειμένον τῷ σώματι καὶ μι-
 κρόν προτεταμένον, τὸν δὲ ἀριστερὸν κεκαμμένον κατὰ τὸν
 ἀγκῶνα καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσχίου ἐστηριγμένον· φέρει δὲ ἱμάτιον
 ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κατὰ τὰ νῶτα καὶ εἶτα εἰς τὰ ἔμ-
 προσθεν φερόμενον οὕτως, ὥστε περικαλύπτει τὸ σῶμα καὶ
 τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ὀλόκληρον, καταλείπον γυμνὸν μόνον

τὸ στήθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα. Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς ἐποιήθη ἐν καλῇ ἐποχῇ τῆς ἐλληνικῆς τέχνης. Τί δὲ εἰκονίζει, ἄγνωστον, διότι ἀμφίβολον λίαν εἶνε, ἂν εἰκονίζει αὐτὸν τὸν ἀναθέτην Θεοδώριδαν.

Sybel 425.—*Bull. de corr. hellénique* 1878 σ. 522 (Tissot) καὶ 1889 σ. 500 (Collignon). —Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 321.

238. Μικρὸν γυναικεῖον ἄγαλμα εἰκονίζον πιθανῶς Ἀφροδίτην. Εὐρέθη ἐν Μήλῳ σὺν τοῖς ὑπ' ἀρ. 235, 236 καὶ 237. Ἐλλείπουσιν ἡ ἔνθετος οὖσα κεφαλὴ καὶ ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χεῖρ, ἥτις ἦτο πρόσθετος. Σώζεται δὲ μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ καὶ ἔχει τὴν ἐπιφάνειαν πετρώμασι κεκαλυμμένην. Μέγεθος μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Ὑψος τοῦ ἀγάλματος 1,08. Μάρμαρον πάριον.

Ἰσταται ὄρθιον στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός καὶ ἔχον τὸν ἀριστερὸν χιαστῶς πρὸ αὐτοῦ κεκλιμένον· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένον ποδῆρη πολύπτυχον χιτῶνα καὶ διαφανὲς τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος καὶ αὐτοὺς τοὺς βραχίονας περιβάλλον ἱμάτιον. Τὸν μὲν δεξιὸν βραχίονα ἔχει παρὰ τὸ στήθος, τὸν δὲ ἀριστερὸν κεκαμμένον κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ ἐστηριγμένον ἐπὶ ἀρχαίζοντος τὴν τέχνην ἀγαλματίου, ὅπερ εἶνε αὐτῆς τῆς Ἀφροδίτης εἰδῶλον, ὡς φαίνεται. Τοῦτο ἔχει ὕψος 0,55 καὶ ἴσταται ἐπὶ ὑψηλῆς περιφεροῦς βάσεως· φέρει δὲ πόλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, εἶνε ἐνδεδυμένον ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, οὗ ἀνέχει τὸ κράσπεδον διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, καὶ κρατεῖ ἄνθος ἐν τῇ δεξιᾷ χειρί, ἣν ἔχει παρὰ τὸ στήθος.

Sybel 427.

239. Μικρὸν ἄγαλμα Σατύρου εὐρεθὲν ἐν Λαμία. Ἐλλείπει ὁ δεξιὸς βραχίον καὶ ἡ γύψω νῦν συμπεπληρωμένη ἀριστερὰ κνήμη μέχρι τῶν δακτύλων τοῦ ποδός. Σώζεται δὲ μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ, ἀνώμαλον ἐχούσης τὴν ἐπιφάνειαν

νειαν καὶ οἰονεὶ βράχον εἰκονίζουσης. Ὑψ. 0,90. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν, ὧν ὁ ἀριστερός εἶνε προβεβλημένος, καὶ κρατεῖ ἐν τῷ ἀριστερῷ βραχίονι τὸ ὡς ἱμάτιον χρησιμεῦον αὐτῷ δέρμα πάνθηρος, ὅπερ καταπίπτει περὶ τὸ κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ὑπάρχον στέλεχος δένδρου, τὸ ὡς στήριγμα τοῦ ἀγάλματος χρησιμεῦον. Φαίνεται δὲ ὅτι εἰκονίζεται ἐπισκοπῶν μακρὰν μετὰ τῆς ἰδιαζούσης τῷ σατύρῳ περιεργείας, καὶ οὕτω θὰ εἶχε τὴν ἄκραν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, παράγων σκιὰν τοῖς ὀφθαλμοῖς. Σάτυρον δὲ ἐν τοιαύτῃ διαθέσει, ἀποσκοπεύοντα, ἐποίησε περίφημον ὁ κατὰ τοὺς πρώτους ἀλεξανδρινούς χρόνους ἀκμάζων ζωγράφος Ἀντίφιλος· ὥστε κατὰ τοῦτον πιθανῶς ἐποιήθη τὸ προκείμενον ἀγαλμάτιον, ὅπερ ἄλλως εἶνε μετὰ πολλῆς χάριτος πεποιημένον καλλίστης τέχνης ἔργον. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ Furtwängler ἰσχυρίζεται, ὅτι ἐν τούτῳ εἰκονίζεται ὁ Σάτυρος χορεύων τὸν σκώπευμα καλούμενον χορόν.

Sybel 269.—Müller-Schöll: *Arch. Mitth. aus Griechenland* πίν. 5, 11 σ. 93, 68, 111. — Furtwängler: *Der Satyr aus Pergamon* σ. 15.—*Arch. Zeitung* 1866 σ. 169 (U. Köhler).—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1429.

240. Ἀγαλμα Ἑρμοῦ μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, εὐρεθὲν ἐν Ἀταλάντῃ. Σώζεται ὀλόκληρον μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ, ἐλλειπόντων μόνον τῶν δακτύλων τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ τοῦ δείκτου τῆς δεξιᾶς. Ὑψος 1,90. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς καὶ ἔχει τὴν γλαμύδα συνεπτυγμένην καὶ ἐρριμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἐπὶ τοῦ πήχεως οὕτως, ὥστε ἅπασα ἡ μορφή εἶνε γυμνή· ὁ μὲν δεξιὸς βραχίον εἶνε καθειμένος τῷ σώματι,

ὁ δὲ ἀριστερὸς κεκαμμένος κατὰ τὸν ἀγκῶνα· ἀμφότεραι δὲ αἱ ἄκραι χεῖρες ἐκράτουν τι, ἡ μὲν δεξιὰ πιθανῶς βαλάντιον, ἡ δὲ ἀριστερὰ κηρύκειον, ὡς φαίνεται ἐξ ἄλλων τε ἀγαλμάτων καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 241.

Τινὲς διακρίνουσιν ἐν τῷ ἀγάλματι τούτῳ ἀθλητὴν· ἡ ὅλη ὅμως μορφή δεικνύει Ἑρμῆν ἐν τῇ μορφῇ τοῦ ὑπ' ἀρ. 241 ἐν Αἰγίῳ εὐρεθέντος, ἐν μέρει δὲ καὶ τοῦ ἐξ Ἐνδρου (ἀρ. 218). Ὡσπερ δὲ πιθανῶς οἱ ὑπ' ἀρ. 218 καὶ 241, ἴστατο καὶ οὗτος ἴσως ἐπὶ τάφου. Ἐποιήθη δὲ ἐν ἐποχῇ πάντως ὑστερωτέρα τῇ τοῦ ἐξ Ἐνδρου καὶ προγενεστέρα τῇ τοῦ ἐξ Αἰγίου, κατὰ τοὺς τελευταίους ἴσως Ἀλεξανδρινούς χρόνους, καὶ εἶνε ἀντίτυπον ἔργου τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος οὐχὶ ὅμως ἀττικῆς ἀλλὰ πελοποννησιακῆς τέχνης (ἴδ. τὰ ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀριθμῷ 241). Ἡ ἐργασία εἶνε μὲν ἀκριβῆς, ἀλλὰ οἰονεὶ σκληρὰ καὶ τυπικῆ, ὥστε τὸ ἀγαλμα τοῦτο στερεῖται τῆς φυσικότητος, λεπτότητος καὶ χάριτος ἐκεῖνης τοῦ ἐξ Ἐνδρου Ἑρμοῦ.

Kekulé 289. Sybel 41.—*Rev. arch.* 1856 σ. 440 (:).—*Bullettino* 1860 σ. 114 (Michaelis).—*Gaz. arch.* 2 σ. 86 πίν. 22, 23 (Roulez).—*Mittheilungen* 1878 σ. 98 (Kærte).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 174.

241. Ἀγαλμα Ἑρμοῦ φυσικοῦ μεγέθους. Εὐρέθη ἐν Αἰγίῳ σὺν τῷ ὑπ' ἀρ. 242 γυναικείῳ ἀγάλματι, μεθ' οὗ καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἐταιρίας ἀντὶ δραχμῶν 12,000. Σώζεται δὲ ὀλόκληρον μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ. Ἰψ. 1,71. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁ θεὸς ἴσταται ὄρθιος στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, ἔχων τὴν χλαμύδα συνεπτυγμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ τοῦ πήχεως εἰς τὰ κάτω καταπίπτουσαν, τὴν δεξιὰν καθειμένην τῷ σώματι καὶ τὴν ἀριστερὰν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην· ἐκράτει δὲ ἐν μὲν τῇ δε-

ξιᾶ βαλάντιον, οὗ σώζεται τὸ ἄνω μέρος, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ τὸ κηρύκειον, οὗ σώζεται ὡσαύτως μέρος. Οὕτως ἔχει τὴν αὐτὴν μορφήν καὶ διάθεσιν, ἣν καὶ ὁ ἐξ Ἀταλάντης (ἀρ. 240), καὶ εἶνε καταφανῶς ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ τύπου, τοῦ αὐτοῦ δηλ. ἀγάλματος τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος. Σημειωτέον ὅμως ὅτι ὁ τύπος οὗτος εἶνε διάφορος τοῦ τύπου τοῦ ἐξ Ἄνδρου Ἑρμοῦ (ἀρ. 218). Ἡ τέχνη καὶ ἰδίως ἡ στάσις καὶ ἡ τοῦ ἰσχύιου μεγάλη προεκβολή τοῦ ἐξ Ἄνδρου Ἑρμοῦ ὑποδεικνύουσι πραξιτέλειον ἄγαλμα, ἐν ᾧ αἱ ἀναλογίαι τῶν μελῶν τοῦ σώματος τοῦ ὑπ' ἐξέτασιν καὶ τοῦ ἐξ Ἀταλάντης, καὶ ἔτι ἡ στάσις αὐτῶν, στήριζομένων οὐχὶ καθ' ὀλοκληρίαν διὰ τοῦ ἐνός τῶν ποδῶν, ἀλλ' ἀπτομένων τοῦ ἐδάφους καὶ δι' ὀλοκλήρου σχεδὸν τοῦ πέλματος τοῦ ἐτέρου, ὑποδεικνύουσι ὅτι ἐποιήθησαν κατὰ πρωτότυπον ποιηθὲν ἢ τοῦλάχιστον μεταποιηθὲν ὑπὸ τοῦ Λυσίππου.

Καθ' ἑαυτὸ δὲ ἐξεταζόμενον τὸ προκείμενον ἄγαλμα εἶνε ὑποδεέστερον τὴν ἐργασίαν τοῦ ἐξ Ἀταλάντης καὶ ἐποιήθη ἐν Ῥωμαϊκοῖς, ὡς φαίνεται, χρόνοις. Ἴσως δὲ ἔκειτο σὺν τῇ ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀριθμῷ γυναικεῖα μορφῇ, μεθ' ἧς εὔρεθη, ἐπὶ τάφου, ὡσπερ καὶ τὰ ἐξ Ἄνδρου (ἀρ. 218 καὶ 219. Πρβ. καὶ ἀρ. 240).

Sybel 433. Οἱ Conze καὶ Michaelis εἶδον τὸ ἄγαλμα τοῦτο, καὶ τὸ ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀριθμῷ, παρὰ τῷ εὔρετῃ Ἀριστείδῃ Γεωργίῳ καὶ ἐπληροφορήθησαν ὅτι εὔρεθησαν ἀμφοτέρω vicino alla casa del possessore nella parte meridionale della città (ἴδε *Annali* 1861 σ. 62). — *Mittheilungen* 1878 σ. 95 πίν. 5 (Koerte). — *Lepsius: Marmorstudien* ἀρ. 176.

242. Γυναικεῖον ἄγαλμα φυσικοῦ μεγέθους, εὔρεθὲν ἐν Αἰγίῳ σὺν τῷ ὑπ' ἀρ. 241 ἀγάλματι Ἑρμοῦ (πρβ. ἀρ. 219). Σώζεται ὀλόκληρον μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ. Ἵψος ἄνευ τῆς πλίνθου 1,69. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Εἶνε τῶν καλουμένων ἱματιοφόρων μορφῶν, φέρει δηλ. ποδὴν χιτῶνα καὶ ἱμάτιον μέχρι τῶν ποδῶν σχεδὸν καταπίπτον καὶ ὀλόκληρον τὸ σῶμα καὶ τοὺς βραχίονας περικαλύπτον. Στηρίζεται δὲ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, ἔχουσα τὸν ἀριστερὸν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἱκανῶς ἀφεστηκότα, ὡς εἰ ἦτο ἔτοιμος νὰ βαδίσῃ πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἐν τῷ προσώπῳ διακρίνονται πως προσωπικὰ κατὰ τι γνωρίσματα, ὥστε ἂν ἴστατο ἐπὶ τάφου σὺν τῷ ἐν τῷ προηγούμενῳ ἀρ. 241 Ἑρμῆ, ὡς ἐρρέθη ἀνωτέρω, θὰ εἰκονίζετο δι' αὐτῆς ἡ ἀποθανοῦσα ἐν ἐξιδανισμένη μορφῇ, ἐν μορφῇ **Μούσης** ἴσως. Πόθεν δ' ἔσχεν ἀφορμὴν ὁ τύπος οὗτος, οὗ ἐπαναλήψεις ὑπάρχουσι πολλαί, ἀγνωστον. Ἐργασία καλῶν σχετικῶς ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Sybel 434. *Mittheilungen* 1878 σ. 95 (Koerte) πίν. 6. Ἴδε καὶ τὴν ἐν τῷ προηγούμενῳ ἀριθμῷ 242 βιβλιογραφίαν.

243. Ἀγάλμα Ἑρμοῦ κριοφόρου μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ (ὑψ. 1,80). Εὐρέθη ἐν Τροιζηνίᾳ, ἐν ἔτει 1890, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς γενομέναις ὑπὸ Ern. Legrand Ἑλλείπουσι τὸ μέσον τοῦ δεξιοῦ βραχίονος, ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χεῖρ, οἱ ἄκροι πόδες (ὁ μὲν δεξιὸς ἀπὸ τοῦ ἀστραγάλου ὁ δὲ ἀριστερὸς ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κνήμης) καὶ οἱ πόδες τοῦ κριοῦ. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁ Ἑρμῆς φέρει χλαμύδα ἐμπεπορημένῃ ἐπὶ τοῦ ὀριστεροῦ ὤμου καὶ πέτασον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἐκράτει διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸ κηρύκειον, οὗ σώζεται τὸ πλεῖστον μέρος. Ἰσταται δὲ ὄρθιος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός στηριζόμενος καὶ μικρὸν ἀριστερά, ἔνθα ὁ κριός, ἐστραμμένος, καὶ εἰκονίζεται ἐν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ καθ' ἣν ἀρπάζων ἀπὸ τῶν κεράτων τὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κριὸν αἶρει αὐτόν εἰς τὰ ἄνω· διαφέρει ἄρα τοῦ τε Ἑρμοῦ τοῦ Ὀνάτα, ὅστις τὸν κριὸν ἔφερεν ὑπὸ τὴν μασχά-

λην, καὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ Καλάμιδος ποιηθέντος ὅστις ἔφερεν αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων, ὥστε εἰς τοὺς δύο τούτους τύπους προστίθεται διὰ τοῦ προκειμένου ἀγάλματος καὶ ἕτερος, ἄγνωστος τῶς ἡμῖν.

Ἐκ τῆς ἐργασίας φαίνεται ὅτι τὸ ἀξιόλογον ἄλλως καὶ κάλλιστον τοῦτο ἄγαλμα ἐποιήθη ἐν Ῥωμαϊκοῖς χρόνοις· αἱ μορφαὶ ὅμως καὶ ἰδίως ἡ στάσις αὐτοῦ ὑποδεικνύουσιν ἡμῖν ὅτι τὸ πρῶτότυπον θὰ ἦτο ἔργον τοῦ ἀττικοῦ ἐργαστηρίου τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 1538 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1890).

244. Ἄγαλμα ἀγενείου ἀνδρός ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, εὔρεθὲν ἐν Ἐρετρίᾳ ἐν ἔτει 1885. Σώζεται ὁλόκληρον μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ. Ὑψος 1,90. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῷ εἰκονίζεται ἄγνωστος ἡμῖν ἀνὴρ ἐν ὄλως ἐξειδανισμένη μορφῇ, ἰστάμενος ὄρθιος καὶ ἐνδεδυμένος πολύπτυχον, ὁλόκληρον τὸ σῶμα καὶ τοὺς βραχίονας περιτυλίссον, ἱμάτιον. Ἐπὶ τῆς πλίνθου δέ, κατὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον τοῦ ἀνδριάντος, ὑπάρχει οἰονεὶ στέλεχος δένδρου, χρησιμεῦον ὡς στήριγμα τῷ ἀγάλματι, ἐφ' οὗ εἶνε ἐρριμμένον πτυχούμενόν τι πρᾶγμα, μέρος ὀπλισμοῦ ἴσως (περικνημίδες, θώραξ;).

Ἡ πτύχωσις τοῦ ἀγάλματος δὲν ἔχει τι τὸ τεχνικῶς ἀξιόλογον ἢ ἰδιάζον, τὸ περίγραμμα τῶν γυμνῶν ποδῶν δὲν διακρίνεται ἐπὶ κάλλει, καὶ οἱ ἐξέχοντες τοῦ ἱματίου δάκτυλοι τῆς δεξιᾶς στεροῦνται ἐντελῶς ἀνατομικῆς ἀληθείας, γελοῖον ἀληθῶς ἔχοντες τὸν σχηματισμόν· ἀλλ' ἀντιθέτως τούτοις ἡ κεφαλή, ἣτις διὰ τῶν μορφῶν αὐτῆς ἀναπολεῖ ἡμῖν τὴν τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους, εἶνε ἀξιόλογος. Τὴν ἐκπληκτικὴν δὲ ταύτην διαφορὰν ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν διαφόρων μορφῶν τοῦ ἀγάλματος, δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν ὑποθέτοντες ὅτι ὁ

καλλιτέχνης αὐτὸς ἐποίησε τὴν κεφαλὴν, θέμενος ἴσως ὡς ὑπόδειγμα αὐτὴν τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους, τὴν κατασκευὴν δὲ τοῦ σώματος κατέλιπεν εἰς βοθητὸν αὐτοῦ. Τοὺς χρόνους δέ, καθ' οὓς τοῦτο ἐποιήθη, ἀδυνατοῦμεν νὰ ὀρίσωμεν ἀκριβῶς· ἀλλ' ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ παρατηρουμένης τάσεως πρὸς ἀπομίμησιν καλλιτεχνημάτων τῆς ἀκμῆς τῆς ἑλληνικῆς τέχνης, ἣτις ὑπομιμνήσκει ἡμῖν τὸ ἐν Δήλῳ εὑρεθὲν ἄγαλμα Γαίου Ὀφελλίου (Bull. de corr. hellénique 1881 πίν. 12) τὸ κατ' αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους, ὡς φαίνεται, ποιηθὲν, δυνάμεθα μετὰ πιθανότητός τινος νὰ ὑπολάβωμεν αὐτὸ ὡς ποιηθὲν κατὰ τὴν Α'. π. Χ. ἑκατονταετηρίδα, κατ' ἐκείνην δηλ. τὴν ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς εἰς τὴν ῥωμαϊκὴν τέχνην μεταβατικὴν ἐποχὴν.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 292 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 10, 21). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 173. — Σημειωτέον ὅτι τὸ παρελθὸν ἔτος 1889 μεταβάς εἰς Ἑρέτριαν ἐπληροφορήθη ὅτι σὺν τῷ ἀγάλματι τούτῳ εἶχεν εὑρεθῆ ἐπίκρανον βάρθρου ἀγάλματος μετὰ τῆς πρὸς ὑποδοχὴν τῆς πλίνθου κοιλότητος καὶ λίθος ἐκ βάρθρου ἀγάλματος προσερχόμενος ἐν ᾧ ἐπιγραφὴ «Κλεόνεικον Λυσάνδρου Ἀμφικράτης Λυσάνδρου τὸν ἑαυτοῦ φίλον». Ἀμφοτέρους τοὺς λίθους ἐκόμισα εἰς Ἀθήνας, ἐξετάσας δὲ αὐτοὺς ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ἄγαλμα ἐπέισθην ὅτι τὸ μὲν ἐπίκρανον ἦτο ἀληθῶς τὸ τοῦ βάρθρου τοῦ προκειμένου ἀγάλματος, δι' ὃ καὶ ἴδρυσα τοῦτο ἐπ' αὐτοῦ, ὁ ἐνεπίγραφος ὅμως λίθος δὲν προήρχετο ἐκ τοῦ βάρθρου τούτου.

243. Σύμπλεγμα διονυσιακὸν παριστῶν δύο νεανίας περιπτυσσομένους, πιθανῶς **Διόνυσον** καὶ **Σάτυρον** (;), ἡμιτελὲς ὑπολειφθὲν ὑπὸ τοῦ τεχνίτου καὶ οὕτως ἐν ἀμόρφῳ ὄγκῳ λίθου ἐγγεγλυμμένον. Εὐρέθη ἐν τῷ ἐνταῦθα Ὀλυμπείῳ, ἔξω τῆς βορείου πλευρᾶς τοῦ περιβόλου, ἐν ἔτει 1888. Ἦψος

τῆς μείζονος τῶν μορφῶν (τοῦ Διονύσου) 0,71, τῆς ἐλάσσονος (τοῦ Σατύρου) 0,65. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Οἱ γυμνοὶ εἰκονιζόμενοι δύο νεανία περιπτύσσονται ἀλλήλους διὰ τῆς ὑφ' ἐκατέρου ἐπιθέσεως τῆς ἐτέρας τῶν χειρῶν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ἐτέρου· ὁ μὲν ἀριστερὰ ἰστάμενος (ὁ Διόνυσος) ἔχει τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὡσεὶ ἐπαναπαυόμενος, ὁ δὲ δεξιὰ ἰστάμενος ἔχει τὴν ἀριστερὰν πρὸς τὰ κάτω ἐπὶ μέρος τοῦ λίθου, ὅπερ ἐμελλεν, ἐξεργαζόμενον ὑπὸ τοῦ τεχνίτου, νὰ ἀποτελέσῃ στήριγμα τοῦ ἀγάλματος. Ἡ στάσις τῶν μορφῶν καὶ τὸ περίγραμμα καὶ ἡ ἔκφρασις ἔχουσιν ἀληθῶς πολλὴν χάριν. Ὡς πρὸς δὲ τὴν παράστασιν σημειωτέον ὅτι ὁ τοῦ Κουμανούδη ἰσχυρισμός, ὅτι ὁ μικρότερος νεανίας εἶνε ὁ τοῦ Διονύσου ἐρώμενος Ἄμπελος ἢ Στάφυλος, δέν μοι φαίνεται πιθανὸς ἐλλείπει ἀποδείξεώς τινος· ὁ μικρότερος οὗτος νεανίας ἐκληπτέος μᾶλλον γενικώτερον ὡς Σάτυρος, ὅστις ἐδύνατο νὰ παρασταθῇ ἐν τοιούτῳ φίλτρῳ πρὸς τὸν Διόνυσον.

Ἄρχ. Ἐφημερίς 1888 σ. 67 πίν. 1 (στ. Κουμανούδης).

246. Ἄγαλμα χλαμυδοφόρου νεανίου εὐρεθὲν ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1836. Ἐλλείπουσι τὸ πλεῖστον μέρος τῶν βραχιόνων, μέρος τῆς χλαμύδος, ὁ δεξιὸς πούς ἀπὸ τοῦ γόνατος, ὁ ἄκρος ἀριστερὸς πούς, ὅστις εἶνε γύψῳ συμπληρωμένος, καὶ ἡ ρίς καὶ τὸ πηγούνιον, ἃ εἶνε ὡσαύτως γύψῳ συμπληρωμένα Ἰψ. 1,88. Μάρμαρον πεντελήσιον

Τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος ἔχει κεκλιμένον πρὸς τὰ ἐμπρός, τὰ σκέλη διεστηκότα, ὧν τὸ ἀριστερὸν προβεβλημένον, τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην μικρὸν πρὸς τὰ ἄνω καὶ κεκλιμένην πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὤμον, τὸν ἀριστερὸν βραχίονα κεκαμμένον κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ προτεταμένον, καὶ τὸν δεξιὸν πρὸς τὰ ὀπίσω κεκλιμένον, ὡς εἰ ἐκράτει ἀκόντιον ἔτοιμος πρὸς προσβολήν. Ἡ διάθεσις δ' αὕτη τοῦ ἀγάλματος ἀρ-

μόζει πολεμιστῆ καὶ διὰ τοῦτο τινὲς ἰσχυρίζονται ὅτι εἰκονίζει πολεμιστὴν ἀπλῶς ἢ κυνηγόν, οἷον Μελέαγρον ἢ Ἄδωνιν· ἀλλ' ἐν τῷ παρὰ τὸν ἀριστερόν πόδα στελέχει δένδρου σώζεται τὸ ἄκρον πτέρυγος πιθανῶς, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ὁ εἰκονιζόμενος ἔφερε κατὰ τοὺς πόδας πτέρυγας· ἄρα εἶνε Περσεύς ἴσως, ἢ δρομαίως βαδίζων Ἑρμῆς. Αἱ μορφαὶ δὲ τοῦ σώματος, ἐπιμήκεις μᾶλλον καὶ λεπταὶ οὔσαι, καὶ ἡ κεφαλὴ, ἣτις εἶνε σχετικῶς μικροτέρα τοῦ δέοντος, δεικνύουσιν ὅτι τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἔσχεν ἀφορμὴν ἐξ ἔργου τοῦ Λυσίππου· ἐποιήθη ὁμως ἐν ῥωμαϊκοῖς χρόνοις, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν πλαστικῶς δεδηλωμένων κορῶν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐκ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ, οὐδὲν ἐχούσης τὸ ἐξαίρετον καὶ θελκτικόν.

Πιττάκης 52. Kekulé 34. Sybel 274. — Ross: *Arch. Aufs.* I σ. 3, 155. — *Annali* 1837 σ. 109 (Gerhard) καὶ 1866 πίν. P, 3 σ. 273 (Pervanoglu) καὶ 1867 σ. 324, 2 (Benndorf). — *Rev. arch.* 1845 σ. 263 (Saulcy). — Müller-Schöll: *Arch. Mitth. aus Griechenland* σ. 96 ἀρ. 90. — Newton: *Antiq. at Athens* σ. 18. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 129.

247. Μαχόμενος πολεμιστῆς μετὰ τῆς πλίνθου αὐτοῦ, εὑρεθεὶς ἐν Δήλῳ, ἐν ἔτει 1883, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐνεργηθείσαις ὑπὸ S. Reinach. Συνέκειτο ἐκ δύο τεμαχίων λίθου, ὧν τὸ ἀνώτερον, τὸ ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, ἐκ τοῦ λαιμοῦ καὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς, ἐλλείπει· ἐλλείπουσιν ἔτι ὁ δεξιὸς βραχίον, κάτωθεν τοῦ ὤμου, καὶ οἱ ἄκροι πόδες. Μέγεθος μᾶλλον ὑπερφυσικόν. Σωζόμενον ὕψος 1,50 περίπου. Μάρμαρον πάριον.

Ἐν Δήλῳ κεῖται καὶ τὸ βᾶθρον τοῦ ἀγάλματος τούτου πιθανῶς μετ' ἐπιγραφῆς δηλούσης, ὅτι ἐποίησεν αὐτὸ Ἄγασίας ὁ Ἑφρέσιος, υἱὸς Μηνοφίλου. Ἡ ὅλη ἐπιγραφή ἔχει οὕτως:

. . . um - Alexandreae - Italicei
 -quei fuere [virtut]is - beneficique - ergo
 Αγασίας Μηνοφίλου
 Εφέσιος εποικει

Στηρίζεται δὲ ὁ μαχητῆς οὗτος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιῦ γόνατος, παρ' ᾧ ἔχει πέσει καὶ ἡ περικεφαλαία αὐτοῦ, ἔχων λίαν διεστηκὸς καὶ τεταμένον τὸ ἀριστερόν σκέλος καὶ οὕτω τὸ ἄνω τοῦ σώματος μέρος κεκλιμένον πρὸς ἀριστεράν, ἐπιτιθέμενος δι' οὗ ἐκράτει ὄπλου (ξίφους ἴσως) ἐν τῇ δεξιᾷ κατὰ τοῦ πολεμίου. Ἡ διάθεσις τοῦ ἀγάλματος, ἡ ἰσχυρὰ τῶν μυῶνων ἔντασις καὶ ἡ ἐργασία, ἥτις ὑπὸ ἀνατομικὴν ἔποψιν ἐξεταζομένη εἶνε ἀξιόλογος, ἀναπολοῦσιν ἡμῖν τὸν καλούμενον Βοργέσιον μαχητὴν ἐν Λούβρω καὶ ἔτι τὰ ἐκ Περγάμου ἀγάλματα, τὰ ποιηθέντα πρὸς ἀπαθανάτισιν τῶν κατὰ τῶν Γαλατῶν νικῶν τοῦ Ἀττάλου. Ἐὰν δὲ πρὸς τούτοις λάβωμεν ὑπ' ὄψει καὶ τὴν ἐν τῷ βάρθρῳ ἐπιγραφὴν, βλέπομεν ὅτι τοῦτο θὰ ἐποιήθη ἐν τοῖς χρόνοις τῆς νέας Ἀττικῆς Σχολῆς, κατ' ἀπομίμησιν ἀγάλματος ἐκ τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων τοῦ Ἀττάλου εἶνε ἄρα σπουδαιότατον διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Πλαστικῆς, ἅτε δυνάμενον ν' ἀναπαραστήσῃ ἡμῖν τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας τοῦ ἐν Περγάμῳ γλυπτικοῦ ἐργαστηρίου. Ὁ ποιήσας δ' αὐτὸ τεχνίτης Ἀγασίας εἶνε, ὡς φαίνεται, μέλος τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, ἧς καὶ ὁ τὸν Βοργέσιον μαχητὴν ποιήσας Ἀγασίας Δωσιθέου Ἐφέσιος. Ἠκμαζε δὲ καὶ ἐν Δήλῳ εἰργάζετο ἐν ἔτει 97 π. Χ. ὡς ἐξ ἐτέρας ἐπιγραφῆς ἐν Δήλῳ εὑρεθείσης καὶ ἐν Bulletin de corr. hellénique (1887 σ. 269, 33) ὑπὸ G. Fougères δημοσιευθείσης δηλον γίνεται. Τῇ βοθηεῖα ἄρα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης γνωρίζομεν καὶ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἐποιήθη τὸ προκείμενον ἄγαλμα. Ἄλλ' ὅτι τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν βάρθρον τὸ μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Ἀγασίου ἀνήκει ὄντως εἰς τὸ προκείμε-

νον ἄγαλμα, σπουδαίως νῦν ἀμφισβητεῖται. Ὁ Wolters δηλ. ἐκ τεχνικῶν λόγων ὀρμώμενος ἀρνεῖται ὅτι τὸ ἄγαλμα ἦτο ἰδρυμένον ἐπὶ τοῦ βάρθρου τούτου, ἐκλαμβάνει δὲ ὡς βάρθρον αὐτοῦ ἕτερον ἐνεπίγραφον λίθον δημοσιευμένον ὑπὸ τοῦ Homolle ἐν *Monuments grecs* 1, 8 σ. 44 (Πρβ. καὶ Löwy *In-schriften gr. Bildh.* σ. 110)· τοῦ ἰσχυρισμοῦ δὲ τούτου ὀρθῶς ἔχοντος, τὸ ἄγαλμα ἐποιήθη ὑπὸ Νικηράτου τεχνίτου ἀκμάζοντος ἐπὶ βασιλείᾳ τῆς Περγάμου Εὐμένους τοῦ Β'. Ἀλλὰ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ ἄγαλμα πάλιν σχετίζεται πρὸς τὴν Σχολὴν τῆς Περγάμου, ἧς φαίνεται ἔργον ὄν.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 264 (πρβ. *Ἀρχ. Δελτιόν* 1886 σ. 5, 5). — *Bulletin de corr. hellénique* 1884 σ. 178 ἀρ. 14 μετὰ σχεδιογραφήματος, καὶ 1889 σ. 119 2 (S. Reinach). — Löwy : *In-schriften gr. Bildhauer* ἀρ. 290. — C. I. L. III Supplementum σ. 1307, 7241. — Brunn-Bruckmann: *Denkm. gr. und röm. Skulptur* ἀρ. 9. — *Mittheilungen* 1890 σ. 188 (P. Wolters). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 293.

248. Ἄγαλμα γυμνοῦ νεανίου (ὑψ. 1,50), ἀθλητοῦ ἴσως, σωζόμενον μετὰ τῆς πλίνθου καὶ τοῦ στηρίγματος αὐτοῦ καὶ κάλλιστα διατηρούμενον, ἐλλιπῆς μόνον τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ τὴν ἀριστερὰν ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος περίπου. Εὐρέθη ἐν ἔτει 1888 παρὰ τὸ ἐνταῦθα Ὀλυμπιεῖον, ἔξω τῆς βορείου πλευρᾶς τοῦ περιτόλου, σὺν τοῖς ὑπ' ἀρ. 249 καὶ 250. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἰσταται ὀρθιον στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός, οὗ ὁ μηρός εἶνε συμφυῆς τῷ στηρίγματι. Ἡ κόμη εἶνε ἀναδεδμενὴ λεπτὴ ταινία καὶ αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν πλαστικῶς δεδηλωμένοι. Ὁ μὲν ἀριστερός βραχίων ἦτο πρὸς τὰ ὀπίσω κεκλιμένος, ὁ δὲ δεξιὸς εἶνε κεκαμμένος μικρὸν κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ ἄνω τεταμένος. Εἶνε δὲ ἄχαρι ἀληθῶς ἔργον ῥωμαϊκῶν χρόνων καὶ ὁμοιάζει τὸ σχῆμα καὶ τὴν διάθεσιν τῆς

μορφῆς καὶ τὴν ἀρχαίζουσαν ἐν μέρει τέχνην τῷ ἐν τῇ Villa Albani Ὀρέστη τοῦ Στεφάνου.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 563 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 73 1).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 128.

249. Προτομὴ πωγωνοφόρου καὶ χλαμυδοφόρου ἀνδρός, Ἀδριανοῦ ἴσως, εὔρεθεῖσα παρὰ τὸ ἐνταῦθα Ὀλυμπιεῖον, ἐν τῇ αὐτῇ θέσει καὶ συγχρόνως τοῖς ὑπ' ἀρ. 248 καὶ 250 ἀγάλμασι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 564 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1888, 55, 2).

250. Ἀγαλμα Ἡρακλέους ἐλλιπὲς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν δεξιὸν πόδα ἀπὸ τοῦ γόνατος, μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ (ῥψ. 0,92). Εὔρεθη παρὰ τὸ ἐνταῦθα Ὀλυμπιεῖον ἐν τῇ αὐτῇ θέσει καὶ συγχρόνως τοῖς ὑπ' ἀρ. 248 καὶ 249. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἰκονίζεται ὁ Ἡρακλῆς γυμνός, ἐν τῇ νεανικῇ αὐτοῦ μορφῇ, ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς στηριζόμενος καὶ τὸν δεξιὸν ἰσχυρῶς προτεταμένον ἔχων· τὴν δεξιὰν στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, ἐκράτει δὲ δι' αὐτῆς τὸ ρόπαλον, οὗ σώζεται μέρος· τὴν ἀριστερὰν δὲ ἔχει ἐπὶ τοῦ συμφοῦς τῇ πλίνθῳ στηρίγματος· φέρει δὲ συνεπτυγμένην καὶ ἀπ' αὐτῆς εἰς τὰ κάτω καθήκουσαν τὴν λεοντῆν. Κοινὴ ῥωμαϊκῶν χρόνων τέχνη.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 565 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 56, 3).

251. Μικρὸν ἀγαλμα Πανός πρὸ συμφοῦς αὐτῷ τετραγωνικῆς στήλης ἰσταμένου, σωζόμενον σὺν τῇ συμφεῖ ὡσαύτως πλίνθῳ αὐτοῦ. Εὔρεθη ἐν Πειραιεῖ ἐν ἔτει 1839. Ὑψος τοῦ ἀγάλματος 0,70 τῆς στήλης 1,00 τῆς πλίνθου 0,10. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁ Πὰν εἰκονίζεται αἰγίπους καὶ κερασφόρος καὶ εἶνε περιβεβλημένος τὸ σῶμα καὶ τοὺς βραχίονας δι' αἰγίδος σχῆμα καὶ μορφήν ἱματίου ἐχούσης διακρινομένης δὲ μόνον ἐξ ὧν ἀπο-

λήγει εἰς δύο μέρη ἄκρων ποδῶν αἰγός. Τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει πρὸ τοῦ στήθους, συνέχων δι' αὐτῆς ἔσωθεν τὸ ἱμάτιον, τὴν δὲ ἀριστερὰν ἔχει καθειμένην καὶ κρατεῖ δι' αὐτῆς φόρμιγγα. Αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν εἶνε πλαστικῶς δεδηλωμένοι· τὸ πρόσωπον δὲ θὰ ἦτο ἐν μέρει κεχρωματισμένον, διότι κατὰ τὴν εὔρεσιν τοῦ ἀγάλματος ἐσώζοντο ἐπ' αὐτοῦ ἶχνη ἐρυθροῦ χρωματισμοῦ. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Ἡ παραστάς, ἣ συμπέφυκεν ὁ Πάν, ἐχρησίμευεν ὡς πρὸς τραπέζης ἴσως ἢ ὡς μέρος θωρακείου, ὥστε τὸ ἄγαλμα εἶχε χαρακτῆρα ἀπλῶς κοσμηματικὸν καὶ ἀπετέλει μέρος ἀρχιτεκτονικοῦ τινος ὅλου. Παρεμφερῆ τὴν μορφήν Πάνα ἶδε ἐν ἐπομένῳ ἀριθμῷ 252.

Πιττάκης 81. Kekulé 48. Sybel 268. — *Ἀρχ. Ἐφημερίς* 1840 σ. 319 ἀρ. 383 μετὰ εἰκόνας (Πιττάκης). — Schöll: *Arch. Mittheilungen aus Griechenland* πίν. 5, 9 σ. 94. — Le Bas πίν. 30. — Müller-Wieseler II πίν. 43, 532. — Clarac IV πίν. 726 F, 1736 K. — *Rev. arch.* 1845, 1, 263 (de Saulcy. — *Bullettino* 1840 σ. 135 (E. Curtius). — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 2169. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 154.

252. Μικρὸν ἄγαλμα Πανός ἐλλιπῆς τοὺς νῦν γύψῳ συμπεπληρωμένους κάτω πόδας (ὑψ. 0,76). Εὐρέθη ἐν Σπάρτῃ καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἐταιρίας ἐν ἔτει 1879. Μάρμαρον πάριον.

Ὁ Πάν οὗτος εἶνε αἰγίπους οὐχὶ ἔμως κερασφόρος, ὁμοιάζει δὲ τὴν τε στάσιν καὶ τὸν ἱματισμὸν τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ. Εἶνε καὶ οὗτος περιβεβλημένος αἰγίδα, σχῆμα καὶ μορφήν ἱματίου ἔχουσαν, καὶ ἔχει τὴν μὲν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον δεξιὰν πρὸ τοῦ στήθους, τὴν δὲ ἀριστερὰν καθειμένην κρατῶν δι' αὐτῆς τὴν φόρμιγγα. Τέχνη ἀξιόλογος, ἐλληνικῶν πιθανῶς χρόνων.

Εὔρετ. ἀρχ. Ἐταιρίας 3394. — *Mittheilungen* 1880 σ. 253 πίν. 12 (K. Μυλωνᾶς).

253. Μικρὸν ἀγάλμα ἀγενείου **Ἡρακλέους** εὗρεθὲν ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἀγίαν Εἰρήνην ἐν ἔτει 1885. Ἑλλείπουσιν οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων, τὸ πλεῖστον τοῦ δεξιοῦ βραχίονος καὶ ἡ ἄκρα δεξιὰ μετὰ μέρους τοῦ πήχεως. Σωζόμενον ὕψος 0,65. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει λεοντὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς εἰς τὰ ὀπίσω κατερχομένην, κομβουμένην πρὸ τοῦ στήθους διὰ τῶν δύο προσθίων ποδῶν καὶ τὸ λοιπὸν συνεπτυγμένην ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος καὶ ἀπ' αὐτοῦ εἰς τὰ κάτω καθήκουσαν. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4204.

254. Ἀγάλμα γυμνοῦ νεανίου, εὗρεθὲν ἐν ταῖς ἐν Ἐλευσίνι ἀνασκαφαῖς ἐν ἔτει 1887. Ἑλλείπουσιν ἀμφότεροι οἱ βραχίονες, ὁ ἀριστερὸς πρὸς ὀλόκληρος καὶ ὁ δεξιὸς ἀπὸ τοῦ γόνατος. Σωζόμενον ὕψος 1,05. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Τὸ ἀγάλμα τοῦτο εἶνε ἐπανάληψις τοῦ τύπου ἐκείνου τοῦ παριστῶντος νεανίαν νικητὴν ἐν ἀγῶσι, ὅστις τῇ δεξιᾷ ἐπέθετεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον, οὗ ἀντίτυπον ἐν τῷ βρετανικῷ Μουσεῖῳ καὶ ἕτερον ἐν τῇ Συλλογῇ Baracco (ἰδ. Kekulé: ueber die Bronzestatue des sogenannten Idolino πίν. IV). Τοῦτο δεικνύει ἡ στάσις τοῦ ἀγάλματος, ἡ τοῦ σωζομένου δεξιοῦ ὤμου ἀνύψωσις καὶ τεμάχιον μαρμάρου ἐπὶ τῆς κόμης, ὅπερ εἶνε λείψανον στηρίγματος, ὃ συνέδεε τὴν ἄκραν δεξιὰν τῇ κεφαλῇ. Αὐτὸ δὲ καθ' ἑαυτὸ ἐξεταζόμενον τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε ἀξιόλογον καὶ θὰ ἐποιήθη πάντως ἐν καλοῖς ἐλληνικοῖς χρόνοις ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς Ἀττικῆς τέχνης τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 698 (πρὸς. Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 169, 2). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 164.

255. Ἀγάλμα νεανίου, **Βάκχου** ἴσως, εὗρεθὲν ἐν ταῖς

ἐν Ἐλευσίνι ἀνασκαφαῖς ἐν ἔτει 1885. Ἐλλείπουσιν ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χεῖρ, ὁ δεξιὸς βραχίων ὀλόκληρος σχεδόν, καὶ μέρος τῶν σφυρῶν τῶν ποδῶν, ὃ εἶνε νῦν γύψῳ συμπεπληρωμένον. Μέγεθος μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Ὑψ. 1,33. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἶνε ἐνδεδυμένον ἱμάτιον περικαλύπτον τὸ σῶμα ὀλόκληρον σχεδόν πλὴν τοῦ δεξιοῦ ὤμου καὶ τοῦ παρ' αὐτὸν μέρους τοῦ στήθους. Ἡ κόμη εἶνε σχηματισμένη εἰς μεγάλους πλοκάμους, ὧν τινες καταπίπτουσι καὶ εἰς τὰ ἔμπροσθεν τοῦ σώματος, καὶ ἡ κεφαλὴ ἔχει τι τὸ θηλυπρεπές. Εἶνε δὲ ἄχαρι καὶ κοινὸν ἔργον, τέχνης βεβαίως οὐχὶ καλῶν χρόνων.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 375^α (πρὸς Ἄρχ. Δελτίον 1887. — Ἄρχ. Ἐφημερίς 1886 σ. 259 1 (Δ. Φίλιος).

256. Ἄγαλμα **Βάκχου**(;) μεγέθους μικροτέρου κατὰ τι τοῦ φυσικοῦ, εὐρεθὲν ἐν ἔτει 1888 παρὰ τὴν σκηνὴν τοῦ ὑπὸ τῆς Ἀμερικανικῆς Σχολῆς ἀνασκαφέντος θεάτρου τῆς Σικυῶνος. Ἐλλείπουσι τὸ πλεῖστον μέρος τῶν σκελῶν, ὁ δεξιὸς βραχίων καὶ κατὰ μῆκος ἀποκεκομμένον τεμάχιον ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, ὃ ἦτο πρόσθετον. Σωζόμενον ὕψος 0,95. Μάρμαρον πάριον.

Εἰκονίζει νεανίαν γυμνόν, φέροντα μόνον συνεπτυγμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ κάτω καθήκουσαν χλαμύδα, τὴν ἀριστερὰν στηρίζοντα ἐπὶ τῆς ὀσφύος καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχοντα ἀριστερὰ καὶ ἄνω, οἶονεῖ ἐν ῥεμβασμῷ, ἐστραμμένην. Τὴν κόμην εἶχε περιδεδεμένην χαλκῷ, ὡς φαίνεται, στεφάνῳ, ὅφ' ὃν κατέρχονται κύκλῳ μικροὶ κυμαίνοντες πλόκαμοι. Ἡ διάπλασις τοῦ σώματος εἶνε ἐπιτυχῆς, ἡ κεφαλὴ ὅμως ἔχει τι τὸ ἰδιότροπον καὶ πολὺ τὸ γυναικεῖον, ἐξ οὗ κυρίως γίνεται δῆλον ὅτι τὸ ἄγαλμα εἰκονίζει πιθανῶς Βάκχον· παραδόξως δὲ τὸ μέτωπον εἶνε ὑπεράγαν ὑψηλόν καὶ τὸ κρανίον

λίαν πρὸς τὰ ἄνω ἐξωγκωμένον· ἔτι δὲ ἀτέλειαί τινες ὑπάρχουσιν ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν καθ' ἕκαστα τοῦ προσώπου. Ἐκ τούτων φαίνεται ὅτι τὸ ἔργον δὲν εἶνε πιθανῶς ἀρχαιότερον τῶν ἀλεξανδρινῶν χρόνων.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 382 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 5, 2). — *Seventh annual report of the American school of classical studies at Athens* σ. 46 — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 284.

257. Σειληνὸς φέρων ἐπὶ ὤμων τὸν παῖδα Διόνυσον, ἢ ἴσως ὑποκριτῆς ἐν μορφῇ Σειληνοῦ. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις, πλησίον τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου, ἐν ἔτει 1832. Ἐλλείπουσιν ὁ δεξιὸς πῆχυς, ὁ δεξιὸς πούς ἀπὸ τοῦ γόνατος καὶ ὁ ἀριστερὸς ἄκρος πούς μετὰ μέρους τῆς κνήμης τοῦ Σειληνοῦ, καὶ πρὸς τούτοις ἡ κεφαλή, ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χεὶρ καὶ οἱ ἄκροι πόδες τοῦ Διονύσου. Σωζόμενον ὕψος τοῦ Σειληνοῦ 1,13. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁ Σειληνὸς φέρει ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ ὀπίσθια καταπίπτοντα μανδύαν, ὅστις στρεφόμενος εἰς τὰ ἔμπροσθεν καὶ διπλούμενος ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ πῆχεως καταλείπει οὕτω τοὺς πόδας καὶ τὸν θώρακα γυμνόν· τὸ σύνηδες δ' αὐτοῦ μάλ- λωτὸν δέρμα εἶνε δεδηλωμένον, καθ' ἃ ἐναργῶς φαίνεται ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ, ὡς χιτῶν καθ' ὀλοκληρίαν προσαρμόζων καὶ συγκεκολλημένον τῷ σώματι. Ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου φέρει τὸν παῖδα Διόνυσον, ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος βραχῶν χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, φέρει ἐνδρομιῖδας καί, ὡς θεὸς τοῦ θεάτρου, κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ προσωπίδα. Τέχνη σχετικῶς καλή.

Πιττάκης 56. Kekulé 39. Sybel 298. — Ἀρχ. Ἐφημερίς 1839 σ. 282 ἀρ. 325 πίν. 325 (Πιττάκης). — Müller-Schöll: *Arch. Mitth. aus Griechenland* ἀρ. 64 πίν. 5, 10. — *Rev. arch.* 1845 σ. 263 (Saulcy). — *Bullettino* 1840 σ. 67 (Curtius). — *Arch. Zeitung* 1845 σ. 15 (Panofka). — Lebas: *Mon fig.* πίν. 27. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1503. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 127.

258. Ἀγαλμα Ἀσκληπιοῦ ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, ἑλλιπές τὸ ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ κάτω μέρος τοῦ σώματος καὶ ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας. Εὐρέθη ἐν Πειραιεὶ ἐν ἔτει 1888. Σωζόμενον ὕψος 1,00. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Τὸ ἐλλεῖπον κάτω μέρος τοῦ σώματος ἦτο ἐξ ἄλλου τεμαχίου λίθου· ὡσαύτως πρόσθετος ἦτο καὶ ὁ ἐλλείπων ἀριστερός βραχίων μετὰ μέρος τῶν πλαγίων τοῦ θώρακος. Ὁ Ἀσκληπιὸς εἰκονίζετο ὄρθιος ἐν τῇ συνήθει αὐτοῦ μορφῇ, ἔφερε δηλ. ἱμάτιον, οὗ σῶζεται μέρος ἐν τοῖς ὀπισθίοις καὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, καὶ ἐστήριζε τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῆς βακτηρίας καὶ τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ἰσχίου. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἐνθετοὶ. Εἶνε δὲ ἔργον πολλοῦ λόγου ἀξίον ἐλληνικῶν βεβαίως χρόνων, οὗ τὸ πρωτότυπον δέον νὰ ἀναζητήσωμεν ἐν τῇ ὑψίστῃ τῆς τέχνης ἀκμῇ. Χαρακτηριστικὴ εἶνε ἰδίως ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ κόμωσις, ἣτις προφανῆ ἔχει ὁμοιότητα πρὸς τὴν ἐν τέλει τοῦ Καταλόγου τούτου περιγραφομένην πωγωνοφόρον κεφαλὴν τὴν ἐκ τῶν ἀγαλμάτων Δαμοφῶντος τοῦ Μεσσηνίου τῶν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Δεσποίνης ἐν Λυκοσοῦρα εὐρεθέντων.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 845 (πρὸς. Ἀρχ. Δελτιόν 1888 σ. 132 καὶ σ. 218, 98).

259. Πλάξ ἐλλιπῆς ἀριστερὰ τὴν ἄνω καὶ κάτω γωνίαν, εὐρεθεῖσα ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ, ἐν ἔτει 1862. Ὑψ. 1,12 πλ. 0,63. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῇ εἰκονίζεται ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ ὄρχηστρὸς ἐν κατατομῇ πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένη, ἐνδεδυμένη πολύπτυχον καλῶς ἀνεμιζόμενον διαφανῆ χιτῶνα, ὅστις καλύπτει ὀλόκληρον τὸ σῶμα καὶ τοὺς βραχίονας· τὴν διαφανομένην δεξιὰν ἔχει παρὰ τὸν μηρόν, συγκρατοῦσαν τὸν χιτῶνα καὶ ἀνέχουσαν μικρὸν αὐτόν· τὴν αὐτὴν δὲ διάθεσιν θὰ εἶχε καὶ ἡ ἀριστερὰ· περίεργος δὲ καὶ ὠραία εἶνε καὶ ἡ διάθεσις τῆς

κόμης, ἧς αἱ μὲν κατὰ τοὺς κροτάφους τρίχες εἶνε συνδεδεμέ-
ναι εἰς πλέγμα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κρανίου, αἱ δὲ ἐν τοῖς ὀπι-
σθίοις ἀποτελοῦσι κρωδύλον. Ἀξιόλογος τέχνη ἀλεξανδρινῶν
ἴσως ἢ καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, πολλὴν μὲν ἔχουσα χάριν,
ἀλλὰ καὶ ἱκανὴν ἐπιτήδευσιν δι' ὑπερβάλλουσαν λεπτότητα
ἀποδίδουσιν τῷ ἔργῳ κοσμηματικὸν κυρίως χαρακτῆρα.

Heydemann 700. Sybel 312. — Ἀρχ. Ἐφημερίς 1862 σ. 138,
ια'. πίν. 27 (Α. Ρουσόπουλος). — *Bullettino* 1862 σ. 169 (Pervanoglu). — *Rev. arch.* 1868 πίν. 2 (de Witte).

260. Πλάξ ἐλλιπῆς τὰ κάτω, εὔρεθεισα ἐν τῷ αὐτῷ
χώρῳ καὶ συγχρόνως τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 259.
Σωζόμενον ὕψος 1,02 πλ. 0,63. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν ταύτῃ εἰκονίζεται ἐν κατατομῇ πρὸς ἀριστερὰν ἐ-
στραμμένη ὄρχηστρίς παρεμφερῆς τὴν μορφήν καὶ τὴν τέ-
χνην τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ, σὺν τῇ διαφορᾷ ὅτι αὕτη
παρίσταται ὄρχουμένη ἤδη, οἷονεὶ βακχικῶς, ἐν ᾧ ἐκείνη φαί-
νεται μᾶλλον πρὸς ὄρχησιν παρεσκευασμένη· ὁ πλείοτερον
δὲ ἀνεμιζόμενος χιτῶν, ὃν ἐπιχαρίτως ἀνέχει πρὸ τοῦ στή-
θους ἐκατέρᾳ τῶν χειρῶν, καλύπτει οὐ μόνον ὀλόκληρον τὸ
σῶμα, ἀλλὰ καὶ τὴν κεφαλὴν (πρὸβ. καὶ ἀρ. 259).

Heydemann 701. Sybel 311.

261. Μαινὰς φυσικοῦ σχεδὸν μεγέθους, κοιμωμένη
ἐπὶ βράχου προσομοιάζοντος στρωμνῇ κλίνης. Εὔρεθῆ ἐν Ἀ-
θήναις, ἐν ἔτει 1880, ἐν τῷ πρὸς νότον τῆς Ἀκροπόλεως
στρατιωτικῷ νοσοκομείῳ, τεθραυσμένη εἰς πολλὰ τεμάχια
συγκεκολλημένα νῦν καὶ ἐνιαχοῦ γύψῳ συμπεπληρωμένα.
Ἐλλείπουσιν ὁ ἀριστερὸς βραχίον μετὰ τοῦ ὤμου, οἱ ἄκροι
πόδες μετὰ μέρους τῆς κνήμης, καὶ ἱκανὸν κάτω μέρος τῆς
στρωμνῆς, ὅπερ εἶνε συμπεπληρωμένον γύψῳ· ἐλλείπει ἔτι
μέρος τοῦ προσώπου, ἀπὸ τῆς ῥινὸς μέχρι τοῦ πηγουνίου, καὶ

τῆς κόμης, ὃ εἶνε ὡσαύτως γύψω συμπεπληρωμένον. Σωζόμενον ὕψος 1,30 περίπου. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἔχει ἐν γένει τὴν γνωστὴν Ἑρμαφροδίτου διάθεσιν. Ἐπὶ τοῦ βράχου δηλ. εἶνε ἠπλωμένη δορὰ πάνθηρος καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἱμάτιον ἐφ' οὗ κατακέκλιται ἡ Μαινάς, ἣτις ἔχει τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτῆς καὶ ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ κεκαμμένου δεξιοῦ βραχίονος καὶ τοὺς πόδας μικρὸν κεκαμμένους καὶ τὸν ἀριστερόν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ χιαστῶς κεκλιμένον· διὰ τῆς ἐλλειπούσης δὲ ἀριστερᾶς ἀνεῖχε τὸ ἐπὶ τῆς στρωμνῆς ἠπλωμένον καὶ μέρος τοῦ ἀριστεροῦ σκέλους καλύπτον ἱμάτιον, οἷονεὶ ἵνα καλύψῃ τὸ σῶμα δι' αὐτοῦ. Τέχνη καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Sybel 2119.—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 138.

262. Ἀγαλμα Ἀφροδίτης φυσικοῦ μεγέθους. Εὐρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν ἔτει 1886, ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Στάη συνεχίσει τῶν ἐκεῖ ἐνεργουμένων ὑπ' ἐμοῦ ἀνασκαφῶν. Εὐρέθη δὲ σὺν τοῖς ὑπ' ἀρ. 263-294 ἐν μεταγενεστέρῳ ῥωμαϊκῷ οἰκοδομήματι βορειοανατολικῶς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ κειμένῳ, ὃ εἶνε πιθανῶς τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίνου οἰκοδομηθὲν λουτρόν Ἀσκληπιοῦ. Ἐλλείπουσιν ὁ δεξιὸς πῆχυς, ὅστις ἦτο πρόσθετος, οἱ ἄκροι πόδες καὶ ἡ ῥίς· τὸ πρόσωπον δὲ εἶνε πολλαχοῦ ἐφθαρμένον. Ὁ ἀριστερὸς πῆχυς καὶ ἡ κεφαλὴ εὐρέθησαν εἰς μεῖζον βᾶθος καὶ διὰ τοῦτο διατηροῦσι τὸ λευκὸν χρῶμα τοῦ μαρμάρου. Ὑψος 1,51. Μάρμαρον πάριον.

Ἡ θεὰ ἔχει τὴν αὐτὴν μορφήν καὶ διάθεσιν, ἣν ἡ καλουμένη Ἀφροδίτη γενέτειρα, ἣς τὸ ἐπισημότατον ἀντίτυπον κεῖται ἐν τῷ Μουσεῖῳ τοῦ Λούβρου (ἴδε Müller - Wieseler: *Denkm.* ἀρ. 263). Ἰσταται ὀρθία ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς στηριζομένη καὶ ἔχει τὴν κεφαλὴν μικρὸν πρὸς τὰ κάτω καὶ δεξιὰ κεκλιμένην· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα οὕτω λε-

πτόν, ὥστε διαφαίνονται δι' αὐτοῦ αἱ ὠραῖαι τοῦ σώματος μορφαί, καταλείποντα τὸν δεξιὸν ὤμον καὶ μέρος τοῦ στήθους γυμνόν, καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καταπίπτον καὶ τὸ ἀπὸ τῶν μηρῶν κατώτερον μέρος τοῦ σώματος περικαλύπτον· κατὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον ἔφερε ξίφος, οὗ σώζεται ὁ ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ὤμου ἀνηρτημένος καὶ τὸ στήθος λοξῶς περιθέων τελαμῶν, καὶ τὴν ἀριστερὰν ἐστήριζεν ἐπὶ σκῆπτρου ἴσως, ἂν μὴ ἐκράτει δι' αὐτῆς δόρυ· τί δὲ ἐκράτει ἐν τῇ δεξιᾷ, ἄγνωστον.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶνε βεβαίως ἀντίτυπον ἑλληνικοῦ ἔργου τῆς ὑψίστης ἀκμῆς τῆς τέχνης, ἴσως τῆς τοῦ Ἀλκαμένους Ἀφροδίτης ἐν κήποις, ἐν ἧ τινὲς τὸ πρωτότυπον τῆς καλομένης Venus Genetrix ἀναγνωρίζουσι· εἶνε δὲ τὸ κάλλιστον τῶν σωζομένων ἀντιτύπων καὶ θὰ ἐποιήθη ἐν καλοῖς ἑλληνικοῖς χρόνοις, κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἴσως ἐποχὴν, καθ' ἣν τὸ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν ἰκανῇ διετέλει ἀκμῇ. Σημειωτέον δὲ ὅτι εἰς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου, ὅτι δηλ. τὸ ἄγαλμα προέρχεται ἐξ ἑλληνικῶν καὶ οὐχὶ ἐκ ῥωμαϊκῶν χρόνων, δὲν κωλύει ἡμᾶς ὁ τόπος τῆς εὐρέσεως, διότι ναὶ μὲν εὐρέθη τοῦτο ἐν ῥωμαϊκῷ εὐτελεῖ τὴν κατασκευὴν οἰκοδομήματι, ἀλλὰ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐκομίσθη ἐκεῖσε ἐξ ἄλλου μέρους τοῦ ἱεροῦ, ἀφ' οὗ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι εὐρέθη καὶ ἡ ὑπ' ἀρ. 160 κεφαλὴ, ἣτις εἶνε ἀναμφισβητήτως ἑλληνικῶν χρόνων ἔργον.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 296 (πρβ. Ἀρχ. Δελτιόν 1886 σ. 11, γ').—Ἀρχ. Ἐφημερίς 1886 σ. 256 πίν. 13 (Β. Στάης).
Brunn-Bruckmann: *Denkm. gr. und röm. Skulptur* ἀρ. 14.—
Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 282.

281

263. Ἀγαλμα Ἀσκληπιοῦ φυσικοῦ μεγέθους, εὐρεθὲν ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν ἔτει 1886, ἐν

τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν τῷ προηγούμενῳ ἀριθμῷ 262 μνημονευομένοις. Ἐλλείπουσιν ἡ ρίσι, μέρος τῶν νώτων καὶ ὁ δεξιὸς ἀγκῶν, ἃ συνεπληρώθησαν γύψῳ ὑπὸ τοῦ ἐκ Βερολίνου γλύπτου R. Grüttner· ἐλλείπουσιν ἔτι οἱ δάκτυλοι τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ἡ ράβδος καὶ ὁ ὄφισ, ὧν μέρος σώζεται ἐπὶ τῆς πλίνθου τοῦ ἀγάλματος. Ὑψος 1,70. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῷ εἰκονίζεται ὁ Ἀσκληπιὸς ἐν τῇ συνήθει αὐτοῦ στάσει καὶ μορφῇ, ἴσταται δηλ. ὄρθιος, ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλείπον γυμνὸν τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ τὸ παρὰ τοῦτον μέρος τοῦ θώρακος καὶ στηρίζων τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ἰσχίου καὶ τὴν ἀριστερὰν μασχάλην ἐπὶ τῆς ράβδου αὐτοῦ, περὶ ἣν εἰλίσσετο ὁ ἱερὸς αὐτῷ ὄφισ. Παρὰ τὸν ἀριστερὸν πόδα ὑπάρχει ἐπὶ τῆς πλίνθου ὀμφαλός, σύμβολον τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὡς θεοῦ τῆς μαντικῆς, υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡ στάσις δὲ τοῦ ἀγάλματος ἔχει τι τὸ βεβιασμένον καὶ τὸ ἀνώτερον μάλιστα μέρος τοῦ σώματος εἶνε ἐκ τῶν ἔμπροσθεν εἰς τὰ ὀπισθεν παραδόξως λεπτόν καὶ ἐπίπεδον, ὅπερ δυσαρέστως πάνυ διατίθησι τὸν θεατὴν. Τέχνη κοινὴ ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 297 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 10, 25, α').

264. Μικρὸν ἄγαλμα Ἀσκληπιοῦ σὺν τῷ συμφυεῖ ἐλλειψοειδεῖ αὐτοῦ βᾶθρῳ, ἐλλιπὲς τὸν ἀριστερὸν πῆχυν, τὴν βακτηρίαν καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ὄφews. Εὔρεθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν ἔτει 1886 ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὑψος 0,63: ὕψος τῆς βάσεως 0,09. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Τύπος ὁ αὐτὸς τῷ ὑπ' ἀρ. 263, σὺν μόνῃ τῇ διαφορᾷ ὅτι τὸ ἱμάτιον τοῦ θεοῦ δὲν καλύπτει ὀλόκληρον τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ἀλλὰ μόνον τὸν ὦμον.

Ἐπὶ τοῦ βάθρου ὑπάρχει ἡ ἐξῆς μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων ἔμμετρος ἐπιγραφή :

Σειο, μακαρ, βουλαισιν υπ ἀρρητοισιν ονιροις
 αρητηρ γεγαωσ ικονα σην εθετο
 Πλουταρχος κλεινης θεοδεγμονος ατθιδος αιης
 αρχιερευς κεδνου ιροπολος Βρομιου
 ιεραπολησας ετους ΡΗΕ΄.

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης μανθάνομεν ὅτι τὸ προκείμενον ἀγαλμάτιον ἀφιέρωσε τῷ Ἀσκληπιῷ ὁ ἐξ Ἀττικῆς καταγόμενος Πλούταρχος ἀρχιερεὺς ἐν ἔτει ΡΗΕ΄. Ἡ χρονολογία δ' αὕτη λογιστέα οὐχὶ ἀπὸ τῆς εἰς Ἑλλάδα ἐλεύσεως τοῦ Ἀδριανοῦ (πρβ. ἀρ. 274), διότι κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας τὸ ἀγαλμάτιον φαίνεται μὲν ὅτι εἶνε μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων ἔργον, τῆς Β'. ἴσως ἢ τῆς Γ'. τὸ πολὺ ἑκατονταετηρίδος μ. Χ. δὲν δύναται ὅμως νὰ καταβιβασθῆ μέχρι τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 298 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 10, α').—Ἀρχ. Ἐφημερίς 1886 σ. 246 πίν. 11 (Β. Στάης).

265. Μικρὸν ἄγαλμα Ἀσκληπιοῦ σὺν τῷ βάθρῳ αὐτοῦ. Εὐρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὑψος 0,54. Μάρμαρον πεντελήσιον. Τύπος ὁ αὐτὸς τῷ ὑπ' ἀρ. 263. Τέχνη μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὐρ. Γεν. Ἐφορείας 298 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 10, α').

266. Μικρὸν ἄγαλμα Ἀσκληπιοῦ σὺν τῇ πλίνθῳ αὐτοῦ. Εὐρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὑψ. 0,63. Μάρμαρον πεντελήσιον. Τύπος ὁ αὐτὸς τῷ ὑπ' ἀρ. 263 σὺν τῇ διαφορᾷ ὅτι τὸ ἱμάτιον δὲν ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, ἀλλ' ἀφίνει τοῦτον γυμνὸν κα-

λύπτρον μόνον τὸν βραχίονα ὀλίγον κάτωθεν τοῦ ὤμου. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων, καλή.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 298 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 10, α').

267. Ἀγαλμάτιον Ἀσκληπιοῦ ἑλλιπὲς τοὺς ἄκρους πόδας, τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ὄφους. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομῆματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὑψ. 0,35. Μάρμαρον πεντελήσιον. Τύπος ὁ αὐτὸς τῷ ὑπ' ἀρ. 263. Τέχνη μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 298 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 10, α').

268. Ἀγαλμάτιον Ἀσκληπιοῦ ἑλλιπὲς τὴν κεφαλὴν τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ τὸν ἄκρον δεξιὸν πόδα. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομῆματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὑψος 0,26. Μάρμαρον πεντελήσιον. Τύπος ὁ αὐτὸς τῷ ὑπ' ἀρ. 263. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων καλή.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 298 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 10, α').

269. Ἀγαλμάτιον Ἀσκληπιοῦ ἑλλιπὲς τὸν δεξιὸν βραχίονα σὺν τῇ βακτηρίᾳ καὶ τῷ ὄφει, τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ δεξιοῦ σκέλους καὶ τοὺς ἄκρους πόδας. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομῆματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὑψος 0,28. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁ Ἀσκληπιὸς εἰκονίζεται καὶ ἐν τῷ ἀγαλματίῳ τούτῳ ὀρθὸς ἰστάμενος καὶ ἱματιοφόρος ἀλλ' οὐχὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 263 τύπῳ ἢ σχήματι, ἀλλ' ἐν τῷ ἐτέρῳ γνωστῷ ἐξ ἴσου καὶ συνήθει τῶν δύο κυρίων αὐτοῦ σχημάτων. Τὸ ἱμάτιον δηλ. φέρει

καθ' ὃν τρόπον καὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 263, ἀλλὰ τὴν μετὰ τοῦ ὄφεως βακτηρίαν εἶχεν οὐχὶ ὑπὸ τὴν ἀριστεράν ἀλλ' ὑπὸ τὴν δεξιάν μασχάλην· κατ' ἀκολουθίαν ἐπὶ τοῦ ἰσχίου ἔχει οὐχὶ τὴν δεξιάν ἀλλὰ τὴν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον ἀριστεράν. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὐρ. Γεν. Ἐφορείας 298 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 10, α').

270. Ἀγαλμάτιον ἀγενείου Ἀσκληπιοῦ σὺν τῷ βάθρῳ αὐτοῦ, ἐλλιπὲς τὴν δεξιάν χεῖρα ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, τὴν βακτηρίαν καὶ μέρος τοῦ ὄφεως. Εὐρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ἡ γύψω συγκεκολλημένη κεφαλή ἀνήκει ἴσως τῷ κορμῷ, ἀλλὰ δὲν προσαρμόζει. Ἴψος 0,36. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ τοῦ βάθρου ὑπάρχει ἐπιγραφή

Κησιας τῷ σωτηρι

γράμμασι μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων γεγραμμένη. Τύπος ὁ αὐτὸς τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 269 σὺν τῇ διαφορᾷ ὅτι ὁ Ἀσκληπιὸς εἰκονίζεται, ἂν ὄντως ἡ κεφαλή ἀνήκει τῷ κορμῷ, οὐχὶ γέρων πωγωνοφόρος ἀλλ' ἀγένειος νεανίας. Ἐπὶ τῆς βάσεως παρὰ τὸν ἀριστερόν πόδα τοῦ θεοῦ ὑπάρχει ὀμφαλὸς (πρβ. ἀρ. 263).

Εὐρετήριο Γεν. Ἐφορείας 298 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 10, α'). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 178.

271. Ἀγαλμάτιον Ἰγείας εὐρεθὲν ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Σώζεται σὺν τῷ βάθρῳ, ἐφ' οὗ ἐπιγραφή:

Τη Ἰγεια Γαιος ἰατρα

καὶ εἶνε ἐλλιπὴς τὴν ἄκραν ἀριστεράν χεῖρα τοὺς δακτύλους τῆς δεξιᾶς καὶ μέρος τοῦ ὄφεως. Ἴψος 0,50, ὕψος τοῦ βάθρου 0,06. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα μετὰ διπλοῖδιου καὶ εἰκονίζεται προσφέρουσα τροφήν τῷ περὶ τὸ σῶμα αὐτῆς σπειροειδῶς ἐλίσσομένῳ ὄφει, ὃν θὰ ἐκράτει διὰ τῆς δεξιᾶς κάτωθεν τοῦ σώματος ὅπως τῷ προσφέρῃ, ἣν εἶχεν ἐν τῇ ἀριστερᾷ τροφήν, καρπὸν τινα περιφερικὸν ἐπιμήκη τὸ σχῆμα (σταφυλήν;), ὃν ἐκράτει διὰ τῆς χειρὸς ἣ εἶχεν ἐντὸς φιάλης, ὡς καὶ ἐξ ἄλλων μνημείων καὶ ἐκ τῶν ὑπ' ἀρ. 293 τεμαχίων γλυπτῶν τῶν σὺν τοῖς ἀγαλματίοις τούτοις εὐρεθέντων δῆλον γίνεται. Τέχνη μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 300 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, ε').—Ἀρχ. Ἐφημερίς 1886 σ. 249 πίν. 11 (B. Στάης).—Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 180.

272. Ἀγαλμάτιον Ἰγυείας εὐρεθὲν ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Σῶζεται σὺν τῷ βάρῳ, ἐφ' οὗ ἐπιγραφὴ

Λυσιμαχος τη εμαυ-
του σωτειρη και Τελεσ
φορω

εἶνε δὲ ἐλλιπῆς τὰς χεῖρας ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος περίπου καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ὄφους. Ὅψ. 0,47 ὕψος τοῦ βάρου 0,05. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Παρίστατο, ὡσπερ καὶ ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 271, παρέχουσα τροφήν τῷ ὄφει, διαφέρει ὅμως τῆς προηγουμένης ὡς πρὸς τὸν ἱματισμὸν, ἅτε φέρουσα πρὸς τῷ χιτῶνι καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καταπίπτον, καὶ ὡς πρὸς τὸν ὄφιν ὅστις δὲν εἰλίσσεται περὶ τὸ σῶμα τῆς θεᾶς ἀλλ' ἀνεῖρπε ἐπ' αὐτὸ καὶ ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ὤμου κατήρχετο ὀρμῶν εἰς τὴν ὑπὸ τῆς θεᾶς παρεχομένην αὐτῷ τροφήν, περὶ ἧς ἴδε ἀρ. 271. Τέχνη μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 300 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ.

11, ε'). — *Arch. Ephemeris* 1886 σ. 249 πίν. 11 (B. Στάης). —
Lepsius: *Marmorstudien* αρ. 181.

273. Ἀγαλμάτιον Ἰγυείας σὺν τῷ βάρῳ αὐτοῦ. Εὐρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν αρ. 262 μνημονευομένοις, καὶ εἶνε ἑλλιπὲς τὴν κεφαλὴν, τὰς χεῖρας, ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ πήχεως περίπου, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ὄφους. Τύπος, ἱματισμὸς καὶ διάθεσις αὐτοῦ καὶ τοῦ ὄφους, καὶ τέχνη ἢ αὐτῇ τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 272. Ὑψος 0,38 ὕψος τοῦ βάρου 0,05. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 300 (πρβ. *Arch. Δελτίον* 1886 σ. 11, ε').

274. Μικρὸν ἄγαλμα Ἀθηνᾶς εὐρεθὲν ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν αρ. 262 μνημονευομένοις. Σῶζεται μετὰ τῆς ἑλλειψοειδοῦς τὸ σχῆμα βάσεως αὐτοῦ, ἐφ' ἧς ἢ ἐπιγραφή:

Ἀθηναί Ἰγυεία ο ἱερεὺς τοῦ σωτηρὸς Ἀσκληπιοῦ

Μαρ(=Μάρκος) Ἰουν(=Ἰούνιος) Δαδουχὸς το ΡΠΑ.

Ἐλλεῖπει ἢ ἄκρα δεξιὰ χεῖρ. Ὑψος τοῦ ἀγάλματος 0,67. Διαστάσεις τῆς ἑλλειψοειδοῦς πλίνθου: μῆκ. 0,40 πλ. 0,17 ὕψ. 0,085. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ θεὰ εἰκονίζεται ἐν ὀρμητικῇ πολεμικῇ στάσει πρὸς δεξιὰν βαίνουσα, ἔνθα ἔχει προβεβλημένον τὸν ἀριστερὸν πόδα καὶ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, ἐν ᾧ τὴν κεφαλὴν ἔχει ἐστραμμένην πρὸς τὰ ὀπίσω, πρὸς ἀριστεράν· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη ποδῆρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα καὶ διπλοῖδιον, φέρει τὴν μετὰ τοῦ Γοργονείου αἰγίδα καὶ περικεφαλαίαν, ἐφ' ἧς Σφιγξ καὶ ἑκατέρωθεν Πήγασος (ἑλλεῖπει τοῦ ἀριστεροῦ ἢ κεφαλῆ), καὶ κρατεῖ ἐν τῇ ἀριστερᾷ τὴν ἀσπίδα, ἧς ἐν τῷ κέντρῳ Γοργό-

νειον, ἐν ᾧ διὰ τῆς δεξιᾶς θὰ ἔφερε πιθανῶς δόρου. Ἐπὶ τῆς βάσεως, κατὰ τὸ ἀριστερόν πλάγιον, ὑπῆρχε δυσεξεύρετόν τι πρᾶγμα (δάς, κατὰ Petersen). Εἶνε δὲ κοινῆς τέχνης χειρωνακτικὸν ἔργον, ποιηθὲν κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς, ἐν τῇ Β'. περίπου ἑκατονταετηρίδι μ. Χ. Σημειωτέον δὲ ὅτι τοὺς χρόνους τούτους δὲν δυνάμεθα ἀκριβῶς νὰ ὀρίσωμεν, καίπερ ἀναγεγραμμένης ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῆς χρονολογίας ΡΠΑ', διότι ἀγνωστον εἶνε τὸ ἔτος ἀφ' οὗ λογιστέα ἢ χρονολογία αὕτη πάντως ὅμως δὲν πρέπει νὰ λογισθῇ αὕτη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀδριανοῦ, ὑπὲρ οὗ ἔκοψαν οἱ Ἐπιδαύριοι μετ' ἄλλιον (ἴδε Lebas-Fourcart II, 146⁶), διότι οἱ χρόνοι τοῦ ἀγάλματος θὰ πίπτουσι τότε κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Δ'. μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ὅπερ προσκρούει εἰς τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τοῦλάχιστον, προγενεστέρων βεβαίως ὄντων.

Εἶνε δὲ τὸ ἀγαλμα ἀφιερωμένον τῇ Ἀθηνᾷ Ὑγείᾳ, ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ἀναγκαίως ὅτι καὶ εἰκονίζει πάντως αὐτὴν τὴν Ἀθηνᾶν Ὑγείαν, διότι, ἔστω ὁ τύπος τῆς ὑπὸ τοῦ Πύρρου ποιηθείσης Ἀθηνᾶς Ὑγείας ἐν τῇ Ἀκροπόλει οἴοσδῆποτε, βέβαιον ὅτι δὲν θὰ ἦτο τοιοῦτος, οἷος ὁ τοῦ προκειμένου ἔργου· ὁ τοῦ ἔργου τούτου δηλ. δύναται νὰ εἶνε ὁ ἐπὶ ἀθηναϊκῶν νομισμάτων τύπος τῆς ἐν τῷ ἀνατολικῷ ἀετώματι τοῦ Παρθενῶνος ἀρτιγενοῦς Ἀθηνᾶς, ὡς ὁ Petersen ὑποθέτει, ἢ ἄλλος τις οἴοσδῆποτε, οὐχὶ ὅμως καὶ ὁ τῆς Ἀθηνᾶς Ὑγείας, ἄτε καθ' ὀλοκληρίαν ἀνάρμοστος τοιαύτη παραστάσει.

Εἶνε δὲ τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο χειρωνακτικὸν ἔργον, ὡς ἀνωτέρω ἐλέγχθη, δηλ. ἐκ τῶν ἔργων ἐκείνων, ἅτινα ἐν μεγάλῃ ποσότητι κατεσκευάζοντο, κατ' ἀντιγραφὴν ἐπισήμων ἀγαλμάτων, καὶ ἐπωλοῦντο ἐν ἐργαστηρίοις· οἱ ἀγοράζοντες δ' αὐτὰ ἀπέβλεπον ἀπλῶς εἰς τὸν παριστώμενον θεόν, χωρὶς νὰ ἀποβλέπωσιν ἀναγκαίως ἐκάστοτε καὶ νὰ ποιῶνται διάκρισιν ἐν τοῖς ἰδιαιτέροις τύποις τοῦ αὐτοῦ θεοῦ, ἠγόραζον δηλ.

ἀπλῶς ἄγαλμα παριστῶν τὸν θεόν, ἐφ' οὗ ἐχάρασσον ὕστερον, ἣν ἤθελον ἐπιγραφῆν.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 299 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, δ'). — *Mittheilungen* (E. Petersen) 1886 σ. 311 μετὰ ξυλογραφήματος. — Ἀρχ. Ἐφημερίς (B. Στάης) 1886 σ. 250 πίν. 12. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 179.

275. Μικρὸν ἄγαλμα Ἀθηναῖς εὐρεθὲν ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Σώζεται μετὰ τῆς ἐλλειψοειδοῦς τὸ σχῆμα βάσεως αὐτοῦ, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφή:

Θεου πρῶσταγῃ Αλεξανδρος την Αθηναίαν τη Αρτεμιδι

Ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ ἀριστερὸς βραχίον εἶνε ἔνθετα. Ὑψος τοῦ ἀγάλματος 0,58. Διαστάσεις τοῦ βάθρου: μῆκος 0,55, πλ. 0,19, ὕψ. 0,075. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Ἡ θεὰ ἔχει τὴν αὐτὴν ὀρμητικὴν στάσιν καὶ διάθεσιν, ἣν καὶ ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 274, σὺν τῇ διαφορᾷ ὅτι αὕτη βαίνει πρὸς ἀριστεράν, κατ' ἀντίθετον δηλ. διεύθυνσιν ἔνθα ἔχει οὐ μόνον τὸ σῶμα ἐστραμμένον, ἀλλὰ καὶ τὴν κεφαλὴν ἐν μέρει, ἐν ᾧ ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ τὴν κεφαλὴν ἔχει ἐστραμμένην πρὸς τὰ ὀπίσω. Εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη καὶ αὕτη ποδῆρη χιτῶνα καὶ διπλοῖδιον καὶ φέρει τὴν μετὰ Γοργονείου αἰγίδα, περικεφαλαίαν, ἐφ' ἧς σώζονται αἱ ὀπαί, ἐν αἷς ἦτο ἔνθετος κόσμος τοιοῦτος, οἷος καὶ ἐν τῇ τῆς ὑπ' ἀρ. 274, καὶ ἀσπίδα μετὰ Γοργονείου, ὁμοιάζουσαν τῇ τοῦ ὑπ' ἀρ. 128 ἀγαλματίου· τὴν δεξιὰν δ' ἔχει ὅλως προτεταμένην, οἷον εἰ δεικνύουσα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἰς ὃ βαίνει. Ἐπὶ τῆς βάσεως ὑπῆρχε κατὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον δυσεξεύρετόν τι, ὡς καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 274, πρᾶγμα (ἡ ἱερά ἐλαία, κατὰ Petersen).

Ἡ τέχνη φαίνεται οὔσα ἡ αὐτὴ τῇ τῆς προηγουμένης καὶ ἴσως καλλιτέρα κατὰ τι. Ὡς πρὸς τὸν τύπον δέ, ὅστις κατὰ

Petersen εἶνε ὁ τῆς ἐν τῷ δυτικῷ ἀετώματι τοῦ Παρθενῶνος Ἀθηνᾶς, ἴδε τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 274 εἰρημένα.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 299 πρὸ Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, δ'). — *Mittheilungen* (Petersen) 1886 σ. 316. — Ἀρχ. Ἐφημερίς (Β. Στάης) 1886 σ. 250 πίν. 12. — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 179.

276. Ἀγαλμάτιον Ἀθηνᾶς εὑρεθὲν ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀριθμῷ 262 μνημονευομένοις. Σώζεται σὺν τῷ βάθρῳ αὐτῆς καὶ εἶνε ἐλλιπῆς τὰς δύο χεῖρας ἀπὸ τοῦ πῆχους. Ὑψος 0,50 ὕψος τῆς βάσεως 0,05. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Ἀντιθέτως πρὸς τὰς δύο προηγουμένας ὑπ' ἀρ. 274 καὶ 275 εἰκονίζεται αὕτη οὐχὶ ἐν κινήσει ἀλλ' ἐν ἡρεμίᾳ. Εἶνε ἐνδεδυμένη ποδῆρη μετὰ διπλοῖδιου χιτῶνα, ζώνη περὶ τὴν ὄσφυν ἐξωσμένον, καὶ φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ταπεινὸν κράνος. Ἡ ὄλη αὐτῆς μορφή καὶ ἰδίως ἡ στάσις ὑποδεικνύουσι τύπον τῶν ἐκ τῆς τοῦ Φειδίου Ἀθηνᾶς Παρθένου παραχθέντων.

Ἐπὶ τοῦ βάθρου ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἔμμετρος ἐπιγραφή:

Πατροκα(σιγνη)την Ἀσκληπιω εἰσατ Αθηνην
 Ασκαλου εκ γαιης σωστρα φερων Γενεθλις
 (επι ιερε)ως Αυρ. Νικερωτος

ἐξ ἧς δηλοῦται ὅτι τὸ ἀγαλμάτιον ἀφιέρωσε τῷ Ἀσκληπιῷ Γενέθλι(ο)ς ἐξ Ἀσκάλου. Τέχνη μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 299 (πρὸ Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, δ'). — *Mittheilungen* 1886 σ. 316 (Petersen). — Ἀρχ. Ἐφημερίς 1886 σ. 250 πίν. 12 (Β. Στάης).

277. Ἀγαλμάτιον νεανίου σὺν τῇ πλίνθῳ αὐτοῦ. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ

χώρῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὑψ. 0,47, ὕψος τῆς πλίνθου 0,05. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἰκονίζεται ὄρθιος ὁ νεανίας, ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς στηριζόμενος, γυμνός, φέρων ἱμάτιον συνεπτυγμένον, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου διπλούμενον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος καὶ μικρὸν διὰ τῆς ἄκρας χειρὸς συγκρατούμενον κατέρχεται εἰς τὰ κάτω μέχρι τῆς πλίνθου καθήκον, καὶ ἔχων τοὺς βραχίονας καθειμένους. Ἀρχικῶς φαίνεται ὅτι τὸ ἀγαλμάτιον ἦτο κεχρωματισμένον, τοῦλάχιστον ἡ κόμη, ἐφ' ἧς ἱκανὰ ἔχνη χρωματισμοῦ σώζονται. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων, κοινή.

Τοιοῦτου τύπου ἀγαλμάτια εὐρέθησαν ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ καὶ τὰ ἐν τοῖς ἐπομένοις ἀριθμοῖς 278-280, ἄγνωστον ὅμως τί παριστῶσι, ἢ ἂν παριστῶσιν ὠρισμένον τι πρόσωπον, διότι πιθανῶς εἶνε ἀπλῶς ἀγάλματα, κοσμήματα δηλ. ἀφιερωθέντα τῷ Ἀσκληπιῷ οὔτε θεὸν οὔτε θνητόν τινα εἰκονίζοντα.

Εὐρετήριοι Γεν. Ἐφορείας 302 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, σ').

278. Ἀγαλμάτιον νεανίου σὺν τῇ πλίνθῳ αὐτοῦ, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα. Εὐρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὑψ. 0,35: ὕψος τῆς πλίνθου 0,05. Μάρμαρον πεντελήσιον. Τύπος ὁ αὐτὸς τῷ ἐν τῷ προηγούμενῳ ἀριθμῷ 277. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων, κοινή.

Εὐρετήριοι Γεν. Ἐφορείας 302 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, σ').

279. Ἀγαλμάτιον νεανίου σὺν τῇ πλίνθῳ αὐτοῦ, ἐλλιπὲς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα μετὰ μέρους τοῦ πῆχεως. Εὐρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὑψ. 0,48, ὕψος τοῦ βᾶθρου 0,045. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Τύπος ὁ αὐτὸς τῷ ἐν ἀρ. 277 σὺν μόνῃ τῇ διαφορᾷ ὅτι ὁ δεξιὸς βραχίων δὲν εἰκονίζεται καθειμένος ἀλλὰ κεκαμμένος κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ κρατῶν πρὸ τοῦ στήθους σφαῖραν. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων, κοινή.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 302 (πρὸς. Ἀρχ. Δελτίου 1886 σ. 11, 5').

280. Ἀγαλμάτιον νεανίου σὺν τῇ πλίνθῳ αὐτοῦ, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλὴν, τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ τὸν ἀριστερὸν πῆχυν. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευόμενοις. Ἰψ. 0,43, ὕψος τοῦ βάθρου 0,04. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Τύπος ὁ αὐτὸς τῷ ἐν ἀρ. 277 σὺν μόνῃ τῇ διαφορᾷ ὅτι ὁ δεξιὸς βραχίων δὲν εἰκονίζετο καθειμένος ἀλλ', ὡσπερ καὶ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 279, κεκαμμένος κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ κρατῶν σφαῖραν, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν σωζομένων παρὰ τὸν δεξιὸν μαστὸν ἰχνῶν αὐτῆς. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων, κοινή.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας 302 (πρὸς. Ἀρχ. Δελτίου 1886 σ. 11, 5').

281. Ἀγαλμάτιον μικροῦ παιδὸς σὺν τῇ βάσει αὐτοῦ, ἐλλιπὲς τὴν δεξιὰν ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ βραχίονος. Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευόμενοις. Ἰψ. 0,44 ὕψος τοῦ βάθρου 0,05. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ τοῦ βάθρου ἀναγινώσκειται ἐπιγραφή:

Τῷ Τελεσφορῷ
Γαῖος ἰατρᾶ

γράμμασι μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων γεγραμμένη.

Εἰκονίζεται ὁ παῖς ὄρθιος ἰστάμενος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός.

(παρ' ᾧ στήριγμα τοῦ ἀγάλματος κορμῷ δένδρου προσομοιάζον) στηριζόμενος καὶ φέρων χλαμύδα ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν ὤμων εἰς τὰ ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν τοῦ σώματος μέχρι τῶν γονάτων καταπίπτουσιν. Τὴν μὲν δεξιὰν χεῖρα θὰ εἶχε καθειμένην, τὴν δὲ ἀριστερὰν ἔχει κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην, ἄπτεται δὲ δι' αὐτῆς τῆς χλαμύδος. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὐρετήριοι Γεν. Ἐφορείας 303 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, ζ'). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 182.

282. Ἀγάλματιον Πανὸς σὺν τῷ βάρθρῳ αὐτοῦ, ἀποκεκρουσμένον τὸ πρόσωπον καὶ ἑλλιπὲς ὀλίγον τοὺς πόδας. Εὐρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευόμενοις. Ὑψ. 0,30 ὕψος τοῦ βάρθρου 0,06. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ τοῦ τετραγωνικοῦ ἐπιμήκουσ ἀνώμαλον τὴν ἐπιφάνειαν ἔχοντος βάρθρου ὑπάρχει μεταξὺ ἐγγεγλυμμένων ἐν τῷ λίθῳ κλάδων δένδρων ἐπιγραφή :

Τῷ θεῷ
Δαρδανίῳ

γράμμασι μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων γεγραμμένη.

Ὁ Πάν εἰκονίζεται ἐν τῇ μορφῇ τῶν ὑπ' ἀρ. 251 καὶ 252· εἶνε δηλ. τραγόπους καὶ κερασφόρος, ὡς φαίνεται, φέρει περὶ τὸ σῶμα καὶ τοὺς βραχίονας μορφὴν καὶ σχῆμα ἱματίου ἔχουσαν αἰγίδα καὶ ἔχει τὴν μὲν δεξιὰν πρὸ τοῦ στήθους, συνέχων δι' αὐτῆς ἔσωθεν τὸ ἱμάτιον, τὴν δὲ ἀριστερὰν καθειμένην κρατῶν δι' αὐτῆς φόρμιγγα. Τέχνη μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων, κοινή.

Εὐρετήριοι Γεν. Ἐφορείας 303^α (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886).

283. Μικρὸν σύμπλεγμα Διονύσου καὶ Σατύρου.

Ευρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Τοῦ μὲν Διονύσου ἐλλείπουσιν ὁ ἀριστερὸς βραχίον, ἡ ἄκρα δεξιὰ χεὶρ καὶ οἱ κάτω πόδες· τοῦ δὲ Σατύρου οἱ κάτω πόδες, ὁ ἀριστερὸς βραχίον καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ δεξιοῦ. Σωζόμενον ὕψος τοῦ Διονύσου 0,27, τοῦ Σατύρου 0,16. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁ μὲν Διόνυσος εἰκονίζεται γυμνός, ὁ δὲ Σάτυρος φέρει μόνον ἱμάτιον συνεπτυγμένον περὶ τὰ ἄνω σκέλη. Παρίσταται δὲ ὁ Διόνυσος, ὡς φαίνεται, παίων τὸν Σάτυρον, ὃν φεύγοντα εἶχεν ἀρπάξει διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος καὶ ἠτοιμάζετο νὰ πλήξῃ διὰ ῥάβδου (;), ἣν θὰ ἐκράτει ἐν τῇ ἠνωρθωμένῃ δεξιᾷ, ἐν ᾗ ὁ Σάτυρος στρέφει ἱκετευτικῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν θεόν, οἷον εἶλεος αἰτούμενος. Ὅτι δὲ ἐν τῇ ἀνωψωμένῃ δεξιᾷ ἐκράτει πιθανῶς ῥάβδον ὁ Διόνυσος, δείκνυται ἐκ τεμαχίου μαρμάρου σωζομένου ἐπὶ τοῦ ὄμου. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων, κοινή.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 303⁶ (πρβ. Ἀρχ. Δελτιόν 1886).

284. Ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης, ἐλλιπὲς τὸν δεξιὸν βραχίονα. Ευρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὑψ. 0,32. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ θεὰ εἰκονίζεται μετὰ τὸ λουτρὸν ἀπομάσσουσα τὴν κάθυγρον αὐτῆς κόμην καὶ εἶνε γυμνὴ τὸ ἄνω τοῦ σώματος μέρος φέρουσα μόνον ἱμάτιον περὶ τὰ σκέλη μέχρι τῶν ἄκρων ποδῶν καθήκον. Τύπος γνωστὸς (Müller-Wieseler: Denkm. d. Kunst 2 ἀρ. 284 d. καὶ Braun Vorchule d. Kunstmyth. πίν. 74), τέχνη κοινὴ ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 301 (πρβ. Ἀρχ. Δελτιόν 1886 σ. 11, γ').

285. Ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης, ἀντίτυπον τῆς τοῦ

Πραξιτέλους Κνιδίας Ἀφροδίτης, οὗ σώζεται ὁ κορμὸς μετὰ τῆς ἀποκεκρουσμένης τὸ ἄνω ἥμισυ περιήπου μέρους κεφαλῆς, καὶ ἡ πλίνθος, ἐφ' ἧς οἱ πόδες τοῦ ἀγαλματίου καὶ ὁ ἀπὸ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς χειρὸς καταπίπτων ἐπὶ τῆς ὑδρίας χιτῶν. Ἔϊνε γύψῳ συγκεκολλημένον καὶ συνηρμολογημένον, εὗρέθη δὲ ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὑψος τοῦ κορμοῦ 0,19. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ τῆς πλίνθου ὑπάρχει ἐπιγραφή:

Ἀφρικανὸς ὁ ἱερεὺς τοῦ
Ἀσκληπείου τὴν Ἀφροδίτην

γράμμασι μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων γεγραμμένη.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 301 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, γ').

286. Μικρὸν ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης, σὺν τῇ συμφυεῖ περιφερεῖ πλίνθῳ, σωζόμενον μόνον τὸ κάτω ἥμισυ τοῦ σώματος, καὶ ἀριστερὰ αὐτοῦ ἐλλειπὲς τὴν κεφαλὴν εἶδωλον τῆς αὐτῆς θεᾶς. Σωζόμενον ὕψος σὺν τῇ πλίνθῳ 0,19. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ Ἀφροδίτη ἔφερε ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ σώματος εἰς τὰ κάτω καὶ ὀπισθεν μέχρι τῆς πλίνθου καθήκον, οὕτως ὥστε ὅλον τὸ ἐμπρόσθιον τοῦ σώματος ἦτο γυμνόν. Τὸ εἶδωλον δ' αὐτῆς εἶνε ἐνδεδυμένον ποδήρη χιτῶνα μετὰ διπλοῖδιου καὶ ἔχει τὴν δεξιὰν καθεμένην καὶ τὴν ἀριστερὰν πρὸ τοῦ στήθους.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 301 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, γ').

287. Μικρὸν ἀγαλμάτιον γυναικείας μορφῆς (Ἀφροδίτης ;), εὗρεθὲν ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ἐλλείπει ἡ ἀριστερὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος. Ὑψ. 0,16. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Γυνή ένδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος περιβάλλον, ἴσταται ὀρθία. Εἰκονίζεται δὲ καλλωπιζομένη, προσαρμοζουσα ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἐπὶ τῶν ὤμων οἶονεὶ ζώνην ἢ στέφανον πλεκτόν, κόσμημα φαίνεται, ὃ ἔθετον αἱ γυναῖκες ἐπὶ τῶν ὤμων ὡς μέγα περιδέριον. Τέχνη κοινή, ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 301 (πρὸς Ἄρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, γ').

288. Μικρὸν ἀγαλμάτιον Ἄπόλλωνος, ἔλλιπες τὴν κεφαλὴν, τὰς ἄκρας χεῖρας μετὰ μέρος τοῦ βραχίονος, τὸ δεξιὸν σκέλος καὶ τὸν ἄκρον ἀριστερὸν πόδα. Εὐρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὑψος 0,21. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁ Ἄπόλλων εἰκονίζεται γυμνός, φέρων μόνον χλαμύδα ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ ὀπίσω καταπίπτουσαν, καὶ ἴσταται ὀρθίος στηριζόμενος διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος ἐπὶ στηρίγματος, εἰς ὃ ἀνέρπει ὄφεις. Τὴν ἐλλείπουσαν τὸ μεῖζον μέρος δεξιὰν εἶχε πρὸς τὰ κάτω. Τέχνη κοινή.

Εὐρετήριο Γεν. Ἐφορείας 303 (πρὸς Ἄρχ. Δελτίον 1886, σ. 11, θ').

289-292. Τέσσαρες κεφαλαὶ ἀγαλματίων, ἰσομέγεθεις (ὑψους 0,16 περίπου), Ὑγείας ἢ Ἀφροδίτης ἴσως ἅπασαι ἢ τινες αὐτῶν, μία δὲ νεανίου πιθανῶς τοῦ ὑπ' ἀρ. 277 τύπου. Εὐρέθησαν ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων, κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετήριο Γεν. Ἐφορείας 303 (πρὸς Ἄρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, η').

293. Τεμάχια ἀγαλματίων, ἤτοι α') δύο γυναικεῖαι

κεφαλαί μικρῶν ἀγαλματίων, ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν ὁποίων σώζονται, ἐπὶ τῆς κόμης αὐτῆς, ἴχνη ἐρυθροῦ χρωματισμοῦ· β') τεμάχιον ἐκ τοῦ μέσου τοῦ σώματος μικροῦ ἀγαλματίου Ἀφροδίτης τοῦ ὑπ' ἀρ. 284 τύπου· γ') δύο ἄκραι χεῖρες ἀγαλματίων Ὑγιείας, αἵτινες παρῆχον τροφήν τῷ ὄφει καὶ κρατοῦσι τὸ ἐν μορφῇ σταφυλῆς περιγραφόμενον ἐν ἀρ. 271 πρᾶγμα, ἢ μὲν διὰ τῶν δακτύλων, ἢ δὲ ἐντὸς φιάλης· δ') ἄκρα δεξιὰ χεῖρ ἀγαλματίου κρατοῦσα περιφερές τι πλακωτὸν πρᾶγμα, γλύκισμα ἢ καρπὸν ἴσως· ε') ἄκρα δεξιὰ χεῖρ κρατοῦσα μέγα σχετικῶς κυκλικὸν πρᾶγμα, ὡσεὶ δίσκον.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 303^α (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886).

294. Κεφαλή Ὑγιείας (;) μεγέθους ἡμίσεος σχεδὸν τοῦ φυσικοῦ, καλλίστης διατηρήσεως, τέχνης καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων. Εὔρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ὑψος 0,13. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὔρετήριον Γεν. Ἐφορείας 303 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 11, η').

295. Ἐρμῆς τῆς τετραγώνου ἐργασίας. Εὔρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν ἀρ. 262 μνημονευομένοις. Ἐλλείπει ἡ κεφαλή, σώζεται δὲ ὀλόκληρος ἡ τετράγωνος στήλη καὶ ἡ συμφυῆς αὐτῇ τετράγωνος πλίνθος. Ὅλον ὕψος 0,76. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁ Ἐρμῆς οὗτος, ὅμοιος τῷ ὑπ' ἀρ. 313, διαφέρει τῶν τοῦ κοινοῦ καὶ γνωστοῦ τύπου (καθ' ὃν ἡ στήλη ἄρχεται εὐθὺς μετὰ τὴν κεφαλὴν) διότι τὸ ἄνω σῶμα αὐτοῦ μέχρι που τῆς κάτω κοιλίας εἶνε ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ μορφῇ διαπεπλασμένον καὶ μόνον κάτωθεν τῆς κοιλίας ἄρχεται ἡ τετράγωνος στήλη. Ἐπὶ τῆς ἐμπροσθεν ἐπιφανείας τῆς στήλης ταύτης

ὑπάρχει ἔμμετρος ἐπιγραφὴ μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἡ ἐξῆς:

Ουχ ουτως ἀγορησιν ἐνι σταδιοισι τε χαιρω
 οσσον ἐφ ἡμερτηι τηιδε γεγηθα βασει
 Δη γαρ Αθηναίος με σοφον θεον ἐν προπυλαιοις
 ἀρητη γεγαως εἰσατο Πραξαγορας

Εἰκονίζεται δὲ ὁ Ἑρμῆς οὗτος ἐνδεδυμένος χιτῶνα μέχρι τοῦ τῶν ἄνω σκελῶν καθήκοντα καὶ ἰσομήκη σχεδὸν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου ἐμπεπορημένην χλαμύδα συμμετρικῶς εἰς τὰ κάτω καθήκουσαν. Τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει πρὸς τὰ κάτω, καὶ φαίνεται ὅτι ἐκράτει τι διὰ τῶν δακτύλων, τὴν δὲ ὑπὸ τὴν χλαμύδα ἀριστερὰν ἔχει κεκαμμένην κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἰσχίου. Σημειωτέον ὅτι ἡ κόμη δὲν ἦτο βραχεῖα, ὡς ἡ τοῦ ὑπ' ἀρ. 313, ἀλλ' ἐσχημάτιζε μακροὺς πλοκάμους. Τύπος πρωτοφανής, περὶ οὗ ἴδε ἀρ. 313. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 302^α (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886).

296. Μικρὸν ἄγαλμα Ἀσκληπιοῦ σὺν τῇ συμφοεῖ αὐτοῦ πλίνθω. Εὔρεθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν ἔτει 1884. Ὑψος 0,58, ὕψος τῆς πλίνθου 0,04. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁ Ἀσκληπιὸς εἰκονίζεται ὄρθιος ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 269 τύπῳ, φέρει δηλ. ἱμάτιον καταλείπον γυμνὸν τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ τὸ στῆθος, ἔχει τὴν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ ἰσχίου καὶ τὴν δεξιὰν μασχάλην στηρίζει ἐπὶ τῆς βράβδου, περὶ ἣν ἐλίσσεται ὁ ὄφης ἀνέρπων ἵνα λάβῃ, ἣν ὁ θεὸς προτείνει αὐτῷ διὰ τῆς καθειμένης δεξιᾶς τροφήν, τοιαύτην, οἷα ἡ ἐν ἀρ. 271 περιγραφομένη. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ βράβδος δὲν εἶνε ἐντελῶς ἐξεργασμένη οὐδ' ἀποχωρίζεται ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος, ἀλλ' ὅλον τι μετ' αὐτοῦ ἀποτελεῖ. Παρὰ τὸν ἀριστερόν

πόδα τοῦ θεοῦ ὑπάρχει ὀμφαλός, οὐχὶ ἐντελῶς εἰργασμένος καὶ οὗτος. Τέχνη κοινὴ ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐργασία ἀμελῆς.

Ἄρχ. Ἐφημερίς 1885 σ. 51 πίν. 2 εἰκ. 9 (Π. Καββαδίας).—
P. Cavvadias: *Fouilles d'Epidaure* πίν. X. ἀρ. 28.

297. Ἀγαλμάτιον Ἀσκληπιοῦ ἐλλιπὲς τοὺς κάτω πόδας καὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα ἀπὸ τοῦ μέσου περίπου τοῦ βραχίονος. Εὐρέθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ, ἐν ἔτει 1884. Μάρμαρον πεντελήσιον, ἐστιλβωμένον. Τέχνη καλὴ ῥωμαϊκῶν χρόνων, τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀντωνίνων πιθανῶς, ὡς ἐκ τῆς στιλβώσεως τοῦ μαρμάρου κυρίως δύναται τις νὰ συμπεράνη. Τύπος ὁ ὑπ' ἀρ. 269. Ὑψος 0,37. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἄρχ. Ἐφημερίς 1885 σ. 50 πίν. 2 εἰκ. 7, 7^α (Π. Καββαδίας).—P. Cavvadias: *Fouilles d'Epidaure* πίν. X. εἰκ. 22, 22^α.

298. Ἀγαλμάτιον Ἀσκληπιοῦ ἐλλιπὲς τοὺς πόδας ἀπὸ τοῦ γόνατος περίπου καὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα ἀπὸ μέσου τοῦ βραχίονος, παρεμφερὲς τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρ. 297 καὶ τῶν αὐτῶν χρόνων ἔργον. Εὐρέθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν ἔτει 1884. Μάρμαρον πεντελήσιον, ἐστιλβωμένον. Σωζόμενον ὕψος 0,22.

Ἐπὶ τοῦ ἱματίου σώζονται ἔχνη χρυσώσεως καὶ κίρροῦ χρώματος, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι τὸ ἀγαλμάτιον ἢ τοῦλάχιστον ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ ἦτο ἐπίχρυσος, τοῦ κίρροῦ χρώματος χρησιμεύοντος ὡς ὑπόθεμα τοῦ χρυσοῦ πρὸς καλλιτέραν τούτου συγκόλλησιν.

Ἄρχ. Ἐφημερίς 1885 σ. 50 πίν. 2 εἰκ. 8, 8^α (Π. Καββαδίας).—P. Cavvadias: *Fouilles d'Epidaure* πίν. X. εἰκ. 23, 23^α.

299. Ἀγαλμα Ἰγυείας (;) μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς χεῖρας, σωζόμενον σὺν

συμφυεῖ λεπτῇ πλίνθῳ, ἐφ' ἧς σώζεται τεμάχιον οὐρᾶς ὄφεως. Εὐρέθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν ἔτει 1884. Ὑψος 0,90. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Παρίστησι τὸ ἀγάλμα τοῦτο κοράσιον, οὐχὶ ὄρθιον ἰστάμενον ἀλλὰ κύπτον, ὡσεὶ ἵνα λάβῃ τι κάτωθεν, τὸν ἀριστερὸν πόδα ἔχον ὑψηλότερον τοῦ δεξιοῦ ἐπὶ δυσδιαγνώστου πράγματος. Εἶνε δὲ ἐνδεδυμένον λεπτόν ἑτερομάσχαλον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, οὗτινος τὸ ἕτερον ἄκρον θὰ ἀνεῖχε ὑπὲρ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα διὰ τῆς ἄκρας ἀριστεραῦς χειρός. Εἰκονίζει δὲ τὸ ἀγάλμα ἴσως Ὑγίειαν, ὡς ἐκ τοῦ ἐπὶ τῆς πλίνθου σωζομένου μέρους ὄφεως δῆλον γίνεται· ἀκατάληπτος ὅμως εἶνε ἢ στάσις αὐτοῦ, ἢ δι' αὐτῆς δηλ. παρισταμένη πρᾶξις. Ἀπετέλει ἄρα γε τὸ ἔργον μέρος συμπλέγματος ἐν ἀγνώστῳ εἰκονιζομένου πράξει, εἶνε Ὑγίεια κύπτουσα ἴσως ἵνα παράσχη τροφήν τῷ ὄφει ἢ ἄλλο τι, δὲν δύναταί τις νὰ ἐννοήσῃ. Τέχνη καλή, ἐλληνικῶν χρόνων.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 326 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ.12, 5').

300. Ἀγάλμα μικροῦ παιδὸς ὀκλάζοντος, κρατοῦντος ἐν τῇ ἀριστερᾷ κυνάριον, ἐλλιπὲς τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ τὸν πόδα ἀπὸ τῆς κνήμης. Εὐρέθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἀνασκαφαῖς, ἐν ἔτει 1884. Ὑψος 0,40. Μάρμαρον πεντελήσιον. Τέχνη κοινή, ῥωμαϊκῶν χρόνων.

301. Ἀγάλμα γυμνοῦ νεανίου εὐρεθὲν σὺν τῷ ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀριθμῷ 302 ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν ἔτει 1884. Ἐλλείπουσι τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ προσώπου, οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν χειρῶν. Σωζόμενον ὕψος 0,68. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἰσταται ὄρθιον καὶ ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς ἰκανῶς τὸν γόμφον ἔχον προτεταμένον. Οἱ βραχιόνες ἦσαν καθεμιμένοι. Παράστασις ἄγνωστος, τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

Ἀρχ. Ἐφημερίς 1885 σ. 51 πίν. 2 εἰκ. 10 (Π. Καββαδίας).—
P. Cavvadias: *Fouilles d'Epidaure* πίν. X. εἰκ. 25.

302. Ἀγαλμα γυμνοῦ νεανίου εὐρεθὲν συγχρόνως τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 301 ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ, οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν βραχιόνων. Σωζόμενον ὕψος 0,50. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὁμοιάζει τὴν τε μορφήν καὶ τέχνην τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 301, ἔχει ὅμως τὰς μορφὰς νεανικωτέρας καὶ ἐστηρίζετο οὐχὶ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ, ὡσπερ ἐκεῖνο, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός.

Ἀρχ. Ἐφημερίς 1885 σ. 51 πίν. 2 εἰκ. 11 (Π. Καββαδίας).—
P. Cavvadias: *Fouilles d'Epidaure* πίν. X. εἰκ. 26.

303. Τρίμορφος Ἑκάτη τοῦ συνήθους τύπου (ἴδ. ἀρ. 116). Εὐρέθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν ἔτει 1884. Ὑψος τῶν μορφῶν 0,53. Ὅλον ὕψος 0,76. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Αἱ τρεῖς μορφαὶ ἴστανται περὶ κιονίσκον (ὅστις ἔχει κατὰ τὴν ἄνω αὐτοῦ ἐπιφάνειαν βαθεῖαν ὀπήν, ἣτις θὰ ἐχορησίμειε πρὸς ὑποδοχὴν ἀναθήματος) ἐπὶ ἐλλειψοειδοῦς συμφυοῦς πλίνθου, ἐφ' ἧς ἐπιγραφὴ:

Ἀρτεμιδι Ἑκατη
επηκουι Φαβουλλος

γράμμασι ῥωμαϊκῶν χρόνων γεγραμμένη. Εἶνε δὲ αἱ μὲν δύο ἀκριβῆς ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ τύπου, ἡ τρίτη ὅμως διαφέρει κατὰ τοῦτο ὅτι, ἐν ᾧ ἐκεῖναι διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ἀνέχουσι τὸ ἱμάτιον διὰ δὲ τῆς ἐτέρας κρατοῦσι καρπὸν τινα,

μῆλον ὡς φαίνεται, αὕτη εἶχε καὶ τὰς δύο χεῖρας καθειμένας καὶ διὰ μὲν τῆς μιᾶς ἀνεῖχε καὶ αὕτη τὸ ἱμάτιον διὰ δὲ τῆς ἐτέρας ἐκράτει δυσδιάγνωστόν τι πρᾶγμα, φιάλην(;).

Ἄρχ. Ἐφημερίς 1885 σ. 52 πίν. 2 εἰκ. 12 καὶ 12^α (Π. Καβ-
βαδίας).—P. Cavvadias: *Fouilles d'Epidaure* πίν. X εἰκ. 27, 27^α.
Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 183.

304. Σύμπλεγμα πέντε μικρῶν μορφῶν ἐπὶ μνηοει-
δοῦς τὸ σχῆμα συμφοῦς πλίνθου ἱσταμένων. Εὐρέθη ἐν ταῖς
ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἐν ἔτει
1884. Τῶν τεσσάρων μορφῶν ἐλλείπουσιν αἱ κεφαλαί, σώ-
ζεται δὲ μόνον ἡ κεφαλὴ τοῦ δεξιᾶ ἱσταμένου κορασίου. Ὑψ.
τῆς μείζονος τῶν μορφῶν 0,50, τῆς ἐλάσσονος (τοῦ σὺν τῇ
κεφαλῇ σωζομένου κορασίου) 0,43. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Καὶ αἱ πέντε μορφαὶ ἴστανται ὄρθιαι καὶ περιπτύσσονται
ἀλλήλας. Ἐν τῷ μέσῳ ἴσταται **γυναικεία μορφή** ἐνδεδυ-
μένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καὶ ἔχουσα κατὰ τὸ στήθος
πρωτοφανῆ μοι οἶονεὶ στηθόδεσμον, ταινίαν δηλ. ζωννύουσαν
τὴν ὄσφυν καὶ ἀνερχομένην ἐπὶ τῶν ὤμων σταυροειδῶς καὶ
ὑπὸ τὴν μασχάλην, ἔχουσαν δὲ κατὰ τὸ μέρος τῆς διαστου-
ρώσεως, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στήθους, περιφερὲς ἐπίπεδον κό-
σμημα, εἶδος μεταλλίου (*medaille*). Ἐκατέρωθεν τῆς μορφῆς
ταύτης ὑπάρχουσιν ἀνὰ εἷς γυμνὸς **νεανίας** καὶ κατὰ τὰ
ἄκρα δύο μικρότεραι μορφαί, ἧτοι ἀριστερὰ μὲν **παῖς** ἱματιο-
φόρος δεξιὰ δὲ **κοράσιον** ἐν ἱματίῳ καὶ χιτῶνι, τὸν αὐτὸν
οἶονεὶ στηθόδεσμον, ὃν καὶ ἡ ἐν τῷ κέντρῳ μορφή, ἔχον. Ἡ
ἐν τῷ κέντρῳ γυναικεία μορφή ἔχει τὴν μὲν δεξιάν ἐπὶ τῶν
ὤμων τοῦ δεξιᾶ αὐτῆς ἱσταμένου νεανίου, τὴν δὲ ἀριστερὰν
πρὸ τοῦ στήθους κρατοῦσα δι' αὐτῆς μέρος τοῦ ἱματίου· οἱ δύο
δὲ νεανία περιπτύσσονται διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν ἐν τῷ
μέσῳ μορφήν διὰ δὲ τῆς ἐτέρας ὁ μὲν τὸν παῖδα ὁ δὲ τὸ κο-
ράσιον. Ὁ παῖς καὶ τὸ κοράσιον ἔχουσι τὴν μὲν δεξιάν κα-

θειμένην καὶ τὴν ἀριστερὰν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον, κεκαμμένην κατὰ τὸν ἀγκῶνα. Σημειωτέον ὅτι τὸ κοράσιον φαίνεται ὅτι κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ πτηνόν. Παράστασις ἄγνωστος, (εἶνε ἄρά γε σύμπλεγμα θεῶν ἢ ἡρώων ἢ μήπως εἶνε μᾶλλον σύμπλεγμα παριστῶν τὰ μέλη οἰκογενείας τινός;), τέχνη κοινὴ ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 305 (πρβ. Ἀρχ. Δελτιον 1886).

305. Ἀγαλμάτιον γυμνοῦ νεανίου ἐλλιπὲς τὴν κεφαλὴν, τὸν δεξιὸν βραχίονα, καὶ τὸν δεξιὸν πόδα ἀπὸ τῆς κνήμης, τὴν ἄκραν ἀριστερὰν χεῖρα καὶ ὀλόκληρον τὸ ἀριστερὸν σκέλος. Εὐρέθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἀνασκαφαῖς, ἐν ἔτει 1884. Τέχνη καλὴ ἐλληνικῶν χρόνων. Ὑψ. 0,30. Μάρμαρον πεντετελήσιον.

306. Μικρομεγέθης κεφαλὴ Ἀσκληπιοῦ ἀπεσπασμένη ἐξ ἀναγλύφου, ὡς φαίνεται. Εὐρέθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν ἔτει 1884. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων. Ὑψος 0,09. Μάρμαρον πεντετελήσιον.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 309 (πρβ. Ἀρχ. Δελτιον 1886 σ. 12, ε').

307. Κεφαλὴ κορασίου κοινῆς ῥωμαϊκῆς τέχνης, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥίνα καὶ ἐφθαρμένη. Εὐρέθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν ἔτει 1884. Ὑψος ἀπὸ τοῦ πηγουνίου μέχρι τοῦ ἄνω κρανίου 0,13. Μάρμαρον πεντετελήσιον.

308. Κεφαλὴ παιδός, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Εὐρέθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν ἔτει 1884. Ὑψος 0,13. Μάρμαρον πεντετελήσιον.

309-310. Δύο κεφαλαὶ παιδός, ἰσομεγέθεις καὶ ὅμοιαι, ἔχουσαι τὴν κόμην ταινία διαδεδημένην, τέχνης ἑλληνικῶν ἴσως χρόνων. Εὐρέθησαν ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἐν Ἐπιδαυρία ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἀνασκαφαῖς, ἐν ἔτει 1884. Ὑψος 0,15. Μάρμαρον πεντελήσιον.

311-312. Δύο γυναικεῖα θωρακοφόρα ἀγάλματα φυσικοῦ μεγέθους εὐρεθέντα ἐν Ἀθήναις, παρὰ τὴν Στοὰν τοῦ Ἀττάλου, ἐν ἔτει 1869. Ἐλλείπουσιν αἱ κεφαλαί, οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν βραχιόνων. Μέγεθος φυσικόν. Ὑψος σωζόμενον τοῦ ὑπ' ἀρ. 311: 1,44, τοῦ ὑπ' ἀρ. 312: 1,30. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Καὶ τὰ δύο φέρουσι χιτῶνα καὶ θώρακα καὶ πρὸς τούτοις χλαμύδα ἐμπεπορπημένην ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου. Τὴν σημασίαν δ' αὐτῶν, ἃ ὁ Wilhelm Gurlitt ὑπέλαβεν, ἅμα ἀνακαλυφθέντα, ὡς προσωποποιήσεις πόλεων ἢ ἐπαρχιῶν, διέκρινε τελευταῖον ὁ Treu ὑποστηρίξας ὅτι τὸ μὲν ὑπ' ἀρ. 311 παριστᾷ τὴν Ὀδύσσειαν τὸ δὲ ὑπ' ἀρ. 312 τὴν Ἰλιάδα. Εἰς τὸ συμπέρασμα δὲ τοῦτο περιῆλθε διακρίνας ὅτι ἡ ὑπ' ἀρ. 311 μορφή ἔφερε ξίφος, ὃ ὑποδηλοῖ τὴν Ἰλιάδα, ὡς γνωστὸν εἶνε ἐκ τοῦ ἀναγλύφου τοῦ ἐκ Πριήνης Ἀρχελάου, ἐπὶ δὲ τοῦ θώρακος τῆς ὑπ' ἀρ. 312 εἰκονίζονται ἐν ἀναγλύφῳ μορφαὶ ἀναπολοῦσαι ἡμῖν τὴν Ὀδύσσειαν, ἦτοι ἄνω μὲν ἡ Σκύλλα, (ἧς τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου μέρους τοῦ σώματος τριῶν κυνῶν ἐπικαθημένων ἐπὶ βράχου ὑπερέχοντος τῶν τῆς θαλάσσης κυμάτων) κάτω δὲ ἐν τοῖς πτερυγίοις τοῦ θώρακος δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἔνθεν μὲν πωγωνοφόρος τριόμματος κεφαλῆ, ὃ ἐστὶ κεφαλὴ τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου, ἔνθεν δὲ ἀγένειος κεφαλῆ ἐκ τοῦ στόματος τῆς ὁποίας ἐξέρχεται ὕδωρ ἢ ἀήρ, ἄρα κεφαλὴ πιθανῶς τοῦ Αἰόλου, ἐν τῷ μέσῳ δὲ αἱ Σειρήνες (ᾧν ἡ μὲν αὐλεῖ,

ἡ δὲ ἄδει, ὡς φαίνεται, ἡ δὲ παίζει τὴν λύραν) εἰκονισμένοι κατὰ τὸν ἐν τοῖς μεταγενεστέροις χρόνοις συνήθη τρόπον τῆς παραστάσεως τοῦ Ὀδυσσειακοῦ διηγήματος, εἰκονισμένοι δηλ. ἀπλῶς ὡς γυναικεῖαι ἐνδεδυμένοι μορφαὶ ἔχουσαι μόνον πόδας ὀρνέου.

Ἐπὶ ἐνὸς τῶν μακρῶν πτερυγίων τοῦ θώρακος τῆς Ὀδυσσεΐας ὑπάρχει ἐγκεχαραγμένη ἐπιγραφή δηλοῦσα τὸν ποιήσαντα τεχνίτην, ἦτοι

Ἰατων Αθηνα[ι]ος ἐπο[ι]εῖ

Διὰ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ καθορισθῶσιν οἱ ῥωμαϊκοὶ χρόνοι, καθ' οὓς ἐποιήθησαν τὰ ἀγάλματα ταῦτα· φαίνεται ὅμως ὅτι εἶνε ὑστερώτερα τῶν πρώτων αὐτοκρατορικῶν χρόνων καὶ ἀρχαιότερα τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀντωνίνων· θὰ ἦσαν δέ, ὡς φαίνεται, ἰδρυμένα ἐν τινι αἰθούσῃ Βιβλιοθήκης τῶν πλησίον τοῦ μέρους, ἐνθα εὐρέθησαν, ῥωμαϊκῶν οἰκοδομημάτων, ἴσως τοῦ Γυμνασίου τοῦ Ἀδριανοῦ, ὡς ὁ Treu εἰκάζει.

Heydemann 836 καὶ 837. Sybel 422 καὶ 423.—*Δύο γερικαὶ συνελεύσεις* τῶν ἐταίρων τῆς ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας 1869 σ. 8.—*Bullettino dell Instituto* 1869 σ. 161.—*Arch. Zeitung* 1869 σ. 67. (E. Curtius).—*Mittheilungen* 1888 σ. 160 πίν. V. (G. Treu).—Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς ἴδ. *Loewy*: *Inschriften griech. Bildhauer* ἀρ. 329.—*Lepsius*: *Marmorstudien* ἀρ. 139.

313. Ἐρμού τῆς τετραγώνου ἐργασίας σὺν τῷ περιφερεῖ αὐτοῦ ἐνεπιγράφῳ βάρθρῳ, ἢ μᾶλλον, κυρίως εἰπεῖν, ἄγαλμα Ἐρμοῦ ἀπολῆγον κατὰ τὰ σκέλη εἰς τετράγωνον στήλην. Εὐρέθη σὺν τοῖς ἐπομένοις ὑπ' ἀρ. 314-316 ἐν Ῥαμνοῦντι, ἐν ἔτει 1890, ἐν ἀνασκαφαῖς ἐνεργηθείσαις ὑπὸ Β. Στάη δαπάναις τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας. Ἐλλείπει ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς στήλης, ὃ εἶνε νῦν γύψῳ συμπεπληρωμένον καὶ τῷ βάρθρῳ ἐμπεπηγμένον. Μέγεθος μι-

κρότερον τοῦ φυσικοῦ. Ἵψος σὺν τῷ βάθρῳ 1,27 ἄνευ τοῦ βάθρου 1,98. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εὐρέθη ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ συγχρόνως τῷ βάθρῳ, ἐφ' οὗ εἶνε νῦν ἰδρυμένον· ἐκ τούτου δὲ καὶ ἐκ τῶν διαστάσεων τῆς ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τοῦ βάθρου ὁπῆς (τῆς χρησιμευούσης προφανῶς πρὸς ἔνθεσιν ἐν αὐτῇ τετραγώνου στήλης Ἑρμοῦ), αἵτινες συμφωνοῦσιν ἀκριβῶς ταῖς διαστάσεσι τῆς στήλης τοῦ ἀγάλματος τούτου, λίαν πιθανόν, σχεδὸν βέβαιον, εἶνε ὅτι τὸ βάθρον εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἀνήκει. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀγάλματος ἦτο μὲν ἀποκεκομμένη, ἀλλὰ προσήρμοσεν ἀκριβῶς τῷ κορμῷ, ὥστε ἀναμφιβόλως εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἀνήκει.

Ἐπὶ τοῦ βάθρου ὑπάρχει ἐπιγραφή τῆς Γ'. π. Χ. ἑκατονταετηρίδος πιθανῶς, ἡ ἐξῆς :

----- ασιος
 [----- γυμνασιάρχῳ ανεθεσαν
 [- - -] αρχοντος λαμπαδι νικησαντες
 [- - -] Ευωνυμου Χαρακλης Αλεξιμενου Περγασθεν
 λ α μ π α δ η φ ο ρ ο ι
 Αγακλῆς Περγαστ. Φανομα[χος]
 Αρχαγαθο; Λανπτρ. Αρχιμαχιδῆς Περ.
 Σολων Αγρυληθεν Κιμων Περγαστ.
 Πυθοκλῆς Λανπτρε. Τιμοκρατῆς Κηφι.
 Δημοκρινῆς Περγαστ. Σωσιβ(ι)ος Ευωνυμ.
 Δικαιοκρατῆς Περ. Διοκλῆς Λανπτρε.
 Χαρῖναυτῆς Λαν. Ιερων Λανπτρε.
 Φιλημων Αγρυλη. Πολυκρατῆς Ευων.
 Αριστοκλῆς Λανπ. Ξενοφων Λανπτρ.
 Φιλοχαρῆς Αναγυ. Επικρατῆς Ευων.
 Υπερβολος Παμ. [Διοπ]ειθῆς Λαμ.
 Φιλοκλῆς Ανα. Επικρατῆς Αναγυ.
 Αριστιων Περγαστ. Θηραμενῆς Κηφισ.
 Τελενικος Περγαστ. Φιλων Λανπτρ.
 Ειδων Αγρυληθεν Θεοφιλος Α(να)γυρα.
 Φιλιππος Αναγυρ. Αγωνιδῆς Κηφισι.
 Φιλοδημος Λανπτ. Φιλοστρατος Λαμ.
 Αντιφημος Περγαστ. Καλλιπ(π)ος Λανπτρ.
 Γλαυκος Ευωνυ.

Αντιφανης Κηφισ.	Νικοφημος Ευω.
Φιλονεως Περγασθη.	Φιλωνιδης Ευων.
Νικιας Κηφισιευς	Κηφισογενης Κηφ.
Φανοτελης Ευων.	Πολυμηδης Λαμπτ.

Λεω(τυ)χιδης Ευων.

Τὸ προκείμενον ἄγαλμα διαφέρει τῶν τοῦ γνωστοῦ καὶ κοινοῦ τύπου ἔρμῶν τοῦ τετραγώνου σχήματος κατὰ τοῦτο, ὅτι ὀλόκληρον τὸ ἄνω σῶμα μέχρι που κάτωθεν τῆς κοιλίας εἶνε φυσικῶς διαπεπλασμένον καὶ μόνον τὰ σκέλη ἀπολήγουσιν εἰς τετράγωνον στήλην· ὡς πρὸς δὲ τοῦτο καὶ ὡς πρὸς τὸν ἱματισμὸν καὶ ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τῶν χειρῶν ὁμοιάζει τῷ ὑπ' ἄρ. 295 ἐξ Ἐπιδαυρίας Ἑρμῆ, φέρει δηλ. καὶ τοῦτο χιτῶνα μέχρι που τῶν ἄνω σκελῶν καθήκοντα καὶ ἐπ' αὐτοῦ χλαμύδα ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου ἐμπεπορημένην, καὶ τὴν δεξιὰν εἶχε πρὸς τὰ κάτω, ἐν ᾧ τὴν ὑπὸ τὴν χλαμύδα ἀριστερὰν στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἰσχίου. Ἐκ τῆς μεγάλῃς δ' αὐτοῦ ταύτης ὁμοιότητος πρὸς τὸν μνημονευθέντα ἐξ Ἐπιδαυρίας Ἑρμῆν συνάγομεν κυρίως ὅτι καὶ τοῦτο εἶνε Ἑρμῆς τοῦ αὐτοῦ τύπου· ἄλλως ἐν ἀπορίᾳ θὰ διετέλει τις ἐπὶ τῇ ἐξακριβώσει τοῦ ἀγάλματος τούτου καὶ θὰ ἐξελάμβανεν ἴσως αὐτὸ μᾶλλον ὡς ἄγαλμα γυναικεῖον, διότι τοιαύτη εἶνε ἀληθῶς ἡ πρώτη ἐντύπωσις, ἣν τοῦτο προξενεῖ τῷ θεατῇ.

Διὰ τοῦ ἀγάλματος τούτου καὶ τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος ἐξ Ἐπιδαυρίας γνωρίζομεν νέον πρωτοφανῆ ἡμῖν τύπον Ἑρμοῦ τοῦ τετραγώνου σχήματος, εἰς ὃν ὑπάγονται καὶ οἱ ὑπ' ἄρ. 314-316 Ἑρμαῖ. Εἰς τὴν κεφαλὴν δὲ τοῦ προκειμένου ἀγάλματος ἀποβλέποντες τὸν τύπον τοῦτον δυνάμεθα νὰ ἀναγάγωμεν εἰς τὴν Δ'. ἑκατονταετηρίδα. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ ἐπιγράμματος (Ἀνάλεκτα III ἄρ. 223):

«ὦ λῶστε, μὴ νόμιζε τῶν πολλῶν ἕνα»

«Ἑρμᾶν θεωρεῖν· εἰμὶ γὰρ τέχνα Σκόπα»

συνάγεται ὅτι ὁ Σκόπας εἶχε ποιήσει περίφημόν τινα Ἑρμῆν τῶν τοῦ τετραγώνου βεβαίως σχήματος, προβάλλεται νῦν τὸ ἐρώτημα μήπως ὁ διὰ τῶν ὑπ' ἐξέτασιν ἀγαλμάτων γνωστός γινόμενος ἡμῖν τύπος ἔχει τὴν καταγωγὴν του ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὑπὸ τοῦ Σκόπα ποιηθέντος Ἑρμοῦ. Τὴν ἐρώτησιν ταύτην τιθέμεθα φρονούντες ὅτι ὁ Σκόπας διεκρίθη πιθανῶς ἐν τῇ ποιήσει Ἑρμοῦ τῆς τετραγώνου ἐργασίας μεταβαλὼν τὸν ἀπὸ τῆς ἀρχαϊκῆς ἐποχῆς τῆς τέχνης παραδεδομένον τύπον, καθ' ὃν μόνον ἡ κεφαλὴ ἦτο φυσικῶς διαπεπλασμένη, τοῦ λοιποῦ σώματος ὀλοκλήρου ἔχοντος σχῆμα τετραγώνου στήλης. Ἄλλως ὁ συνήθης οὗτος τύπος δὲν παρεῖχε τῷ καλλιτέχνῃ τὰ μέσα νὰ διακριθῇ τοσοῦτον, ὅσον ὁ τῶν ὑπ' ἐξέτασιν ἀγαλμάτων, διότι ἐν ἐκείνῳ μὲν ἐπρόκειτο ἀπλῶς περὶ ποιήσεως κεφαλῆς, ἐν τούτῳ δὲ περὶ ποιήσεως ὀλοκλήρου σχεδὸν ἀγάλματος.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 1610 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 150, 6).

314-316. Τρεῖς Ἑρμαῖ τῆς τετραγώνου ἐργασίας, ἰσομεγέθεις καὶ ὅμοιοι. Εὐρέθησαν ἐν Ῥαμνοῦντι, ἐν ταῖς αὐταῖς ἀνασκαφαῖς καὶ συγχρόνως τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 313. Καὶ τῶν τριῶν ἐλλείπουσιν αἱ κεφαλαί, τῶν δύο δὲ ἐλλείπει καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς τετραγώνου στήλης, ὃ εἶνε νῦν γύψῳ συμπληρωμένον. Μέγεθος μικρότερον τοῦ φυσικοῦ, ἴσον περίπου τῷ τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 313. Ὑψος τοῦ σωζομένου μετὰ τῆς ὅλης στήλης 0,81.

Οἱ Ἑρμαῖ οὗτοι ὑπάγονται εἰς τὸν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 313 τύπον, ἔχουσιν ὅμως μικράς τινας διαφοράς, τὰς ἐξῆς: α') ἡ τετράγωνος στήλη δὲν ἀρχεται κυρίως ἀπὸ τῶν σκελῶν, ἀλλ' ἀπὸ μέρους που τῆς κοιλίας, διότι ὑπὸ τὸν ἱματισμὸν διακρίνει τις κατὰ τὸ μέρος τῆς κοιλίας μᾶλλον τετράγωνον στήλην ἢ φυσικῶς διαπεπλασμένον ἀνθρώπινον σῶμα· β') ἡ χλαμὺς δὲν εἶνε τοσοῦτον συμμετρικῶς, ὅσον ἐν

τῷ προηγούμενῳ ἀριθμῷ 313 διατεταγμένη, ἀλλὰ τὸ ἕτερον αὐτῆς ἄκρον εἶνε περιεστραμμένον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ πήχεως, καὶ γ') ἢ ὑπὸ τὴν χλαμύδα ἀριστερὰ δὲν ἐρείδεται ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, ἀλλ' ἐφάπτεται τοῦ στήθους κεκαμμένη κατὰ τὸν ἀγκῶνα οὔσα καὶ μέχρι πού τοῦ λαιμοῦ ἀνερχομένη.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορ. 1607-1609 (Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 150, 3-5).

317-318. Δύο κεφαλαὶ νεανίου μεγέθους ὀλίγον τι μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ. Εὔρέθησαν ἐν Ῥαμνοῦντι ἐν ταῖς αὐταῖς ἀνασκαφαῖς καὶ συγχρόνως τοῖς ἐν τοῖς προηγούμενοις ἀριθμοῖς 312-316 Ἑρμαῖς. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ αὗται εἶνε κεφαλαὶ Ἑρμῶν τοῦ τετραγώνου σχήματος. Περὶ τὴν κόμην ἔχουσι διάδημα ὁμοιάζουσαι ὡς πρὸς τοῦτο τῇ ὑπ' ἀρ. 196 κεφαλῇ Ἑρμοῦ. Τέχνη καλὴ, ἀλεξανδρινῶν πιθανῶς χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 1611 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 151, 7).

319. Γυναικεία κεφαλή φέρουσα πόλον, μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἐφθαρμένη κατὰ τὸ πηγούνιον, κοινῆς Ῥωμαϊκῶν χρόνων τέχνης. Εὔρέθη ἐν ταῖς ὑπὸ Β. Στάη ἐνεργηθείσαις ἐν Ῥαμνοῦντι ἀνασκαφαῖς, ἐν ἔτει 1890. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 1620 (Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 152, 16).

320. Εἰκονιστικὴ κεφαλή ἀνδρὸς γεροντικοῦ, ἀγενείου καὶ βραχυκόμου, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης Ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἀποκεκρουσμένη τὸ ἄκρον τῆς ρινός. Εὔρέθη ἐν Ἀθήναις σὺν τῇ ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀριθμῷ 321 καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἐταιρίας ἐν ἔτει 1883. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὔρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 3827.

321. Εἰκονιστικὴ κεφαλή ἀνδρὸς νεανικοῦ, ἀγενείου καὶ βραχυκόμου, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης Ῥωμαϊκῶν

χρόνων, ἀποκεκρουσμένη τὸ πλεῖστον τῆς ῥίνος. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις σὺν τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 320 καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἐν ἔτει 1883. Μάρμαρον πεντελῆσιον. Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3828.

322. Εἰκονιστικὴ γυναικεία κεφαλὴ, πεπλοφόρος, μετὰ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ θώρακος, πρόσθετος οὔσα τὸ πάλαι τῷ λοιπῷ ἀγάλματι. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ῥις βεβλαμμένη μέρος τοῦ κρανίου ἐκατέρωθεν τοῦ μετώπου ἐλλείπει. Μάρμαρον πάριον. Εὐρέθη ἐν Ἀμοργῷ ἐν ἔτει 1888. Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 567 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 74, 5).

323. Κεφαλὴ Ἀσκληπιοῦ σὺν τῷ λαιμῷ καὶ μέρει τοῦ στήθους, ἔνθετος οὔσα τὸ πάλαι τῷ κορμῷ. Εὐρέθη σὺν τῇ ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀριθμῷ 324 ἐν Ἀμοργῷ, ἐν τῇ περιοχῇ τῆς ἀρχαίας πόλεως Ἀρκεσίνης, καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας τῶν Ἀρχαιοτήτων ἐν ἔτει 1888. Μέγεθος φυσικόν, διατήρησις καλλίστη. Μάρμαρον πάριον.

Ὁμοιάζει ἐν γένει κεφαλῇ Διὸς ἰδίως τῇ ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μουσείῳ γνωστῇ κολοσσιαία κεφαλῇ Ἀσκληπιοῦ, τῇ κατὰ τινας κεφαλῇ Μειλιχίου Διός· εἶνε δὲ καλῆς τέχνης ἔργον, ἀντίτυπον ἔργου τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 492 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 52, 3). — *Bulletin de corr. hellénique* 1889 πίν. XI 11, 1 σ. 40 (M. Collignon). — Lepsius: *Marmorstudien* 288.

324. Κεφαλὴ Ῥυγείας πιθανῶς, ἀποκεκρουσμένη καὶ ἐφαρμμένη τὸ δεξιὸν μέρος, εὐρεθεῖσα ἐν Ἀμοργῷ σὺν τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 323 κεφαλῇ Ἀσκληπιοῦ. Μέγεθος φυσικόν. Μάρμαρον πάριον.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 492 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 52, 3). — *Bulletin de corr. hellénique* 1889 πίν. XI, 2 σ. 43 (M. Collignon). — Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 289.

325. Εικονιστική γυναικεία κεφαλή φυσικοῦ μεγέθους, ἐστεμμένη στεφάνω κισσοῦ, εὔρεθεισα σὺν τῇ ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀριθμῷ 326 ἐν Ἀμοργῷ κατὰ τὴν περιοχὴν τῆς ἀρχαίας Μινώας, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐνεργηθείσαις ὑπὸ Μ. Deschamps ἐν ἔτει 1888. Γνωρίσματα τοῦ προσώπου ἱκανῶς ἐξιδανικευμένα. Διατήρησις καλλίστη. Τέχνη ἀξιολόγος, ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 491 (πρὸς. Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 53, 5. — *Bulletin de corr. hellénique* 1889 πίν. X σ. 43 (M. Collignon). — Lepsius: *Marmorstudien* 290.

326. Εἰκονιστική κεφαλή ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρός, φυσικοῦ μεγέθους, ἐνθετος οὔσα τὸ πάλαι τῷ κορμῷ. Εὔρεθη ἐν Ἀμοργῷ σὺν τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 325 γυναικεία κεφαλῇ, ἣ καὶ ὁμοιάζει κατὰ τοῦτο, ὅτι εἶνε καὶ αὕτη ἐστεμμένη στεφάνω ἐκ κισσοῦ. Τὰ γνωρίσματα τοῦ προσώπου καὶ ταύτης εἶνε ἱκανῶς ἐξιδανικευμένα. Μάρμαρον πάριον. Ἄκρον τῆς ῥινὸς ἀποκεκρουσμένον.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 608 (πρὸς. Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 97, 1).

327. Κεφαλή Δημοσθένους, μεγέθους φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥίνα καὶ μέρος τῆς ἀριστερᾶς παρεϊᾶς. Εὔρεθη ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ἀνακτορικῷ κήπῳ ἐν ἔτει 1849. Τέχνη μετρία. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Παπαδόπουλος: *Λόγος περὶ τοῦ Δημοσθένους καὶ τῆς εἰκονογραφίας αὐτοῦ*, 1853 σ. 17 μετὰ πίνακος. — L. Mitchell: *Hist. of anc. sculpt.* σ. 548. — *Arch. Zeitung* 1861 σ. 177 ἀρ. 7 (A. Michaelis). — A. Michaelis ἐν Schäfer: *Demosthenes u. s. Zeit* III σ. 405 II 6.

328. Εἰκονιστική κεφαλή ἀνδρός νεανικοῦ, ἀγενείου καὶ βραχυκόμου, μεγέθους φυσικοῦ, καλλίστης διατηρήσεως καὶ ἀξιολόγου τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἀκατέργαστος οὔσα

καὶ ἐν μέρει ἑλλιπῆς τὴν ἄνω καὶ ὀπισθεν κόμην. Προέρχεται ἐκ Σμύρνης, ἠγοράσθη δὲ ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἐν ἔτει 1884. Μάρμαρον πάριον.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4101.

329. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς στεφανηφόρου, βραχὺν ἔχοντος τὸν πώγωνα καὶ τὸν μύστακα καὶ οὐλὴν τὴν κόμην, μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Εὐρέθη ἐν Μήλῳ καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἐν ἔτει 1884. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι, ἄκρον τῆς ῥινὸς ἀποκεκρουσμένον. Μάρμαρον πάριον (;).

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας. 3997.

330. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ νεανίου κεκαρμένην ἔχοντος τὴν κόμην, μεγέθους φυσικοῦ καὶ τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἀποκεκρουσμένη μικρὸν τὸ ἄκρον τῆς ῥινὸς. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πάριον. Προέρχεται ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

331. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ γεροντικοῦ ἀνδρὸς, φαλακροῦ, ἐξυρημένον ἔχοντος τὸν πώγωνα καὶ τὸν μύστακα, ἐφαρμένη τὸ ἄκρον τῆς ῥινὸς καὶ τὴν δεξιὰν παρεῖαν καὶ ἀποκεκρουσμένη μέρος τοῦ ἄνω ὀπισθεν κρανίου, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἐν ἔτει 1882. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3685.

332. Ἀνδρική κεφαλὴ μακρὸν ἔχουσα πώγωνα καὶ τὴν κόμην ταινία διαδεδημένην, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ. Ὀμοιάζει ἐν γένει ταῖς ἐξ Ἑρμῶν τοῦ τετραγώνου σχήματος προερχομέναις κεφαλαῖς Ἑρμοῦ ἢ μᾶλλον Βάχχου καὶ εἶνε ἐν μέρει ἀρχαίζουσα τὴν τέχνην, φαίνεται δὲ ὅτι εἶνε εἰκονιστικὴ

κεφαλή. Ἄκρον τῆς ρινὸς ἀποκεκρουσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον. Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ.

333. Εἰκονιστικὴ κεφαλή ἀγενείου ἀνδρὸς λίαν νεανικοῦ, δασεῖαν καὶ οὐλὴν ἔχοντος τὴν κόμην καὶ ἐξιδανικευμένα τοῦ προσώπου τὰ γνωρίσματα, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ἦς ἱκανῶς ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 660.

334. Εἰκονιστικὴ κεφαλή βραχυπώγωνος καὶ βραχυκόμου ἀνδρὸς, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῆς κοινῆς. Μύσταξ μόνον ἐγκεχαραγμέναις γραμμαῖς δεδηλωμένος, ὄφρυς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Ἦς ἐν μέρει ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 654.

335. Εἰκονιστικὴ κεφαλή νεανικοῦ ἀγενείου ἀνδρὸς μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῆς. Κόμη βραχεῖα, ὄφρυς καὶ κόραι δεδηλωμένοι, ἄκρον τῆς ρινὸς καὶ πηγούνιον ὀλίγον βεβλαμμένα. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Kekulé 89. Sybel 698.

336. Εἰκονιστικὴ κεφαλή ἀνδρὸς μακρὸν καὶ δασὺν ἔχοντος τὸν πώγωνα, ῥωμαϊκῆς τέχνης. Ὅφρυς καὶ κόραι δεδηλωμένοι, ἄκρον τῆς ρινὸς ἀποκεκομμένον. Ἔργασία διὰ τρυπάνου. Μέγεθος φυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 636.

337. Εἰκονιστικὴ κεφαλή ἀνδρὸς νεανικοῦ, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, κοινῆς ῥωμαϊκῆς τέχνης. Κόμη δασεῖα καὶ οὐλὴ, πώγων μέτριος. Ἦς ῥίς ἀποκεκρουσμένη καὶ τὸ ὄλον πρόσωπον ἐν μέρει ἐφθαρμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 650.

338. Εικονιστική κεφαλή ἀνδρὸς βραχυκόμου καὶ βραχυπύγωνος, μεγέθους φυσικοῦ, κοινῆς ῥωμαϊκῶν χρόνων τέχνης. Ὅφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι, πρόσωπον ἱκανῶς ἐφθαρμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 649.

339. Ὑπερμεγέθης κεφαλή ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρὸς αποτετριμμένη καὶ ἐφθαρμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 748.

340. Εἰκονιστική κεφαλή γεροντικοῦ ἀνδρὸς, δασυκόμου καὶ δασυπύγωνος, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ, τέχνης καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἀποκεκρουσμένη τὸ ἄκρον τῆς ῥινός. Εὐρέθη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ ἐνταῦθα Ἀσκληπιείου, ἐν ἔτει 1878. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 3282. — Sybel 2920.

341. Εἰκονιστική κεφαλή ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρὸς, δασεῖαν καὶ ἀτημέλητον ἔχοντος τὴν κόμην, διατεταγμένην εἰς πλοκάμους μέχρι τοῦ κάτω μέρους τοῦ μετώπου κατερχομένους, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὅφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι, ἄκρον τῆς ῥινός καὶ μέρος τοῦ πηγουνίου καὶ τῆς ἀριστερᾶς παρεῖας ἀποκεκρουσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον ἐστιλβωμένον.

342. Εἰκονιστική κεφαλή ἀνδρὸς βραχυκόμου καὶ βραχυπύγωνος μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῆς κοινῆς. Ὅφρῦς δεδηλωμένα. ῥίς ἐν μέρει ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Kekulé 88. Sybel 699.

343. Εἰκονιστική κεφαλή ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρὸς οὐχὶ ἑλληνας ἀλλὰ βαρβάρου τινός, φυσικοῦ μεγέθους, καλῆς

ῥωμαϊκῆς τέχνης. Ὀφρῦς δεδηλωμένοι. Κόμη δασεῖα καὶ ἐκ τοῦ μετώπου ἐκφυομένη. Ἄκρον τῆς ῥινὸς ἀποκεκρουσμένον καὶ νῦν γύψῳ συγκεκολλημένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 677.

344. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ λίαν βραχυπώγωνος καὶ βραχυκόμου γεροντικοῦ ἀνδρός, ἐρρυτιδωμένον ἔχοντος τὸ πρόσωπον, ἔνθετος οὔσα τὸ πάλαι τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους καὶ τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Ἄκρον τῆς ῥινὸς ἀποκεκρουσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 728.

345. Εἰκονιστικὴ ὑπερφυσικοῦ μεγέθους κεφαλὴ ῥωμαίου ἀνδρός, ἐξυρμημένον ἔχοντος τὸν πώγωνα καὶ τὸν μύστακα καὶ βραχεῖαν τὴν κόμην καὶ ὄλως ἀκατέργαστον, πλὴν τῶν περὶ τὸ μέτωπον βοστρύχων. Ἄκρον τῆς ῥινὸς καὶ μέρος τοῦ μετώπου ἀποκεκρουσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον. Προέρχεται ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας. Πρὸς ἀρ. 348.

346. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ στεφανηφόρου μετρίως κομῶντος καὶ γενειῶντος ἀνδρός, βεβλαμμένη μικρὸν τὴν ῥίνα. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Θησείου ἐν ἔτει 1884. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινή. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4171.

347. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ νεανικοῦ ἀνδρός, λίαν βραχυκόμου, μόλις δεδηλωμένον ἔχοντος τὸν πώγωνα καὶ τὸν μύστακα. Εὐρέθη ἐν τῷ κατὰ τὸν Κεραμεικὸν ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ, ἐν ἔτει 1879. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Ἕως βεβλαμμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3172.

348. Εικονιστική κεφαλή άνδρός έξυρημένον έχοντος τόν πώγωνα καί τόν μύστακα, βεβλαμμένη τó άκρον τής ρίνος, μεγέθους ύπερφυσικοϋ, τέχνης καλῶν ρωμαϊκῶν χρόνων. Τά χαρακτηριστικά τοϋ προσώπου όμοιάζουσι τῇ ύπ' άρ. 345. Προέρχεται έκ Σμύρνης καί ήγοράσθη ύπό τής άρχ. Έταιρίας έν έτει 1887. Μάρμαρον πάριον.

Εύρετήριον άρχ. Έταιρίας 3260.

349. Εικονιστική κεφαλή άνδρός στεφανηφόρου καί βραχυπώγωνος, μεγέθους ύπερφυσικοϋ καί τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων, άποκεκρουσμένη τó άκρον τής ρίνος. Όφρϋς καί κόραι δεδηλωμένα. Μάρμαρον πεντελήσιον. Εύρέθη έν Άθήναις.

Εύρετήριον άρχ. Έταιρίας 2474.

350. Κολοσσιαία κεφαλή Λευκίου Ούήρου εύρεθεΐσα σὺν τῇ ύπ' άρ. 356 έν τῇ άνασκαφῇ τοϋ Διονυσιακοϋ θεάτρου έν έτει 1878, ένθετος οϋσα τó πάλαι κορμῷ άγάλματος. Ρίς άποκεκρουσμένη, κόμη άκατέργαστος τó άνω καί όπισθεν μέρος. Τέχνη αξιόλογος. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εύρετήριον άρχ. Έταιρίας 4085. — Sybel 2902.

351. Εικονιστική κεφαλή άνδρός στεφανηφόρου, έξυρημένον έχοντος τόν πώγωνα καί τόν μύστακα, μεγάλου φυσικοϋ μεγέθους, ρωμαϊκῆς τέχνης. Άκρον τής ρίνος άποκεκρουσμένον. Εύρέθη κατά Πιττάκην έν Άθήναις έν έτει 1837. Μάρμαρον πεντελήσιον

Πιττάκης 105. Kekulé 95. Sybel 693.

352. Κεφαλή Έρμοϋ φέρουσα πέτασσον πτερωτόν, μεγέθους φυσικοϋ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων. Άκρον τής ρίνος μικρόν άποκεκρουσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 695.

353. Εικονιστική κεφαλή άνδρός βραχυκόμου, έξυρη-

μένον ἔχοντας τὸν πώγωνα καὶ τὸν μύστακα, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις πρὸς βορρᾶν τοῦ Ὀλυμπείου ἐν ἔτει 1888. Ῥίς βεβλαμμένη.

Εὔρετήριον Γενικῆς Ἐφορείας 835 (πρὸς Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 218, 97).

354. Γυναικεῖα κεφαλὴ φυσικοῦ μεγέθους σὺν τῷ λαίμῳ καὶ τῷ ἀνωτάτῳ μέρει τοῦ θώρακος, ἐνθετος οὔσα τὸ πάλαι τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος, τέχνης ῥωμαϊκῆς. Συνήθης ἐπανάληψις τοῦ γνωστοῦ ἑλληνικοῦ τύπου Μούσης (ἴδ. καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐξ Αἰγίου ἀγάλματος ὑπ' ἀρ. 242). Ἐλλείπει ὀπίσθεν μέρος τῆς κόμης, ὃ ἦτο πρόσθετον. Μάρμαρον πάριον. Sybel 676.

355. Εἰκονιστικὴ γυναικεῖα κεφαλὴ πεπλοφόρος (κεφαλὴ **Λιδίας** ἴσως) σὺν τῷ λαίμῳ καὶ μέρει τοῦ στήθους, ἐνθετος οὔσα τὸ πάλαι κορμῷ ἀγάλματος, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων. Εὑρέθη ἐν Κρήτῃ καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἐταιρίας ἐν ἔτει 1889. Διατήρησις καλλίστη. Μάρμαρον πάριον.

Εὔρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 4752.

356. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς στεφανηφόρου (ῥωμαίου αὐτοκράτορος ;) βραχὺν ἔχοντας τὸν πώγωνα καὶ μακρὰν καὶ οὐλὴν τὴν κόμην, μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων ἀξιολόγου. Εὑρέθη ἐν τῇ ἀνασκαφῇ τοῦ ἐν Ἀθήναις Διονυσιακοῦ θεάτρου, ἐν ἔτει 1878, σὺν τῇ ὑπ' ἀρ. 350 κεφαλῇ. Ὅφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι ῥίς τὸ πλεῖστον ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὔρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 4086. Sybel 2892.

357. Γυναικεῖα κεφαλὴ μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους,

τέχνης καλῶν ῥωμ. χρόνων, διατηρήσεως καλλίστης. Εὐρέθη ἐν Κρήτῃ καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἐν ἔτει 1886. Φέρει στεφάνην ἀκτινωτὴν καὶ ἔχει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου ἐξιδανικευμένα, εἰκονίζει δὲ πιθανῶς ῥωμαίαν αὐτοκράτειραν ἐν μορφῇ Ἥρας ἴσως. Μάρμαρον νησιωτικόν(;).

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4227.

358. Εἰκονιστικὴ γυναικεία κεφαλή, μεγέθους φυσικοῦ καὶ τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, εὐρεθεῖσα παρὰ τὸ ἐν Ἀθήναις Ἀσκληπιεῖον ἐντὸς τοῦ καλουμένου Σερπεντσέ, ἐν ἔτει 1876. Ἡ κόμη εἶνε ταινία διαδεδημένη καὶ αἱ ὀφρῦς καὶ κόραι πλαστικῶς δεδηλωμένοι. Διατήρησις καλή, τῆς ῥίνος μόνον βεβλαμμένης οὔσης. Μάρμαρον πάριον.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2860. Sybel 2903.

359. Εἰκονιστικὴ γυναικεία κεφαλή σὺν ὄλῳ τῷ λαιμῷ, ἐνθετος οὔσα τὸ πάλαι τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Κόμη ἀποτελοῦσα ὀπισθεν κρωδύλον (ἀποκεκομμένον), κόραι δεδηλωμένοι. Διατήρησις καλή, τῆς ῥίνος μόνον οὔσης ἐν μέρει ἀποκεκρουσμένης. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 662.

360. Εἰκονιστικὴ κεφαλή ἀνδρὸς μετρίως κομῶντος καὶ γενειῶντος, βεβλαμμένη τὴν ῥίνα, τὸν πώγωνα καὶ τὴν ἀριστερὰν παρεϊάν. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων ἀξιόλογος, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον. Εὐρέθη ἐν Δελφοῖς ἐν ἔτει 1887.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 497 (πρὸς Ἀρχ. Δελφίον 1888 σ. 53,7). — H. Pomtow: *Beiträge zur Topographie von Delphi* πίν. 13 σ. 110.

361. Εἰκονιστικὴ κεφαλή μεσήλικος ἀνδρὸς ἰσχυροῦ, ἐξυρημένον ἔχοντος τὸν μύστακα καὶ τὸν πώγωνα (οὐχὶ ὅμως

τὰς βραχυτάτας παραγναθίδας, δι' ἐγκεχαραγμένων γραμμῶν δεδηλωμένης), μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὅφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Ῥίς ἀποκεκρουσμένη, πηγούριον βεβλαμμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 722.

362-363. Δύο κεφαλαὶ μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἡ μὲν ἀνδρική (ἀρ. 362) ἀγένειος καὶ βραχύκομος, ἡ δὲ γυναικεία (ἀρ. 363) πεπλοφόρος, προερχόμεναι ἐκ Σμύρνης καὶ ἀγορασθεῖσαι ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας ἐν ἔτει 1884. Σώζονται σὺν τῷ λαιμῷ καὶ ἦσαν ἔνθετοι τοῖς κορμοῖς. Ἀμφότεραι εἶνε τῆς αὐτῆς ἀξιολόγου τέχνης ἔργα καὶ ἔχουσι μικρὰν κλίσιν ἡ μὲν πρὸς τὸν ἀριστερόν ἡ δὲ πρὸς τὸν δεξιὸν ὦμον, φαίνεται δὲ ὅτι εἶνε ἱκανῶς ἐξιδανικευμένοι εἰκόνες ἀνδρὸς καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ. Διατήρησις καλή, πλὴν τῆς ῥινὸς ἀμφοτέρων οὔσης μικρὸν βεβλαμμένης. Μάρμαρον πάριον.

Εὐρέτηριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4102 καὶ 4103.

364. Εἰκονιστικὴ κεφαλή νεανίου, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης τῶν αὐτοκρατορικῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων αὐστηρᾶς τὸν ῥυθμόν. Κόμη διατεταγμένη εἰς βραχεῖς βοστρύχους. Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Ἀθήναις, ἐν ἔτει 1837. Διατήρησις καλλίστη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Πιττάκης 107. Kekulé 93 (;). Sybel 684.

365. Εἰκονιστικὴ κεφαλή βραχυκόμου νεανικοῦ ἀνδρὸς, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῆς τῶν πρώτων αὐτοκρατορικῶν χρόνων, ὡς φαίνεται. Ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς σώζονται ἔτι ἶχνη χρωματισμοῦ. Ῥίς ἱκανῶς ἀποκεκρουσμένη. Εὐρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ, ἐν ἔτει 1863. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Kekulé 83. Sybel 685.

366. Κεφαλή νεανικοῦ ἀνδρὸς ἐνδεδυμένη λεοντήν,

μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, διεσταλμένους ἔχουσα τοὺς μῦς καὶ ἀθλητικὰ ἐν γένει τὰ γνωρίσματα, εἰκονίζουσα ἴσως Ἡρακλῆν ὡς νέον ἢ μᾶλλον ἄνδρα τινὰ ἐν μορφῇ Ἡρακλέους. Ἐπὶ τῶν παρεῖων γράμματα ΟΑ χαραχθέντα ἐν παλαιοῖς χρόνοις παιδιᾶς ἕνεκα, ὡς φαίνεται. Ῥις ἀποκεκρουσμένη. Ἐλλείπει τὸ ὀπισθεν κρανίον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 705.

367. Κολοσσιαία κεφαλὴ Ἡρακλέους πωγωνοφόρου. Φέρει λεοντήν καὶ σώζεται σὺν ὄλῳ τῷ λαιμῷ, ἧτο δὲ ἐνθετος τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ὅλον ὕψος 0,57.

368. Προτομὴ πωγωνοφόρου ἀνδρός, τοῦ ἐπικουρείου Ἑρμάρχου, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, διατηρήσεως καλλίστης. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις. Ὅψ. 0,53. Μάρμαρον πάριον.

Ἡ κεφαλὴ ὁμοιάζει τῇ τοῦ Ἐπικούρου, ἐξ οὗ καὶ τινες φρονοῦσι ὅτι τὸν φιλόσοφον τοῦτον εἰκονίζει· πληρέστερον ὅμως ὁμοιάζει τῇ τοῦ Ἑρμάρχου, μαθητοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Ἐπικούρου, ὡς δεικνύει ἢ ἐν τῷ Μουσεῖῳ τῆς Νεαπόλεως χαλκῇ ἐνεπίγραφος προτομὴ τούτου, ἢ ἐν Ἑρκουλάνῳ εὐρεθεῖσα. Τέχνη ἀξιόλογος.

Ἴδε εἰκόνα ἐν *arch. Zeitung* 1884 σ. 153. — Heydemann 742. Sybel 3756. — Friederichs - Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1625.

369. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀνδρός νεανικοῦ ἀγενείου, ἔχοντος μόνον παραγναθίδας, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥῖνα καὶ μέρος τῶν χειλέων, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους καὶ τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς καὶ κόραι πλαστικῶς δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν λεωφόρον Ὀλγας.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 4543

370. Εικονιστική κεφαλή ἀνδρὸς βραχυπώγωνος καὶ βραχυκόμου, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῆς. Ἦρις κατὰ τὸ ἄκρον ἐν μέρει ἀποκεκομμένη. Ἔχειτο τὸ πάλαι ἐν τῷ Θησείῳ. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 687.

371. Εἰκονιστική κεφαλή ἀνδρὸς βραχυπώγωνος καὶ βραχυκόμου, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινῆς. Ὅφρυς δεδηλωμένα. Σώζεται καὶ ὀλόκληρος ὁ λαιμός. Μάρμαρον πεντελήσιον. Εὐρέθη ἐν Σπάρτῃ.

Εὐρετήριον ἀοχ. Ἐταιρίας 821. Sybel 641.

372. Εἰκονιστική κεφαλή βραχυπώγωνος καὶ βραχυκόμου ἀνδρὸς, βεβλαμμένη κατὰ τὸ ἄνω κρανίον καὶ τὴν ἀριστερὰν παρεϊάν, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὅφρυς δεδηλωμένα. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Kekulé 99. Sybel 658.

373. Εἰκονιστική κεφαλή ἀνδρὸς νεανικοῦ, οὐλότριχος τὴν μακρὰν κόμην καὶ τὸν μέτριον πώγωνα, μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὅφρυς καὶ κόραι δεδηλωμένα. Ἄκρον τῆς ῥινὸς ὀλίγον ἀποκεκρουσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 682.

374. Κολοσσιαία κεφαλή **Ποσειδῶνος** (;) ἀποκεκρουσμένη μέρος τοῦ ὀπισθεν κρανίου τὴν ῥίνα καὶ μέρος τῶν χειλέων. Εὐρέθη ἐν Ἐλευσίνι πρὸ τοῦ 1861. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ἰψ. 0,55.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 711 (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 170, 15). — Φιλίστωρ 1861 σ. 77 (Περβάνογλους).

375. Εἰκονιστική κεφαλή ἀνδρὸς βραχυκόμου καὶ βραχυγενείου, φυσικοῦ μεγέθους, ῥωμαϊκῆς τέχνης. Ὅφρυς καὶ

κόραι δεδηλωμένοι. Ἦς ἐν μέρει ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 680.

376. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς βραχυκόμου καὶ βραχυπώγωνος, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῆς. Ὁφρῦς δεδηλωμένοι. Διατήρησις καλλίστη, μόνον τοῦ ἄκρου τῆς ῥινὸς μικρὸν βεβλαμμένου. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 683.

377. Κεφαλὴ Ποσειδῶνος (;) ῥωμαϊκῆς τέχνης, μεγέθους φυσικοῦ. Ἐλλείπει ὀλόκληρος ἢ ῥίς καὶ τὸ ὀπισθεν κρανίον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 634.

378. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς λίαν βραχυπώγωνος καὶ βραχυκόμου, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, μεγέθους φυσικοῦ. Εὐρέθη ἐν τῷ ἐνταῦθα Ὀλυμπιεῖ, κατὰ τὸν πρὸς βορρὰν τοῦ περιβόλου χώρον, ἐν ἔτει 1890. Ὁφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Διατήρησις καλὴ, μόνον τοῦ ἄκρου τῆς ῥινὸς βεβλαμμένου ὄντος. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρ. Γεν. Ἐφορείας 1571 (πρβ. Ἀρχ. Δελτιον 1890 σ. 120, 14).

379. Πωγωνοφόρος κεφαλὴ ἀποκεκρουσμένη ἐν μέρει τὴν ῥίνα, τὰ χεῖλη καὶ τὸν πώγωνα, ἱκανῶς ἐξιδανικευμένα ἔχουσα τὰ γνωρίσματα, προερχομένη πιθανῶς ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ἑλληνικῶν χρόνων. Εὐρέθη ἐν Ἀττικῇ καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἐταιρίας ἐν ἔτει 1889. Ἐργασία ἡμιτελῆς ἰδίως τὰ ὀπίσθια. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 4749.

380. Ἄγαλμα καθήμενης γυναικείας μορφῆς ὑπολειφθὲν ὑπὸ τοῦ τεχνίτου ἡμιτελές. Εὐρέθη ἐν Ῥηναίᾳ, ὅθεν

μετηνέχθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν ἐν Αἰγίνῃ Συλλογὴν, ἐν ἔτει 1830. Ἑλλείπει ὁ δεξιὸς βραχίον καὶ ὁ ἀριστερὸς ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος. Μέγεθος ὑπερφυσικόν. Ὑψ. 1,52. Μάρμαρον πάριον.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἦτο ἴσως ἐπιτύμβιον ἢ κάλλιον εἰπεὶν ἔμελλεν ἴσως νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐπιτύμβιον. Κάθηται δὲ ἡ εἰκονιζομένη γυνὴ ἐπὶ ἀνωμάλου τὴν ἐπιφάνειαν ἡμιεξειργασμένου περιφεροῦς λίθου, τὸ ἄνω τοῦ σώματος ἔχουσα δεξιὰ τῷ θεατῇ ἐστραμμένον καὶ τὴν κεφαλὴν κατ' ἐνώπιον, καὶ εἶχε τὸν μὲν δεξιὸν βραχίονα προτεταμένον, τὸν δὲ κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένον ἀριστερὸν πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡς εἰ ἐστηρίζετο δι' αὐτοῦ ἐπὶ στηρίγματός τινος· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη λεπτὸν χιτῶνα, ζώνη ὑπὸ τοὺς μαστοὺς ἐζωσμένον, καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν αὐχένα μέρους εἰς τὰ ὀπισθεν καταπίπτον καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων ἐρριμένον. Ἡ διάθεσις τῆς ὅλης μορφῆς δεικνύει ἀξιόλογον ἔργον ἐλληνικῶν χρόνων.

Καμπάνης ἀρ. 23 (ἰδ. σ. 11). Πιττάκης ἀρ. 607. Kekulé 163. Sybel 412. — Müller - Schöll : *arch. Mittheilungen* ἀρ. 129. — Newton : *Antiq. at Ath.* 22. — *Mittheilungen* 1879, 64 (Milchhofer). — Lepsius : *Marmorstudien* 412.

381. Γυναικεία κεφαλὴ μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐξιδανικευμένα ἔχουσα τὰ γνωρίσματα, ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον καὶ ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥίνα. Ἡ κόμη εἶνε διατεταγμένη ὀπισθεν εἰς κόρυμβον καὶ περιειλιγμένη ταινία πολλάκις περὶ αὐτὴν δεδιπλωμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Syble 718.

382. Ἐκτυπον ἀνάγλυφον, ἦτοι πλάξ ἐφ' ἧς ἐξ ἀγένειοι κεφαλαί, τραγικὰ **προσωπεῖα**, εἰς δύο στοίχους διατεταγμένοι, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης κοινῆς. Εὐρέθη ἐν ἔτει 1865 ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ, ᾧ ἐχρησίμειε πιθανῶς ὡς

διακόσμησις μέρους τινός τῶν περὶ τὴν σκηνήν, διότι καὶ ἄλλα προσωπεῖα ἐκεῖ εὐρέθησαν. Ὑψ. 0,68 σωζόμενον πλάτος 0,73 πάχ. 0,15. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Sybel 961.— *Arch. Zeitung* 1866 σ. 170 * (Pervanoglu).—
Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1918.

383. Κεφαλή **Σειληνοῦ** ἐκ παρίνου λίθου, ἐκτύπως ἀναγεγλυμμένη προσωπὶς συμφυῆς προεξέχοντι λίθῳ δι' οὗ ἐνεργομοφούτο οἰκοδομήματί τι. Μέγεθος ὑπερφυσικόν. Τέχνη κοινή. Εὐρέθη ἐν Ἐρετρία ἐν ἔτει 1889.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 953 (πρὸς Ἄρχ. Δελτίον 1889 σ. 80, 17).

384-416. Ἐρμαῖ καὶ κεφαλαὶ Ἐρμῶν τοῦ τετραγώνου σχήματος, ἐκ πεντελῆσιου μαρμάρου, ἐν ὄλῳ τριάκοντα τρεῖς, εἰκονίζουσαι ἅπασαι, ὡς φαίνεται, **κοσμητάς**, ἦτοι ἐνιαυσίους ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων ἐν τῇ πολιτείᾳ ἐκλεγομένους ἄρχοντας ἐπὶ τῶν γυμνασίων. Εὐρέθησαν ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας ἐν ἔτει 1861 παρὰ τὸν Ἅγιον Δημήτριον Κατηφόρην, μεταξὺ τοῦ Πύργου τῶν Ἀνέμων καὶ τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ θὰ ἀνέκειντο ἀρχικῶς ἐν ἐκεῖ που κειμένῳ Διογενεῖῳ Γυμνασίῳ· εὐρέθησαν δὲ ἐντετειχισμένα ἐν τείχει μεταγενεστέρῳ τῷ καλουμένῳ Βαλεριανῷ τείχει⁽¹⁾. Ἐκ τῶν ἐν τοῖς Ἐρμαῖς ἐπιγραφῶν ὀρμώμενοι δυνάμεθα νὰ δρίσωμεν ὡς καθόλου χρονολογίαν τῶν κεφαλῶν τούτων τὴν Β'. ἑκατονταε-

(1) Σημειωτέον ὅτι ἐν ταῖς αὐταῖς ἀνασκαφαῖς εὐρέθησαν καὶ ἄλλοι ἀκέφαλοι ἐνεπίγραφοι Ἐρμαῖ ἐκ τοῦ αὐτοῦ Διογενεῖου Γυμνασίου προερχόμενοι, εὐρέθησαν δηλ. α') Ἐρμῆς Κλ. Ἡρακλείδου (C. I. A. III, 1128). β') Ἐρμῆς Εἰσιδότου Καρποδώρου (C. I. A. III, 1133). γ') Ἐρμῆς Ἐλευσινίου Μακαρέως (C. I. A. III, 1169). δ') Ἐρμῆς Τρύφωνος Θεοφίλου (C. I. A. III, 1171), ε') Ἐρμῆς ἀντικοσμήτου τινός (C. I. A. III, 744), στ) Ἐρμαῖ ἐφ' ὧν τὰ ὀνόματα τῶν ἐσθίων καὶ τῶν ἀρχῶν αὐτῶν (π. χ. C. I. A. III, 1096 καὶ 1097). Εὐρέθησαν πρὸς τούτοις πλᾶκες ἐνεπίγραφοι μετ' ἀναγλύπτων παραστάσεων ἀναφερομένων εἰς τὸν βίον τῶν ἐσθίων (C. I. A. III 1092, 1112, 1124, 1160, 1177).

τηρίδα μ. X. Σχετικῶς δὲ πρὸς τὴν ἐποχὴν ταύτην εἶνε αὔται ἀξιολόγου τέχνης ἔργα· εἶνε δὲ καὶ σπουδαιότατα κατὰ τοῦτο, ὅτι παρέχουσιν ἡμῖν εἰκόνας τῶν προϋχόντων ἀθηναίων, τῆς ἀθηναϊκῆς, οὕτως εἰπεῖν, ἀριστοκρατίας τῶν ῥωμαϊκῶν ἐκείνων χρόνων. [Ἰδ. Πρακτικὰ ἀρχ. Ἑταιρίας 1861 σ. 19. Bulletino 1861, 136. Arch. Zeitung 1861, 171*. Dumont: Essai sur l' éphébie attique I, σ. 166 καὶ 246. Bulletin de corr. hellénique 1887 σ. 229]. Οἱ Ἑρμαῖ οὗτοι ἔχουσιν ὡς ἐξῆς:

— 384. Ἑρμῆς κοσμητοῦ Ἡλιοδώρου Πειραιέως σὺν τῇ βάσει αὐτοῦ (ὄλον ὕψος 1,63). Ἐπὶ τῆς προσθίας πλευρᾶς τῆς τετραγώνου στήλης ἐπιγραφή:

Ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή
καὶ ἡ βουλή τῶν ἐξακοσίων
καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων τὸν
κοσμητὴν Ἡλιοδώρον) Πει-
ραιέα.

Σχῆμα τὸδ' Ἑρμείου καὶ εἰκό-
νας Ἡλιοδώρου κεστροφόρου
ξυνοῦ τῶδ' ἀνέθεντο τύπω·
τοῦ μὲν ἐπεὶ θεὸς ἐστι καὶ
(εῦ)αδ]ε παισὶν ἐφήβοις, τοῦ δ' ὁ-
(τι κο)σ]μητῶν ἕξοχον εἶλ[ε
(κλέο)ς].

Ἐπὶ ἀρχ(οντος Φο)υρ]ίου Μητροδώρου Σουνιέως ο[ι]
ἔφηβοι ἀν(έγραψαν το)ὺς παιδευτὰς καὶ ἑαυτούς.

π α ι δ ε υ τ [α ι]·

Πλάτων) Αἰθαλιδης . . . ω . . . λ . . .

ἡγεμόν· Ζώσιμος) Βησαιεύς
παιδοτρίβης· Δημήτριος [Εἰ]σιγένους Ραμνοῦσιο[ς]
γραμματεύς· Ἀφροδείσιος Ἡλιοδώρου Πειραιεύς
ὀπλομάχος· Διονύσιος Ἀντιπ[ά]τρου Ἀζηνιε[ύ]ς
ἔφηβοι

Χείλων Εὐκάρπου	[Σε]ραπ[ί]ων Δ]ειψί[λ]ου
Λυσίμαχος Εὐκάρπου ου
Ἀγαθόπους Εὐκάρπου] Σ]ωζομε[ιν]οῦ]
Ἀρχιμήδης Ἀντιόχο[υ]
Ζώπυρος Ἡλιοδώρο[υ] θος
Ἀριστόδουλος Ἀριστ. σκο[ς]

Θεόλογος Ἐράτωνος
Ἡδύλος Σωζομε[ν]οῦ	Με.....
Χρυσέριος Καρπ[οδῶρ]ου	Λεω.....
Ἀπολλώνιος Ζωσίμου	Ἀπολλώνιος Φειδία
Ἰλαρος Εἰσιδώρου	Ἀγαθοκλῆς Καρπίωνος]
Ἰμέναιος Ἐπαφροδείτου	Τρόφιμος Μητροβίου]
Διοκλῆς)	Ξενικός Ἰμεναίου
Τρύφων Ἀσκληπιάδου	Μεγιστίων . . .

Ἐν τῇ δεξιᾷ δὲ πλευρᾷ ὑπάρχει ἑτέρα ἐπιγραφή, ἡ ἐξῆς :

Ἐμνήσθη Ἀρχιμ[η]
 δης τῶν φίλων [καί]
 συνεφήτων

Εἰκονίζεται δὲ ὁ Ἡλιόδωρος ἀνὴρ προβεβηκὸς τὴν ἡλικίαν, ἐξυ-
 ρημένον ἔχων τὸν πώγωνα, ἐρριτιδωμένον τὸ πρόσωπον, καὶ μικρὸν
 φαλακρός· θὰ διετέλεσε δὲ κοσμητῆς μεταξύ 111 καὶ 135 μ. Χ.
 ὅτε ἐστήθη αὐτῷ καὶ ἡ εἰκὼν αὕτη, ὡς συμπεραίνει ὁ Dumont.
 [Εὔρετ. ἀρχ. Ἐταιρίας 830. Sybel 509. Φιλίστωρ τόμ. 3 σ. 60
 καὶ 383 (Στ. Κουμανούδης). Dumont : *Ephéb. att.* II σ. 246.
Hermes 1876 σ. 150 (Neubauer). *Bull. de corr. hellénique* 1877 σ.
 230 πίν. III (Dumont). Kaibel : *Epigrammata* ἀρ. 955. C. I. A.
 III, 1102].

— 385. Ἐρμῆς (τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416) κοσμητοῦ Σωσιστράτου
 Μαραθῶριου, σὺν τῇ βάσει αὐτοῦ (ὕλον ὕψος 1, 93). Ἐπὶ τῆς
 προσθίας πλευρᾷς τῆς τετραγώνου στήλης ἐπιγραφή :

Οἱ ἐπὶ Π. Αἰλίου Φιλίου Με-
 λιτέως ἀρχοντος ἔφηβοι
 τὸν ἑαυτῶν κοσμητῆν

Σωσίστρατον) Μαραθῶ-
 νιον εὐνοίας ἔνεκεν
 τῆς εἰς αὐτοὺς ἀνέστησαν

παιδοτριβοῦντος
 διὰ βίου Ἀδασκάντου
 τοῦ Εὐμόλπου Κηφει-
 σιέως.

Εἰκονίζεται δὲ ὁ Σωσίστρατος ἀνὴρ μεσηλιξ, βραχὺν ἔχων τὸν

πώγωνα καὶ δασεΐαν τὴν κόμην. Ἐστήθη δ' αὐτῷ ἡ εἰκὼν αὕτη ἐν ἔτει 135 μ. Χ. κατὰ τὸν Dumont, τοιαύτην χρονολογίαν ὀρίζοντα τῷ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ μνημονευομένῳ ἄρχοντι. [Εὐρ. ἀρχ. Ἐταιρ. 827. Sybel 597. Φιλίστωρ (Κουμανούδης) τόμ. 1 σ. 516. Dumont : *Ephéb. att.* II 256. Ἀρχ. Ἐφημερίς 1862 ἀρ. 186 (Ῥουσόπουλος). Hermes (Neubauer) 1876 σ. 398. *Bull. de corr. hellénique* (Dumont) 1877 σ. 233 πίν IV. C. I. A. III 745].

— 386. Ἐρμῆς (τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416) κοσμητοῦ *Κλαυδίου Χρυσίππου*, ἐπὶ βάσεως ἀρχαίας ἰδρυμένος, ἔχων ὕψος 2,02. Ἐπὶ τῆς προσθίας τῆς στήλης πλευρᾶς ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή :

Ἐρμῆν Χρυσίππου κοσμήτο-
ρος ἐσθλοὶ ἔφηθοι
ἀντ' ἀρετῆς πάσης θῆκαν
ἀριπρεπέως

παιδοτριβοῦντος διὰ βίου
Ἀθασκάντου τοῦ Εὐμόλ-
που Κηφεισιεύς ἔτος
ζ'.

τῷ Ἡρακλεῖ Νίγερει

τῷ Ἡρα|κλεῖ| Δ.

Ἐτέρω ἐπιγραφῇ ὑπάρχει ἐν τῇ δεξιᾷ πλευρᾷ, ἡ ἐξῆς :

Κλ. |Δαμα|σίας| Φλυ|εύς.

Ἀγαθῇ τύχῃ

οἱ ἐπὶ Κλ. Χρυσίππου ἔφηθοι
φίλοι καὶ συνστάνται μ(ε)ῖναντες

Π. Ἐρέννιος Λεοντεύς Ἀζηγιεύς ὁ καλλίων

Εὐδοῆμος Ἀφροδεισίου Φυλάσιος

Γ. Ἰούλιος Σαβεῖνος Παιανιεύς

Ἐπίγονος Εὐκάρπου Γαργήτιος

Ἰσιδώρος) Ἀζηγιεύς

Ζώπυρος Ἰσιδώρου Παιανιεύς

Νικήρατος Παμφίλου Φλυεύς

Λαβέριος Ὑμηττός Βουτιάδης

Θαιανός Ἐρμείου Πλωθέαθεν

Ἰσικλῆς Παραμόνου Μαραθώνιος

Ὁ Χρύσιππος εικονίζεται ἀνὴρ προβεβηκῶς ἤδη τὴν ἡλικίαν, βραχὺν ἔχων τὸν πώγωνα καὶ τὴν κόμην· διετέλεσε δὲ κοσμητῆς ἐν ἔτει 142 μ. Χ. ὡς ὁ Dumont συμπεραίνει. Ὁφρῦς καὶ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν πλαστικῶς δεδηλωμένα. Τὸ ἄκρον τῆς ρίνος καὶ τοῦ πώγωνος ἀποκεκομμένον. [Ἐύρ. ἀρχ. Ἑταιρ. 828. Sybel 600. Φιλίστωρ (Κουμανούδης) τόμ. 3 σ. 283. Ἀρχ. Ἐφημερίς (Ῥουσόπουλος) 1862 σ. 205 πίν. ΛΑ'. Dumont : *Ephed. att.* 1246, II 213. Neubauer : *Comm. epigr.* 16 καὶ *Hermes* 1876, 143, 396. *Bull. de corr. hell.* (Dumont) 1877 σ. 360 πίν. V. Kaibel : *Epigram.* 959. C. I. A. III 740].

— 387. Ἐρμῆς κοσμητοῦ Ὀράσου Παλληνέως, (τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416), ἐν βάσει ἀρχαία ἰδρυμένος, ἔχων ὕψος 1,81. Ἐπὶ τῆς προσθίας τῆς στήλης πλευρᾶς ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή:

Λεῖως ἐφῆβων τόν δε κοσ-
μητὴν θέτο
Ἵνασον Ἑρμάωνι κυδήνας
Ἵσον
Ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλῆ
τὸν κοσμητὴν τὸν ἐπὶ Κλ.
Λυσιάδου ἀρχοντος
Ἵνασον Τροφίμου Παλλη-
νέα, γραμματεῦσαντα
τοῦ συνεδρίου

Ἐν τῇ δεξιᾷ δὲ πλευρᾷ ἐτέρα ἐπιγραφή, ἡ ἐξῆς

Ἀσκληπιάδης Λύκου Πειρα[ιεὺς]

τῷ Ἑρακλεῖ
τῷ Ἑρακλεῖ Ἀλεξάνδρω.

Ὁ Ἵνασος, ἀνὴρ παγωνοφόρος, διετέλεσε κοσμητῆς κατὰ τὸ τέλος τῆς 6'. μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ὡς ὑπολογίζει ὁ Dumont. [Ἐύρ. ἀρχ. Ἑταιρ. 829. Sybel 598. Φιλίστωρ (Κουμανούδης) τόμ. 3 σ. 282. Ἀρχ. Ἐφημερίς (Ῥουσόπουλος) 1862 σ. 205 πίν. Λ'. Dumont *Ephed. att.* II 299 καὶ *Bull. de corr. hellenique* 1878 σ. 626 πίν. VI. *Hermes* (Neubauer) 1876 σ. 142. Kaibel : *Epigr.* 964. C. I. A. III 752.].

— 388. Ἐρμῆς κοσμητοῦ, τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416, τὸ ἀνώτερον μέρος σωζόμενος (εἰς ὕψος 0,70), τοῦ λοιποῦ μέρους ὄντος γύψω συμπεπληρωμένου. Πώγων καὶ κόμη μετρία, ὄφρυς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ἐπὶ τοῦ σωζομένου μέρους τῆς τετραγώνου στήλης ἐπιγραφή·

ἐπὶ ἄρχοντος Κασιανοῦ ἱεροκέρυκος
[Στει]ρίεως Παναθη-
[ναϊδ]ι κθ', ὁ δι' ἔτους
[γυμνασίαρχ]ος καὶ
[ἄρχων τῶν ἐφήβ]ων . . .

ἐξ ἧς ὁρμώμενοι δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν τοὺς χρόνους, καθ' οὓς διετέλεσε κοσμητῆς ὁ εἰκονιζόμενος οὗτος ἀνὴρ, τοῦ ἐν αὐτῇ ἀναγραφομένου ἄρχοντος Κασιανοῦ ὄντος ἐν τῇ ἀρχῇ, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Dumont, ἐν ἔτει 239 ἢ 245 μ.Χ. Ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὄμου σώζεται μέρος τοῦ ἱματίου. [Ἐὕρ. ἀρχ. Ἐταιρ. 358. Sybel 601. Dumont : *Ephed. att.* II σ. 450 καὶ *Bull. de corr. hellenique* 1878 σ. 626 πίν. VII. C. I. A. III 1194.].

— 389. Κεφαλὴ κοσμητοῦ τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416 (1), σὺν τῷ ἀνωτάτῳ μέρει τῆς στήλης τοῦ Ἐρμού. Μέτωπον ὑψηλόν, τῆς κόμης ὑπὲρ αὐτὸ λίαν βραχείας οὔσης, πώγων καὶ μύσταξ βραχεῖς. Ὀλίγον τι ἀποκεκρουσμένον τὸ ἄκρον τῆς ῥινόσ. [Ἐὕρ. ἀρχ. Ἐταιρ. 355. Sybel 620].

— 390. Κεφαλὴ κοσμητοῦ τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Μετρία κομῶν καὶ γενειῶν νεανικῆς εἰσέτι ἀνὴρ τὰς ὄφρυς καὶ τὰς κόρας ἔχων δεδηλωμέναις. Διατήρησις καλλίστη, τέχνη σχετικῶς ἀξιόλογος, καλλιτέρα τῆς τῶν λοιπῶν κεφαλῶν. [Ἐὕρ. ἀρχ. Ἐταιρ. 357. Sybel 617].

— 391. Κεφαλὴ κοσμητοῦ τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Τῆς τοῦ Ἐρμού στήλης σώζεται ἕνω ὀπισθεν μέρος μετὰ τεμαχίου ἱμα-

(1) Παράδοξον ὅτι ὁ Sybel, ἐν ᾧ τίσσει τὴν κεφαλὴν ταύτην ἐν ταῖς ἐν ἀγίῳ Δημητρίῳ Κατηφόρῃ εὐρεθείαις, προστίθῃσιν ὡς τόπον εὐρέσεως αὐτῆς «Athen Kerameikos» ὑποδηλώνον ὅτι τοῦτο ἀνέγνω ἐν τῷ Βύρετηρίῳ τῆς ἀρχ. Ἐταιρίας, ἐν ᾧ ἐν τούτῳ ῥητῶς δηλοῦται ὅτι ἡ κεφαλὴ εὐρέθη ἐν Δημητρίῳ Κατηφόρῃ.

τίου. Νεανικός ἀγένειος ἀνὴρ τὰς ὀφρῦς καὶ τὰς κόρας ἔχων δεδηλωμένας καὶ τὴν κόμην σχεδὸν ἐξυρημένην. Διατήρησις καλλίστη. [Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρ. 326. Sybel 606.]

— 392. Κεφαλὴ κοσμητοῦ τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Κόμη μετρία, πώγων καὶ μύσταξ ἐξυρημένος, ὀφρῦς δεδηλωμένοι. Ἑλλείπει ὅλος σχεδὸν ὁ λαιμός· μικρὰ βλάβη μόνον κατὰ τὸ ἄκρον τῆς ρινὸς καὶ τὰς ἄνω βλεφαρίδας. [Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρ. 345. Sybel 624.]

— 393. Κεφαλὴ κοσμητοῦ τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Πώγων μακρός, μύσταξ ἐξαπλούμενος μέχρι τοῦ κάτω χείλους, κόμη καλύπτουσα τὸ πλεῖστον τοῦ μετώπου, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Τὸ ἄκρον τῆς ρινὸς ἀποκεκομμένον. [Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρ. 235. Sybel 622.]

— 394. Κεφαλὴ κοσμητοῦ τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Σώζονται καὶ τὰ νῶτα τοῦ Ἑρμοῦ, ἐφ' ὧν μέρος τοῦ ἱματίου. Κόμη βραχεῖα, πώγων μακρός, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Ἑλλείπει τὸ ἄκρον τῆς ρινὸς, ἃ εἶνε γύψω συμπεπληρωμένον. [Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρ. 233. Sybel 610.]

— 395. Κεφαλὴ κοσμητοῦ τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Κόμη ἐν μέρει φαλακρά, πώγων βραχὺς ἔμπροσθεν τοῦ πηγουνίου ἐξυρημένος, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι, ἐν τῷ αὐχένι ἵχνος ἱματίου. Διατήρησις καλλίστη. [Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρ. 356. Sybel 619.]

— 396. Κεφαλὴ κοσμητοῦ τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Πώγων μακρός, μύσταξ βραχύτατος, κόμη βραχεῖα· αἱ ὀφρῦς καὶ αἱ κόραι δεδηλωμένοι. Τεθραυσμένη εἰς δύο τεμάχια ἀκριβῶς προσαρμοσθέντα· διατήρησις καλλίστη. [Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρ. 328. Sybel 602.]

— 397. Κεφαλὴ κοσμητοῦ, τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416, μετρίως κομῶντος καὶ γενειῶντος νεανικοῦ ἀνδρός. Ὄφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Διατήρησις καλλίστη. [Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρ. 348. Sybel 653.]

— 398. Κεφαλὴ κοσμητοῦ, τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416, νεανικοῦ ἐπιμηκης τὸ πρόσωπον ἔχοντος ἀνδρός. Κόμη καὶ γένειον λίαν βραχεῖα, μύσταξ μόλις δεδηλωμένος γραμμαῖς τισι, κόραι πλαστικῶς δεδηλωμένοι, ὀφρῦς βεβλαμμένοι οὐχὶ ὅμως γραμμαῖς, ὡς φαίνεται, δεδηλωμένοι. Ἑλλείπει τὸ ἄκρον τῆς ρινὸς, ἃ εἶνε γύψω συμπεπληρωμένον. [Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρ. 340. Sybel 654 (;)].

— 399. Κεφαλὴ κοσμητοῦ, τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416, καλλίστης

διατηρήσεως. Ἀγένειος λίαν νεανικὸς ἀνὴρ βραχυτάτην ἔχων τὴν κόμην καὶ τὰς ὀφρῦς καὶ κόρας τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμένας. [Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρ. 353. Sybel 603].

— 400. Κεφαλὴ κοσμητοῦ τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Κόμη βραχυτάτη, μύσταξ μόλις δεδηλωμένος, πώγων βραχύς, ρίς ὑπερβαλόντως μεγάλη καὶ πηγούνιον μικρόν, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Διατήρησις καλλίστη, μικρᾶς μόνον βλάβης ὑπαρχούσης ἐν τῷ δεξιῷ μέρει τοῦ πηγουνίου. [Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρ. 347. Sybel 664.].

— 401. Κεφαλὴ κοσμητοῦ, τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416, ἀνδρὸς ἀγενοῦ καὶ βραχυκόμου, οὐχὶ ἐντελῶς ἐξειργασμένη, ἰδίως τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ κκαῶς διατηρουμένη. Ἡ κεφαλὴ αὕτη δὲν εἶνε μεγέθους φυσικοῦ, ὡς αἱ λοιπαί, ἀλλὰ μικροτέρου, καὶ ἐκ τούτου ἀμφίβολον λίαν εἶνε ἂν εἰκονίζει κοσμητὴν καὶ ἂν προέρχεται ἐκ στήλης Ἑρμοῦ. [Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρ. 350. Sybel 623].

— 402. Κεφαλὴ κοσμητοῦ, τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416, μετρίως γενοῦτος ἀνδρὸς, δασεῖαν μάλλον ἔχοντος τὴν κόμην. Ἐκφρασις αὐστηρὰ καὶ σκυθρωπή, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Διατήρησις ἀρίστη. [Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρ. 339. Sybel 626.].

— 403. Κεφαλὴ κοσμητοῦ τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Κόμη μετρία, πώγων βραχύς, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Ἐλλείπει μέρος τοῦ ὀπισθεν κρανίου καὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥινός, ὃ εἶνε γύψω συμπεπληρωμένοι. [Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρ. 325. Sybel 642.].

— 404. Κεφαλὴ κοσμητοῦ, τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416, ἐλλιπὴς τὴν ῥίνα καὶ τὸ γύψω συμπεπληρωμένον κατώτερον μέρος ἀπὸ τοῦ κάτω χεῖλους. Κόμη μάλλον δασεῖα, γένειον βραχύ, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. [Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρίας 346. Sybel 663 (;)].

— 405. Κεφαλὴ κοσμητοῦ, τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416, σωζομένη σὺν ὄλῳ τῷ λαμιῶ. Βραχυγένειος οὐλόθριξ καὶ φαλακρὸς τὸ ἄνω κρανίον ἀνὴρ τὰς ὀφρῦς καὶ τὰς κόρας ἔχων δεδηλωμένας. Ἐλλείπει τὸ ἄκρον τῆς ῥινός. [Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρίας 355. Sybel 618].

— 406. Κεφαλὴ κοσμητοῦ τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Κόμη καὶ γένειον λίαν βραχεῖα, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Διατήρησις ἀρίστη. [Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρ. 341. Sybel 605].

— 407. Κεφαλὴ κοσμητοῦ τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Κόμη λίαν

ἐναργῆς πλαστικῶς, ἐν μέρει φαλακρά, πώγων μέτριος, μύσταξ εὐρύς, ὄφρυς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Ἐλλείπει ὀλόκληρος ὁ λαίμωρος, τὸ ἄκρον τῆς ῥινὸς ὀλίγον ἀπεξεσμένον. [*Εὐρ. ἀρχ. Ἔταιρ.* 338. Sybel 604].

— 408. Κεφαλή κοσμητοῦ τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Κόμη οὐλόθριξ, μύσταξ καὶ πώγων βραχύτατος, ὄφρυς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Διατήρησις καλλίστη. [*Εὐρ. ἀρχ. Ἔταιρ.* 342. Sybel 616].

— 409. Κεφαλή κοσμητοῦ τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Κόμη βραχεῖα, πρόσωπον εὐρύ, πώγων καὶ μύσταξ βραχύτατος, ὄφρυς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. [*Εὐρ. ἀρχ. Ἔταιρ.* 354. Sybel 613. Dumont: *Ephéb. att.* I 247 καὶ *Bull. de corr. hellénique* 1878 σ. 626 πίν. VIII].

— 410. Κεφαλή κοσμητοῦ τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Κόμη τὸ πλεῖστον φαλακρά, πώγων καὶ μύσταξ ἐξυρημένος, οἱ ὑπὸ τὸ πηγούνιον τένοντες διεσταλμένοι καὶ λίαν ἐξέχοντες. Ἄκρον τῆς ῥινὸς ἀποκεκομμένον. [*Εὐρ. ἀρχ. Ἔταιρ.* 234. Sybel 608].

— 411. Κεφαλή κοσμητοῦ, τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416, μετρίως κομῶντος καὶ γενειῶντος ἀνδρός. Ὀφρυς καὶ κόραι δεδηλωμένοι· παρὰ τὸν αὐχένα σώζεται μέρος τοῦ ἱματίου. Ἐλλείπει ἐν μέρει τὸ ἄκρον τῆς ῥινὸς, ὃ εἶνε γύψω συμπεπληρωμένον. [*Εὐρ. ἀρχαιολ. Ἔταιρ.* 344. Sybel 607].

— 412. Κεφαλή κοσμητοῦ, τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416, ἀνδρός γενειῶντος βραχεῖαν μᾶλλον τὴν κόμην ἔχοντος· ὁ μύσταξ ἐξαπλοῦται μέχρι τοῦ κάτω χεῖλους. Ἐλλείπει τὸ ἄκρον τῆς ῥινὸς, ὃ εἶνε γύψω συμπεπληρωμένον. [*Εὐρ. ἀρχ. Ἔταιρ.* 336. Sybel 621].

— 413. Κεφαλή κοσμητοῦ, τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416, γέροντος φαλακροῦ βραχύτατον ἔχοντος τὸν πώγωνα καὶ τὸν μύστακα καὶ τὰς ὄφρυς δεδηλωμένας οὐχὶ ὅμως καὶ τὰς κόρας. Ἐλλείπει μέρος τοῦ ἀριστεροῦ ῥόθωνος, ὃ εἶνε γύψω συμπεπληρωμένον. [*Εὐρ. ἀρχ. Ἔταιρ.* 352. Sybel 627].

— 414. Κεφαλή κοσμητοῦ τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Γένειον καὶ κόμη βραχεῖα, αἱ ὄφρυς καὶ αἱ κόραι δεδηλωμένοι. Ἐλλείπει μέρος τοῦ ἀριστεροῦ γενείου καὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥινὸς, ὃ εἶνε γύψω συμπεπληρωμένον. [*Εὐρ. ἀρχ. Ἔταιρ.* 327. Sybel 615].

— 415. Κεφαλή κοσμητοῦ τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Κόμη δασεῖα,

μύσταξ καὶ πώγων βραχύτατος, τοῦ ἔμπροσθεν μέρους τοῦ πηγου-
νίου στερουμένου ἐντελῶς τριχῶν, ὄφρυς καὶ κόραι δεδηλωμένοι.
Διατήρησις καλλίστη, μόνον τῆς ρίνος κατὰ τὸ ἄκρον μικρὸν ἀπεξε-
σμένης οὔσης. [Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρ. 337. Sybel 625].

— 416. Κεφαλὴ κοσμητοῦ τῶν ὑπ' ἀρ. 384-416. Πώγων καὶ
κόμη μετρία, μύσταξ βραχύς. Ὅφρυς δεδηλωμένοι. Ἄκρον τῆς ρίνος
γύψω συμπεπληρωμένον. [Εὐρ. ἀρχ. Ἑταιρ. 349. Sybel 614].

417. Προτομὴ Ἀντινόου ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, καλ-
λίστης διατηρήσεως. Εὐρέθη ἐν Πάτραις καὶ ἔκειτο ἐν τῷ
ἐκεῖ Γυμνασίῳ μέχρι τοῦ ἔτους 1887 ὅτε ἐχομίσθη ἐνταῦθα.
Τέχνη ἀξιόλογος, ὄφρυς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Ἐλλείπει ἡ
βάσις. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ἰψ. 0,66.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 379^α (πρβ. Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 97, 2).

418. Προτομὴ Ἀντινόου, ἐντελῶς ὁμοία τῇ ἐν τῷ
προηγούμενῳ ἀριθμῷ 417 καὶ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐν Πάτραις
εὑρεθείσα. Ἦς ἀποκεκρουσμένη τὸ πλεῖστον καὶ τὸ πρόσωπον
βεβλαμμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 609 (Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 97, 2).

419. Προτομὴ μακροκόμου καὶ βραχυγενείου ἀνδρὸς
φυσικοῦ μεγέθους, ἀποκεκρουσμένη μικρὸν τὴν ρίνα καὶ ἐλλι-
πῆς μέρος τοῦ ὀπισθεν κρανίου, ὃ εἶνε νῦν γύψω συμπεπλη-
ρωμένον. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις «ἐν τοῖς χώμασι τοῦ Διονυσιακοῦ
θεάτρου κατὰ τὸ ἀνώτατον δυτικὸν μέρος τοῦ κοίλου» ἐν ἔτει
1876. Μάρμαρον οὐχὶ ἐλληνικόν, ἐστιλβωμένον.

Ἐκ τῆς ἐλλειπούσης περιφεροῦς βάσεως τῆς προτομῆς
ταύτης ἐξεφύοντο φύλλα, εἰδὸς τι κάλυκος ἀποτελοῦντα, ἐξ
οὔ οἰονεὶ ἐξεφύετο ἡ προτομὴ. Εἶνε δὲ ἡ κεφαλὴ πρὸς τὰ ἄνω
ἐστραμμένη ἐν ἐκστάσει καὶ ῥεμβασμῷ διάτελοῦσα, ἄγνωστον
δὲ τί εἰκονίζει. Τὴν ὅλην μορφήν καὶ τὴν ἐν τῷ προσώπῳ
ἐκφραζομένην κατάνυξιν ὁμοιάζει ἀληθῶς κεφαλῇ Ἰησοῦ

Χριστοῦ τῶν χρόνων τῆς ἀναγεννήσεως τῆς τέχνης· ἀλλ' ὁ τόπος τῆς εὐρέσεως αὐτῆς ἀποτρέπει ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς συμπεράσματος, ὃ ἐκ τῆς ὁμοιότητος ταύτης ἐδυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν. Ὁφρῦς καὶ κόραι πλαστικῶς δεδηλωμένοι. Τέχνη ἀξιόλογος.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 2488. Sybel. 2890. — Lepsius: *Marmorstudien* 249.

420. Προτομή νεανίου φυσικοῦ μεγέθους, τὴν κεφαλὴν μικρὸν πρὸς τὰ ἄνω ἔχοντος ἐστραμμένην, οἰονεὶ ἐν ἐκστάσει καὶ ῥεμβασμῶ διατελοῦντος. Τέχνη ἀξιόλογος καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὁφρῦς δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ἐλλείπει ἡ βάσις. Ὑψ. 0,50.

421. Προτομή γυναικὸς (ὑψ. 0,68) ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, συμφυῆς περιφερεῖ βάσει. Μέγεθος φυσικόν, διατήρησις καλλίστη, τέχνη τῶν τελευταίων ῥωμαϊκῶν χρόνων, κοινή. Ὁφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

422. Προτομή βραχυπώγωνος καὶ βραχυκόμου ἀνδρὸς μεγέθους φυσικοῦ καὶ τέχνης ῥωμαϊκῆς, ἐπὶ περιφεροῦς βάσεως. Ἰμάτιον καλύπτει τὸν ἀριστερὸν ὤμον καὶ τὸ ὑπὸ τοῦς μαστοῦς μέρος τοῦ στήθους. Ῥίς μικρὸν ἀποκεκρουσμένη, κόραι δεδηλωμένοι. Ὑψ. 0,58. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 691.

423. Προτομή ἱματιοφόρου ἀνδρὸς φυσικοῦ μεγέθους. Γένειον δασύ, κόμη ἀραιά, ὄφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι, ἔκφρασις καὶ μορφὴ λίαν ὑποκειμενικὴ καὶ παράδοξος οἰονεὶ παιδαγωγοῦ ἢ διδασκάλου τινός, τέχνη κοινὴ ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ἐλλείπει ἡ βάσις καὶ ὁ δεξιὸς ὤμος· ἡ ῥίς κατὰ τὸ ἄκρον βεβλαμμένη. Μάρμαρον πάριον. Ὑψ. 0,53.

Sybel 690.

424. Προτομή γυναικὸς ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, **Αὐρηλίας Εὐποσίας**, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης μεταγενεστέρων ῥωμαϊκῶν χρόνων. Εὐρέθη ἐν Μήλῳ. ᾽Υψ. 0,68. ᾽Επὶ τῆς συμφουῶς τῆ προτομῆς τετραγώνου βάσεως ἐπιγραφὴ :

Οἱ περιβωμοὶ τὴν φιλανδρον Αὐρηλιαν Εὐποσίαν
ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς ἐργῷ

Heydemann 760. Sybel 692. — *Philistow* τομ. Β'. σ. 274, 3. *Bulletino* 1862 σ. 86. (Pervanoglu). — *Arch. Anz.* 1861 σ. 234.

425. Προτομή χλαμυδοφόρου νεανίου μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, τέχνης κοινῆς ῥωμαϊκῆς, συμφυῆς περιφέρει βάσει. Ὅφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. ᾽Ρίς ἀποκεκρυσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον. ᾽Υψ. 0,42.

Sybel 673.

426. Προτομή μικρᾶς κόρης ἐν χιτῶνι ἐπὶ τετραγώνου μεγάλῃς πλίνθου, ἐφ' ἧς ἐπιγραφὴ :

Ψυχη Στασιμῆς θυ-
γατρος Στασιμου

Εὐρέθη ἐν Μήλῳ. Κόμη, ὄφθαλμοὶ καὶ ὄφρῦς κεχρωματισμένοι. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 754.

427. Προτομή ἱματιοφόρου καὶ πωγωνοφόρου ἀνδρὸς μεσήλικος, φυσικοῦ μεγέθους, ἀξιολόγου ῥωμαϊκῶν χρόνων τέχνης, ἐπὶ τετραγώνου πλίνθου. Εὐρέθη ἐν ἔτει 1888 παρὰ τὸ ἐν Ἀθήναις Ὀλυμπιεῖον πρὸς βορρᾶν τοῦ περιβόλου αὐτοῦ. Ὅφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον. ᾽Υψ. τῆς προτομῆς 0,51.

Ἐβρ. Γεν. ᾽Εφορείας 718 (πρὸς Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 178, 18).

428. Εἰκονιστικὴ κεφαλή ἐστεφανωμένου ἀνδρὸς μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Πώγων

βραχύτατος, μύσταξ σχεδὸν ἀφανής, κόμη μακρὰ κυματί-
ζουσα, ὄφρυς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ἐλλείπει τὸ ἄνω κρα-
νίον, ὃ ἦτο πρόσθετον. Ἄκρον τῆς ρινὸς ἀποκεκρουσμένον.
Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 612.

429. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρὸς
μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, σωζομένη σὺν τῷ λαιμῷ, δι' οὗ ἦτο
ἐνθετος τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Εὐρέθη ἐν Δήλῳ, ἐν ἔτει
1884, ἐν ταῖς ὑπὸ Th. Homolle ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς τῆς
Γαλλικῆς Σχολῆς. Τέχνη ἀλεξανδρινῶν πιθανῶς χρόνων. Ἦς
ἀποκεκρουσμένη, τὸ ὄλον πρόσωπον ἰκανῶς ἀποτετριμμένον.
Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 377^α (πρβ. Ἄρχ. Δελτίον 1887).—
Bulletin de corr. hellénique 1885 σ. 253 πίν. XVII (Th. Homolle).
— Lepsius: *Marmorstudien* 190.

430. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀγενείου νεανικοῦ ἐστεφανω-
μένου ἀνδρὸς, τέχνης καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐνθετος οὕσα
τὸ πάλαι τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος, μεγέθους φυσικοῦ, ἐφθαρ-
μένη καὶ ἀποτετριμμένη τὸ πρόσωπον. Εἰκονίζει ὡς φαίνεται,
ῥωμαῖον τινά. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 648.

431. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς ἰκανῶς νεανικοῦ, φυ-
σικοῦ μεγέθους, ἐξυρημένον ἔχοντος τὸν πώγωνα καὶ βραχεῖαν
τὴν κόμην. Καλὴ τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Διατήρησις καλ-
λίστη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 643.

432. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς στεφάνῳ καὶ ταινίᾳ
τὴν κόμην διαδεδημένου, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, προερ-
χομένη ἐκ τετραγώνου στήλης Ἑρμοῦ, ἧς σώζεται ὁ δεξιὸς

ὄμμος μετὰ τῶν νότων, ἐφ' ὧν πτυχαὶ τοῦ ἱματίου. Κόμη μετρία, πώγων καὶ μύσταξ βραχύτατος, ὄφρυς καὶ κόραι δεδηλωμένα, ἄκρον τῆς ρινὸς καὶ μέρος τῶν χειλέων ἐν μέρει ἀποκεκρουσμένα. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ἑλλείπει τὸ ἀνώτατον τοῦ κρανίου μέρος, ὃ ἦτο πρόσθετον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 609.

433. Ἀνώτερον μέρος τετραγώνου στήλης Ἑρμοῦ. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρὸς ἐστεφανωμένου ταινία, ἧς τὰ ἄκρα καταπίπτουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῆς. Κόραι δεδηλωμένα. Ἑλλείπει ἡ ρίς, ἣτις ἦτο πρόσθετος. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 727.

434. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἀποτετριμμένη τὴν ρίνα καὶ ἐφθαρμένη μέρος τοῦ προσώπου. Εὐρέθη ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ Κ. Βατικιώτου. Πώγων μέτριος, κόμη δασεῖα καὶ οὐλή, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Κατὰ τὸν ἀρχαῖον σῶζεται μέρος ἱματίου. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 2462. Sybel 2894.

435. Εἰκονιστικὴ πωγωνοφόρος κεφαλὴ μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους καὶ τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἀποκεκρουσμένη τὸ πλεῖστον τῆς ρινὸς. Ὅφρυς καὶ κόραι δεδηλωμένα. Μάρμαρον πεντελήσιον.

436. Εἰκονιστικὴ πωγωνοφόρος κεφαλὴ ἀποκεκρουσμένη τὸ πλεῖστον τῆς ρινὸς καὶ ἀποτετριμμένη ἐν μέρει τὸ πρόσωπον. Μέγεθος μικρὸν φυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων, κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον.

437. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ γεροντικοῦ στεφανηφόρου ἀν-

δρὸς ἐξυρμημένον ἔχοντος τὸν πώγωνα καὶ τὸν μύστακα, ἀποκεκρουσμένη μέρος τῆς ρίνος καὶ βεβλαμμένη κατὰ τὸ μέτωπον καὶ τὸ πηγούνιον. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον.

438. Κεφαλὴ **Σεράπιδος** μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, ἔνθετος οὔσα τὸ πάλαι τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος, ἀποκεκρουσμένη τὸ ἄκρον τῆς ρίνος. Προέρχεται ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 4124.

439. Γυναικεία **κεφαλὴ** φέρουσα πόλον, μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἀποτετριμμένη τὴν ρίνα καὶ ἐν μέρει τὸ πρόσωπον. Οἱ ὀφθαλμοὶ εἶνε ἔνθετοι ἐξ ὀρυκτῆς ὕλης· καὶ ὁ μὲν βολβὸς εἶνε λευκός, αἱ δὲ κόραι κυαναῖ. Τέχνη κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον.

440. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** ἀνδρὸς φαλακροῦ καὶ λίαν βραχυπώγωνος, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὅφρῦς δεδηλωμένοι, μέτωπον ἐρρυτιδωμένον. Ἦς ἐν μέρει ἀποκεκρουσμένη, χεῖλη βεβλαμμένα. Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Σύρῳ, ἐν ἔτει 1834. Μάρμαρον πάριον.

Πιττάκης 106. Kekulé 94. Sybel 697.

441. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλὴ** φυσικοῦ μεγέθους, ἀποκεκρουσμένη τὸ πλεῖστον τῆς ρίνος, τὴν κόμην ἔχουσα διατεταγμένην εἰς σπειροειδεῖς περὶ τὸ κρανίον βοστρύχους. Εὐρέθη ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Ἀσκληπιεῖῳ. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινή. Ὅφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 3280.

442. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλὴ** φυσικοῦ μεγέθους,

ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥίνα, σχηματίζουσα κατὰ τὸ ἄνω κρανιον εἶδος κρωδύλου διὰ σπειροειδοῦς διατάξεως τῶν βοστρύχων. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι, τέχνη κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον.

443. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀγενείου καὶ βραχυκόμου στεφανηφόρου ἀνδρὸς φυσικοῦ μεγέθους, ἔλλιπής τὴν ῥίνα καὶ βεβλαμμένη ἐνιαχοῦ τοῦ προσώπου. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Βαρβάκειον. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετήριοι ἀρχ. Ἑταιρίας 3661.

444. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ βραχυκόμου νεανίου σωζομένη σὺν τῷ λαιμῷ, δι' οὗ ἦτο ἐνθετος τῷ κορμῷ, καὶ ἐφθαρμένη μικρὸν τὴν ῥίνα. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετήριοι ἀρχ. Ἑταιρίας 3838.

445. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρὸς σωζομένη σὺν τῷ λαιμῷ, δι' οὗ ἦτο ἐνθετος τῷ κορμῷ, βεβλαμμένη τὴν ῥίνα καὶ ἀποτετριμμένη τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ προσώπου. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις πρὸς βορρᾶν τοῦ περιβόλου τοῦ Ὀλυμπίου, ἐν ἔτει 1890. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετήριοι Γεν. Ἐφορείας 1594 (πρὸς Ἀρχ. Δελτίου 1890 σ. 139, 11).

446. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ λίαν βραχυπώγωνος καὶ βραχυκόμου ἀνδρὸς, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥίνα καὶ ἀποκεκομμένη τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ κρανίου. Εὐρέθη ἐν τῷ ἐνταῦθα Ἀσκληπιεῖῳ. Μέγεθος ὑπερφυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Κόραι τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετήριοι ἀρχ. Ἑταιρίας 3281. Sybel 2911.

447. Εικονιστική κεφαλή ἀνδρὸς πωγωνοφόρου, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινῆς. Εὐρέθη ἐν Πάρῳ ἐν ἔτει 1881. Μάρμαρον πάριον.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 3575.

448. Εἰκονιστική κεφαλή ἀνδρὸς στεφανηφόρου, λίαν βραχυπύγωνος καὶ βραχυκόμου, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινῆς. Προέρχεται ἐκ Σμύρνης. Ἦς τὸ πλεῖστον ἀποκεκρουσμένη, κόραι τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 4172.

449. Εἰκονιστική γυναικεία κεφαλή μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥίνα. Κόραι τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

450. Εἰκονιστική κεφαλή νεανίδος μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, τέχνης καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων, σωζομένη σὺν τῷ λαιμῷ, δι' οὗ ἦτο ἐνθετος τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν λεωφόρον Ὀλγας. Κόμωσις περίεργος, ὄφρυς καὶ κόραι δεδηλωμένοι, ῥίς ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πάριον.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 4544.

451. Τετράγωνος πλάξ, ἐφ' ἧς ἀνάγλυπτος κεφαλή **Μεδούσης** καλῆς ῥωμαϊκῶν χρόνων τέχνης. Προέρχεται ἐκ Σμύρνης. Ἦψ. 0,27 πλ. 0,28. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 4174.

452. Περιφερικὴ πλάξ, ἐφ' ἧς ἀνάγλυπτος κεφαλή **Μεδούσης** παρεμφερῆς τὴν τε μορφήν καὶ τέχνην τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 451. Προέρχεται ἐκ Σμύρνης. Ἦψ. 0,27 πλ. 0,30. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 4175.

453. Κεφαλή Μαρσίου(;) φυσικοῦ μεγέθους, ἑλλειπῆς τὸ ὄπισθεν κρανιον. Εὐρέθη ἐν Τράλλεσι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ Ἀθ. Ἀποστολίδου ἰατροῦ. Μάρμαρον πάριον.

Τὸ πρόσωπον εἶνε σατυρόμορφον, τὰ ὦτα ἐπιμήκη καὶ αἱ ὄφρυς καὶ αἱ κόραι πλαστικῶς δεδηλωμένοι. Ἐπὶ τῆς κόμης, ὑπὲρ τὸ μέτωπον, σώζεται κλάδος πίτυος, ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ ἀριστεροῦ ὠτός ἀποφυόμενος καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ κυρτούμενος, ἐξ οὗ δύναται τις νὰ εἰκάσῃ ὅτι ἡ κεφαλή αὕτη προέρχεται ἐξ ἀγάλματος εἰκονίζοντος τὸν Μαρσίαν ἀνηρτημένον ἀπὸ πίτυος· ἐξ ἄλλου ὅμως δὲν ἀποκλείεται ἡ ὑπόθεσις ὅτι αὕτη εἰκονίζει ἀπλῶς Σάτυρον στεφανηφόρον. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 692 (πρὸς Ἀρχ. Δελτιον 1888 σ. 166, 1).

454. Κεφαλή Ἀθηναῖς, κορυθοφόρος, σωζομένη σὺν τῷ λαιμῷ, δι' οὗ ἦτο ἔνθετος τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν παρὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον Σερπεντσέν. Μέγεθος ἡμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ἦς ἐν μέρει ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 2263.

455. Κεφαλή Διὸς ἡ Ἀσκληπιοῦ ἐστεφανωμένη σπειροειδεῖ στεφάνῳ, μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινῆς. Ἐλλεῖπει ἡ ῥίς. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 740.

456. Κεφαλή μικρᾶς νεάνιδος ῥωμαϊκῆς τέχνης, ἔχουσα στέφανον περὶ τὴν κόμην. Ὀφρυς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Ἄχρον τῆς ῥινὸς μικρὸν ἀποκεκρουσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 706.

457. Κεφαλή ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρός, μεγέθους μι-

κροτέρου τοῦ φυσικοῦ, τέχνης ἀξιολόγου. Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν στοᾶν τοῦ Ἀττάλου· εἰκονίζει δέ, κατὰ τὸν Brunn, Ἰόβαν βασιλέα τῆς Μαυριτανίας· μᾶλλον ὅμως δύναται νὰ ὑποστηριχθῆ, ὅτι εἶνε εἰκὼν ἱερέος τινός (πρβ. ἀρ. 458). Ἡ κόμη εἶνε κεκαλυμμένη ὑφάσματι σχῆμα εὐρείας ταινίας ἔχοντι. Διατήρησις καλλίστη. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 703.— *Bulletino* 1861, 43 (Pervanoglu).— *Arch. Zeitung* 1860, 101. 19, 171*. *Annali* 1861, 412 (Brunn).— *Monumenti* 6, 59, 3.

458. Κεφαλή ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρός, ἐπανάληψις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 457 τύπου, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ αὕτη εὐρεθεῖσα, ἐφθαρμένη καὶ ἀποκεκρουσμένη τὸ πλεῖστον τοῦ προσώπου. Μέγεθος φυσικόν. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 704.

459. Εἰκονιστικὴ κεφαλή νεανικοῦ ἀγενείου ἀνδρός μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῆς. Βραχυτάτη μόλις δεδηλωμένη κόμη καὶ ταινία περιδεδεμένη. Ὅφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ἄκρον τῆς ῥινός μικρὸν ἀποκεκρουσμένον. Εὐρέθη ἐν Μήλῳ. Μάρμαρον πάριον, ἐστιλβωμένον.

Kekulé 161. Sybel 702.

460. Κεφαλή Διονύσου (;) πωγωνοφόρος, μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, σωζομένη σὺν ὄλῳ τῷ λαιμῷ, ἀποκεκρουσμένη μικρὸν τὴν ῥίνα καὶ οὐχὶ ἐντελῶς ἐξεργασμένη τὴν ἄνω καὶ ὀπίσθεν κόμην. Μάρμαρον πάριον. — Προέρχεται ἐκ Σμύρνης.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 4106.

461. Κεφαλή νεανίου μεγέθους κατὰ τι μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, τέχνης ἐλληνικῶν πιθανῶς χρόνων, ἐλλιπῆς μέρος τοῦ δεξιοῦ κρανίου. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 666.

462. Είκονιστική στεφανηφόρος **κεφαλή** νεάνιδος, μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους. Ἠγοράσθη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἐταιρίας. Γνωρίσματα τοῦ προσώπου ἱκανῶς ἐξιδανικευμένα, τέχνη καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ἄκρον τῆς ῥινὸς βεβλαμμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 4360.

463. Μικρομεγέθης νεανική **κεφαλή** Διονύσου, ἡμιτελῆς ὑπολειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ τεχνίτου, ἀντίτυπον ἔργου πραξιτελείου τέχνης. Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸν Ἅγιον Δημήτριον Κατηφόρη καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ Σπ. Παυλίδου. Ὑψος τοῦ προσώπου 0,10. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 762. — *Annali* 1879, 307 πίν. KL (W. Klein).

464. Είκονιστική **κεφαλή** νεανίου καλλίστης διατηρήσεως, ὅλως ἀκατέργαστος τὰ ὀπίσθια, παρεμφερῆς κεφαλῆ τοῦ Αὐγούστου ἐν νεανικῇ ἡλικίᾳ εἰκονιζομένου. Τὰ γνωρίσματα τοῦ προσώπου διακρίνονται ἐπὶ ἄκρα λεπτότητι, ἡ ὄλη δὲ μορφή εἶνε παράδοξος καὶ ξενοφανῆς ἀληθῶς τῷ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τέχνῃ ἡσκημένον τὸ βλέμμα ἔχοντι. Μέγεθος κατὰ τι μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 764.

465. Μικρὰ **κεφαλή** Ἀσκληπιοῦ (μῆκος ἀπὸ τοῦ πώγωνος μέχρι τοῦ μετώπου 0,085) κοινῆς ῥωμαϊκῆς τέχνης, κεκλιμένη πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὄμον. Μάρμαρον πάριον.

Ὁ Kekulé (ἀρ. 87) καὶ ὁ Sybel (ἀρ. 710) ὑπολαμβάνουσιν αὐτὴν ὡς κεφαλὴν Διός.

466. Μικρὰ **κεφαλή** Ἀπόλλωνος (μῆκος 0,07), κοινῆς ῥωμαϊκῆς τέχνης. Κόμωσις παρεμφερῆς τῇ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Belvedere. Μάρμαρον πεντελήσιον. Εὑρέθη ἐν Δελφοῖς.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 1241. Sybel 669.

467. **Κεφαλή** Σατύρου ἀποκεκρουσμένη μικρὸν τὴν

ῥίνα, μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ. Ὑπὲρ τὸ μέτωπον δύο μικρὰ κέρατα. Τέχνη καλῶν χρόνων. Ἦς ἐν μέρει ἀποκεκρουσμένη. Μάρμ. πάριον. Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1866.

Sybel 3750. Heydemann 735.— *Παλιγγερεσία* 1866 ἀρ. 996 (Π. Εὐστρατιάδης). — Rev. arch. 1866, II. NS. XIV σ. 350, 3 (Wescher).

468. Κεφαλή νεανίου φέρουσα διάδημα περὶ τὴν κόμην, ὁμοιάζουσα ὡς πρὸς τοῦτο ταῖς ὑπ' ἀρ. 317-318 καὶ προερχομένη καὶ αὕτη πιθανῶς ἐκ στήλης Ἑρμοῦ. Ἦς ἰκανῶς ἀποκεκρουσμένη, πηγούνιον καὶ ἀριστερὰ παρεῖα βεβλαμμένη. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον. Ὑψος τοῦ προσώπου 0,125.— Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 3995.

469. Κεφαλή παιδός, ἀποκεκρουσμένη ἐν μέρει τὴν ῥίνα καὶ βεβλαμμένη κατὰ τὸ ἀριστερόν μέρος τοῦ μετώπου. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 708.

470. Εἰκονιστικὴ γυναικεῖα κεφαλή μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥίνα καὶ μέρος τοῦ πηγούνιου καὶ τὸ ὀπισθεν κρανίον. Ὑψος τοῦ προσώπου 0,13. Μάρμαρον πάριον. — Εὐρέθη ἐν Ἐλευσίνι σὺν ταῖς ὑπ' ἀρ. 471-475 ἐν ταῖς ὑπὸ Δ. Φιλίου δαπάναις τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς.

Ἡ περίεργος αὕτη κεφαλή φέρει στέφανον ἐκ κλάδων ἐλαίας(;) καὶ ἔχει τὴν κόμην λελυμένην εἰς μακροὺς πλοκάμους κατὰ τὰ νῶτα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων καταπίπτουσαν καὶ ὀλόκληρα τὰ ὄτα καλύπτουσαν. Ὅφρυς καὶ κόραι δεδηλωμένα. Τέχνη καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 703 (πρὸς Ἄρχ. Δελτίον 1888 σ. 177, 6).

471. Εἰκονιστικὴ γυναικεῖα κεφαλή μεγέθους μικρο-

τέρου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη μικρὸν τὴν ῥίνα καὶ τὸ ἄνω κρανίον. Τὴν κόμην περιστέφει στενὴ ταινία καὶ δύο πλόκαμοι (;) σχῆμα εὐρείας ταινίας ἔχοντες. Γνωρίσματα τοῦ προσώπου ἰκανῶς ἐξιδανικευμένα. Τέχνη ῥωμαϊκῶν πιθανῶς χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἐλευσίνι σὺν ταῖς ἐν ἀρ. 470.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 705 (πρὸς Ἄρχ. Δελτίον 1888 σ. 178, 9).

472. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ γραιίας (ἱερείας ;) ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥίνα, τὸ ἄνω καὶ ὀπισθεν κρανίον, τὸ μέτωπον καὶ τὸ πηγούνιον, καὶ πολλαχοῦ βεβλαμμένη. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ἐλληνικῶν ἴσως χρόνων ἀξία λόγου. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἐλευσίνι σὺν ταῖς ἐν ἀρ. 470.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 701 (πρὸς Ἄρχ. Δελτίον 1888 σ. 177, 5).

473. Τεμάχιον πλακός, ἐφ' οὗ σώζεται ἀνάγλυπτος ἐν κατατομῇ εἰκονιζομένη μικρομεγέθης κεφαλὴ νεανίου, φέρουσα κυνῆν. Εὐρέθη ἐν Ἐλευσίνι σὺν ταῖς ἐν ἀριθ. 470. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων. Ὑψος τοῦ προσώπου 0,08. Μάρμαρον πάριον.

Εὐρ. Γεν. Ἐφορείας 706 (πρὸς Ἄρχ. Δελτίον 1888 σ. 178, 10).

474. Γυναικεία κεφαλὴ μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἐλλιπὴς τὸ ἄνω κρανίον, ὃ ἦτο πρόσθετον, καὶ ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥίνα καὶ μέρος τοῦ μετώπου. Τὰ γνωρίσματα τοῦ προσώπου εἶνε ὅλως ἐξιδανικευμένα, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι ἡ κεφαλὴ εἰκονίζει θεάν τινα (Δήμητρα ἢ Κόρην ;). Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον. — Εὐρέθη ἐν Ἐλευσίνι σὺν ταῖς ἐν ἀρ. 470.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 704 (πρὸς Ἄρχ. Δελτίον 1888 σ. 178, 8).

475. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ νεανίου ἐστεφανωμένου στεφάνῳ ἐκ κλάδων ἐλαίας. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Κόραι δεδηλωμένα. Ἦς καὶ πηγούνιον μικρὸν ἀπο-

κεκρουσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εύρέθη ἐν Ἐλευσίνῃ σὺν ταῖς ἐν ἀρ. 470.

Εύρετ. Γεν. Ἐφορ. 703 (πρὸς. Ἀρχ. Δελτίον 1888, σ. 178, 7).

476. Γυναικεία κεφαλή θεάν τινα εἰκονίζουσα, ἀποκεκρουσμένη μικρὸν τὴν ῥίνα. Μέγεθος ἡμίσιου περιήπου τοῦ φυσικοῦ, τύπος ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον. — Εύρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εύρετήριο ἀρχ. Ἐταιρίας 2394. Sybel 3174.

477. Γυναικεία κεφαλή μεγέθους ἡμίσεος σχεδὸν τοῦ φυσικοῦ, κεκλιμένη πρὸς τὸν ὀριστερὸν ὦμον καὶ ἀκατέργαστος τὸ ὀπισθεν μέρος, προερχομένη ἴσως ἐξ ὄλως ἐκτύπου ἀναγλύφου. Κόραι τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμένοι. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἠγοράσθη ἐν Ἀθήναις.

Εύρετήριο ἀρχ. Ἐταιρίας 4176.

478. Μικρομεγέθης κεφαλή νεανίδος ἐφαρμένη τὴν ῥίνα καὶ ἀκατέργαστος τὴν κόμην. Τέχνη κοινή. Μάρμαρον πάριον. Ὑψος τοῦ προσώπου 0,09. — Ἐδωρήθη ὑπὸ Σ. Μωραΐτου.

Εύρετήριο ἀρχ. Ἐταιρίας 3388.

479-480. Δύο γυναικεῖαι κεφαλαὶ φέρουσαι πόλον, ἰσομεγέθεις καὶ ὅμοιαι, βεβλαμμένοι τὴν ῥίνα καὶ τὸ πηγούριον. Μέγεθος μικρότερον τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ· τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινή. Μάρμ. πεντελήσιον. Εύρέθησαν ἐν Ἀθήναις.

Εύρετήρ. ἀρχ. Ἐταιρίας 298 καὶ 299. Sybel 2743 καὶ 2744.

481. Κεφαλή νεανίου μεγέθους ἡμίσεος περιήπου τοῦ φυσικοῦ, κεκλιμένη πρὸς τὸν δεξιὸν ὦμον, ἐφαρμένη τὸ πρόσωπον καὶ ἀκατέργαστος τὴν κόμην. Εύρέθη ἐν Ἀθήναις καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ Β. Λάκωνος. Τέχνη ἑλληνικῶν ἴσως χρόνων. Μάρμαρον πάριον.

Εύρετήριο ἀρχ. Ἐταιρίας 593.

482. Εικονιστική κεφαλή ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρὸς μεγέθους μικροτέρου τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ, ἀποτετριμμένη τὴν ῥίνα, τὸ στόμα καὶ τὰς βλεφαρίδας. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων, κοινή. Μάρμαρον πάριον. — Εὐρέθη ἐν Ἀμοργῷ.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 1750. Sybel 908.

483. Γυναικεία κεφαλή μεγέθους μικροτέρου τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ, ἀκατέργαστος τὴν κόμην καὶ βεβλαμμένη τὴν ῥίνα, τὸ στόμα καὶ τὸ πηγούνιον. Τέχνη ἐλληνικῶν ἴσως χρόνων. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 800.

484. Γυναικεία κεφαλή μεγέθους μικροτέρου τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ, ἀπεσπασμένη, ὡς φαίνεται, ἐξ ὄλως ἐκτύπου ἀναγλύφου, ἀποκεχρυσμένη τὴν ῥίνα καὶ βεβλαμμένη τὸ πηγούνιον. Τέχνη κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Δίπυλον.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 2268. Sybel 2865.

485. Γυναικεία κεφαλή φυσικοῦ μεγέθους εἰκονίζουσα, ὡς φαίνεται, ῥωμαίαν τινὰ (αὐτοκράτειραν ;). Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Ἦς καὶ πηγούνιον μικρὸν ἀποκεχρυσμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 678.

486. Εἰκονιστική γυναικεία κεφαλή ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, ἀποτετριμμένη τὸ πρόσωπον. Τέχνη καλῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 749.

487. Κεφαλή ἐφήβου φυσικοῦ μεγέθους καὶ ῥωμαϊκῆς τέχνης, ἐλλιπῆς τὸ ὀπισθεν μέρος, ἐγχαρσίως ἀποκεκομμένον, καὶ ἀποκεχρυσμένη μικρὸν τὴν ῥίνα καὶ τὸ πηγούνιον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 700.

488. Είκονιστική *κεφαλή* νεανικοῦ ἀνδρός μικρὸν ὑπογενειῶντος, ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἔνθετοι ἐξ ἄλλης ὕλης. Πῖς ἀποκεκρουσμένη. Ἐλλείπει τὸ κρανίον ὀλόκληρον, ὃ ἦτο πρόσθετον· σώζεται δὲ ὁ λαιμὸς ὀλόκληρος, ὅστις ἦτο ἔνθετος τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Μάρμαρον ἐκ τῆς νήσου Σχύρου(;), ἐστιλθωμένον.
Sybel 679.

489. Γυναικεία *κεφαλή* μεγέθους φυσικοῦ ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥίνα καὶ βεβλαμμένη τὸ πηγούνιον. Γνωρίσματα τοῦ προσώπου ἱκανῶς ἐξιδανικευμένα. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Sybel 689.

490. Εἰκονιστική *κεφαλή* νεανίου φυσικοῦ μεγέθους, κοινῆς ῥωμαϊκῆς τέχνης, ἐλλιπῆς τὸ ὀπισθεν κρανίον καὶ ἐφθαρμένη τὴν ῥίνα, τὸ πηγούνιον καὶ τὴν ἀριστερὰν παρεϊάν. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Sybel 674(;).

491. Τεμάχιον πλακός, ἐφ' ἧς ἐκτύπως ἀναγεγλυμμένη γυναικεία *κεφαλή* φέρουσα πόλον, μεγέθους μικροτέρου τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Sybel 671.

492. *Κεφαλή* μικροῦ παιδὸς (χορασίου;) ὑπομειδιῶντος, ἐφθαρμένη καὶ ἀποτετριμμένη. Μάρμαρον πάριον. — Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Σύρῳ, ἐν ἔτει 1837.
Πιττάκης 110, Kekulé 85, Sybel 709.

493. Γυναικεία *κεφαλή* λίαν ἐφθαρμένη καὶ ἀποτετριμμένη, μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, τέχνης κοινῆς ῥωμαϊκῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἔνθετοι. Μάρμαρον πάριον.
Sybel 716.

494. Ἀνώτατον μέρος διπλοῦ τετραγώνου ἔρμου, ἦτοι δύο κεφαλαὶ ἐντελῶς ὁμοίαι εἰκονίζουσαι Σειληνόν. Μέγεθος ἡμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ἡ ρίς ἀμφοτέρων καὶ ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ ἀποκεκρουσμένη· ἐπὶ τῆς κορυφῆς, μεταξὺ τῶν δύο κρανίων, τετραγωνικὴ ὀπή πρὸς ἔνθεσιν πράγματός τινος. Κόραι δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ὑψος 0,25.

Kekulé 103. Sybel 632.

495. Μικρὰ πωγωνοφόρος κεφαλὴ προερχομένη πιθανῶς ἐκ τετραγώνου στήλης ἔρμου, μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, κοινῆς ῥωμαϊκῆς τέχνης. Πώγων μακρός, κόμη διατεταγμένη περὶ στρογγύλην ταινίαν καὶ εἰς μακροὺς βοστρύχους ὀπισθεν καὶ ἔμπροσθεν καταπίπτουσα. Ῥίς ἀποκεκρουσμένη τὸ πλεῖστον. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 629.

496. Κεφαλὴ παιδός, οὐχὶ ἐντελῶς εἰργασμένη. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 668.

497. Γυναικεία κεφαλὴ μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, φέρουσα πόλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἔχουσα τὴν κόμην διατεταγμένην εἰς μακρὸν κατὰ τὰ ὀπισθεν κόρυμβον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 667.

498. Γυναικεία κεφαλὴ μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ ἔχουσα στεφάνην περὶ τὴν κόμην, κοινῆς ῥωμαϊκῶν χρόνων τέχνης. Ἐλλείπει ἡ ρίς. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 630.

499. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ νεανίου μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἀποκεκομμένη εἰς δύο προσηροσμένα τεμάχια. Κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος τεμάχιον ἱματίου.

Ῥίς, στόμα καὶ πηγούνιον ἀποτετριμμένα. Μάρμαρον πάριον.
Sybel 631.

300. Γυναικεία κεφαλή φέρουσα πόλον, ἀποκεχρου-
σμένη τὴν ρίνα καὶ μέρος τοῦ πηγουνίου. Μέγεθος ἡμισυ πε-
ρίπου τοῦ φυσικοῦ, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινή. Μάρμαρον
πάριον(;). — Εὐρέθη ἐν Τανάγρα.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2301 : Sybel 730.

301. Γυναικεία κεφαλή φυσικοῦ μεγέθους, κοινῆς ῥω-
μαϊκῆς τέχνης, ἐλλιπῆς τὸ ὀπισθεν κρανίον καὶ ὅλως ἐφθαρ-
μένη καὶ ἀποκεχρουσμένη. Μάρμαρον πελοποννησιακόν (;).
— Εὐρέθη ἐν Μεγαλοπόλει ἐν ἔτει 1876.

Sybel 665.

302. Κεφαλή Σειληνοῦ φυσικοῦ μεγέθους, ἐφθαρμένη
τὸ πρόσωπον καὶ ἐλλιπῆς τὸ κάτω τοῦ πώγωνος καὶ τὸ ὀπι-
σθεν κρανίον, ὃ ἦτο πρόσθετον. Κοινὴ ῥωμαϊκὴ τέχνη. Μάρ-
μαρον πάριον(;).

Sybel 744.

303. Εἰκονιστικὴ πωγωνοφόρος κεφαλή ἀνδρὸς ἐν μέ-
ρει φαλακροῦ ἐπίπεδον καὶ ἰσχνόν τὸ πρόσωπον ἔχοντος. Μέ-
γεθος φυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων κοινή. Ἐλλείπει τὸ
ὀπισθεν ἡμισυ μέρος. Μάρμαρον πάριον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 632. Sybel 731.

304. Εἰκονιστικὴ κεφαλή βραχυκόμου ὑπογένειον φέ-
ροντος ἀνδρὸς, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῆς. Ἐλλεί-
πει μέρος τοῦ ἀριστεροῦ κρανίου σὺν τῷ ὀφθαλμῷ· κόραι δε-
δηλωμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 359. Sybel 735.

305. Κεφαλή ῥωμαίας αὐτοκρατέρας μεγάλου φυσικοῦ
μεγέθους. Ὑπὲρ τὸ μέτωπον ὑψηλὴ κόμη εἰς πέντε ἐπαλλή-

λους εκατέρωθεν τῶν παρειῶν ἀπολήγουσα βοστρύχους. Ὀφρῦς δεδηλωμένοι· βολβοὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐνθετοί, ἐν οἷς αἱ κόραι ἦσαν ὡσαύτως ἐνθετοί. Ἐλλείπει τὸ ὄπισθεν ἡμισυ περιπίου. Ὁ λαιμὸς καὶ τὸ πηγούνιον, καὶ μέρος τῆς ἀριστερᾶς παρειᾶς καὶ τῆς ῥινὸς καὶ τοῦ βολβοῦ τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 647.

506. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς ἰκανῶς φαλακροῦ, ταινία διαδεδημένου καὶ στεφάνῳ ἐκ δάφνης, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μέτωπον ὑψηλόν, μύσταξ καὶ πώγων βραχύτατος, ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ἦς ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 637.

507. Εἰκονιστικὴ γυναικεία κεφαλὴ μετὰ μέρους τοῦ στήθους (ἐφ' οὗ καὶ τὸ ἄνω κράσπεδον τοῦ χιτῶνος) ἐνθετος οὔσα τὸ πάλαι τῷ κορμῷ, κοινῆς ῥωμαϊκῆς τέχνης, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους. Ἦς τὸ πλεῖστον ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 644.

508. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς γεροντικοῦ μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους. Πώγων καὶ ἰδίως κόμη μακρά. Ἦς καὶ ὄλον σχεδὸν τὸ ἔμπροσθεν πρόσωπον ἀποτετριμμένον. Κοινὴ ῥωμαϊκῶν χρόνων τέχνη. Ἐλλείπει τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ κρανίου, ὃ ἦτο ἐνθετον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 655.

509. Εἰκονιστικὴ γυναικεία κεφαλὴ μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Κόραι τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμένοι. Ἐλλείπει τὸ πλεῖστον τῆς ῥινὸς καὶ τοῦ λαιμοῦ. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 661.

510. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς γεροντικοῦ δυσειδῆ τὰ γνωρίσματα ἔχοντος καὶ τὴν ἔκφρασιν σχυθρωπῆν. Κόμη καὶ πώγων βραχύς, ὄφρυς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ἦς τὸ πλεῖστον ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 633.

511. Γυναικεία πεπλοφόρος κεφαλὴ μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ἑλληνικῶν χρόνων, λίαν ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον. Προέρχεται, ὡς φαίνεται, ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 657.

512. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου, μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῆς, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥίνα καὶ ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 651.

513. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀγενείου νεανικοῦ βραχυκόμου ἀνδρὸς, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῆς. Ἐλλείπει ὀλόκληρος ὁ λαιμός· ῥίς ἀποκεκρουσμένη, πηγούνιον βεβλαμμένον. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 694.

514. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῆς, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥίνα καὶ ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον. Πώγων μέτριος, κόμη δασεῖα καὶ οὔλη. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ἠγοράσθη ἐν Ἀθήναις.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 134. Sybel 752.

515. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς βραχυκόμου καὶ λίαν βραχυπώγωνος, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῆς. Ὅφρυς δεδηλωμένοι. Ἦς ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 681 ;

516. Κεφαλή νεανικοῦ ἀνδρὸς πτερωτὸν φέροντος πῖλον, μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, κατεστραμμένη ὄλως ὑπὸ πυρός, ὡς φαίνεται, τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἀριστερὸν μέρος. Μάρμαρον πάριον.— Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1836, καὶ εἰκονίζει πιθανῶς θνητὸν τινα ἐν μορφῇ Ἑρμοῦ.

Πιττάκης 567. Kekulé 72. Sybel 645. Ὅτε ἡ κεφαλή ἔκειτο ἐν τῷ Θεσεῖῳ ἦτο προσηρμοσμένη προτομῇ τινι, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Πιττάκη καὶ Kekulé περιγραφῆς. Τί ἐγένετο ὕστερον ἢ προτομὴ αὕτη, ἄγνωστον. — *Revue arch. (de Saulcy)* 1845 σ. 267.

517. Εἰκονιστικὴ κεφαλή ἀνδρὸς βραχυκόμου, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῆς. Πώγων τὸ πρόσθιον μέρος ἐξυρηνμένος μόνον δὲ ὑπὸ τὴν σιαγόνα καὶ κατὰ τὰ πλάγια δεδηλωμένος, λίαν βραχύς· μύσταξ ὡσαύτως ἐξυρηνμένος. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμέναι. Ἕως τὸ πλεῖστον ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Sybel 688.

518. Κεφαλή Ἀντινόου, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ὄλως ἀποκεκρουσμένη καὶ ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον, τέχνης κοινῆς. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 646.

519. Κεφαλή νεανίου μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἐφθαρμένη καὶ ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥίνα, τὸ πηγούνιον καὶ τὸ ὄπισθεν κρανίον, καὶ ἑλλιπῆς τὸν ὄλον λαιμόν. Μάρμαρον πάριον.— Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1837.

Πιττάκης 109. Kekulé 91. Sybel 750.

520. Εἰκονιστικὴ κεφαλή ἐστεφανωμένου πωγωνοφόρου ἀνδρὸς μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἐφθαρμένη ἱκανῶς καὶ κολοβὴ τὴν ῥίνα. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 696.

521. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς βραχυπώγωνος μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥίνα, τὸν πώγωνα σὺν τῷ πηγουνίῳ, καὶ μέρος τοῦ κρανίου. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 656.

522. Κεφαλὴ νεανίου εὐγενῆ καὶ ἰδανικὰ ἔχοντος τὰ γνωρίσματα, τέχνης ἑλληνικῶν χρόνων, μεγέθους φυσικοῦ. Ἐλλείπει τὸ κρανίον ὀλόκληρον, ὃ ἦτο πρόσθετον. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 639.

523. Εἰκονιστικὴ γυναικεία κεφαλὴ μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῆς. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 638.

524. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς προβεβηκότος τὴν ἡλικίαν, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Πώγων καὶ κόμη βραχεῖα, ρίς τὸ πλεῖστον ἀποκεκομμένη καὶ ἐπιφάνεια τοῦ προσώπου ἐφαρμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐδωρήθη ὑπὸ Ἴω. Ἀπέργη.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἐταιρίας 216. Sybel 628.

525. Εἰκονιστικὴ γυναικεία κεφαλὴ φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Ἄκρον τῆς ῥινὸς ἀποκεκομμένον. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 635.

526. Εἰκονιστικὴ στεφανηφόρος κεφαλὴ βραχυπώγωνος καὶ μακροκόμου νεανικοῦ ἀνδρὸς, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ἐλλείπει τὸ ἄνω κρανίον, ὃ ἦτο πρόσθετον. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 611.

527. Γυναικεία κεφαλή μεγέθους ὀλίγον τι μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, ἡμιεξειργασμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Sybel 723.

528. Κεφαλή πωγωνοφόρος μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἔλλιπής τὸ ἀπὸ τοῦ πηγουνίου κάτω μέρος καὶ ἐφθαρμένη καὶ ἀποτετριμμένη τὸ πρόσωπον, ἐπιπεδωμένον ἔχουσα τὸ ἄνω κρανίον. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ.
Sybel 712.

529. Εἰκονιστικὴ κεφαλή ἀνδρὸς πωγωνοφόρου σπειροειδεῖ στεφάνῳ τὴν οὐλὴν κόμην ἐστεφανωμένου, μεγέθους φυσικοῦ καὶ τέχνης ῥωμαϊκῆς, ἀποτετριμμένη τὴν ῥίνα καὶ μέρος τοῦ προσώπου καὶ ἔλλιπής τὸ πηγούνιον. Μάρμαρον πύριον.
Sybel 721.

530. Πωγωνοφόρος κεφαλή, ἀρχαίζουσα ἐν μέρει ἰδίως τὴν διάταξιν τοῦ μακροῦ πώγωνος, μεγέθους φυσικοῦ καὶ τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων, ἔλλιπής τὸ ἄκρον τοῦ πώγωνος καὶ ἀποκερυσμένη καὶ ἀποτετριμμένη τὴν ῥίνα καὶ μέρος τοῦ λοιποῦ προσώπου. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 2280. Sybel 724.

531. Εἰκονιστικὴ κεφαλή ἀνδρὸς βραχυπώγωνος, ἀποκερυσμένη τὸ ἀριστερόν κρανίον καὶ ἀποτετριμμένη τὴν δεξιὰν παρεϊάν, μεγέθους φυσικοῦ καὶ τέχνης ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένα. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 360. Sybel 736.

532. Ὑπερμεγέθης γυναικεία κεφαλή τῶν καλῶν τῆς τέχνης χρόνων, ὡς φαίνεται, ἔλλιπής τὴν ῥίνα καὶ ὄλως

ἀποτετριμμένη καὶ κατεστραμμένη. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἐνθετοὶ.
Μάρμαρον πάριον.

Sybel 732.

533. Κεφαλὴ Ἀθηνᾶς μετὰ τοῦ λαιμοῦ καὶ προεξο-
χῆς πρὸς ἐνθεσιν τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος, ἡμιτελής. Φέρει
κράνος κορινθιακόν. Μέγεθος κατὰ τι μικρότερον τοῦ φυσικοῦ.
Μάρμαρον πάριον.

Heydemann 4. Sybel 711.

534. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ νεανίδος φυσικοῦ μεγέθους,
ἀποκεκρουσμένη τὴν ῥίνα καὶ βεβλαμμένη κατὰ τὸ πηγούνιον.
Περὶ τὴν κόμην ταινία. Τέχνη ῥωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον
πάριον. — Εὐρέθη ἐν Λέρνη τῆς Ἀργολίδος καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ
B. Δροσινουῦ.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 1596 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 139, 13).

535. Κολοσσιαία κεφαλὴ νεανίου ἐστεμμένη στεφάνῳ
ἐκ φύλλων κισσοῦ, εἰκονίζουσα ἴσως Διόνυσον, ἀντίτυπον ἔρ-
γου τῶν καλῶν τῆς τέχνης χρόνων. Ἐλλείπει ὁ δεξιὸς κρό-
ταφος· ρίς, μέρος τοῦ πηγουνίου καὶ ἀριστερὰ παρεῖα ἀποκε-
κρουσμένη. Μάρμαρον πάριον.

Sybel 725.

536. Εἰκονιστικὴ ἀνδρική κεφαλὴ φυσικοῦ μεγέθους,
καὶ κοινῆς ῥωμαϊκῆς τέχνης. Γένειον καὶ κόμη μόνον δεδη-
λωμένα δι' ἐσκαμμένων ἐν τῷ λίθῳ μικρῶν ὀπῶν· κόραι δε-
δηλωμένα. Μάρμαρον πάριον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ
Διονυσιακῷ θεάτρῳ.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἐταιρίας 797. Sybel 729.

537. Ἀνώτατον μέρος μικρᾶς τετραγώνου στήλης δι-
πλοῦ ἔρμου, ἧτοι δύο συμφυεῖς εἰκονιστικαὶ κεφαλαὶ μεγέ-
θους μικροτέρου τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ. Ἀμφότεραι εἶνε πωγω-

νοφόροι, καὶ ἡ μὲν διατηρεῖται σχετικῶς καλῶς, μόνον τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τοῦ κρανίου ἐλλείποντος, καὶ εἶνε φαλακρά, ὡς φαίνεται, ἡ δὲ διατηρεῖται κακῶς, ἐλλείποντος τοῦ ἄνω δεξιοῦ μέρους μέχρι τῆς ρινός, ἀποκεκρουσμένης καὶ ταύτης οὔσης. Ἀμφότεραι εἰκονίζουσι πιθανῶς δύο φιλοσόφους· κατὰ τὸν Helbig ἡ μὲν πρώτη, ἡ κάλλιον διατηρουμένη, εἶνε κεφαλή **Πλάτωνος**, ἡ δὲ δευτέρα **Πυθαγόρου**. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 670.— *Jahrb. d. arch. Inst.* I σ. 77 (Helbig).

538. Ἀνώτατον μέρος τετραγώνου στήλης διπλοῦ ἔρμου, ἥτοι δύο συμφυεῖς εἰκονιστικαὶ κεφαλαὶ πωγωνοφόροι ὁμοιάζουσαι κατὰ τι ταῖς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 537. Μέγεθος ἡμισυ περίπου τοῦ φυσικοῦ, τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὄφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πάριον.— Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις, περὶ τὴν Ἀκρόπολιν, ἐν ἔτει 1883.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3797.

539. Ἀνώτατον μέρος στήλης διπλοῦ ἔρμου τῆς τετραγώνου ἐργασίας, ἥτοι δύο συμφυεῖς κεφαλαὶ ὧν ἡ μὲν πωγωνοφόρος ἡ δὲ ἀγένειος, ἱκανῶς ἐφθαρμένη. Μέγεθος μικρότερον τοῦ φυσικοῦ, τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 737.

540. Ἀνδρική μακροπώγων κεφαλή ἀγαλματίου ὄλως ἐφθαρμένη. Μάρμαρον πάριον.— Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις, παρὰ τὴν Μητρόπολιν.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 278. Sybel 753.

541. Εἰκονιστικὴ γυναικεία κεφαλή μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ καὶ καλῆς ρωμαϊκῆς τέχνης, σωζομένη σὺν ὄλῳ τῷ λαιμῷ, δι' οὗ ἦτο ἐνθετος τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Κόμωσις περιεργος. Ὄφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Διατή-

ρησις καλλίστη, τῆς ρινὸς μόνον οὔσης ἀποκεκρουσμένης. Μάρμαρον πάριον ἐστιλβωμένον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν λεωφόρον Ὀλγας ἐν ἔτει 1889.

Εὐρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας 4544.

542. Ἀνώτατον μέρος στήλης διπλοῦ ἔρμου τοῦ τετραγώνου σχήματος, ἦτοι δύο ἐντελῶς ὅμοιοι πωγωνοφόροι κεφαλαὶ μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένοι τὴν ρῖνα. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εὐρετήριοι ἀρχ. Ἑταιρίας 2498. Sybel 3148.

543. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς βραχυκόμου καὶ λίαν βραχυπώγωνος, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ καὶ τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων κοινῆς, ἐλλιπῆς τὸ ὄπισθεν κρανίον καὶ ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα. Κόραι δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πάριον. — Ἐδωρήθη ὑπὸ Ἀλ. Ξακουστῆ.

Εὐρετήριοι ἀρχ. Ἑταιρίας 3482.

544. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀνδρὸς πωγωνοφόρου καὶ λίαν βραχυκόμου, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ ἐφαρμένη τὸ πρόσωπον, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων κοινῆς. Κόραι δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον; — Εὐρέθη ἐν Θήβαις ἐν ἔτει 1883.

Εὐρετήριοι ἀρχ. Ἑταιρίας 3794.

545. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ πωγωνοφόρου ἐν μέρει φαλακροῦ ἀνδρὸς, ἐλλιπῆς ὄλον τὸν λαιμὸν καὶ τὸ πηγούνιον, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ βεβλαμμένη τὸ μέτωπον, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ καὶ τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων κοινῆς. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐδωρήθη ὑπὸ Ἀλ. Ξακουστῆ.

Εὐρετήριοι ἀρχ. Ἑταιρίας. 3481.

546. Εἰκονιστικὴ γυναικεία κεφαλὴ, ἐλλιπῆς τὸν ὄλον

λαιμόν, αποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ βεβλαμμένη τὸ μέτωπον, τὸ πηγούνιον, τὸ κάτω χεῖλος καὶ τὰ ὄτα, μεγέθους φυσικοῦ καὶ τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων κοινῆς. Μάρμαρον πάριον.

547. Εἰκονιστικὴ γυναικεία κεφαλὴ ἑλλιπῆς τὸ κάτω μέρος ἀπὸ τοῦ μέσου πρὸς τῆς κάτω σιαγόνας καὶ βεβλαμμένη κατὰ τὸ ἄκρον τῆς ρινός καὶ τὴν δεξιὰν παρεῖαν, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὅφρῦς δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πάριον. — Προέρχεται ἐκ Σμύρνης.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας. 4246.

548. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρὸς ἑλλιπῆς μέρος τοῦ ἀριστεροῦ κρανίου σὺν τῷ μετώπῳ καὶ τῷ ὀφθαλμῷ, αποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ βεβλαμμένη τὸ πηγούνιον καὶ τὴν δεξιὰν παρεῖαν, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον (;). — Ἐδωρήθη ὑπὸ Κ. Δαμιράλη.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4059.

549. Κεφαλὴ νεάνιδος, ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου ἴσως προερχομένη, ἑλλιπῆς μέρος τῆς ρινός, ὃ ἦτο πρόσθετον, καὶ βεβλαμμένη τὸ πηγούνιον, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.

550. Γυναικεία κεφαλὴ ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ τὸ κάτω χεῖλος καὶ ἐφθαρμένη τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ προσώπου, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ἑλληνικῶν χρόνων. Περὶ τὴν κόμην ταινία. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Θήβαις ἐν ἔτει 1883.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3795.

551. Εἰκονιστικὴ γυναικεία κεφαλὴ ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ ἐφθαρμένη τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ προσώπου, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων κοινῆς.

Κόραι δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ευρέθη ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Ἀσκληπιείῳ ἐν ἔτει 1878.

Ευρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 3270. Sybel 3279.

552. Κολοσσιαία γυναικεία κεφαλή ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα καὶ τὰ χεῖλη καὶ ὅλως ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον. Μάρμαρον πάριον. — Ευρέθη ἐν Δήλῳ σὺν τῇ ὑπ' ἀρ. 429 ἐν ταῖς ὑπὸ Homolle ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς.

553. Ἀνδρική πωγωνοφόρος κεφαλή προερχομένη πιθανῶς ἐξ ἐπιτυμβίου ναΐδιοσχήμου μνημείου, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα. Μέγεθος μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Μάρμαρον πεντελήσιον.

554. Εἰκονιστικὴ κεφαλή ἀνδρὸς πωγωνοφόρου, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα καὶ βεβλαμμένη τὸ πρόσωπον, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον. — Ευρέθη ἐν Ἀθήναις καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Κυριακοῦ. Ευρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 2230. Sybel 734.

555. Κεφαλή νεανίου φυσικοῦ μεγέθους, ἐλλειπῆς τὸ ὄπισθεν μέρος καὶ ἐφθαρμένη τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ προσώπου. Τύπος ἐλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον. Sybel 707(;). Kekulé 86.

556. Εἰκονιστικὴ κεφαλή ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρὸς μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα καὶ βεβλαμμένη κατὰ τὸ πηγούνιον. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πάριον. — Προέρχεται ἐκ Σμύρνης.

Ευρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 4105.

557. Γυναικεία κεφαλή θεάν τινα (Ἥραν ;) εἰκονίζουσα, ἐλλειπῆς τὸ ἄνω καὶ ὄπισθεν κρανίον, ὃ ἦτο ἀποκεκομμένον, τὸν ὅλον λαιμὸν μετὰ μέρος τῆς σιαγόνης καὶ τὴν ρίνα. Μέγεθος ὑπερφυσικόν. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον.

558. Κεφαλή νεανίου (οὐχὶ Ἀθηναῖς, ὡς ὁ Sybel φρονεῖ) κορυθοφόρος ὅλως ἐφθαρμένη καὶ ἀποτετριμμένη. Μέγεθος μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Μάρμαρον πάριον. — Ἀγνώστου προελεύσεως.

Εὑρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 606. Sybel 714.

559. Εἰκονιστικὴ κεφαλή νεανίου ἐλλιπῆς τὸν ὅλον λαιμὸν καὶ ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ τὴν ἀριστερὰν παρεϊάν, μεγέθους κατὰ τι μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις. ἐν τῷ διονυσιακῷ θεάτρῳ.

Εὑρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 727. Sybel 715.

560. Γυναικεία κεφαλή μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ βεβλαμμένη κατὰ τὸ μέτωπον. Τύπος ἐλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εὑρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 2393. Sybel 3216.

561. Πωγωνοφόρος κεφαλή μεγέθους $\frac{1}{3}$ περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ ἐφθαρμένη τὸ ὅλον πρόσωπον. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εὑρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 4012.

562. Κεφαλή λίαν βραχυπώγωνος καὶ βραχυκόμου ἀνδρὸς μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, ἀπесπασμένη ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Πώγων καὶ πρόσωπον οὐχὶ ἐντελῶς ἐξεργασμένον. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ.

Εὑρετήριο Γεν. Ἑφορείας 3170. Sybel 3002.

563. Εἰκονιστικὴ γυναικεία κεφαλή ἱκανῶς ἐξιδανικευμένα ἔχουσα τὰ γνωρίσματα, ἀποκεκρουσμένη τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ μετώπου μετὰ μέρους τῆς παρεϊᾶς, μεγέθους φυσι-

κοῦ, τέχνης ἑλληνικῶν ἴσως χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.
— Εὐρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3247. Sybel 3098.

364. Γυναικεία κεφαλή θεάν τινα εἰκονίζουσα, μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἔχουσα τὴν κόμην ταινία διαδεδεμένην, βεβλαμμένη τὴν ρῖνα καὶ τὸ πηγούνιον. Ὑπὲρ τὸ μέτωπον ὀπὴ πρὸς προσάρτησιν κοσμημάτων τινος. Τέχνη ἑλληνικῶν ἴσως χρόνων. Μάρμαρον πάριον. — Εὐρέθη ἐν Σικυῶνι καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ Α. Μπαλαῶ.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 383 (Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 6, 3.).

365. Προσωπὶς Σεληνόμορφος ἐστεφανωμένη στεφάνῳ κισσοῦ, μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ. Προέρχεται ἐκ ὑδρορροῆς περιφεροῦς μικροῦ οἰκοδομήματος. Λίθος πῳρινος. Sybel 746.

366. Εἰκονιστικὴ γυναικεία κεφαλή βεβλαμμένη τὴν ρῖνα καὶ τὸ πηγούνιον, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῆς. Ὅφρυς καὶ κόραι δεδηλωμένα. Μάρμαρον ὡσεὶ πάριον. — Εὐρέθη ἐν Πελοποννήσῳ.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3262. Sybel 3093.

367. Γυναικεία κεφαλή πεπλοφόρος ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ μέρος τοῦ πηγουνίου, μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον. Εὐρέθη ἐν Θεσπιαῖς, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ἐνεργηθείσαις ὑπὸ Jamot.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 1601 (Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 140, 18).

368. Γυναικεία κεφαλή πεπλοφόρος ἐξ ἀναγλύφου ἀπεσπασμένη, μεγέθους μικροῦ φυσικοῦ, ἱκανῶς ἐφθαρμένη. Εὐρέθη σὺν τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 567 ἐν Θεσπιαῖς.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 1601 (Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 140, 18).

569. Κεφαλή Ἀπόλλωνος (;) τὸ κάτω μέρος σωζομένη, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης καλῆς ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη παρὰ τὴν βορείαν πλευρὰν τοῦ περιβόλου τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὀλυμπείου.

Ἐρετ. Γεν. Ἐφορείας 310 (Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 13, 32).

570. Γυναικεία κεφαλή ἐστεμμένη κισσῶ, καὶ διαδεδεμένη ταινία, μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων. Ἐπὶ τοῦ κρανίου σώζεται μέρος τῆς δεξιᾶς χειρός, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι ἡ κεφαλή αὕτη προέρχεται ἴσως ἐξ ἀγάλματος Μαινάδος ἐπαναπαυομένης. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις πρὸς βορρᾶν τοῦ περιβόλου τοῦ Ὀλυμπείου.

Ἐρετ. Γεν. Ἐφορείας 1592 (Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 138, 9).

571. Γυναικεία κεφαλή ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα, τὰ χεῖλη καὶ τὸ πηγούνιον, σωζομένη σὺν τῷ λαιμῶ δι' οὗ ἦτο ἔνθετος τῷ κορμῶ τοῦ ἀγάλματος. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις, πρὸς βορρᾶν τοῦ περιβόλου τοῦ Ὀλυμπείου.

Ἐρετ. Γεν. Ἐφορείας 575 (Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 98, 4).

572. Εἰκονιστικὴ πωγωνοφόρος κεφαλή ἀποκεκρουσμένη ἐν μέρει τὴν ρίνα καὶ τὸν πύγωνα, μεγέθους ὑπερφυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ Ν. Ἀργυροῦ.

Ἐρετ. Γεν. Ἐφορείας 566 (Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 74, 4).

573. Εἰκονιστικὴ κεφαλή βραχυπύγωνος καὶ βραχυκόμου ἀνδρός, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων. Ρις ἀποκεκρουσμένη. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι.

Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εύρέθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ὁδὸν Σοφοκλέους ἐν τῇ ἀνορύξει θεμελίων οἰκίας Βροντήση.

Εύρετ. Γεν. Ἐφορείας 1591 (Ἄρχ. Δελτίον 1890, 138, 8).

574. Μικρομεγέθης πωγωνοφόρος κεφαλὴ Πανὸς μετὰ μέρους τοῦ στήθους, ἡμικατέργαστος. Ὅλον ὕψος 0,24. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εύρέθη ἐν Ἀθήναις σὺν τῇ ὑπ' ἀρ. 573.

575. Ἄνω μέρος μικρᾶς κεφαλῆς Διονύσου (;) μετὰ διαδήματος. — Εύρέθη ἐν Ἀθήναις σὺν τῇ ὑπ' ἀρ. 573.

576-577. Δύο πωγωνοφόροι κεφαλαὶ μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἐξ ἐπιτυμβίων μνημείων ἴσως προερχόμενοι, λίαν ἐφθαρμένοι καὶ ἀποτετριμμένοι. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. Εύρέθησαν ἐν Ραμνοῦντι ἐν ἔτει 1879.

Εύρετ. ἀρχ. Ἐταιρίας 3314, 3315 — Sybel 3107, 3108.

578. Κεφαλὴ νεάνιδος προερχομένη ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης καλῶν ἐλληνικῶν χρόνων. Ρις ἐν μέρει ἀποκεχρυσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

579. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀγενείου νεανικοῦ ἀνδρός, μεγέθους φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων, ἐλλιπὴς τὸ ὀπίσθεν μέρος καὶ ἀποκεχρυσμένη ἐν μέρει τὴν ρίνα. Κόραι τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκεῖτο ἐν τῷ παρὰ τὴν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἄνοδον οἰκίσκῳ.

Sybel 4129.

580. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ ἀνδρός πωγωνοφόρου ἐλλιπὴς τὸ ἀριστερὸν ἥμισυ μέρος, σωζομένη σὺν τῷ λαιμῷ, δι' οὗ ἦτο ἐνθετος τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος, μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένοι, ρις ἀποκεχρυσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 717.

581. Εἰκονιστικὴ πωγωνοφόρος **κεφαλή** μόνον κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ προσώπου σωζομένη. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη κατὰ τὴν μεσημβρινὴν ὑπώρειαν τῆς Ἀκροπόλεως ἐν τῷ καλουμένῳ Σερπεντσέ.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 3266.

582. Εἰκονιστικὴ πωγωνοφόρος **κεφαλή** μόνον τὸ πρόσωπον σωζομένη. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὅφρυς καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Ἡ κεφαλή αὕτη ἔχει ὁμοιότητά τινα, ἰδίως ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τοῦ πώγωνος, πρὸς τὰς ὑπ' ἀρ. 580 καὶ 581. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν ταῖς ὑπ' ἐμοῦ ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 4148.

583. Πωγωνοφόρος **κεφαλή** Διὸς ἢ Ἀσκληπιοῦ, μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, τέχνης μεταγενεστέρων ρωμαϊκῶν χρόνων. Ρις ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πάριον. Προέρχεται ἐκ κατασχέσεως γενομένης ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1888.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 614.

584. **Κεφαλή** μικρᾶς νεάνιδος ἐφθαρμένη καὶ ἀποτετριμμένη τὸ πρόσωπον, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων κοινῆς. Τὴν κόμην περιθέει ταινία ἐν εἶδει στεφάνης. Μάρμαρον πάριον (;). — Εὐρέθη ἐν Κορινθίᾳ.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 61.

585. Εἰκονιστικὴ πωγωνοφόρος **κεφαλή** ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα καὶ ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον, μεγέθους μικροῦ φυσικοῦ, τέχνης ρωμαϊκῶν χρόνων. Λίθος βοιωτικὸς κεκρυσταλῶμενος προσλαβὼν ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἀτμοσφαιράς

ὄψιν πώρου. — Εὐρέθη ἐν ταῖς ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς διὰ τοῦ M. Holleaux ἐνεργηθείσαις ἀνασκαφαῖς ἐν Πτώφ Βοιωτίας, ἐν ἔτει 1885.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 244 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1885 σ. 22, 48).

386. Κεφαλή μικροῦ παιδὸς ὄλως ἀποτετριμμένη καὶ ἐφθαρμένη. — Εὐρέθη σὺν τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 585.

387. Κεφαλή μικρᾶς νεάνιδος ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα, ἀπεσπασμένη, ὡς φαίνεται, ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 672.

388. Πωγωνοφόρος κεφαλή φυσικοῦ μεγέθους ἀποκεκομμένη ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου ἑλληνικῶν χρόνων. Ρῖς ἀποκεκρουσμένη. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ἀνόρουξιν τῆς ὑπονόμου Βάθειας, ἐν ἔτει 1886.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 294 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 10, 23).

389. Εἰκονιστικὴ πωγωνοφόρος κεφαλή ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον καὶ ἀποκεκρουσμένη τὸ μέτωπον. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος τῆς Ἀκροπόλεως ἐν τοῖς θεμελίοις οἰκίας πρώην Βαρύκα.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 313 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1886 σ. 14, 35).

390. Εἰκονιστικὴ πωγωνοφόρος κεφαλή μεγέθους μεγάλου φυσικοῦ, ἀπεσπασμένη, ὡς φαίνεται, ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ὑπαπαντῆς ἀπέναντι τῆς οἰκίας Π. Δράκαρη.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 251 (*Ἀρχ. Δελτίον* σ. 1885 23, 55).

391. Γυναικεῖα κεφαλή μεγέθους ὀλίγον τι μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ ὄλως ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον, ἀπεσπασμένη, ὡς φαίνεται, ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου. Μάρμαρον πεντελήσιον. —

Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν ὁδῷ Καλαμιώτου, κατὰ τὴν ἀνόρυξιν θεμελιῶν οἰκίας ἀδελφῶν Μενιδιάτου, ὑφ' ὧν καὶ ἐδωρήθη.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 237 (Ἀρχ. Δελτίον 1885 σ. 19, 35).

592. Μικρομεγέθης κεφαλή νεανίου στεφανηφόρος, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ τὸ πηγούνιον. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ὁδὸν Μουσῶν καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ Ἐρ. Σχλίεμαν.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 572. (Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 97, 3).

593. Μικρὰ κεφαλή νεανίου ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ τὸ πηγούνιον. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις, πρὸς βορρᾶν τοῦ περιβόλου τοῦ Ὀλυμπείου, ἐν ἀνασκαφαῖς τῆς Γεν. Ἐφορείας.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 310^α (Ἀρχ. Δελτίον 1886 σ. 13, 33).

594. Πωγωνοφόρος κεφαλή μεγέθους μικροτέρου τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ κρανίου. Ἦτο κεκλιμένη πρὸς τὸν δεξιὸν ὤμον καὶ ἔφερε περὶ τὴν κόμην ταινίαν· προέρχεται δέ, ὡς φαίνεται, ἐξ ἀγάλματος ἀθλητικοῦ ἀνδρὸς νικήσαντος ἐν τινι ἀγῶνι, ἐν ἐξιδανικευμένη μορφῇ εἰκονιζομένου. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων, ἀξία λόγου. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκειτο ἐν ἔτει 1885 ἐν τινι τῶν τραπεζοειδῶν ἐρμαρίων τοῦ Μουσείου, προέρχεται δὲ εἴτε ἐξ Ὀλυμπίας εἴτε ἐκ τοῦ Ἀθήνησιν Ὀλυμπείου, διότι ἐπὶ τοῦ λίθου σώζονται ἡμιεξηλειμμένα διὰ μολυβδίδος γεγραμμένα γράμματα *Ολυμπ.*

595. Κεφαλή Σατύρου μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα τὸ πηγούνιον καὶ τὴν ἀριστερὰν παρεϊάν. Φέρει στέφανον ἐκ κλάδων δένδρου καὶ ἔχει ὦτα αἰγός· ὑπὲρ τὸ μέτωπον δὲ ἐκφύονται δύο μεγάλα κέρατα οὔτως, ὥστε ἡ κεφαλή δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς κεφαλή Πανίσκου. Αἱ ὀφρῦς εἶνε πλαστικῶς δεδηλωμέναι. Τέχνη ἀβεβαίων

χρόνων. Μάρμαρον πάριον. — Εύρέθη ἐν Κισάμῳ τῆς Κρήτης καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας.

Εὔρετήριον Ἀρχ. Ἑταιρίας 4239.

596. Κεφαλή κορασίου ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα καὶ ἐφθαρμένη τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ μαρμάρου. Ὑψος τοῦ προσώπου 0,11. Μάρμαρον πάριον (;).

597. Πεπλοφόρος κεφαλή νεάνιδος μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη τὸ ἄκρον τῆς ρινός. Προέρχεται ἐξ ὄλως ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Τέχνη καλὴ ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.

598. Εἰκονιστικὴ κεφαλή μικροῦ νεανίου βεβλαμμένη κατὰ τὴν ρίνα καὶ τὸ πηγούνιον, κοινῆς ρωμαϊκῆς τέχνης. Ὅφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένα. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ὑψος τοῦ προσώπου 0,13.

599. Μικρὰ κεφαλή Σατύρου ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα, τὸ πηγούνιον καὶ τὴν δεξιὰν παρεϊάν, ἀκατέργαστος τὸ ἀριστερόν μέρος. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ὑψος τοῦ προσώπου 0,09.

600. Πωγωνοφόρος ταινία ἀναδεδεμένη τὴν κόμην κεφαλή, ἀποκεκομμένη ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου, ὡς φαίνεται, ἀναγλύφου, ἐφθαρμένη τὴν ρίνα καὶ τὸν πώγωνα. Μέγεθος μικρότερον σχεδὸν τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ, τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

601. Κεφαλή Ἀθηνᾶς, κορυθοφόρος, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα, τὸ πηγούνιον καὶ τὴν ἀριστερὰν παρεϊάν. Μέγεθος μικρότερον τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

602. Κεφαλή μικροῦ νεανίου ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ τὸ πηγούριον. Καλὴ τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

603. Πωγωνοφόρος κεφαλή ἔχουσα ταινίαν περὶ τὴν κόμην, μεγέθους ἡμίσεος τοῦ φυσικοῦ, τέχνης ἐλληνικῶν χρόνων. Εἶνε ἀπεσπασμένη ἐξ ἐκτύπου ἀναγλύφου, ἐν νεωτέροις δὲ χρόνοις εἶχε προσκολληθῆ διὰ σιδηρᾶς περόνης εἰς τοῖχόν τινα, ὡς φαίνεται. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

604-605. Δύο μικραὶ κεφαλαὶ ἀπεσπασμέναι ἐξ ἀναγλύφων, ἡ μὲν ὑπ' ἀρ. 604 ἀνδρική πωγωνοφόρος, ἡ δὲ ὑπ' ἀρ. 605 γυναικεία. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

606-607. Δύο μικρομεγέθεις γυναικείαι κεφαλαὶ ἐξ ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων ἀποκεκομμέναι. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

608. Πωγωνοφόρος δεξιὰ ἐστραμμένη κεφαλή ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον, ἀποκεκομμένη ἐξ ἐπιτυμβίου, ὡς φαίνεται, ἀναγλύφου. Μέγεθος μικρότερον τοῦ φυσικοῦ, τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

609. Πωγωνοφόρος κεφαλή, ἡμικατέργαστος, μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ. Μάρμαρον πάριον.—Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

610. Κεφαλή νεανίου, ἐφθαρμένη. Τέχνη καλή. Μάρμαρον πάριον.—Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

611. Κεφαλή μικροῦ παιδὸς ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα

καὶ βεβλαμμένη πολλαχού τοῦ προσώπου. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

612. Γυναικεία κεφαλὴ ἐφαρμένη καὶ ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα καὶ τὴν ἀριστερὰν παρειάν. Μέγεθος μικρότερον τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ. Μάρμαρον πάριον. — Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

613. Γυναικεία κεφαλὴ μικροῦ ἀγαλματίου φέρουσα πόλον. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

614. Κεφαλὴ μικροῦ ἀγαλματίου Ἐλεσφόρου κεκαλυμμένη τῷ συνήθει ἐπιβλήματι, ὃ φέρει ὁ θεὸς οὗτος. Σώζεται μετὰ μέρους τῶν ὀπισθίων τοῦ ἀγαλματίου. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

615. Κεφαλὴ ἀγαλματίου Πανὸς κοινῆς τέχνης. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις πρὸς βορρᾶν λεωφόρου Ὀλγας.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4537.

616. Μικρὰ κεφαλὴ κορασίου κοινῆς τέχνης. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4366.

617. Μικρὰ κεφαλὴ ἀγενείου ἀνδρὸς κοινῆς τέχνης. Κατὰ τὸ δεξιὸν πλάγιον συμφυῆς ὄγκος μαρμάρου ἡμικατέργαστος. Μάρμαρον πάριον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις πρὸς βορρᾶν λεωφόρου Ὀλγας.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4617.

618. Κεφαλὴ νεανίου ἀπεσπασμένη ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἴσως ἀναγλύφου, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα καὶ τὸ πηγού-

νιον. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὑψος τοῦ προσώπου 0,12. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2395.

619. Πωγωνοφόρος κεφαλή φυσικοῦ μεγέθους ἀποκεκομμένη ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα καὶ ἐφθαρμένη τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ προσώπου. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

602. Κεφαλή νεάνιδος (Νίκης;) φυσικοῦ μεγέθους, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα καὶ βεβλαμμένη τὸ πηγούνιον καὶ μέρος τοῦ κρανίου. Περὶ τὴν κόμην καὶ τὸ μέτωπον ταινία· ἐπὶ δὲ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ κρανίου ὀπὴ πρὸς ἔνθεσιν κόσμου τινός. Τέχνη ἑλληνικῶν πιθανῶς χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας. 3239.

621. Πωγωνοφόρος κεφαλή μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα καὶ μέρος τοῦ πώγωνος καὶ ἑλλιπὴς τὸ ὄπισθεν κρανίου. Φέρει εὐρὺ διάδημα, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι εἰκονίζει ἴσως ἱερέα τινὰ ἐν ἐξιδανικευμένη μορφῇ. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

622. Πωγωνοφόρος κεφαλή φυσικοῦ μεγέθους, παρεμφερῆς τὴν μορφήν καὶ τὸ διάδημα τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 621. Ρῖς καὶ πώγων ἀποκεκρουσμένος, πρόσωπον πολλαχοῦ ἐφθαρμένον. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἔνθετοι. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐχειτο ἐν ἔτει 1885 ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου.

623. Κεφαλή βαρβάρου τινός, μακροκόμου καὶ ἀγενείου, παραγναθίδας μόνον ἔχοντος ἀνδρός, ἀποτετριμμένη τὴν ρίνα καὶ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ προσώπου. Κόραι τῶν ὀφθαλμῶν

δεδηλωμένοι. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

624. Γυναικεία κεφαλὴ μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους ἀποτετριμμένη τὴν ρίνα καὶ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ προσώπου, ἔχουσα στρόφιον περὶ τὴν κόμην. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἐνθετοί. Τέχνη ἑλληνικῶν ἴσως χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις, παρὰ τὸ Δίπυλον.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 2049.

625. Εἰκονιστικὴ γυναικεία κεφαλὴ φυσικοῦ μεγέθους ἑλλιπῆς ὅλον τὸν λαιμόν, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα καὶ βεβλαμμένη πολλαχοῦ τοῦ προσώπου. Κόμωσις λίαν περιέργος. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πάριον (:). — Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

626. Εἰκονιστικὴ στεφανηφόρος κεφαλὴ πωγωνοφόρου γεροντικοῦ ἀνδρὸς μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἐφθαρμένη καὶ ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ πώγωνος. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον ἄγνωστον. — Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

627. Πρόσωπον κεφαλῆς **Μεδούσης**, ὑπερφυσικοῦ μεγέθους. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1831.

Πιττάκης 178.

628-630. Τρία πρόσωπα κεφαλῶν **Μεδούσης** ἑλλιπῆ ἕκαστον κατὰ τὸ ἥμισυ περίπου μέρος, παρεμφερῆ τῶ ἐν τῶ προηγούμενῳ ἀριθμῷ 627. Μέγεθος ὑπερφυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον.

631. Τραγικὴ **προσωπὶς** ὑπερφυσικοῦ μεγέθους σὺν ὄλῃ τῇ κεφαλῇ. Ἦτο προσκεκολλημένη τοίχῳ τινί. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 2392.

632. Κολοσσιαία εικονιστική κεφαλή ἀνδρὸς βραχυπώγωνος ἀποκεκρουσμένη τὸ ἄκρον τῆς ρινὸς καὶ ἐλλιπῆς τὸ ὄλον σχεδὸν μέχρι τοῦ λαιμοῦ ὅπισθεν μέρος. Ὅφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένα. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον νησιωτικόν (;). — Εὐρέθη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τῆς Ἀγορᾶς Ἀθηνῶν, ἐν ἔτει 1885.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 4182.

633. Εἰκονιστική κεφαλή ἀγενείου καὶ βραχυκόμου ἀνδρὸς ἐφαρμένη τὸ πρόσωπον, ἐνθετος οὔσα τὸ πάλαι τῶ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη κοινὴ ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.

634. Εἰκονιστική κεφαλή ἀνδρὸς λίαν βραχυγενείου, ἐλλιπῆς ὄλον τὸν λαιμὸν καὶ τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ κρανίου. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὅφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένα. Μάρμαρον πεντελήσιον.

635. Εἰκονιστική κεφαλή πωγωνοφόρου ἀνδρὸς λίαν βραχυκόμου, ἀποκεκρουσμένη τὸ ἄκρον τῆς ρινὸς καὶ ἐλλιπῆς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ κρανίου. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὅφρῦς καὶ κόραι δεδηλωμένα. Μάρμαρον πεντελήσιον.

636. Εἰκονιστική κεφαλή ἀνδρὸς βραχυκόμου καὶ λίαν βραχυπώγωνος, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ βεβλαμμένη τὸ πηγούνιον καὶ τὸ μέτωπον. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Κόραι τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμένα. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 3464.

637. Πωγωνοφόρος κεφαλή φυσικοῦ μεγέθους ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου προερχομένη. Τέχνη ἐλληνικῶν

χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εύρέθη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀσκληπείου, ἐν ἔτει 1878.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 3275.

638. Κεφαλή ἀγενείου ἀνδρὸς φυσικοῦ μεγέθους, ἑλλιπῆς τὸ δεξιὸν πλάγιον, ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου, ὡς φαίνεται, προερχομένη. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 4055.

639. Εἰκονιστικὴ στεφανηφόρος κεφαλή ἀνδρὸς βραχυπύγωνος καὶ βραχυκόμου, ἑλλιπῆς τὸ ὀπισθεν μέρος καὶ ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ μετώπου. Μέγεθος φυσικόν, τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀσκληπείου, ἐν ἔτει 1878.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 3276.

640. Κεφαλή Καρυάτιδος φυσικοῦ μεγέθους, ἐφθαρμένη κυρίως τὸ πρόσωπον. Φέρει ἐνώτια ἔχοντα σχῆμα ρόδακος πλαστικῶς δεδηλωμένου. Ὁ ἐπὶ τοῦ κρανίου ὑψηλὸς κάλαθος εἶνε κεκοσμημένος ἀναγλύφους εἰς τρεῖς ζώνας διηρημένοις· καὶ τὴν μὲν κάτω ζώνην ἀποτελεῖ ἀστράγαλος, τὴν μεσαίαν σειρὰ ροδάκων καὶ τὴν ἄνω ἀνθέμια. Ἐν τοῖς ὀπιθίοις σώζεται μέρος συμφυοῦς παραστάδος, ἄνω δὲ ὑπάρχει ὀπή πρὸς σύνδεσιν τοῦ ὑπερκειμένου ἀρχιτεκτονικοῦ μέλους, ἧ Καρυάτις διὰ τῆς συμφυοῦς αὐτῆ παραστάδος τὸ πάλαι ὑπεβάσταζε. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Heydemann 62. Sybel 726.

641. Γυναικεία κεφαλή φέρουσα πόλον, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα καὶ ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον. Μέγεθος φυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου.

642-643. Τέσσαρες γυναικεῖαι κεφαλαὶ μεγέθους

μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένοι τὴν ρίνα. — Ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου. Μάρμαρον πεντελήσιον.

646-647. Δύο γυναικεῖαι κεφαλαὶ μεγέθους φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένοι τὴν ρίνα καὶ ἐφαρμένοι τὸ πρόσωπον. — Ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου.

648. Γυναικεῖα κεφαλὴ ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα καὶ τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ προσώπου. — Ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου.

649. Κεφαλὴ νεανίου μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου προερχομένη, ἰκανῶς ἐφαρμένη. Ἐπὶ τοῦ κρανίου σώζοντα: οἱ δάκτυλοι τῆς ἀριστερᾶς χειρός. Ὁ νεανίας ἄρα, ἐν στάσει πενθοῦντος εἰκονιζόμενος, εἶχε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω κεκλιμένην ἀκουμῶν αὐτὴν ἐπὶ τῆς κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένης ἀριστερᾶς χειρός. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου.

650. Εἰκονιστικὴ στεφανηφόρος κεφαλὴ λίαν βραχυπύγωνος ἀνδρός, μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα καὶ μέρος τοῦ πύγωνος καὶ ἐφαρμένη τὸ πρόσωπον. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις, παρὰ τὸ Βαρβάκειον, ἐν ἔτει 1882.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 3660.

651. Πωγωνοφόρος κεφαλὴ μικροῦ φυσικοῦ μεγέθους ἐξιδανισμένα ἔχουσα ἐν μέρει τὰ γνωρίσματα, ὥσπερ αἱ ἐξ ἐπιτυμβίων μνημείων προερχόμεναι, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα καὶ βεβλαμμένη τὸ πρόσωπον. Τέχνη ἑλληνικῶν, ὡς φαίνεται, χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη, κατὰ σημείωσιν γεγραμμένην ἐπὶ τοῦ λίθου, ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1881.

652. Κεφαλὴ νεανίδος φυσικοῦ σχεδὸν μεγέθους, ἀπο-

κεκρουσμένη τὴν ρίνα. Προέρχεται ἐξ ὄλως ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου.

653. Κεφαλὴ νεάνιδος μεγέθους μικροτέρου κατὰ τὸ τοῦ φυσικοῦ, ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου προερχομένη, ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων. — Ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου.

654. Κεφαλὴ μικροῦ κορασίου ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα, κοινῆς τέχνης. Ὑψος τοῦ προσώπου 0,11. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου.

655. Κεφαλὴ μικροῦ παιδὸς ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα καὶ ἐφθαρμένη τὸ πρόσωπον, οὐχὶ ἐντελῶς ἐξεργασμένη τὴν κόμην. Τέχνη κοινή. Ὑψος τοῦ προσώπου 0,12, Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ, ἐν ἔτει 1879.

• Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 3205.

656. Πεπλοφόρος κεφαλὴ νεάνιδος μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα, προερχομένη, ὡς φαίνεται, ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

657. Γυναικεία πεπλοφόρος κεφαλὴ μεγέθους ἡμίσεος περίπου τοῦ φυσικοῦ, προερχομένη ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου, ἐφθαρμένη πολλαχοῦ τοῦ προσώπου καὶ ἀποκεκρουσμένη τὴν ρίνα. Τέχνη ρωμαϊκῶν, ὡς φαίνεται, χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον.

658. Εἰκονιστικὴ κεφαλὴ νεανικοῦ ἀνδρὸς φυσικοῦ μεγέθους, σωζομένη μόνον τὸ πρόσωπον καὶ μέρος τοῦ κρανίου. Κόμη λίαν βραχεῖα, πώγων μόλις δεδηλωμένος δι' ἔγκε-

χαραγμένων ἐν τῷ λίθῳ ὀπῶν. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 3267. Sybel 2909.

659. Ἡμικατέργαστος **προτομὴ** (τὸ ἀπὸ τοῦ στήθους ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος) μικροῦ παιδός, κορασίου ἴσως. Ὑψος τοῦ προσώπου 0,11. Μάρμαρον πεντελήσιον.

660. Κορυθοφόρος κεφαλὴ Ἀθηνᾶς ἐκ πωρίνου λίθου, ὅλως ἀκατέργαστος τὸ ὀπισθεν μέρος. Μέγεθος μικρότερον τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ. Τέχνη κοινή.

661. Στεφανηφόρος γυναικεία **κεφαλὴ** φυσικοῦ μεγέθους, ὅλως ἀποκεκρουσμένη τὸ πρόσωπον, παρεμφερῆς τῇ ὑπ' ἀρ. 470 ἐξ Ἐλευσίνος κεφαλῆ. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου.

662. Εἰκονιστικὴ γυναικεία **κεφαλὴ** φυσικοῦ μεγέθους, ἐλλιπῆς ὅλον τὸ κρανίον, σωζομένη σὺν τῷ λαιμῷ, δι' οὗ ἦτο ἐνθετος τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Ὀφθαλμοὶ καὶ κόραι δεδηλωμένοι. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 4008.

663. Εἰκονιστικὴ **κεφαλὴ** μακροπώγωνος ἀνδρός μεγέθους μικροτέρου τοῦ ἡμίσεος φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη ἐν μέρει τὴν ρίνα, σωζομένη σὺν ὅλῳ τῷ λαιμῷ, δι' οὗ ἦτο ἐνθετος τῷ κορμῷ τοῦ ἀγάλματος. Ἡ ταινία διαδεδεμένη κόμη εἶνε διατεταγμένη εἰς μακροὺς κατὰ τὸ μέσον τοῦ κρανίου χωριζομένους καὶ περὶ αὐτὸ βαίνοντας βοστρύχους. Τέχνη ἐλληνικῶν ἴσως χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Τόπος εὐρέσεως ἄγνωστος.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 2148. Sybel 777 (Πλάτων;).

664. Πωγωνοφόρος **κεφαλὴ** μεγέθους μικροτέρου τοῦ

ἡμίσεος φυσικοῦ, ἐφαρμένη τὸ πρόσωπον. Τύπος Ἀσκληπιοῦ ἢ Διός. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων, κοινή. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

665. Κεφαλὴ ἐφήβου ἐξ ἐκτύπου ἐπιτυμβίου (;) ἀναγλύφου προερχομένη, ἐλλιπὴς τὸ ἀπὸ τοῦ στόματος κάτω μέρος. Μέγεθος σχεδὸν φυσικόν, τέχνη καλή. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

666. Τεμάχιον πλακὸς κατὰ τὸ ἄνω μέρος, πρὸς τὰ ἔμπρὸς, κυρτουμένης, ἐφ' ἧς σώζεται ἐκτύπως ἀναγεγλυμμένη ἀγένειος κεφαλὴ **Σατύρου**, μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ (ὕψος τοῦ προσώπου 0,13) καὶ ὑπὲρ αὐτὴν κόσμημά τι, οἶονεὶ ταινίαι κεκομβωμένα. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελῆσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 873. Sybel 760.

667. Κεφαλὴ **Πανός** μεγέθους $\frac{1}{3}$ περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη μικρὸν τὸν πώγωνα καὶ τὴν ρῖνα. Κόραι τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμένα. Μάρμαρον πεντελῆσιον. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

Sybel 767.

668. Κεφαλὴ Πανός μεγέθους $\frac{1}{4}$ περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη τὸ ἔμπροσθεν τοῦ πώγωνος. Μάρμαρον πεντελῆσιον. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

669. Κεφαλὴ νεανικοῦ **Σατύρου** μεγέθους $\frac{1}{5}$ περίπου τοῦ φυσικοῦ ἀποκεκρουσμένη τὸ ἀριστερὸν μέρος καὶ τὴν ρῖνα. Κόραι τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμένα. Τέχνη κοινή. Μάρμαρον πεντελῆσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἑταιρίας 3039.

670. Κεφαλὴ **Σεράπιδος** μεγέθους $\frac{1}{4}$ περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἀποκεκρουσμένη τὴν ρῖνα. Ὁ πόλος, ὃν ἔφερον ἐπὶ

τοῦ κρανίου, ἦτο ἔνθετος καὶ σιδηρῶ ἤλω συνδεδεμένος. Τέχνη καλή. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη, κατὰ σημείωσιν γεγραμμένην ἐν τῷ λίθῳ, ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν συνοικίαν «Ψυρί» ἐν ἔτει 1875.

671. Γυναικεία κεφαλὴ μεγέθους $\frac{1}{4}$ περίπου τοῦ φυσικοῦ ἐφθαρμένη τὴν ρῖνα καὶ τὸ μέτωπον. Προέρχεται ἴσως ἐκ σαρκοφάγου. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις πρὸς Δ. τοῦ Διπύλου.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 4120.

672. Κεφαλὴ μικροῦ παιδὸς (ὑψ. 0,09) ἀποκεκρουσμένη μέρος τοῦ ὀπισθεν κρανίου. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις.

Sybel 771.

673. Κεφαλὴ μικροῦ παιδὸς (ὑψ. 0,08) βεβλαμμένη τὸ πρόσωπον. Τέχνη κοινή. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 772.

674. Κεφαλὴ Διὸς (;) μεγέθους $\frac{1}{4}$ περίπου τοῦ φυσικοῦ, ἡμιτελής ὑπολειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ τεχνίτου. — Εὐρέθη ἐν τῷ Ἀθήνησι Διονυσιακῷ θεάτρῳ.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 875. Sybel 768.

675. Μικρὰ κεφαλὴ (ὑψ. 0,08) Ἀσκληπιοῦ καλῆς διατηρήσεως καὶ τέχνης. — Εὐρέθη ἐν Θήρᾳ.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 2192.

676. Μικρὰ κεφαλὴ Ἀσκληπιοῦ, ἰσομεγέθης περίπου τῆ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ. Ἐφθαρμένη τὴν ρῖνα καὶ τὸν πώγωνα. — Εὐρέθη ἐν Ἀττικῇ.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἑταιρίας 561.

677. Μικρὰ κεφαλὴ πωγωνοφόρος (ὑψ. 0,10) προερχομένη ἐκ στήλης ἔρμου τοῦ τετραγώνου σχήματος, ἀποκε-

χρυσμένη τήν ρίνα καὶ τὸ ἄκρον τοῦ πώγωνος. Τέχνη ἀρχαΐζουσα, τύπος ὁ συνήθης. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις ἐν τοῖς θεμελίοις οἰκίας Γιαννοπούλου, ὑφ' οὗ καὶ ἐδωρήθη.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἐταιρίας 427.

678. Ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης μετὰ περιφεροῦς σφυοῦς βάσεως, ἐλλίπες τήν ἀριστεράν ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ πήχεως καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ὑψος τοῦ ἀγαλματίου 0,28. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις.

Φέρει ἱμάτιον περικαλύπτον μόνον τὸ ἀπὸ τῶν σκελῶν κατώτερον μέρος τοῦ σώματος. Παρὰ τὸ ἀριστερὸν τῆς θεᾶς μέρος ὑπάρχει δελφίν. Τέχνη ρωμαϊκῆ, κοινῆ.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἐταιρίας ἀρ. 81.

679. Ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης, τοῦ ὑπ' ἀρ. 284 τύπου. Τέχνη ρωμαϊκῆ, κοινῆ. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ὑψ. 0,25.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἐταιρίας 4346.

680. Ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης μετὰ τῆς περιφεροῦς αὐτοῦ πλίνθου ἐσφηνωμένης ἐν τετραγωνικῇ βάσει καὶ μολύβδω περικεχυμένης. Ἐλλεῖπει ὁ δεξιὸς βραχίον ἀπὸ τοῦ πήχεως περίπου. Μάρμαρον λευκόν. Ὑψος τοῦ ἀγαλματίου 0,46. — Εὐρέθη ἐν Χαιρωνείᾳ.

Ἡ θεὰ ἴσταται ὀρθία καὶ φέρει ἱμάτιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς εἰς τὰ ὀπίσθια καταπίπτον καὶ εἰς τὰ ἔμπρὸς φερόμενον οὔτως ὥστε καλύπτει καὶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῶν σκελῶν· διὰ μὲν τῆς πρὸς τὰ ἄνω ἐστραμμένης δεξιᾶς ἀνεῖχε τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀνεμιζόμενον ἱμάτιον, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς συνέχει αὐτὸ καὶ πρὸς τὰ ἔμπρὸς φέρει. Ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ τῆς θεᾶς ὤμου ἐκάθητο Ἔρως, οὗ σώζεται τὸ ἕτερον σκέλος συμφυῆς ὃν τῷ ἀγάλματι. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἐταιρίας 1906. Sybel 399. — *Mittheilungen* 1878 (III) σ. 405 ἀρ. 186 (Körte).

681. Μικρὸν ἄγαλμα Ἀφροδίτης, ἑλλιπὲς τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κοιλίας κάτω μέρος τοῦ σώματος. Σωζόμενον ὕψος 0,40. — Εὐρέθη ἐν Λεβαδείᾳ.

Ἡ θεὰ φέρει ἱμάτιον τὰ ὀπίσθια τοῦ σώματος, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καλύπτον, ὃ ἀνέχει διὰ τῆς κατὰ τὸν ἀγκῶνα πρὸς τὰ ἄνω κεκαμμένης δεξιᾶς· ἔχει δὲ τὸ σωζόμενον τῆς κοιλίας μέρος ἀριστερὰ τῶ θεατῆ οὕτως ἐξωγκωμένον, ὥστε φαίνεται ὅτι παρίστατο καθημένη. Ἴσως ἄρα ἔβαινε ἐπὶ τράγου (ἐπιτραγία Ἀφροδίτη). Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἐταιρίας 3788.

682. Ἀγαλμάτιον Ἀθηνᾶς σὺν τῇ τετραγωνικῇ αὐτοῦ πλίνθῳ, ἑλλιπὲς ὀλόκληρον τὸν ἀριστερὸν βραχίονα καὶ τὸν δεξιὸν ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος. Μάρμαρον λευκόν. Ὑψ. 0,66. — Εὐρέθη ἐν Σκοπέλῳ—.

Ἐπὶ τῆς πλίνθου ὑπάρχει ἐπιγραφή :

Κλεινετη Διοδώ-
ρου ἱερητευσασα Αθηναί.

Ἡ θεὰ εἰκονίζεται ἐν τῷ τύπῳ τῆς Ἀθηνᾶς Παρθένου. Κεφαλὴ καὶ χεῖρες πρόσθετοι. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἐταιρίας 1417. Sybel 397.

683. Μικρὸν ἄγαλμα Πανὸς καθημένου ἐπὶ πέτρας, ἑλλιπὲς τὴν κεφαλὴν, τὰς ἄκρας χεῖρας καὶ τὸν ἄκρον δεξιὸν πόδα. Ὑψος 0,38. Μάρμαρον πεντελῆσιον. — Εὐρέθη ἐν τῷ ἐνταῦθα Ὀλυμπιεῖῳ ἐν ἔτει 1851.

Ἐχει τοὺς πόδας διεσταυρωμένους καὶ ἐπ' αὐτῶν ἀκουμβᾷ τοὺς ἀγκῶνας, φέρει δὲ μόνον δέρμα πάνθηρος κεκομβωμένον ἔμπροσθεν τοῦ λαιμοῦ καὶ εἰς τὰ ὀπισθεν τοῦ σώματος καταπίπτον. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

Sybel 401. — Ἀρχ. Ἐφημερίς 1862 σ. 49, 1 πίν. 13, 1. — *Bullettino* 1862, 86 (Pervanoglu). — *Arch. Anz.* 1862, 296, 4.

684. Ἀγαλμα Ἡρακλέους μεγέθους ἡμίσεος περί-

που τοῦ φυσικοῦ. Ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ δεξιὸς πούς ἀπὸ τῆς κνήμης μετὰ μέρους τῆς πλίνθου. Ὑψος, ἄνευ τῆς πλίνθου, 0,92. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη σὺν τῷ ὑπ' ἀρ. 248 ἀγάλματι παρὰ τὸ ἐνταῦθα Ὀλυμπιεῖον πρὸς βορρᾶν τοῦ περιβόλου αὐτοῦ.

Στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς καὶ ἔχει τὸν δεξιὸν ἰσχυρῶς προτεταμένον. Τὴν δεξιὰν χεῖρα στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, ἐκράτει δὲ δι' αὐτῆς τὸ ρόπαλον, οὗ σώζεται μέρος. Τὸν ἀριστερὸν δὲ βραχίονα ἔχει ἐπὶ τοῦ στηρίγματος καὶ κρατεῖ δι' αὐτοῦ συνεπτυγμένην περὶ τὸ στήριγμα καταπίπτουσαν λεοντήν. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων, κοινή.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 565. (Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 74,3).

685. Γυμνὸν ἀγαλμα Βάκχου, ἡμᾶλλον Ἀπόλλωνος, φυσικοῦ μεγέθους, ἐλλιπὲς τοὺς βραχίονας, τὰ σκέλη καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου. Ὑψ. 0,05. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη παρὰ τὸ ἐνταῦθα Ὀλυμπιεῖον πρὸς βορρᾶν τοῦ περιβόλου αὐτοῦ ἐν ἔτει 1888.

Ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς καὶ ἰκανῶς εἶχε τὸ ἰσχίον προβεβλημένον. Ἡ κόμη καταπίπτει εἰς μακροὺς βοστρύχους κατὰ τὰ νῶτα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων. Τέχνη σχετικῶς καλή.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 717 (Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 178, 17).

686. Ἐρεισμα ἀγάλματος μετὰ μέρους τῆς πλίνθου, ἐπὶ τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς τοῦ ὁποίου κέρασ τῆς Ἀμαθείας πλήρες καρπῶν καὶ παρ' αὐτὸ σφαῖρα. Ὑψος, ἄνευ τῆς πλίνθου, 1,05. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη παρὰ τὸ ἐνταῦθα Ὀλυμπιεῖον ἐν ἔτει 1888.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 482 (Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 4, 14).

687. Ἀγαλμα Σατύρου σὺν τῇ συμφυεῖ πλίνθῳ, ἐλ-

λιπές τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς βραχίονας. Ὑψος 0,92. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Μεθώνῃ ἐν ἔτει 1860.

Ἴσταται ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς στηριζόμενος καὶ φέρει δέρμα ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς μασχάλῃς ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου διατεταμένον καὶ κεκομβωμένον. Εἶχε δὲ οὐράν, ἀποκεκομμένην νῦν οὖσαν, καὶ ἐκράτει ἐν τῇ ἀριστερᾷ λαγωβόλον. Κατὰ τὸ δεξιὸν πλάγιον τοῦ σώματος στέλεχος δένδρου ὡς στήριγμα τοῦ ἀγάλματος χρησιμεῖον. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

Heydemann 774. Sybel 272. — Φιλίστωρ I. σ. 367 (Περβάνογλους).

688. Κορμὸς ἀγάλματος **Βάκχου** σὺν τῷ ἄνω μέρει τοῦ ἀριστεροῦ σκέλους. Ὑψος 0,57. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ κόμη κατέπιπτεν εἰς μακροὺς πλοκάμους κατὰ τὰ νῶτα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἡ κεφαλὴ ἦτο ἔνθετος. Ἐστηρίζετο δὲ τὸ ἄγαλμα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς ἱκανῶς ἔχον τὸ ἰσχύον προβεβλημένον. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

Sybel 282.

689. Κορμὸς ἀγάλματος **Βάκχου** μετὰ τῶν σκελῶν, μέχρι τῶν γονάτων, παρεμφερῆς τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 688. Ὑψος 0,56. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 281.

690. Κορμὸς νεανίου ἢ μᾶλλον **παιδὸς** σωζόμενος μέχρι τῶν γονάτων τῶν σκελῶν. Ὑψος 0,65. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἱμάτιον συνεπτυγμένον περιζωννύον τὸ σῶμα ἐγκαρσίως ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, περὶ ὃν περιστρέφεται καὶ ἀφ' οὗ ἐξαρτᾶται, μέχρι τοῦ ἄνω μέρους τοῦ δεξιοῦ σκέλους. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

Sybel ἀρ. 279.

691. Ἄγαλμα παιδός, **Ἄρποκράτους**. Ἐλλείπου-

σιν ἡ κεφαλή, ὁ δεξιὸς βραχίον, ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χεὶρ καὶ οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων. Ἦψ. 0,70. Μάρμαρον πάριον. — Ἐκεῖτο ἐν τῷ ἐν Αἰγίνῃ Μουσεῖῳ, εὐρέθη δὲ πιθανῶς ἐν Μεγάροις (ἴδε κατωτέρω).

Φέρει ἱμάτιον περιβάλλον τὸ μέσον τοῦ σώματος· ἐν τῇ ἀριστερᾷ φέρει κέρας Ἀμαλθείας καὶ τὴν ἄκραν δεξιὰν εἶχεν, ὡς συνήθως, παρὰ τὸ στόμα. Κατὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον τοῦ σώματος σῶζεται μέρος στελέχους δένδρου στήριγμα τοῦ ἀγάλματος ἀποτελοῦντος. Τέχνη ἀλεξανδρινῶν ἴσως χρόνων.

Πιπτάκης 477. Kekulé 340. Sybel 278. — Müller — Schœll : *Arch. Mitth.* σ. 92 ἀρ. 61. — *Rev. arch.* 1845 σ. 265 (de Saulcy). — *Mittheilungen* VI (1881) σ. 367 πίν. XIII (Kœhler). — Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶνε πιθανῶς τὸ ἐν τῷ Καταλόγῳ τοῦ Καμπάνη ὑπ' ἀρ. 353 (ἴδ. σ. 33 τοῦ ἀνά χειρας Καταλόγου) μνημονευόμενον, τὸ ἐν Μεγάροις εὐρεθέν.

692. Τεμάχιον γυμνοῦ ἀγάλματος Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κοιλίας μεχρι τῶν γονάτων. Μέγεθος σχεδὸν φυσικόν. Μάρμαρον πάριον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις.

Sybel ἀρ. 283.

693 - 696. Ἀγαλμάτια μικρῶν κορασίων ἐκ πεντελησίου μαρμάρου. — Εὐρέθησαν ἐν Ἀθήναις, παρὰ τὸν Ἰλισόν.

Τὸ ὑπ' ἀρ. 693 εἰκονίζει ἰστάμενον κοράσιον (ἐλλείπει ἡ κεφαλή καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος) ἐνδεδυμένον μάλλινον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, οὗ τὸ ἕτερον ἄκρον συνέχει τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ. Ἐπὶ τοῦ συνεχομένου καὶ ἐπτυχωμένου παρὰ τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ ἱματίου κάθηται πτηνόν, ᾧ ἐπλησίαζεν ἡ ἐλλείπουσα δεξιὰ χεὶρ προτείουσά τι αὐτῷ, ὡς φαίνεται. Ἦψος, ἄνευ τῆς πλίνθου, 0,68. — Τὸ ὑπ' ἀρ. 694 εἰκονίζει ὡσαύτως ἰστάμενον κοράσιον (ἐλλείπει ἡ κεφαλή) ἐνδεδυμένον μάλλινον χιτῶνα ἐζωσμένον κατὰ τὴν ὀσφὺν ἀπὸ τῶν ὤμων

κατερχομένη και κατά τὰ ὀπίσθια διασταυρουμένη ταινία. Ἐν τῇ ἀριστερᾷ κρατεῖ λαγιδέα, πρὸς ὃν φέρει τὴν παρὰ τὸ στήθος δεξιάν. Ὑψος, ἄνευ τῆς πλίνθου, 0,63. — Τὸ ὑπ' ἀρ. 695 εἰκονίζει μικρὸν ὀκλάζον κοράσιον (ἐλλείπει ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χεῖρ) ἐνδεδυμένον μάλλινον χιτῶνα, ἐζωσμένον ταινία ἀπὸ τῶν ὤμων εἰς τὴν ὀσφύν σταυροειδῶς διατεταγμένη και μεταλλίῳ (medaille) κατά τὴν διαστάρῳσιν κεκοσμημένη (πρβ. ἀρ. 304), και ἱμάτιον τὸ κάτω τοῦ σώματος μέρος περιβάλλον. Ἐν τῇ δεξιᾷ κρατεῖ πτηνόν. Ὑψος, ἄνευ τῆς πλίνθου, 0,41. — Τὸ ὑπ' ἀρ. 696 εἰκονίζει ὡσαύτως μικρὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καθήμενον ἰσομέγεθες τῷ προηγουμένῳ κοράσιον (ἐλλείπουσιν αἱ χεῖρες ἄνωθεν τοῦ ἀγκῶνος) δεξια τὸ ἄνω σῶμα τὴν κεφαλὴν και τὰς χεῖρας ἔχον ἐστραμμένα, ἐνδεδυμένον μάλλινον ταινία περὶ τὴν ὀσφύν ἐζωσμένον χιτῶνα.

Σὺν τοῖς ἀγαλματίοις τούτοις εὑρέθη και μαρμάρινος κιονίσκος ὡς βᾶσις ἀναθήματος χρησιμεύων, φέρων ἐπιγραφὴν ἐπὶ μὲν τοῦ ἄβακος «Εὐκολίνη» ἐπὶ δὲ τοῦ κορμοῦ «Ἰλειθυία Φιλουμένη Ἀμφιμάχου γυνὴ ἀνέθηκε. Ἐπ' Ἀρχεβίας ἱερείας». Ἐκ τούτου δῆλον ὅτι τὰ προκείμενα ἀγαλμάτια ἦσαν ἀναθήματα προσενεχθέντα τῇ Εἰλειθυίᾳ ἐν τῷ ἱερῷ αὐτῆς τῷ ἐν Ἄγρας, ὡς φαίνεται. Κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας ἐποιήθησαν ταῦτα ἐν τοῖς μετὰ τὴν Δ'. ἑκατονταετηρίδα ἐλληνικοῖς πιθανῶς χρόνοις.

Sybel 591 - 595. — *Mittheilungen* III (1878) σ. 197 (Furtwängler).

697. Στήριγμα ἀγάλματος Ἀθηναῖς. Ὑψος 0,70. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὑρέθη ἐν Λαμῖᾳ και ἐδωρήθη τῷ Μουσεῖῳ ἐν ἔτει 1888 ὑπὸ Ἀναστασίου Μπεσίου.

Τὸ ἔρεισμα τοῦτο δὲν ἔχει, ὡς συνήθως, μορφὴν δένδρου ἀλλ' εἶνε ξοανόμορφον οἶονεῖ Παλλάδιον (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ) φέρον αἰγίδα και Γοργόνειον και ὑπὸ τὴν αἰγίδα θώρακα ἐν

σχήματι διπλοϊδίου καταπίπτοντα· ὄφεις δὲ ἰκανῶς μέγας περισπειράται αὐτό. Κατὰ τὴν ζώνην ὑπάρχει ἡ ἐξῆς εἰς δύο μέρη ἀποκεχωρισμένη ἐπιγραφή :

Πραξιτέλης
Ἀθηναῖος εἰποιεῖ.

Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἡ ἐπιγραφή αὕτη προέρχεται ἐκ τῶν πρώτων πιθανῶς αὐτοκρατορικῶν χρόνων, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι αὕτη γνωρίζει ἡμῖν Πραξιτέλην Ἀθηναῖον (τεχνίτην ἀκμάσαντα κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους) αὐτὸν τὸν καὶ ἐξ ἄλλων ἐπιγραφῶν (ἴδ. Löwy: *Insch. gr. Bildh.* ἀρ. 318, 319 κ. ἐ.) γνωστόν.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 714. — Ἀρχ. *Δελτίον* 1888 σ. 177, 1 καὶ 1889 σ. 32.

698. Ἄγαλμα Ἀντινόου, ὑπερφυσικοῦ σχεδὸν μεγέθους. Ἐλλείπουσιν οἱ πῆχεις, ἡ δεξιὰ κνήμη καὶ τὸ ἀριστερὸν σκέλος. Διατήρησις κακὴ. Μάρμαρον πελοποννησιακὸν (Δολιανά). — Ἐκεῖτο μέχρι τοῦ 1886 ἐν τῷ παρὰ τὴν ἀρχαίαν Μαντίνιαν χωρίῳ Κρεκοῦκι.

Παρίστησιν ἀγένειον ἄνδρα προφανῆ ἔχοντα τοῦ Ἀντινόου τὰ γνωρίσματα καὶ ὁμοιάζει ὡς πρὸς τὴν στάσιν καὶ διάθεσιν τῷ ὑπ' ἀρ. 246 ἀγάλματι. Φέρει βραχεῖαν χλαμύδα, ἣτις κομβουμένη ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου καλύπτει τὸ ἀριστερὸν τοῦ στήθους καὶ εἶνε περιστραμμένη περὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα. Ἡ κεφαλὴ κλίνει μικρὸν πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὤμον καὶ ἡ κόμη εἶνε πυκνὴ καὶ οὐλὴ κατὰ τὸ μέτωπον καὶ τὸν αὐχένα. Αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν εἶνε πλαστικῶς δεδηλωμένα. Τέχνη κοινή.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 269 (Ἀρχ. *Δελτίον* 1886 σ. 6, 10).

699. Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς, φυσικοῦ μεγέθους, σὺν τῇ συμφυεῖ περιφέρει αὐτοῦ πλίνθω. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ, ἡ

πρόσθετος ἄκρα δεξιὰ χεὶρ καὶ ἡ ἀριστερὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος. Ὑψος, ἄνευ τῆς πλίνθου, 1,35. Μάρμαρον πεντελῆσιον. — Εὐρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν ἔτει 1886, ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Στάη συνεχίσει τῶν ἐκεῖ ἐνεργουμένων ὑπ' ἐμοῦ ἀνασκαφῶν. ἔκειτο δὲ ἐν τῷ αὐτῷ μεταγενεστέρῳ οἰκοδομήματι, ἐν ᾧ εὐρέθησαν καὶ τὸ ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀριθμῷ 700 ἄγαλμα καὶ τὰ ὑπ' ἀρ. 263-294.

Ἡ θεὰ ἴσταται ὀρθία ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς στηριζομένη καὶ εἶνε ἐνδεδυμένη ποδῆρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα μετὰ διπλοιδίου ζώνῃ ὑπὸ τοὺς μαστοὺς ἐζωσμένον· φέρει δὲ αἰγίδα μετὰ Γοργονείου σχῆμα ἱματίου ἔχουσαν, ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου ἐμπεπορητημένην καὶ μόνον τὸν ἀριστερόν ὄμον καὶ μέρος τοῦ κατ' αὐτὸν θώρακος περικαλύπτουσαν. Τὴν ἐν μέρει σωζομένην ἀσπίδα ἔχει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κατὰ τὸ ἀριστερόν πλάγιον τοῦ σώματος. Κατὰ τὸ δεξιὸν πλάγιον τοῦ σώματος ὑπάρχει ἐλαία μέχρι τοῦ ὤμου ἐξικνουμένη, περὶ τὸ στέλεχος τῆς ὀποίας ἐλίσσεται ὄφιν. Τὴν δεξιὰν ἔχει καθειμένην, παρὰ τὴν ἐλαίαν, καὶ τὴν ἀριστερὰν ἐστήριζεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, καθ' ὃν τρόπον ἡ Ἀθηναῖα Παρθένος. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων, κοινή.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο ὁμοιάζει ἐντελῶς ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας, ὡς πρὸς τὸ μέγεθος καὶ ὡς πρὸς τὸ σχῆμα τῆς πλίνθου, τῷ ὑπ' ἀρ. 263 ἀγάλματι Ἀσκληπιοῦ καὶ τῷ ὑπ' ἀρ. 700 ἀγάλματι Ὑγείας. Ἐκ τούτων ὁρμώμενος δύναται τις νὰ συμπεράνη ὅτι τὰ τρία ταῦτα ἀγάλματα, τὰ συγχρόνως καὶ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ εὐρεθέντα, ἀπετέλουν πιθανῶς συμπλεγμά τι. Οὕτω δύναται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ἡ παράδοξος διάθεσις τῆς μορφῆς τοῦ Ἀσκληπιοῦ (ἀρ. 263).

Ὡς πρὸς δὲ τὸν τύπον τοῦ ὑπ' ἐξέτασιν ἀγάλματος σημειωτέον ὅτι οὗτος εἶνε ἴσως ὁ τῆς Ἀθηναῖς Ὑγείας τῆς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ λατρουομένης (πρβ. ἀρ. 274) οὐχὶ βεβαίως ὁ τῆς ὑπὸ τοῦ Πύρρου ποιηθείσης Ἀθηναῖς

Υγιείας (ἴδ. Wolters ἐν *Mittheilungen* 1891 (σ. 153 κ.έ.) ἀλλ' ἕτερός τις τύπος, μεταγενέστερος.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1902 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1891 σ. 87,1).

700. Ἀγάλμα Ὑγιείας σὺν τῇ περιφερεῖ αὐτοῦ πλίνθω. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ καὶ αἱ ἄκραι χεῖρες. Μέγεθος φυσικόν. Ὑψος, ἄνευ τῆς πλίνθου, 1,53. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Εὑρέθη ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι καὶ συγχρόνως τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 699 ἀγάλματι Ἀθηνᾶς.

Ἡ θεὰ ἴσταται ὀρθία ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς στηριζομένη καὶ φέρει ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον τὸ μέσον τοῦ σώματος καὶ τὸν ἀριστερόν ὄμων καὶ βραχίονα περικαλύπτων, οὗ τὸ ἕτερον ἄκρον συνέχει ὑπὸ τὴν ἀριστερὰν μασχάλην. Κατὰ τὸ δεξιὸν πλάγιον τοῦ σώματος ἀνελίσσεται μέγας ὄφης, ὅστις διερχόμενος ὀπισθεν τοῦ αὐχένος κατέρχεται παρὰ τὸν ἀριστερόν βραχίονα, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι ἡ θεὰ εἰκονίζετο κρατοῦσα ἐν τῇ ἄκρᾳ ἀριστερᾷ φιάλην, ἐξ ἧς ἐλάμβανε τροφήν ὁ ὄφης. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων κοινή, παρεμφερῆς τῇ τῶν ὑπ' ἀρ. 263 καὶ 699 ἀγαλμάτων, μεθ' ὧν πιθανῶς σύμπλεγμά τι ἀπετέλει, ὡς ἐν ἀρ. 699 εἴρηται.

Εὑρετ. Γεν. Ἐφορείας 1901 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1891 σ. 87,1).

701. Ἀγάλμα Ὑγιείας, ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, ἐλλίπες τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς βραχίονας ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος περιπίπτου. Ὑψ. 1,70. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Εὑρέθη σὺν τῷ ὑπ' ἀρ. 702 ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾧ χώρῳ ὠκοδομήθη τὸ Ζάππειον.

Φέρει ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ὑπὸ τὴν δεξιὰν μασχάλην κατερχόμενον καὶ οὕτω καλύπτων τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων ἄνω μέρος τοῦ σώματος, πλὴν τοῦ δεξιοῦ βραχίονος καὶ μέρους τοῦ στήθους. Ὁ ὄφης ἀπὸ τῶν ὀπισθίων ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἐξ οὗ κατήρ-

χετο εἰς τὰ ἔμπροσθεν τοῦ σώματος πρὸς τὴν ἄκραν δεξιάν χειρα, ἐν ᾗ ἡ θεὰ θὰ ἐκράτει φιάλην. Καλὴ ρωμαϊκῶν χρόνων τέχνη.

Sybel 432. — *Rev. arch.* 1873, I, 357.

702. Ἀγαλμα Ἀσκληπιοῦ, ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, ἑλλιπὲς τὴν κεφαλὴν, τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ τὰ κάτω ἄκρα ἀπὸ τῶν γονάτων. Ὑψ. 1,38. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ συγχρόνως τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 701 ἀγάλματι Ὑγιείας.

Εἰκονίζεται ὄρθιος ἐν τῇ συνήθει αὐτοῦ μορφῇ φέρων ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸ στήθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ στηρίζων τὴν δεξιάν μασχάλην ἐπὶ τῆς ράβδου περὶ ἣν εἰλίσσετο ὁ ὄφης. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

Sybel 430. — *Rev. arch.* 1873, I, 357.

703. Ἀγαλμα Ἀσκληπιοῦ, ὑπερφυσικοῦ σχεδὸν μεγέθους, ἑλλιπὲς τὴν κεφαλὴν τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ τοὺς πόδας ἀπὸ τῶν γονάτων. Ὑψ. 1,32. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος τῆς πόλεως παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀσωμάτων, ἐν ἔτει 1837.

Τύπος ὁ συνήθης, ὁ αὐτὸς τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 702. Τέχνη ἀξία λόγου.

Πιττάκης 331. Kekulé 275. Sybel 429. — Müller-Schoell: *Arch. Mitth.* ἀρ. 102. — *Rev. arch.* 1845 σ. 264 (de Sauley).

704. Ἀγαλμα Ἀσκληπιοῦ, μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ, ἑλλιπὲς τὴν κεφαλὴν, τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ τοὺς ἄκρους πόδας. Ὑψ. 1,20. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Δίπυλον.

Τύπος ὁ συνήθης, ὁ αὐτὸς τῷ ὑπ' ἀρ. 702. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων, κοινή.

Sybel 431.

705. Ἀμαζῶν φυσικοῦ μεγέθους, ἐν σχήματι Καρυάτιδος, μετὰ συμφοῦς παραστάδος, βάρθρου καὶ κορινθιακοῦ κιονοκράνου. Ἐλλείπουσιν οἱ βραχίονες. Ὅλον ὕψος 2,79. Μάρμαρον λευκόν. — Εὐρέθη ἐν Θυρέα (παρὰ τὴν Μοῆν «Λουκού»).

Τὸ ὄλον μνημεῖον εἶνε παραστὰς ἥτις ὑπεβάσταζε ἐπιστύλιον οἰκοδομήματός τινος· εἰκονίζεται δὲ ἡ Ἀμαζῶν ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ ἀντὶ ἡμικίονος δεδηλωμένου μικρόν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, καὶ εἶνε ἐνδεδυμένη τὸν συνήθη βραχὺν χιτῶνα καταλείποντα γυμνόν τὸ ἀριστερόν μέρος τοῦ στήθους.

Καμπάνης ἀρ. 183 καὶ 186 (ἴδε τὸν ἀνὰ χεῖρας Κατάλογον σ. 22). Πιττάκης 560. Kekulé 63. Sybel 442. — *Expéd. de Morée* III pl. 88. — Leake: *Morea* II p. 488. — *Annali* 1829 p. 134 (Wolff). — Ross: *Reisen in Griechenland* I, 170. — Müller-Schöll: *Arch. Mitth.* ἀρ. 114. — *Rev. arch.* 1845 σ. 266 (de Saulcy).

706. Ἄγαλμα γυναικεῖον, φυσικοῦ μεγέθους, σὺν τῇ συμφοεὶ πλίνθῳ. Ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ μετὰ τοῦ λαιμοῦ καὶ μέρους τοῦ θώρακος καὶ ὁ δεξιὸς βραχίον. Ὑψ. 1,27. Μάρμαρον λευκόν. — Εὐρέθη ἐν Θυρέα (παρὰ τὴν Μοῆν «Λουκού»).

Ἰσταται ὄρθιον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς στηριζόμενον καὶ ἀριστερὰ τῷ θεατῇ ἐστραμμένον, φέρει δὲ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ἔμπροσθεν καταπίπτον οὕτως ὥστε περικαλύπτει τὸ κατώτερον τοῦ σώματος μέρος ἀφίνον γυμνόν τὸν θώρακα, τὴν κοιλίαν καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα. Τὴν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ τοῦ ἰσχίου· τὴν δεξιὰν δὲ ἐστήριζεν ἐπὶ στηρίγματος, οὗ ἴχνη σώζονται ἐπὶ τῆς πλίνθου. Κατὰ μὲν τὸν Kekulé εἶνε ἐπανάληψις τοῦ τύπου τῆς καλουμένης Ἀμυμώνης (O. Jahn: *Arch. Aufs.* σ. 27), κατὰ δὲ τὸν Schöll ἄγαλμα Ἀφροδίτης. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων.

Πιττάκης 548. Kekulé 360. Sybel 437. — *Expéd. de Morée*

III pl. 81,1. — Leake: *Morea* II σ. 188. — Müller-Schoell: *Arch. Mitth.* ἀρ. 50.

707. Εἰκονιστικὸν ἄγαλμα γυναικεῖον μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους, σὺν τῇ συμφυεῖ αὐτοῦ πλίνθω. Ἐλλείπει ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χεὶρ καὶ τεμάχιον ἐκ τοῦ δεξιοῦ πήχεως. Ὑψος ἄνευ τῆς πλίνθου 1,72. Μάρμαρον λευκόν. — Εὐρέθη σὺν τῷ ἐπομένῳ ὑπ' ἀρ. 708 ἐν Θήρᾳ καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀρχ. Ἑταιρίας.

Φέρει ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς εἰς τὰ ὀπίσω καταπίπτον καὶ ἔμπροσθεν φερόμενον οὕτως ὥστε καλύπτει ὀλόκληρον τὸ σῶμα καὶ ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας. Τὸν μὲν ἀριστερόν βραχίονα ἔχει παρὰ τὰ πλάγια τοῦ σώματος, τὸν δὲ δεξιὸν πρὸ τοῦ στήθους. Αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν εἶνε πλαστικῶς δεδηλωμέναι. Τύπος συνήθης. Τέχνη ρωμαϊκῶν χρόνων κοινή.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 759 (*Ἀρχ. Δελτιόν* 1888 σ. 200, 26).

708. Εἰκονιστικὸν γυναικεῖον ἄγαλμα σὺν τῇ συμφυεῖ αὐτοῦ πλίνθω, λίαν ἐφθαρμένον τὸ πρόσωπον καὶ τὸν ἱματισμόν. Ὑψος, ἄνευ τῆς πλίνθου, 1,44. Μάρμαρον λευκόν. — Εὐρέθη σὺν τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 707 ἐν Θήρᾳ.

Τύπος καὶ τέχνη ἡ αὐτὴ τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρ. 707.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 759 (*Ἀρχ. Δελτιόν* 1888 σ. 200, 16).

709. Γυναικεῖον ἄγαλμα φυσικοῦ μεγέθους, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν ἀριστερόν πῆχυν. Ὑψος 1,53. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἶνε ἐνδεδυμένον ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὅπερ τὸν ἀριστερόν βραχίονα περιβάλλον φέρεται ἀπὸ τῶν ὀπισθίων τοῦ σώματος εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἔνθα συγχρατεῖ αὐτὸ ἡ δεξιὰ χεὶρ. Στηρίζεται δὲ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς καὶ ἔχει παρὰ τὸ στήθος τὴν δεξιάν, ἐφ' ἧς στηρίζεται διὰ τοῦ

ἀγκῶνος ἡ ἀριστερά, ἣ προσανέκλινεν ἡ κεφαλὴ. Ἐκ τῆς διαθέσεως ταύτης τῶν χειρῶν καὶ τῆς κεφαλῆς δείκνυται ὅτι ἡ μορφὴ εἰκονίζετο σύννους ἢ πενθοῦσα. Ἴσως ἄρα τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἴδρυτο ἐπὶ τάφου. Τέχνη καλὴ.

Sybel 42. — Τὸ ἄγαλμα τοῦτο συνεχέετο τῷ ὑπ' ἀρ. 219 καὶ οὕτως ἐπιστεύετο ὅτι εὐρέθη ἐν Ἀνδρῶν σὺν τῷ ὑπ' ἀρ. 218 ἀγάλματι Ἑρμοῦ. Ἴδε ἀρ. 219 καὶ πρβ. Lepsius: *Marmorstudien* ἀρ. 140 καὶ 286.

710. Ἀγαλμα Ἀφροδίτης μεγέθους ἡμίσεος τοῦ φυσικοῦ, σὺν τῷ ἐπικράνῳ τοῦ βάρθρου αὐτοῦ. Ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ δεξιὸς βραχίον, ὅστις ἦτο πρόσθετος σιδηρᾷ σωζομένη περόνη συνδεδεμένος. Ὑψος 0,97. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Ἐν τῷ ἐπικράνῳ τοῦ βάρθρου ὑπάρχει ἐπιγραφή:

Ἐπι Ἐπικρατους αρχοντος Μεγιστη
 Αρχιτιμου Σφητιου θυγατηρ Μητρι
 θεων ευαντη(τω) ιατρινη Αφροδιτη
 ανεθηκεν

Ἡ τῶν θεῶν μήτηρ Ἀφροδίτη ἴσταται ὀρθία στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός καὶ εἶνε ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ σώματος καταπίπτον, οὗ τὸ κράσπεδον φέρει τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ εἰς τὰ ἐμπρός καὶ ἔχει παρὰ τὸ ἀριστερὸν ἰσχίον.

Sybel 436. — Ἀρχ. Ἑφημερίς (Πιττάνης) ἀρ. 3661. — *Arch. Zeit.* 18,101* et 109* — C. I. A. III ἀρ. 136.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ ΑΝΑΓΛΥΦΑ (1)

(Ἴδε καὶ ἀρ. 29-41, 56, 83, 84, 86, 87).

711. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύπτου ἀετωματίου. Ὅλον ὕψος 1,05, πλάτος 0,30. Ὑψος τοῦ ἀναγλύφου 0,42.

(1) Τα ἐπὶ τῶν τάφων ἀνακείμενα καὶ γλυπτὰς ἔχοντα παραστάσεις μνημεῖα δύνανται κατὰ τὸ σχῆμα αὐτῶν νὰ διαιρεθῶσιν εἰς τρία εἶδη.

Α'. εἶδος: Ἐπιμήκεις στήλαι πλακωταὶ (ἀρ. 29, 30, 31) ἀπολήγουσαι ἄνω

Ὁ λίθος ἦτο ἐμπεπηγμένος τῷ ἐδάφει μέχρι ὕψους 0,45 καὶ διὰ τοῦτο τὸ μέρος τοῦτο αὐτοῦ δὲν εἶνε λελειασμένον. Μάρ-

συνήθως, ἐν ὑστερωτέροις τοῦλάχιστον χρόνοις, εἰς ἀνθέμιον (ἀρ. 755, 759). Ταῦτα τὰ μνημεῖα εἶνε τὰ ἀρχαιότατα· ἔχουσι δὲ τοιοῦτον σχῆμα, διότι ἐν αὐτοῖς εἰκονίζεται αὐτὸς ὁ ἀποθανὼν ἐξιδανικευμένος τὴν μορφήν, ἐν φυσικῶ σχεδὸν μεγέθει, ἰστάμενος ὀρθίως. Σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως, ἀπὸ τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος κυρίως, ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια τῆς ἀπεικονίσσεως πολλῶν μορφῶν ἐν πράξει τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, ἰδίως ἐν τῷ καλουμένῳ χαιρετισμῷ, ἐν ᾧ εἰκονίζονται δύο τοῦλάχιστον μορφαὶ προτείνουσαι ἀλλήλαις τὴν δεξιάν, ὧν ἡ μὲν κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἡ δὲ ἴσταται ὀρθία. Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τοιαύτην πολύμορφον παράστασιν δὲν ἦτο κατάλληλον τὸ ἐπίμηκος σχῆμα τῶν τοῦ πρώτου εἶδους στηλῶν, ἡ διετηρεῖτο τοῦτο, καταλαμβανομένου τότε ὑπὸ τοῦ ἀναγλύφου μέρους τῆς ἐπιφανείας καὶ τοῦ λοιποῦ μέρους ἐπικοσμουμένου διὰ κοσμημάτων, ροδάκων συνήθως, καὶ ἐπιγραφῆς (ἀρ. 721, 795), ἡ μετέβαλλε σχῆμα ἢ στήλη καὶ ἐγένετο μικροτέρα τὸ μῆκος, μεγαλητέρα ὅμως τὸ πλάτος. Ἄλλ' ἐπειδὴ ταύτην, πλατυτέραν γενομένην, δὲν ἤδύνατο πλέον νὰ ἐπιστέφῃ ἀνθέμιον, ἀντικατεστάθη τοῦτο ὑπὸ ἀετωματίου (ἀρ. 180), εἰς ὃ προσετέθη ἑκατέρωθεν παραστάς, ἵνα οὕτως ἔχη τὸ μνημεῖον ἀρχιτεκτονικὴν μορφήν. Β'. εἶδος: Οὕτω παρήχθη τὸ β'. εἶδος τῶν ἐπιτυμβίων μνημείων, μνημεῖα δηλ. ἔχοντα σχῆμα ναυδίου, ἧτοι ἀρχιτεκτονικὸν περίθεμα συνιστάμενον ἐξ ἀετωματίου (ὑφ' ὃ συνήθως ἐπιστύλιον) ὑποβασταζομένου ἑκατέρωθεν ὑπὸ τετραγωνικῆς παραστάδος (ἀρ. 720). Ταῦτα τὰ μνημεῖα ἦσαν ἐν χρήσει κατὰ τὴν Δ'. καὶ Γ'. κυρίως ἑκατονταετηρίδα. Κατὰ τὴν ρωμαϊκὴν δ' ἐποχὴν τὸ ἀρχιτεκτονικὸν τοῦτο περίθεμα ἔλαβε μορφήν ἀψίδος, συμφώνως πρὸς τὰ τότε ἐν χρήσει ὄντα ἀρχιτεκτονικὰ σχήματα. Γ'. εἶδος: Ἐν τῇ Ἀττικῇ δέ, ἐν τῇ καλῇ τῆς τέχνης ἐποχῇ, ἦτο ἐν χρήσει καὶ ἕτερον εἶδος μνημείων, ἧτοι μαρμαρίνα ἀγγεῖα ὄλως στερεά, (ἔχοντα δηλ. οὐχὶ κεκοιλωμένην ἔσθωθεν τὴν ἐπιφάνειαν), ἃ ἐτίθεντο ἐπὶ τῶν τάφων, μετὰ ἰδίας βάσεως, ὡς αὐτοτελῆ μνημεῖα. Ἐχουσι δ' αὐτὰ τὴν ἐπιφάνειαν κεκοσμημένην διαφόροις κοσμήμασι καὶ φέρουσιν ὡς τὸ πολὺ ἀνάγλυπτον ἐν τῇ κοιλίᾳ παράστασιν, ἧς ἡ ὑπόθεσις εἶνε συνήθως ὁ καλούμενος χαιρετισμὸς. Εἶνε δὲ τὰ μὲν μονόωτα, τὰ δὲ δίωτα, καὶ ἔχουσιν ἐν γένει σχῆμα ληκύθου.

Ὡς πρὸς δὲ τὰ ἐν τοῖς ἐπιτυμβίοις μνημείοις τῶν τριῶν τούτων εἰδῶν ἀνάγλυφα, παρατηρητέον ὅτι τὰ μὲν ἐξέχουσι τῆς ἐπιφανείας τοῦ λίθου, τὰ δὲ εἶνε ἐξεργασμένα ἐν τετραγωνικῷ κοιλώματι, ἐν πλασίῳ μικρὸν τι βαθυτέρῳ τῆς ἐπιφανείας τοῦ λίθου. Τὰ μὲν τοῦ πρώτου καὶ τρίτου εἶδους τῶν μνημείων τούτων εἶνε πρόστυπα, τὰ δὲ τῶν τοῦ δευτέρου ὅτε μὲν πρόστυπα, ὅτε δὲ ἔκτυπα, τοσοῦτον ἐνίοτε, ὥστε ἀποτελοῦνται ἐξ ὀλογλύφων σχεδὸν ἀγαλμάτων (ἀρ. 737, 738).

Τέλος δὲ ρητέον ὅτι ἐπὶ τῶν τάφων ἐνίοτε ἰδρύνοντο καὶ ἀγάλματα, δι' ὧν εἰκονίζετο, ὡς φαίνεται, ἐν ἐξιδανικευμένῃ μορφῇ ὁ ἀποθανών.

Βιβλιογραφία περὶ τῶν ἐπιτυμβίων μνημείων: Friedländer: De operibus anaglyphis in monumentis sepulcralibus graecis.— Friederichs: Der

μαρον πεντελήσιον. — Εύρέθη ἐν τῇ Πειραικῇ Χερσονήσῳ πρὸς νότον τοῦ θεάτρου.

Ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται ἐπὶ θρόνου καθημένη γυνή, πρὸς ἀριστεράν ἐστραμμένη, ἐνδεδυμένη χιτῶνα ποδῆρη καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν, κρατοῦσα ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ δυσδιάκριτόν τι πρᾶγμα, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς πτηνόν, ὡς φαίνεται. Τέχνη ἀρχαϊκὴ τῶν πρώτων πιθανῶς χρόνων τῆς Ε΄. ἑκατονταετηρίδος.

Εὔρετ. ἀρχ. Ἐταιρίας 3474. — *Bull. de corr. hellénique* 1881 σ. 358 ἀρ. 20 (Κ. Μυλωνᾶς). — Furtwängler: *Sammlung Sabouroff* σ. 42. — Brückner: *Ornament u. Form* σ. 59 ἀρ. 5, πίν. II, 1. — Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 36, πίν. 35.

712. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύφου. Ὑψος 1,23, πλ. 0,53. Ὑψος τοῦ ἀναγλύφου 0,61. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εύρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν ἔτει 1885, κατὰ τὴν συνοικίαν Νεαπόλεως, ἐν ὁδῷ Πινακωτῶν.

Ἄνω λήγει ἡ πλάξ εἰς ἀέτωμα ἄνευ περιβάλλοντος τὰς δύο ἄνω πλευρᾶς αὐτοῦ γεισώματος· ἐν τῷ γεισώματι δὲ τῆς κάτω πλευρᾶς ὑπάρχει ἐπιγραφὴ

Ἀριστεας ἰφιστιάδης

καὶ ὑπ' αὐτήν, ἐν τῷ κορμῷ τῆς στήλης, ἄνω τοῦ ἀναγλύφου:

Τιμαριστη(ν): Θεοφωντος: Λαμπτρεως

Ἀριστωνυμος: Ἀρισταιου: Ἰφιστιάδης

Ἀριστομαχος: Ἀριστεου: Ἰφιστιάδης

Ἐν ὄλῳ προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονίζονται δύο πωγωνο-

bildliche Schmuck auf den Grabsteinen alter und neuer Zeit. — Στ. Κουμανούδης: Ἀττικῆς ἐπιγραφαὶ ἐπιτύμβιοι 1871. — Pervanoglu: *Die Grabsteine d. alten Griechen* 1863. — Furtwängler: *Sammlung Sabouroff*, Einleitung zu den Skulpturen. — Conze: *Die attischen Grabreliefs*. (Τούτου τοῦ ἔργου μέλλοντος νὰ περιλάβῃ πάντα τὰ Ἀττικὰ ἐπιτύμβια ἀνάγλυφα ἐξεδόθησαν ἤδη τὰ δύο πρῶτα τεύχη, ἅτινα περιέχουσι περιγραφὴν 161 ἀναγλύφων καὶ πίνακας 50).

φόροι ἄνδρες δεξιούμενοι ἀλλήλους· ἀμφότεροι εἶνε ἐνδεδυμένοι ἱμάτιον καταλείπον μέρος τοῦ στήθους γυμνόν, καὶ ὁ μὲν, (ὁ δεξιὰ ἰστάμενος) χειρονομεῖ διὰ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς ὡσεὶ συνομιλῶν μετὰ τοῦ ἐτέρου, ὁ δὲ φαίνεται κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς κυλινδρῶν τι πρᾶγμα, ράβδον ἴσως, ἐφ' ἧς ἐστηρίζετο, ἧς τὸ ὀρατὸν μέρος θὰ ἦτο χρώματι δεδηλωμένον. Ὅπισθεν τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν, ἀριστερά, ἵσταται ὀρθία πρὸς αὐτοὺς ἐστραμμένη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐνδεδυμένη **γυνή**, τὴν δεξιὰν ἔχουσα παρὰ τὸ στήθος καὶ τὴν ἀριστερὰν φέρουσα πρὸς τὸ πρόσωπον. Ἐν τῷ αἰτώματι δὲ εἰκονίζονται ἀντίστερνοι δύο *λέοντες*.

Κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο προέρεται πιθανῶς ἐκ τῶν μέσων περιπτου χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος· εἰς τοὺς αὐτοὺς δὲ χρόνους δύναται νὰ ἀναγᾶγη ἡμᾶς καὶ ἡ ἐπιγραφή· παρατηρητέον ὅμως ὅτι ὁ τρίτος στίχος ταύτης (Ἄριστῶνυμος Ἄρισταίου Ἰφιστιάδης) εἶνε κεχαραγμένος ἐπὶ ἀπεξεσμένου μέρους τῆς πλακός, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ἐκεῖ ὑπῆρχεν ἄλλη ἐπιγραφή, ἡ ἀρχικὴ ἐπιγραφή, ἧτις ἀπεξέστη ἵνα χαραχθῆ ἡ νῦν ἐπιγραφή. Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἄρα δὲν ἐχαραχθῆ εὐθὺς ἅμα τῇ κατασκευῇ τοῦ ἀναγλύφου, ἀλλ' ὕστερότερον, (διαρκούσης ὅμως, ὡς φαίνεται, τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος), ἐν δευτέρᾳ χρήσει αὐτοῦ· διὰ τοῦτο καὶ οὐδεμίαν φαίνεται ἔχουσα σχέσιν αὕτη πρὸς τὰς ἐν τῷ ἀναγλύφῳ εἰκονιζομένας μορφάς.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 59. (*Arch. Δελτιον* 1885 σ. 10 ἀρ. 3). — *Mittheilungen* (Koehler) X (1885) σ. 372 ἀρ. 37. — C. I. A. IV *Suppl.* ἀρ. 491⁸⁵.

713. Ἐπιτύμβιος στήλη ἔχουσα ἄνω ἀνάγλυπτον αἰτωμάτιον καὶ ὑπ' αὐτὸ ἐπιγραφὴν :

Χαιρεστρατη : Λυσανδρος

— Εύρέθη ἐν Ἀθήναις. — Ὑψος 0,98 πλ. 0,43. Ὑψος τοῦ ἀναγλύφου 0,56. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Γυνὴ ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐνδεδυμένη, ἡ **Χαιρεστράτη**, ἴσταται ὀρθία πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη καὶ προτείνει ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ δυσδιάκριτόν τι πρᾶγμα εἰς πρὸ αὐτῆς ἰστάμενον καὶ τὴν δεξιὰν προτείνοντα ἵνα λάβῃ τοῦτο νεανίαν, τὸν **Λύσανδρον**, ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ποδῆρες ἱμάτιον καταλείπον μέρος τοῦ στήθους γυμνόν. Τέχνη τῶν τελευταίων χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας 3454. — C. I. A. II, 4275.

᾽ 14. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδίοςχημον, ἐλλιπὲς τὸ δεξιὸν καὶ κάτω μέρος. Τὰ ἐπὶ τῶν γωνιῶν τοῦ ἀετωματίου ἀκρωτήρια ἦσαν πρόσθετα. Σωζόμενον ὕψος 1,25 πλ. 0,62. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη πιθανῶς ἐν Πειραιεῖ.

Ἄριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη **γυνὴ** (ἐλλείπουσιν οἱ κάτω πόδες), ἐνδεδυμένη ποδῆρη μετὰ μικρῶν χειρίδων χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τῶν ὤμων κατὰ τὰ νῶτα φερόμενον, καὶ τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων, τὴν δὲ δεξιὰν τείνουσα ἑτέρα πρὸ αὐτῆς ἴσταμένη ὀρθία **γυναικί**, ἧς σώζεται ἐν τῷ λίθῳ μόνον ἡ ἄκρα δεξιὰ χεὶρ μετὰ μέρους τοῦ πήχεως. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο τούτων μορφῶν ἴσταται ὀρθίος **νεανίας**, πρὸς δεξιὰν, ἧτοι πρὸς τὴν ὀρθίαν ἴσταμένην μορφήν, περίλυπος ἐστραμμένος, ὅστις φέρει χλαμύδα ἀπὸ τῶν ὤμων εἰς τὰ κάτω τοῦ σώματος κατερχομένην, ἣν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἀνέχει εἰς τὰ ἔμπροσθεν, καλύπτων οὕτω τὸ ἀπὸ τῆς κοιλίας κάτω μέρος τοῦ σώματος· ἔχει δὲ ἐξαιρέτον τὴν ἐν τῷ προσώπῳ καὶ τῇ λοιπῇ μορφῇ καὶ τῇ κινήσει αὐτῆς ἔκφρασιν τῆς ἰσχυρᾶς λύπης, ὑφ' ἧς κατέχεται. Αἱ γυμναὶ τοῦ σώματος μορφαί, ἡ διάθεσις τῆς κόμης καὶ ἡ πτύχωσις εἶνε ἐν αὐστηρῷ ρυθμῷ πεπονημένοι, ἐξ οὗ φαίνεται

ὅτι τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἐποιήθη πιθανῶς κατὰ τὴν Ε'. ἑκατονταετηρίδα.

Sybel 62. Kekulé 154.— *Exp. de Morée* III πίν. 42, 1.— Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 61 ἀρ. 32.

715. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἑλλιπές τὸ κάτω μέρος, λῆγον ἄνω εἰς προεξέχουσαν πλίνθον, ἐφ' ἧς ἀναγεγλυμμένα ἀνθέμια.— Εὐρέθη ἐν Αἰγίνῃ, κατὰ Πιττάκην καὶ κατὰ τὰ ἐν *Annali* (1829 σ. 135), καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐπὶ Καποδιστρίου ἐν Αἰγίνῃ συλλογῇ.— Ὑψος 1,10 πλ. 0,80. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δεξιὰ ἴσταται ὄρθιος νεανίας πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένος (ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων κάτω μέρος τοῦ σώματος), ἐνδεδυμένος χλαμύδα περικαλύπτουσαν τὸ ἀπὸ τοῦ ὑπογαστρίου κάτω μέρος τοῦ σώματος καὶ τὸν ἀριστερὸν ὤμον· κρατεῖ δὲ ἐν τῇ καθειμένῃ τῷ σώματι ἀριστερᾷ πτηνόν, καὶ ἔχει τὴν δεξιὰν τεταμένην ἔμπροσθεν δυσδιαγνώστου ἀνηρτημένου σκεύους (κλωβίου;). Ὑπὸ τὸ σκεῦος τοῦτο ὑπάρχει εἰδός τι τετραγωνικῆς ἐπιμήκους παραστάδος, ἐφ' ἧς κάθηται αἴλουρος (ἐλλείπει ἡ κεφαλή). Τῇ παραστάδι δὲ ταύτῃ προσερίδεται γυμνὸς παῖς (ἐλλείπει τὸ κάτω ἥμισυ μέρος τοῦ σώματος), ὁ δοῦλος τοῦ νεανίου, ὡς φαίνεται. Ἡ ὑπόθεσις τῆς παραστάσεως εἶνε δυσδιάγνωστος. Ἡ ἐργασία δὲ εἶνε λίαν ἐπιμεμελημένη καὶ ἡ τέχνη αὐστηροῦ ρυθμοῦ, δεικνύουσα ὅτι τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο θὰ ἐποιήθη κατὰ τὸ δεῦτερον ἥμισυ τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 76. Kekulé 151. Πιττάκης 585.— *Annali* 1829 σ. 135 καὶ (Gerhard) 1837 σ. 126. — *Expéd. de Morée* III πίν. 41, 1-3. — Friedländer : *De operibus anaglyphis* σ. 37. — Salinas : *Monumenti sepolcrali* σ. 22. — *Arch. Zeitung* (Panofka) 3 σ. 15. — *Bull. de corr. hellénique* (Martha) 1880 σ. 74. — *Mittheilungen* (Gurlitt) 1881 σ. 159. — Friederichs-Wolters : *Bausteine* ἀρ. 1012.

Ὡς πρὸς δὲ τὸν τόπον τῆς εὐρέσεως παρατηρητέον ὅτι ἐσφαλμένος ἀναγράφεται ὅτι τὸ ἀνάγλυφον εὐρέθη ἐν Λαμιά· κατὰ τὰ ἐν *Annali* καὶ κατὰ τὸν Πιττάκην εὐρέθη ἐν Αἰγίνῃ, κατὰ δὲ τὸν Καμπάνην ἐν Σαλαμῖνι. Ὁ Ε. Wolff περιγράφει ἐν *Annali* (1829 σ. 135) τρία ἐπιτύμβια ἀνάγλυφα ὡς ἐξῆς: «il primo di questi fu scoperto nell' isola di Egina nell' occasione di fabbricarsi un orfanotrofio . . . rappresentava la figura d' un uomo stante presso un cavallo. Il secondo fu dissotterato nell' isola di Salamine. Esprimeva questo in tre figure l' idea dell' ultimo addio. . . il terzo ebbero occasione di vedere presso il proprietario del medesimo, il signor Dawkins incaricato d' affari dell' Inghilterra presso il governo greco in Egina. Proveniva anche questo da uno scavo interpretato dall' detto signore nella medesima isola e rappresentava la figura d' un uomo fin alla metà del corpo panneggiato, tenendo un angelletto nella mano insieme con la mano d' un fanciullo affatto nudo, il quale in atto di abbandono era appoggiato ad una ara». Τὸ τρίτον τοῦτο ἀνάγλυφον εἶνε προφανῶς τὸ προκείμενον. Τὸ αὐτὸ ἀνάγλυφον φαίνεται ὅτι περιγράφεται ἐν τῷ τοῦ Καμπάνη Καταλόγῳ τοῦ Μουσείου Αἰγίνης, ὑπ' ἀρ. 26 (ἴδ. σ. 11) διὰ τῶν ἐξῆς: «ἀνάγλυφον χωρὶς ἐπιγραφὴν ἔχον ἄνωθεν γλύμματα ἀρχιτεκτονικά».

716. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδίοσχημον, ἑλλιπὲς τὸ ἥμισυ ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιὰν διαγωνίως ἀποκεκομμένον μέρος. — Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1837. — Ὑψ. 1,44 πλ. 0,86. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἄριστερὰ ἐκάθητο γυνὴ ἐπὶ θρόνου, πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη, (ῆς σώζεται ἐν τῷ λίθῳ μόνον τὸ ἐμπρόσθιον ἄκρον τῆς κεφαλῆς), ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων πυξίδα, ῆς σώζεται ὡσαύτως μέρος τι ἐν τῷ λίθῳ· ἐδεξιοῦτο δὲ πωγωνοφόρον πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένον ἄνδρα, ἅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον, καλύπτων τὸ ἀπὸ τῆς κοιλίας κατώτερον μέρος τοῦ σώματος καὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, ὃν ἔχει παρὰ τὸ στήθος καὶ στηρίζει κατὰ τὸ μετακάρπιον ἐπὶ βακτηρίας. Με-

ταξὺ δὲ τῶν δύο τούτων μορφῶν ἵσταται ἑτέρα πρὸς τὴν ἐπὶ θρόνου καθημένην ἐστραμμένην **γυνή**, ἐνδεδυμένη ποδῆρη **χιτῶνα** καὶ **ἱμάτιον**, οὗ τὸ ἕτερον ἄκρον, συνεπτυγμένον καὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ πῆχους φερόμενον καὶ ἀπ' αὐτοῦ κατερχόμενον, συνέχει διὰ τῆς ἄκρας χειρός· διὰ τῆς δεξιᾶς δὲ χειρὸς ἄπτεται ὡσαύτως τοῦ ἱματίου, στρέφουσα αὐτὸ μικρὸν πρὸς τὰ ἐμπρός, ὑπὲρ τὸν ὦμον.

Ἡ διάθεσις τῶν μορφῶν ἐν τῷ δεδομένῳ χώρῳ δὲν εἶνε ἐπιτυχής, τοῦ ἀνδρὸς καταλαβόντος καὶ μέρος τῆς παραστάδος, καί τινα τῶν μελῶν τοῦ σώματος, ἰδίως ὁ ἀριστερὸς πῆχυς τῆς γυναικὸς, δὲν ἔχουσι τὴν διάπλασιν φυσικὴν, ἀλλ' ἡ περιβολὴ τῆς ἵσταμένης γυναικὸς καὶ τὰ εὐγενῆ γνωρίσματα τοῦ προσώπου, ἃ ἀναπολοῦσιν ἐν μέρει τὸ περίφημον ἐξ Ἑλευσίνος ἀνάγλυφον τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης (ἀρ. 126), καὶ ἡ ἐξαίρετος διάπλασις τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνδρὸς, καὶ ὑπὲρ πάντα ταῦτα ἡ κατανυκτικωτάτη ἐν ὄλῳ τῷ ἔργῳ ἔκφρασις, δεικνύουσιν ὅτι τοῦτο θὰ ἐποιήθη πάντως ἐν τοῖς καλλίστοις χρόνοις τῆς ἑλληνικῆς τέχνης κατ' ἐπίσημον ὑπόδειγμα τῶν μέσων πιθανῶς χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος.

Πιττάκης 25. Kekulé 18. Sybel 65. — Lebas : *Mon. figurés* πίν. 64. — *Bull. de corr. hellénique* (Κ. Μυλωνᾶς) 1880 πίν. 5. σ. 399. — Lucy M. Mitchell : *A history of ancient sculpture* σ. 382. — Friederichs - Wolters : *Bausteine* ἀρ. 1045.

717. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ἀποκεκρουσμένον τὴν ἄνω δεξιὰν γωνίαν, ἔχον ἑκατέρωθεν ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένην παραστάδα. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις, παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα, ἐν ἔτει 1870. — Ὑψος 1,45 πλ. 0,85.

Ἀριστερὰ κάθηται **γυνή** ἐπὶ σχίμποδος πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη, ἐνδεδυμένη ποδῆρη χειριδωτὸν **χιτῶνα** καὶ **ἱμάτιον**, ὃ, ἀπὸ τῶν ὦμων εἰς τὰ κάτω φερόμενον, στρέφει μικρὸν πρὸς τὰ ἐμπρός διὰ τῆς ἀριστερᾶς, καὶ δεξιουμένη πρὸς αὐτὴν ἐ-

στραμμένην ὀρθίαν ἰσταμένην νεάνιδα, ἥτις εἶνε ἐνδεδυμένη ποδῆρη χειριδωτὸν χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὅπερ, τὸ κάτω τοῦ σώματος μέρος καὶ τὸν ἀριστερὸν ὤμον καλύπτον, συνέχει παρὰ τὸ στήθος τῆ ἀριστερᾶ χειρὶ. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο τούτων μορφῶν, εἰς τὸ βάθος, ἴσταται ὀρθιος πωγωνοφόρος ἀνήρ, πρὸς δεξιάν, ἥτοι πρὸς τὴν ὀρθίαν ἰσταμένην νεάνιδα, ἐστραμμένος, ἥ ἐν μεγάλῃ συγκινήσει καὶ λύπῃ προσβλέπει. Φέρει δὲ οὗτος ἱμάτιον, τὸ ἀπὸ τῆς κοιλίας κατώτερον μέρος τοῦ σώματος καὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα καλύπτον, καὶ ἄπτεται τοῦ πωγωνίου διὰ τῆς κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένης καὶ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ἐπιστηριζομένης ἀριστερᾶς χειρός. Ἡ διάθεσις τῶν μορφῶν, ἡ ἔκφρασις, ἡ πτύχωσις καὶ ἡ ἐργασία, δεικνύουσιν ὅτι τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἀνήκει ἐν τοῖς καλλίστοις τῶν ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 77.—*Arch. Zeitung* 29, 27, 2.—Stark : *Orient* σ. 334 μετ' εἰκόνας.

718. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδὸσχημον, ἑλλιπὲς τὴν ἄνω δεξιάν γωνίαν.—Εὐρέθη, κατὰ Πιπτάκην, ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1836.—"Υψ. 1,35 πλ. 0,70. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ τοῦ ἀετώματος ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

Ἀμεινοκλεια Ἀνδρομενος θυγατηρ λ.

Δεξιὰ ἴσταται γυνή, ἡ Ἀμεινοκλεια, πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένη, ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχουσα κεκαμμένην, παρὰ τὸ πλάγιον τοῦ στήθους, τὴν δὲ δεξιάν τεταμένην, ἐπερείδουσα αὐτὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς παιδίσκης αὐτῆς, ἥτις γονατισμένη προσαρμόζει τὰ σανδάλια τῆ ἑαυτῆς δεσποίνῃ. Διακρίνεται δὲ ἡ παιδίσκη ἐξ οὗ φέρει στενοῦ μετὰ μεγάλων χειρίδων ἀπτυχῶτου σχεδὸν χιτῶνος καὶ ἐκ τοῦ

καλύμματος τῆς κόμης. Πρὸ τῆς Ἀμεινοκλείας δέ, ὅπισθεν τῆς παιδίσκης, ἴσταται ὀρθία πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη νεᾶνις, ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, (ὃ διὰ τῆς δεξιᾶς στρέφει μικρὸν πρὸς τὰ ἐμπρός, ὑπὲρ τὸν δεξιὸν ὦμον), καὶ κρατοῦσα ἐν τῇ ἀριστερᾷ πυξίδα.

Ἐκ τῆς ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ὀρθογραφίας, ἐν ἣ ἀντί ου κεῖται ἀπλῶς ο, καὶ ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων δείκνυται ὅτι τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο θὰ ἐποιήθη κατὰ τὴν Ε' ἑκατονταετηρίδα ἢ τοῦλάχιστον κατὰ τοὺς χρόνους τοὺς μεταξὺ τῆς Ε' καὶ Δ'. ἑκατονταετηρίδος. Εἰς τοὺς χρόνους δὲ τούτους ἀνάγει ἡμᾶς καὶ ἡ τῶν μορφῶν διάθεσις καὶ ἡ πτύχωσις τοῦ ἱματισμοῦ· ἀλλ' ἡ ἐργασία δὲν διακρίνεται ἐπὶ λεπτότητι.

Πιττάκης 579. Sybel 74. Kekulé 149. — *Annali* (Gerhard) 1837 σ. 112. — Rangabé: *Antiq. helléniques* II, 2450. — Pervanoglou: *Grabsteine* σ. 50 ἀρ. 10. — Lebas: *Mon. figurés* πίν. 65. — Lucy M. Mitchel: *A history of ancient sculpture* σ. 500. — *Arch. Zeitung* (Michaelis) 1871 σ. 139, 9. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1032. — C. I. A. II, 2687.

719. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἐν μέρει ἀνάγλυφον, ναϊδίόσχημον, ἐλλιπὲς τὸ κάτω ἀριστερὸν μέρος. — Εὐρέθη ἐν Σαλαμίनि καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐν Αἰγίνῃ ἐπὶ Καποδιστρίου συλλογῇ. — Ὑψ. 1,12 πλ. 0,70. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ τοῦ αἰτώματος ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή:

Φαινιππη Σμικυθίων Κλεω

Γυνὴ ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτου καὶ τὴν κεφαλὴν, ἡ **Κλεω**, κάθηται ἐπὶ θρόνου, στηρίζουσα τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ δεξιουμένη ἐτέραν ὀρθίαν ἴσταμένην καὶ πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένην γυναῖκα, τὴν **Φαινιπέπην** (ἐλλείπει τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος), ἥτις εἶνε ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, οὗ συνέχει διὰ

τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὸ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κάτω φερόμενον ἕτερον τῶν ἄκρων. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τούτων ἴσταται κατ' ἐνώπιον ἀνὴρ πωγωνοφόρος, ὁ σύζυγος τῆς Κλεοῦς, ὡς φαίνεται, **Σμικυθίων**, ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καλύπτον ὀλόκληρον τὸ σῶμα καὶ τοὺς βραχίονας, πλὴν τοῦ στήθους καὶ τῆς ἄκρας δεξιᾶς, καὶ στηριζόμενος ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἐπὶ τῆς βακτηρίας του. Πλὴν δὲ τῶν κυρίων τούτων μορφῶν εἰκονίζονται τέσσαρες ἔτι μορφαί, συμπεπυκνωμένοι καὶ ἀκαταλλήλως διατεταγμένοι, ἤτοι μικρὸς **παῖς**, μεταξὺ τῆς Φαινίπτης καὶ τῆς Κλεοῦς, **νεᾶνις** ὀπισθεν τῆς Φαινίπτης, ἧς φαίνεται μόνον ἡ ἐν ὄλῳ προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένη κεφαλή, **νεᾶνις** ὀπισθεν τῆς Κλεοῦς, ἧς ἐξέχει ἡ ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένη κεφαλή, καὶ μικρὸν **κοράσιον** ὀπισθεν τοῦ θρόνου τῆς Κλεοῦς, ἧς φαίνεται ὡσαύτως ἡ κεφαλή.

Ἡ παράστασις εἶνε παρεμφερῆς ἐν μέρει τῇ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 717, ἡ τέχνη ὅμως εἶνε κατωτέρα, εἰ καὶ τὸ ἔργον προέρχεται ἐκ τῶν καλῶν ἔτι ἑλληνικῶν χρόνων.

Πιττάκης 159. Kekulé 152. Sybel 75. — *Expéd. de Morée* III πίν. 42, 2. — C. I. Gr. 2322⁶ (95). — Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 60 ἀρ. 30. — *Berich. d. sächs. Ges. d. Wiss.* (Michaelis) 1867 σ. 116. — C. I. A. II 4208.

720. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἐλλιπὲς τὴν κάτω ἀριστερὰν γωνίαν, ἔχον ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τὴν ἐπιγραφὴν :

Μελίτη Σποδοκρατος γυνη Φλυεως

Εὔρεθῆ ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1836. Ὑψος 1,75 πλ. 0,77.

Ἡ **Μελίτη** εἰκονίζεται κατ' ἐνώπιον ἴσταμένη καὶ στηρίζουσα τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα ἐπὶ παραστάδος· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη ποδήρη λεπτὸν χιτῶνα μετὰ διπλοῖδιου, καὶ ἱμάτιον, ὃ, ἀπὸ τῶν ὤμων εἰς τὰ ὀπισθεν τοῦ σώματος κατερχόμενον,

στρέφει ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τοῦ σώματος. Αἱ ἀναλογίαι τῶν μελῶν τοῦ σώματος, αἵτινες ἔχουσι πολὺ τὸ μητροπρεπές καὶ πρὸς τὸ εὐρὺ ἀποκλίνουσι, καὶ ἰδίως ἡ διάθεσις καὶ πτύχωσις τοῦ χιτῶνος, ἀναπολοῦσιν ἡμῖν τὴν ἐν τῇ Γλυπτοθήκῃ τοῦ Μονάρχου Εἰρήνην τοῦ Κηφισοδότου (πρὸς. ἀρ. 175).

Κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ὀρθογραφίαν καὶ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας θὰ ἐποιήθη τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο κατὰ τὴν Δ'. ἑκατονταετηρίδα.

Πιττάκης 325. Kekulé 271. Sybel 58. — Ἀρχ. Ἐφημερίς (Πιττάκης) 1842 σ. 490 ἀρ. καὶ πίν. 73. — Rangabé : *Antiq. hellén.* II, 1755. — *Arch. Intelligenzblatt* (Ross) 1873 σ. 90 ἀρ. 4. — *Kunstblatt* (Schöll) 1840 σ. 214. — Ross : *Arch. Aufs.* I σ. 39 καὶ *Demen* σ. 101 ἀρ. 184⁶. — *Annali* (Gerhard) 1837 σ. 121. — Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 21 ἀρ. 6. — C. I. A. II, 2638.

721. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀποκεκομμένον ἐν μέρει ἀνθέμιον, ἔχουσα ὑπ' αὐτὸ τὴν ἐπιγραφὴν :

Φαιδωνίδης Σπουδαίου
 Ἀγκυληθεν

ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακας, ὧν τὰ φύλλα ἦσαν τὸ πάλαι χρώματι δεδηλωμένα, ὑπ' αὐτοῦς ἐτέραν ἐπιγραφὴν :

Λυσιστρατη

καὶ ὑπὸ ταύτην ὄλως πρόστυπον ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. — Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1836. — Ὑψος τῆς στήλης 1,19 πλ. 0,37. Διαστάσεις τοῦ πλαισίου: ὕψος 0,28 πλ. 0,31.

Ἡ Λυσιστράτη καὶ ὁ Φαιδωνίδης εἰκονίζονται δεξιούμενοι ἀλλήλους. Ἡ μὲν ἐν δεξιᾷ τοῦ θεατοῦ **Λυσιστράτη** κάθηται ἐπὶ θρόνου πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένη καὶ εἶνε ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ **Φαιδωνίδης**, ἀνὴρ πωγωνοφόρος, ἴσταται ὀρθῶς πρὸς

αὐτὴν ἐστραμμένως, ἢ περίλυπος προσβλέπει. Στηρίζεται δὲ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός, ἔχων πρὸ αὐτοῦ χιαστί κεκλιμένον τὸν ἀριστερὸν καὶ ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς κατὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον τοῦ σώματος βακτηρίας του, καὶ εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον, καλύπτον τὸ σῶμα ὀλόκληρον σχεδὸν πλὴν τοῦ στήθους. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, ἐργασία ἐπιπόλαιος.

Sybel 100. Heydemann 394. — Ἀρχ. Ἐφημερίς (Πιττάκης) 1853 σ. 994 ἀρ. 1748 καὶ 1856 σ. 1394 ἀρ. 2795. — Rangabé: *Antiq. hellén.* 2372. — *Ber. d. sächs. Ges. d. Wiss.* (Bursian) 1860 σ. 195. — Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 66 ἀρ. 76. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1037. — C. I. A. II, 1694.

722. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἔχον ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν :

Ενθαδε την αγαθην και σωφρονα γαι' εκαλυψεν
 Αρχεστρατην ανδρι ποθεινοτατην

Εὑρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Ἀττικῇ, ἐν ἔτει 1830. Ὑψ. 1,48 πλ. 0,92. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Γυνὴ ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἡ Ἄρχεστράτη, κάθηται ἐπὶ σκίμποδος, ἐν δεξιᾷ τοῦ θεατοῦ, πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένη, στηρίζουσα ἐπὶ τοῦ σκίμποδος τὴν ἀριστερὰν χεῖρα καὶ ἐξάγουσά τι διὰ τῆς δεξιᾶς ἐκ πυξίδος, ἣν προτείνει αὐτῇ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ νεᾶνες πρὸ αὐτῆς ἰσταμένη, ἐνδεδυμένη καὶ αὕτη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Μεταξὺ δὲ τῶν ποδῶν τῆς Ἀρχεστράτης ἴσταται πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένον κοράσιον, τέκνον αὐτῆς πιθανῶς, ὅπερ εἶνε γυμνὸν τὸν δεξιὸν ὤμον καὶ βραχίονα καὶ κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ πτηρόν. Καλὴ ἑλληνικὴ τέχνη.

Πιττάκης 320. Kekulé 296. Sybel 69. — *Arch. Intelligenzblatt* (Ross) 1837 σ. 99 ἀρ. 5. — Stephani: *Parerga* ἀρ. 8 σ. 189. — *Rh. Mus.* (Welcker) 1842 σ. 204 ἀρ. 7. — Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 79 ἀρ. 8. — Kaibel: *Epigram. graeca* ἀρ. 51. — Lebas: *Monuments figurés* πίν. 68. — C. I. A. II, 3532.

723. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἔχον ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν :

Πενθος κοριδιῶι τε ποσεὶ καὶ μητρὶ λιποσα
καὶ πατρὶ τῶι φουσαντὶ Πολυξένη ενθαδε κειται

Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ Δίπυλον. Ἵψ. 1,65 πλ. 1,80.

Ἡ **Πολυξένη**, γυνὴ φέρουσα πολύπτυχον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν (ἐλλείπει ἡ ἄκρα δεξιὰ χεὶρ μετὰ μέρος τοῦ πήχεως), κάθεται ἐπὶ σκίμποδος πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχουσα κεκλιμένην πρὸς τὰ κάτω, ἐν μεγίστῃ θλίψει προσβλέπουσα τῷ ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς στηριζομένῳ καὶ ἐν τῇ ἄκρᾳ δεξιᾷ περιφερές τι πρᾶγμα (σφαῖραν;) κρατοῦντι μικρῷ αὐτῆς χλαμυδοφόρῳ υἱῷ, ὃν καὶ περιβάλλει κατὰ τὰ νῶτα διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός· διὰ τῆς ἄκρας δεξιᾶς ἐκράτει τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου τῆς στρέφουσα αὐτὸ πρὸς τὰ ἐμπρός. Ὅπισθεν δ' αὐτῆς ἴσταται, πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη, περίλυπος ἡ **παιδίσκη** αὐτῆς, ἔχουσα τὴν κόμην ὑφάσματι περικεκαλυμμένην καὶ ἐνδεδυμένην ποδῆρῃ στενὸν χειριδωτόν, ὡς φαίνεται, χιτῶνα (πρβ. καὶ ἀρ. 718). Καλλίστη τέχνη τῶν μεταξὺ τῆς Ε' καὶ Δ' ἑκατονταετηρίδος χρόνων, διακρινομένη κυρίως διὰ τὴν εὐγενῆ καὶ ἐπιβάλλουσαν περιβολὴν καὶ διάθεσιν τῆς μητρὸς καὶ τὴν ἐν αὐτῇ κατανοκτικὴν ἔκφρασιν τῆς λύπης.

Sybel 52. — Kaibel : *Epigram. graeca* ἀρ. 76. — Stark : *Orient* σ. 333. — C. I. A. II, 4082.

724. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἐλλίπεδ τὸ δεξιὸν ἤμισυ περίπου, ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰν διαγωνίως ἀποκεκομμένον, ἔχον ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τὴν ἐπιγραφὴν :

Φαιναρετη

— Εὐρέθη ἐν Ἀττικῇ, ἐν τῷ χωρίῳ «Κουκουβάουνες». — Ἵψος 1,65 πλ. 0,88. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ **Φαιναρέτη**, γυνή ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν (ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων κάτω μέρος τοῦ σώματος καὶ ἡ ρίς) κάθηται ἐπὶ θρόνου πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη, ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων τὴν δεξιὰν καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς στρέφουσα μικρὸν τὸ ἱμάτιον πρὸς τὰ ἐμπρός, παρὰ τὸν ὦμον. Ἐμπροσθεν δ' αὐτῆς ἴστατο ὀρθία ἐτέρα γυνή, ἧς σώζεται ἐν τῷ λίθῳ μέρος τῆς κεφαλῆς καὶ ἡ τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου κρατοῦσα ἄκρα δεξιὰ χεῖρ. Καλὴ ἑλληνικὴ τέχνη τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 67. — C. I. A. II, 4207. — Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 104 πίν. 39. — Κατὰ τὸν Furtwängler τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο προέρχεται ἐκ τῶν τοῦ Φειδίου χρόνων, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας ἐν τῇ διαπλάσει τῆς κεφαλῆς καὶ τῷ σχηματισμῷ τῆς κόμης (ἴδ. *Sammlung Sabouroff* σ. 12 σημ. 1).

725. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἔχον ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ τὴν ἐπιγραφὴν :

Μιλτιάδης

Ευπραξίς Πλαταιική

— Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1852. — Ὑψ. 1,15 πλ. 0,78
Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος γυνή, ἡ **Εὐπραξίς**, ἣτις εἶνε ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, περικαλύπτον καὶ τὸν ἐπὶ τῶν γονάτων ἀριστερὸν βραχίονα, καὶ δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς ἰστάμενον ὀρθιον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν ἑαυτῆς σύζυγον, ὡς φαίνεται, **Μιλτιάδην**, ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον περικαλύπτον ὀλόκληρον τὸν ἀριστερὸν βραχίονα καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα, πλὴν τοῦ στήθους, καὶ ἔχει στάσιν τοιαύτην, ὥστε φαίνεται ὅτι στηρίζει τὸ ἀριστερὸν πλάγιον τοῦ σώματος ἐπὶ ράβδῳ, μὴ ὀρατῆς ἐν τῷ λίθῳ. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, τοῦτο ἔχουσα κυρίως τὸ ἴδιον, ὅτι αἱ μορφαὶ δὲν ἔχουσι τὸν ἰδανικὸν ἐκεῖνον καὶ συνήθη τύπον τῶν ἐπιτυμβίων

ἀναγλύφων, ἀλλ' εἶνε ἐν προσωπικῇ τινι ὁμοιότητι πεποιημένοι.

Sybel 70.—*Ἀρχ. Ἐφημερίς* (Πιττάκης) 1860 ἀρ. 3665.—C. I. A. II, 3274.

726. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον λῆγον ἄνω εἰς ἀέτωμα μετ' ἀκρωτηρίων, ὑποβασταζόμενον ἐκατέρωθεν ὑπὸ τετραγωνικῆς παραστάδος.—Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐκεῖ Συλλογῇ μέχρι τοῦ ἔτους 1888, ὅτε μετηνέχθη εἰς τὸ Ἔθν. Μουσεῖον.—Ὶψ. 1,22 πλ. 0,75. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται δεξιὰ ἐπὶ σκίμποδος καθήμενὴ πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένη καὶ τὴν κεφαλὴν προσκλίνουσα γυνή, ἐνδεδυμένη χιτῶνα ποδῆρη καὶ ἱμάτιον, τὴν ἀριστερὰν ἔχουσα παρὰ τὸ στῆθος καὶ τὴν δεξιὰν φέρουσα ἄνω, πρὸς τὸ πρόσωπον. Ἀπέναντι δ' αὐτῆς, πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένη, ἴσταται ἑτέρα ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐνδεδυμένη γυνὴ κρατοῦσα πυξίδα καὶ ἐξάγουσά τι ἐξ αὐτῆς, ἵνα προσφέρῃ αὐτό, ὡς φαίνεται, τῇ καθήμενῃ. Ἡ καλλίστη διατήρησις τοῦ ἀναγλύφου, ἡ ἐπιμελεῖα μεθ' ἧς εἶνε εἰργασμένον καὶ ἡ ἐν ταῖς μορφαῖς ἐπικρατοῦσα καὶ ζωηρότατα ἐκφραζομένη ἐν τῷ λίθῳ θλίψις καὶ συγκίνησις καθιστῶσιν αὐτὸ ἀξιολογώτατον. Καλλίστη τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 836 (*Ἀρχ. Δελτιον* 1888 σ. 218,98).—Mitchell: *History of ancient sculpture* σ. 503.—Brückner. *Ornament und Form* πίν. II, 3.—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1031.—Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 69 πίν. 31.

727. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον λῆγον ἄνω εἰς ταπεινὸν ἀέτωμα, οὗ ἐπὶ τῆς κάτω πλευρᾶς ἡ ἐπιγραφή:

Θεοδωρος Ωαθεν Πραξιτέλης Ωαθεν

—Εὐρέθη ἐν Ἀττικῇ.—Ὶψ. 1,06 πλ. 0,64

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένος

πωγωνοφόρος ἀνὴρ, ὁ **Πραξιτέλης**, ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλείπον γυμνὸν τὸ στήθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα, ἔχων τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ δεξιούμενος πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον ἰστάμενον ἀγένειον ἀνδρα, τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ὡς φαίνεται, **Θεόδωρον**. Οὗτος εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον, ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου μέχρι τῶν γονάτων σχεδὸν καθῆκον καὶ καταλείπον γυμνὸν τὸ στήθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα, καὶ ἔχει τὴν ἀριστερὰν κεκαμμένην κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ πρὸς τὰ ἄνω μέχρι τοῦ ὤμου φερομένην, ἔνθα συνέχει δι' αὐτῆς τὸ ἱμάτιον. Καλὴ τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 61.—C. I. A. II, 2681.

728. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον ἠκρωτηριασμένον τὸ ἀριστερὸν μέρος· εἶχεν ἐκατέρωθεν παραστάδας, ὧν σώζεται ἡ δεξιὰ, καὶ κατὰ τὰ ἄνω πρόσθετον, ὡς φαίνεται, ἀέτωμα. — Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1837. — Ὑψ. 0,92 πλ. 0,59. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δεξιὰ εἰκονίζεται ἐπὶ ἔδρας καθήμενῆ γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἔχουσα τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῶν μηρῶν καὶ στηρίζουσα τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ διὰ τὰ ὀπίσθια ἐρείσματος τῆς ἔδρας. Πρὸ αὐτῆς δὲ ἰσταται ὄρθια ἑτέρα γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένη καὶ ἀτενίζουσα, ἔχουσα τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην ἀριστερὰν πρὸ τοῦ στήθους καὶ παρ' αὐτὴν τὸν ἀγκῶνα τῆς δεξιᾶς, πρὸς τὰ ἄνω μέχρι τῆς παρεϊᾶς τοῦ προσώπου ἐξικνουμένης. Καλὴ ἑλληνικὴ τέχνη τῶν πρώτων πιθανῶς χρόνων τῆς Δ'. ἐκονταετηρίδος.

Πιττάκης ἀρ. 61. — Kekulé ἀρ. 35. — Sybel ἀρ. 46. — *Revue archéologique* (de Saulcy) 1845 σ. 268. — Pervanoglu : *Grabsteine* 21,3. — *Arch. Zeitung* 1871, σ. 139 (Michaelis). — Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 96 πίν. 38.

729. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδίοσχημον, ἐλλιπές

τὸ κάτω ἡμισυ περίπου μέρος, ἀντὶ αετώματος ἔχον ἄνω
τριγωνικὴν ἀπλῶς προεξοχὴν τοῦ λίθου ἀποτελοῦσαν οἰονεὶ
τύμπανον αετώματος κεκοσμημένον ἀναγλύπτῳ ἀνθεμίῳ. Σω-
ζόμενον ὕψος 0,88 πλ. 0,55.

Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή

Δίων Κυδαθηναίευσ Λυσιστρατῆ Δεξικρατεία

Δεξιά κάθεται ἐπὶ σχίμποδος πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένη
γυνή, ἡ **Δεξικρατεία**, ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμά-
τιον καλύπτον καὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, καὶ τὴν μὲν ἀρι-
στερὰν ἔχουσα ἐπὶ τῶν μηρῶν, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιουμένη
πωγωνοφόρον πρὸ αὐτῆς ἰστάμενον ἄνδρα, τὸν **Δείωνα**, ὅστις
εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλείπον γυμνὸν τὸ στήθος καὶ
τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ στηρίζει πους, εἰς τὸ βάθος, τὸν κατὰ
τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένον καὶ ὅλως ὑπὸ τοῦ ἱματίου κεκαλυμ-
μένον ἀριστερὸν βραχίονα. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο τούτων μορ-
φῶν, εἰς τὸ βάθος, ἵσταται ὀρθία κατ' ἐνώπιον ἡ **Λυσιστρατῆ**,
ἐνδεδυμένη ἀχειρίδωτον χιτῶνα, ἔχουσα τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα
κεκαμμένην ἀριστερὰν παρὰ τὸ στήθος, ὑπὸ τοὺς μαστοὺς,
καὶ στηρίζουσα ἐπ' αὐτῆς τὸν ἀγκῶνα τῆς δεξιᾶς, ἐφ' ἧς, πρὸς
τὰ ἄνω φερομένης, ἔχει προσεπικεκλιμένην μικρὸν τὴν κεφα-
λήν. Κοινὴ τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 2143.— C. I. A. II, 2233.

730. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύφου ἐν βαθέως ἐγ-
γεγλυμμένῳ πλαισίῳ, ἀπολήγουσα ἄνω εἰς ἀποκεκρουσμένον
ἐν μέρει ἀνθέμιον, ὕφ' ὃ ἡ ἐπιγραφή :

Πρικῶν

— Εὐρέθη ἐν Καρύστῳ, ἐν ἔτει 1848. — Ὑψ. 1,60 πλ. 0,39.
Ἑψ. τοῦ ἀναγλύφου 1,05. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἄγένειος ἀνὴρ, ὁ **Πρίκων**, ἵσταται ὀρθίως, κατ' ἐνώπιον
εἰκονισμένος, μικρὸν τι πρὸς ἀριστερὰν κλίνων τὸ σῶμα καὶ

τὴν κεφαλὴν, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιῦ ποδός, ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλείπον γυμνόν τὸ στῆθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα, καὶ κρατῶν ἐν μὲν τῇ κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένη καὶ πρὸς τὰ ἄνω ἐστραμμένη δεξιᾷ σπλεγγίδα, ἐν δὲ τῇ παρὰ τὴν ὀσφὺν ἀριστερᾷ ἐλαιοφόρον δι' ἱμάντων ἀνηρητημένον ληκύθιον. Παρὰ τὸν δεξιὸν δ' αὐτοῦ πόδα εἰκονίζεται κῶνον, πρὸς αὐτὸν ἔχων τὴν κεφαλὴν ἀνυψωμένην καὶ ἐστραμμένην. Καλὴ ἑλληνικὴ τέχνη.

Heydemann 396. Sybel 59. — Ἀρχ. Ἐφημερίς (Πιττάκης) 1854 σ. 1176 ἀρ. 2271. — Ber. d. Sächs. Ges. d. Wiss. (Bursian) 1860 σ. 190. — Pervanoglu : Grabsteine σ. 36 ἀρ. 6.

731. Ἐπιτύμβιον ὅλως ἔκτυπον ἐν μέρει ἀναγλύφου, πολλαχῶς ἐφθαρμένον. — Εὐρέθη ἐν Σαλαμῖνι. — Προέρχεται δὲ ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου, ὅπερ εἶχεν ἐκατέρωθεν τοιχία μετὰ παραστάδων καὶ κατὰ τὸ ἄνω μέρος ἀέτωμα, εἶχε δηλ. τοιοῦτον σχῆμα καὶ συστατικὰ μέρη, οἷα ἔχουσι τὰ ὑπ' ἀρ. 150 καὶ 151. Ὑψ. 1,76 πλ. 1,02.

Δεξιὰ ἴσταται ὀρθίος ἐν ὅλως ἐξέχοντι ἀναγλύφῳ πεποιημένος ὀπλίτης (ἐλλείπουσιν ἢ κεφαλὴν, ἥτις ἦτο ἔνθετος, ὀλόκληρος ὁ ἀριστερός βραχίον καὶ τὸ ἀριστερὸν σκέλος, ἢ ἄκρα δεξιὰ χεὶρ καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ δεξιῦ ποδός καὶ τῆς ἀσπίδος), αὐτὸς ὁ ἀποθανών, ὡς φαίνεται, ὅστις φέρει χιτῶνα καὶ θώρακα, ἔχει τὴν ἀσπίδα ἐστηριγμένην ὀρθίαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, παρὰ τὸ ἀριστερὸν σκέλος, καὶ ἐπέθετε τὴν ἄκραν δεξιάν ἐπὶ πρὸ αὐτοῦ ἴσταμένου ὅλως ἀποκεκρουσμένου μικροῦ παιδός, τοῦ υἱοῦ του, ὡς φαίνεται. Ὅπισθεν δὲ τοῦ παιδός τούτου, εἰς τὸ βάθος, εἰκονίζεται ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ ὁ τοῦ ἀποθανόντος πατήρ, γέροντων πωγωνοφόρος περιτετυλιγμένος τὸ σῶμα ὀλόκληρον ἐν τῷ ἱματίῳ αὐτοῦ καὶ στηριζόμενος διὰ τῆς δεξιᾶς ἐπὶ τῆς βακτηρίας του. Ἐν τῷ ἐδάφει δὲ τοῦ ἀναγλύφου, μεταξὺ τοῦ γέροντος καὶ τοῦ ὀπλί-

του, παρά τὴν δεξιὰν χεῖρα τοῦ πρώτου, εἶνε κεχαραγμένον ἀνεστραμμένον ▷.

Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο εἶνε καλῶν ἔτι ἐλλληνικῶν χρόνων ἔργον καὶ τοῦτο ἔχει κυρίως τὸ ἐνδιαφέρον, ὅτι ἡ κεφαλὴ τοῦ γέροντος δὲν ἔχει τὰ συνήθη ἐν τοῖς ἐπιτυμβίοις ἀναγλύφοις ἰδανικὰ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον γνωρίσματα, ἀλλ' εἶνε ἐν προσωπικῇ ὁμοιότητι καὶ ἐν ἄκρᾳ φυσικῇ πραγματικότητι ἐξειργασμένη.

Heydemann 398. Sybel 55. — *Bullettino* (Ussing) 1846 σ. 177(;).

732. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδίσχημον, ἔχον ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου τὴν ἐπιγραφὴν :

Καλλιστῶ Φιλοκρατοῦς Κονβυληθεν

— Εὐρέθη ἐν Σπάτα τῆς Ἀττικῆς, ἐν τῇ θέσει «Μαζαρέϊκα», ἐν ἔτει 1883. — Ὑψ. 1,70 πλ. 0,36. Μάρμαρον λευκόν.

Ἄριστερὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποςος πρὸς δεξιὰν μικρὸν ἐστραμμένη, τὴν κεφαλὴν ὅμως κατ' ἐνώπιον ἔχουσα, γυνὴ ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν, ἡ **Καλλιστῶ**, ἣτις τὴν μὲν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην δεξιὰν ἔχει ἐπὶ τῶν μηρῶν, διὰ δὲ τῆς κεκαμμένης ὡσαύτως καὶ πρὸς τὰ ἄνω φερομένης ἀριστερᾶς στρέφει μικρὸν πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ ἱμάτιον. Ἐμπροσθεν δ' αὐτῆς ἴσταται ὀρθία κατ' ἐνώπιον νεᾶνις (μέρος τοῦ δεξιοῦ πήχεως ἀποκεκρουσμένον), ἡ παιδίσκη αὐτῆς, κρατοῦσα ἐν τῇ ἀριστερᾷ πυξίδα, ἐξ ἧς ἐξάγει τι διὰ τῆς ἄκρας δεξιᾶς, καὶ φέρουσα τὸν συνήθη ταῖς παιδίσκαις ἱματισμόν, μακρὸν στενὸν χιτῶνα, ἐπίβλημα μετὰ χειρίδων, μέχρι τῶν γονάτων καθήκον, καὶ ἀνάδεσμον ἐξ ὑφάσματος ἐπὶ τῆς κόμης (πρβ. ἀρ. 723).

Ἐπὲρ τὰς δύο ἄνω πλευρὰς τοῦ ἀετωματίου ἐξέχει ἔτι ὁ λίθος· ἐπὶ τούτου δὲ εἶνε εἰκονισμένη ἐν ὄλως ταπεινῷ ἀναγλύφῳ, ἀκριβῶς ὑπὲρ τὴν κορυφὴν τοῦ ἀετωματίου, ὡς μέσον

ἀκρωτήριο, θρηνοῦσα καὶ τὴν κόμην τῇ ἀριστερᾷ τίλλουσα *Σειρήν*, ἧς ἐκατέρωθεν δυσδιάκριτόν τι πρᾶγμα (πυξίς;), περισσότερὰ καὶ ἀλάβαστρον. Καλὴ ἑλληνικὴ τέχνη.

Παρασσός, 1883 σ. 88. — *Mittheilungen* (Millehhofer) XII (1887) σ. 91 ἀρ. 43. — C.I.A. II, 2217. — Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 79 πίν. 36.

733. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύφου λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα, ἔχουσα ἐν τῇ ἀριστερᾷ στενῇ πλευρᾷ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω γεγραμμένην ἀρχαϊκὴν ἐπιγραφὴν :

Πολυξεναια εμμι

— Εὐρέθη ἐν Λαρίσση, ἐν τῇ αὐτῇ ὀθωμανικοῦ τεμένους, ὅθεν ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον ἐν ἔτει 1882. — Ὑψ. 1,12, κάτω πλάτος 0,53 ἄνω 0,47. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ μαρμάρου εἶνε πετρώμασι κεκαλυμμένη.

Γυνὴ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δι' ὀλοκλήρων τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν, ἡ **Πολυξένη**, ἴσταται ὀρθία πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη, ἐνδεδυμένη χιτῶνα μετὰ διπλοῖδιου καὶ μικρὸν ἐπίβλημα καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν, ὃ ἀνέχει κατὰ τὸν λαιμὸν διὰ τῆς ἀριστερᾶς πρὸς τὰ ἐμπρός, καὶ κρατοῦσα ἐν τῇ παρὰ τὸ στήθος δεξιᾷ καρπὸν ροιᾶς. Ἀρχαϊκὴ τέχνη τῶν μέσων περιόδου χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος.

Mittheilungen (U. Boissevain) VII (1882) σ. 77 καὶ (Brunn) VIII σ. 81 πίν. II. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 40.

734. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύφου λήγουσα ἄνω εἰς τριγωνικὴν προεξοχὴν τοῦ λίθου, ἐφ' ἧς θὰ ἦτο γεγραμμένον ἀνθέμιον, καὶ ἔχουσα κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω γεγραμμένην ἀρχαϊκὴν ἐπιγραφὴν :

Ἐκεδαμος

— Εὐρέθη ἐν Λαρίσση σὺν τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ, ἐν ἔτει 1882. — Ὑψος 1,29 κάτω πλάτος 0,43 ἄνω 0,41. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ μαρμάρου εἶνε πετρώμασι κεκαλυμμένη.

Ἀγένειος νεανίας, ὁ Ἐκέδαμος, ἵσταται ὀρθίος πρὸς δεξιᾶν μικρὸν ἐστραμμένος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δι' ὀλοκλήρων τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν στηριζόμενος, ἐνδεδυμένος βραχὺν μέχρι τῶν γονάτων κατερχόμενον χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ χλαμύδα, ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἐρριμμένην καὶ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ συνεχομένην, καὶ κρατῶν ἐν μὲν τῇ παρὰ τὸ στῆθος δεξιᾷ ἀλέκτορα, ἐν δὲ τῇ κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένη καὶ μέχρι τῆς κεφαλῆς ἀνυψωμένη ἀριστερᾷ δύο δόρατα, ὧν μόνον αἱ αἰχμαὶ εἶνε πλαστικῶς δεδηλωμένα· τὰ ξυστά, ἤτοι τὰ μέχρι τοῦ ἐδάφους καθήκοντα λογχόξυλα, ἦσαν βεβαίως τὸ πάλαι χρώματι δεδηλωμένα. Ἀρχαϊκὴ τέχνη τῶν μέσων περίπου χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος, ἐργασία κοινή.

Mittheilungen (V. Boissevain) VII (1882) σ. 78 καὶ (Brunn) VIII σ. 81 πίν III. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 39.

735. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπῆς τὸ ἀνώτατον μέρος. Ὑψ. 1,88 πλ. 0,60. — Εὐρέθη ἐν Ἀχαρνανίᾳ ἐν θέσει Ἄγ. Πέτρος. — Μάρμαρον πάριον(;).

Εἰκονίζεται ἐν αὐτῇ πωγωνοφόρος ἀνὴρ φυσικοῦ μεγέθους, ὀρθίος ἱστάμενος, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δι' ὀλοκλήρων τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν, ὧν ἔχει προβεβλημένον τὸν δεξιόν, καὶ δεξιᾷ ἐστραμμένος. Φέρει δὲ οὗτος χλαμύδα καταλείπουσαν γυμνὸν τὸ δεξιὸν πλάγιον τοῦ σώματος καὶ ἔχει ἐν τῇ ἀνυψωμένη ἀριστερᾷ λύραν δι' ἐγχαράκτων γραμμῶν ἐν τῷ λίθῳ δεδηλωμένην, ἐν ᾗ διὰ τῆς παρὰ τὸ κάτω μέρος τῆς λύρας δεξιᾶς ἐκράτει, ὡς φαίνεται, τὸ πλήκτρον. Τινὰ τῶν καθέκαστα, οἷον οἱ ἱμάντες τῶν πεδύλων, ἦσαν χρώματι δεδηλωμένα.

Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἀναπολεῖ ἡμῖν κυρίως τὸ ἐκ Λαρίσσης ὑπ' ἀρ. 741, πρὸς ὃ ὁμοιάζει καὶ ὡς πρὸς τὸ σχῆμα καὶ ὡς πρὸς τὸν ἱματισμόν. Διαφέρει ὅμως αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας, διότι ἐν ᾗ ἐν ἐκείνῳ αἱ μορφαὶ τοῦ σώματος ἔχουσι τὴν φυσικὴν αὐτῶν κυρτότητα, ἐν τῷ προκειμένῳ

τὸ περίγραμμα εἶνε ὀξὺ καὶ γωνιῶδες. Νομίζει τις ὅτι διὰ μαχαίρας ὁ τεχνίτης ἀπέκοπτε καθέτως τὸν λίθον ὡσπερ ξύλον, ἵνα γλύψῃ τὰς διαφόρους τοῦ σώματος μορφάς. Δῆλον δὲ εἶνε ἐκ τούτου ὅτι ὁ ποιήσας τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο τεχνίτης δὲν ἦτο ἡσκημένος ἐν τῇ ἐξεργασίᾳ τοῦ λίθου ἀλλ' ἐν τῇ τοῦ ξύλου καὶ διὰ τοῦτο τὸν λίθον ἐπεξεργάσθη ὡσπερ ξύλον. Ἡ τέχνη εἶνε ἱκανῶς ἀρχαϊκῆ, τῶν πρώτων ἴσως χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1936 (*Ἀρχ. Δελτορ* 1891 σ. 90,31). — *Mittheilungen*, 1891 σ. 433 πίν. II (Wolters).

736. Ἐπιτύμβιον μνημεῖον, ἔχον σχῆμα τοιοῦτον, οἷα εἶνε τὰ ὑπ' ἀρ. 737 καὶ 738. — Εὐρέθη ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ Θριασίου πεδίου, πλησίον τῆς Ἐλευσίνας, θέσει «Χασιώτικα Καλύβια», ἔνθα πρῶτος παρετήρησεν αὐτό, ἐν ἔτει 1876, ὁ φιλότατος κ. Τιμολέων Φιλήμων. — Σύγκειται δὲ ἐκ πέντε αὐτοτελῶν μερῶν, ὧν ἀρχαῖα εἶνε μόνον τὸ ἀνάγλυφον καὶ τὸ ἀντὶ τοῦ συνήθους ἀετώματος ὀριζόντιον γείσον· τὰ λοιπὰ μέρη, ἦτοι τὸ βᾶθρον καὶ τὰ δύο ἐκατέρωθεν τοιχία, κατεσκευάσθησαν νῦν κατ' ἀπομίμησιν τῶν ἐν τοῖς ὑπ' ἀρ. 737 καὶ 738. Σωζόμενον ὕψος τῆς τὸ δεξιὸν καὶ ἄνω κυρίως μέρους ἀποκεκρουσμένης πλακός, ἐφ' ἧς τὸ ἀνάγλυφον, 1,55 πλ. 1,15. Ὑψος τοῦ γείσου μετὰ τῶν ὀρθοκεράμων 0,10 πλάτος 1,55 πάχος 0,60. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ τοῦ γείσου ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή:

Ἐπιχαρῆς	Δημοστρατῆ Θεοσιμου	Πλατων
Πλατωνος	Περγασειως	Ἐπιχαρου
Οινα[ιο]ς	θυγατρῆ μητηρ δε	Οιναιος
	[Πλ]ατωνος	

Ἄριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου ἐν ὄλως ἐξέχοντι ἀναγλύφῳ ἐξεργασμένος γέρον πωγωνοφόρος, ὁ Ἐπιχάρης, ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον, καταλείπον τοὺς βραχίονας καὶ τὸ μέχρι τῆς κοιλίας ἄνω μέρος τοῦ σώματος γυμνόν, καὶ τὴν

μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἠπλωμένην ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ μηροῦ, τὴν δὲ δεξιὰν ἀνέχει πρὸς τὰ ὀπίσω, κεκαμμένην κατὰ τὸν ἀγκῶνα, καὶ στηρίζει ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου ἐρείσματος τοῦ θρόνου. Ἐμπροσθεν δὲ τούτου ἴσταται ὄρθιος, ἐν ἐξέχοντι ὡσαύτως ἀναγλύφῳ ἐξειργασμένος, γυμνὸς πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἐστραμμένος νεανίας (ἐλλείπει ἢ κεφαλή, ἥτις ἦτο ἔνθετος), ὁ υἱὸς αὐτοῦ **Ἰπλάτων**, ὅστις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἀφελῶς κατὰ μῆκος τοῦ σώματος καθειμένην, τὴν δὲ δεξιὰν στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἰσχίου· φέρει δὲ χλαμύδα συνεπτυγμένην, ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου διὰ τῶν ὀπισθίων διερχομένην καὶ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ πῆχως καταπίπτουσαν, ὅθεν κατέρχεται εἰς τὰ κάτω. Μεταξὺ δὲ τοῦ γέροντος καὶ τοῦ νεανίου εἰκονίζεται ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ ὄρθια ἴσταμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάσιον ἐνδεδυμένη γυνὴ (ἐλλείπει ἢ κεφαλή), ἢ **Δημοστράτη**, ἧς διακρίνονται ἐν τῷ λίθῳ οἱ βραχίονες, μέρος τοῦ κατὰ τὸ στήθος ἱματισμοῦ καὶ τὸ ὑπὸ τὸ κάθισμα τοῦ θρόνου κατώτερον μέρος τοῦ σώματος, ὀλίγον κάτωθεν τῶν γονάτων. Ὅπισθεν δὲ τοῦ γέροντος διακρίνεται μέρος τοῦ κορμοῦ ἐτέρας ἐν ταπεινῷ ὡσαύτως ἀναγλύφῳ ἐξειργασμένης **γυναικὸς** (ἐλλείπει ἢ κεφαλή καὶ μέρος ἐκ τοῦ κάτω σώματος) ἐνδεδυμένης χιτῶνα καὶ ἐπίβλημα μέχρι τῶν γονάτων καθήκον, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι εἶνε ὑποδεέστερόν τι πρόσωπον, θεράπαινα.

Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο διακρίνεται κυρίως διὰ τὸ ἰδανικὸν τῆς παραστάσεως αὐτοῦ, διότι καὶ ὁ νεανίας καὶ ἰδίως ὁ μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ τοῦ θρόνου καθήμενος γέρων οὐδὲν ἔχουσι γνῶρισμα θνητῶν, ἀλλ' εἰκονίζονται κυρίως ὡς θεοὶ ἢ ἥρωες· θὰ ἐποιήθη δέ, κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς, κατὰ τοὺς πρώτους ἴσως χρόνους τῆς Γ'. ἑκατονταετηρίδος, ὡς ὀρθῶς ὁ κ. Foucart παρατηρεῖ (ἰδ. κατωτέρω Bulletin κτλ.).

Ἐφημερίς (Τιμολέων Φιλήμων) 1876, Δεκεμβρίου 21, ἀρ. 356.

χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ θώρακα μετ' ἐπωμίδων, φέρει κατὰ τὸ ἀριστερόν πλάγιον ξίφος (ἐλλείπει ἢ λαβή, ἥτις ἦτο πρόσθετος) ἐν τῷ κολεῶ, ὃν κρατεῖ τῆ ἄκρα ἀριστερᾶ χειρί, καὶ ἔχει χλαμύδα, ἥτις συνεπτυγμένη φέρεται περὶ τὴν ὄσφυν καὶ τὰ νῶτα καὶ οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ πῆχεως κατέρχεται εἰς τὰ κάτω, μέχρι τοῦ χιτῶνος καθήκουσα. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο τούτων μορφῶν, εἰς τὸ βάθος, ἴσταται ὀρθία κατ' ἐνώπιον ἐν ἧττον ἐξέχοντι ἀναγλύφω εἰκονισμένη γυναικεία μορφή, ἡ Ἄρχέππη, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν, ἔχουσα τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην δεξιὰν παρὰ τὸ στήθος, ὑπὸ τοὺς μαστούς, καὶ ἐπ' αὐτῆς στηρίζουσα τὸν ἀριστερόν ἀγκῶνα, ἐν ᾧ διὰ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς στρέφει μικρὸν πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ ἱμάτιον

Κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ μνημείου ἐσώζοντο λείψανα χρωματισμοῦ, ἐρυθροῦ μὲν ἐν τῷ ἐδάφει τοῦ ἀναγλύφου, κυανοῦ δὲ ἐν τῷ ἱματισμῷ τοῦ ἐπὶ τοῦ θρόνου καθημένου γέροντος. Ὡς πρὸς δὲ τὸ βάθρον τοῦ μνημείου, παρατηρητέον ὅτι τοῦτο ἔμπροσθεν καὶ κατὰ μῆκος τοῦ ἀναγλύφου ἔχει βαθεῖαν κατακλινῆ ἐγκοπὴν, γενομένην ἴσως ἵνα καταρρέωσιν εὐκόλως τὰ ἐκ τῶν ὑετῶν ὕδατα οὕτως, ὥστε νὰ μὴ μένωσιν ἐπὶ τοῦ βάθρου καὶ ἐπιφέρωσι βλάβην εἰς τὸ μνημεῖον.

Ὑπὸ τεχνικὴν δὲ ἔποψιν ἐξεταζόμενον τὸ προκειμένον μνημεῖον τοῦτο κυρίως ἔχει τὸ ἐνδιαφέρον, ὅτι αἱ μορφαί, ἰδίως ἡ κεφαλὴ τοῦ ὀπίτου, ἔχουσιν ὄλως ὑποκειμενικὸν χαρακτῆρα καταφανῆ ἐν τῇ διαθέσει τῆς κόμης καὶ ἐν τῷ σχηματισμῷ τοῦ μετώπου καὶ τοῦ στόματος, ἐν ᾧ ἐξ ἄλλου ἔχουσί τι τὸ παράδοξον καὶ ἄηθες ἐν τῇ ἐκφράσει καὶ στεροῦνται τῶν συνήθων ἐκείνων γνωρισμάτων τῶν τῆς Δ'. κυρίως ἑκατονταετηρίδος ἀναγλύφων, δι' ὧν ταῦτα συγκινοῦσι τὸν θεατὴν. Θὰ ἐποιήθη δὲ ἴσως κατὰ τὴν Γ'. ἑκατονταετηρίδα.

Kekulé 375. 401. Sybel 2604, 2614, 2621. — *Bullettino* (Per-

vonoglu) 1861 σ. 140.—Lenormant : *La voie sacrée* I σ. 119.—Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 62 ἀρ. 35 — *Arch. Zeitung* (C. Curtius) 29 σ. 13⁶). — Friederichs-Wolters : *Bausteine* ἀρ. 1050. —C. I. A. II, 1729.

738. Μέγα ἐπιτύμβιον μνημεῖον, ναϊδιόσχημον. — Εὐρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ ἐν ἔτει 1861. — Σύγκειται ἐκ πέντε αὐτοτελῶν μερῶν, ἥτοι α΄) ἐκ τοῦ βάρθρου, οὗ τὸ ἐλλεῖπον ἀριστερὸν ἡμισυ συνεπληρώθη νῦν (ὑψ. 0,39 πλάτος κατὰ τὴν γενομένην συμπλήρωσιν 2,00 πχ. 1,00), β΄) ἐκ τοῦ μετὰ τῆς πλίνθου, δι' ἧς εἶνε ἐμπεπηγμένον τῷ βάρθρῳ, ἀναγλύφου (ὑψ. 2,14 πλ. 1,20), γ΄ καὶ δ΄) ἐκ τῶν δύο ἐκατέρωθεν εἰς παραστάδα ἰωνικοῦ ρυθμοῦ εἰς τὰ ἐμπρὸς ἀποληγόντων τοιχείων (ὑψ. 2,14 πλ. 0,15 βάθος 0,65) καὶ ε΄) ἐκ τοῦ μετ' ἐπιστυλίου ἀετώματος (0,32), οὗ τὸ μέσον ἀκρωτήριο, ὃ ἔχει κεχωρισμένην συμφυῆ τῷ ἀετώματι βᾶσιν, ἧτο πρόσθετον. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή :

Ἀριστοναυτης Ἀρχεναυτο Ἀλαιευς

Ἐν ὄλως ἐξέχοντι σχεδὸν ὀλογλύφως ἐξεργασμένῳ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται νεανίας ἀγένειος ὀπλίτης, ὁ Ἄριστοναύτης (ἐλλεῖπουσιν αἱ ἄκραι χεῖρες καὶ μέρος τῆς ἀσπίδος, τὸ γύψῳ νῦν συμπεπληρωμένον ὀλόκληρον ἀριστερὸν σκέλος, πλὴν τοῦ ἄκρου ποδός, καὶ ὁ συμπεπληρωμένος ὠσαύτως ἄκρος δεξιὸς πούς), ὅστις ἔχει στάσιν ὀρμῶντος κατὰ πολεμίου καὶ οὕτω κινεῖται ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιάν, λίαν διεστηκότα ἔχων τὰ σκέλη καὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ, τοῦ ἐπὶ ἀνωμάλου τὴν ἐπιφάνειαν ἐξέχοντος ἐδάφους βεθηκότος, στήριζόμενος, ἔχων ἐστραμμένον τὸ ἄνω τοῦ σώματος μέρος σχεδὸν κατ' ἐνώπιον· φέρει δὲ χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ θώρακα καὶ κρατεῖ ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἀσπίδα, ἐν ᾧ τὴν δεξιάν ἔχει μικρὸν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην καὶ πρὸς ἀριστερὰν τεταμένην, ὡς εἰ ἐκράτει δι' αὐτῆς, ὡς φαίνεται, ξίφος· ἔχει δὲ χλαμύδα

συνεπτυγμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ κάτω τοῦ σώματος, ἔμπροσθέν τε καὶ ὀπίσθεν καταπίπτουσιν, καὶ φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κωνικὸν πῖλον, ἔχοντα ἐν τῇ κάτω ὑπὲρ τὸ μέτωπον περιφερεία ὁπὰς πρὸς προσάρτησιν πράγματός τινος.

Κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ὀρθογραφίαν τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο δὲν δύναται νὰ εἶνε νεώτερον τῶν πρώτων χρόνων τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος· ἡ ἐργασία ὅμως, ἰδίως ἡ τοῦ κορμοῦ, δὲν διακρίνεται ἐπὶ λεπτότητι καὶ ἐπιμελείᾳ. Ἡ κεφαλή δὲ εἶνε ἐξειργασμένη ἐν πλήρει ὑποκειμενικῇ ὁμοιότητι καὶ ἔχει λίαν περίεργον τὴν μορφήν.

Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ βάθρον τοῦ ὄλου μνημείου ἔχει, ἦν καὶ τὸ τοῦ ὑπ' ἀρ. 737 κατακλινη ἔγκοπήν, περὶ ἧς ἴδε τὰ ἐν τῷ ἀριθμῷ ἐκείνῳ εἰρημένα. Κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν δὲ τοῦ ἀναγλύφου ἐσώζοντο ἔχνη χρωματισμοῦ· τὸ ἐσωτερικὸν δηλ. τῆς ἀσπίδος ἦτο, κατὰ Πιττάκην, ἐρυθρῷ χρώματι κεχρωματισμένον καὶ ἡ πλάξ, ἐφ' ἧς τὸ ἀνάγλυφον, ἦτοι τὸ ἔδαφος αὐτοῦ, κυανῷ.

Kekulé 400, 14, 15. Sybel 944. — *Bullettino* (Pervanoglu) 1862 σ. 27 καὶ (Rousopoulos) 1863 σ. 172. — *Ἀρχ. Ἐφημερίς* (Πιττάκης) 1862 σ. 21 ἀρ. 40 πίν. 8 α, β. — *Arch. Zeitung* (C. Curtius) 29 σ. 13. — Lenormant : *La voie sacrée* σ. 114 ἀρ. 38. — C. I. A. II, 1779.

739. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, λῆγον ἄνω εἰς ἀετωμάτιον μετ' ἀκρωτηρίων. Ὑψ. 0,85 πλ. 0,37. Λίθος βοιωτικὸς. — Εὐρέθη ἐν Βοιωτίᾳ, ἐν τῷ προαστείῳ Θηβῶν « Πυρί ».

Ἐν λεπτῷ πλαισίῳ, ἐπὶ προεξεχούσης πλίνθου, εἰκονίζεται νεᾶνις ἰσταμένη ὀρθία, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα μετὰ διπλοῖδίου ἐζωσμένου, καταλείποντος γυμνὸν τὸ ἄνω τοῦ στήθους. Ἐπὶ τῆς κυματοειδοῦς λελυμμένης κόμης, τῆς κατὰ τὰ νῶτα μέχρι πού τῆς ὀσφύος κατερχομένης, φέρει πόλον. Ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἔχει κεκαμμένας

κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ προτεταμμένης· καὶ διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς φαίνεται ὅτι ἐκράτει λεπτόν τι πρᾶγμα (ἄνθος ;), ὃ ἦτο δεδηλωμένον χρώματι, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ καρπὸν (μῆλον ;). Ἀριστερὰ τῆς κεφαλῆς ὑπάρχει ἀρχαῖκοις γράμμασι γεγραμμένη ἐπιγραφή :

Αμφοττο

τὸ ὄνομα τῆς εἰκονιζομένης μορφῆς δηλοῦσα.

Τὸ περίεργον καὶ ἱκανῶς ιδιόρρυθμον τοῦτο ἀνάγλυφον δύναται νὰ ἀναχθῆ εἰς τοὺς μέσους περίπου χρόνους τῆς Ε΄. ἑκατονταετηρίδος.

Εὔρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1881 (Ἀρχ. Δελτίον 1891 σ. 17). — Σημειωτέον ὅτι τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο εἶχον κεκρυμμένον ἐν Θήβαις χωρικοί τινες ἐκ τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος χωρίου « Πυρί », μέχρις οὗ ἀνακαλυφθὲν ὑπὸ τῆς ἐν Θήβαις Μοιραρχίας κατεσχέθη ἐν ἔτει 1890 καὶ ἐστάλη εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον. Λέγεται δὲ ὅτι εὔρεθη παρὰ τὸ « Πυρί » ἐν τινι τῶν πολλῶν ἐκεῖ ἀνακαλυπτομένων, ὡς γνωστόν, τάφων, ᾧ ἐχρησίμειεν ὡς κάλυμμα.

740. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπῆς τὸ ἄνω μέρος. — Εὔρεθη ἐν Θεσσαλίᾳ, δύο καὶ ἡμίσειαν ὥρας μακρὰν τῆς Λαρίσσης, ἐν τῇ ὁδῷ τῆ ἀγούση εἰς τὸ βορειοανατολικῶς τῆς πόλεως ταύτης κειμένῳ χωρίῳ Κεσσερλί, ἐν ἔτει 1883, καὶ ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον ἐκ τῆς ἐν Λαρίσση Συλλογῆς, ἐν ἔτει 1887. — Ὑψ. 1,25 πλ. 0,62 πχ. 0,15.

Γυνή (ἐλλείπει ἢ κεφαλὴ μετὰ τοῦ λαιμοῦ), ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα μετὰ διπλοῖδίου καὶ ἱμάτιον, ἴσταται ὀρθία ἐστραμμένη πρὸς ἀριστερὰν καὶ φέρουσα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος λαγιδέα· τὴν δεξιάν ἔχει ἠνωρθωμένην καὶ ἐκράτει δι' αὐτῆς, ὡς φαίνεται, τὸ κρίσπεδον τοῦ ἱματίου. Παρὰ τοὺς πόδας, ἀριστερά, διακρίνεται πούς σκίμποδος. Τέχνη τῶν μέσων περίπου χρόνων τῆς Ε΄. ἑκατονταετηρίδος.

Εὔρετ. Γεν. Ἐφορείας 356 (Ἀρχ. Δελτίον, 1887). — *Mittheilungen* (Wolters) XII (1887) σ. 74 μετὰ σχεδιογραφήματος.

741. Μεγάλη επιτύμβιος στήλη απολήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, τεθραυσμένη εἰς δύο ἀκριβῶς προσαρμύζοντα τεμάχια. — Εὐρέθη ἐν Θεσσαλία, τὸ μὲν κατώτερον τεμάχιον παρὰ τὴν Λάρισσαν, ἐν τῷ ἰουδαϊκῷ νεκροταφείῳ, ἐν ἔτει 1881, τὸ δὲ ἀνώτερον ἐν τῷ τρεῖς ὥρας πρὸς βορρᾶν τῆς Λάρισσης κειμένῳ χωρίῳ Σατομβάσι, ἐν ἔτει 1887. — Ὑψ. 2,46 πλ. 0,65, π.χ. 0,15. Ὑψος τοῦ ἀναγλύφου 1,56. Μάρμαρον λευκόν.

Ἐν ἐγγεγλυμμένῳ κατὰ μῆκος τῆς στήλης πλαισίῳ εἰκονίζεται νεανίας φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πέτασον καὶ ἐνδεδυμένος μέχρι τῶν γονάτων καθήκοντα χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ χλαμύδα κεκομβωμένην ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου· ἴσταται δὲ ὄρθιος πρὸς δεξιὰν τοῦ θεατοῦ ἐστραμμένος καὶ φέρει ἐπὶ τῆς δεξιᾶς λαγιδέα καὶ διὰ τῶν δακτύλων τῆς πρὸς τὸ πρόσωπον ἠνωρθωμένης ἀριστερᾶς μῆλον. Ἐπὶ τοῦ λαγιδέως εἶνε κεχαραγμένοι τρεῖς χιαστὶ διασταυρούμεναι μικραὶ γραμμαὶ ἀποτελοῦσαι οὕτως οἶονεὶ ἀστέρα, αἵτινες εἶνε, ὡς φαίνεται, τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (ΧΚ), ὥστε θὰ ἐχαράχθησαν ἐν χριστιανικοῖς χρόνοις ἐν δευτέρᾳ τινὶ χρήσει τοῦ ἀναγλύφου ὑπὸ χριστιανῶν. Τέχνη τῶν μέσων, ὡς φαίνεται, χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετήριοι Γεν. Ἐφορεῖας 355 (*Ἀρχαιολ. Δελτιον* 1887). — *Mittheilungen* (Wolters) XII, 72 μετὰ σχεδιογραφῆματος. — *Bulletin de corr. hell.* (G. Fougères) 1888 σ. 181 πίν. V.

742. Μεγάλη επιτύμβιος στήλη, ἣτις ἀπέληγεν ἄνω εἰς τὸ σύνθητες ἀνθέμιον, ὃ ἀπεξέσθη ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις. — Εὐρέθη ἐν Θεσπιαῖς, ἐν ἔτει 1884, καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐν Ἐρημοκάστρῳ Συλλογῇ μέχρι τοῦ ἔτους 1888, ὅτε μετεκομίσθη εἰς τὸ Ἔθν. Μουσεῖον. — Ὑψ. 2,60 κάτω πλάτος 0,78 ἄνω 0,67. — Ὑψος τοῦ ἀναγλύφου 1,61. Μάρμαρον λευκόν.

Ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται δεξιὰ ἐστραμμένος νεανίας, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δι' ὀλοκλήρων τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν, ἔχων τὸν ἀριστερὸν πόδα προβεβλημένον καὶ κρατῶν ἐν τῇ κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένη ἀριστερᾷ σπλεγγίδα καὶ ἐλαιοφόρον ληκύθιον. Εἶνε δὲ γυμνός, φέρων μόνον συνεπτυγμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ ὀπισθεν καταπίπτουσαν χλαμύδα, ἧς τὸ ἕτερον ἄκρον ἀνέχει τῇ δεξιᾷ χειρί. Ὅπισθεν τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, εἰς τὸ βάθος, εἰκονίζεται ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ δεξιὰ ἐστραμμένος καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω ἔχων κύων. Ἡ διάθεσις καὶ τὸ περίγραμμα τῆς μορφῆς καὶ ἔτι τὸ εὐγενές καὶ αὐστηρὸν αὐτῆς μαρτυροῦσιν ὅτι τὸ ἀνάγλυφον προέρχεται ἐκ τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος· ἐν μεταγενεστέροις ὁμῶς ρωμαϊκοῖς χρόνοις ἐγένετο δευτέρα χρῆσις αὐτοῦ καὶ οὕτως ἀπεξέστη τὸ ἀνθέμιον, εἰς ὃ ἀπέληγεν ἡ στήλη, καὶ ἐχαράχθησαν ἀντ' αὐτοῦ, ἐν τῷ μέσῳ, δύο ὁμόκεντροι κύκλοι καὶ ὑπ' αὐτοὺς ἐπιγραφή:

Ἀγαθοκλη χαιρε.

Εὐρέτηριον Γεν. Ἐφορείας 641. Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 145, 1.

743. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἀποκεχρυσμένον τὴν ἄνω δεξιὰν γωνίαν. Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1838.—Ἵψ. 1,12 πλ. 0,77. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή:

Δαμασιστρατη Πολυκλειδο[υ -]

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου (οὗ τὸ δεξιὸν πλάγιον ἔρεισμα ὑποβαστάζει Σφιγξ) δεξιὰ ἐστραμμένη γυνή, ἡ **Δαμασιστράτη**, ἧτις εἶνε ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν, στηρίζει τὸν ἀγκῶνα τῆς ἀριστερᾶς ἐπὶ τοῦ μηροῦ φέρουσα οὕτω τὴν ἄκραν χεῖρα πρὸς τὸ ἄνω καὶ στρέφουσα μικρὸν δι' αὐτῆς πρὸς τὰ ἐμπρός, κατὰ

τόν λαιμόν, τὸ ἱμάτιον, καὶ δεξιούται πρὸ αὐτῆς ὀρθιον ἰστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα (ἐλλείπει μέρος τοῦ ὀπισθεν κρανίου): οὗτος εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κατερχόμενον περικαλύπτει οὕτω τὸ σῶμα, ὥστε καταλείπει γυμνὸν τὸ στήθος καὶ ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας, καὶ ἔχει καθειμένον τὸν ἀριστερὸν βραχίονα κρατῶν ἐν τῇ ἄκρᾳ χειρὶ στλεγγίδα(;). Μεταξὺ δὲ τῶν δύο τούτων μορφῶν ἴσταται ὀρθία κατ' ἐνώπιον ἑτέρα γυνή, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἔχουσα τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην δεξιάν παρὰ τὸ στήθος, ὑπὸ τοὺς μαστούς, καὶ στηρίζουσα ἐπ' αὐτῆς τὸν ἀγκῶνα τῆς ἀριστερᾶς, φέρουσα οὕτω πρὸς τὰ ἄνω τὴν ἄκραν ἀριστερὰν καὶ ἐπικλίνουσα μικρὸν τὴν κεφαλὴν ἐπ' αὐτῆς. Ὅπισθεν δὲ τῆς ἐπὶ τοῦ θρόνου καθημένης Δαμασιστράτης ἴσταται ὀρθία, δεξιὰ ἐστραμμένη, ἡ θεραπαινεὺς αὐτῆς, ἐνδεδυμένη ποδήρη στενὸν χιτῶνα καὶ χειριδωτὸν ἐπίβλημα, φέρουσα τὸν συνήθη τοῖς ὑποδεεστέροις προσώποις κεφαλόδεσμον, καὶ στηρίζουσα τὴν δεξιάν ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου ἐρείσματος τοῦ θρόνου. Τέχνη καλῶν ἑλληνικῶν χρόνων.

Πιπτάκης 600. Kekulé 155. Sybel 71. — Ἀρχ. Ἐφημερίς (Πιπτάκης) 1840 σ. 368 ἀρ. καὶ πίν. 469. — *Bullettino* (Curtius) 1840 σ. 68. — *Kunstblatt*, 1840 σ. 216, 213. — Rangabé: *Antiq. hel-léniques* II ἀρ. 1699. — Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 61 ἀρ. 33. — C. I. A. II, 3585.

744. Ἀκρωτήριο ἐπιτυμβίου μνημείου σχῆμα ἀνθεμίου ἔχον. — Γψ. 0,85 πλ. 0,46. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀττικῇ, ἐν τῇ θέσει «Τράχωνες», ἐν ἔτει 1856.

ἔχει τὴν ἐπιφάνειαν κεκοσμημένην δι' ἀνθεμίων καὶ ἐλίκων, ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένων. Ἐν τῷ μέσῳ δέ, καθ' ὅλον τὸ μῆκος, ἐξέχει γυναικεία μορφή ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένη. Ἰσταται δ' αὕτη ὀρθία, δεξιὰ

μικρὸν ἐστραμμένη, καὶ εἶνε ἐνδεδυμένη ποδῆρη χειριδωτὸν χιτῶνα μετὰ διπλοῖδιον καὶ ἱμάτιον κατὰ τὰ ὀπίσθια τοῦ σώματος καταπίπτον, οὗ κρατεῖ ἑκατέρᾳ χειρὶ τὰ κράσπεδα, ἃ ἐκ τῶν ὀπισθεν φέρει εἰς τὰ ἐμπρός. Κατὰ τὸν θώρακα ἔχει χιαστὶ δισταυρωμένας ταινίας ἀποτελούσας κατὰ τὸ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στήθους μέρος τῆς διασταυρώσεως κομβιοειδῆ ἐξοχὴν ἐν σχήματι μεταλλίου (πρβ. ἀρ. 695). Ἡ ζώνη εἶνε κεκοσμημένη διὰ ζητσειδῶν γραμμῶν καὶ ἡ ἀνειμένη κόμη φέρει στεφάνην. Κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας δύναται τὸ περίεργον καὶ πρωτοφανὲς τοῦτο ἀνάγλυφον νὰ ἀναχθῆ εἰς τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς Ε΄. ἑκατονταετηρίδος.

Friederichs-Wolters : *Bausteine* ἀρ. 1120. Πρβ. *Anzeiger der Wiener Akademie* 1883 (Conze).

745. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἔχον ἑκατέρωθεν παραστάδας, ἐλλιπὲς τὸ ἄνω μέρος. — Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1835. — Σωζόμενον ὕψος 1,12 πλ. 0,75.

Ἄριστερὰ ἴσταται ὄρθιος μικρὸν δεξιὰ ἐστραμμένος ἀνήρ (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ), ἐνδεδυμένος ἀχειρίδωτον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καταπίπτον καὶ καλύπτον τὸ λοιπὸν σῶμα πλὴν τοῦ στήθους καὶ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος, συνέχων παρὰ τὸν ὤμον διὰ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς τὸ ἱμάτιον καὶ κρατῶν ἐν τῇ ἄκρᾳ δεξιᾷ στλεγγίδα. Πρὸ αὐτοῦ δὲ ἴσταται ὄρθιος γυμνὸς πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένος παῖς, ὁ δοῦλος αὐτοῦ (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ), ὅστις ἔχει ἐσταυρωμένας ἐπὶ τῆς κοιλίας τὰς χεῖρας καὶ κρατεῖ ἐν τῇ ἀριστερᾷ δι' ἱμάντων ἀνηρημένον ἐλαιοφόρον ληκύθιον. Κοινὴ ἑλληνικὴ τέχνη.

Πιττάκης 11. Kekulé 7. Sybel 64. — Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 28 ἀρ. 1.

746. Δεξιὸν τεμάχιον ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. — Ὑψ. 0,56 πλ. 0,58. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Σώζεται τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος μικρόν τι ἀριστερὰ ἐστραμμένον νεανίου κρατοῦντος ἐν τῇ ἀριστερᾷ πτηνὸν καὶ φέροντος συνεπτυγμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ τοῦ βραχίονος ἐξηρτημένην χλαμύδα.

Heydemann 802. Sybel 140.

747. Ἐπιτύμβιος στήλη, ἥς τὸ ἄνω μέρος ἀποκεκομμένον. Ὑψ. 0,84 πλ. 0,37. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν ἀναγλύφῳ (ὑψ. 0,33), ἐν πλαισίῳ οὐχὶ ἐγγεγλυμμένῳ ὡς συνήθως ἀλλ' ἐξέχοντι τῆς βάσεως, εἰκονίζεται δεξιὰ κατ' ἐνώπιον γυμνὸς ἰστάμενος ὄρθιος νεανίας, τὴν κεφαλὴν μικρόν πρὸς ἀριστερὰν ἔχων κεκλιμένην, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς καὶ ἱκανῶς τὸ ἰσχίον ἔχων προβεβλημένον, τοὺς βραχίονας ἔχων καθειμένους καὶ κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ ἄκρα χειρὶ, παρὰ τὸν μηρόν, στλεγγίδα, δι' ἧς ἀποξύει τὸ σῶμα. Πρὸ αὐτοῦ δὲ ἴσταται ὄρθιος δεξιὰ ἐστραμμένος γυμνὸς παῖς, ὁ δοῦλος αὐτοῦ, ὡς φαίνεται, ὅστις στηρίζεται ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός, ἔχων πρὸ αὐτοῦ χιαστὶ κεκλιμένον τὸν ἀριστερόν, καὶ φέρει τὴν τοῦ κυρίου του χλαμύδα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἔχων αὐτὴν καὶ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ συγκρατῶν. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

Sybel 109.

748. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἐπιστεφόμενον ἄνω ὑπὸ γείσου, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφή:

Καλλι[στράτη;]

— Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ. — Ὑψος 0,67 πλ. 0,50. Ὑψος τῆς μορφῆς 0,55. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ θανοῦσα **Καλλιστράτη** εἶνε μικρόν ὄρθιον ἰστάμενον καὶ ἀριστερὰ ἐστραμμένον κοράσιον, ἐνδεδυμένον ποδήρη μετὰ μικρῶν χειρίδων χιτῶνα, ἔχον τὸν ἀριστερόν βραχίονα καθειμένον καὶ τὸν δεξιὸν προτεταμένον ἀπὸ τοῦ ἀγκῶ-

νος, καὶ κρατοῦν ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ ἄκρᾳ χειρὶ ριπίδα(;), ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ πτηνόν. Πρὸ τοῦ χορασίου εἰκονίζεται πρὸς αὐτὸ ὄρμων καὶ τὸ σῶμα ἠνωρθωμένον ἔχων μέγας κῦων. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Heydemann 52. Sybel 82. — Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 36. ἀρ. 16. — Κουμανούδης: *Ἀττικῆς ἐπιγραφῶν ἐπιτύμβιοι* ἀρ. 3736.

749. Ἐπιτύμβιον πρόστυπον ἀνάγλυφον ἀπολήγον ἄνω εἰς ἀέτωμα. — Εὐρέθη ἐν Ὠρωπῶ. — Ὑψ. 0,78 πλ. 0,46. Ὑψος τῶν μορφῶν 0,31.

Ὑπὸ τὸ ἀέτωμα εἶνε γεγραμμένη ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή:

Πλανγων Τολμιδου Πλαταικη

Τολμιδης Πλαταευσ

Νεᾶνις ἐνδεδυμένη ποδῆρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον περικαλύπτον τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος, ἡ **Πλανγών**, εἰκονίζεται ἐν τῇ ἐσχάτῃ τοῦ βίου στιγμῇ· ἐπὶ κλίνης δηλ. οὔσα κατακεκλιμένη ἠνωρθώθη μικρὸν καὶ καταπίπτει αὐθις, θνήσκουσα, ἐν τῷ μέσῳ δύο περιποιουμένων καὶ συκρατουσῶν αὐτὴν γυναικείων μορφῶν. Τούτων ἡ μὲν ὀπισθεν αὐτῆς, πρὸς δεξιάν, ἥτις εἶνε ἐνδεδυμένη μακρὸν χιτῶνα μετὰ ἐπιβλήματος καὶ φέρει κεφαλόδεσμον, εἶνε **θεραπεινίς**· ἔχει δὲ τὸν δεξιὸν βραχίονα παρὰ τὸν λαιμὸν τῆς θνησκούσης καὶ ὑποστηρίζει αὐτὴν διὰ τῆς ἀριστερᾶς ὑπὸ τὸν ἀγκῶνα τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος. Ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς, πρὸς ἀριστεράν, ἡ ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐνδεδυμένη, εἶνε ἴσως ἡ **μήτηρ** αὐτῆς, ἥτις ἔσπευσεν ἤδη πρὸς βοήθειαν καὶ ὑποστηρίζει τῇ δεξιᾷ τὸν δεξιὸν τῆς θνησκούσης βραχίονα, κατὰ τὸ μετακάρπιον, ἐν ᾧ τὴν ἀριστεράν ἔχει τεταμένην πρὸς αὐτὴν ἄπελπις καὶ ὑπὸ ἰσχυρᾶς λύπης κατελημμένη. Ὅπισθεν δὲ τῆς τελευταίας ταύτης ἴσταται ὄρθιος δεξιὰ ἐστραμμένος ὁ πατὴρ τῆς θνησκούσης **Τολμιδης**, ἀνὴρ πωγωνοφόρος ἱμάτιον ἐνδεδυμένος· οὗτος εἰκονίζεται

θρηνῶν ἐπὶ τῷ παθήματι τῆς θυγατρὸς καὶ στηρίζει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς χειρὸς, ἐν ᾧ τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην δεξιὰν ἔχει παρὰ τὸ στήθος.

Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο θὰ ἐποιήθη ἐν τῇ Δ'. ἑκατονταετηρίδι· ἐνδιαφέρει δὲ κυρίως διὰ τὴν ἐν αὐτῷ παράστασιν μοναδικὴν οὔσαν.

Sybel 123. — Lebas : *Mon. figurés* πίν. 71. — *Mittheilungen* (Körte) III (1878) σ. 326 ἀρ. 21. — C. I. A. II, 3275.

750. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύφου ἀπολήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον καὶ ἔχουσα ὑπ' αὐτὸ τὴν ἐπιγραφὴν :

Χρυσάλλης	Φαιδρίας
Μυρτη	Ἀνακταίου

— Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ. — Ὑψος 0,88 πλ. 0,36. Ὑψος ἀναγλύφου 0,31. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἄριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου δεξιὰ ἐστραμμένη ποδὴρην χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐνδεδυμένη γυνή, ἣ **Χρυσάλλης**, ἣτις ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ δεξιούται πρὸ αὐτῆς ἰστάμενον ὄρθιον πωγωνοφόρον ἄνδρα, **Φαιδρίαν** τὸν ἑαυτῆς σύζυγον, ὡς φαίνεται, ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλείπον γυμνὸν τὸ στήθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα. Μεταξὺ δὲ τούτων, εἰς τὸ βάθος, ἰσταται ὄρθια κατ' ἐνώπιον, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα μικρὸν δεξιὰ κεκλιμένην, γυναικεῖα μορφή, ἣ **Μύρτη**, ἐνδεδυμένη ποδὴρην χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἔχουσα τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην δεξιὰν παρὰ τὸ στήθος, ὑπὸ τοὺς μαστοὺς, καὶ τὴν ἄκραν ἀριστερὰν παρὰ τὸν ὦμον, ἔνθα συνέχει δι' αὐτῆς τὸ ἱμάτιον. Κοινὴ ἑλληνικῶν χρόνων τέχνη, ἐκτέλεισις μετρία.

Σημειωτέον ὅτι τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο δὲν εἶνε εἰργασμένον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ, ὡς συνήθως, πλαισίῳ, ἀλλ' ἐξέχει τῆς ἐπιφανείας τῆς πλακός, ὡσπερ καὶ τὸ ὑπ' ἀρ. 747.

Heydemann 831. Sybel 88. — C. I. A. II, 1856.

751. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἔχον κατὰ τὰ ἄνω ἀέτωμα καὶ ὑπ' αὐτὸ κυμάτιον καὶ τὴν ἐπιφάνειαν οὕτως ἐγγεγλυμμένην, ὥστε σχηματίζονται ὑπὸ τὸ κυμάτιον οἰονεὶ ἐπιστύλιον καὶ ἐκατέρωθεν παραστάς. — Εὐρέθη ἐν Κορίνθῳ καὶ ἔκειτο ἐν τῷ ἐκεῖ Ἐπαρχεῖῳ μέχρι τοῦ 1885, ὅτε ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον. — Ὑψος 0,74 κάτω πλάτος 0,50 ἄνω 0,46.

Ἐπὶ τῆς κάτω πλευρᾶς τοῦ ἀετώματος ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή :

Ἀλκίας Φωκεύς.

Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο εἶνε τῶν καλουμένων κοιλιαναγλύφων ἢ ἐπιφάνεια δηλ. τῶν ἐν αὐτῷ εἰκονιζομένων μορφῶν εἶνε αὐτὴ ἢ τοῦ λίθου ἐπίπεδος ἐπιφάνεια καὶ μόνον ἢ τὰς περιφερείας τῶν μορφῶν ἀποχωρίζουσα εἶνε κοίλως ἐγγεγλυμμένη πρὸς διάκρισιν τοῦ περιγράμματος τῶν μορφῶν. Τὰ καθέκαστα δὲ τῆς ἐπιφανείας τῶν μορφῶν ἦσαν χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένα οὕτως, ὥστε τὸ μνημεῖον τοῦτο δύναται ἐξ ἴσου καὶ εἰς τὰς γραπτὰς ἐπιτυμβίους στήλας νὰ καταχθῆ.

Ὁ Ἄλκίας εἰκονίζεται ὡς γυμνὸς πολεμιστῆς, τὰ ὀπίσθια μᾶλλον τοῦ σώματος πρὸς τὸν θεατὴν ἔχων ἐστραμμένα, φέρων περικεφαλαίαν καὶ χιτῶνα συνεπτυγμένον καὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος ἐρριμμένον οὕτως, ὥστε κατέρχεται μέχρι τοῦ ἐδάφους· κρατεῖ δὲ ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ ἀσπίδα, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ ἀκόντιον, καὶ παρίσταται ἐν ὀρμητικῇ πρὸς ἀριστερὰν βαίνων στάσει καὶ ἐπὶ τοῦ πτώματος γυμνοῦ ἐκτάδην κειμένου **πολεμίου** πατῶν, ἀμυνόμενος διὰ τῆς ἀσπίδος καὶ προσβάλλων διὰ τοῦ ἀκοντίου οὕτως, ὥστε ἔχει τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος πρὸς τὰ ἐμπρὸς κεκλιμένον καὶ τὰ σκέλη εἰς ἄκρον διεστηχότα.

Κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας δύναται νὰ παραβληθῆ τὸ

ανάγλυφον τοῦτο πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν ἀγγείων τοῦ καλουμένου αὐστηροῦ ρυθμοῦ παραστάσεις· ἀλλ' ὑπὸ ἀνατομικὴν ἔποψιν ἐξεταζόμενον ἔχει πολὺ τὸ παράδοξον καὶ ἐνιαχοῦ (οἷον ἐν τῇ παραστάσει τοῦ δεξιοῦ ποδὸς τοῦ πολεμιστοῦ καὶ τῶν χειρῶν τοῦ ἐκτάδην κειμένου ἀνδρός) ἀνακριβές. Ἔνεκα δὲ τῆς τεχνοτροπίας αὐτοῦ ταύτης δύσκολον εἶνε νὰ ὀρισθῶσιν οἱ χρόνοι αὐτοῦ· ἀρχαϊκὸν δὲν φαίνεται ὅτι εἶνε, ἀλλ' οὐδὲ δύναται τις νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι εἶνε ὑστερώτερον τῆς Γ'. τοῦλάχιστον π. Χ. ἑκατονταετηρίδος ἔνεκα τοῦ σχήματος τῶν γραμμῶν τῆς ἐπιγραφῆς, ἃ δυνατόν εἶνε νὰ ἀναχθῶσι καὶ εἰς τὴν Δ'. ἑκατονταετηρίδα. Περίεργον δὲ καὶ διδασκικώτατον εἶνε τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτῷ παράστασιν, ἣτις διαφέρεισα τῆς τυπικῆς καὶ ἐξιδανικευμένης ἐπὶ ἐπιτυμβίων μνημείων παραστάσεως εἶνε ἀληθῆς ἐν πλήρει πραγματικότητι εἰκῶν μαχομένου πολεμιστοῦ, οἷονεὶ ἐκ μεγάλης παραστάσεως μάχης εἰλημμένη, οὕτως, ὥστε ἄνευ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς μορφῆς τοῦ ἀναγλύφου καὶ τῆς ἐν αὐτῷ ἐπιγραφῆς, τῇ βοηθείᾳ μόνης τῆς παραστάσεως ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐκλάβῃ τις αὐτὸ ὡς ἐπιτύμβιον.

Ἐῤρητήριον Γεν. Ἐφορείας ἀρ. 60. — *Mittheilungen* (E. Loewy) XI (1886) σ. 150 πίν. V.

752. Ἐπιτύμβιον πρόστυπον ἀνάγλυφον, ἑλλιπὲς τὸ κάτω μέρος, ἐπιστεφόμενον ἄνω ὑπὸ γείσου μετ' ὀρθοκεράμων, ὑφ' ὃ ἡ ἐπιγραφή:

Δημοκλείδης Δημητριο.

Ἀγένειος, ζώνῃ περὶ τὴν ὀσφὺν ἐζωσμένον μικρὸν ἀχειρίδωτον χιτῶνα ἐνδεδυμένος ἀνὴρ, ὁ **Δημοκλείδης**, κάθηται περίλυπος ἐπὶ πρῶρας πλοίου, ἐφ' ἧς ἔχει ἐπιθέσει τὴν χλαμύδα, ἀριστερὰ ἐστραμμένος, ἔχων τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ γόνατος ἐπεριδομένης δεξιᾶς· ὀπισθεν

δ' αὐτοῦ, πρὸς δεξιάν, κείται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου ἢ ἀσπίς καὶ ἐπ' αὐτῆς ἡ περικεφαλαία αὐτοῦ. Τὸ κάτω δὲ μέρος τοῦ πλοίου θὰ ἐδηλοῦτο καὶ ἀπεχωρίζετο βεβαίως ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τῆς πλακὸς διὰ χρώματος, δι' οὗ θὰ ἦσαν δεδηλωμένα πρὸς τούτοις καὶ πολλὰ καθ' ἕκαστα καὶ αὐτὴ ἡ θάλασσα. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ ἀποθανὼν Δημοκλείδης θὰ ἦτο, ὡς φαίνεται, ὀπλίτης τῶν ἐπὶ πλοίων μαχομένων· ἴσως δὲ καὶ ἀπέθανεν ἢ ἔπεσε μαχόμενος ἐν πλοίῳ, ὥστε ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ ἀνάγλυφον θὰ ἐχρησίμευεν ὡς κενοτάφιον. Τέχνη τοῦ πρώτου ἡμίσεος τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμῶν καὶ ἐκ τῆς ὀρθογραφίας φαίνεται. Sybel 95.—C. I. A. II, 3605.

753. Ἐπιτύμβιον πρόστυπον ἀνάγλυφον, ἔχον ἑκατέρωθεν παραστάδας ὑποβασταζούσας οἰονεὶ ἐπιστύλιον, ἐφ' οὗ ἀναγεγλυμμένα ἀνθέμια. — Εὐρέθη κατὰ Πιπτάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1831. — Ὑψ. 0,87, πλ. 0,61.

Δεξιὰ εἰκονίζεται ἐπὶ σκίμποδος καθημένη καὶ ἀριστερὰ ἐστραμμένη γυνή, ἐνδεδυμένη ποδῆρη πολύπτυχον χιτῶνα καὶ ποδῆρες ὡσαύτως πλουσίως πτυχοῦμενον ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων, τὴν δὲ δεξιάν πρὸς τὰ ἄνω κεκαμμένην μέχρι τοῦ λαιμοῦ, ἔνθα ἀνέχει καὶ στρέφει δι' αὐτῆς πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ ἱμάτιον. Πρὸ αὐτῆς δὲ ἴσταται ὀρθία, δεξιὰ ἐστραμμένη, ἑτέρα γυνή, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς καὶ ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὅπερ, ἀπὸ τῶν ὤμων μέχρι τῶν ἄκρων ποδῶν καθῆκον, κρατεῖ καὶ στρέφει πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἀμφοτέραις ταῖς χερσί, τῇ μὲν δεξιᾷ κατὰ τὸ ἄνω μέρος τῆς κοιλίας, τῇ δὲ ἀριστερᾷ κατὰ τὸν ἀριστερόν ὦμον. Ἀξιόλογος τέχνη τῆς Ε'., ὡς φαίνεται, ἑκατονταετηρίδος μικρόν τι αὐστηρὰ τὸν ρυθμόν, διακρινομένη

ἐπὶ ἄρμονίᾳ ἐν τῇ συνθέσει καὶ ἐπὶ κάλλει ἐν τῇ παραστάσει τῶν μορφῶν.

Πιττάκης 391. Kekulé 320. Sybel 85. — *Annali* (Gerhard) 1837 σ. 121. — Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 49 ἀρ. 9. — *Arch. Zeitung* (Michaelis) 29 σ. 139⁽⁸⁾.

754. Κορωνίς ἐπιτυμβίου μνημείου ἀναγλύπτοις ἀνθεμίσις κεκοσμημένη, ὑφ' ἣν ἡ ἀντικρὺ ἐπιγραφή :

— Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὸν ἔξω Κεραμεικόν, 250 βήματα βορειοδυτικῶς τῆς Ἀγ. Τριάδος, ἐν ἔτει 1861.

Τὸ μνημεῖον τοῦτο ἀνήγειραν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τὸν ἔξω Κεραμεικόν πρὸς τιμὴν τῶν ἐν ταῖς μάχαις περὶ τὴν Κόρινθον καὶ Κορώνειαν, ἐν ἔτει 394 π. Χ., πεσό-
των Ἀθηναίων· εἶνε δὲ αὐτὸ τὸ μνημεῖον, ὃ ἀναφέρει ὁ Πausanias (1, 28, 2) λέγων τάδε : «Κεῖνται δὲ καὶ οἱ περὶ Κόρινθον πεσόντες», καὶ τὸ μόνον, ὃ εἰς ἡμᾶς περιήλθεν ἐκ τῶν πολλῶν ἐκεῖ κατὰ τὸν Κεραμεικόν μνημείων, ἃ ἡ πόλις εἶχεν ἀνεγείρει εἰς τοὺς ὑπὲρ αὐτῆς πεσόντας εἰς διαφόρους πολέμους. Μῆκ. 2,25. Ὑψ. 0,48.

Curtius-Kaupert : *Atlas von Athen* σ. 4 μετ' εἰκόνας ἐν σελ. 3. — *Sitzungsber. d. Berl. Akad.* (U. Köhler) 1870 σ. 273. — *Mittheilungen* (Milchhofer) V σ. 168⁽¹⁾. — C. I. A. II 1673.

755. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύφου ἐν πλαίσιω, λήγουσα ἄνω εἰς μέγα ἀνθέμιον. Ὑψ. 1,43, κάτω πλάτος 0,35, ἄνω 0,30. Ὑψος ἀναγλύφου 0,34.

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου ἀριστερὰ ἐστραμμένη πόδηρη μετὰ μικρῶν χειρίδων χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐνδεδυμένη γυνή, ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῶν μηρῶν καὶ δεξιουμένη πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἰστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου (ἐνθα συγκρατεῖ αὐτὸ τῇ ἄκρᾳ ἀριστερᾶ χειρὶ)

Οἶδε ἰστῆρες ἀπέθανον ἐν Κόρινθου· Μελέθρας Ονητοπόδης Δυσίθεος Παῦδος Νικομάχου· ἐν Κορώνειαι.
ἐπιγράφος Ἀντιφανῆς
Θεαγέλιος Φανῆς
Δημοκρίτης Δεξιλέως Εὐδότης·
Νεοκλείδης

εἰς τὰ κάτω φερόμενον καὶ καταλείπον γυμνὸν τὸ στήθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα. Κοινὴ ἑλληνικῶν χρόνων τέχνη, ἐκτέλεισις μετρία.

Sybel 78.

756. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα μετ' ἀκρωτηρίων ἐν τῷ τυμπάνῳ τοῦ ὁποίου ἀνάγλυφος ἀσπίς. Ἰψ. 0,91, πλ. 0,38. Μάρμαρον πεντελήσιον. Διατήρησις κακὴ.

Ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ εἰκονίζεται δεξιὰ Ἑρμοῦ ὁ ψυχοπομπός, ἐνδεδυμένος χλαμύδα καὶ πέτασον καὶ φέρων τὸ κηρύκειον· ἄγει δ' οὗτος τὸν ἀποθανόντα, ἀπὸ τῆς δεξιάς ἔχων αὐτόν, ἄνδρα πωγωνοφόρον ἐνδεδυμένον ἱμάτιον καταλείπον γυμνὸν τὸν δεξιὸν βραχίονα μετὰ μέρους τοῦ στήθους. Ἰπὲρ τὸ πλαίσιον τοῦτο ὑπάρχει ἐπιγραφὴ δυσανάγνωστος, ἐντελῶς σχεδὸν ἐξηλειμμένη. Ἰπ' αὐτὸ δέ, ἐν ἐτέρῳ ταπειντέρῳ καὶ μικροτέρῳ πλαισίῳ, εἰκονίζεται ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον, ἐκ τῶν λαβῶν τοῦ ὁποίου ἀνήρτηται ταινία, ἧς τὰ ἄκρα καταπίπτουσιν ἐκατέρωθεν τοῦ ἀγγείου. Τέχνη τῆς Δ' ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 110. — *Arch. Zeitung*, 24,172 καὶ 26,74 (Pervanoglu). Κουμανούδης: Ἀττικῆς ἐπιγραφαὶ ἐπιτύμβιοι σ. 25. — Schoene: *Griech. Reliefs* αρ. 121. — *Arch. Zeitung*, 29,150 (Michaelis).

757. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. Ἰψ. 0,98 πλ. 0,63. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις.

Ἄνω λήγει ἢ στήλη εἰς κυμάτιον καὶ ἄβακα, ἐφ' οὗ ἐπιγραφὴ:

Καλλίας Φιλεταιροῦ Φαλη[ρε]υς.

Ἐπὶ τῆς ἄνω δὲ ταύτης πλευρᾶς εἰκονίζονται ἐν ἀναγλύφῳ, ὥσπερ ἀκρωτήρια, ἐν τῷ μέσῳ μὲν Σειρῆν, διὰ μὲν τῆς δεξιάς τίλλουσα τὴν κόμην, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τύπτουσα τὸ στήθος, κατὰ τὰ ἄκρα δὲ ἀνὰ μία Σφίγξ.

Ἐν δὲ τῷ κορμῷ τῆς στήλης εἰκονίζετο ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον, οὗ σώζεται ἡ λαβὴ μετὰ μέρους τῆς κοιλίας. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 51. Heydemann 48. — Le Bas : *Mon. fig.*, πίν. 78,1. — *Philologus*, 1861, πίν. I, 2, σ. 550 (Conze). — Friederichs - Wolters : *Bausteine* ἀρ. 1094. — C. I. A. II, 2614.

758. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύφου ἐν πλαισίῳ, λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα καὶ ἔχουσα ὑπὲρ τὸ πλαισίον τὴν ἐπιγραφὴν :

Τιμόλας Τιμιδου Φανοστρατος

— Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1836. — Ὑψ. 1,03 πλ. 0,44. Ὑψ. τοῦ ἀναγλύφου 0,34. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου δεξιὰ ἐστραμμένος πωγωνοφόρος ἀνὴρ, ὁ **Τιμόλας**, ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλείπον γυμνὸν τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ στήθους καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα, ἔχων τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ μηροῦ καὶ δεξιούμενος πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον ἰστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν **Φανόστρατον**, ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ποδῆρες ἱμάτιον περικαλύπτον ἅπαν τὸ σῶμα καὶ τὸν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένον παρὰ τὸ στήθος ἀριστερόν βραχίονα, ὃν δέον νὰ φαντασθῶμεν ἐπὶ ράβδου στηριζόμενον. Κοινὴ τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

Sybel 84. Kekulé 77. Πιττάκης 571. — Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 60,29. — C. I. A. II ἀρ. 4191.

759. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύφου ἐν πλαισίῳ, λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἔχουσα ἐν τῷ χώρῳ τῷ μεταξὺ τοῦ ἀνθемίου καὶ τοῦ ἀναγλύφου τὴν ἐπιγραφὴν :

Ἀρτεμισια χερσστη

καὶ ὑπ' αὐτὴν δύο ρόδακας, ὧν τὰ φύλλα θὰ ἦσαν τὸ πάλαι χρώματι δεδηλωμένα. Ὑψος 1,34 πλ. 0,47. Ὑψος τοῦ ἀναγλύφου 0,32. Μάρμαρον ὑμήτιον. — Εὐρέθη ἐν Αἰγίνῃ.

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος ἀριστερὰ ἐστραμμένη γυνή, ἡ **Ἄρτεμισία**, ἐνδεδυμένη ἀχειρίδωτον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῶν μηρῶν καὶ δεξιουμένη πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἰστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, ἐνδεδυμένον ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ κάτω καὶ ἔμπροσθεν φερόμενον οὕτως, ὥστε καταλείπει γυμνὸν τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ στήθους καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα, ὃ καὶ συνέχει παρὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον τοῦ στήθους διὰ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς χειρός. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων μορφῶν ἴσταται ὄρθια κατ' ἐνώπιον ἑτέρα γυνή, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἔχουσα τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην δεξιὰν παρὰ τὴν ὀσφῦν καὶ ἐπ' αὐτῆς στηρίζουσα τὸν ἀγκῶνα τῆς ἀριστερᾶς, ἐφ' ἧς, πρὸς τὰ ἄνω φερομένης, προσεπικλίνει μικρὸν τὴν κεφαλὴν. Κοινὴ τέχνη τῶν τελευταίων ἐλληνικῶν χρόνων, ἐκτέλεισις μετρία.

Sybel 96.— C. I. A. II, 3521.

760. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύφου, ἐπιστεφομένη τὸ ἄνω μέρος ὑπὸ γείσου καὶ ἔχουσα ἐν τῷ χώρῳ τῷ μεταξὺ τοῦ γείσου καὶ τοῦ ἀναγλύφου τὴν ἐπιγραφὴν :

Καλλιστρατῆ
 Ευαγρου
 Προσπαλτιου
 Διων Δεινοβατου
 Κολλυτευσ

— Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις. — Ὑψ. 0,67 πλ. 0,39. Ὑψος τοῦ ἀναγλύφου 0,36. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Ἄριστερὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος δεξιὰ ἐστραμμένη γυνή, ἡ **Καλλιστρατῆ**, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὃ ἀνέχει πρὸς τὰ ἔμπρὸς τῆ ἀριστερᾶ χειρὶ, καὶ δεξιουμένη πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἰστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν **Δείωνα**, ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ κάτω καὶ ἔμπροσθεν φερόμενον οὕτως, ὥστε καταλείπει γυ-

μνόν τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ στήθους καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα· ἔχει δὲ οὗτος τὸν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένον ἀριστερόν βραχίονα κατὰ τὸ ἀριστερόν πλάγιον τοῦ στήθους, ἔνθα καὶ συνέχει τὸ ἱμάτιον τῇ ἄκρᾳ χειρὶ. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο τούτων μορφῶν ἴσταται ὀρθία κατ' ἐνώπιον ἐτέρα γυνῆ, ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς τὴν ἐπὶ θρόνου καθημένην, ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἔχουσα τὸν ὑπὸ τοῦ ἱματίου κεκαλυμμένον ἀριστερόν βραχίονα κατὰ τὸ ἀριστερόν πλάγιον τοῦ σώματος καθειμένον καὶ στρέφουσα μικρὸν τὸ ἱμάτιον πρὸς τὰ ἔμπρός, κατὰ τὸν δεξιὸν ὤμον, διὰ τῆς κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένης καὶ πρὸς τὰ ἄνω φερομένης δεξιᾶς. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 83. — *Bullettino* (Roussopoulos) 1860 σ. 95.—C. I. A. II, 2516.

761. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἑλλιπὲς τὸ ἀριστερόν μέρος διαγωνίως ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιᾶν ἀποκεκομμένον. Ἰψ. 0,85 πλ. 0,69.

Ἀριστερὰ κάθεται γυνῆ ἐπὶ σχίμποδος δεξιὰ ἐστραμμένη, ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καὶ δεξιουμένη ἐτέραν πρὸ αὐτῆς ὀρθίαν ἴσταμένην γυναῖκα, ἧς σώζεται ἡ ἄκρα δεξιὰ χεὶρ καὶ ὁ ἄκρος ἀριστερὸς πούς μετὰ μέρος τοῦ ποδῆρους χιτῶνος καὶ ἱματίου. Μεταξὺ τούτων ὑπῆρχεν ἴσως καὶ τρίτη μορφή, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἐξογκώσεως τῆς ἐπιφανείας τοῦ λίθου ἄνωθεν τῆς ἄκρας δεξιᾶς χειρὸς τῆς καθημένης γυναικός. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο εἶνε, ὡς φαίνεται, αὐτὸ τὸ ὑπὸ τοῦ Sybel ὑπ' ἀρ. 115 ἀνακριβῶς καὶ ἐσφαλμένως περιγραφόμενον.

762. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ἑλλιπὲς τὸ ἄνω μέρος. Ἰψ. 0,75 πλ. 0,68.

Δεξιὰ κάθεται ἐπὶ σχίμποδος ἀριστερὰ ἐστραμμένη γυνῆ,

ένδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῶν μηρῶν καὶ δεξιουμένη ἑτέραν πρὸ αὐτῆς ὀρθίαν ἰσταμένην *γυναῖκα*, (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ), ένδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὃ στρέφει πρὸς τὰ ἔμπροσ, κατὰ τὸν ἀριστερὸν ὤμον, διὰ τῆς κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένης καὶ πρὸς τὰ ἄνω φερομένης ἀριστερᾶς χειρός. Μεταξὺ δὲ τούτων εἰκονίζεται μικρὸς *παῖς* καὶ *κοράσιον*, ἔστραμμένα καὶ προσβλέποντα τῇ ἐπὶ θρόνου καθημένη, τῇ μητρὶ αὐτῶν, ὡς φαίνεται, καὶ κρατοῦντα ἑκάτερον ἐν τῇ δεξιᾷ *πτηνόν*. Κοινὴ ἑλληνικὴ τέχνη.

Sybel 47.

763. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἔχον ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ τὴν ἐπιγραφὴν :

Μυννιον Χαιρεστρατο Αἴγνο(υ)σιο

— Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν ἔτει 1858, ἐν ὁδῷ Σταδίου παρὰ τοὺς βασιλικοὺς σταύλους. — Ὑψ. 0,76 πλ. 0,40.

Ἀριστερὰ ἴσταται ὀρθία, δεξιὰ ἔστραμμένη, *γυναικεῖα μορφή* ένδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καὶ ἐν στοργῇ καὶ οἰκειότητι προσβλέπουσα πρὸ αὐτῆς ἰσταμένη ὀρθία *νεάνις*, περιπτύσσουσα αὐτὴν κατὰ τὸν αὐχένα διὰ τῆς ἀριστερᾶς καὶ ἀπτομένη τῆς σιαγόνας αὐτῆς διὰ τῆς δεξιᾶς. Ἡ τελευταία αὕτη (ἐλλείπει ἡ ἄκρα δεξιὰ χεὶρ) ἴσταται κατ' ἐνώπιον, ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἔστραμμένην πρὸς τὴν πρώτην, καὶ εἶνε ένδεδυμένη ποδήρη διπλοῦν χιτῶνα, ζώνη περὶ τὴν ὄσφυν ἐζωσμένον, καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τῆς ράχews εἰς τὰ κάτω τοῦ σώματος κατερχόμενον, ὃ ἀνέχει διὰ τῆς καθειμένης ἀριστερᾶς χειρός· καὶ ἡ δεξιὰ δὲ ἦτο καθειμένη καὶ ἀνεῖχε καὶ αὕτη ἴσως τὸ ἱμάτιον. Καλὴ τέχνη τῆς Δ'. ἑκτονταετηρίδος.

Sybel 99. Kekulé 162. — Ἀρχ. Ἐφημερίς 1858 σ. 1735

ἀρ. 3279. — *Bullettino* (Conze) 1858 σ. 183,34. — Friederichs - Wolters : *Bausteine* ἀρ. 1027. — C. I. A. II, 1075.

764. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἔχον ἐν τῷ τυμπάνῳ τοῦ ἀετώματος τὰς ἐξῆς ἐπιγραφάς :

Μικίων	Αἰαντοδώρου
	Ἀναγυρασιος
Δημοστρατη	Ἀμεινιχη
Αἰσχροωνος	Μικίωνος Θριασιου
Αλαεως	

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ, ἐν ἔτει 1870. Ὑψος 1,07 πλ. 0,63. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος ἀριστερὰ ἐστραμμένη γυνή, ἡ Ἀμεινέχη, ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον περιτυλίссον τὸν ἀριστερόν ὦμον καὶ τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ σκίμποδος διὰ τῆς ἀριστερᾶς καὶ ἔχουσα τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ μηροῦ. Πρὸ αὐτῆς δὲ ἴσταται ὀρθία πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένη καὶ προσβλέπουσα νεᾶνις, ἡ Δημοστράτη(;) , ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καὶ κρατοῦσα ἐν τῇ ἀριστερᾷ πυξίδα, ἣν ἀνοίγει διὰ τῆς δεξιᾶς. Καλὴ τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

Sybel 60. — *Bulletin* (Rayet) I σ. 220. — *Arch. Zeitung* (C. Curtius) 1871 σ. 28. — C. I. A. II, 1848. — Conze : *Attische Grabreliefs* ἀρ. 73 πίν. 34.

765. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, οὗ αἱ παραραστάδες εἶνε δεδηλωμένοι ἐν ὄλῳς ταπεινῷ ἀναγλύφῳ, ἔχον ἐν τῷ κάτω τοῦ ἀετώματος περιθωρίῳ ἐπιγραφὴν :

Μιχα Διων

Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ, ἐν ἔτει 1870. Ὑψ. 0,90, πλ. 0,49. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἄριστερά κάθεται ἐπὶ σκίμπος δεξιὰ ἐστραμμένη γυνή, ἢ **Μείκα**, ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, κρατοῦσα ἐν τῇ ἀριστερᾷ κάτοπτρον, ἐν ᾧ ἐγκατοπτρίζεται, καὶ δεξιουμένη πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἰστάμενον νεανίαν, τὸν **Δίωνα**, ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ κάτω τοῦ σώματος καὶ τὰ ἔμπροσθεν φερόμενον οὕτως ὥστε καταλείπει γυμνὸν τὸ στήθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα, καὶ ἔχει τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα μικρὸν κεκαμμένην ἀριστερὰν παρὰ τὸ ἀριστερὸν πλάγιον τοῦ σώματος. Τέχνη τῶν τελευταίων πιθανῶς χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος διακρινόμενη διὰ τὴν εὐγένειαν καὶ τὸ κάλλος τῶν μορφῶν.

Sybel 105. — *Arch. Zeitung* (C. Curtius) 1871 σ. 16,1. — *Friederichs-Wolters: Bausteine*, ἀρ. 1034. — C. I. A. II, 3950. — *Conze: Att. Grabreliefs* ἀρ. 157 πίν. 48.

766. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον λῆγον ἄνω εἰς ἀέτωμα, οὗ ἡ μέση γωνία ἀποκεκρουσμένη, καὶ ἔχον ἐν τῇ ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν μορφῶν ἀβακοειδεῖ προεξοχῇ τοῦ λίθου τὴν ἐπιγραφὴν:

Ενθαδε Ἀριστυλλα κειται
 παις Ἀριστωνο(ς) τε καὶ Ροδιλλης
 σωφρων γ', ω θυγατερ.

— Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1850, πρὸς τὸ βόρειον τῆς Πειραικῆς χερσονήσου. Ὑψ. 0,79 πλ. 0,43. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἄριστερά κάθεται ἐπὶ θρόνου δεξιὰ ἐστραμμένη γυνή, ἢ **Ρόδιλλα**(;), ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ μηροῦ καὶ δεξιουμένη ὄρθιον πρὸ αὐτῆς ἰσταμένην νεανίδα, τὴν **Ἀριστυλλαν**(;), ἣτις εἶνε ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἔχει τὸν ἀριστερὸν βραχίονα κεκαμμένον μικρὸν κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ καθειμένον τῷ σώματι καὶ κρατεῖ ἐν τῇ ἄκρᾳ ἀριστερᾷ χειρὶ δυσδιάκριτόν τι οἶονεὶ ἐπτυχωμένον πρᾶγμα (πτηνόν;).

Καλή τέχνη τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος, ὀλίγον αὐστηρὰ τὸν ρυθμόν.

Heydemann 804. Sybel 104. — Ἀρχ. Ἐφημερίς 1855 σ. 1299 ἄρ. 2611. — Mittheilungen (Köhler) X σ. 371 ἄρ. 32 καὶ σ. 375 πίν. XIV. — C. I. A. IV, Suppl. ἄρ. 491,30. Furtwängler: Samml. Sabouroff σ. 13. — Conze: *Att. Grabreliefs* ἄρ. 115 πίν. 24.

767. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἔχον ἐπὶ τῆς κάτω πλευρᾶς τοῦ ἀετώματος ἐπιγραφὴν :

Ασια

— Εὐρέθη παρὰ τὰς Ἀθήνας. — Ὑψ. 0,95, πλ. 0,47. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Γυνὴ ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἡ Ἀσία, κάθηται ἐπὶ θρόνου δεξιὰ ἐστραμμένη καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχουσα πρὸς τὰ κάτω κεκλιμένην, προσβλέπει δὲ περιπαθῶς τῷ ἑαυτῆς τέκνῳ, ὃ, γυμνόν, μεταξὺ τῶν ποδῶν αὐτῆς ἰστάμενον καὶ πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας προβάλλον, περιπτύσσεται ἀμφοτέραις ταῖς χερσί. Καλλίστη ἑλληνικὴ τέχνη τῶν τελευταίων πιθανῶς χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 108. — *Archäol. Zeitung* (Lüders) 1873 σ. 94 πίν. 8. — Friederichs-Wolters: *Bausteine*, ἄρ. 1026. — C. I. A. II, 3540. Τὸ παιδίον δὲν εἶνε κοράσιον, ὡς ὁ Lüders φρονεῖ, ἀλλ' ἄρρεν, ὡς ὁ Wolters ὀρθῶς περὶ αὐτοῦ ὁμώμενος ἐξ ἧς φέρει τοῦτο χλαμύδος.

768. Ἐπιτύμβιον ὄλωσ ἐκτυπον ἀνάγλυφον, ἐλλιπὲς τὸ ἄνω μέρος, προερχόμενον ἐκ μνημείου τοιοῦτον ἔχοντος σχῆμα καὶ συστατικὰ μέρη, ὅσον τὸ ὑπ' ἄρ. 737. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ. — Ὑψος 1,50 πλ. 1,00. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος ἀριστερὰ ἐστραμμένη γυνὴ (ἐλλείπει ἢ ἔνθετος οὔσα κεφαλὴ) ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῶν γονάτων, δι' ἧς

κρατεῖ συνεπτυγμένον τι οἶονεϊ ὕφασμα, καὶ δεξιουμένη πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἰστάμενον καὶ ἐν ἤττον ἐξέχοντι ἀναγλύφῳ εἰκονισμένον ἱματιοφόρον ἄνδρα (κεφαλή ἐλλείπει, στήθος καὶ δεξιὸς βραχίων ἀποκεκρουσμένος), ὃν ἐκ παραδρομῆς, ὡς φαίνεται, ὁ Kekulé ἐξέλαθεν ὡς «διπλῶ χιτῶνι ἐνδεδυμένην γυναῖκα». Μεταξὺ δὲ τούτων, εἰς τὸ βάθος, ὑπῆρχεν ἑτέρα, ὄρθια ἰσταμένη καὶ ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένη, **μοροφή**, ἧς σώζεται ἐν τῷ λίθῳ μέρος τοῦ στήθους καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ ἱματίου κεκαλυμμένη καὶ αὐτὸ συνεχούσα δεξιὰ χεῖρ. Καλὴ ἐλληνικὴ τέχνη.

Sybel 73. Kekulé 385.—Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 63,36.

769. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, εἰς δύο κατὰ μῆκος τεθραυσμένον μέρη, ἔχον ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ τὴν ἐπιγραφὴν :

Ἱεροφῶν
Κεφαληθε[ν]

Λυκουργος
Ἱεροφῶντος
Κεφαληθεν

—Εὐρέθη ἐν Κερατέᾳ Ἀττικῆς. — Ὑψ. 1,43 πλ. 0,85. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δεξιὰ ἴσταται ὄρθιος κατ' ἐνώπιον, μικρὸν ἀριστερὰ ἐστραμμένος, γυμνὸς νεανίας, ὁ **Λυκουργος**, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδός, ἔχων τὴν ἀριστερὰν καθειμένην τῷ σώματι καὶ τὴν δεξιὰν (ἡ ἄκρα χεῖρ ἀποκεκρουσμένη) κεκαμμένην κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ πρὸς τὰ ἔμπρὸς τεταμένην· ἀριστερὰ δέ, ἀπέναντι αὐτοῦ, ἴσταται ὄρθιος πρὸς αὐτὸν μικρὸν ἐστραμμένος γέρων πωγωνοφόρος, ὁ πατὴρ αὐτοῦ **Ἱεροφῶν**, ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλείπον γυμνὸν τὸ στήθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα, ἔχων τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην δεξιὰν πρὸ τοῦ στήθους καὶ στηρίζων τὴν ἀριστερὰν μασχάλην ἐπὶ τῆς ράβδου του, ἣν κρατεῖ καὶ διὰ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς χειρός· ἔμπροσθεν δὲ τοῦ γέροντος τού-

του ἴσταται ὄρθιος γυμνός παῖς, ὁ **δοῦλος** τοῦ νεανίου, πρὸς δεξιὰ ἤτοι πρὸς τὸν κύριόν του ἐστραμμένος καὶ ἀποβλέπων, ἔχων τὴν δεξιὰν παρὰ τὸ στήθος, κεκαμμένην κατὰ τὸν ἀγκῶνα, φέρων ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου συνεπτυγμένον τὸ τοῦ κυρίου του ἱμάτιον καὶ κρατῶν ἐν τῇ ἀριστερᾷ δι' ἱμάντων ἀνηρητημένον ἐλαιοφόρον ληκύθιον. Μεταξὺ δὲ τοῦ γέροντος καὶ τοῦ νεανίου, εἰς τὸ βάθος, εἰκονίζεται ἐν ὄλως ταπεινῷ ἀναγλύφῳ δεξιὰ ἐστραμμένος *κύων*, τὸ ἔμπροσθεν τοῦ σώματος καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὸν νεανίαν, φέρων καὶ αὐτῷ προσθλέπων. Ἑλληνικὴ τέχνη ὅπως οὖν ἀξία λόγου, διατήρησις κακὴ.

C. I. A. II, 2151.

770. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύφου ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος, ἐπιστεφομένη ἄνω ὑπὸ κεχρωματισμένου τὸ πάλαι γείσου, ὕφ' ὃ ἡ ἐπιγραφή:

Λεων Σινωπευς

καὶ ὑπ' αὐτὴν δύο ρόδακες. — Εὐρέθη ἐν Ἀττικῇ ἐν ἔτει 1826. — Ὑψ. 0,53 πλ. 0,44. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῷ πλαισίῳ εἰκονίζεται ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένος *λέων* (ἐλλείπει μέρος τοῦ κάτω σώματος), ὅστις παριστᾷ ἀλληγορικῶς, διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ ὀνόματος, αὐτὸν τὸν θανόντα. Ἑλληνικὴ τέχνη.

Heydemann 489. Sybel 146. — *Ἀρχ. Ἐφημερίς* 1840 ἀρ. 394 μετὰ εἰκόνας. — Stephani: *Tituli graeci* III πίν. 1 σ. 23,6. — Lebas πίν. 78,2. — Rangabé: *Antiq. hell.* ἀρ. 1985. — Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 83, 4. — Welcker: *Alte Denkm.* 5, 72, 21. — Fabretti: *Inscr. ant.* σ. 186. — *Arch. Zeitung.* (Michaelis) 1859 σ. 24. — Schöne: *Griechische Reliefs* ἀρ. 58. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1008. — C. I. A. II, 3346.

771. Ἐπιτύμβιος στήλη ἔχουσα ἄνω ἀνάγλυπτον ἀέ-

τωμα μετ' ἀκρωτηρίων. — Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1837. — Ὑψος 0,62 πλ. 0,28. Ὑψος τοῦ ἀναγλύφου 0,41. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται ἰσταμένη ὀρθία, δεξιὰ ἐστραμμένη, νεᾶνες, ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καὶ κρατοῦσα ἐν ταῖς χερσὶ δυσδιάκριτόν τι πρᾶγμα (πτηνόν;). Τέχνη καλῶν ἑλληνικῶν χρόνων.

Πιττάκης 261. Kekulé 216. Sybel 148. — Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 21, 4. — *Arch. Zeitung* (Michaelis) 1871 σ. 142, 29.

772. Ἐπιτύμβιος στήλη (ἐλλείπει τὸ κάτω μέρος) ἔχουσα ὡς κορωνίδα προστύπως ἀναγεγλυμμένα ἀνθήμια καὶ ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν :

Σιμος Μυρρινοσιος

— Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1858 κατὰ τὴν ἀνόρουξιν τῶν θεμελίων τοῦ παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου Βουλευτηρίου. — Ὑψ. 0,64 πλ. 0,35. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τετραγωνικῷ πλαισίῳ εἰκονίζεται δεξιὰ ἐστραμμένος πωγωνοφόρος ἀνὴρ, ὁ **Σῖμος**, ἐνδεδυμένος ποδῆρη χιτῶνα καὶ κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ μάχαιραν· ἦτο δὲ οὗτος ἱερεὺς, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς περιβολῆς αὐτοῦ καὶ ἐξ ἧς κρατεῖ μαχαίρας· ἔχει δὲ ἱκανὴν ὁμοιότητα πρὸς τὸν ἐν τῇ ζωοφόρῳ τοῦ Παρθενῶνος εἰκονιζόμενον ἱερέα. Καλὴ τέχνη τῶν μεταξὺ τῆς Ε' καὶ Δ' ἑκατονταετηρίδος χρόνων.

Heydemann 475. Sybel 153. — *Arch. Ἐφημερίς* (Πιττάκης) 1858 σ. 1737 ἀρ. 3287. — Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 25, 28. — *Zeitschr. f. oestr. Gymn.* (Conze) 1873 σ. 443. — *Flasch: Zum Parthenonfries* σ. 100. — C. I. A. II, 2355.

773. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύπτου ἀετωματίου καὶ ἐπιγραφῆς :

Πολυευκτος

— Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν ἔτει 1858, κατὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου

ἀπέναντι τῶν βασιλικῶν σταύλων. — Ὑψος 0,64 πλ. 0,28.
Ὑψος ἀναγλύφου 0,34. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται ὄρθιος ἀριστερὰ ἐστραμμένος χλαμυδοφόρος παῖς, ὁ **Πολύευκτος**, κρατῶν ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ δυσδιάκριτόν τι πρᾶγμα (ἀλάβαστρον;) ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ *πτηγρόν*, ὅπερ ἀναπηδῶν πρό αὐτοῦ κῶων ὄρμᾳ ἵνα ἀρπάσῃ. Τέχνη καλῶν ἐλληνικῶν χρόνων.

Kekulé 134. Sybel 86. — Ἀρχ. Ἐφημερίς (Πιπτάκης) 1858 σ. 1736 ἀρ. 3284. — *Bullettino* (Conze) 1858 σ. 682. — Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 32, 1. — C. I. A. II, 4079.

774. Σειρήν (ἐλλείπουσιν ἡ ἄκρα δεξιὰ χεῖρ, τὰ ἄκρα τῶν πτερύγων καὶ τὸ κάτω μέρος τῶν ποδῶν). — Εὐρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ, ἐν ἔτει 1863. — Σωζόμενον ὕψος 0,83. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐχει τὴν συνήθη μορφήν (τὸ μὲν ἄνω δηλ. μέρος τοῦ σώματος εἶνε σῶμα γυναικός, τὸ δὲ κάτω σῶμα πτηνοῦ) καὶ θὰ ἴστατο τὸ πάλαι ἐπὶ ἐπιτυμβίου μνημείου ὡς κορωνίς αὐτοῦ· ἐν τῷ ἀριστερῷ βραχίονι κρατεῖ λύραν, διὰ τῆς ἐλλειπούσης δὲ ἄκρας δεξιᾶς χειρὸς θὰ ἐκράτει βεβαίως τὸ πλῆκτρον. Τέχνη καλῶν ἐλληνικῶν χρόνων.

Kekulé 75. Sybel 254. — *Revue arch.* (Salinas) 1864 σ. 362. πίν. 12. — *Bullettino* (Rousopoulos) 1864 σ. 41. — *Arch. Zeitung*, 22, 231*. — *Mittheilungen* (Milchhöfer) IV σ. 65. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1095. — Περὶ τῆς σηκασίας τῶν συχνὰ ἐν ἐπιτυμβίοις μνημείοις εἰκονιζομένων Σειρήνων ἴδε *Compte-rendu* (Stephani) 1866 σ. 1. Schrader: *Die Sirenen* σ. 37. *Wiener Sitzungsberichte* (Conze) 1872 σ. 12. Ὅρθῶς ὑπολαμβάνονται αὗται ὡς Μοῦσαι τῶν ἐπιθανατίων ἀσμάτων, ὡς θρηνητικὰ ἀηδοί.

775. Σειρήν τοιαύτη, οἷα καὶ ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ εὐρεθεῖσα (ἐλλείπουσι τὸ πλεῖστον μέρος τῶν πτερύγων, ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χεῖρ, οἱ κάτω πόδες

καὶ μέρος τῆς οὐρᾶς). Κρατεῖ καὶ αὐτὴ ἐν τῇ ἀριστερᾷ λύραν καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ τὸ πληκτρον, καὶ τὸν αὐτὸν ἐξεπλήρου σκοπόν, ὃν καὶ ἡ προηγουμένη.

Sybel 255.

776. Ἐπιτύμβιος στήλη (ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος) μετ' ἀρχιτεκτονικοῦ περιθωρίου ἐξ ἀπλοῦ γεισώματος καὶ παραστάδων. Ὑψ. 0,46 πλ. 0,40. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται δεξιὰ ἐστραμμένον **κοράσιον**, ἐνδεδυμένον χειριδωτὸν χιτῶνα μετὰ διπλοῖδιου, κρατοῦν ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ πλαγγόνα(;) ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ πτηνόν, ὃ προτείνει κυνὶ ὀρμῶντι ἵνα ἀρπάσῃ αὐτό.

Sybel 165.

777. Ἐπιτύμβιος στήλη ἔχουσα ἄνω ὀριζόντιον ἐκ κυματίου καὶ ἄβακος γείσωμα. Ὑψος 0,70 πλ. 0,32 ὕψος τοῦ ἀναγλύφου 0,38. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται δεξιὰ ἐστραμμένος καὶ κύπτων **γέρω**, ἐπὶ τῆς βακτηρίας αὐτοῦ στηριζόμενος καὶ περιειλιγμένος τὸ σῶμα ἱματίῳ· δεξιοῦται δὲ πρὸ αὐτοῦ ἰστάμενον **παῖδα** ἐνδεδυμένον ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Τέχνη τῆς Δ' ἑκατονταετηρίδος.

778. Ἐπιτύμβιος στήλη, ἐλλιπὴς τὰ κάτω, ἐπιστεφομένη ἄνω δι' ὀριζοντίου γεισώματος ἐκ κυματίου καὶ ἄβακος μετ' ἀκροκεράμων, ὕψ' ὃ ἐπιγραφὴ :

Εὐεμπολος

— Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ. — Ὑψος 0,54 πλ. 0,43, πλάτος τοῦ ἀναγλύφου 0,63. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ εἰκονίζεται δεξιὰ ἐπὶ θρόνου καθήμενος, ἀριστερὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἀνὴρ, ὃ **Εὐέμπολος**, περιβεβλημένος ἱμάτιον κατὰ τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος, ἔχων τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ

προτείνων τῇ δεξιᾷ πτηνὸν τοῖς πρὸ αὐτοῦ ἰσταμένοις τέκνοις του, παιδὶ καὶ χορασίῳ. Ὁ μὲν παῖς εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν ἀριστερὰν καὶ ἔχει τὴν δεξιὰν τεταμένην πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς ἀριστερὰν, τὸ δὲ κοράσιον εἶνε ἐνδεδυμένον χειριδωτὸν ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. Τέχνη τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 154. — C. I. A. II, 3684.

779. Ἄνω μέρος ἀγάλματος γυναικὸς μέχρι τῶν μαστῶν, ἰστάμενον ἴσως τὸ πάλαι ἐπὶ ἐπιτυμβίου μνημείου, ἡμιεξοιρασμένον. — Εὐρέθη ἐν Ρηνεῖα. — Μέγεθος φυσικόν. Ὑψος 0,56. Μάρμαρον λευκόν.

Ἐχει στάσιν πενθούσης· ἡ κεφαλὴ δηλ. εἶνε κεκλιμένη μικρὸν ἀριστερά, πρὸς τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην καὶ πρὸς τὰ ἄνω φερομένην δεξιὰν χεῖρα. Εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη πολύπτυχον ἱμάτιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς εἰς τὰ κάτω φερόμενον καὶ ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας καλύπτον, ὃ ἀνέχει κρατοῦσα μέρος αὐτοῦ ἐν τῇ δεξιᾷ ἄκρᾳ χειρὶ. Ἡ διάθεσις τοῦ ἀγάλματος καὶ ἡ ἔκφρασις εἶνε ἀξιόλογος.

Kekulé 65. Sybel 415. — Müller-Schoell: *Arch. Mittheil.* ἀρ. 130. — Newton: *Antiq. at Ath.* 28. — Le Bas πίν. 89, 3. — *Mittheilungen* (Milchhoefer) IV, 66.

780. Ἄνω μέρος ἀγάλματος γυναικὸς μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, ἰστάμενον ἴσως καὶ τοῦτο, ὡς καὶ τὸ ἐν τῷ προηγούμενῳ ἀριθμῷ, ἐπὶ ἐπιτυμβίου μνημείου. — Εὐρέθη ἐν Θήρα. — Μέγεθος φυσικόν. Ὑψ. 0,90. Μάρμαρον λευκόν.

Εἶνε ἐνδεδυμένη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον τὴν τε κεφαλὴν καὶ ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας, ὧν τὸν μὲν δεξιὸν ἔχει πρὸ τοῦ στήθους, κεκαμμένον κατὰ τὸν ἀγκῶνα, τὸν δὲ ἀριστερὸν καθειμένον τῷ σώματι.

Sybel 416. — Ross. *Arch. Aufs.* 1, 65.

781. Ἀνώτατον μέρος ἐπιτυμβίου στήλης, κορωνίς αὐτῆς ἐν σχήματι ἀνθεμίου, ἐν ᾧ εἰκονίζονται ἐν ἀναγλύφῳ δύο ἠνωρθωμένοι καὶ συγκερατιζόμενοι **τροάγοι**, ὑπὸ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας τῶν ὁποίων κάρθαρος, ἐκ τῶν ὧτων τοῦ ὁποίου ἀνηρητημέναί ταινίαι. Ὑψος 0,38 πλ. 0,58. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel ἀρ. 259.

782. Ἀνθέμιον, ἄνω ἄκρον ἀρχαϊκῆς ἐπιτυμβίας στήλης. Τὸ περίγραμμα τῶν φύλλων εἶνε κεχαραγμένον ἐν τῷ λίθῳ, ἢ ἐπιφάνεια δ' αὐτῶν κεχρωματισμένη. Ὑψος 0,44. — Εὐρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ.

Mittheilungen, 1880, σ. 167 (Milchhöfer). — Conze: *Griech. Grabreliefs*, σ. 11 ἀρ. 24, πίν. XIV, 2.

783. Ἀνώτατον μέρος ἐπιτυμβίας στήλης, κορωνίς αὐτῆς ἐν σχήματι ἀνθεμίου, ἐν ᾧ εἰκονίζονται ἐν ἀναγλύφῳ δύο ἠνωρθωμένοι συγκερατιζόμενοι **τροάγοι**, ὑπὸ τοὺς ἐμπροσθίους αἰωρουμένους πόδας τῶν ὁποίων κάρθαρος. Ὑψος 0,54 πλάτ. 0,47. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῷ σωζομένῳ μέρει τοῦ κορμοῦ τῆς στήλης ἐπιγραφὴ:

Αγαθων

Sybel 258. — *Arch. Zeitung* (Pervanoglu) 1865, 11*. — *Mittheilungen* (Milchhoefer) IV σ. 65. — C. I. A. II, 3431.

784. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης ἐχούσης ὡς κορωνίδα προστύπως ἀναγεγλυμμένον μέγα ἀνθέμιον καὶ ὑπ' αὐτὸ ἐπιγραφὴν :

Αχις

Ὑψ. 0,68 πλ. 0,39, πλάτος τοῦ ἀναγλύφου 0,26. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ἐγγεγλυμμένον πλαίσιον, ἐν ᾧ σώζεται τὸ ἄνω μέρος δύο γυναικείων μορφῶν. Ἡ δεξιὰ εἰκονιζομένη,

ἡ **Ἀκίς**, κάθηται ἐπὶ θρόνου, εἶνε ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἔχει τὴν ἀριστερὰν παρὰ τὸ στήθος καὶ φέρει τὴν δεξιὰν πρὸς τὸ πρόσωπον· εἶνε δὲ ἐστραμμένη ἀριστερά, πρὸς τὴν ἀπέναντι αὐτῆς ἰσταμένην ἐτέραν **γυναικείαν μορφήν**, ἣτις εἶνε ἐνδεδυμένη χειριδωτὸν χιτῶνα καὶ κρατεῖ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ **βρέφος**, ὃ προσφέρει τῇ ἐπὶ θρόνου καθημένῃ. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 120. — C. I. A. II, 3450. — Conze: *Griech. Grabreliefs*, ἀρ. 275, πίν. LXII.

785. Ἐνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης, κορωνὶς αὐτῆς, καὶ μέρος τοῦ κορμοῦ. — Εὐρέθη ἐν Πειραιεὶ ἐν ἔτει 1841. — Ὑψ. 0,47 πλ. 0,36. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῷ σωζομένῳ ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον μέρος τοῦ λίθου ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή:

Ἀριφραδῆς Λεωμαχο
Ἀφιδναῖος

ὑπ' αὐτὴν δὲ σώζεται τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος δύο ἀριστερὰ ἐστραμμένων πωγωνοφόρων **ἀνδρῶν** καὶ πρὸ αὐτῶν μέρος τοῦ κρανίου τρίτης μορφῆς. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Heydemann 445. Sybel 158. — Ἀρχ. Ἐφημερίς (Πιττάκης) 1841 σ. 399 ἀρ. 528. — Ross: *Die Demen von Attica* σ. 56. — Pervanoglu: *Grabsteine* 1, 2. — Rangabé: *Antiq. hell.* ἀρ. 1393. — C. I. A. II, 1894.

786. Ἐνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης, κορωνὶς αὐτῆς, ἐν ἣ εἰκονίζονται ἐν ἀναγλύφῳ δύο ἠνωρθωμένοι συγκερατιζόμενοι **τράγοι**, ὑπὸ τοὺς ἐμπροσθίους αἰωρουμένους πόδας τῶν ὁποίων ἐν ὄλῳς ταπεινῷ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένος **κάνθαρος**. Ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τῶν ὀπισθίων ποδῶν τῶν τράγων μέρος. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις. — Ὑψ. 0,43 πλ. 0,47. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εὐρ. ἀρχ. Ἐταιρ. 445. Sybel 261. — *Arch. Zeitung*, 1860, 111*.

787. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα μετ' ἀκρωτηρίων. Ὑψος 0,60 πλ. 0,28· ὕψος ἀναγλύφου 0,30. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Τὸ τοῦ ἀετώματος γεῖσον καὶ τὰ ἐν τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀνθέμια εἶνε γεγραμμένα. Ὑπὸ τὸ ἀέτωμα ὑπάρχει ἐπιγραφή :

Πάνφιλος

καὶ ὑπὸ ταύτην πρόστυπον ἀνάγλυφον εἰκονίζον νεανίαν ἢ μᾶλλον παῖδα, τὸν Πάνφιλον, ἐστραμμένον καὶ τὴν κεφαλὴν προσκλίνοντα ἀριστερά, ἐνδεδυμένον ποδῆρες ἱμάτιον, καταλεῖπον μέρος τοῦ στήθους καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα γυμνόν, καὶ προτείνοντα τῇ δεξιᾷ πτηνὸν εἰς πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἰστάμενον καὶ ἀναπηδῶντα ἵνα ἀρπάσῃ αὐτὸ κύνα. Κοινὴ τέχνη τῆς Δ' ἑκατονταετηρίδος, κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς.

Sybel 504. Σημειωτέον ὅτι ἕτερον ἀνάγλυφον τὴν αὐτὴν ἔχον παράστασιν καὶ τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν, εὑρέθην μετὰξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ὑπάρχει ἐν τῷ Μουσεῖῳ τοῦ Βερολίνου (ἴδε C. I. A. II, 4056). Μόνη διαφορὰ ἐν τοῖς ἀναγλύφοις τούτοις ὑπάρχει ὅτι ἐν τῷ ἐν Βερολίῳ γέγραπται Πάμφιλος οὐχὶ Πάνφιλος.

788. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ὃ ἦτο χρώματι δεδηλωμένον. — Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις. — Ὑψ. 0,68 πλ. 0,30· ὕψος ἀναγλύφου 0,17. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ ἐπιστέφον ἀνθέμιον ὑπάρχει ἐπιγραφή :

Δημητρία

καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐγγεγλυμμένον πλαίσιον, ἐν ᾧ εἰκονίζεται ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ ἀριστερὰ ἐστραμμένον κοράσιον, ἢ Δημητρία, ἐνδεδυμένον ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὑφ' ὃ καὶ ὁ ἀριστερός βραχίων, καὶ προτεῖνον διὰ τῆς δεξιᾶς πτηνὸν εἰς πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἰστάμενον καὶ ἀναπηδῶντα ἵνα ἀρπάσῃ αὐτὸ κύνα. Κοινὴ τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

Εὑρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 2314. Sybel 127.

789. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα, οὗ τὸ γείσον καὶ τὰ ἐν τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀνθέμια ἦσαν χρώματι δεδηλωμένα. — Εὐρέθη ἐν Ἀττικῇ. — Ὑψος 0,74 πλ. 0,24, ὕψος ἀναγλύφου 0,21. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ ἀέτωμα ὑπάρχει ἐπιγραφή :

Προσοσια

καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐγγεγλυμμένον πλαίσιον, ἐν ᾧ εἰκονίζεται ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ ἐπὶ θρόνου καθήμενη, δεξιὰ ἐστραμμένη, σύννουσ καὶ περίλυπος γυνή, ἡ **Προσοσία**, ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, τὴν δεξιὰν ἔχουσα παρὰ τὸ στήθος καὶ τὴν ἀριστερὰν φέρουσα ἄνω, πρὸς τὸ πρόσωπον, ὃ καὶ στηρίζει μικρὸν ἐπ' αὐτῆς.

Sybel 92. — C. I. A. II, 4097.

790. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ὀριζόντιον σχεδὸν γείσωμα μετ' ὀρθοκεράμων. Ὑψ. 0,64 πλ. 0,24, ὕψ. ἀναγλύφου 0,19. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ὑπάρχει ἐπιγραφή :

Νικοστρατος Νικωνος

καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐγγεγλυμμένον πλαίσιον ἐν ᾧ εἰκονίζεται ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ κατ' ἐνώπιον ἱστάμενος νεανίας, ὁ **Νικοστρατος**, ὅστις φέρει μόνον συνεπτυγμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ βραχίονος εἰς τὰ κάτω πίπτουσαν χλαμύδα, ἔχει τὴν ἀριστερὰν πρὸ τοῦ στήθους καὶ κρατεῖ ἐν τῇ καθευμένη δεξιᾷ περιφερές τι πρᾶγμα. Παρὰ τὸν δεξιὸν αὐτοῦ πόδα κάθεται, τὴν κεφαλὴν πρὸς αὐτὸν ἠνωρθωμένην ἔχων, κῶνον.

Sybel 152. — C. I. A. II, 4027.

791. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης, ἐλλιπὲς δεξιὰ, ἐν ᾗ σώζεται τὸ ἀνώτερον μέρος ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονιζομένου διώτου ἀγγείου τῶν καλουμένων λουτροφόρων. Ὑπὲρ τοῦτο δέ, ἐν τῇ κορωνίδι, εἰκονίζεται **Σειρῆν** κρατοῦσα ἐν τῷ

ἀριστερῷ βραχίονι τρίπλευρον ἔγχορδον ὄργανον, τὸ καλούμενον τρίγωνον, καὶ ἔχουσα τὴν δεξιὰν πρὸ τοῦ στήθους. — Εὐρέθη ἐν Αἰγίνῃ. — Μάρμαρον πεντελήσιον. Ὑψ. 0,55 πλ. 0,30.

Sybel 135. Heydemann 76. — *Annali* (Gerhard) 1837 σ. 125. — Müller-Schoell: *Arch. Mitth.* ἀρ. 123. — Stackelberg: *Die Gräber d. Hellenen* σ. 31 μετ' εἰκόνας ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ. — *Philologus* (Conze) 1861 σ. 550 πίν. 1, 1. — Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 80. — *Arch. Zeitung* (Michaelis) 1866 σ. 140, 4. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1093. Περὶ τῆς σημασίας τῶν Σειρήνων ἐν ἐπιτύμβιους μνημεῖοις ἴδ. ἀρ. 774.

792. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἔχον οὐχὶ ἐπίπεδον τὴν ἐπιφάνειαν ἀλλὰ κυρτὴν, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ἀπετέλει ἔνθετον μέρος ἐπιτύμβιου ἀγγείου. Ὑψος 0,53 πλ. 0,30. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δεξιὰ ἐστραμμένη, ἐπὶ σκίμποδος, ὑφ' ὃν κάλαθος, κατημένη γυνὴ ἐν πλουσίῳ ἱματισμῷ ἐκ χιτῶνος καὶ ἱματίου, κρατεῖ ἐπὶ τῶν γονάτων τὸ ἑαυτῆς τέκνον καὶ διὰ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς χειρὸς ἠλακάτην. Παρὰ τὸν ἀριστερὸν αὐτῆς πόδα μέγα ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων καὶ ὑπεράνω τούτου σκευὸς τι (πυξίς;) προσηρητημένον οἰοεὶ τῷ τοίχῳ. Καλὴ τέχνη.

Sybel 150. — *Mittheilungen* (Milchhoefer), 1880, σ. 190⁽¹⁾. — Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 53 ἀρ. 26. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1082. — Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 59 πίν. XXVII.

793. Ἐπιτύμβιος στήλη, ἐν ᾗ πρόστυπον ἀνάγλυφον ἀνελίσσομένου δράκοντος. Ὑψος 0,61 πλ. 0,28. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Heydemann 22. Sybel 151.

794. Ἀνάγλυφον, ἐπιτύμβιον ἴσως, ἐλλίπες τὸ ἄνω καὶ

κάτω μέρος, ἔχον ἐκατέρωθεν ἀπλοῦν καὶ ταπεινὸν πλαίσιον. Ὑψος 0,67 πλ. 0,50. Μάρμαρον πεντελῆσιον. — Εὐρέθη ἐν Λαυρίῳ.

Ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται νεανίας (ἐλλείπουσιν ἢ κεφαλὴ καὶ οἱ ἄκροι πόδες) κατ' ἐνώπιον, ὄρθιος ἰστάμενος, ἐνδεδυμένος πολύπτυχον ἱμάτιον περικαλύπτον τὸ μέσον τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος καὶ τὸ ἀπὸ τῆς ἡδίκης χώρας κάτω μέρος τοῦ σώματος, καὶ κλίνων μικρὸν τὸ σῶμα δεξιά, ἔνθα ὑπάρχει τετραγωνικὴ στήλη ἐφ' ἧς καθήμενόν τι ζῶον (λαγῶς;). Τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει καθειμένην, τὴν δὲ κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην ἀριστερὰν ἔχει ἀνοικτὴν ὑπὲρ τὸ ἐπὶ τῆς στήλης ζῶον. Παρὰ τὴν κνήμην τοῦ δεξιοῦ ποδὸς τοῦ νεανίου σῶζεται μέρος κεφαλῆς ζώου (κυνός;).

Ὅμοιότητά τινα ἔχει τὸ προκείμενον ἀνάγλυφον πρὸς τὸ ὑπ' ἀρ. 715 καὶ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς παραστάσεως καὶ διαθέσεως τῆς μορφῆς καὶ ὡς πρὸς τὴν καλλίστην ἀληθῶς τέχνην αὐτοῦ, ἄγνωστος ὁμως εἶνε καὶ ἐν τούτῳ ἢ ὑπόθεσις τῆς παραστάσεως· δὲν εἶνε δὲ γνωστὸν οὐδ' ἂν ὄντως εἶνε ἐπιτύμβιον.

Friederichs-Wolters : *Bausteine*, ἀρ. 1013.

795. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλειπῆς τὸ κάτω μέρος, λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον. Φέρει ἐπιγραφὴν :

Νικων Ηραίου
Κυζικηνος

καὶ ὑπ' αὐτὴν δύο ρόδακας. Ὑψος 0,95 πλ. 0,45.

C. I. A. II, 3109.

796. Ἀνθέμιον ἐπιτυμβίου στήλης τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος. Ὑψ. 0,59 πλ. 0,52. Μάρμαρον νησιωτικόν.

Sybel 2244. — *Mittheilungen* 1880 σ. 167 (Milchhöfer). — Brückner : *Ornament und Form* πίν. I, 2, σ. 5, ἀρ. 5. — Conze : *Attische Grabreliefs*, ἀρ. 27 πίν. 14, 5.

797. Λέων ἰδρυμένος ἴσως τὸ πάλαι ἐπὶ τάφου, ἑλλιπῆς τοὺς πόδας καὶ τὴν οὐράν, ἐστραμμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν ὀλίγον πρὸς τὰ ἀριστερὰ αὐτοῦ. Τέχνη κοινή. Μῆκος 0,70. Μάρμαρον πεντελήσιον.

798. Λέων μείζων τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 797, ἐστραμμένος ἔχων καὶ οὗτος τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἀριστερὰ αὐτοῦ καὶ ἑλλιπῆς τοὺς πόδας καὶ τὴν οὐράν. Τέχνη κοινή. Μῆκος 0,82. Μάρμαρον πεντελήσιον.

799. Λέων, ἐπιτύμβιος ἴσως, ἑλλιπῆς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ σώματος μετὰ τῶν ποδῶν καὶ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. Τέχνη κοινή. Μῆκος 0,92. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Ἐχειτο ἐν τῇ καλουμένῃ Στοᾷ τοῦ Ἀδριανοῦ.

Heydemann ἀρ. 107. Sybel ἀρ. 3558.

800. Λέων, ἐπιτύμβιος ἴσως, ἑλλιπῆς τοὺς πόδας καὶ τὴν οὐράν. Τέχνη κοινή. Μῆκος 1,00. Μάρμαρον πεντελήσιον.

801. Λέων παρεμφερῆς τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθ. 800, ἑλλιπῆς καὶ οὗτος τοὺς πόδας καὶ τὴν οὐράν. Μῆκος 1,09. Μάρμαρον πεντελήσιον.

802. Λέων, ἐπιτύμβιος ἴσως, ἑλλιπῆς τοὺς πόδας καὶ τὴν οὐράν, τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐστραμμένην πρὸς τὰ ἀριστερὰ αὐτοῦ. Τέχνη κοινή. Μῆκος 1,05. Μάρμαρον πεντελήσιον. Sybel 914.

803. Λέων, ἐπιτύμβιος ἴσως, ἑλλιπῆς τοὺς ὀπισθίους πόδας καὶ τὴν οὐράν. Τὴν κεφαλὴν (τὸ πρόσωπον ἀποκεκρυμμένον) ἔχει ἐστραμμένην πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ καὶ τὸν ἀριστερόν ἐμπροσθίον πόδα ὑψωμένον, ἐπὶ μικροῦ θηρίου (;). Μῆκος 0,95. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 914.

804. Λέων, ἐπιτύμβιος, παρεμφερῆς τῷ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ 803, καλλιτέρας ὅμως τέχνης, ἐλλιπῆς τὸν ὀπίσθιον δεξιὸν πόδα. Τὴν μὲν κεφαλὴν ἔχει ἐστραμμένην ἀριστερὰ αὐτοῦ, τὸν δὲ ἐμπρόσθιον δεξιὸν πόδα ἐπὶ μικροῦ θηρίου. Μῆκος 1,05. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι ἦτο τὸ πάλαϊ ἐπὶ τάφου ἰδρυμένως.

Sybel 913. — *Bullettino* 1864 σ. 45 (Rousopoulos).

805. Σύμπλεγμα δύο συγκερατιζομένων (κυρθηβαζόντων) τράγων. Ἐλλείπουσι τὰ κέρατα, ἃ ἦσαν ἔνθετα, οἱ ὀπίσθιοι πόδες καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ ὑποστηρίγματος, ἐφ' οὗ στηρίζονται οἱ ἐμπρόσθιοι πόδες. Ὑψ. 0,82. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Οἱ τράγοι ἔχουσι τὴν αὐτὴν στάσιν καὶ διάθεσιν ἣν καὶ ἐν τοῖς ἀναγλύφοις ὑπ' ἀρ. 781, 783, 786· μόνον διαφέρουσι κατὰ τοῦτο ὅτι δὲν εἰκονίζονται ἐν ἀναγλύφῳ ἀλλ' εἶνε ὅλως περιφερικῶς, ὡσπερ ἀγάλματα, ἐξεργασμένοι. Δῆλον ἄρα ὅτι τὸ σύμπλεγμα τοῦτο εἶχε τὸν αὐτὸν προορισμόν, ὃν καὶ τὰ μνημονευθέντα ἀνάγλυφα, προέρχεται δηλ. ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου, ᾧ ἐχρησίμευεν ὡς ἀκρωτήριον ἢ ἀνθεμίον.

Heydemann 105. Sybel 260. — *Mittheilungen* 1879 σ. 65. (Milchhofer). — Friederichs-Wolters : *Bausteine* ἀρ. 1706.

806. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις — Ὑψ. 1,02 πλ. 0,59. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῷ σωζομένῳ μέρει τοῦ κορμοῦ ὑπάρχουσιν ἀναγεγλυμμένοι δύο ρόδακες καὶ ὑπὲρ αὐτοὺς ἐπιγραφή :

Διονυσίος
Ἰκαρίος

ἐν δὲ τῷ ἐν περιγράμματι ἀνθεμίου ἄνω μέρει τοῦ λίθου, εἰς δ' ἀπολήγει ἡ πλάξ, εἰκονίζονται ἐν ἀναγλύφῳ ἀντίστροφοι δύο

συγκερατιζόμενοι **τράγοι**, ὑπὸ τοὺς ἠνωρθωμένους ἐμπροσθίους πόδας τῶν ὁποίων *κάνθαρος*.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 3361. — *Bull. d. corr. hellén.*, IV. (1880) σ. 479 (Μυλωνᾶς). — C. I. A. II, 3038.

807. Ἐπιτύμβιος στήλη, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος, λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον. Ὑπὸ τὸ γεῖσον ἐπιγραφή:

Θεαρίδης
Ακαρναν
υπαραια

καὶ ὑπ' αὐτὴν δύο ρόδακες. Ὑψος 0,73 πλ. 0,39.

C. I. A. II, 2765.

808. Μέγα μαρμάρινον ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων (¹), κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βᾶσιν καὶ μέρος τῆς κοιλίας (γύψω καὶ μαρμάρῳ συμπεπληρωμένον). Ἔχει τὴν ἐπιφάνειαν τῆς κοιλίας κεκοσμημένην ἄνω μὲν δι' ἀνθεμίων καὶ σπειροειδῶν κοσμημάτων, τὸ λοιπὸν δὲ μέρος διὰ ραβδώσεων κατὰ μῆκος βαινουσῶν μέχρι τῆς βάσεως. Ὑψος τῆς κοιλίας 1,30.

Sybel 190.

809. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βᾶσιν (γύψω συμπεπληρωμένον), ἔχον ἐν τῇ κοιλίᾳ ἀναγλύφον μετ' ἐπιγραφῆς:

Φιλοδημος Αρξίλλα Τελεσηγορος

— Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις —. Ὑψος τοῦ ἀναγλύφου 0,30.

(1) Τὰ ἐπὶ τάφων ἀνδριμμένα ποτὲ μαρμάρινα ἀγγεῖα εἶνε τὰ μὲν μόνωτα τὰ δὲ δίωτα. Τὰ μὲν πρῶτα ἔχουσι σχῆμα ληκύθου, τὰ δὲ δευτέρα φαίνεται ὅτι ὁμοιάζουσι τὸ σχῆμα τοῖς ἀγγεῖοις ἐκείνοις, ἀ ἐκαλοῦντο λουτροφόροι. Ἐτίθεντο δὲ αἱ λουτροφόροι ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ἀγάμων, ὡς τοῦτο δηλὸν εἶνε ἐκ χωρίου τοῦ Δημοσθένους εἰς τὸν κατὰ Λεωχάρους λόγον αὐτοῦ (§ 18): «ἠρρώστησεν ὁ Ἀρχιάδης καὶ τελευτᾷ τὸν βίον. . . ἄγαμος ὢν. Τί τούτου σημεῖον; Λουτροφόρος ἐφέστηκεν ἐπὶ τῷ τοῦ Ἀρχιάδου μνήματι.» Ἴδε Wolters ἐν *Mittheilungen* 1891 σ. 371 κ. ε.

Γυνή ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ "Αρξίλλα, κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, καὶ δεξιούται πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἱστάμενον ἱματιοφόρον ἀγένειον ἄνδρα, τὸν **Τελεσήγορον**. Ὅπισθεν τῆς Ἀρξίλλης πρὸς αὐτήν, ἦτοι δεξιὰ, ἐστραμμένος ἵσταται ἀγένειος θωρακοφόρος ἄνθρωπος, ὁ **Φιλοδήμος**, ἔχων τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς Ἀρξίλλης καὶ τὴν ἀριστερὰν οὕτως ὑψωμένην, ὥστε φαίνεται ὅτι θὰ ἐστηρίζετο ἐπὶ δόρατος, ὃ ἦτο χρώματι δεδηλωμένον. Τῷ Φιλοδήμῳ ἔπεται **παῖς**, ὁ δούλος αὐτοῦ, ἑτερομάσχαλον ἐνδεδυμένος χιτῶνα, φέρων διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς τὴν ἀσπίδα, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς τὴν περικεφαλαίαν τοῦ κυρίου του. Τέχνη τῆς Δ' ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετ. Ἀρχ. Ἐταιρίας 2781. Sybel 2934.—C. I. A. II, 4243.

810. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λύκηθος, κολοβὸν ἄνω τε καὶ κάτω (γύψω συμπεπληρωμένον), ἔχον ἐν τῇ κοιλίᾳ ἀνάγλυφον (ὑψ. 0,42) ἐν πλαισίῳ.—Εὐρέθη ἐν Μενίδι Ἀττικῆς—.

Ἀριστερὰ ἵσταται ὄρθιος νεανίας ὀπλίτης, ἐνδεδυμένος βραχὺν ἐζωσμένον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον τὰ νῶτα, φέρων κράνος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἀσπίδα καὶ δόρυ, ὃ καὶ στηρίζει ἐπὶ τοῦ ὤμου, καὶ ἔχων τὴν δεξιὰν καθειμένην. Ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ὤμου φέρεται λοξῶς τελαμῶν μετὰ λαβῆς ξίφους. Ἀπέναντι δὲ τούτου ἵσταται, πρὸς αὐτόν, ἦτοι ἀριστερὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἄνθρωπος ἐν ἱματίῳ, ὅστις διὰ τῆς ἀριστερᾶς μασχάλης ἐστηρίζετο ἐπὶ ράβδου, ἣτις θὰ ἦτο χρώματι δεδηλωμένη· προτείνει δὲ οὗτος τὴν δεξιὰν παιδί πρὸς αὐτόν ἐστραμμένῳ καὶ πρὸς αὐτόν ὡσαύτως τὴν δεξιὰν προτείνουντι, ἔχοντι τὴν ἀριστερὰν καθειμένην καὶ ἐνδεδυμένῳ μακρὸν ἱμάτιον καταλείπον γυμνὸν τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ στήθους σὺν τῷ βραχίονι. Τέχνη καλή.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 1527 (Ἀρχ. Δελτιόν 1890 σ. 139 ἀρ. 14). — *Mittheilungen*, 1888 σ. 338 ἀρ. 505 (Milchhoefer).

811. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν ἄνω τε καὶ κάτω (γύψω συμπεπληρωμένον). Τὴν κοιλίαν ἔχει κεκοσμημένην διὰ ραβδώσεων, ἄνω δὲ ἔχει στέφανον ἐκ φύλλων. Σωζόμενον ὕψος 0,70.

Sybel 2503. Heydemann 819.

812. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον, δίωτον, τῶν καλουμένων λουτροφόρων, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψω συμπεπληρωμένον), παρεμφερὲς τῷ ὑπ' ἀριθ. 808 ἀλλὰ πολὺ μικρότερον. Ὑψος τῆς κοιλίας 0,82.

Sybel 208.

813. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὴν βάσιν (γύψω συμπεπληρωμένον), ἔχον τὴν ἐπιφάνειαν κεκοσμημένην διὰ ραβδώσεων, σπειροειδῶν κοσμημάτων καὶ ἀνθεμίων, κομψότατον καὶ κάλλιστον τὸ σχῆμα.

Sybel 215.

814. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψω συμπεπληρωμένον) μετ' ἀναγλύφου (ὑψ. 0,58) ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ καὶ ἐπιγραφῆς :

Φανω Καλλι(π)πεις

Γυνὴ ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἢ **Φανῶ**, κάθηται ἐπὶ σκίμπος δεξιὰ ἐστραμμένη, ἔχουσα διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐπὶ τῶν γονάτων πυξίδα καὶ ἐξάγουσά τι, ταινίαν, ἐκ ταύτης διὰ τῆς δεξιᾶς. Ἐμπροσθεν αὐτῆς ἵσταται ὄρθια πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένη καὶ περίλυπος αὐτῇ προσβλέπουσα ἑτέρα ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ γυνή, ἢ **Καλλιπείς**, ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν παρὰ τὸ στῆθος καὶ στηρίζουσα τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῆς κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένης δεξιᾶς. Ὅπισθεν δὲ ταύτης ἵσταται ὄρθιος, πρὸς αὐτὴν ἦτοι ἀριστερὰ ἐστραμμένος, ἀγένειος ἱματιοφόρος **ἀνήρ** στηρίζων τὴν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ ἰσχίου καὶ κρατῶν ἐν τῇ καθειμένη δεξιᾷ δυσδιάκριτόν τι μικρὸν πρᾶγμα.

Ὅπισθεν δὲ τῆς καθημένης ἴσταται ὀρθία, πρὸς αὐτὴν ἦτοι δεξιὰ ἐστραμμένη, ἑτέρα γυνὴ ἐν χιτῶνι μετὰ διπλοῖδίου, φέρουσα εἰς τὰς ἀγκάλας ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ δυσδιάγνωστον τι ἀποκεκρουσμένον πρᾶγμα (βρέφος;). Καλλίστη τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, ἐκτέλεσις μετρία.

C. I. A. II 4219.

815. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοδὸν τὸν λαιμόν καὶ τὴν βᾶσιν (γύψω συμπεπληρωμένον), ἔχον ἐν τῇ κοιλίᾳ ἀνάγλυφον (ὑψ. 0,41) ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ.

Ἐπὶ θρόνου καθημένη, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, οὗ ἀνέχει τὸ κράσπεδον διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς ὀρθιον ἰστάμενον καὶ περιπαθῶς αὐτῇ προσβλέποντα ὀπλίτην νεανέα, ὅστις φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ταπεινὸν κράνος, εἶνε ἐνδεδυμένος ἀχειρίδωτον μέχρι τῶν γονάτων κατερχόμενον καὶ ζώνη περὶ τὴν ὄσφυν ἐζωσμένον χιτῶνα καὶ φέρει διὰ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος ἀσπίδα· θὰ ἔφερε δὲ καὶ ὑπὸ τῆς ἀσπίδος ὑποκρυπτόμενον ξίφος, οὗ εἶνε ὀρατὸς ὁ ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ὤμου ἀνηρτημένος τελαμών. Ὅπισθεν τῆς καθημένης γυναικὸς εἰκονίζεται δεξιὰ ἐστραμμένη καὶ βαδίζουσα νεᾶνις, ἐνδεδυμένη ποδήρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα μετὰ διπλοῖδίου καὶ κρατοῦσα ἐν μὲν τῇ καθειμένη δεξιᾷ ταινίαν, ἐν δὲ τῇ ἀνυψωμένη ἀριστερᾷ κἀνίστρον πλήρες ταινιῶν καὶ ἄλλων πραγμάτων. Ὅπισθεν δὲ τοῦ ὀπλίτου εἰκονίζεται ἑτέρα γυνὴ, ἀριστερά, ἧ ἔστι πρὸς τὴν ἐπὶ θρόνου καθημένην ἐστραμμένη καὶ βαδίζουσα, ἐνδεδυμένη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν, ἧ συνέχει ἑκατέρω τῶν χειρῶν διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς παρὰ τὸν λαιμόν, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς παρὰ τὴν κοιλίαν. Καλὴ τέχνη τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος· ἐκτέλεσις μετρία.

Kekulé 391. Sybel 193.— *Mittheilungen* (Milchhoefer) 1880 σ. 183 (1).

816. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βᾶσιν (γύψω συμπεπληρωμένον), ἔχον ἐπὶ τῆς κοιλίας ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ ἀνάγλυφον (ὑψους 0,45).— Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ ἐν ἔτει 1838—.

Δεξιὰ ἐστραμμένη ὀρθία γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, οὗ ἀνέχει τὸ κράσπεδον διὰ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς χειρός, δεξιούται πρὸ αὐτῆς ἰστάμενον πωγωνοφόρον ἱματιοφόρον ἄνδρα κύπτοντα πρὸς τὰ ἐμπρὸς οὕτως, ὥστε δῆλον εἶνε ὅτι θὰ ἐστήριζε τὴν ἀριστερὰν μασχάλην ἐπὶ χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένης ράβδου. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων μορφῶν εἰκονίζεται κύων, παρὰ τοὺς πόδας τῆς γυναικός, καὶ ἱματιοφόρος πρὸς τὴν γυναῖκα ἐστραμμένος καὶ αὐτῇ διὰ τῆς δεξιᾶς δυσδιάκριτόν τι πρᾶγμα προτείνων παῖς. Ὅπισθεν δὲ τῆς γυναικός ἰσταται ὀρθία πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένη νεᾶνις, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα μετὰ διπλοῖδιου καὶ κρατοῦσα ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ πυξίδα διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς περιφερὲς σκευὸς, κάλαθον ἴσως, ἀνηρτημένον ἐκ ταινίας ἢ ἐκ λαβῆς, ἣτις θὰ ἦτο χρώματι δεδηλωμένη. Ἡ σύνθεσις τοῦ ὄλου εἶνε ἀξία λόγου, ἡ ἐργασία ὁμῶς μετρία.

Πιττάκης 82. Kekulé 49. Sybel 195. — *Expédition de Morée* III πίν. 45,1. — Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 55 ἀρ. 3.

817. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἐλλιπὲς τὴν ἄνω ἀριστερὰν γωνίαν. — Εὐρέθη ἐν Θεσπιαῖς, ἐν ἔτει 1869, εἰς τεμάχια τεθραυσμένον, ἐν τῷ ἄνω ἀριστερῷ τῶν ὁποίων ὑπῆρχεν ἀριστερὰ τῆς κεφαλῆς τῆς εἰκονιζομένης γυναικός ἐπιγραφὴ :

Ζωπυρα

καὶ ὑπ' αὐτὴν γράμμασι ρωμαϊκῶν χρόνων ἐτέρα :

ἐπι Πραξω

χαραχθεῖσα ἐν δευτέρῳ χρήσει τοῦ ἀναγλύφου· ὑστερώτερον

δὲ ἐξηφανίσθη τὸ τρίτον τοῦτο τεμάχιον. Κολοβὸν οὕτω τὸ ἀνάγλυφον μετηνέχθη εἰς τὴν ἐν Ἐρμηοκάστρω Συλλογὴν, ὅθεν ἐχομίσθη εἰς τὸ Ἔθν. Μουσεῖον ἐν ἔτει 1888 — Ὑψος 1,47 πλ. 1,00. Διατήρησις μετρία. Λίθος βοιωτικὸς (τιτανόλιθος).

Γυνή ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον κάθηται ἐπὶ σκίμποδος πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένη καὶ τὴν κεφαλὴν προσκλίνουσα, στηρίζουσα τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ σκίμποδος καὶ προτείνουσα διὰ τῆς δεξιᾶς (ἐλλεῖπει ἡ ἄκρα χεὶρ) *πητηρόν*, ὡς φαίνεται, τῷ ἑαυτῆς *παιδί*, ὃ εἰκονίζεται γυμνόν, ἰσταμένον ὄρθιον καὶ τεῖνον τὴν δεξιὰν πρὸς τὴν μητέρα, ἵνα λάβῃ τὸ προσφερόμενον αὐτῷ *πράγμα* (σώζονται τοῦ παιδὸς μόνον τὸ κάτω ἥμισυ τοῦ σώματος καὶ μέρος τοῦ δεξιοῦ βραχίονος). Ὑπὸ τὸν σκίμποδα *πυξίς*, ἐφ' ἧς κύλινδρος βιβλίου. Καλλίστη τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 642. (*Ἀρχ. Δελτιον* 1888 σ. 146,5). — Decharme ἐν *Arch. d. miss. sc.* 2^ο serie IV, 529,32. — *Mittheilungen* (Körte) 1878 σ. 323,16. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Körte ὁ Σταματάκης ἐβεβαίωκε ὅτι τὰ γράμματα τῆς δευτέρας ἐπιγραφῆς (ἐπι Πραξῶ) ἦσαν ἀκτινωτά, ἦσαν δηλ. μεταγενέστερα, ἐν ᾧ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Decharme γενομένην δημοσίευσιν τὸ σχῆμα τούτων δὲν διέφερε τῶν τῆς πρώτης ἐπιγραφῆς.

SIS. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἀπολήγον εἰς ἀέτωμα. — Εὐρέθη ἐν Θεσπιαῖς καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐν Ἐρμηοκάστρω Συλλογῇ μέχρι τοῦ ἔτους 1888, ὅτε ἐχομίσθη εἰς τὸ Ἔθν. Μουσεῖον — Ὑψ. 1,50 πλ. 0,94. Λίθος βοιωτικὸς.

Παρίστησιν ἐπὶ θρόνου καθημένην, ἀριστερὰ ἐστραμμένην, *γυναῖκα*, ἐνδεδυμένην ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτου καὶ τὴν κεφαλὴν· καὶ τὴν μὲν ἀριστερὰν στηρίζει αὕτη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τοῦ θρόνου, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ἐκράτει *πητηρόν*, ὡς φαίνεται, ὃ προέτεινε πρὸ αὐτῆς ἰσταμένῳ μικρῷ *παιδί*. Ἐν μεταγενεστέροις ὅμως χρόνοις ἐγένετο δευτέρα χρῆσις

τοῦ ἀναγλύφου, ὡσπερ καὶ τοῦ ὑπ' ἀρ. 742· οὕτως ἀπεξέσθη καθ' ὀλοκληρίαν τὸ πτηνὸν καὶ τὸ παιδίον καὶ ἐπιγραφὴ:

ἐπὶ Διοδώρα Ἀφροδισίου Ποπλίου δε γυναίκα

ἐχαράχθη ἐπὶ τοῦ κάτω περιθωρίου τοῦ ἀετώματος. Τέχνη τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος οὐχὶ ἀπηλλαγμένη ὀρχαϊσμοῦ τινος.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 644. (Ἄρχ. Δελτίον 1888 σ. 146, 2).

819. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον προερχόμενον ἐκ ναϊδιοσχήμου μνημείου, τοιοῦτου, οἷον τὸ ὑπ' ἀρ. 747. — Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1837. — Ὑψ. 1,32 πλ. 0,95. Μάρμαρον λευκόν.

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, (οὗ τὸ διὰ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ὑποστήριγμα ἀπολήγει εἰς κεφαλὴν κριοῦ καὶ ὑποβαστάζεται ὑπὸ Σφιγγός), **γυνή** ἀριστερὰ ἐστραμμένη, ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, καλύπτει καὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ φέρουσα ἐπὶ τῶν γονάτων **πυξίδα**, ἐφ' ἧς ἔχει τὴν ἀριστερὰν, ἐν ᾧ διὰ τῆς δεξιᾶς ἔχεται τοῦ ἱματίου κατὰ τὰ ἄνω τοῦ στήθους. Ἀπέναντι ταύτης ἴσταται πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένη ἑτέρα **γυνή**, πενθοῦσα καὶ οἰονεὶ ὄδυρομένη, ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, περιτυλίσσει καὶ τοὺς βραχίονας, καὶ τὴν μὲν δεξιὰν φέρουσα πρὸς τὸ πρόσωπον, τὴν δὲ ἀριστερὰν τείνουσα πρὸς αὐτὴν. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο, εἰς τὸ βάθος, ἴσταται ἑτέρα πρὸς τὴν ἐπὶ θρόνου καθημένην ἐστραμμένη **γυνή** φέρουσα καὶ αὐτὴ προτείνουσα ἐσπαργανωμένον **βρέφος**, τὸ τέκνον προφανῶς τῆς ἀποθανούσης. Ὅπισθεν δὲ τοῦ θρόνου ἴστατο **κοράσιον**, οὐδένος σώζεται καὶ φαίνεται ἐν τῷ λίθῳ μόνον τὸ ἀριστερὸν ἥμισυ τοῦ στήθους μετὰ τοῦ κεκαμμένου κατὰ τὸν ἀγκῶνα ἀριστεροῦ βραχίονος. Τέχνη καλῶν ἑλληνικῶν χρόνων. Παράστασις οὐχὶ τῶν συνήθων καὶ ἱκανῶς κατανοητικὴ, τῶν οἰκείων συνηγμένων περὶ τὴν ἀποθανοῦσαν νεαρὰν μητέρα καὶ ὑπὸ ἰσχυρᾶς κατεχομένων λύπης, ἣν ἐκφράζουσι διὰ διαφόρων χει-

ρονομίων· τὰ μέγιστα ὁμως ἐπαυξάνει τὸ ἐν τῇ παραστάσει ταύτῃ πάθος ἢ συμμετοχὴ τῆς τροφοῦ προσαγωγῆς τῆς θανούσης μητρὶ τὸ ἀπορφανισμένον αὐτῆς τέκνον.

Πιττάκης 604. Kekulé 157. Sybel 72.—'Αρχ. Ἐφημερίς (Πιττάκης) 1840, σ. 367 ἄρ. 468 μετ' εἰκόνας.—*Arch. Zeitung* (Panofka) 1845 πίν. 34 σ. 14 καὶ (Curtius) σ. 145 καὶ (Michaelis) 1871 σ. 139.—*N. Jen. Litt.* 1842 ἄρ. 246 πίν. 34.—*Bullettino* 1840, 47.—*Kunstblatt* 1840, 206, 217.—*Rev. arch.* (de Saulcy) 1845 σ. 267.—Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 50 ἄρ. 12.—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἄρ. 1043.—Εἰς τὸν ἐν τῷ θρόνῳ κριὸν καὶ τὴν Σφίγγα πειρῶνται τινὲς (Stephani ἐν *compte-rendu* 1864 σ. 132, 143 καὶ Milchhofer ἐν *Mittheilungen*, 1879 σ. 67,1) νὰ ἀποδώσωσι συμβολικὴν σημασίαν, ἐν ᾧ ταῦτα ἔχουσιν ἀπλῶς κοσμητικὸν χαρακτῆρα· ὁ τεχνίτης ἠθέλησεν ἀπλῶς νὰ κατασκευάσῃ ὠραῖον θρόνον καὶ οὐδὲν ἕτερον· οὕτω δὲ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὰς συνήθεις ἡδὴ καὶ εἰς τὰ σχήματα αὐτοῦ προσαρμοζούσας μορφάς, τὰς μορφάς δηλ. ἐκεῖνας, ὧν, ὡς γνωστόν, τοιαύτῃ χρῆσις ἐγένετο καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, ὅθεν, ὡς φαίνεται, καὶ μετηνέχθησαν αὐταὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

820. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον ναϊδιόσχημον, εἰς τεμάχια τεθραυσμένον, ἐλλειπὲς τὸ κάτω μέρος τῶν εἰκονιζομένων μορφῶν καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ναϊδιοσχήμου ἀρχιτεκτονικοῦ περιθωρίου (γύψῳ συμπεπληρωμένον). Σωζόμενον ὕψος 1,53 πλάτος 1,05. Μάρμαρον λευκόν.—Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις—.

Ἄριστερὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος (ἐλλείπει τὸ πλεῖστον μέρος) δεξιὰ μικρὸν ἐστραμμένη ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, καλύπτουσι καὶ τὴν κεφαλὴν, γυνῆ (ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κνήμης κάτω μέρος τῶν ποδῶν, ἡ ἄκρα δεξιὰ καὶ ὁ ἀριστερός πῆχυς), ἥτις τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων τὴν δὲ ἀριστερὰν ἔφερε ἄνω συνέχουσα δι' αὐτῆς τὸ ἱμάτιον.

Ἀπέναντι δ' αὐτῆς ἴσεται ἐτέρα μικρὸν πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένη καὶ τὴν κεφαλὴν προσκλίνουσα γυνή (ἔλλείπει τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων κατώτερον μέρος τοῦ σώματος) ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλὴν, τὴν ἀριστερὰν ἔχουσα παρὰ τὸ στῆθος καὶ διὰ τῆς ἐπὶ ταύτης διὰ τοῦ ἀγκῶνος στηριζομένης δεξιᾶς, ἐφ' ἧς ἐπακουμβᾷ τὴν κεφαλὴν, ἀπτομένη τοῦ ἱματίου παρὰ τὸν λαιμόν. Καλλίστη τέχνη τῆς Ε'., ὡς φαίνεται, ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 2120.—Conze: *Attische Grabreliefs*, ἀρ. 97, πίν. 38.

821. Δεξιὸν μέγα τεμάχιον ὅλως ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Ὑψ. 1,30 πλ. 0,75. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Γυνὴ κάθηται ἐπὶ θρόνου μικρὸν ἀριστερὰ ἐστραμμένη· εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη ποδῆρη ζώνη περὶ τὴν ὀσφὴν ἐζωσμένον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὅπερ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς κατέρχεται εἰς τὰ κάτω τοῦ σώματος οὕτως, ὥστε τὸ μὲν ἕτερον ἄκρον ἔχει αὕτη συνεπτυγμένον ἐπὶ τῶν γονάτων, τὸ δὲ ἕτερον περιτετυλιγμένον περὶ τὸν ἀριστερὸν πῆχυν, ὃν οὕτω στηρίζει ἐπὶ τοῦ διὰ τὰ νῶτα ἀνακλίντρου τοῦ θρόνου, ἐν ᾧ διὰ τῆς πρὸς τὰ ἄνω φερομένης δεξιᾶς ἀνέχει τὸ κατὰ τὸν λαιμόν κράσπεδον τοῦ αὐτοῦ ἱματίου. Τὸ διὰ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ἀνάκλιντρον, ὃ θὰ ἔληγεν ὡς φαίνεται εἰς κεφαλὴν κριοῦ, ὑποστηρίζει Σφίγξ (πρβ. ἀρ. 819). Ἐν τῷ αὐτῷ ἀναγλύφῳ ὑπῆρχε μία ἔτι τοῦλάχιστον πρὸ τῆς καθήμενης μορφῆς, ἧς σώζεται ἐν τῷ λίθῳ μέρος τοῦ ἀριστεροῦ πῆχεως. Καλλίστη τέχνη τῆς Ε'. ἴσως ἑκατονταετηρίδος.

822. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἐφαρμένον καὶ λίαν ἀποκεχρυσμένον. Ὑψ. 1,57 πλ. 1,02. Μάρμαρον πεντελήσιον. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου φέρει ἐπιγραφὴν:

[Σ]ωστράτη Ναυσιστρά[τη]

Γυναικεία μορφή ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν

κεφαλήν, ἢ **Ναυσιστράτη**, κάθηται ἐπὶ σκίμπος ἀριστερὰ ἐστραμμένη· ἐδεξιούτο δὲ διὰ τῆς ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ πήχεως ἐλλιπούσης δεξιᾶς τὴν ἀπέναντι αὐτῆς ὀρθίαν ἱσταμένην **Σωστράτην**, νεάνιδα ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ὃ ἀνέχει τῇ ἀριστερᾷ κατὰ τὸν ὤμον. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων μορφῶν, ἐν τῷ βᾶθει, εἰκονίζεται ἱσταμένη ὀρθία **θεραπαινίς**, τὴν κεφαλήν μικρὸν πρὸς τὴν Ναυσιστράτην ἔχουσα κεκλιμένην καὶ κρατούσα ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἀνεωγμένην πυξίδα, ἐξ ἧς ἐξάγει τι διὰ τῆς δεξιᾶς. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

C. I. A. II, ἀρ. 4160.

823. Ἄγαλμα ὀκλάζοντος ἀνδρός, ἐλλιπὲς τὴν κεφαλήν καὶ τὸ δεξιὸν σκέλος ἀπὸ τοῦ γόνατος. — Εὐρέθη σὺν τῷ ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀριθμῷ ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ, ἐν ἔτει 1836 — . Μέγεθος μικρότερον τοῦ φυσικοῦ. Ὑψος 0,74. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Παρίσθησι **Σκύθην** τοξότην, ἐνδεδυμένον περισκελίδας καὶ χειριδωτὸν σχιστὸν ἐπενδύτην ζώνη περὶ τὴν ὄσφην ἐζωσμένον· τὴν ἀριστερὰν ἔχει οὗτος χαμαὶ καὶ ἐκράτει δι' αὐτῆς τὸ τόξον, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ἐξάγει τι (βέλος) ἐξ ἧς φέρει ὑπὸ τὴν ἀριστερὰν μασχάλην φαρέτρας. Προέρχεται ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου, ἐφ' οὗ θὰ ἴστατο κατὰ τὴν δεξιὰν γωνίαν ὡς κορωνίς (πρβ. καὶ ἐπόμενον ἀριθμὸν). Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

Sybel ἀρ. 263. — *Rev. arch.* 1864, 361 πίν. 12 (Salinas). — *Bullettino* 1864, 45 καὶ 1870, 37 (Rousopoulos). — *Arch. Zeit.* 22, 231*. — *Mittheilungen* 1879 σ. 66 (Milchhoefer).

824. Ἄγαλμα ὀκλάζοντος ἀνδρός, **Σκύθου** δηλ. τοξότου, ὅλως παρεμφερὲς τῷ ἐν τῷ προηγούμενῳ ἀριθμῷ, ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ εὐρεθὲν καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐπιτυμβίου μνημείου προερχόμενον, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου, ὃ ἐστὶν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς αὐτοῦ γωνίας τὸ πάλαι ἰδρυμένον. Ἐλλείπουσιν ἢ κε-

φαλή, οἱ βραχίονες, τὸ δεξιὸν γόνυ καὶ τὸ ἀριστερὸν σκέλος ἀπὸ τοῦ γόνατος.

Sybel 262. Ἴδε λοιπὴν βιβλιογραφίαν ἐν προηγουμένῳ ἀριθμῷ.

825. Ἐπιτύμβιον ἄγαλμα γυναικὸς καθημένης, ἑλιπὲς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν δεξιὸν πῆχυν. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου οἰκοπέδῳ Δ. Γουδῆ, ὑφ' οὗ καὶ ἐδωρήθη τῷ Μουσείῳ — . Μέγεθος φυσικόν. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ποδῆρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα ἐζωσμένον περὶ τὴν ὀσφὺν διὰ ταινίας ἢ ἱμάντων δι' ὧν συγκρατεῖται καὶ ἀπὸ τῶν ὠμων, χιαστὶ ἐπὶ τὰ νῶτα φερομένων. Κάθεται δὲ ἐπὶ πλίνθου ἐσταυρωμένους ἔχουσα τοὺς πόδας καὶ τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ τοῦ γόνατος, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς, στηριζομένης διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ γόνατος, ὑπεστήριζε τὴν κεφαλὴν. Τὸ ἄγαλμα ἄρα ἔχει στάσιν πενθούσης, ὥστε θὰ ἴστατο προφανῶς ἐπὶ τάφου αὐτὴν τὴν θανοῦσαν εἰκονίζον. Σημειωτέον δὲ ὅτι εἰς τοιοῦτον συμπέρασμα ἄγει ἡμᾶς καὶ ὁ τρόπος τῆς εὐρέσεως τοῦ ἀγάλματος· ἐν τῷ οἰκοπέδῳ δηλ. ἐν ᾧ τοῦτο εὐρέθη, ἀπεκαλύφθησαν πλείστοι τάφοι, οὐδὲν δ' ἄλλο τι μνημεῖον. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή. Ἡ διάθεσις τοῦ ἀγάλματος καὶ ἡ πτύχωσις δὲν ἔχει τι τὸ ἐπιλήψιμον, ἀλλ' ἡ πλαστικὴ διάπλασις εἶνε ἀτυχῆς, τοῦ τεχνίτου ἀποτυχόντος ἐν τῇ φυσικῇ παραστάσει τοῦ δεξιοῦ ποδός.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 342 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1887).

826. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἔχον ἐν τῷ κάτω γείσῳ τοῦ ἀετώματος τὴν ἐπιγραφὴν :

Μνησιστρατη

— Εὐρέθη ἐν Σαλαμῖνι, ἐν ἔτει 1830, καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐν Αἰγίνῃ συλλογῇ ἐπὶ Καποδιστρίου — . Ὑψος 2,05 πλ. 1,20.

Ἄριστερὰ ἴσταται ὀρθία πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη γυνή, ἡ

Μνησιστράτη (ἐλλείπει ἡ ἄκρα δεξιὰ χεὶρ καὶ ἡ ρίς), ἥτις εἶνε ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, καλύπτει καὶ τὴν κεφαλὴν, ἔχει τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην ἀριστερὰν πρὸς τὰ ἐμπρὸς τεταμένην, ἐν σχήματι προσαγορεύσεως, καὶ δεξιῶται πρὸ αὐτῆς ἰστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα (ἄκρα δεξιὰ ἐλλείπει· πρόσωπον, ἀριστερὸς βραχίον καὶ πόδες ἀποκεκρουσμένοι), τὸν αὐτῆς σύζυγον, ὡς φαίνεται, ὅστις ἔχει τὴν ἀριστερὰν καθειμένην καὶ εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλείπων τὸ στῆθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα γυμνόν. Τέχνη καλῶν ἐλληνικῶν χρόνων.

Heydemann 190. Sybel 56.—*Ἀρχαιολ. Ἐφημερίς* (Πιττάκης) 1853 σ. 1002 ἀρ. 1789.—Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 64 ἀρ. 68.—Lebas: *Inscr.* IV, 1670.—C. I. A. II, 3969.

827. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ναϊδιόσχημον ἀνάγλυφον, ἐλλιπὲς τὸ κάτω μέρος. Ὑψος 0,93 πλάτος 0,86. Μάρμαρον λευκόν.

Νεανίας (ἐλλείπουσι τὰ σκέλη καὶ ὁ ἀριστερὸς πῆχυς, ὅστις ἦτο ἐνθετος) γυμνός, φέρων μόνον συνεπτυγμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ βραχίονος κρεμασμένην χλαμύδα, ἵσταται κατ' ἐνώπιον κλίνων μικρὸν τὴν κεφαλὴν ἀριστερὰ καὶ ἔχων τὴν δεξιάν, δι' ἧς ἐκράτει τι, ὑπερθεὶς κυνὸς πιθανῶς, ὡς φαίνεται ἐκ τινος ἐν τῷ λίθῳ σωζομένου λειψάνου. Τέχνη καλή.

828. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον εὐρεθὲν κατὰ Πιττάκην ἐν Θεσπιαῖς ἐν ἔτει 1814· ἦτο ἐντετειχισμένον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους, εἶτα μετηνέχθη εἰς τὴν ἐν Ἐρημοκάστρῳ Συλλογῇ, ὅθεν ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἐθνικὸν Μουσεῖον ἐν ἔτει 1888. Ὑψος 1,20 πλ. 1,03, σωζόμενον ὕψος ἀναγλύφου 1,07. Διατήρησις οὐχὶ καλή, ἀποκεκρουσμένης οὐσῆς τῆς δεξιᾶς καὶ μέρους τῆς ἄνω πλευρᾶς. Γύψῳ συμπληρωμένον.

Ἡ ἄνω πλευρὰ ἦτο οὐχὶ ὀριζοντία ἀλλὰ συνίστατο ἐκ δύο εὐθειῶν συγκλινουσῶν, εἶχε δηλ. σχῆμα ἀετώματος, καθ' ὃν τρόπον καὶ ὁ Stackelberg ἀναπαρέστησε τὸ ἀνάγλυφον· σφάλλεται δε ὁ Körte ἀρνούμενος ὅτι τὸ ἀνάγλυφον ἀπέληγεν εἰς ἀέτωμα, ἀποκρούων δηλ. τὴν ὑπὸ τοῦ Stackelberg γενομένην ἀναπαράστασιν, καὶ ὑποστηρίζων ὅτι δὲν σώζεται μέρος τῆς πλευρᾶς τῆς κατὰ τὸν Stackelberg εἰς ἀέτωμα ἀποληγούσης, διότι ἰκανὸν μέρος αὐτῆς (τὸ δεξιὸν) ἀληθῶς σώζεται, ὃ τὴν τοῦ Stackelberg ἀναπαράστασιν τίθησιν ἐκτὸς ἀμφιβολίας.

Παρίστησι δὲ τὸ ἀνάγλυφον ἔφιππον νεανέαυ πρὸς δεξιᾶν καλπάζοντι τῷ ἵππῳ βαίνοντα (τὸ κρανίον καὶ ὁ κάτω δεξιὸς πούς τοῦ νεανίου, ἢ οὐρὰ καὶ τὰ κάτω ἄκρα τῶν δεξιῶν ποδῶν τοῦ ἵππου ἀποκεκρουσμένα), ἐνδεδυμένον χειριδιωτὸν χιτῶνα καὶ ἐπὶ τοῦ ὤμου ἐμπεπορημένην χλαμύδα· διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς ἐκράτει οὗτος τὰ ἡνία τοῦ ἵππου, ἃ ἦσαν χαλκᾶ, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν κατὰ τὸν αὐχένα τοῦ ἵππου σωζομένων πρὸς προσάρτησιν αὐτῶν χρησιμευουσῶν ὀπῶν, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς κρατεῖ λεπτὸν ραβδίον. Καλλίστη τέχνη τῶν μέσων περίπου χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος, οὐχὶ ἐστερημένη ἀρχαϊσμοῦ τινος.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 640 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888, σ. 146, 3). — *Ἀρχ. Ἐφημερίς* (Πιπτάκης) 1837, σ. 59. Περὶ τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως λέγει ὁ Πιπτάκης τάδε: «εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγ. Χαυλαλάμπους σώζονται τέσσαρα ἀνάγλυπτα. . . ταῦτα ἀνεκαλύφθησαν κατὰ τὰ 1814 εἰς τινὰς ἀνασκαφὰς τὰς ὁποίας ἕνας ἠγούμενος πρὸς ἀνεύρεσιν πετρῶν δι' οἰκοδομὰς ἔκαμεν». Ὁ Ross ὁμοῦς διὰ διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ὀκτωβρίου 1835 πρὸς τὸν Ἐπαρχον Θεβῶν ἐγγράφου του λέγει ὅτι εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Χαυλαλάμπους ἦσαν τρία μόνον ἀνάγλυφα. — Stackelberg: *Die Gräber der Hellenen* πίν. II. — *Annali* (Ulrichs) 1848 σ. 22. — Vischer: *Erinnerungen* σ. 554. — *Hermes* (Kaibel) VIII σ. 419. Πρὸβ. πίν. XVI^b. — *Mit-*

theilungen (Körte) IV (1879) σ. 273 πίν. 14, 1 και τόμος III (1878) σ. 319, 10. — Friederichs-Wolters. *Bausteine*, αρ. 48. Ἡ ἐν *Mittheilungen* δημοσιευομένη εἰκὼν δὲν εἶνε ἀκριβής, διότι καὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ ἀναγλύφου δὲν εἰκονίζεται ὀλόκληρον, ὅσον σώζεται, καὶ ἐκ τῶν κάτω μέγα μέρος ἑλλείπει.

829. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἀπολήγον ἄνω εἰς ἀέτωμα μετ' ἀχρωτηρίων. — Εὐρέθη ἐν Θεσπιαῖς, ἐν ἔτει 1814· ἦτο δὲ ἐντετειχισμένον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἀγ. Χαραλάμπους (ἴδε καὶ αρ. 828), εἶτα μετηνέχθη εἰς τὴν ἐν Ἐρημοκάστρω Συλλογὴν ὅθεν ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον ἐν ἔτει 1888 — Ὑψ. 1,75 πλ. 0,75, ὕψ. ἀναγλύφου 1,36. Διατήρησις οὐχὶ καλὴ. Βοιωτικὸς τιτανόλιθος.

Γυμνὸς νεανίας (τὰ κάτω μέρη τῶν βραχιόνων ἀποκεκρουσμένα), ἐστραμμένος μικρὸν πρὸς δεξιὰν καὶ τὴν κεφαλὴν ἱκανῶς πρὸς τὰ κάτω ἔχων κεκλιμένην, ἴσταται ὄρθιος στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ στλεγγίδα καὶ προτεινῶν τι (πτηνὸν ἴσως, ὅπως ἀποκεκρουσμένον) τῷ κνυὲ αὐτοῦ, ὅστις ἴσταται ἀριστερὰ τοῦ κυρίου του ἀνατείνων τὴν κεφαλὴν ἵνα ἀρπάσῃ τὸ προτεινόμενον πρᾶγμα. Καλλίστη τέχνη τῶν πρώτων χρόνων τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετήρ. Γεν. Ἐφορείας 641. (*Αρχ. Δελτίον* 1888 σ. 146, 4). — Stackelberg: *Grüb. d. Hell.* πίν. 2, 2. — Furtwängler: *Sammlung Saboureff* πίν. 5. — *Mittheilungen* (Körte) 1878 σ. 320, 12. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* αρ. 1123. Περὶ τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως ἴδε αρ. 828.

830. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον. Ὑψ. 1,60 πλ. 1,00. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου φέρει ἐπιγραφὴν:

Κλεοστρατη Μνησιστρατη.

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ σκίμπος γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ,

ἡ **Μνησιστράτη**, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, ἣτις ἔχει τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ γόνατος καὶ δεξιούται πρὸ αὐτῆς ὀρθίαν ἰσταμένην νεάνίδα (ἐλλείπει τὸ πλεῖστον τοῦ δεξιοῦ βραχίονος) ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ὃ ἀνέχει τῇ ἀριστερᾷ κατὰ τὸν ὄμον, τὴν **Κλεοστράτην**. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων μορφῶν ἴσταται κατ' ἐνώπιον νεᾶνες ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, κρατοῦσα ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ ἡμιανεωγμένην πυξίδα. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος. Παράστασις ὁμοία τῇ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 822.

831. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἔχον ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ ἐπιγραφὴν :

Φρασικλεία

— Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα, ἐν ἔτει 1819· καὶ τότε μὲν διετηρεῖτο ἐν καλῇ καταστάσει, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Stackelberg γενομένης δημοσιεύσεως αὐτοῦ, νῦν ὅμως εἶνε τεθραυσμένον εἰς πέντε τεμάχια, αἱ μορφαὶ εἶνε πολὺ κατεστραμμέναι καὶ αἱ κεφαλαὶ τοῦ κορασίου καὶ τῆς νεάνιδος ἐλλείπουσι. Κατὰ τὸν Πιττάκην εὐρέθη παρὰ τὴν Ἀχαρνικὴν πύλην ἐν ἔτει 1817 ἢ 1818 —. Ὑψος 1,75 πλ. 1,17. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἡ **Φρασικλεία**, πολύπτυχον ἐνδεδυμένη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτρον καὶ τὴν κεφαλὴν, κάθηται ἐπὶ σκίμπος πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη, τὰς χεῖρας ἔχουσα ἐπὶ τῶν μηρῶν καὶ τὴν κεφαλὴν μικρὸν πρὸς τὰ κάτω, σύννευς καὶ οἰονεὶ περίλυπος, κεκλιμένην. Ὅπισθεν δὲ τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς αὐτῆς ἴσταται ὀρθίον, χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐνδεδυμένον, **κοράσιον** (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ), ἡ μικρὰ αὐτῆς θυγάτηρ προφανῶς, ὅπερ εἶχε τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς τὴν μητέρα του καὶ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας στηρίζει ἐπ' αὐτῆς, τὴν μὲν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ γόνατος, τὴν δὲ δεξιὰν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς αὐτῆς χειρός. Ἐμπροσθεν δ' αὐτῆς ἴσταται ὀρθία

μικρὸν πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένη νεᾶνις (ἐλλείπουσιν ἡ κεφαλὴ καὶ μέρος τοῦ στήθους καὶ τοῦ δεξιοῦ πήχεως), κρατοῦσα ἐν τῇ ἀριστερᾷ πυξίδα, ἐξ ἧς ἐξάγει τι διὰ τῆς ἄκρας δεξιᾶς· εἶνε δὲ αὕτη ἐνδεδυμένη ἐσωτερικῶς φόρεμά τι χειριδωτὸν καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀχειριδωτὸν χιτῶνα πόρπη ἐπὶ τῶν ὤμων συνεχόμενον. Καλλίστη τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, διακρινομένη διὰ τὴν ἐπιτυχῆ σύνθεσιν τοῦ ὄλου, τὴν διάταξιν τῶν καθ' ἕκαστα μορφῶν καὶ τὴν χαρίεσσαν πτύχωσιν τοῦ ἱματισμοῦ.

Heydemann 625. Sybel 54. — Stackelberg: *Die Gräber d. Hellenen* I, 36, 2 μετ' εἰκόνας. — Fr. Lenormant: *La voie sacrée* σ. 55, 18. — Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 51 ἀρ. 13. — C. I. A. II, 4268. — Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 289 πίν. 67.

832. Μέγα ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ὅλως ἔκτυπον, προερχόμενον ἐκ ναίδιοσχήμου μνημείου (νῦν γύψῳ ἀνωκοδομημένου). — Εὐρέθη πρὸ ἐτῶν πολλῶν περὶ τὰς Ἀθήνας, κατὰ τινὰς μὲν ἐν θέσει Γουδι κατ' ἄλλους δὲ περὶ τὰ Πατήσια, ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ Ἰλισσοῦ⁽¹⁾. — Ὑψ. 1,80 πλ. 1,20. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη γυνή, ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτρον καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ δεξιουμένη ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ πρὸ αὐτῆς ἰσταμένην ὀρθίαν ἐτέραν γυναῖκα ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτροντι καὶ τὴν κεφαλὴν, ἐν στοργῇ καὶ φίλτρῳ αὐτῇ προσβλέπουσα· ἔχει δὲ τὰ γνωρίσματα τοῦ προσώπου νεανικά, ἐν ᾧ ἡ ἐτέρα ἔχει τι τὸ μητροπρεπὲς ἐν τῇ περιβολῇ καὶ ἰδίως ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα τοῦ λύπην καὶ συγκίνησιν ἐκφράζοντος προσώπου· στηρίζεται δ' ἡ τελευταία αὕτη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς καὶ ἔχει τὴν ἀριστερὰν ἡρέμα καθειμένην τῷ σώματι καὶ ἀπτομένην τοῦ ἱματίου, ὃ καὶ ἀνέ-

(1) Κατὰ Ἀπρίλιον τοῦ ἔτους 1888 κατεσχέθη τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο παρὰ τῷ Σ. Σκαρβούρη ὑπὸ τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς καὶ κατετέθη ἐν τῷ Μουσείῳ.

χει μικρόν δι' αὐτῆς. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων γυναικῶν, εἰς τὸ βάθος, ἴσταται ὄρθιος κατ' ἐνώπιον, ἐν ταπεινῷ σχετικῶς ἀναγλύφῳ πεπονημένος, πωγωνοφόρος **ἄνθρω**, ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλείπον γυμνὸν τὸ ἄνω μέρος τοῦ στήθους, στηριζόμενος διὰ τῆς δεξιᾶς ἐπὶ βακτηρίας καὶ ἔχων τὴν ἀριστερὰν πρὸ τοῦ στήθους. Ὅπισθεν δὲ τῆς ἐπὶ θρόνου καθημένης ἴσταται ὄρθια μικρόν πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη νεᾶνις φέρουσα τὸν συνήθη ταῖς παιδίσκαις ἱματισμόν, μακρὸν στενὸν χιτῶνα καὶ χειριδωτὸν ἐπίβλημα καὶ ἀνάδεσμον ἐξ ὑφάσματος ἐπὶ τῆς κόμης, καὶ ἔχουσα τὴν γνωστὴν πένθους καὶ λύπης δηλωτικὴν διάθεσιν τῶν χειρῶν, ἔχουσα δηλ. τὴν ἀριστερὰν πρὸ τοῦ στήθους καὶ ἐπ' αὐτῆς στηρίζουσα τὸν ἀγκῶνα τῆς πρὸς τὰ ἄνω ἀνερχομένης καὶ τοῦ προσώπου μικρόν ἀπτομένης δεξιᾶς.

Ἡ καλλίστη διατήρησις τοῦ ἀναγλύφου, τὸ μέγεθος αὐτοῦ καὶ ἡ τέχνη καθιστῶσιν αὐτὸ τῶν περισπουδάστων ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετήρ. Γεν. Ἐφορείας 494. (*Ἀρχ. Δελτιον* 1888 σ. 51 ἀρ. 1).

833. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, εἰς δύο κατὰ μῆκος τεθραυσμένον τεμάχια, προερχόμενον ἐκ μνημείου ὅπερ εἶχε τοιχία μετὰ παραστάδων ἐκατέρωθεν καὶ ἀέτωμα ἄνω, εἶχε δηλ. τὸ σχῆμα τοῦ ὑπ' ἀρ. 737. — Εὐρέθη ἐν Ραμνοῦντι ἐν ἔτει 1879 —. Ὑψ. 1,75 πλ. 1,15. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Δεξιὰ ἴσταται ὄρθια κατ' ἐνώπιον μικρόν ἀριστερὰ ἐστραμμένη **γυνή** (ἐλλείπουσιν αἱ ἄκραι χεῖρες καὶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ἄκρου ἀριστεροῦ ποδός), ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὸν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένον ἀριστερόν βραχίονα· ἐδεξιούτο δὲ διὰ τῆς ἀποκεκομμένης δεξιᾶς τὸν ἀπέναντι αὐτῆς ὄρθιον ἰστάμενον καὶ πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένον πωγωνοφόρον **ἄνδρα** (ἐλλείπει ἡ ἄκρα δεξιὰ χεῖρ),

ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καλύπτον τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος κατώτερον μέρος τοῦ σώματος καὶ περίλυπος ἔχει τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην ἀριστερὰν παρὰ τὸ πηγούνιον· στηρίζεται δὲ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς ἔχων πρὸ αὐτοῦ τὸν τοῖς ἄκροις δακτύλοις ἀπτόμενον τοῦ ἐδάφους καὶ μικρὸν κατὰ τὸ γόνυ κεκαμμένον ἀριστερόν. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 2122. — *Mittheilungen* 1879 σ. 277 (Milchhoefer). — Τὰ δύο τεμάχια, εἰς 2 εἶνε ἀποκεκομμένοι κατὰ μῆκος τὸ ἀνάγλυφον, ἔκειντο ἐν ἔτει 1885 τὸ μὲν ἐντὸς τοῦ Μουσείου, χαμαί, τὸ δὲ ἐν τῇ αὐλῇ αὐτοῦ. Τότε συνηρμόσθησαν τὰ τεμάχια ταῦτα καὶ ἀνιδρύθη ἐπὶ βάρου τὸ ἀνάγλυφον, ἔλλειπεν ὅμως ἡ κεφαλὴ τῆς γυναικὸς. Ἐν ἔτει δὲ 1890 ἐξετάζων κεφαλὰς τινὰς ἐν τοῖς ὑπογείοις τοῦ Μουσείου πρὸ ἐτῶν κειμένας διέκρινε καὶ τὴν κεφαλὴν ταύτην. Οὕτω κατωρθώθη ἡ συμπλήρωσις τοῦ ἀναγλύφου, ὡς νῦν βλέπει τις. Ἡ κεφαλὴ προσαρμόζει ἐντελῶς τῷ κορμῷ, ὥστε ἀναμφισβητήτως εἰς τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἀνήκει.

834. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ὅλως ἔκτυπον, προερχόμενον ἐκ ναίδιοσχήμου μνημείου (νῦν γύψω ἐν τοῖς καθόλου ἀνωκοδομημένου). — Εὐρέθη ἐν Ἐλευσίνι ἐν ἔτει 1888. — Ὑψ. 1,66 πλ. 0,91. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῷ εἰκονίζεται ὄρθιος ἰστάμενος δεξιὰ μικρὸν ἐστραμμένος πωγωνοφόρος ὀπλίτης *ἀνὴρ*, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς καὶ ἔχων τὸν ἀριστερόν (ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς κνήμης μέχρι τῶν δακτύλων μέρος) χιαστὶ πρὸ αὐτοῦ κεκλιμένον. Εἶνε δὲ οὗτος ἐνδεδυμένος βραχὺν χιτῶνα καὶ θώρακα ἐπ' αὐτοῦ, καὶ φέρει χλαμύδα εἰς τὰ ὀπισθεν τοῦ σώματος ἀπὸ τῶν ὤμων καταπίπτουσαν, ἧς τὰ δύο ἄκρα, συνεπτυγμένα, εἶνε ἐρριμένα ἐπὶ ἑκατέρου τῶν βραχιόνων· τὴν ἀσπίδα ἔχει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, στηρίζει δὲ τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ἰσχίου καὶ ἔχει τὴν ἀριστερὰν καθειμένην οὕτως, ὥστε ἐφάπτεται τῆς περικεφαλαίας, ἣν κρατεῖ ἀμφοτέ-

ραις ταῖς χερσὶ ἀριστερὰ αὐτοῦ ὄρθιος ἰστάμενος, πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένους καὶ ἀτενίζων, γυμνὸς παῖς, ὁ δούλος αὐτοῦ. Ἡ παράστασις εἶνε ἐν μέρει παρεμφερῆς τῇ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 738 ἀναγλύφῳ τοῦ Ἀριστοναύτου. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων, κοινή.
 Εὐρετήρ. Γεν. Ἐφορείας 381. (Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 5 ἀρ. 1).

835. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸ ἄνω μέρος τοῦ λαιμοῦ (γύψῳ συμπεπληρωμένον), ἔχον κυκλῶ περι τὴν κοιλίαν πρόστυπον ἀνάγλυφον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις. ἐν ἔτει 1849, ἐν τῇ πρὸς ἀνατολὰς τῶν Ἀνακτόρων οἰκίᾳ πρώην Κοσσενάκη, νῦν Πρινοπούλου —. Ὑψος τοῦ ἀναγλύφου 0,67.

Ἐφιππος νεανίας, φέρων πέτασον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἐνδεδυμένος χιτῶνα καὶ ἐπ' αὐτοῦ θώρακα, βαίνει πρὸς δεξιὰν καλπάζοντι τῷ ἵππῳ, ἔχων τὴν δεξιὰν καθειμένην καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατῶν τὰ ἡνία. Πρὸ αὐτοῦ δὲ ἴσταται ὄρθιος δεξιὰ ἐστραμμένους νεανίας, ἐνδεδυμένος μέχρι τοῦ μέσου τῶν μηρῶν καθήκοντα χιτῶνα, φέρων περικεφαλαίαν καὶ ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἀσπίδα καὶ δόρυ, καὶ δεξιούμενος ἕτερον νεανίαν ἐξ ἀντιθέτου ἐρχόμενον διευθύνσεως, ἐνδεδυμένον καὶ τοῦτον χιτῶνα καὶ φέροντα περικεφαλαίαν καὶ ἀσπίδα. Ἐν τῷ ὑπολειφθέντι δὲ κενῷ χώρῳ, (ὑπὸ τὴν λαβὴν τοῦ ἀγγείου), τῷ μεταξὺ τοῦ τελευταίου τούτου νεανίου καὶ τοῦ πρώτου, τοῦ ἐφίππου, ἐχαράχθησαν ὑπὸ ἑτέρας χειρός, ἐν ὑστερωτέροις μὲν οὐχὶ ὁμῶς πολὺ ἀφισταμένοις χρόνοις, δύο ποδῆρη ἀχειρίδωτον χιτῶνα ἐνδεδυμένοι γυναῖκες, ὧν ἡ μὲν κάθηται ἐπὶ σκίμποδος, ἡ δὲ ἴσταται ὄρθια ὀπισθεν αὐτῆς· ἀμφότεραι δὲ εἶνε ἐστραμμέναι ἀριστερὰ καὶ δεικνύουσι διὰ τῶν δακτύλων πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὡσεὶ μακρόθεν θεώμεναι τὰ ἐκεῖ γινόμενα. Ὅτι δὲ αὗται ἐχαράχθησαν ὑπ' ἄλλης χειρός δῆλον γίνεται ἐκ τοῦ διαφέροντος τρόπου τῆς ἐργασίας καὶ ἐκ τοῦ τόπου ἔνθα εἶνε

κεχαραγμένοι, διότι ὑπὸ τὴν λαβὴν τοῦ ἀγγείου βεβαίως δὲν ἐξετείνεται ἀρχικῶς ἢ ἀνάγλυφος παράστασις· ἄλλως πρὸς παράστασιν τῶν μορφῶν τούτων ἐδέησε νὰ εὐρυνθῆ ὁ κενὸς χῶρος δι' ἀποξέσεως τῆς οὐρᾶς τοῦ ἵππου, ἐξ οὗ δῆλον γίνεται ὅτι αὗται ἐχαράχθησαν ὑστερώτερον.

Τὸ ἔδαφος τοῦ ἀναγλύφου θὰ ἦτο πάντως κεχρωματισμένον πρὸς ἐναργῆ διάκρισιν τῶν ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ εἰκονιζομένων μορφῶν· τοῦτο ἄλλως βεβαιοῦται καὶ ἐκ σωζομένων ἔτι λειψάνων ἐν τῇ ὑπὸ τὸ ἀνάγλυφον, ἧτοι ἐν τῇ κάτω κοιλίᾳ τοῦ ἀγγείου, ἐπιφανείᾳ τοῦ μαρμάρου. Προέρχεται δὲ τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἐκ τῶν τελευταίων, ὡς φαίνεται, χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος καὶ ἀνήκει ἐν τοῖς καλλίστοις τῶν ἐπιτύμβιων ἀναγλύφων καὶ ὡς πρὸς τὴν τέχνην καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐργασίαν· ἰδίως ὅμως διακρίνεται διὰ τὸ περίγραμμα τῶν μορφῶν, ἐφ' ᾧ διαπρέπουσι μάλιστα καὶ θαυμάσιαι εἶνε αἱ δύο ἐν ἀπλῷ μόνον σχεδιάσματι εἰκονισμένοι γυναῖκες.

Sybel 186. — *Arch. Ephemeris*, 1858 σ. 1715 ἀρ. 3270. — Newton : *Travels* 1, 24. — *Arch. Zeitung* (E. Curtius) 1864 σ. 145. — Pervanoglu : *Grabsteine*, 69, 78. — *Mittheilungen* (Milchhofer) 1880 σ. 175(1). — Friederichs-Wolters : *Bausteine* ἀρ. 1080.

836. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψῳ καὶ μαρμάρῳ συμπληρωμένον) μετ' ἀναγλύφου (ὑψ. 0,38) ἐν τῇ κοιλίᾳ, ἐπὶ πλαστικῶς δεδηλωμένου ἐδάφους, καὶ ἐπιγραφῆς :

Στρατιππος Ιφιστιαδη[ς] Φιλοξενη

— Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις —.

Γυνὴ ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Φιλοξένη**, κάθηται ἐπὶ θρόνου ἀριστερὰ ἐστραμμένη καὶ δεξιούται πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἰστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν **Στράτιππον**, ἐνδεδυμένον βραχὺν χιτῶνα, ἔχοντα κράνος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς

καὶ φέροντα τῇ ἀριστερᾷ ἀσπίδα. Ὑπὸ τὸν θρόνον εἰκονίζεται κύων καθήμενος, τὴν κεφαλὴν ἔχων ἀνυψωμένην, καὶ ὄπισθεν αὐτοῦ ἀριστερὰ ἦτοι πρὸς τὴν Φιλοξένην ἐστραμμένη νεᾶνες ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν παρὰ τὸ στήθος καὶ τὴν δεξιὰν καθειμένην τῷ σώματι.

Kekulé 392. Sybel 200.—*Αρχ. Ἐφημερίς* (Πιττάκης) 1858 ἀρ. 3395.—C. I. A. II, 2121.

837. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαίμον καὶ τὴν βάσιν (γύψω συμπεπληρωμένον) μετ' ἀναγλύφου (ὑψ. 0,39) ἐν τῇ κοιλίᾳ, ἐπὶ πλαστικῶς δεδηλωμένου ἐδάφους, καὶ ἐπιγραφῆς :

Ηγησω Ἰερῶ Ἰερῶ

Ἀριστερὰ ἐστραμμένη ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ γυνή, ἡ **Ἰερῶ**, κάθηται ἐπὶ θρόνου τὴν ἀριστερὰν ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ δεξιούται πρὸ αὐτῆς περίλυπον ἰσταμένην νεάνιδα, τὴν **Ἡγησῶ**, ἣτις φέρει ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, οὗ συνέχει τῇ ἀριστερᾷ τὸ κράσπεδον παρὰ τὸν ἀριστερόν ὄμων. Ὅπισθεν δὲ τῆς Ἰερῶς ἰσταται πρὸς αὐτὴν ἦτοι πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένη ἡ ἑτέρα **Ἰερῶ**, ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν, ἔχουσα τὴν ἀριστερὰν παρὰ τὸ στήθος καὶ ἀνέχουσα τὸ ἱμάτιον τῇ δεξιᾷ παρὰ τὸ πρόσωπον.

Heydemann 829. Sybel 213. — C. I. A. II, 3751.

838. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον μετ' ἀναγλύφου (ὑψ. 0,30) τῶν καλουμένων κοιλιαναγλύφων, οὐχὶ δηλ. ἐξέχοντος τῆς ἐπιφανείας τοῦ λίθου ἀλλ' εἰσέχοντος.

Γυνή ἐπὶ θρόνου καθιμένη, ἐνδεδυμένη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, δεξιούται πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἰστάμενον ἱματιοφόρον ἄνδρα ἔχοντα ἀνεωγμένην τὴν ἀριστερὰν ἐν σχήματι προσαγορεύσεως.

Heydemann 169. Sybel 198.—Pervanoglu: Grabsteine σ. 66 ἀρ. 62.—Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 236 πίν. 58.

839. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βᾶσιν (γύψω συμπεπληρωμένον) ἔχον κατὰ τὸ ἄνω μέρος τῆς κοιλίας γεγραμμένον περίξ κυμάτιον, ὑπὸ τοῦτο, ἐπὶ πλαστικῶς δεδηλωμένου ἐδάφους, ἀνάγλυφον (ὑψ. 0,31) καὶ ὑπὲρ αὐτὸ ἐπιγραφὴν :

Οινανθη Αρισταγορα

— Εὐρέθη ἐν Ἀττικῇ, ἐν τῷ χωρίῳ «Λίοσια». —

Γυνὴ ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλὴν, ἣ **Οἰνάνθη**, κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, καὶ δεξιούται ἐτέραν πρὸ αὐτῆς ὀρθίαν ἰσταμένην γυναῖκα, τὴν **Ἀρισταγόραν**, ἐνδεδυμένην ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν. Ὅπισθεν δὲ τῆς Οἰνάνθης ἴσταται ὀρθία πρὸς αὐτὴν ἥτοι δεξιὰ ἐστραμμένη **παιδίσκη**, φέρουσα ποδῆρη χειριδωτὸν ζώνη περὶ τὴν ὄσφυν ἐζωσμένον στενὸν χιτῶνα, τὴν δεξιὰν ἔχουσα καθειμένην καὶ ἐν τῇ ἀριστερᾷ κρατοῦσα ἀνεωγμένην πυξίδα.

Εὐρετήρ. Ἀρχ. Ἐταιρίας 444. — Sybel 196. — C. I. A. II, 4044.

840. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν, τὴν βᾶσιν καὶ τὴν ἄνω περιφέρειαν τῆς κοιλίας (γύψω συμπεπληρωμένον), μετ' ἀναγλύφου ἐν τῇ κοιλίᾳ (ὑψ. 0,35) ἐπὶ πλαστικῶς δεδηλωμένου ἐδάφους.

Ἐπὶ θρόνου καθημένη **γυνὴ** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, τὸ ἀνώτερον τοῦ σώματος μέρος σὺν τῇ κεφαλῇ κατ' ἐνώπιον ἔχουσα ἐστραμμένον καὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τοῦ θρόνου στηρίζουσα, δεξιούται πωγωνοφόρον δεξιὰ αὐτῆς ὀρθιον ἰστάμενον ἱματιοφόρον **γέροντα**, ὅστις χειρονομεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς εἰς ἔκφρασιν στοργῆς καὶ λύπης καὶ εἶνε πρὸς τὰ ἐμπρὸς οὕτω κεχυφώς, ὥστε φαίνεται ὅτι στηρίζει τὴν ἀριστερὰν μασχάλην ἐπὶ ράβδου ἀφανοῦς ὅλως ἐν τῷ λίθῳ ἅτε καλυπτομένης ὑπὸ τοῦ σώματος καὶ ὑπὸ τοῦ ἱματίου αὐτοῦ.

Ὅπισθεν τῆς ἐπὶ θρόνου καθημένης ἴσταται ὄρθια, πρὸς αὐτὴν ἦτοι ἀριστερὰ ἐστραμμένη, περίλυπος νεᾶνις, ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὅφ' ὃ ἔχει καὶ ὀλοκλήρους τοὺς βραχιόνας. Ὅπισθεν δὲ τοῦ γέροντος ἴσταται πωγωνοφόρος πρὸς αὐτόν, ἦτοι δεξιὰ, ἐστραμμένος ἱματιοφόρος ἄνθρωπος (ἐλλείπει τὸ πλεῖστον μέρος τῆς κεφαλῆς), ὅστις ἔχει ἐστηριγμένην τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ἰσχίου καὶ κρατεῖ ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἐλαιοφόρον δι' ἱμάντων ἐξηρητημένον ληχύθιον. Τέχνη καλή.

841. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ λαιμοῦ καὶ τὴν βᾶσιν (γύψω συμπεπληρωμένον) μετ' ἀναγλύφου (ὑψ. 0,24) ἐπὶ τῆς κοιλίας.

Δεξιὰ εἰκονίζεται ἀριστερὰ ἐστραμμένος ἱματιοφόρος ἐπὶ σκίμποδος(;) καθήμενος πωγωνοφόρος γέροντος, ὅστις δεξιούται πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον ἰστάμενον, θώρακα καὶ χλαμύδα περιβεβλημένον καὶ ξίφος τῇ ἀριστερᾷ κρατοῦντα, πωγωνοφόρον ἄνδρα, ὃ ἔπεται ὁ δοῦλος αὐτοῦ, παῖς ἐνδεδυμένος ἐξωμίδα καὶ κρατῶν ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ τὴν περικεφαλαίαν ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ τὴν ἀσπίδα τοῦ κυρίου του.

Heydemann 168. Sybel 214. — Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 66 ἀρ. 61. πίν. 2, 14.

842. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βᾶσιν (γύψω συμπεπληρωμένον), ἔχον ἐν τῇ κοιλίᾳ ἀνάγλυφον (ὑψ. 0,25) καὶ ὑπὲρ αὐτὸ ἐπιγραφὴν :

Πολυκλῆς Πολυκράτης

— Εὐρέθη κατὰ Πιπτάκην ἐν Ἀθήναις, ἐν ἔτει 1834. —

Δύο ἱματιοφόροι ὄρθιοι ἰστάμενοι πωγωνοφόροι ἄνδρες, οἱ **Πολυκλῆς** καὶ **Πολυκράτης**, δεξιούνται ἀλλήλους. Τῷ Πολυκλεῖ ἔπεται ἱματιοφόρος παῖς κρατῶν ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἐλαιοφόρον ληχύθιον καὶ ἔχων τὴν δεξιὰν καθειμένην. Ἔτερος

ίματιοφόρος **παῖς** ἔπεται τῷ Πολυκράτει ἔχων τὰς χεῖρας πρὸ τῆς κοιλίας ἐσταυρωμένος.

Sybel 212. Kekulé 198. Πιττάκης 251.— Le Bas : πίν. 81.— Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 57 ἀρ. 12.— C. I. A. II, 4080.

843. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὴν γύψω συμπεπληρωμένην βάσιν καὶ ἀποκεκρουσμένον τὸ στόμιον. Ὑψος 1,12.

Ἔχει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πολλὰ γραπτὰ κατὰ ζώνας διηρημένα κοσμήματα, ἥτοι ἀνθέμια, κυμάτιον κ. ἔ. Ὑπὸ τὸ κυμάτιον θὰ ὑπῆρχεν ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ γεγραμμένη παράστασις, ἧς οὐδὲν ἴχνος νῦν διακρίνεται.

844. Μαρμάριον ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψω συμπεπληρωμένον).— Εὐρέθη ἐν « Βελανιδέζᾳ » Ἀττικῆς, ἐν ἔτει 1838, καὶ οὐχὶ ἐν Πειραιεὶ ὡς ἐσφαλμένως γράφει ὁ Πιττάκης ἐν τῷ Καταλόγῳ του.—

Φέρει ἐπιγραφὴν :

Μειδίας Δεινίου Ωσθεν Κτησιλλα

καὶ ἀνάγλυφον (ὑψ. 0,23) εἰκονίζον ἐπὶ θρόνου καθημένην γυναῖκα ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, τὴν **Κτησιελλα**, ἥτις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιούται πρὸ αὐτῆς ἰστάμενον θωρακοφόρον ἄνδρα, **Μειδίαν** τὸν ἑαυτῆς σύζυγον, ὅστις πρὸς τῷ θώρακι φέρει καὶ ἱμάτιον συνεπτυγμένον. ἔχει δὲ τὴν ἀριστερὰν ὑψωμένην οὕτως ὥστε φαίνεται ὅτι ἐστήριζεν αὐτὴν ἐπὶ γραπτοῦ τὸ πάλαι δόρατος. Τῷ Μειδίᾳ ἔπεται ἑτερομάσχαλον χιτῶνα ἐνδεδυμένος νεανίας, ὁ δοῦλος αὐτοῦ, ὅστις φέρει διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς τὴν περικεφαλαίαν, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τὴν ἀσπίδα τοῦ κυρίου του.

Πιττάκης ἀρ. 149. (Ἀρχ. Ἐφημερίς 1839 ἀρ. 220 μετ' εἰκόνοσ).—Kekulé, 54. Sybel 206.— Ross: *Demen*, 137.—Pervanoglu: *Grabsteine*, 55, 5, πίν. III.— Le Bas : πίν. 83, 2.— C. I. A. 2682.

845. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὴν γύψω νῦν συμπεπληρωμένην βάσιν. Ἐπὶ τῆς κοιλίας ὑπῆρχε γραπτὴ παράστασις. Ὑψος 1,20.

846. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὴν βάσιν (γύψω συμπεπληρωμένον). Κατὰ τὸ ἄνω μέρος τῆς κοιλίας ὑπῆρχε γεγραμμένον κυμάτιον, οὗ σώζονται ἴχνη· ὑπὸ τὸ κυμάτιον δὲ τοῦτο ὑπῆρχε γραπτὴ παράστασις. Ὑψ. 1,34.

847. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸ ἄνω μέρος τοῦ λαιμοῦ (γύψω συμπεπληρωμένον). Ἐπὶ τῆς κοιλίας ὑπῆρχον ἄνω μὲν καὶ κάτω ἰκανῶς νῦν διακρινόμενα γραπτὰ κοσμήματα, ἐν τῷ μέσῳ δὲ γραπτὴ παράστασις. Ὑψος ἀπὸ τῆς βάσεως μέχρι τοῦ ἄνω μέρους τῆς κοιλίας 0,79.

848. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψω συμπεπληρωμένον).

Φέρει ἀνάγλυφον (ὑψ. 0,15) εἰκονίζον ἀριστερὰ ἐπὶ θρόνου καθήμενην γυναικα ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ δεξιουμένην πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἰστάμενον ὀπλίτην φέροντα θώρακα, περικεφαλαίαν καὶ ἀσπίδα, ἣν στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Μεταξὺ τούτων, εἰς τὸ βάθος, ἵσταται ὄρθιος δεξιὰ, ἥτοι πρὸς τὸν ὀπλίτην ἐστραμμένος πωγωνοφόρος ἐν στάσει πενθοῦντος εἰκονισμένος ἀνήρ, ἔχων δηλ. κεκλιμένην καὶ στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ἄκρας ἀριστεραῦς χειρὸς ἐπερειδομένης διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ τῆς παρὰ τὸ στήθος δεξιᾶς.

Sybel 240.

849. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψω συμπεπληρωμένον).

Φέρει ἐπιγραφὴν :

Διευχης Λυσιμαχη Χρυσανθης

καὶ ὑπ' αὐτὴν ἀνάγλυφον (ὑψ. 0,14) εἰκονίζον ἐν τῷ μέσῳ ἐπὶ

σκήμποδος καθήμενη ἀριστερὰ ἐστραμμένην γυναῖκα ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλὴν, τὴν **Λυσιμάχην**, ἣτις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς λαμβάνει τι ἐκ πυξίδος, ἣν κρατεῖ πρὸ αὐτῆς ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ ἱματιοφόρος **θεραπαινίς**. Ἐκατέρωθεν, πρὸς τὴν Λυσιμάχην ἐστραμμένοι, ἴστανται κατὰ τὰ ἄκρα ἀριστερὰ μὲν ἱματιοφόρος ἐπὶ τῆς βακτηρίας αὐτοῦ διὰ τῆς ἀριστερᾶς μασχάλης στηριζόμενος ἀνὴρ, ὁ **Διεύχης**, δεξιὰ δὲ γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Χρυσανθίς**.

Heydemann ἀρ. 175. Sybel ἀρ. 242.— Pervanoglu: *Grabsteine* 52, 21.—C. I. A. II, 3613.

850. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βᾶσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον).

Φέρει ἀνάγλυφον (ὑψ. 0,12) εἰκονίζον ἀριστερὰ ἐπὶ θρόνου καθήμενην **γυναῖκα** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ δεξιουμένην πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἰστάμενον ἱματιοφόρον **νεανίαν**. Τέχνη κοινή, ἐργασία ἀμελής.

Kekulé ἀρ. 189. Sybel ἀρ. 220.— Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 176.

851. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὴν βᾶσιν καὶ τὸν λαιμὸν (γύψῳ συμπεπληρωμένον).

Φέρει ἐπιγραφὴν :

Χαιρεστρατη

καὶ ὑπ' αὐτὴν ἀνάγλυφον (ὑψ. 0,16) εἰκονίζον ἐπὶ θρόνου καθήμενην **γυναῖκα** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, τὴν **Χαιρεστράτην**, ἣτις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει τεταμένην ἐν σχήματι προσαγορεύσεως, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιούται πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἰστάμενον ἱματιοφόρον πωγωνοφόρον **ἄνδρα**, ἔχοντα τὴν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον ἀριστερὰν κατὰ τὴν ὀσφύν.

Sybel 221.

852. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον,

έλλιπής τὸ κάτω μέρος. — Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην «εἰς τὸν Λόχαν, ὃς εἶνε μέρος τοῦ πεδίου τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ καλουμένου τὸ πάλαι Μεσόγειον». — Ὑψ. 1,39 πλ. 0,42. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον, ἐν τῷ κορμῷ τῆς στήλης, ἐπιγραφή :

Μικίνης
[M]ελιδόειυς

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακες. Καλὴ τέχνη.

Heydemann 185. Sybel 3632. — Ἀρχ. Ἐφημερίς 1840 ἀρ. 540 (Πιττάκης). — C. I. A. II, 3185.

853. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, έλλιπής τὸ κάτω μέρος. — Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ. — Ὑψ. 0,90 πλ. 0,38. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον, ἐν τῷ κορμῷ τῆς στήλης, ἐπιγραφή :

Αντ[ιμα]χος Αντ[ιβι]ου Φρ[εαρρι]ος

ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην δύο ρόδακες, καὶ ὑπὸ τούτους ἑτέρα ἐπιγραφή :

Αντιμαχος. Αντιβιος.

Heydemann 186. Sybel 3633. — C. I. A. II, 2649.

854. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, έλλιπής τὸ κάτω μέρος. Φέρει ἐν τῷ κορμῷ δύο ρόδακας ὑπὲρ τοὺς ὁποίους θὰ ὑπῆρχεν ἐπιγραφή, ἐξηλειμμένη νῦν. Σωζόμενον ὕψος 0,62, πλάτος 0,35.

855. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, έλλιπής τὸ κάτω μέρος. Ὑψ. 1,05 πλ. 0,43. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσον δύο ρόδακες, ὕφ' οὓς ἐπιγραφή :

ε|νθαδε κειται
. . . . [σ]ειροπ-
λοκος ενενηχο-
ντα ετη βεδιωχω
ς αμεμπτως.

(Γράμματα τῆς Δ' ἑκατονταετηρίδος).

856. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλλιπῆς τὸ κάτω μέρος. — Εὐρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ. — Ὑψ. 1,06 πλ. 0,38. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἐπιγραφὴν :

Γηρος
ισοτελής
Νικῶ
Γηρουσ γυνή
Θεοφίλος ἰσοτελής.

Εἰ το καλῶς ἐστὶ θανειν καμοὶ τουτ' ἀπενειμε Τυχη
οὐδε φασ λευσ(σ)ων ο γε δαιμοσιν ἠν ἀγεραστος
πασιν δ' ἀνθρωποισι παρεσχον ἀνεκκλητον εμαυτο[ν]
ἐντιμον χθονιοισι θεοις ὑπεδεξατο γαῖα.

Καὶ ἐγὼ τουδ' ἀνδρος ἐφυν καὶ παντα ὁμοι[(α)]
γῆραι καὶ φροντιδι ευσεβιας ἐνεκα.

Mittheilungen 1885 σ. 403 (Köhler). — C. I. A. II, 2724.

857. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλλιπῆς τὸ κάτω μέρος. — Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ. — Ὑψ. 0,80 πλ. 0,38. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον φέρει, ἐν τῷ κορμῷ, ἐπιγραφὴν :

Διονυσιος
Κυρριου
Λαμπτρευς

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακας.

Πιττάκης 142. Kekulé 68. Sybel 1460. — Ἀρχαιολ. Ἐφημερίδς 1853 ἀρ. 1829. — C. I. A. II, ἀρ. 2273.

858. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλλιπῆς τὸ κάτω μέρος. — Εὐρέθη ἐν «Βελανιδέζα» Ἀττικῆς. — Ὑψ. 1,26 πλ. 0,56. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον, ἐν τῷ κορμῷ, δύο ρόδακας καὶ ὑπὸ τούτους ἐπιγραφὴν :

Δεινιας
 Φιλοκρατο[ς]
 Ω[α]ῖε[ν]
 Φιλοκρα[της]
 Δεινι[ο Ωαθεν]

Πιττάκης 553 (Ἀρχ. Ἐφημερίς 1839 ἀρ. 235 μετ' εἰκόνας),
 Kekulé 50. Sybel 3374. — Ross: *Demet.*, σ. 86, 138. — C. I. A. II, 2679.

859. Ἀνθέμιον ἐπιτυμβίου στήλης. Ὕψ. 0,65 πλ. 0,49.

860. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλ-
 λιπῆς τὸ κάτω μέρος. Ὕψ. 1,18 πλ. 0,54. Μάρμαρον πεν-
 τελήσιον.

Φέρει ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον ἐπιγραφὴν :

Ἐγερτιος Καλλιο
 Ἐρχιευς

ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακας καὶ ὑπὸ τούτους ἑτέραν ἐπιγραφὴν,
 τὴν ἑξῆς :

Πεισιθεα
 [Φ]ειδικ[ρατου - -]

C. I. A. II ἀρ. 2035.

861. Ἄνω μέρος στήλης ληγούσης εἰς ἀνθέμιον. Ὕψ.
 0,67, πλ. 0,50. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Σώζονται ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον λείψανα ἐπιγραφῆς, τάδε :

. ες.

862. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλ-
 λιπῆς τὸ κάτω μέρος. — Εὐρέθη ἐν Σαλαμῖνι. — Ὕψος 1,30
 πλ. 0,54. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον ἐπιγραφὴν :

Ἐπικρατης Κηρισίου Ἰωνιδης

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακας.

Πιττάκης 566 (Ἀρχ. Ἐφημερίς 1853 ἀρ. 1764). Kekulé 11.
 — Ross: *Demet.*, σ. 92. — Expédition de Morée III πίν. 23. — C. I. A.
 II, 2123.

863. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλλιπῆς τὸ κάτω μέρος. — Εὐρέθη ἐν Ἀττικῇ, παρὰ τὸ χωρίον «Μαροῦσι». — Ὑψ. 0,90 πλ. 0,43. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον ἐπιγραφὴν .

Πατροκλεα

Προκλειδου

Αθμονεως

καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν δύο ρόδακας. Ὑπὸ τούτους ὑπῆρχεν ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ, οὗ σώζεται τὸ ἀνώτατον μέρος, κεφαλή δεξιὰ ἐστραμμένη.

C. I. A. II, 1722.

864. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλλιπῆς τὸ κάτω μέρος. — Ὑψ. 0,70 πλ. 0,45. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον ἐπιγραφὴν :

Ευχαρης

[N]ικοκρατους

[K]υδαθηναιευς

καὶ ὑπ' αὐτὴν δύο ρόδακας.

C. I. A. II, 2234.

865. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα, ἐλλιπῆς τὸ κάτω μέρος. — Εὐρέθη ἐν τῇ περιοχῇ τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τὸ χωρίον «Σεπόλια». — Ὑψ. 1,00 πλ. 0,43. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον ἐπιγραφὴν :

Εὐφροσύνη

ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακας, καὶ ὑπὸ τούτους ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ ἐλλιπές τὸ κάτω μέρος.

Δύο γυναικεῖαι μορφαὶ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ὧν ἡ μὲν καθημένη ἐπὶ θρόνου, ἡ δὲ ἵσταμένη ὀρθία, δεξιούνται ἀλλήλας. Μεταξὺ τούτων κοράσιον, φέρον ἐζωσμένον χιτῶνα καὶ ἱμά-

τιον, τείνει τὴν δεξιὰν πρὸς τὴν καθημένην. Ὅπισθεν δὲ τῆς καθημένης ἴσταται ὀρθία νεᾶνες ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, κρατοῦσα τῆ ἀριστερᾷ πυξίδα, ἣν ἀνοίγει διὰ τῆς δεξιᾶς.

C. I. A. II, 3735.

866. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. Ὑψ. 0,61 πλ. 0,40. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν τῇ Ἀκροπόλει.

Φέρει ἐπιγραφὴν :

Φιλιππος
Στρατωνος Μελιτεως.
[Φιλ]ιππος. Φιλια.

Ἄρχ. Ἐφημερίς 1839 ἀρ. 338. — C. I. A. II, 2344.

867. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. Ὑψ. 0,71 πλ. 0,48.

Ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον φέρει ἐπιγραφὴν :

Ἀσωπιος Πολυκλεους
Ερμειος

ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακας, καὶ ὑπὸ τούτους ἀνάγλυφον ἐξ οὗ σώζεται κεφαλὴ ἀνδρὸς δεξιὰ ἐστραμμένου.

C. I. A. II, 2021.

868. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. Ὑψ. 0,92 πλ. 0,43. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἐν τῷ κορμῷ δύο ρόδακας καὶ ὑπὲρ αὐτοὺς ἐπιγραφὴν :

Ευτυχος
Ηρινη
Νικων

ἧς ὁ πρῶτος καὶ τρίτος στίχος ἐχαράχθησαν ὑστερώτερον τοῦ δευτέρου. Τέχνη καλή.

Heydemann 106. Sybel 98. — C. I. A. II, 3729.

869. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον, ἐλλιπὲς τὸ δεξιὸν

μέρος. — Εὐρέθη παρὰ τὴν κοίτην τοῦ Ἰλισσοῦ ἐν τῇ θέσει «Χαμοστέρνες», ἐν ἔτει 1874. Προέρχεται δὲ ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου, ὅπερ εἶχε τοιχία μετὰ παραστάδων ἐκατέρωθεν καὶ ἀέτωμα ἄνω, ὡς φαίνεται, εἶχε δηλ. τοιοῦτον σχῆμα καὶ συστατικά μέρη, οἷα τὸ ὑπ' ἀρ. 150. Ὑψ. 1,68 πλ. 1,07. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Ἄριστερὰ ἴσταται γυμνὸς πρὸς δεξιάν ἐστραμμένος νεανίας (ἐλλείπει ὁ δεξιὸς πῆχυς, ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χεὶρ καὶ ἡ ρίς), αὐτὸς ὁ ἀποθανών, ὡς φαίνεται, ὅστις εἰκονίζεται ἐν ἰδανικῇ ὄλως μορφῇ, στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδός, ἔχων ἔμπροσθεν αὐτοῦ χιαστὶ τὸν ἀριστερόν, καὶ κάθηται μικρὸν ἐπὶ τετραγωνικῆς ἐπὶ δύο βαθμίδων παραστάδος, ἐφ' ἧς ἔχει ἐπιθέσει τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων τῆς χλαμύδος, ἐν ᾧ τὸ ἕτερον, συνεπτυγμένον, ἐξήρτηται ἐκ τοῦ ἐπὶ τούτῳ κεκαμμένου κατὰ τὸν ἀγκῶνα ἀριστεροῦ βραχίονος. Ἐκράτει δὲ ἐν τῇ ἄκρᾳ ἀριστερᾶ χειρὶ βραχεῖαν πρὸς θήραν χρησιμεύουσαν ράβδον, ἧς μέρος σώζεται ἐν τῷ λίθῳ, καὶ εἶχεν ἐπ' αὐτῆς, ὡς φαίνεται, τὴν ἄκραν δεξιάν. Παρὰ τοὺς πόδας δὲ αὐτοῦ ὑπάρχει δεξιὰ μὲν ὁ πιστὸς αὐτοῦ κύων, ρινηλατῶν, ἀριστερὰ δὲ γυμνὸς ἐπὶ τῆς ἄνω βαθμίδος τῆς παραστάδος καθήμενος παῖς, ὁ δοῦλος αὐτοῦ, ὅστις ἔχων τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ ἐπ' αὐτῶν προσεπικεκλιμένην τὴν κεφαλὴν, θρηνεῖ τὸν ἀπολεσθέντα κύριόν του. Ἐμπροσθεν δ' αὐτοῦ ἴσταται ὄρθιος γέρον πωγωνοφόρος (ἐλλείπει τὸ ἥμισυ περίπου τῶν ὀπισθίων τοῦ σώματος), ὁ πατήρ αὐτοῦ, ὅστις, τὴν ἀριστερὰν στηρίζων ἐπὶ τῆς βακτηρίας του καὶ τὴν ἄκραν δεξιάν ἔχων παρὰ τὴν κάτω σιαγόνα, εἶνε ἐστραμμένος καὶ ἐν ὑπερτάτῃ θλίψει ἀποβλέπει πρὸς τὸν πεφιλημένον αὐτῷ υἱόν.

Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο εἶνε ὄντως καλλιτέχνημα ποιηθὲν κατὰ τὴν Δ'. ἑκατονταετηρίδα, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς διαπλάσεως τῶν μορφῶν, ἐκ τῆς ἐκφράσεως καὶ ἐκ τῆς πτυχώσεως.

Ἄλλ' ὑπὲρ πᾶν ἄλλο καταθέλγει καὶ συγκινεῖ τὸν θεατὴν ἢ σύνθεσις τοῦ ὄλου ἔργου καὶ ἰδίως ἢ κατανουκτικωτάτη παράστασις τοῦ θρηνοῦντος παιδός, καὶ ἔτι ἢ θαυμασίως ἐκπεφρασμένη ἐν τῷ λίθῳ ἀντίθεσις τῶν συναισθημάτων τοῦ γέροντος πατρὸς καὶ τοῦ ἀποθανόντος νεανίου, ἐκείνου μὲν ὑπὸ ἰσχυροτάτης θλίψεως κατεχομένου καὶ εἰς τὸ ὑποκείμενον τοῦ πόνου του τούτου, εἰς τὸν υἱὸν του, τὰ ὄμματα ἔχοντος προσηλωμένα, τούτου δὲ ἐλάχιστα ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ παθήματι λυπουμενου, ἔχοντος τὸ βλέμμα μακρὰν προσηλωμένον καὶ οἰονεὶ ρεμβάζοντος. Ταῦτα καθιστῶσι τὸ προκείμενον ἔργον τῶν καλλίστων καὶ ἐπισημοτάτων ἀναγλύφων, κόσμημα ἀληθῶς τοῦ ἡμετέρου Μουσείου. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ σύνθεσις ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἐν τοῖς ἐπομένοις ὑπ' ἀρ. 871 καὶ 987, ἀμφίβολον εἶνε ἂν αὕτη εἶνε ἐπίνοια τοῦ τὸ ὑπ' ἐξέτασιν ἀνάγλυφον ποιήσαντος τεχνίτου· πιθανώτερον εἶνε ὅτι ἅπαντα τὰ ἀνάγλυφα ταῦτα, ἐν οἷς πρωτεύει τὸ ὑπ' ἐξέτασιν, ἔλαβον ἀφορμὴν ἐξ ἔργου ἐξόχου τινὸς καλλιτέχνου.

Sybel 57. *Arch. Zeitung* (Lüders) 32, σ. 162, 2. — *Rev. arch.* (Ravaisson) 1875 I σ. 353 πίν. 14 *Annali* (Brizio) 1876 σ. 67 πίν. H. Πρβ. καὶ *Anzeiger der Wiener Akademie* (Conze) 1875. σ. 54.

870. Ἐπιτύμβιον ὄλως ἔκτυπον ἀνάγλυφον, προερχόμενον ἐκ μνημείου τοιοῦτον ἔχοντος σχῆμα καὶ συστατικὰ μέρη, οἷον τὸ ὑπ' ἀρ. 150. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθηναῶς. — Ὑψ. 1,70 πλ. 1,20. Μάρμαρον πεντετελήσιον.

Ἄριστερὰ κáθηται ἐπὶ σίμιποδος πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἐνδεδυμένη γυνή, ἥτις ἀνοικταῖς ἀγκάλαις ὑποδέχεται ἐτέραν γυναῖκα πρὸ αὐτῆς ὀρθίαν ἰσταμένην, ἐνδεδυμένην ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτρον καὶ τὴν κεφαλὴν. Ἀμφότεραι εἶνε προσκεκλιμέναι ἀλλήλαις καὶ

ἡ μὲν ὀρθία ἄπτεται διὰ τῆς ἀριστερᾶς τῆς δεξιᾶς τῆς καθημένης, κατὰ τὸ μετακάρπιον, καὶ ἔχει τὴν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην δεξιάν πρὸς αὐτὴν τεταμένην, ἐν σχήματι προσαγορεύσεως, ἡ δὲ καθημένη ἔχει τὴν ἀριστερὰν κατὰ τὸ δεξιὸν πλάγιον τῆς ὀρθίας ἰσταμένης καὶ οὕτω περιπτύσσεται αὐτήν. Ὅπισθεν δὲ τῆς καθημένης ἴσταται ὀρθία νεᾶνες ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἔχουσα τὴν δεξιάν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην καὶ τὴν ἄκραν χεῖρα πρὸς τὰ ἄνω, προσερείδουσα μικρὸν ἐπ' αὐτῆς τὴν κεφαλὴν. Ὑπὸ τὸν σκίμποδα ὑπάρχει πτηνὸν (περιστερά;) βόσκον, ἔχον δηλ. τὸ ράμφος εἰς τὸ ἔδαφος. Ἡ παράστασις εἶνε τοιαύτη, οἷα ἡ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 968 ἀναγλύφῳ. Καλλίστη τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

871. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν ἔτει 1840, κατὰ τὸν ἔξω Κεραμεικόν. — Προέρχεται ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου, ὃπερ εἶχε τοιχία μετὰ παραστάδων ἐκατέρωθεν καὶ ἀέτωμα ἄνω, ὡς φαίνεται, εἶχε δηλ. τοιοῦτον σχῆμα καὶ συστατικὰ μέρη, οἷον τὸ ὑπ' ἀρ. 738. Ὑψ. 1,62 πλ. 0,80. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Ἐν τῷ ἀναγλύφῳ τούτῳ ἐπαναλαμβάνεται ἡ αὐτὴ παράστασις, ἣτις καὶ ἐν τῷ ἀριθμῷ 869. Μόνον διαφέρουσι ταῦτα κατὰ τοῦτο, ὅτι ὁ μὲν γέρον πατὴρ δὲν στηρίζεται ἐπὶ βακτηρίας, ὁ δὲ νεανίας υἱὸς ἐπερείδων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ἄκρας δεξιᾶς χειρός, παρίσταται πενθῶν καὶ οἰονεὶ θρηνῶν, ἐν ᾧ ὁ ἐν τῷ ἀριθμῷ 869 φαίνεται μᾶλλον ρεμβάζων, καὶ ὁ παῖς κᾶθηται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, οὐχὶ ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς παραστάδος, ἣτις δὲν ἔχει ἀναβαθμούς. Ἐτι δὲ παρατηρητέον ὅτι ἐν τούτῳ ὑποδηλοῦται ὅτι ὁ ἀποθανὼν νέος ἦτο ἀθλητῆς, καθ' ὅσον ὁ πρᾶς τοὺς πόδας αὐτοῦ θρηνῶν παῖς κρατεῖ στλεγγίδα καὶ ἐλαιοφόρον ληκύθιον, ἐν ᾧ ἐν ἐκείνῳ ὑποδηλοῦται ὅτι ἦτο κυνηγός. Ὑπὸ τεχνικὴν δ' ἔποψιν ἐξε-

ταζόμενον τὸ προκείμενον ἀνάγλυφον, εἶνε ὑποδεέστερον τοῦ ἐν τῷ ἀριθμῷ 869.

Heydemann 203. Sybel 53. — Ἀρχ. Ἐφημερίς (Πιττάκης) 1841 σ. 468 ἀρ. καὶ πίν. 721. — Stephani: *Ausruh. Herakles* 6, 1. σ. 39. — Pervanoglu: *Grabsteine* σ. 35 ἀρ. 3. — *Annali* (Brizio) 1876 σ. 68. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1011.

872. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα, ὕφ' ὃ ἐπιγραφή:

Φιλία.

— Εὐρέθη πρὸς τὸ ΒΔ. τοῦ Πειραιῶς. Ἐκ τῆς Συλλογῆς Ἀλ. Μελετοπούλου. — Ὑψ. 0,30. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαisiῳ εἰκονίζεται ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ ὀρθία γυναικεία μορφή (ὑψος 0,31), ἡ **Φιλία**, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, ἐνδεδυμένη ποδήρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καταλείπον ἀκάλυπτον τὸ δεξιὸν τοῦ θώρακος σὺν τῷ βραχίονι, συνεχούσα τὸ ἱμάτιον διὰ τῆς ὑπὸ τὸ στήθος ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ κρατούσα ἐν τῇ πρὸς τὰ κάτω τεταμένη δεξιᾷ μόνων ὕδριαν. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετήρ. Γεν. Ἐφορείας 1403. (Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 74,16). C. I. A. II, 4230.

873. Μέσον τεμάχιον ἐπιτυμβίου στήλης, ἐφ' οὗ σώζεται ἡ κοιλία ἐπιτυμβίου ἐν ἀναγλύφῳ εἰκονισμένου διώτου ἀγγείου τῶν καλουμένων λουτροφόρων. Ὑψος 0,52 πλ. 0,34. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ, κατὰ τὰς Ἀλάς. Ἐκ τῆς Συλλογῆς Ἀλεξ. Μελετοπούλου —

Ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ ἀγγείου ὑπάρχει πρόστυπον ἀνάγλυφον (ὑψ. 0,19) εἰκονίζον νεανίαν ἀθλητὴν γυμναζόμενον ἐν παλαίστρᾳ, αὐτὸν προφανῶς τὸν θανόντα. Γυμνὸς οὗτος, ἀριστερὰ ἐστραμμένος, ἔχει τὸ δεξιὸν σκέλος κεκαμμένον καὶ οὕτως ἀνυψωμένον ὥστε ἐπὶ τοῦ ὀριζοντίως κειμένου μηροῦ ἔχει σφαῖραν, ἣν προσπαθεῖ νὰ κρατῇ διὰ τῆς ἰσορροπίας μὴ

ἀπτόμενος αὐτῆς διὰ τῶν χειρῶν, ἃς ἔχει κατὰ τὰ νῶτα διὰ τῆς δεξιᾶς κρατῶν τὴν καθειμένην ἀριστερὰν ἀπὸ τοῦ ἀντιβραχίου. Ὅπισθεν τοῦ νεανίου ὑπάρχει τετραγωνικὴ στήλη μετὰ βάσεως, ἐφ' ἧς αὐτὸς ἔχει ἐπιθέσει, συνεπτυγμένην, τὴν ἑαυτοῦ χλαμύδα. Ἐμπροσθεν δ' αὐτοῦ ἵσταται γυμνὸς πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένος **πυξ**, ὁ δοῦλος αὐτοῦ, κρατῶν ἐν ταῖς χερσὶν ἐλαιοφόρον ληκύθιον καὶ σπλεγνίδα, ὡς φαίνεται. Καλὴ τέχνη τῆς Δ'. ἢ Γ'. ἑκατονταετηρίδος.

Ἐβρετ. Γεν. Ἐφορείας 1408 (*Ἀρχ. Δελτιον* 1890 σ. 75, 21). *Bulletin de corr. hellénique* 1883 σ. 293 πίν. 196 (Collignon). — *Mittheilungen* 1891 σ. 396 (Wolters).

874. Ἐπιτύμβιος στήλη, ἐλλιπὴς τὸ ἄνω καὶ κάτω μέρος, μετ' ἀναγλύφου καὶ ἐπιγραφῆς :

Μνησιθεα.

— Εὐρέθη πρὸς τὸ Β Δ. τοῦ Πειραιῶς. Ἐκ τῆς Συλλογῆς Ἀλ. Μελετοπούλου. — Ὑψ. 0,58 πλ. 0,43. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δεξιὰ εἰκονίζεται ἐπὶ σκίμποδος καθήμενη, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνή, ἡ **Μνησιθεα**, ἣτις εἶνε ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιούται πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα. Οὗτος εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον ἀφίνον ἀκάλυπτον τὸ δεξιὸν τοῦ στήθους σὺν τῷ βραχίονι καὶ ἔχει τοιαύτην στάσιν ὥστε φαίνεται ὅτι στηρίζεται διὰ τῆς ἀριστερᾶς μασχάλης ἐπὶ ράβδου, ἧς τὸ ὄρατόν μέρος θὰ ἦτο τὸ πάλαι χρώματι δεδηλωμένον. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Ἐβρετ. Γεν. Ἐφορείας 1405 (*Ἀρχ. Δελτιον* 1890 σ. 75, 18). C. I. A. II, 3963. — Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 242 πίν. 61.

875. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα, ὅφ' ὃ ἐπιγραφὴ :

Ἀρτεμισια.

— Εὐρέθη πρὸς τὸ ΒΔ. τοῦ Πειραιῶς. Ἐκ τῆς Συλλογῆς Ἄλ. Μελετοπούλου. — Ὑψ. 0,97 πλ. 0,26. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ εἰκονίζεται δεξιὰ ἐστραμμένη γυνή, καθημένη ἐπὶ θρόνου, ἢ Ἄρτεμισία, ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ φέρουσα περὶ τὸ μέσον τοῦ σώματος συνεπτυγμένον ἱμάτιον· καὶ τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει αὐτῇ καθειμένην, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς συνέχει πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου. Ὑπὸ τὸ κάθισμα τοῦ θρόνου κάλαθος. Καλὴ τέχνη τῶν τελευταίων χρόνων τῆς Ε'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 1400 (Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 73, 13). C. I. A. II, 3519. — Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 40 πίν. 19.

876. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίας στήλης ληγούσης εἰς ἀνθέμιον φέρον ἐν τῷ μέσῳ ἀνάγλυπτον κράνος. Ὑπὸ τὸ ἀνθέμιον ἐπιγραφή:

Καλλιαδης
Καλλικρατους
Πειραιευσ

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακες. Ὑψ. 0,55. πλ. 0,37. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ. Ἐκ τῆς Συλλογῆς Ἄλ. Μελετοπούλου. — Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

Εὐρετήριο Γεν. Ἐφορείας 1415 (Ἀρχ. Δελτίον 1890 σ. 76, 25). C. I. A. II, 2448.

877. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον, ὑφ' ὃ ἐπιγραφή:

Νικαν[(δ)]ρος
Παρμενοντος.

— Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ. Ἐκ τῆς Συλλογῆς Ἄλ. Μελετοπούλου. — Ὑψ. 0,40 πλ. 0,26. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δεξιὰ εἰκονίζεται ὄρθιος ἰστάμενος ἀριστερὰ ἐστραμμένος παῖς γυμνός, φέρων μόνον συνεπτυγμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ τοῦ βραχίονος ἐξηρητημένην χλαμύδα, ὃ θανῶν

Νίκανδρος, ὅστις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει παρὰ τὴν ὀσφύν, συγκρατῶν τὴν χλαμύδα, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιούται πρὸ αὐτοῦ ἱσταμένην **κὺρην**, ἀδελφὴν αὐτοῦ προφανῶς, ἐνδεδυμένην ποδῆρη χιτῶνα μετὰ διπλοῖδιου, ὅπερ ἀνέχει μικρὸν διὰ τῆς ἀριστερᾶς. Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο εἶνε ἱκανῶς ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐν αὐτῷ κατανουκτικὴν παράστασιν δύο παίδων ἀποχαιρετιζόντων ἀλλήλους, ὄρφανῶν, ὡς φαίνεται, πατρός τε καὶ μητρός, διότι, ἂν ἔζων οὗτοι, θὰ εἰκονίζοντο βεβαίως ἐπὶ τοῦ λίθου. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρέτηρ. Γεν. Ἐφορ. 1404 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 75, 17).
C. I. A. II, 4012.

878. Ἐπιτύμβιος στήλη, ἑλλιπῆς τὸ κάτω μέρος, λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, οὗ τὰ φύλλα ἦσαν διὰ γραφῆς δεδηλωμένα. Ὑψος. 0,54 πλ. 0,38. Μάρμαρον πεντελέσιον. — Εὐρέθη πρὸς τὸ ΒΔ. τοῦ Πειραιῶς. Ἐκ τῆς Συλλογῆς Ἁλ. Μελετοπούλου. —

ὑπὸ τὸ γείσωμα ὑπάρχει ἐπιγραφή:

Μίλακον Φίλης θυγατηρ

καὶ ὑπὸ ταύτην ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλασίῳ τὸ ἐξῆς ἀνάγλυφον: Ἀριστερὰ ἱσταται ὀρθία δεξιὰ ἐστραμμένη νεᾶνις ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Μίλακον**, ἥτις διὰ μὲν τῆς πρὸς τὰ ἄνω φερομένης ἀριστερᾶς συνέχει τὸ ἱμάτιον, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιούται πρὸ αὐτῆς ἐπὶ θρόνου καθήμενην **γυναῖκα**, τὴν αὐτῆς μητέρα Φίλην, ὡς φαίνεται, ἥτις εἶνε ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔχει τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῶν γονάτων. Τέχνη τῆς Γ'. ἑκατονταετηρίδος, ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων δῆλον γίνεται.

Εὐρέτ. Γεν. Ἐφορ. 1401 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 74, 14).
C. I. A. 3958. — Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 143.

879. Ἐπιτύμβιος στήλη μετὰ περιθωρίου ἐκ παραστάδος

ἐκατέρωθεν καὶ κορωνίδος ἄνω (ἐφ' ἧς θὰ ἦτο τὸ πάλαι γε-
γραμμένον ἀνθέμιον) ἐχούσης καὶ ἐπιγραφὴν :

---ων Λυκοφρονος Κυδαθηναίους.

— Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις ἐν τοῖς θεμελίοις τοῦ κτιρίου τῆς Ἐθν.
Τραπέζης, ἐν ἔτει 1875 — Ὑψ. 1,27 πλ. 0,45. Μάρμαρον
πεντελήσιον.

Ἐν ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν
καλουμένων λουτροφόρων, ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ ὁποῖου πρόστυπον
ἀνάγλυφον (Ὑψ. 0,18) ἐπὶ πλαστικῶς δεδηλωμένου ἐδάφους.
Πωγωνοφόρος δεξιὰ ἐστραμμένος ἀνὴρ ἐν ἱματίῳ, ὁ **Λύκων**,
δεξιούται πρὸ αὐτοῦ ἰσταμένην ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ γυναῖκα,
τὴν **Λυσιστράτην**, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν
αὐτῆς ἐπιγραφῆς:

Λυ[σ]ιστρατη.

Ὅπισθεν δὲ τοῦ Λύκωνος εἰκονίζεται μικρότερος τὸ σῶμα
δεξιὰ ἐστραμμένος ἀγένειος **ὀπλίτης**, ἐνδεδυμένος ἑτερομά-
σχαλον χιτῶνα, φέρων περικεφαλαίαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ
ἀσπίδα ἐν τῷ ἀριστερῷ βραχίονι καὶ ἔχων τὴν δεξιὰν κατειμέ-
νην τῷ σώματι. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Syhel 114. — C. I. A. II, 2249.

880. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἑλλιπὲς τὸ ἄνω μέρος. —
Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐκεῖ Συλλογῇ μέχρι τοῦ
ἔτους 1888. — Ὑψ. 1,08 πλ. 0,49. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δύο πωγωνοφόροι ἐν ἱματίῳ **ἄνδρες** δεξιοῦνται ἀλλήλους·
καὶ ὁ μὲν ἀριστερὰ ἰστάμενος θὰ ἐστήριζε τὴν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον
ἀριστερὰν ἐπὶ ράβδου ὑπὸ τοῦ ἱματίου κεκαλυμμένης, ὁ δὲ δεξιὰ
ἰστάμενος κρατεῖ ἐν τῇ ἄκρᾳ ἀριστερᾷ λεπτόν ραβδίον. Με-
ταξὺ τῶν δύο τούτων εἰκονίζεται μικρὸν ἐν ποδήρει χιτῶνι
καὶ ἱματίῳ **παιδίον** (κοράσιον;) πρὸς τὸν ἀριστερὰ ἰστάμενον
ἐστραμμένον καὶ τὴν δεξιὰν ἀνατεῖνον.

Ἐκ τῆς κορωνίδος σώζεται μέρος μόνον, ἐν ᾧ λείψανον

ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένου ζώου καὶ ἐπιγραφή :
 . . ΟΜΗΝΗΣ Σ καθ' ὃν χρόνον ὅμως εὐρέθη
 τὸ ἀνάγλυφον ὑπῆρχε καὶ ἄλλο τεμάχιον, ἀπολεσθέν, ἐξ οὗ
 δῆλον ἐγένετο ὅτι εἰκονίζοντο ἐν τῇ κορωνίδι ταύτῃ δύο ἀντι-
 μέτωποι πάνθηρες. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετ. Γ. Ἐφορ. 836 (*Ἀρχ. Δελτ.* 1888 σ. 248,98). — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1020. — C. I. A. IV, Suppl. ἀρ. 491⁵.

881. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ἐλλιπὲς τὸ ἄνω μέρος καὶ
 ἐν μέρει τὸ κάτω, μετὰ παραστάδος ἑκατέρωθεν. — Εὐρέθη ἐν
 Πειραιεῖ καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐκεῖ Συλλογῇ μέχρι τοῦ ἔτους 1888,
 ὅτε ἐχομίσθη εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον — Ὑψ. 0,88 πλ. 47.
 Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῷ εἰκονίζεται ἱματιοφόρος ὄρθιος ἰστάμενος καὶ ἀρι-
 στερὰ ἐστραμμένος νεανίας (ἐλλείπουσιν οἱ ἄκροι πόδες) κρα-
 τῶν ἐν τῇ κατὰ τὰ ἄνω κεκαμμένη δεξιᾷ στλεγγίδα καὶ ἔχων
 παρὰ τὴν κοιλίαν τὴν ἀριστεράν, ἐξ ἧς εἶνε ἀνηρτημένον δι'
 ἱμάντων ἐλαιοφόρον ληκύθιον. Ἐμπροσθεν τούτου εἰκονίζεται
 πρὸς τὰ ἄνω, ἀριστερά, πηδῶν κύων, τοὺς ἐμπροσθίους ἀνωρ-
 θωμένους πόδας καὶ ἐν μέρει τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐπὶ τῆς πα-
 ραστάδος. Τέχνη καλῶν ἐλληνικῶν χρόνων.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας 843 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 248,98).

882. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον.
 — Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐκεῖ Συλλογῇ μέχρι
 τοῦ 1888. — Ὑψ. 0,62 πλ. 0,48. Μάρμαρον ὕμῆτιον.

Γυνή ἐν ποδῆρῃ χιτῶνι καὶ ἱματίῳ κάθηται ἐπὶ θρόνου
 ἀριστερὰ ἐστραμμένη, καὶ διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς συνέχει τὸ ἱμά-
 τιον πρὸ τοῦ στήθους διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ μικρὸν τι
 περιφερικὸν πρᾶγμα. Παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς κύων πρὸς αὐ-
 τὴν ἀνατείνων τὴν κεφαλὴν, ἔχων περὶ τὸν λαιμὸν εὐρεῖαν
 ταινίαν. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

Εὐρετ. Γεν. Ἐφορείας. 837 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 248,98). —

Friederichs-Wolters: *Bausteine* αρ. 1025. — Conze: *Attische Grabreliefs* αρ. 50 πίν. 22 εικ. 5.

883. Ἐπιτύμβιος στήλη ἑλλιπῆς τὸ ἄνω μέρος. — Εὐρέθη ἐν Πειραιεὶ ἐν ἔτει 1888. — Ὑψ. 0,75 πλ. 0,57. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Εἰκονίζεται ἐν αὐτῇ ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων μετὰ προστύπου ἀναγλύφου (ὑψ. 0,27) καὶ ἐπιγραφῆς :

Τελεσιφρων	Ἀθηνοδωρος
Μυρρινόσιος.	Μυρρινόσιος.

Δύο πωγωνοφόροι ὄρθιοι ἰστάμενοι ἄνδρες ἐν ἱματίῳ, οἱ **Τελεσιφρων** καὶ **Ἀθηνοδωρος**, δεξιοῦνται ἀλλήλους. Ὅπισθεν δὲ τοῦ Ἀθηνοδώρου εἰκονίζεται πρὸς τὸ μέρος αὐτοῦ, ἦτοι ἀριστερὰ ἐστραμμένος, μικρὸς τὸ σῶμα νεανίας, ὁ δοῦλος αὐτοῦ, ὡς φαίνεται, ἐνδεδυμένος ἑτερομάσχαλον χιτῶνα, φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς περικεφαλαίαν καὶ ἐν τῷ ἀριστερῷ βραχίονι ἀσπίδα καὶ κρατῶν διὰ τῆς καθειμένης δεξιᾶς ἀπ' αὐτῆς διὰ ταινιῶν ἢ ἱμάντων (χρῶματι τὸ πάλαι δεδηλωμένων) ἐξηρητημένον ἐλαιοφόρον λυκῆθιον.

Ἐκατέρωθεν δὲ τῆς λουτροφόρου ταύτης εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ (ὑψος 0,33) ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καθημένη καὶ πόλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσα *Σφίγξ*, ἢ μὲν δεξιόθεν τῆς λουτροφόρου ἀριστερὰ ἢ δὲ ἀριστερόθεν δεξιὰ ἐστραμμένη. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος. Ἔργασία ἀμελής.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 446 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 218 αρ. 98 καὶ σ. 165 θ').

884. Μεγάλῃ ἐπιτύμβιος στήλη ἑλλιπῆς τὸ ἄνω καὶ δεξιὸν μέρος. — Εὐρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ. — Σωζόμενον ὑψος 1,25 πλάτ. 0,83. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν

καλουμένων λουτροφόρων (σώζεται μόνον ἡ κοιλία καὶ μέρος λαβῆς μετὰ μέρους ἐπικοσμουσῶν αὐτὴν ταινιῶν) καὶ ἐκατέρωθεν ἐπιτύμβιος λήκυθος, ἡ δεξιὰ τῶν ὁποίων, ὅλως ἐλλείπουσα μέχρι ἐλαχίστου μέρους τῆς βάσεως, εἶνε γύψῳ συμπεπληρωμένη.

Ἐκ τῶν λαβῶν τῆς λουτροφόρου ἦτο ἐξηρητημένον ἐκατέρωθεν ἀλάβαστρον, ὃν σώζεται νῦν τὸ ἀριστερόν. Ἐν τῇ κοιλίᾳ δὲ τῆς λουτροφόρου ταύτης ὑπάρχει ἐπιγραφή :

Παναίτιος Ἀμαξαντε[υς]

καὶ πρόστυπον ἀνάγλυφον (ὑψ. 0,30) ἐπὶ πλαστικῶς δεδηλωμένου ἐδάφους : Χλαμυδοφόρος δεξιὰ ἐστραμμένος νεανίας ἰστάμενος ὄρθιος παρὰ τὸν ἵππον αὐτοῦ, ὁ Παναίτιος, φέρων πέτασον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ κρατῶν ἐν τῇ ἀριστερᾷ δύο ἀκόντια, ἃ στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, δεξιοῦται πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον ἰστάμενον καὶ ἐπὶ τῆς ράβδου αὐτοῦ στηριζόμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ὅπισθεν δὲ τούτου ἵσταται ὄρθιος, ἀριστερὰ ἐστραμμένος, μικρὸς τὸ σῶμα παῖς ἐν ποδῆρι ἐματίῳ καλύπτοντι καὶ τοὺς βραχίονας ὀλοκλήρους.

Ἐν δὲ τῇ κοιλίᾳ τῆς ἀριστερᾶς σωζομένης ληκύθου εἰκονίζεται ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ (ὑψ. 0,23) γυμνὸς νεανίας ἐν ὅλως στιγμιαία ἀγωνιστικῇ, ὡς φαίνεται, στάσει. Ἐπὶ τροχοῦ, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους στηριζομένου, ἔχει οὗτος τὴν δεξιὰν ὅλως ἐπ' αὐτοῦ στηριζόμενος καὶ οὕτω τοῦ ἐδάφους μόνον διὰ τῶν ἄκρων δακτύλων τοῦ δεξιοῦ ποδὸς ἀπτόμενος· τὸν ἀριστερόν δὲ πόδα αἰωρημένον πρὸς τὰ ὀπίσω, ἔνθα ὁ τροχός, ἔχων, τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος ἐστραμμένην καὶ τὴν ἀριστερὰν ἔχων πρὸς τὰ κάτω, φαίνεται ὅτι παρίσταται ἐν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ καθ' ἣν ἐτοιμάζεται νὰ ἀναπηδήσῃ κύκλῳ, ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστεράν, περὶ τὸν τροχόν. Εὐκολώτερον ἐρμηνεύει τὴν παράστασιν ταύτην ὁ Hauvette-Besnault ὑποστηρίζων ὅτι εἰκονίζεται « un enfant qui court en jouant au

cerceau.» Τοιαῦται παιδιαὶ εἶνε ὄντως συνήθεις ἐν ἐπιτύμβιοις ἀναγλύφοις, ἀλλὰ τὸ εἰκονιζόμενον ἐνταῦθα πρόσωπον δὲν εἶνε un enfant, ἀλλ' ἔφηθος ἰκανῶς τὸ σῶμα ἀνεπτυγμένον καὶ ἠσχημένον ἔχων, αὐτὸς ὁ τεθνεώς, ὡς φαίνεται, Παναίτιος, ὅστις ἐν μὲν τῇ λουτροφόρῳ εἰκονίζεται ὡς ὀπλίτης ἰππεύς, ἐν δὲ τῇ ληκύθῳ ἐν μιᾷ τῶν καθημερινῶν σωματικῶν ἀσχήσεων (ἴδε καὶ ἀρ. 873)· ἐν ἄλλῃ τινὶ ἀσκήσει ἢ πράξει τοῦ καθ' ἡμέραν βίου θὰ εἰκονίζετο ὡσαύτως ἐν τῇ ἐλλιπούσῃ ἐτέρᾳ ληκύθῳ. Τέχνη καλλίστη τοῦ πρώτου ἡμίσεος τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Bulletin de corr. hellénique 1880 σ. 340 (Hauvette-Besnault).
C. I. A. II 1835.—*Mittheilungen* 1891 σ. 395 (Wolters).

885. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπῆς τὸ ἄνω μέρος. Ὑψος 0,74 πλ. 0,54. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῇ εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων (ἐλλείπει τὸ ἄνω μέρος) ἑκατέρωθεν τοῦ ὁποίου ἀνὰ μία λήκυθος, ἐφ' ἧς ἀλάβαστρον. Ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς λουτροφόρου ὑπάρχει ἀνάγλυφον εἰκονίζον πωγωνοφόρον ἄνδρα ἀριστερὰ ἐστραμμένον, στηρίζοντα τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ ράβδου, διὰ γραφῆς τὸ πάλαι δεδηλωμένης, καὶ δεξιούμενον πρὸ αὐτοῦ ὀρθίαν ἰσταμένην νεάνιδα ἐν ποδῆρι χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἔχουσαν τὴν ἀριστερὰν τεταμένην ἐν σχήματι προσαγορεύσεως. Ὅπισθεν δὲ ταύτης ἰσταται ὄρθιος δεξιὰ ἐστραμμένος νεανίας, ἐνδεδυμένος ἱμάτιον, καταλείπον τὸ δεξιὸν τοῦ στήθους καὶ τὸν βραχίονα γυμνόν, καὶ ἔχων τὴν δεξιὰν καθειμένην καὶ τὴν ἀριστερὰν κεκαμμένην, ἀφ' ἧς ἔξαρτᾶται τὸ ἔτερον τῶν ἄκρων τοῦ ἱματίου. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 117.

886. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπῆς τὸ ἄνω μέρος. Ὑψος

0,84 πλ. 0,54. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εύρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1837. —

Ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαίσιῳ εἰκονίζεται ἐν τῷ μέσῳ γυνὴ ἐπὶ σκίμποδος καθήμενη, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, ἣτις εἶνε ἐνδεδυμένη ἀχειρίδωτον χιτῶνα καὶ φέρει ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἐπὶ τῶν γονάτων συνεπτυγμένον ἱμάτιον· καὶ τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει αὐτὴ ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιούται ἱματιοφόρον πρὸ αὐτῆς ἱστάμενον ἄνδρα (ἐλλεῖπει τὸ ἄνω ἤμισυ τοῦ σώματος), τὸν ἑαυτῆς σύζυγον Δίφιλον, ὡς φαίνεται. Ὅπισθεν δ' αὐτῆς ἱσταται πωγωνοφόρος ἱματιοφόρος ἀνὴρ, πρὸς αὐτὴν ἦτοι ἀριστερὰ ἐστραμμένος, σύννους καὶ περίλυπος, ἔχων τὴν ἀριστερὰν πρὸ τοῦ στήθους καὶ ἐπ' αὐτῆς ἀκουμβῶν τὸν ἀγκῶνα τῆς δεξιᾶς, ἐφ' ἧς, πρὸς τὰ ἄνω φερομένης, ἐπακουμβᾶ μικρὸν τὴν κεφαλὴν. Ὑπὸ τὸ πλαίσιον ὑπάρχει τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα :

Σωμα μὲν ενθαδ' εχει σον Διφιλε γατα θανοντο[ς]
μνημα δε σης ελιπεσ πασι δικαιοσυνης.

Καλὴ τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Πιττάκης 269 (*Ἀρχ. Ἐφημερίς* 1840, ἀρ. 423 μετ' εἰκόνας). Kekulé 224. Sybel 101. — Le Bas : πίν. 63. — Kaibel : *Epigrammata graeca* ἀρ. 57. — Friederichs-Wolters : *Bausteine* ἀρ. 1035.

887. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπῆς τὸ ἄνω μέρος. — Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ. — Ὑψ. 0,68 πλ. 0,43. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῇ εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων (ἐλλεῖπει τὸ ἄνω μέρος), ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ ὁποίου ὅλως πρόστυπον ἀνάγλυφον (ἱκανῶς ἐφθαρμένον) (ὑψ. 0,17) εἰκονίζον ἐν τῷ μέσῳ ἐπὶ θρόνου καθήμενον ἱματιοφόρον ἄνδρα, δεξιὰ ἐστραμμένον, δεξιούμενον πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον ἱστάμενον ἱματιοφόρον νεανίαν. Ὅπισθεν τοῦ νεανίου πρῶρα πλοίου μετὰ κώπης. Ὅπισθεν δὲ τοῦ

καθήμενου ἀνδρὸς γυνή ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ πρὸς αὐτὸν ἦτοι δεξιὰ ἐστραμμένη, ἔχουσα τὴν μὲν δεξιὰν παρὰ τὸ στήθος διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἀπτομένη τοῦ ἱματίου παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὤμον. Ὑπὲρ τὸ ἀνάγλυφον ὑπάρχει ἐν τῷ λίθῳ διάτρητος ὁπὴ γενομένη ἐν νεωτέροις ὡς φαίνεται χρόνοις. Τέχνη ἐλληρικῶν χρόνων.

Heydemann 50. Sybel 118.

888. Μέσον ἀριστερὸν τεμάχιον ἐπιτυμβίου στήλης. — Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ ἐν ἔτει 1836. — Ὑψος 0,45 πλάτος 0,32. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῷ εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ νεανίας ἀποξυόμενος (ἐλλείπουσιν οἱ πόδες ἀπὸ τῶν γονάτων). Ἴσταται οὗτος ὄρθιος, κατ' ἐνώπιον εἰκονισμένος, καὶ διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς ξέει τὸ σῶμα διὰ τῆς στλεγγίδος, ὑπὸ τὴν ἀριστερὰν μασχάλην, τὴν δὲ ἀριστερὰν φέρει πρὸς τὰ ἄνω ἐπακουμβῶν τὴν ἄκραν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κρανίου. Τέχνη ἐλληρικῶν χρόνων, οὐχὶ ἀξία λόγου.

Πιττάκης 345. Kekulé 287. Sybel 171¹. — Le Bas : πίν. 62,2. Ross : *Arch. Aufsätze* I σ. 39,1. — *Antiquities of Athens* III πίν. 35,2. — Friederichs-Wolters : *Bausteine* ἀρ. 1017.

889. Ἐπιτύμβιος στήλη ληγόουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα. Ὑψ. 1,22 πλ. 0,46. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῇ εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ ὁποίου πρόστυπον ἀνάγλυφον (ὑψ. 0,20) ὑπὲρ τὸ ὁποῖον ἐπιγραφή :

Αὐτοκλῆς. Δημοκλῆς.

Ἀριστερὰ Ἴσταται ὄρθιος, δεξιὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἀνὴρ, ὁ **Αὐτοκλῆς**, δεξιούμενος ἱματιοφόρον πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον ἱστάμενον νεανίαν, τὸν **Δημοκλῆ**. Τέχνη ἐλλην. χρόνων.

Sybel 45. — C. I. A. II, 3546.

890. Ἐπιτύμβιος στήλη, (ἐλλιπῆς τὸ κάτω μέρος), λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, μετὰ προστύπου ἀναγλύφου καὶ ἐπιγραφῆς :

Θους

ὑφ' ἦν κεχαραγμένον Α Γ.

— Εὐρέθη ἐν Λαυρίῳ. — Σωζόμενον ὕψος 1,14 πλ. 0,50 ὕψ. τοῦ ἀναγλύφου 0,33. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἐνδεδυμένος ποδῆρες ἱμάτιον, ὁ **Θούς**, κάθηται ἐπὶ σκίμπος, πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένος, καὶ δεξιούται πρὸ αὐτοῦ ὀρθίαν ἰσταμένην γυναῖκα ἐνδεδυμένην ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν. Ὅπισθεν τῆς ἰσταμένης ταύτης γυναικὸς εἰκονίζεται κατ' ἐνώπιον ἰσταμένη μικροτέρα τὸ ὕψος γυνή, **παιδίσκη**, ἐνδεδυμένη ποδῆρη στενὸν ἀχειρίδωτον χιτῶνα μετὰ μακροῦ διπλοῖδιου, ἔχουσα τὴν δεξιὰν παρὰ τὸ στήθος καὶ στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς. Ὅπισθεν δὲ τοῦ καθημένου ἀνδρὸς εἰκονίζεται πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένος μικρὸς τὸ ἀνάστημα νεανίας, ὁ δοῦλος αὐτοῦ, ἐνδεδυμένος ἑτερομάσχαλον μέχρι τῶν γονάτων κατερχόμενον χιτῶνα· καὶ τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει οὗτος καθειμένην τῷ σώματι, διὰ δε τῆς κεκαμμένης κατὰ τὸν ἀγκῶνα ἀριστερᾶς ἐκράτει ἀόρατόν τι ἐν τῷ λίθῳ χρώματι ἴσως τὸ πάλαι δεδηλωμένον πρᾶγμα. Κοινὴ τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 2237. Sybel 3261¹.

891. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ναϊδιόσχημον ἔχον ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἐπιγραφὴν :

Μικα Ἀμφίδημος.

Ὑψος 0,90 πλ. 0,42.

Γυνή (τὸ πρόσωπον ἀποκεχρυσμένον) ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Μικα**, κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, καὶ δεξιούται πρὸ αὐτῆς ὀρθίον ἰστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν **Ἀμφίδημον**, ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος βραχὺν χιτῶνα καὶ

φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς περικεφαλαίαν καὶ ἐν τῷ ἀριστερῷ βραχίονι ἀσπίδα. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

892. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, εἰς δύο τετραυασμένον τεμάχια, ἔχον ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ ἐπιγραφὴν :

Χορηγίς Χορηγιωνος.

— Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθηναῶν. — Γψ. 0,94 πλ. 0,45. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Κοράσιον ἐνδεδυμένον ποδήρη χιτῶνα καὶ φέρον ἱμάτιον συνεπτυγμένον (οὗ τὸ μὲν ἕτερον ἄκρον κατέρχεται ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου τὸ δὲ ἕτερον διὰ τῶν ὀπισθίων καὶ ἐμπροσθίων τοῦ σώματος φερόμενον πίπτει ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ πῆχους), ἡ **Χορηγίς**, εἰκονίζεται κατ' ἐνώπιον, ὄρθιον ἰστάμενον, ἔχον τὴν δεξιὰν καθειμένην καὶ κρατοῦν ἐν τῇ κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένη ἀριστερᾷ χῆρα. Ἐπὶ τῆς κόμης διακρίνεται ἐρυθρὸς χρωματισμὸς. Κοινὴ τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

Εὐρετήριο ἀρχ. Ἐταιρίας 3659. — *Mittheilungen* (P. Mayer) X (1885) σ. 240. — C. I. A. II, 4287.

893. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἑλλιπὲς τὸ κάτω καὶ δεξιὸν μέρος, ἔχον ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ ἐπιγραφὴν :

Φιλοδημος Φιλοδημο Ευωνουμους.

Σωζόμενον ὕψος 1,06 πλ. 0,48. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Γυμνὸς νεανίας, ὁ **Φιλόδημος**, φέρων συνεπτυγμένην χλαμύδα, ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ κάτω κατερχομένην, ἵσταται ὄρθιος μικρὸν πρὸς δεξιὰν τὸ σῶμα ἔχων ἐστραμμένον τὴν κεφαλὴν ὅμως κατ' ἐνώπιον· κρατεῖ δὲ ἐν τῇ καθειμένη δεξιᾷ στλεγγίδα, καὶ ἔχει τὸν ἀγκῶνα τῆς ἀριστερᾶς ἐστηριγμένον ἐπὶ παραστάδος κρατῶν ἐν τῇ πρὸς τὰ ἄνω φερομένη ἄκρᾳ χειρὶ ἀποκεκομμένον τὸ ἄνω μέρος πρᾶγμα τι. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

C. I. A. II, 2073.

894. Ἐπιτύμβιος μετ' ἀναγλύφου στήλη ἔχουσα ἄνω ἀνάγλυπτον ἀέτωμα καὶ ὑπ' αὐτὸ ἐπιγραφὴν :

Νικαγορα.

— Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1888, ὅθεν ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἔθν. Μουσεῖον. — Ὑψ. 0,84 πλ. 0,34. Ὑψος τοῦ ἀναγλύφου 0,39. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ εἰκονίζεται ὀρθία ἰσταμένη νεᾶνις ἐν ποδῆρει χιτῶνι, ἀριστερὰ ἐστραμμένη καὶ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἔχουσα, ἡ **Νικαγόρα**, κρατοῦσα ἐν τῇ πρὸ τοῦ προσώπου δεξιᾷ *πηγνόν*, ᾧ καὶ προσβλέπει, καὶ τὴν ἀριστερὰν ἔχουσα καθειμένην τῷ σώματι. Τέχνη τῆς Γ'. ἑκατονταερίδος.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 847 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1888 σ. 218 ἀρ. 98 καὶ σ. 165 η').

895. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ναϊδιόσχημον, ἔχον ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ ἐπιγραφὴν :

Καλλιστιον Νικομαχῆς θυγατρ.

— Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις. — Ὑψος 0,79 πλ. 0,36. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Κόρη ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα μετὰ διπλοῖδιου, ἡ **Καλλίστιον**, ἵσταται ὀρθία κατ' ἐνώπιον εἰκονισμένη, κρατοῦσα ἐν τῇ ἀριστερᾷ *χῆνα* πρὸς τὸ ράμφος τῆς ὁποίας φέρει τὴν δεξιάν. Δεξιὰ δ' αὐτῆς εἰκονίζεται, ἐπὶ τῆς παραστάδος τοῦ ἀναγλύφου ἐλλεῖψει χώρου ἐγγεγλυμμένη, μικρὰ τὸ σῶμα *νεᾶνες* ἐν ποδῆρει χιτῶνι μετὰ διπλοῖδιου, δεξιὰ, ὃ ἐστὶ πρὸς τὴν κόρην ἐστραμμένη, κρατοῦσα ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ μεγάλην σχετικῶς *πυξίδα*(;)· μεταξὺ δὲ ταύτης καὶ τοῦ κορασίου *κῶων* τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ κοράσιον ἔχων ἀνυψωμένην. Κοινὸν καὶ κακότεχνον ἔργον ἑλληνικῶν χρόνων.

Εὔρετ. ἀρχ. Ἐταιρίας 2983. Sybel 3025. — C. I. A. II, 3827.

896. Ἐπιτύμβιος στήλη.— Εὐρέθη ἐν Ἀττικῇ παρὰ τὸ χω-
ρίον Καλύβια.— Ὑψ. 1,58 πλ. 0,51. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῇ εἰκονίζεται ἐν ἀναγλύφῳ ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγ-
γειον τῶν καλουμένων λουτροφόρων ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ ὀπίου
ἀνάγλυφον παριστῶν τρεῖς ἐν πλουσίῳ ποδῆρει ἱματισμῷ γυ-
ναικείας μορφᾶς, ὧν ἡ πρὸς δεξιὰν ἵσταμένη εἶνε ἐστραμ-
μένη ἀριστερὰ καὶ κοσμεῖ διὰ ταινίας ἐπιτύμβιον λήκυθον· αἱ
δύο ἕτεραι ἵστανται ἐκεῖθεν τῆς ληκύθου πρὸς ταύτην ἐστραμ-
μένοι. Ἄνωθεν δὲ τῆς λουτροφόρου, ἀντὶ τοῦ συνήθους
ἀνθεμίου, εἰκονίζεται θρηνοῦσα πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη
Σειρῆν τίλλουσα τὴν κόμην διὰ τῆς δεξιᾶς καὶ τύ-
πτουσα τὸ στήθος διὰ τῆς ἀριστερᾶς. Καλὴ τέχνη τῆς Δ'.
ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 341 (Ἀρχ. Δελτίον 1887).— *Mit-
theilungen* (Milehhsfer) XII (1887) σ. 283, 181 πίν. IX.

897. Ἐπιτύμβιος μετ' ἀναγλύφου ἐν πλαισίῳ στήλη
ἐπιστεφομένη ἄνω διὰ γεισώματος (ἀποκεκρουσμένου) ἐκ κυ-
ματίου καὶ ἄβακος. — Εὐρέθη ἐν Ἀμοργῷ ἢ ἐν Ἀνάφῃ. —
Ὑψος 0,80 πλ. 0,34. Ὑψος τῆς ἀναγλύφου μορφῆς 0,32.
Μάρμαρον πάριον.

Ἐπὶ θρόνου πολυτελοῦς κάθηται, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ
ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὅπερ μόνον τὸ κατώ-
τερον μέρος τοῦ σώματος καλύπτει, τοῦ πλείστου αὐτοῦ μέ-
ρους ὄντος ἐστρωμένου ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ οὕτω παρέχοντος
τούτῳ μορφὴν μᾶλλον κλίνης· στηρίζει δὲ τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ
ὀπισθίου ἀνακλίντρου τοῦ θρόνου καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐξά-
γει τι ἐκ πυξίδος, ἣν κρατεῖ πρὸ αὐτῆς ἵσταμένη μικρὰ τὸ
σῶμα νεᾶνες ἐν ποδῆρει ἱματίῳ μετὰ διπλοῖδιου. Καλὴ τέχνη
τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετήριον ἀρχ. Ἐταιρίας 400.

898. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ναϊδίοσχημον μετ' ἐπιγραφῆς ἐπὶ τῆς κάτω τοῦ ἀετωματίου πλευρᾶς :

Τελεσίας

— Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐκεῖ Συλλογῇ μέχρι τοῦ 1888, ὅτε ἐκομίσθη εἰς τὸ Ἐθν. Μουσεῖον. — Γψ. 0,84 πλ, 0,40. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Νεανίας γυμνός, φέρων μόνον συνεπτυγμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ πῆχεως κατερχομένην χλαμύδα, ὃ **Τελεσίας**, ἴστανται ὀρθίος δεξιὰ ἐστραμμένος, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδός, παρ' ᾧ ἔχει χιαστῶς ὀπισθεν προσανακεκλιμένον τὸν ἀριστερόν, ἔχων νωχελῶς τὴν δεξιὰν εἰς τὰ ὀπίσω, κάτωθεν τῆς ὀσφύος, ἐστραμμένην, καὶ κρατῶν ἐν τῇ ἀριστερᾷ λαγῶν. Ἐμπροσθεν δ' αὐτοῦ, πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένος καὶ ἀτενίζων, εἰκονίζεται ἐν τῇ αὐτῇ στάσει γυμνός μικρὸς **παῖς**, ὃ δοῦλος αὐτοῦ, τὰς χεῖρας ἔχων ἐπὶ τῆς κάτω κοιλίας. Καλὴ τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος. Διατήρησις καλλίστη.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 839 (Ἀρχ. Δελτίον 1888 σ. 218, 98). — Friederichs-Wolters: *Bausteine* αρ. 1014. — C. I. A. II, 4175.

899. Ἐπιτύμβιος στήλη, ἐλλιπὴς τὸ ἄνω καὶ κάτω μέρος, μετ' ἀναγλύφων ἐν δύο ἐπαλλήλως κειμένοις πλαισίοις. — Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐκεῖ Συλλογῇ μέχρι τοῦ ἔτους 1888. — Σωζόμενον ὕψος 1,06 πλ. 0,45. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν τῷ κάτω πλαισίῳ εἰκονίζεται λουτροφόρος, ἐπὶ τῆς κοιλίας τῆς ὁποίας ἀνάγλυφον παριστῶν δεξιὰ ἐστραμμένον βαδίζοντα **ἄνδρα** φέροντα πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἐνδεδυμένον ἱμάτιον καταλείπον γυμνὸν τὸ δεξιὸν τοῦ στήθους σὺν τῷ βραχίονι, καὶ τὴν μὲν δεξιὰν ἔχοντα καθειμένην, τὴν δὲ ἀριστεράν, ἀφ' ἧς ἐξήρτηται τὸ ἔτερον τῶν ἄκρων τοῦ

ίματιού, κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην. Τῷ ἀνδρὶ τούτῳ ἔπεται μικρόμορφος ἑτερομάσχαλον ἐνδεδυμένος χιτῶνα **παῖς**, ὁ δοῦλος αὐτοῦ, ἔχων τὴν δεξιὰν καθειμένην καὶ φέρων δυσδιάγνωστον τι πρᾶγμα ἐξηρητημένον ἀπὸ ράβδου, ἣν ἔχει ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου κρατῶν τῆ ἀκρα δεξιᾷ τὸ ἕτερον αὐτῆς ἄκρον.

Ἐν τῷ ἀνωτέρῳ πλαισίῳ εἰκονίζονται δύο ἱματιοφόροι πωγωνοφόροι **ἄνδρες** δεξιούμενοι ἀλλήλους, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τούτων, εἰς τὸ βάθος, ἱματιοφόρος μικρὰ **κύρη** ἀριστερὰ ἤτοι πρὸς τὸν ὀρθιον ἰστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα ἐστραμμένη καὶ αὐτῷ τὴν δεξιὰν ἀνατείνουσα. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Ἐύρετ. Γεν. Ἐφορείας 840 (Ἄρχ. Δελτιορ 1888 σ. 218,98). — Friederichs - Wolters : *Bausteine* ἀρ. 1021.

900. Ἐπιτύμβιος μετ' ἀναγλύφου στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα, ὑφ' ὃ ἐπιγραφή :

Τίτω
Σαμία.

Ἦψ. 0,84 πλ. 029. Ἦψος τοῦ ἀναγλύφου 0,20. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ ἐντὸς πλαισίου εἰκονίζεται ἐπὶ θρόνου καθημένη γυνή, ἣ **Τιτώ**, δεξιὰ ἐστραμμένη, ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν, τὴν δεξιὰν ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ὑπεγείρουσα τὸ ἱμάτιον παρὰ τὸν ὦμον. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Ἐύρετ. ἀρχ. Ἐταιρίας 2783. Sybel 3273. — *Bulletin de corr. hellénique* II (1878) σ. 364, 3 (Κ. Μυλωνᾶς). — C. I. A. II, 3301. — Conze : *Attische Grabreliefs* ἀρ. 39 πίν. 18.

901. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐπιστεφομένη ἄνω δι' ἀπλοῦ

ἐκ κυματίου καὶ ἄβακος γεισώματος, ἔχουσα ἀνάγλυφον ἐπὶ πλαστικῶς δεδηλωμένου ἐδάφους καὶ ἐπιγραφὴν :

Σελινω. Νικω.
Μυννακη.

— Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δυτικὸν τῆς πόλεως μέρος. — Ὑψ. 0,76 πλ. 0,29 ὕψος τοῦ ἀναγλύφου 0,24. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Γυνὴ ἐνδεδυμένη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν, ἢ **Σελινῶ**, κάθηται ἐπὶ θρόνου δεξιὰ ἐστραμμένη καὶ διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ κάτοπτρον, ἐν ᾧ ἐγκατοπτρίζεται, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιοῦται πρὸ αὐτῆς ὀρθίαν ἰσταμένην νεάνιδα, τὴν **Νικῶ**, ἣτις εἶνε ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα μετὰ διπλοιδίου καὶ ἱμάτιον ἀπὸ τῶν ὤμων εἰς τὰ ὀπίσθια καταπίπτον καὶ φέρει ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος μικρὸν κοράσιον, τὴν **Μυννακῆν**, ἧ εἶνε ἐνδεδυμένον χιτῶνα καὶ ἱμάτιον περικαλύπτον τὸ κατώτερον τοῦ σώματος μέρος καὶ κρατεῖ ἑκατέρᾳ τῶν χειρῶν παιδικὸν ἄθυρμα. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Εὐρετ. ἀρχ. Ἑταιρίας 3130. Sybel 3275. — *Bulletin de corr. hellénique* 1879 σ. 356 ἀρ. 8 (Κ. Μυλωνᾶς). — *Friederichs-Wolters: Bausteine* ἀρ. 1033. — C. I. A. II, 4113.

902. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ναϊδιόσχημον, ἔχον ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ ἐπιγραφὴν :

Τυννιας Τυνωνος Τρικορυστος.

— Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ καὶ ἔκειτο ἐν τῇ ἐκεῖ Συλλογῇ μέχρι τοῦ ἔτους 1888 ὅτε ἐχομίσθη εἰς τὸ Ἔθν. Μουσεῖον. — Ὑψος 1,16 πλ. 0,56. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Πωγωνοφόρος ἀνὴρ, ὁ **Τυννέας**, κάθηται ἐπὶ θρόνου δεξιὰ ἐστραμμένος, φέρων ἱμάτιον ἀπὸ τῶν ὤμων εἰς τὰ ὀπίσθια καταπίπτον καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰ ἔμπρὸς φερόμενον καὶ τὸ κατώτερον τοῦ σώματος μέρος περικαλύπτον, ἔχων τὰς χεῖρας

ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ κρατῶν μεταξὺ τούτων ἀπὸ τοῦ ἐδά-
φους μέχρι τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἐξικνουμένην ράβδον. Καλὴ
τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, διατήρησις καλλίστη.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 844 (*Ἀρχ. Δελτιόν* 1888 σ. 218,98).
C. I. A. II, 2599.

903. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον.
— Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεὶ ἐν ἔτει 1836. — Ὑψ.
0,87 πλ. 0,37. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ ἀετωμάτιον ἐπιγραφή :

Καλλιμαχος.	Δαιππος.
Βρισις.	Αμφιπολις.

καὶ ὑπὸ ταύτην ὅλως πρόστυπον ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμ-
μένῳ πλαισίῳ. Ἐν τῷ μέσῳ εἰκονίζονται ἐπὶ θρόνων καθή-
μενοι ἀνὴρ καὶ γυνή, δεξιούμενοι ἀλλήλους, ὁ **Καλλιμαχος**
καὶ ἡ **Ἀμφιπόλις**, ὁ μὲν ἀριστερά, ἡ δὲ δεξιὰ· καὶ ἐκεῖνος
μὲν εἶνε πωγωνοφόρος καὶ φέρει ἱμάτιον καλύπτον ὀλόκληρον
τὸ σῶμα, αὕτη δὲ φέρει ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον ἀφίνον
ἀκάλυπτον τὸν δεξιὸν βραχίονα μετὰ μέρους τοῦ στήθους.
Ὅπισθεν τοῦ Καλλιμάχου ἴσταται ὄρθια γυνή ἐν χιτῶνι καὶ
ἱματίῳ, πρὸς αὐτὸν ἦτοι δεξιὰ ἐστραμμένη, ἡ **Βρισις**, ἣτις
ἔχει τὴν δεξιὰν παρὰ τὸ στήθος καὶ ἐπ' αὐτῆς στηρίζει τὸν
ἀγκῶνα τῆς πρὸς τὰ ἄνω φερομένης ἀριστερᾶς. Ὅπισθεν δὲ
τῆς Ἀμφιπόλεως ἴσταται ὄρθιος ἱματιοφόρος πωγωνοφόρος
ἀνὴρ, πρὸς αὐτὴν ἦτοι ἀριστερὰ ἐστραμμένος, ὅστις θὰ ἐστη-
ρίζετο ἐπὶ χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένης ράβδου. Τέχνη ἐλ-
ληνικῶν χρόνων, κοινή.

Πιττάκης 157 (πρῶ. καὶ *Ἀρχ. Ἐφημερίς* 1854, 2167). Ke-
kulé 114. Sybel 94. — C. I. A. II, 3821.

904. Ἐπιτύμβιος στήλη ἔχουσα ἄνω ἀνάγλυπτον ἀε-
τωμάτιον ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐπιγραφή :

Δίων Διομνηστο.

Ἔψ. 0,79 πλ. 0,32. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ εἰκονίζεται ἐν τῷ μέσῳ ὄρθιος ἰστάμενος πωγωνοφόρος ἀνὴρ, ὁ **Δείων**, δεξιὰ ἐστραμμένος, ὅστις φέρει ἱμάτιον, καταλείπον γυμνὸν τὸν δεξιὸν βραχίονα μετὰ μέρους τοῦ θώρακος, καὶ προτείνει τὴν δεξιὰν πρὸ αὐτοῦ ὄρθιῳ ἰσταμένῳ πωγωνοφόρῳ **γέροντι**, τῷ ἑαυτοῦ πατρὶ Διομνήστῳ, ὡς φαίνεται. Οὗτος φέρει ἱμάτιον καλύπτον ὀλόκληρον τὸ σῶμα καὶ ἄπτεται τῆς δεξιᾶς τοῦ Δίωνος ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ. Ὅπισθεν δὲ τοῦ Δίωνος ἴσταται ὄρθιῳ πρὸς αὐτὸν ἦτοι δεξιὰ ἐστραμμένη **γυνή** ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἣτις τὴν δεξιὰν ἔχει παρὰ τὸ στήθος καὶ στηρίζει ἐπ' αὐτῆς τὸν ἀγκῶνα τῆς πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τῷ πηγουνίῳ, φερομένης ἀριστερᾶς. Τέχνη τῶν πρώτων χρόνων τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

C. I. A. II, 3636.

903. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, οὗ τὰ φύλλα ἦσαν τὸ πάλαι χρώματι δεδηλωμένα. Ἔψος 0,75 πλ. 0,41. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ τὸ ἀνθέμιον ἐπιγραφή:

Ἀμεινοκρατῆς. Ἀμεινοτελῆς Ὑβ[αδης].

Φανοστρατῆ Ἀριστωνυμο Ἀχαρνεως.

καὶ ὑπὸ ταύτην πρόστυπον ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. Ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Φανοστράτη**, ἣτις δεξιούται πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἰστάμενον πωγωνοφόρον ἀνδρα, τὸν **Ἀμεινοτέλη**, ἐνδεδυμένον ἱμάτιον ἀφίνον γυμνὸν τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ θώρακος. Ὅπισθεν δ' αὐτῆς ἴσταται ὄρθιος, δεξιὰ ἦτοι πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἀνὴρ, ὁ **Ἀμεινοκράτης**, ὅστις φέρει μανδύαν καλύπτοντα καὶ τοὺς βραχίονας καὶ ἔχει τὰς χεῖρας συνεσφιγμένας πρὸ τοῦ στήθους.

Τέχνη τῶν πρώτων χρόνων τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, κοινή.
Sybel 138.

906. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον, ἀποκεκρουσμένη τὴν ἄνω δεξιὰν γωνίαν. Ὑψ. 0,85 πλ. 0,38. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ὑπὸ τὸ ἀετωμάτιον ἐπιγραφὴν :

Λαμυνο[ιος]
Μιλησι[ος].
Ευβουλιδη[ς]
Λαμυνο[υ].

ὑπὸ ταύτην ὄλως πρόστυπον ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ, καὶ ὑπὸ τοῦτο ἐτέραν ἐπιγραφὴν :

Ἄδα Λαμυνοῦ
γυνῆ.

Ἄριστερά κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένος ἱματιοφόρος πωγωνοφόρος ἀνὴρ, ὁ **Λαμυνοῦς**, ὅστις δεξιούται πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον ἰστάμενον νεανίαν, **Εὐβουλιδῆν** τὸν ἑαυτοῦ υἱόν, φέροντα ἱμάτιον καταλείπον γυμνὸν τὸν δεξιὸν βραχίονα μετὰ μέρος τοῦ θώρακος. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

Sybel 90. — C. I. A. II, 3219.

907. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὸ κάτω μέρος λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον. Ὑψος 0,50 πλάτ. 0,42. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις. —

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφὴ :

Τιμανδριδῆς Ἀρισταρχοῦ
Ἀθμονεὺς

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. Ἄριστερά κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἀνὴρ, ὁ **Τιμανδριδῆς**, φέρων ἱμάτιον καταλείπον γυμνὸν τὸ μέσον τοῦ στήθους, ἔχων κεκαμμένην κατὰ τὸν ἀγκῶνα καὶ πρὸς τὰ ἄνω φερομένην τὴν ἀριστεράν, δι' ἧς θὰ ἐκράτει τι χρώματι δεδηλωμένον, καὶ δεξιούμενος πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον

ιστάμενον νεανίαν, ένδεδυμένον ίμάτιον καταλείπον γυμνόν τὸ δεξιόν μέρος τοῦ θώρακος σὺν τῷ βραχίονι (ήμφοτέρων τῶν μορφῶν ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων μέρος). Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων, ἐργασία ἀμελής.

Bulletin de corr. hellénique 1879 σ. 359 (Μυλωνᾶς).—C. I. A. II, 1725.

908. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον. Ὑψ. 0,98 πλ. 0,32. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή .

Ἀρχίας Χα(ρ)ιλεω Κικυννεος.

Τιμαρε[τη - - -]. Χαριλεως.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. Ἄριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Τιμαρέτη**, ἥτις τῇ μὲν ἀριστερᾷ φέρει πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ ἱμάτιον, παρὰ τὸν ἀριστερόν ὤμον, τῇ δὲ δεξιᾷ δεξιούται πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ιστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν ἑαυτῆς σύζυγον **Ἀρχίαν**. Μεταξὺ τούτων δύο ἱματιοφόροι **παῖδες**, ἀριστερὰ ἦτοι πρὸς τὴν ἐπὶ θρόνου καθημένην μητέρα των ἐστραμμένοι καὶ προσβλέποντες. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

C. I. A. II, 2184.

909. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπῆς τὸ κάτω μέρος, λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον. Ὑψ. 0,62 πλ. 0,37. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή :

Αἰσχυτης

Αἰσχυιο

Αἰζωνεος.

Φιλτη

Φιλωνιδο

Πειραιως

Θυγατηρ.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. Ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν πα-

δῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Φίλιτη**, ἣτις ἔχει τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ δεξιούται πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἰστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα, τὸν ἑαυτῆς σύζυγον **Δισχύτην**, ὅστις φέρει ἱμάτιον καλύπτον τὸ σῶμα, πλὴν μέρους τοῦ δεξιοῦ βραχίονος καὶ μέρους τοῦ στήθους, καὶ στηρίζει τὴν ἀριστερὰν μασχάλην ἐπὶ ἀφανοῦς ἐν τῷ λίθῳ ράβδου ἅτε καλυπτομένης ἔμπροσθεν ὑπὸ τοῦ σώματος καὶ τοῦ ἱματίου. Ὅπισθεν τῆς Φίλιτης ἵσταται ὄρθια χιτωνοφόρος **παιδίσκη** πρὸς αὐτήν, ἣτοι ἀριστερά, μικρὸν ἐστραμμένη, ἣτις κρατεῖ ἀμφότεραις ταῖς χερσὶ πυξίδα. Τέχνη τῶν πρώτων χρόνων τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος, κοινή.

C. I. A. II, 1751.

910. Τεμάχιον ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου.—Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸν βοτανικὸν κήπον.—Υψ. 0,50 πλ. 0,33.

Γυνή (ἐλλείπει τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος) ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, πρὸς δεξιὰν ἐστραμμένη, κρατεῖ ἐν τῇ ἀριστερᾷ πυξίδα, ἐξ ἧς ἐξάγει τι διὰ τῆς δεξιᾶς. Καλὴ ἑλληνικὴ τέχνη διακρινομένη κυρίως διὰ τὴν χαρίεσσαν διάθεσιν τῆς κόμης, διὰ τὴν θελκτικὴν ἐν τῷ προσώπῳ ἔκφρασιν καὶ ἰδίως διὰ τὰς ὡραίας αὐτοῦ μορφάς, αἵτινες τάσσουσιν ἀληθῶς τὸ ἔργον τοῦτο ἐν τοῖς καλλίστοις τῆς ἑλλην. τέχνης.

Friederichs - Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1022.

911. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα μετ' ἀκρωτηρίων. Υψ. 0,81 πλ. 0,29. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Διὰ πλαστικῶς δεδηλωμένης ταινίας διαχωρίζεται ἡ ἐπιφάνεια εἰς δύο ἐπαλλήλους χώρας. Ἐν τῇ ἄνω χώρᾳ ὑπάρχει ἀμέσως ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Εὐταμια

καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένη *κύων* θή-
λεα, ἀριστερᾷ ἐστραμμένη, σύμβολον τῆς πίστεως καὶ οἰκια-

κῆς ἀφοσιώσεως. Ἐν δὲ τῇ κάτω χώρα εἰκονίζεται ἀριστερὰ ἐπὶ θρόνου καθημένη, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Εὐταμία**, ἣτις τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς συνέχει μικρὸν πρὸς τὰ ἔμπρὸς τὸ ἱμάτιον παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὤμον. Πρὸ αὐτῆς ἴσταται **παιδίσκη** ποδῆρη ἐνδεδυμένη χιτῶνα, ἣτις διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς προτείνει αὐτῇ πτηνόν, διὰ δὲ τῆς καθειμένης ἀριστερᾶς κρατεῖ ἀπὸ τῆς λαβῆς σκευὸς τι, εἶδος πυξίδος. Τέχνη τῶν τελευταίων χρόνων τῆς Ε'. πιθανῶς ἑκατονταετηρίδος.

Heydemann 513. Sybel 80. — Le Bas-Reinach : *Voy. arch. Monum. fig.* πίν. 73,1. — Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1029. — Furtwängler: *Sammlung Sabouroff* σ. 40 σημ. 10. — Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 66 πίν. 28. — C. I. A. II, 3722.

912. Ἐπιτύμβιος στήλη ἔχουσα ἐπὶ τοῦ γείσου ἐπιγραφὴν:

Φανυλλα Ωθεν.

Ὑψ. 0,82 πλ. 0,27. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἰκονίζονται ἐν αὐτῇ, ἐν ἀναγλύφῳ, ἐν τῷ μέσῳ μὲν ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, ἑκατέρωθεν δὲ ἀνὰ ἐν ἀλάβαστρον. Ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ ἀγγείου θὰ ὑπῆρχε γραπτὴ παράστασις.

Sybel 116. — C. I. A. II, 2685.

913. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις. — Ὑψος 0,74 πλάτ. 0,29. Μάρμαρον Ὑμήτιον.

Ὑπὸ τὸ ἀετωμάτιον ἐπιγραφὴ;

Βουλαρχη

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαίσιῳ. Κοράσιον ἐνδεδυμένον ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον περικαλύπτον τὸ κατώτερον τοῦ σώματος μέρος, ἡ **Βουλάρχη**, ἴσταται ὄρθιον, κατ' ἐνώπιον, καὶ τὴν μὲν κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμ-

μένην ἀριστεράν, ἀφ' ἧς ἐξαρτᾶται τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων τοῦ ἱματίου, ἔχει παρὰ τὸ πλευρόν, τὴν δὲ δεξιάν ἔχει καθειμένην καὶ κρατεῖ δι' αὐτῆς πτηνόν, ὅπερ κύων ἀναπηδᾷ, ἵνα ἀρπάξῃ. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων, κοινή.

Sybel 477. — C. I. A. II, 3559.

914. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, οὗτινος τὰ φύλλα ἦσαν τὸ πάλαι χρώματι δεδηλωμένα. Ὑψος 0,78 πλ. 0,33. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή :

Κερκων : Παμφίλος

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. Παῖς γυμνός, φέρων μόνον, συνεπτυγμένην, ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ κάτω καταπίπτουσαν χλαμύδα, ὁ **Κέρκων**, ἵσταται ὄρθιος δεξιὰ ἐστραμμένος καὶ προτείνει τῇ δεξιᾷ πτηνὸν ὀκλάζοντι βρέφει, τῷ **Παμφέλῳ**, ὅστις φέρει ἱμάτιον περὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος καὶ ἀνατείνει τὴν δεξιάν, ἵνα ἀρπάξῃ τὸ πτηνόν. Ὅπισθεν τοῦ Κέρκωνος, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰκονίζεται ἀμάξιον, παιδικὸν ἄθურμα. Τέχνη καλὴ τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 81. — C. I. A. II, 3847.

915. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον, οὗτινος αἱ ἄνω πλευραὶ θὰ ἦσαν γρώματι δεδηλωμένα. Ὑψ. 0,80 πλ. 0,30. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἐν τῷ γείσω ἐπιγραφήν :

Στρατοκλεῆς Κεφαλιωνος

καὶ ὑπὸ ταύτην ἐπιτύμβιον δῖωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, ἐν ἀναγλύφῳ εἰκονισμένον. Ἐφερε δε τοῦτο γραπτὴν τὸ πάλαι παράστασιν, ὑπὲρ τὴν ὁποίαν ὑπάρχει ἐπιγραφή :

[Μυρ]ῖνη. Στρατοκλεῆς.

Sybel 2537. — C. I. A. II, 4130.

916. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης ληγούσης εἰς ἀνθέμιον. Ὑψος 0,66 πλάτ. 0,43. Μάρμαρον πεντελήσιον.
Ὑπὸ τὸ γεῖσον ἐπιγραφὴ :

Θεοφιλη Διοκλεους Ραμουσιου

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακες.

Sybel 561.— C. I. A. II, 2529.

917. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης ληγούσης εἰς ἀνθέμιον. Ὑψ. 0,64 πλ. 0,39. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ. —

Ὑπὸ τὸ γεῖσον ἐπιγραφὴ :

Πρωτονικος Λυκισκο εκ Κεραμεων

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακες.

Πιττάκης 17. Kekulé 21. Sybel 1535. Ross : *Demen* ἀρ. 96.

918. Ἐπιτύμβιος στήλη φέρουσα ἐν ἐκτύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήχυθον. — Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ. — Ὑψ. 0,76 πλ. 0,27. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Πιττάκης 62.

919. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον. Ὑψ. 0,73 πλ. 0,39. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γεῖσον ἐπιγραφὴ :

Ευανγελος Θεοφιλου Ερμειος

Δεξικραταια: Θρασυμηδου Αχαρνεως

καὶ ὑπὸ ταύτην ὄλως πρόστυπον ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ : Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἀνὴρ, ὁ **Εὐάνγελος**, ὅστις φέρει ἱμάτιον καταλείπον τὸ μέσον τοῦ στήθους γυμνόν, στηρίζει τὴν πρὸς τὰ ἄνω φερομένην δεξιὰν ἐπὶ ράβδου, ἧς τὸ μόνον ὄρατόν ἐν τῷ λίθῳ ἄνω ἄκρον, τὸ ὑπὲρ τὴν χεῖρα ἐξικνούμενον, εἶνε πλαστικῶς δεδηλωμένον (πρβ. ἀρ. 907), καὶ δεξιοῦται πρὸ

αὐτοῦ ὀρθίαν ἰσταμένην γυναῖκα, τὴν ἑαυτοῦ σύζυγον **Δεξι-
κράτεια**, ἣτις εἶνε ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον,
καλύπτου καὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔχει τὴν ἀριστεράν, ἀφ' ἧς
ἐξαρτᾶται τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων τοῦ ἱματίου, παρὰ τὸ ἀριστε-
ρὸν πλάγιον τοῦ θώρακος. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος,
κοινή.

C. I. A. II, 2022.

920. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, οὗ
τὰ φύλλα ἦσαν χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένα. Ὑψος 0,72
πλ. 0,27. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἐπιγραφὴν : Πιατος. Διφίλος.

καὶ ὑπὸ ταύτην ὄλως πρόστυπον ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμ-
μένῳ πλαισίῳ. Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμ-
μένος, πωγωνοφόρος ἱματιοφόρος ἀνὴρ, ὁ **Πιατος**, ὅστις δε-
ξιούται πρὸ αὐτοῦ ὀρθιον ἰστάμενον ἀγένειον ἄνδρα, τὸν **Δέ-
φιλον**, ἐνδεδυμένον ἱμάτιον καταλεῖπον γυμνὸν τὸν δεξιὸν
βραχίονα μετὰ τοῦ πλείστου μέρους τοῦ στήθους. Τέχνη
ἐλληνικῶν χρόνων, κοινή.

Sybel 128.— C. I. A. II, 4066.

921. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς τριγωνικὴν
προεξοχὴν τοῦ λίθου, ἐφ' ἧς θὰ ἦτο γεγραμμένον τὸ πάλαι
ἀνθέμιον ἢ ἀετωμάτιον. Ὑψος 1,08 πλάτ. 0,26. Μάρμαρον
πεντελήσιον.

Φέρει ἐν ἀναγλύφῳ εἰκονισμένον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγ-
γεῖον, λήκυθον, ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ ὁποίου θὰ ἦτο τὸ πάλαι
γεγραμμένη παράστασις.

922. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ναϊδιόσχημον. Ὑψ. 0,75
πλ. 0,44. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ σκίμπος, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ
ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἣτις ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ

ἄπτεται τῆς δεξιᾶς ἐτέρας πρὸ αὐτῆς ἰσταμένης γυναικὸς ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἐχούσης τὴν δεξιὰν καθειμένην. Τέχνη τῆς Δ'. ἢ Γ'. ἑκατονταετηρίδος.

Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 151 πίν. 45.

923. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐπιστεφομένη ὑπὸ γείσου. Ὕψ. 0,56 πλ. 0,32. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἰπὸ τὸ γείσον ἐπιγραφή:

Αἰησιδαμος. Καλλιμητις.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἢ **Καλλιμητις**, ἣτις δεξιούται πωγωνοφόρον ἀγένειον ἄνδρα τὸν **Αἰησιδαμον**, ἐνδεδυσμένον ἱμάτιον καταλείπον γυμνὸν τὸν δεξιὸν βραχίονα μετὰ τοῦ πλείστου μέρους τοῦ θώρακος. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων, κοινή.

Sybel 139. — C: I. A. II, 3446.

924. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐν ᾗ ἐπιγραφή:

ιος — — ἰδο Λαμπτρεὺς

καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγχείον, λήκυθος, ἐφ' οὗ διακρίνονται ἵχνη χρωματισμοῦ. Ὕψ. 0,52 πλ. 0,25. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Sybel 136.

925. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης ληγούσης εἰς ἀνθέμιον. Ὕψ. 0,72. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἰπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Ἀφροδισια Μαγνησια

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακες.

Sybel 3251. — C. I, A. II, 3154.

926. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλειπῆς τὰ ἄνω. Ὕψος 0,44 πλ. 0,25. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν πλαισίῳ ὄλως πρόστυπον ἀνάγλυφον. Ἄριστερά κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ δεξιουμένη πρὸ αὐτῆς ὄρθιον ἰστάμενον ἱματιοφόρον ἄνδρα (ἐλλείπει ἢ κεφαλή), κρατοῦντα ἐν τῇ δεξιᾷ στλεγγίδα, ὡς φαίνεται, καὶ ληκύθιον. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

927. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' αἰτωματίου, ἔχουσα ἐν ἀναγλύφῳ εἰκονισμένον ὄβρι, ἀνελίσσόμενον, ἀριστερὰ ἐστραμμένον. Ὑψ. 0,35 πλ. 0,16. Μάρμαρον πεντελήσιον.

928. Ἀνθέμιον ἐπιτυμβίου στήλης μετὰ μέρους τοῦ κορμοῦ, ἐφ' οὗ σώζεται ἐπιγραφή :

Ονησιχα
Μεν[ω]νος
Σιω[πεω]ς [γυνή].

C. I. A. II, 3349.

929. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς τρίγωνον αἰτωματοειδῆ χώρον, ἐλλειπῆς τὴν κάτω ἀριστερὰν γωνίαν. Ὑψ. 0,36 πλ. 0,26. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ τὸ γεῖσον ἐπιγραφή :

Ἀριστηδης

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ εἰκονίζον ὄρθιον ἰστάμενον ἀριστερὰ ἐστραμμένον νεανίαν, τὸν Ἀριστηῆδην ἐνδεδυμένον μακρὸν ἱμάτιον φερόμενον πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὤμον καὶ καλύπτον οὕτω καὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα· προτείνει δὲ οὗτος διὰ τῆς δεξιᾶς πτηνὸν ἀναπηδῶντι ἵνα ἀρπάξῃ αὐτὸ κυρί, οὗ σώζεται ἐν τῷ λίθῳ μόνον ἢ κεφαλή.

C. I. A. II, 3489.

930. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς αἰτωμάτιον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐπιγραφή :

Ἀγαθόνικος.

Ὑψ. 0,92 πλ. 0,35. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἐν ἀναγλύφῳ εἰκονισμένον ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον, ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχε τὸ πάλαι γραπτὴ παράστασις. Εἶνε δὲ τὸ ἀγγεῖον μόνωτον, ἔχει ὅμως ἀκριβῶς τὸ σχῆμα διώτου ἀγγείου τῶν καλουμένων λουτροφόρων, ὥστε φαίνεται ὅτι ἡ ἀπεξέσθη ὑπὸ τοῦ τεχνίτου ἢ μία λαβὴ τοῦ ἀγγείου ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς μεταποιήσεως αὐτοῦ ἀπὸ λουτροφόρου εἰς λήκυθον ἢ ὅτι ἡ ἑτέρα λαβὴ τοῦ ἀγγείου ἦτο χρώματι δεδηλωμένη, ὅπερ οὐχὶ τοσοῦτον πιθανόν. Τῆς πρώτης ὑποθέσεως ἡμῶν δεκτῆς γενομένης, τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀρκετὰ περίεργον καὶ δεικνύει ὅτι ὑπῆρχεν ἀληθῶς διαφορὰ τις ἐν τῇ ἐπὶ τῶν τάφων ἀνιδρύσει διώτων καὶ μονώτων ἀγγείων (ἰδ. σ. 386 σημ. 1).
Sybel 122.— C. I. A. II, 3430.

931. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπῆς τὰ ἄνω. Ὑψος 0,57 πλ. 0,36 καὶ 0,33. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Φέρει δύο ἀνάγλυφα εἰς δύο ἐπαλλήλους χώρας διηρημένα. Ἐν μὲν τῇ κάτω χώρᾳ εἰκονίζεται ἐπιτύμβιον διώτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, ἐν δὲ τῇ ἄνω ἀνῆρ (ἐλλείπει ἢ κεφαλὴ) τὴν αὐτὴν μορφήν ἔχων, ἣν ὁ ὑπ' ἀρ. 147 ἐκ Μήλου Ποσειδῶν. Ἰσταται δὲ οὗτος ὄρθιος, ἀριστερὰ μικρὸν ἐστραμμένος, καὶ φέρει ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἱμάτιον περικαλύπτον τὸ κάτω ἥμισυ τοῦ σώματος· τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, συνέχων τὸ ἱμάτιον, διὰ δὲ τῆς πρὸς τὰ ἄνω τεταμένης δεξιᾶς ἐκράτει σκῆπτρον ἢ τρίαιναν, ἧς μέρος μόνον, τὸ κατὰ τὴν ἄκραν χεῖρα, εἶνε πλαστικῶς ἐξεργασμένον, τὸ λοιπὸν ἦτο χρώματι δεδηλωμένον. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

Heydemann 474. Sybel 147.

932. Ἄνω τεμάχιον τοῦ λαιμοῦ διώτου ἀγγείου τῶν καλουμένων λουτροφόρων, κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ ὁποῖου σώζεται τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος ἐν προστύπῳ

ἀναγλύφω εἰκονισμένου νεανίου, δεξιὰ ἐστραμμένου (πρβ. ἀρ. 938).

933. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης ληγούσης εἰς ἀνθέμιον. Ὑψ. 0,59 πλ. 0,39. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γεῖσον ἐπιγραφή:

Σωστρατῆ Σωστρατοῦ Λαμπρεως.

Σωστρατη. Νικοπολις.

Σωστρατος.

καὶ ὑπὸ ταύτην πλαίσιον μετ' ἀναγλύφου τριῶν μορφῶν, ὧν σώζονται αἱ κεφαλαί, δεξιὰ μὲν ἡ τοῦ **Σωστράτου**, ὅστις θὰ εἰκονίζετο καθήμενος, ἀριστερὰ δὲ αἱ τῆς **Σωστράτης** καὶ **Νικοπόλεως**.

C. I. A. II, 2287.

934. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον μετὰ παραστάδων ἑκατέρωθεν ὑποβασταζουσῶν ἐπιστύλιον, ἐν ᾧ ἐπιγραφή:

Δεινίας Ωαθεν.

— Εὐρέθη κατὰ τὸν Πιττάκη εἰς τὴν «Πάραλον γῆν τῆς Ἀττικῆς» κατὰ τὸν ROSS ἐν Βελανιδέζα. — Ὑψ. 0,71 πλ. 0,33. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Γυμνὸς παῖς, ὁ **Δεινίας**, φέρων μόνον συνεπτυγμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ πῆχεως ἐξηρητημένην χλαμύδα, ἴσταται ὄρθιος, κατ' ἐνώπιον εἰκονισμένος· καὶ ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ κρατεῖ *πτηγρόν*, τὴν δὲ δεξιὰν ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μικροτέρου τὸ σῶμα γυμνοῦ *παιδὸς* πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένου καὶ ἀναβλέποντος, ἔχοντος τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ κρατοῦντος ἐν τῇ καθευμένη ἀριστερᾷ ληκύθιον καὶ στλεγγίδα. Μεταξὺ τούτων *κύων* πρὸς τὸν Δεινίαν ἐστραμμένος καὶ ἀναπηδῶν.

Ἄνω προεξεῖχεν ὁ λίθος εἰς τριγωνικὸν χῶρον, ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ἀνάγλυφος παράστασις, ἐν τῷ μέσῳ μὲν *Σειρήν*,

ἐκατέρωθεν δὲ τετράγωνόν τι πρᾶγμα (πρβ. ἀρ. 983), ὡς ἐκ σωζομένων λειψάνων δῆλον γίνεται.

Πιττάκης 379. Kekulé 313. Sybel 93. — Ἀρχ. Ἐφημερίς 1839 ἀρ. 227 μετ' εἰκόνας. — Ross: *Demien von Attika* σ. 86 ἀρ. 136. C. I. A. II, 2678.

935. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης ληγούσης εἰς ἀνθέμιον μετ' ἀροκεράμου ἐκατέρωθεν. — Εὐρέθη ἐν τῷ παρα τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ. — Ὑψ. 0,82 πλ. 0,50. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἦπὸ τὸ γεῖσον ἐπιγραφή :

Φανίας Φανιάδου Ε[ρχιεύς ;]

καὶ ὑπὸ ταύτην ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένον ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, οὗ σώζεται τὸ ἄνω μέρος τοῦ λαιμοῦ.

Sybel 3355.

936. Ἀνθέμιον ἐπιτυμβίου στήλης. Ὑψος 0,61 πλάτ. 0,44. Μάρμαρον πεντελήσιον.

937. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα γραπτόν τὸ πάλαι. Ὑψ. 0,75 πλ. 0,28. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἐπιγραφὴν : Σωσιγενής

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν πλασίῳ εἰκονίζον ὄρθιον ἰστάμενον, ἀριστερὰ ἐστραμμένον, παῖδα, τὸν **Σωσιγένη**, ὅστις εἶνε ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλείπον γυμνὸν τὸ στήθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα, κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ πτηνόν, ὃ προτείνει κυνὶ ἀναπηδῶντι ἵνα ἀρπάσῃ αὐτό, καὶ σύρει τῇ ἀριστερᾷ ἀμάξιον, παιδικὸν ἄθλημα. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 87. — C. I. A. II, 4151.

938. Ἄνω μέρος τοῦ λαιμοῦ διώτου ἐπιτυμβίου ἀγγείου τῶν καλουμένων λουτροφόρων. Ὑψ. 0,27 πλ. 0,38. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἰπὸ τὴν ἔλικα ἑκατέρας τῶν λαβῶν εἰκονίζεται ἐν ὄλως προστύπῳ ἀναγλύφῳ νεανίας γυμνός (πρβ. ἀρ 932) πρὸς τὸν λαιμὸν ἐστραμμένος, ἔχων ἑκάτερος τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν πρὸς τὰ ἄνω, ὑπὸ τὴν ὑπὲρ αὐτὸν ἔλικα, καὶ τὴν ἑτέραν παρὰ τὸ ἰσχίον, ἀπὸ τοῦ πῆχεως τῆς ὁποίας ἐξήρτηται συνεπτυγμένη χλαμύς.

Sybel 248.

939. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης ληγοῦσης εἰς ἀέτωμα, μετ' ἐπιγραφῆς ὑπὸ τὸ γείσωμα :

Ναυσικρατῆς Σωκρατοῦς Ἀγνουσίου.

— Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ. — Ὑψ. 0,75 πλ. 0,30. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Πιττάκης 443. Kekulé 326. Sybel 2555. — C. I. A. II, 1706.

940. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις, ἐν τοῖς θεμελίοις τοῦ νέου Βουλευτηρίου, ἐν ἔτει 1858. — Μάρμαρον πεντελήσιον. Ὑψ. 0,73 πλ. 0,34.

Φέρει ἐπιγραφὴν :

Τιμαγορα Δημοκριτοῦ
Δελφίς

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἢ **Τιμαγόρα**, ἣτις δεξιοῦται ὀρθίαν πρὸ αὐτῆς ἰσταμένην **γυναῖκα** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλὴν. Μεταξὺ τούτων πωγωνοφόρος πρὸς τὴν Τιμαγόραν μικρὸν ἐστραμμένος **ἀνὴρ** ἐν ἱματίῳ, ὅστις περίλυπος ἔχει τὴν δεξιὰν παρὰ τὴν κεφαλὴν. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Heydemann 514. Sybel 559. — Ἀρχ. Ἐφημερίς 1858 ἀρ. 3283. — C. I. A. II, 2870.

941. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἡμικυκλοειδῆ

χωρον, ἐφ' οὗ ἀναγεγλυμμένα ἀνθέμια. Ὑψ. 0,94 πλ. 0,35.
Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφὴν:

Ἀριστογείτων Νικίου Ἀλωπεκηθεν

καὶ ὑπὸ ταύτην ἐν προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμένον ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, κεκοσμημένον τὴν κοιλίαν σπειροειδεῖ ζώνῃ καὶ ραβδώσεσι καὶ τὰς λαβὰς ταινία ἀπὸ τῶν ἐλίκων ἐξηρτημένη. Καλὴ τέχνη.

Sybel 124.— C. I. A. II, 1810.

942. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπῆς τὰ κάτω, λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον. Φέρει ἐπιγραφὴν:

Ἀριστομαχη

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακας. Ὑψ. 1,16 πλ. 0,47. Μάρμαρον πεντελήσιον.

C. I. A. II, 3498 (;).

943. Μέγα ἀνθέμιον ἐξ ἐπιτυμβίου μνημείου προερχόμενον.— Εὐρέθη παρὰ τὰς Ἀθήνας, ἐν τῇ θέσει «Γουδι» ἐν ἔτει 1888 — Ὑψ. 1,40 πλ. 0,80. Μάρμαρον πεντελήσιον.

944. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπῆς τὰ κάτω, λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον.

Φέρει ἐπιγραφὴν:

Ἡγησανδρος
Ἡ(γη)σανδρου

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακας.

945. Μικρὸν μαρμάρινον ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, λήκυθος, κολοβὸν τὴν βάσιν καὶ τὸν λαιμὸν (γύψω συμπεπληρωμένον ὕψ. 0,80) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,14) καὶ ἐπιγραφῆς:

Θαρριπη.
Φιλοφρων.

Ἄριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν

ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἢ **Θαρρέπη**, ἣτις τείνει τὴν δεξιὰν μικρῶ πορὰ τὰ γόνατα αὐτῆς ἰσταμένῳ ἱματιοφόρῳ παιδίῳ, τῷ ἑαυτῆς υἱῷ **Φιλόφρονι**. Ἐμπροσθεν δ' αὐτῆς ἰσταται ὀρθία κατ' ἐνώπιον νεᾶνες ἐν ποδήρει ἐξωσμένῳ χειριδωτῷ, ὡς φοίνεται, χιτῶνι, ἣτις ἔχει τὴν μὲν δεξιὰν καθειμένην τὴν δὲ ἄριστεράν παρὰ τὸ πρόσωπον. Τέχνη κοινή, ἐργασία ἡμιτελής.

Sybel 241.— Conze : *Attische Grabreliefs* ἀρ. 286.— C. I. A. II, 4257.

946. Μαρμάρινον μικρὸν ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βῆσιν (γύψω συμπληρωμένον· ὕψ. 0,82) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0.15) καὶ ἐπιγραφῆς :

Νικουστρατος.

Ἄριστερὰ ἰσταται ὀρθίος ἱματιοφόρος δεξιὰ ἐστραμμένος ἄνθρωπος δεξιούμενος ἕτερον πρὸ αὐτοῦ ὀρθιον ἰστάμενον ἱματιοφόρον ἄνδρα, τὸν **Νικόστρατον**. Ὅπισθεν δὲ τούτου ἰσταται ὀρθίος πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένος γυμνὸς παῖς ἔχων τὴν μὲν ἄριστεράν καθειμένην, τὴν δὲ δεξιὰν πρὸ τοῦ στήθους. Τέχνη κοινή.

947. Μαρμάρινον μικρὸν ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, λήκυθος, οὗ σῶζεται σχεδὸν μέρος τῆς κοιλίας· τὸ λοιπὸν εἶνε γύψω συμπληρωμένον. Ὑψ. 0,82.

Φέρει ἐπιγραφὴν :

Τιμαναξ Ἀρχινο
Πειραιεύς

καὶ ἀνάγλυφον (ὕψ. 0,18) εἰκονίζον ἄριστερὰ ἰστάμενον, δεξιὰ ἐστραμμένον, νεανίαν **ὀπλίτην** φέροντα κράνος καὶ ἀσπίδα καὶ ἐνδεδυμένον χιτῶνιον μέχρι τοῦ γόνατος, καταλείπον γυμνὸν τὸ δεξιὸν τοῦ θώρακος· πλήττει δὲ οὗτος διὰ δόρατος, γραπτοῦ τὸ πάλαι, ὃ ἐκράτει διὰ τῆς δεξιᾶς, ἕτερον νεανίαν **ὀπλίτην**, ὅστις χαμαὶ πεπτωκώς, ὅμοιον χιτῶνιον ἐνδεδυμέ-

νος καὶ ἔχων συγκεκαμμένον τὸ ἀριστερὸν σκέλος ἀμύνεται διὰ ξίφους, ὁ κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ· ἐν τῇ ἀριστερᾷ κρατεῖ τὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀσπίδα.

Sybel 243.— C. I. A. II, 2456.

948. Μαρμάρινον μικρὸν ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, λήχυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν (γύψω συμπεπληρωμένον· ὕψ. 0,79).— Εὐρέθη κατὰ τὸν Κατάλογον τοῦ Πιττάκη ἐν Πειραιεῖ, κατὰ δὲ τὰ ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐν Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι εἰρημένα πρὸς βορρᾶν τῶν Ἀθηνῶν.

Φέρει ἀνάγλυφον (ὕψ. 0,16) μετ' ἐπιγραφῆς :

Κομαλλίς. Νεοφιλή.

Δεξιὰ κάθεται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Νεοφιλή**, ἣτις δεξιοῦται ἐτέραν πρὸ αὐτῆς ὀρθίαν ἵσταμένην γυναικὰ ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, τὴν **Κομαλλίδα**. Τέχνη κοινή.

Πιττάκης 151. Kekulé 107. Sybel 244.— Ἀρχ. Ἐφημερίς 1842 σ. 520 ἀρ. 889 (Πιττάκης).— Conze: *Attische Grabreliefs* ἀρ. 121 πίν. 42.— C. I. A. II, 3870.

949. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήχυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βάσιν (γύψω συμπεπληρωμένον· ὕψ. 1,53) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,27) ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ ἐπιγραφῆς :

Φανοστρατή
Λεωσθενούς
Λευκονοίως.

Λυσις.

Φίλεια Λυσίδος
Λευκονοίως.

Ἀριστερὰ κάθεται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Φανοστράτη**, ἣτις δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὀρθίαν ἵσταμένην ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ νεάνιδα, τὴν **Φίλειαν**. Μεταξὺ τούτων ἵσταται ὀρθίος, κατ' ἐνώπιον, πωγωνοφόρος ἀνὴρ, ὁ **Λυσις**, ὅστις φέρει ἱμάτιον καταλείπον τὸ ἄνω τοῦ στήθους γυμνὸν καὶ ἔχει τὰς

χειρας πρό τοῦ στήθους στηρίζων τὴν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον ἀριστερὰν ἐπὶ ράβδου, ὡς φαίνεται, μὴ ὀρατῆς ἐν τῷ λίθῳ, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἔχων τὴν ἄκραν δεξιάν. Τὰ πρόσωπα καὶ τῶν τριῶν μορφῶν ἱκανῶς ἀποκεκρουσμένα. Τέχνη κοινή.

C. I. A. II, 2304.

950. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βόσιν (γύψω συμπεπληρωμένον· ὕψ. 1,49) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,30) ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ ἐπιγραφῆς:

Καλλιστομαχη	Αρισ[τιων]	Τιμαγορα
Αστινο [Αλιμ]ουσιο.	[Πει]θιο.	Τιμοδημο
		Αλωπεκη'εν.

Ἄριστερὰ κάθεται ἐπὶ σκίμπος, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλὴν, ἢ **Καλλιστομάχη**, ἥτις δεξιούται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὄρθιαν ἰσταμένην ἐτέραν γυναῖκα ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλὴν, τὴν **Τιμαγόραν**. Μεταξὺ δὲ τούτων ἴσταται ὄρθιος, πρὸς τὴν Τιμαγόραν ἐστραμμένος, πωγωφόρος ἀνὴρ ἱματιοφόρος, ὁ **Ἄριστέων**, ὅστις τὴν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον ἀριστερὰν στηρίζει, ὡς φαίνεται, ἐπὶ μὴ ὀρατῆς ράβδου καὶ ἐπ' αὐτῆς ἔχει τὴν δεξιάν.

951. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βόσιν (γύψω συμπεπληρωμένον· ὕψ. 1,38) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,27) ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ ἐπιγραφῆς:

Τιμαγορα	Αριστιω[ν] Πειθιο.	Καλλιστομαχη
Τιμοδημο		Αστινου Αλιμουσιο
Αλωπεκη. (sic).		

Ἡ ἐπιγραφὴ, ὡς βλέπει τις, εἶνε ἢ αὐτὴ τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ· ὁμοία δὲ εἶνε καὶ ἡ ἀνάγλυφος παράστασις σὺν τῇ διαφορᾷ ὅτι αἱ μορφαὶ εἰκονίζονται ἀντιθέτως (ἐν τῷ

ὕπ' ἀρ 950 ἡ Καλλιστομάχη εἰκονίζεται ἀριστερά, ἐν ᾧ ἐν τῷ ὕπ' ἀρ. 951 εἰκονίζεται δεξιὰ). πρὸς τούτοις ἐν τῷ ὕπ' ἀρ. 950 ὁ Ἀριστίων εἶνε ἐστραμμένος πρὸς τὴν Φίλειαν, ἐν ᾧ ἐν τῷ ὕπ' 951 εἶνε ἐστραμμένος πρὸς τὴν Καλλιστομάχην. Ἐκ τῆς διαφορᾶς ταύτης ὀρμώμενοι δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμέν πως τὸ περίεργον τοῦτο φαινόμενον, τὴν διὰ τοὺς αὐτοὺς δηλ. τεθνεῶτας ἀνδρῶσιν δύο ὁμοίων ἐπιτυμβίων μνημείων.

Τὰ δύο δηλ. ταῦτα ἀγγεῖα ἴδρυντο κατὰ τὰ δύο ἄκρα τοῦ αὐτοῦ οἰκογενειακοῦ τάφου. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Ἀριστίων τὸ μὲν ἀποβλέπει πρὸς τὴν Φίλειαν τὸ δὲ πρὸς τὴν Καλλιστομάχην, δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι τὸ μὲν τῶν ἀγγείων τούτων ἰδρύθη ὅτε ἡ μία τῶν γυναικῶν εἶχεν ἀποθάνει. Ὑστερώτερον, θανούσης καὶ τῆς ἐτέρας γυναικός καὶ ἐπεκταθέντος οὕτω τοῦ οἰκογενειακοῦ τάφου, ἐδέησε νὰ ἀνιδρυθῇ καὶ ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἄκρου τοῦ τάφου ἀγγεῖον. Οὕτως ἀνιδρύθη τὸ ἕτερον τῶν περιῶν ὁ λόγος ἀγγείων, ἐν ᾧ τὰ αὐτὰ μέλη τῆς οἰκογενείας εἰκονίσθησαν καὶ αἱ αὐταὶ ἐπιγραφαὶ ἐπανελήφθησαν.

952. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαϊμόν καὶ τὴν βᾶσιν (γύψω συμπεπληρωμένον ὕψ. 1,48) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,30) ἐν τῇ κοιλίᾳ.

Ἀριστερὰ ἴσταται ὄρθιος, δεξιὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἐν ἱματίῳ, ὅστις δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐπὶ σκίμποδος καθημένην γυναῖκα ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλὴν. Ὅπισθεν ταύτης ἴσταται ὄρθια πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένη νεᾶνις ἐν ποδῆρει χιτῶνι ἔχουσα τὴν δεξιὰν παρὰ τὸ στήθος καὶ ἐπ' αὐτῆς στηρίζουσα τὸν ἀγκῶνα τῆς πρὸς τὴν κεφαλὴν φερομένης ἀριστερᾶς.

953. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, κολοβὸν τὸν λαϊμόν καὶ τὴν βᾶσιν

(γύψω συμπεπληρωμένον, ὕψος 1,47) μετ' ἀναγλύφου (ὕψος 0,30) ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ ἐπιγραφῆς :

Πεισία.

Εὐθιππος Χολλειδης.

Ἄριστερὰ κάθεται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ Πεισία, δεξιουμένη ἔμπροσθεν αὐτῆς ἰστάμενον ἀγένειον νεανίαν, τὸν Εὐθιππον, ὅστις φέρει βραχὺν χιτῶνα, ἐζωσμένον, καταλείποντα γυμνὸν τὸ δεξιὸν τοῦ θώρακος, καὶ χλαμύδα συνεπτυγμένην, ἧς τὰ ἄκρα κρέμανται ἀπὸ τῶν πήχεων τῶν χειρῶν. Τοῦτῳ ἔπεται βραχὺν χιτῶνα ἐνδεδυμένος νεανίας, ὁ δοῦλος αὐτοῦ, ὅστις φέρει τὸν ὄπλισμὸν τοῦ κυρίου του, κράνος ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ μεγάλην ἀσπίδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ. Ἐμπροσθεν δὲ τῆς Πεισίας ἵσταται ὄρθιον κοράσιον ἐν ποδῆρει χειριδωτῶ χιτῶνι, τέκνον αὐτῆς, ὅπερ τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρός του τὴν δὲ ἀριστερὰν στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἰσχίου· τὴν κεφαλὴν δ' ἔχει τοῦτο οὐχὶ πρὸς τὴν μητέρα του ἀλλ' ἀντιθέτως, δεξιὰ, ἐστραμμένην. Τέχνη καλὴ.

954. Μέγα ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βᾶσιν (γύψω συμπεπληρωμένον, ὕψ. 2,10). Ἡ ἐπιφάνεια εἶνε κεκοσμημένη διὰ σπειροειδοῦς ζώνης, ἧς ἄνωθεν μὲν ἀνθέμια κάτωθεν δὲ ραβδώσεις μέχρι τῆς βάσεως καθήκουσαι.

Sybel 187.

955. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βᾶσιν (γύψω συμπεπληρωμένον, ὕψ. 1,59). Ἡ κοιλία εἶνε κεκοσμημένη καθ' ὃν τρόπον καὶ ἡ τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ σὺν τῇ διαφορᾷ ὅτι ἡ ζώνη ἀποτελεῖται ἐκ φύλλων δάφνης.

956. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βᾶσιν (γύψω συμπεπληρω-

μέμον, ὕψος 1,38) μετ' ἀναγλύφου (ὕψος 0,28) ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ ἐπιγραφῆς :

---- [A]δα Σιμωνιδο.

Θεως.

Ἄριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος μακρὸν ἱμάτιον ἐνδεδυμένος ἀνὴρ, ὅστις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἐστήριζεν ἐπὶ γραπτῆς τὸ πάλαι ράβδου, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτοῦ ὄρθιαν ἰσταμένην γυναῖκα ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, τὴν "Αἰδαν, ἧς ὀπίσθεν ἱματιοφόρος νεανίας, ὁ Θεῶς, ἀριστερὰ ἐστραμμένος. Τέχνη κοινή.

957. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βᾶσιν (γύψω συμπεπληρωμένον, ὕψ. 1,34) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,25) ἐν τῇ κοιλίᾳ, ἐφθαρμένον καὶ ἰκανῶς ἀποκεκρουσμένον.

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἧτις δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτῆς ἰσταμένην ἑτέραν γυναῖκα ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ συνέχουσιν τῇ ἀριστερᾷ τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου ὑπὲρ τὸν ἀριστερὸν ὦμον. Ὅπισθεν ταύτης ἴσταται ὄρθιος δεξιὰ ἐστραμμένος πωγωνοφόρος ἀνὴρ περιβεβλημένος ἱμάτιον καλύπτον καὶ τοὺς βραχίονας, ὅστις τὴν ἀριστερὰν μασχάλην στηρίζει ἐπὶ μὴ ὄρατῆς ἐν τῷ λίθῳ ράβδου.

Kekulé 389. Sybel 199.

958. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βᾶσιν (γύψω συμπεπληρωμένον, ὕψ. 1,46) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,31) ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ ἐπιγραφῆς :

Ἐπιγενης.

Καλλιας.

Ἄριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένος, πωγω-

νοφόρος ἀνὴρ ἐν ἱματίῳ, ὁ Ἐπιγένης, ὅστις δεξιούται ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἱστάμενον ἕτερον πωγωνοφόρον ἄνδρα ἐν ἱματίῳ, τὸν Καλλιᾶν. Τέχνη συνήθης.

C. I. A. II, 3653.

959. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βᾶσιν (γύψω συμπεπληρωμένον, ὕψ. 1,41) μετ' ἀναγλύφου ἐν τῇ κοιλίᾳ (ὕψ. 0,22).

Ἄριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐνδεδυμένη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν· καὶ τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει αὐτὴ ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς συνέχει πρὸς τὰ ἔμπρὸς τὸ ἱμάτιον. Ἐμπροσθεν δ' αὐτῆς ἱσταται ὄρθια, πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένη, νεᾶνις ἐν ποδήρει χιτῶνι μετὰ διπλοῖδίου, ἣτις ἔχει τὴν ἀριστερὰν παρὰ τὸ στήθος καὶ φέρει εἰς τὰ ἄνω, ὑπὸ τὴν παρεϊάν, τὴν ἐπὶ ταύτης διὰ τοῦ ἀγκῶνος στηριζομένην δεξιάν. Τέχνη κοινή.

Conze: *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 99 πίν. 38.

960. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βᾶσιν (γύψω συμπεπληρωμένον, ὕψ. 1,14). Ἐχει ἐπὶ τῆς κοιλίας τετράγωνον χῶρον (ὕψ. 0,23) προεξέχοντα, ἐφ' οὗ ἔμελλεν ὁ τεχνίτης νὰ γλύψῃ τὸ σύνθημα ἀνάγλυφον. Τὸ ἀγγεῖον ἄρα ἔμεινεν ἡμιτελές.

Sybel 218.

961. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βᾶσιν (γύψω συμπεπληρωμένου· ὕψ. 1,00) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,19) ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ ἐπιγραφῆς: Σμικρος. Μνησικλης. Φιλτη. Μνησιαδης.

Ἄριστερὰ ἱσταται ὄρθιος ἀνὴρ πωγωνοφόρος ἐν ἱματίῳ, ὁ Σμικρος, δεξιούμενος ἕτερον ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἱστάμενον ἄνδρα, τὸν Μνησικλῆ. Ὅπισθεν τούτου ἱσταται ὄρθια, δεξιὰ

έστραμμένη, γυνή έν ποδήρει χιτῶνι καί ίματίω, ή **Φίλτη**, ήτις διά μέν τής άριστεράς χειρονομεί έν σχήματι προσαγορεύσεως, διά δέ τής δεξιᾶς δεξιούται έμπροσθεν αὐτῆς όρθιον ίστάμενον πωγωνοφόρον άνδρα έν ίματίω, τόν **Μνησιάδην**. Τέχνη συνήθης.

Sybel 229.—C. I. A. II, 4125.

962. Μαρμάρινον έπιτύμβιον μόνωτον άγγεϊον, λήκυθος, κολοβόν τόν λαιμόν καί τήν βάσιν (γύψω συμπεπληρωμένον: ύψ. 1,05) μετ' άναγλύφου (ύψ. 0,25) έν τῇ κοιλία καί έπιγραφῆς :

Αριστομαχος (;) I --- λιων

— Εύρέθη έν Αθήναις.

Έν μέσῳ δύο πωγωνοφόροι άνδρες, όρθιοι ίστάμενοι, δεξιούνται άλλήλους. Τῷ άριστερά ίσταμένῳ έπεται παῖς έν ίματίω τήν δεξιάν έχων καθειμένην. Έτερος παῖς έπεται τῷ δεξιᾷ ίσταμένῳ ένδεδυμένος χιτῶνα μέχρι τῶν γονάτων έξικνούμενον καί κρατῶν έν τῇ δεξιᾷ στλεγγίδα.

Sybel 3246.

963. Μαρμάρινον έπιτύμβιον μόνωτον άγγεϊον, λήκυθος, κολοβόν τόν λαιμόν καί τήν βάσιν (γύψω συμπεπληρωμένον, ύψ. 0,59) μετ' άναγλύφου (ύψ. 0,20) έν τῇ κοιλία καί έπιγραφῆς :

Μενε(σ)τρατος
Εκαληθεν.

Φιλιτω.

— Εύρέθη έν Πειραιεϊ.

Άριστερά κάθηται επί θρόνου, δεξιᾷ έστραμμένος, πωγωνοφόρος άνήρ έν ίματίω, ό **Μενέστρατος**, όστις δεξιούται έμπροσθεν αὐτοῦ όρθίαν ίσταμένην γυναίκα έν ποδήρει χιτῶνι καί ίματίω (οὔ τὸ έτερον άκρον κρέμαται από τοῦ άριστεροῦ πήχεως), τήν **Φιλιτώ**. Όπισθεν ταύτης ίσταται παιδίσκη,

ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ φέρουσα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς
 πυξίδα, ἐφ' ἧς ἔχει τὴν δεξιάν.

Εὐρετήριον Ἀρχ. Ἑταιρίας 3218.—C. I. A. II, 2000.

964. Μαρμάρινον μικρὸν ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν
 καλουμένων λουτροφόρων, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βᾶσιν
 (γύψω συμπεπληρωμένον, ὕψ. 0,62), ἔχον κεκοσμημένην τὴν
 ἐπιφάνειαν διὰ ῥαβδώσεων διαχωριζομένων διὰ περιθεούσης
 ζώνης μετὰ σπειροειδοῦς κοσμήματος.

965. Μαρμάρινον μικρὸν ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον,
 λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βᾶσιν (γύψω συμπε-
 πληρωμένον, ὕψ. 0,73) μετ' ἀναγλύφου ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ ἐ-
 πιγραφῆς :

Θειοκριτος.

Νικοπολεμη.

Ἀριστερὰ ἴσταται ὀρθίος, δεξιὰ ἐστραμμένος, ἀνὴρ ἐν μα-
 κρῷ ἱματίῳ, ὁ **Θειόκριτος**, ὅστις δεξιούται ἔμπροσθεν αὐ-
 τοῦ ἐπὶ σκίμποδος καθημένην γυναῖκα ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ,
 τὴν **Νικοπολέμη**ν. Λίαν ἐφθαρμένον.

C. I. A. II, 3777.

966. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον. Ὑψ. 2,07 πλ.
 0,68. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Εὐρέθη ἐν τῷ χώρῳ τῶν κα-
 ταστημάτων τοῦ ἀεριοφωτος, τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον, ἐν ἔτει
 1891, καὶ ἐδωρήθη τῷ Μουσεῖῳ ὑπὸ τῆς Ἑταιρίας τοῦ ἀεριο-
 φωτος.

Ἐπὶ πλίνθου προεχούσης ἴσταται ὀρθία, ἀριστερὰ ἐστραμ-
 μένη, **γυνή** (ὕψ. 1,80) ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ. Ἐχει
 δ' αὐτὴ βραχεῖαν καὶ ἀνειμένην τὴν κόμην, καὶ διὰ μὲν τῆς
 ἄκρας δεξιᾶς ἀνέχει τὸ ἱμάτιον πρὸς τὰ ἔμπρὸς, ὑπὲρ τὸν δε-
 ξιὸν ὦμον, τὸν δὲ ὄλως ὑπὸ τοῦ ἱματίου περικεκαλυμμένον ἀ-
 ριστερόν βραχίονα ἔχει κατὰ τὸ πλάγιον τοῦ σώματος συ-
 σφίγγουσα καὶ συνέχουσα δι' αὐτοῦ τὸ ἱμάτιον. Ἀξιόλογος

τέχνη τῆς Δ' ἢ Γ' ἑκατονταετηρίδος. Ἐνδιαφέρουσα κυρίως εἶνε ἡ κεφαλὴ διὰ τὰ ὑποκειμενικὰ καὶ μητροπρεπῆ αὐτῆς χαρακτηριστικά.

Εὑρετήριον Γεν. Ἐφορείας, 1972 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1890 σ. 104, 36).

967. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἑλλιπές τὸ ἄνω μέρος. Ὑψ. 0,82 πλ. 0,70. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἄριστερὰ ἴσταται πωγωνοφόρος δεξιὰ ἐστραμμένος ἄνθρωπος ἐν μακρῷ ἱματίῳ κλίνων ὀλίγον τὸ σῶμα εἰς τὰ ἐμπρός, ἐξ οὗ δῆλον ὅτι ἐστήριζε τὴν δεξιὰν μασχάλην ἐπὶ μὴ ὄρατῆς ἐν τῷ λίθῳ ράβδου. Δεξιοῦται δὲ οὗτος ἕτερον ἄνδρα (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ) ἐνδεδυμένον ἱμάτιον καταλείπον γυμνὸν τὸ στῆθος καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ ἔχοντα κεκαμμένην τὴν ἀριστεράν, ἀφ' ἧς ἐξαρτᾶται τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων τοῦ ἱματίου. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

968. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἔχον ἑκατέρωθεν παραστάδας, ἑλλιπές τὸ ἄνω μέρος. Ὑψ. 0,90 πλ. 0,72. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Εὑρέθη ἐν Ἀθήναις.

Ἄριστερὰ κάθηται ἐπὶ σκίμπος γυνὴ (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ), ἐνδεδυμένη ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ἧτις ἀνοικταῖς ἀγκάλαις ὑποδέχεται ὀρθίαν πρὸ αὐτῆς ἴσταμένην καὶ τὸν αὐτὸν ἱματισμὸν φέρουσαν γυναῖκα (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ ἄκρα δεξιὰ χεὶρ), ἧτις προσκλίνει μικρόν, οἶονεῖ ἵνα περιπτύξῃται αὐτήν. Ἡ πρώτη ἄπτεται τῆς δευτέρας διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς κατὰ τὸ μετακάρπιον τῆς ἀριστερᾶς, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κατὰ τὸν ἀγκῶνα τῆς δεξιᾶς.

Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἐνδιαφέρει κυρίως διὰ τὴν ἐν αὐτῷ παράστασιν, διάφορον οὔσαν τοῦ συνήθους ἐν τοῖς ἐπιτυμβίοις ἀναγλύφοις τυπικοῦ χαιρετισμοῦ. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων. Sybel 67.—Conze: *Attische Grabreliefs* I, ἀρ. 150 πίν. 43

969. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, ὁ

εικονίζετο τὸ πάλαι χρώματι. Ὑψ. 0,82 πλ. 0,36. Μάρμαρον Ὑμηττιον.—Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν πλατείαν τῆς Ὀμοιοίας.—Φέρει ἐπιγραφὴν :

Μυνος Σωτηριδου. Εμποριων.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἐγκεχαραγμένην ἐν τῷ λίθῳ παράστασιν τήνδε : Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἣτις δεξιούται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὄρθιον ἰστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα ἐν ἱματίῳ, τὸν **Ἐμπορίωνα**. Παρὰ τοὺς πόδας τῆς γυναικὸς κύων ἀναρριχώμενος πρὸς αὐτήν. Τὰ καθέκαστα τῶν μορφῶν ἦσαν τὸ πάλαι χρώματι δεδηλωμένα, μόνου τοῦ περιγράμματος αὐτῶν ὄντος κεχαραγμένου ἐν τῷ λίθῳ.

Sybel 2350.—C. I. A. II, 3983.—Ὁ Sybel ἐκλαμβάνει τὴν καθημένην μορφήν ὡς ἀνδρικήν, ἐν ᾧ προφανῶς αὕτη εἶνε γυναικεία. Παράδοξον ὅμως εἶνε ὅτι τὸ ὑπὲρ αὐτὴν γεγραμμένον ὄνομα εἶνε ἀρσενικοῦ γένους. Ἴσως ἀναγνωστέον Μυνο(ς), δηλ. Μυνώ.

970. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὸ ἄνω μέρος. Ὑψ. 0,87 πλ. 0,36. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἀνάγλυφον παράστασιν εἰς δύο ἐπαλλήλους χώρας διηρημένην. Καὶ ἐν μὲν τῇ κάτω χώρᾳ, τῇ καὶ μείζονι, εἰκονίζεται ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων (λαίμῳ καὶ λαβαὶ δὲν εἶνε πλαστικῶς δεδηλωμένοι) ἐπὶ τοῦ στομίου τοῦ ὁποίου ἵσταται **Σειρὴν** τίλλουσα τὴν κόμην τῇ δεξιᾷ καὶ τύπτουσα τὸ στήθος τῇ ἀριστερᾷ. Ἐν δὲ τῇ ἄνω χώρᾳ ὑπάρχει ἀνάγλυφος παράστασις ἥδε : Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ (ἐλλείπει τὸ ἄνω ἥμισυ τῆς κεφαλῆς), ἣτις δεξιούται ἔμπροσθεν αὐτῆς ἰστάμενον νεανίαν (ἐλλείπει τὸ ἄνω ἥμισυ), ὅστις φέρει βραχὺν χιτῶνα ἐζωτῆμένον καὶ στηρίζει τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ οἴονει καμπύλης τινὸς ράβδου. Ὅπι-

σθεν τούτου ἴσταται ὄρθιος ἀνὴρ (ἐλλείπει τὸ ἄνω ἤμισυ) ἐν ἱματίῳ. Μεταξὺ δὲ τῶν δεξιουμένων μορφῶν ἴσταται ὄρθιος, κατ' ἐνώπιον εἰκονισμένος, μικρὸς παῖς μακρὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

971. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου λήγοντος εἰς αὐτωμάτιον. ἴψ. 0,30 πλ. 0,45. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Σώζονται ἐν αὐτῷ αἱ ἐπιγραφαί :

Γελων

Καλλιστρατος.

καὶ τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ λαιμοῦ ἐπιτυμβίου διώτου ἀγγείου τῶν καλουμένων λουτροφόρων σὺν δύο μορφαῖς ἐν ὄλωσ προστύπῳ ἀναγλύφῳ εἰκονισμέναις. Καὶ δεξιὰ μὲν εἰκονίζεται, ἀριστερὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἐν ἱματίῳ, ὁ **Καλλιστρατος**, σύννους καὶ περίλυπος, ὑποστηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς πρὸς τὰ ἄνω φερομένης δεξιᾶς χειρός. Ἀριστερὰ δὲ εἰκονίζεται (ἐπ' αὐτῆς τῆς λαβῆς τοῦ ἀγγείου ἐν μέρει, ἐλλείψει χώρου, ἀναγεγλυμμένος) ἀνὴρ πωγωνοφόρος, ὁ **Γέλων**, ὅστις κατακέκλιται ἐπὶ κλίνης ἀριστερὰ ἐστραμμένος, περιβέβληται ἱμάτιον τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος, καὶ κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ φιάλην. Σημειωτέον δ' ὅτι προκειμένου νὰ χαραχθῆ ἡ τελευταία αὕτη μορφή ἀπεξέστη ἡ περιφέρεια τῆς λαβῆς τοῦ ἀγγείου καὶ οὕτως ἔλαβε τοῦτο σχῆμα μονώτου μᾶλλον, ἢ διώτου ἀγγείου. Καλὴ τέχνη τῆς Δ' ἑκατονταετηρίδος.

Heydemann 63. Sybel 168 — Ἀρχ. Ἐφημερὶς 1889 ἀρ. 305 μετ' εἰκόνας. — Holländer : *De anaglyphis sepulcralibus graecis*, Β. σ. 16. — Friederichs-Wolters : *Bausteine* ἀρ. 1055. — C. I. A. II, 3565.

972. Ἐπιτύμβιον ὄλωσ πρόστυπον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον. ἴψ. 0,66 πλ. 0,34. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ κατασκευῇ τῆς ὑπογείου γραμμῆς τοῦ σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς.

Γυνή ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ ἴσταται ὄρθια, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, καὶ κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ τι, (ἄνθος;), ὃ φέρεται εἰς τὸ πρόσωπον. Τὴν ἀριστεράν, ἀφ' ἧς κρέμαται τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων τοῦ ἱματίου, ἔχει κατὰ τὸ πλάγιον τοῦ σώματος. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 2108 (Ἄρχ. Δελτίον 1892).

973. Δεξιὸν μέρος ναϊδιοσχήμου ἀναγλύφου. Ἰψ. 0,76 πλ. 0,20. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Νεανίας (ἢ κεφαλὴ νεωστὶ μεταπεποιημένη) ἴσταται ὄρθιος ἀριστερὰ ἐστραμμένος, ἐνδεδυμένος χιτῶνα βραχῶν (μετὰ δεξιᾶς ἐξωμίδος), καὶ κρατῶν ἐν τῇ ἀριστερᾷ πρᾶγμα τι ὡσεὶ λαβὴν ξίφους. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

974. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου λήγοντος εἰς ἀετωμάτιον. Ἰψ. 0,53 πλ. 0,48. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Σῶζεται ἐν αὐτῷ τὸ ἀνώτατον μέρος διώτου ἀγγείου τῶν καλουμένων λουτροφόρων.

975. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον. Ἰψ. 2,07 πλ. 0,50. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἐπιγραφὴν :

Κρατιστῶ Ολυθία
 Ἀγρωνος θυγατρῆ
 Γλαυκίου δε γυνῆ

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακας.

C. I. A. II, 3246.

976. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, μετ' ἐπιγραφῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου :

Καλλιππος Εργοφίλου.

— Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις καὶ ἐδωρήθη ὑπὸ Κωνστ. Κόκκου. Ἰψ. 1,03 πλ. 0,39. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν αὐτῷ εἰκονίζεται δεξιὰ ὄρθιος ἰστάμενος, μικρὸν ἀριστερὰ ἐστραμμένος, γυμνὸς νεανίας, ὃ **Κάλλιππος**, φέρων

μόνον συνεπτυγμένην ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου εἰς τὰ ὀπίσθια καταπίπτουσαν χλαμύδα· καὶ τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει οὗτος καθειμένην, τὴν δὲ δεξιάν (ἀποκεκρουσμένην ἐν μέρει) μικρὸν ὑψωμένην· ἐκράτει δὲ διὰ ταύτης, ὡς καὶ ἐκ τῆς στάσεως καὶ ἐξ ἰχνους τινὸς ἐν τῷ λίθῳ σωζομένου φαίνεται, στλεγγίδα. Ἀριστερὰ δέ, ἔμπροσθεν αὐτοῦ, εἰκονίζεται πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένος καὶ ἀποβλέπων γυμνὸς παῖς, ὁ δούλος αὐτοῦ, φέρων ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου τὸ ἱμάτιον τοῦ κυρίου του. Κοινὴ τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 147 (*Arch. Δελτιον* 1885 σ. 12 ἀρ. 9). — . CI. A. II, 3823.

977. Επιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον. Ὑψ. 0,93 πλ. 0,39. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Γυνὴ ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ ἴσταται ὀρθία, δεξιὰ ἐστραμμένη, καὶ διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς ἔλκει εἰς τὰ ἔμπρὸς τὸ ἱμάτιον ὑπὲρ τὸν ἀριστερὸν ὤμον, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς προσφέρει τι πρὸς μικρὸν παῖδα γυμνόν, μετὰ μακρᾶς κόμης, ὅστις ἀνατείνει τὴν δεξιάν, ἵνα λάβῃ αὐτό, καὶ ἔχει τὴν ἀριστερὰν καθειμένην. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

978. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἡμικυκλικὸν χώρον, ἐφ' οὗ ἦτο τὸ πάλαι γεγραμμένον ἀνθέμιον. Ὑψ. 1,04 πλ. 0,28. Μάρμαρον ὑμήττιον. — Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Φέρει ἐπιγραφὴν :

Παιδευσις
τιτθη χρηστη<ς>

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ: Γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἢ Παιδευσις, κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, καὶ τὴν μὲν δεξιάν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἔλκει πρὸς τὰ ἔμπρὸς τὸ ἱμάτιον παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὤμον. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

Kekulé 330. Sybel 91.—Conze : *Attische Grabreliefs* I αρ. 43 πίν. 22,1.—C. I. A. II, 4050.

979. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' αὐτωματίου. Ὑψ. 0,86 πλ. 0,35. Τιτανόλιθος ὑπέρυθρος.—Εὐρέθη ἐν τῇ παρὰ τὰ Κύθηρα μικρᾷ νήσῳ Αἰγιλεία.

Ἵπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Φιλίνα Ευπολεμου
Μυνδία

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον. Ἐπὶ πλαστικῶς δεδηλωμένον ἐδάφους ἴσταται ὀρθία, κατ' ἐνώπιον, γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλὴν, ἡ Φίλινα· καὶ τὴν μὲν κεκαμμένην ἀριστερὰν ἔχει αὕτη παρὰ τὸ στήθος, ἀπτομένη δι' αὐτῆς τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου, τὴν δὲ δεξιὰν ἔχει ἐπὶ τετραγωνικῆς δεξιὰ αὐτῆς ἰδρυμένης στήλης καλύπτουσα δι' αὐτῆς μικρόν τι περιφερικόν διάτρητον πρᾶγμα, οἶονεὶ κύλινδρον βίβλου. Καχότεχνον ἔργον μεταγενεστέρων ἑλληνικῶν χρόνων.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1141 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1889 σ. 234,44).

980. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς τριγωνικὴν προεξοχὴν τοῦ λίθου, ἐφ' ἧς θὰ ἦτο τὸ πάλαι γεγραμμένον ἀνθέμιον. Ὑψ. 0,82 πλ. 0,30. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἐπιγραφήν: Ἀγνοθεα

καὶ ὑπὸ ταύτην ἱκανῶς ἀποτετριμμένον ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. Γυνὴ ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ Ἀγνοθεα, ἴσταται ὀρθία, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, καὶ κρατεῖ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ περιφερικόν τι, ὡσεὶ στέφανον, πρᾶγμα ὑπὲρ βρέφους, ὀκλάζον χαμαί, ὅπερ τείνει τὴν δεξιὰν ἵνα λάβῃ αὐτό.

C. I. A. 3434.

981. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' αὐτώματος. Ὑψ. 0,85 πλ. 0,31. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Μνησιπτολεμη Νικο-
στρατου Αχαρνως

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον τόδε: Ἐπὶ προεξεχούσης κατὰ τὸ κάτω μέρος τῆς στήλης πλίνθου ἴσταται ὄρθιον κοράσιον ἐν ποδήρει χιτῶνι μετὰ διπλοϊδίου, ἡ **Μνησιπτολέμη**, ἣτις κρατεῖ ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ *σφαῖραν*, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ *πτηνόν*, ὅπερ ἀναπηδᾷ, ἵνα ἀρπάσῃ, *κύων*. Σημειωτέον ὅτι τὸ κοράσιον τοῦτο φέρει τὸν αὐτὸν ἐκ σταυροειδῶν ταινιῶν στηθόδεσμον, ὃν καὶ τὰ ὑπ' ἀρ. 694, 695. Τέχνη μεταγενεστέρων ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

Sybel 89.—C. I. A. II, 1928.

982. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, εἰς τεμάχια τεθραυσμένον καὶ ἀποκεκρουσμένον τὰ πλάγια ἄκρα καὶ μέρος τοῦ ἀετώματος. Ὑψ. 0,94 πλ. 0,52. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ τῆς κάτω πλευρᾶς τοῦ ἀετώματος σώζεται ἐπιγραφή:

--- ιος Αναγυρασιος. Τιμ ---

Ἀριστερὰ ἴσταται ὄρθιος, δεξιὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἐν ἱματίῳ, ὅστις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἐστήριζε ἐπὶ μὴ ὀρατῆς ἐν τῷ λίθῳ ράβδου, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιούται πρὸ αὐτοῦ ὄρθιαν ἵσταμένην γυναῖκα ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

983. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀναγλύφου ἐν βαθέως ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ. Ὑψ. 0,72 πλ. 0,37. Λίθος πώρινος.—Εὐρέθη ἐν Θήβαις.

Παιδίσκη ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ ἴσταται ὄρθια, κατ' ἐνώπιον, τὴν κεφαλὴν ἀριστερὰ ἔχουσα ἐστραμμένην, καὶ κρατεῖ ἐν τῇ παρὰ τὸ στήθος ἀριστερᾷ *πτηνόν*. διὰ δὲ τῆς κα-

θειμένης δεξιᾶς προτείνει ἕτερον πτηνὸν πρὸς κύνα ἀναπηδῶντα ἵνα ἀρπάσῃ αὐτό.

Ἄνω λήγει ὁ λίθος εἰς ταπεινὴν τριγωνικὴν ἐξοχὴν, ἐν ἣ εἰκονίζονται ἐν ταπεινῷ ἀναγλύφῳ ἐν τῷ μέσῳ μὲν θρηνοῦσα **Σειρήν**, τίλλουσα τὴν κόμην τῇ δεξιᾷ καὶ τύπτουσα τὸ στήθος τῇ ἀριστερᾷ, κατὰ τὰ ἄκρα δὲ ἀνὰ μία θρηνοῦσα ὡσαύτως γονυκλινῆς **γυνή**, τίλλουσα δηλ. τὴν κόμην τῇ μιᾷ χειρὶ καὶ τύπτουσα τὸ στήθος τῇ ἑτέρᾳ. Μεταξὺ δὲ ἑκατέρας τῶν γυναικῶν τούτων καὶ τῆς Σειρήνος εἰκονίζεται τετράγωνόν τι δυσδιάγνωστον πρᾶγμα. Τέχνη κοινή.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 893 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1889 σ. 43,1).

984. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλειπῆς τὸ ἄνω μέρος. Ἰψ. 1,00 πλ. 0,45. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἰκονίζεται ἐν αὐτῇ ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον (ἐλλεῖπει τὸ στόμιον), ὅπερ ἐκ τοῦ σχήματος τῆς κοιλίας αὐτοῦ φαίνεται ὅτι ἦτο δίωτον (αἱ λαβαὶ θὰ ἦσαν χρώματι δεδηλωμένοι), ἦτο δηλ. τῶν καλουμένων λουτροφόρων.

Ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ ἀγγείου ὄλως πρόστυπον ἀνάγλυφον: Ἀριστερὰ κάθεται ἐπὶ θρόνου πωγωνοφόρος **ἀνὴρ** ἐν ἱματίῳ δεξιούμενος ἕτερον πωγωνοφόρον **ἄνδρα** ἐν ἱματίῳ, πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον ἱστάμενον.

985. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλειπῆς τὸ ἄνω μέρος. Ἰψ. 1,01 πλ. 0,40. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Εἰκονίζεται ἐν αὐτῷ ἐπιτύμβιον δίωτον ἀγγεῖον τῶν καλουμένων λουτροφόρων (αἱ λαβαί, πλὴν τῶν ἑκατέρωθεν τῆς κοιλίας μικρῶν ἐλίκων, ἦσαν χρώματι δεδηλωμένοι).

Ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ ἀγγείου πρόστυπον ἀνάγλυφον: Ἀριστερὰ ἴσταται ὄρθιος κατ' ἐνώπιον, τὴν δεξιὰν μασχάλην ἐπὶ ράβδου στηρίζων, πωγωνοφόρος **ἀνὴρ** ἐν ἱματίῳ, ὅστις

τὴν μὲν δεξιὰν στηρίζει ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς χειρονομίᾳ πρὸς παῖδα γυμνὸν κατ' ἐνώπιον ἰστάμενον καὶ τὴν κεφαλὴν ἀριστερά, πρὸς αὐτόν, ἐστραμμένην ἔχοντα. Ἰσταται δὲ οὗτος ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, ὡς ἐν συστολῇ, χιάζων τὸν δεξιὸν ὀπισθεν τοῦ ἀριστεροῦ, καὶ φέρει τὴν μὲν δεξιὰν πρὸς τὸν ἀριστερόν ὦμον, τὴν δὲ ἀριστερὰν πρὸς τὸ ὑπογάστριον. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων, κοινή.

986. Ἄνω δεξιὸν ἤμισυ ναϊδιοσχήμου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Ὑψ. 0,79 πλ. 0,45. — Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1841.

Ἐν τῷ τυμπάνῳ τοῦ ἀετώματος ὑπάρχει φοινικικὴ ἐπιγραφὴ δηλοῦσα τὸ ὄνομα τοῦ θανόντος Φοῖνικος ἀνδρός (Ἀβδασμῶν υἱὸς τοῦ Σαλώμ υἱοῦ τοῦ Ἀβδ. - - -). Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου δὲ ὑπῆρχεν ἐλληνικὴ ἐπιγραφή, ἧς σώζεται ≡ [Φοῖνιξ;].

Σώζεται ἐν τῷ λίθῳ ἡ ἄκρα ἀριστερὰ χεὶρ τοῦ θανόντος κρατοῦσα δυσδιάκριτόν τι ἐπίμηκες πρᾶγμα, οἷον κύλινδρον βίβλου, καὶ παρ' αὐτὴν τὸ ἄνω μέρος μεγάλου δένδρου, φοῖνικος (;), οὗ τὰ καθέκαστα θὰ ἦσαν χρώματι δεδηλωμένα.

Τὸ ἀνάγλυφον τοῦτο ἴδρυτο προφανῶς ἐπὶ τοῦ τάφου ἀνδρός Φοῖνικος εἰς Πειραιᾶ ποτε καταπλεύσαντος ἢ ἐκεῖ ἐγκατεστημένου καὶ ἀποθανόντος.

Heydemann 58. Sybel 106. — Ἀρχ. Ἐφημερίς 1840 ἀρ. 536 μετ' εἰκόνας. — *Annali dell' Inst.* p. 45 πίν. D.

987. Κάτω δεξιὸν μέρος ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Ἀθήναις, ἐν ἔτει 1831, καὶ ἐδωρήθη τῇ Ἐφορείᾳ ὑπὸ Λουκᾶ Πύρρου. Ὑψ. 0,92 πλ. 0,42.

Σώζεται ἐν αὐτῷ ὁ ἀριστερός πούς ἀπὸ τοῦ μηροῦ καὶ ὁ κάτω δεξιὸς μετὰ μέρους τῆς κνήμης γυμνοῦ πρὸς ἀριστερὰν ἐστραμμένου νεανίου, ὅστις κάθεται μικρὸν ἐπὶ παραστά-

δος, ἐφ' ἧς ἔχει ἐπιθέσει τὴν χλαμύδα. Παρὰ τοὺς πόδας δ' αὐτοῦ κάθεται γυμνὸς παῖς, ὁ δοῦλος αὐτοῦ, ἔχων ἐσταυρωμένας ἐπὶ τῶν γονάτων τὰς χεῖρας καὶ κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ δι' ἱμάντων ἐξηρητημένον ἐλαιοφόρον ληκύθιον. Ἡ ἐν τῷ ἀναγλύφῳ τούτῳ παράστασις εἶνε προφανῶς τοιαύτη, οἷα ἡ ἐν τοῖς ὑπ' ἀρ. 869 καὶ 871.

Kekulé 297 Πιττάκης 360. Ἴδε καὶ τὴν ἐν ἀρ. 869 καὶ 871 βιβλιογραφίαν.

988. Μεγάλῃ ἐπιτύμβιος στήλῃ λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον. Ὑψ. 2,25 πλ. 0,44. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφὴν :

Φιλοργος

Αχαρνευς.

ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακας καὶ ὑπ' αὐτοὺς ἑτέραν ἐπιγραφὴν :

Καλλιας

Αχαρνευς.

Κρατινος

Ἀχαρνευς.

Καλλισταγορα

Καλλιο[υ γυνη]

- - ισινο[η]

Λυσιππου

Αιξωνειω[ς]

θυγατη[ρ].

Φιλουργο[ς]

Λυκινιδο[υ]

Αχαρνευ[ς].

Sybel 2171.— C. I. A. II, 1946.

989. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον, ναϊδιόσχημον, ἑλλιπέδες τὸ κάτω μέρος. Ὑψ. 0,60 πλ. 0,41. Μάρμαρον πεντελήσιον.— Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1837.

Φέρει ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου δίγλωσσον ἐπιγραφὴν, φοινικικὴν καὶ ἑλληνικὴν :

Εἰρηνῆ : Βυζαντια

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλὴν, ἣ **Εἰρήνη**, ἣτις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ἀνέχει τὸ ἱμάτιον ὑπὲρ τὸν δεξιὸν ὤμον· ἔμπροσθεν δ' αὐτῆς ἵσταται ὀρθία νεᾶνες ἐν χιτῶνι μετὰ διπλοῖδιου κρατοῦσα ἐν ταῖς χερσὶ βρέφος, τέκνον προφανῶς τῆς Εἰρήνης. Τέχνη τῆς Ε' ἑκατονταετηρίδος. Διατήρησις οὐχὶ καλῆ.

Πιττάκης 39. Kekulé 30. Sybel 134. — Ἀρχ. Ἐφημερίς 1839 ἀρ. 308 καὶ 1856 ἀρ. 2734 (Πιττάκης). — Le Bas-Reinach: Mon. Fig. πίν. 67,2. — C. I. A. II, 2858.

990. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλειπῆς τὸ ἄνω μέρος. ὐψ. 0,73 πλ. 0,36. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἐπιγραφὴν :

Χαριτω Διογνητου
Θοραειως θυγατηρ
[γυ]νη δὲ Φαιδριου

καὶ ὑπεράνω ταύτης παράστασιν τῶν καλουμένων νεκροδείπνων. Ἐπὶ κλίνης κατακέκλιται ἀνὴρ ἱματιοφόρος τῷ ἀριστερῷ ἀγκῶνι ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου στηριζόμενος, ὁ **Φαιδρίας**, ὅστις τὴν μὲν δεξιὰν εἶχεν ὑψωμένην, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ κρατεῖ φιάλην. (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ ἄκρα δεξιὰ χεῖρ). Παρὰ τοὺς πόδας τούτου κάθηται, πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἣ **Χαρικώ**, ἔχουσα τὴν δεξιὰν ἀνυψωμένην καὶ τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῶν γονάτων. (ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ ἄκρα δεξιὰ χεῖρ). Πρὸ τῆς κλίνης τράπεζα πλήρης ἐδεσμάτων, καὶ δεξιὰ ταύτης παῖς **οἰνοχόος**, κρατῶν ἐν τῇ ὑψωμένῃ δεξιᾷ οἰνοχόην καὶ ἐν τῇ καθειμένῃ ἀριστερᾷ φιάλην. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

Sybel 102. — C. I. A. II, 2082.

991. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλειπῆς τὸ ἄνω μέρος. ὐψ. 0,64 πλ. 0,34. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις.

Ἄριστερά ἴσταται ὄρθια, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ἱματίῳ καὶ χιτῶνι, ἥτις δεξιούται ἔμπροσθεν αὐτῆς ἐπὶ θρόνου καθημένην ἐτέραν γυναῖκα ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλὴν. Ὅπισθεν ταύτης ἴσταται ὄρθια, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, νεᾶνις ἐν χιτῶνι μετὰ μακροῦ διπλοῖδίου κρατοῦσα ἐν ταῖς ἀγκάλαις βρέφος κωνικὸν φέρον πῖλον. Ὅπισθεν δὲ τῆς καθημένης, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς νεάνιδος, ἴστατο παῖς μετὰ κωνικοῦ πῖλου, οὔτινος φαίνεται μόνον ἡ κεφαλὴ. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

Sybel 2922.

992. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἐκ τεμαχίων συγκεκολλημένον καὶ γύψῳ συμπεπληρωμένον, ἐλλιπές τὸ κάτω μέρος. Ὑψ. 0,53 πλ. 0,35. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἔχει περιθώριον ἐκ παραστάδων καὶ ἐπιστυλίου, ὑπὲρ τὸ ὁποῖον προεξέχει ἡμικυκλικῶς ὁ λίθος πρὸς ἀπεικόνισιν γραπτοῦ ἀνθεμίου. Ἐν τῷ ἐπιστυλίῳ φέρει ἐπιγραφὴν :

Παυσιμαχος Ιωνος Λευκονοιευς.

Νεανίας γυμνός, ὁ **Παυσέμαχος**, φέρων μόνον συνεπτυγμένον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κατερχόμενον ἱμάτιον, ἴσταται ὄρθιος ἀριστερὰ μικρὸν ἐστραμμένος καὶ τὴν κεφαλὴν κατανεύων· ἔχει δὲ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας καθειμένας, καὶ διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς ἀνέχει τὸ συνεπτυγμένον ἱμάτιον, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ φαίνεται ὅτι θὰ κρατεῖ πτηνόν. Ἐξ ἀναλογίας πρὸς ἄλλας παραστάσεις δέον νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἐπὶ τοῦ ἐλλείποντος ἐδάφους θὰ εἰκονίζετο κύων ἀναπηδῶν ἵνα ἀρπάσῃ τὸ πτηνόν. Τέχνη τῆς Δ' ἑκατονταετηρίδος.

C. I. A. II, 2308.

993. Ἐπιτύμβιος στήλη, ἐλλιπής τὰ ἄνω καὶ κάτω, μετ' ἀναγλύφου ἐν πλαισίῳ. Ὑψ. 0,56 πλ. 0,39. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Φέρει ἐπιγραφὴν ἄνωθεν καὶ κάτωθεν τοῦ ἀναγλύφου· καὶ ἄνωθεν μὲν τὴν δε :

Φανος[τράτη - - - -
Με[λιτεως γυνη] Φανοστρατη.

κάτωθεν δὲ τόδε τὸ δίστιχον :

Μαῖα καὶ ἰατρος Φανοστρατη ενθαδε κειται
ου]θηνι λυπηρα πασιν δε θανουσα ποθεινη.

Δεξιὰ κάθεται ἐπὶ θρόνου **γυνή** ἐν ἱματίῳ καὶ χιτῶνι, δεξιουμένη ἔμπροσθεν αὐτῆς ὀρθίαν ἰσταμένην ἑτέραν **γυναῖκα** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ (καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλὴν), οὗ τὸ κράσπεδον κρατεῖ αὕτη διὰ τῆς ἀριστερᾶς παρὰ τὸν ὤμον. Ὅπισθεν τοῦ θρόνου ὀρθιον **κοράσιον** ἐν χιτῶνι μετὰ διπλοῖδιου ἀνατεῖνον τὴν δεξιὰν ἀριστερά, ἤτοι πρὸς τὴν ἰσταμένην γυναῖκα. Ὑπὸ τὸν θρόνον **βρέφος** ὀκλάζον, ἀριστερὰ ἐστραμμένον καὶ τὴν δεξιὰν ἀνατεῖνον. Μεταξὺ τῆς καθημένης καὶ τῆς ἰσταμένης γυναικὸς **παῖς** ἀριστερὰ ἤτοι πρὸς τὴν ἰσταμένην ἐστραμμένος. Ὅπισθεν δὲ τῆς ἰσταμένης ἑτερος **παῖς** (ἢ κοράσιον) ἐν ποδῆρει χιτῶνι, δεξιὰ ἐστραμμένος. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

C. I. A. II, 2343.

994. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς τὸ ἄνω μέρος, ἔχουσα κατὰ τὸ κάτω μέρος περιθώριον ἐκ κυματίου καὶ ἄβακος. Ὑψ. 0,62 πλ. 0,36. Μάρμαρον πάριον.

Νεᾶνις βραχύκομος ἐν ποδῆρει χιτῶνι ἐζωσμένῳ κάθεται ἐπὶ σκίμποδος μετὰ ὑποποδίου, δεξιὰ ἐστραμμένη, καὶ κρατεῖ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ ράβδον, ἣν θέτει εἰς τὸ στόμα κυνὸς δάκνοντος αὐτήν. Καλὴ τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

995. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον. Ὑψ. 0,73 πλ. 0,36. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή :

Ευαρχος Ηλειος

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ : Ἄνῆρ πωγωνοφόρος ἐν ἱματίῳ, ὁ **Εὐαρχος**, ἴσταται ὄρθιος, δεξιὰ ἐστραμμένος, καὶ τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει κατὰ τὸ πλάγιον τοῦ σώματος, μικρὸν κατὰ τὸν ἀγκῶνα καθειμένην, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἀπτεται τοῦ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κατερχομένου ἐτέρου τῶν ἀκρων τοῦ ἱματίου. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

Sybel 97.—C. I. A. II 2895.

996. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπῆς ἄνω τε καὶ κάτω. Ὑψ. 0,54 πλ. 0,39. Μάρμαρον λευκόν.

Ἄνω σῶζεται κόσμημα ἐλικοειδές. Ὑπὸ τὸ γείσωμα δὲ ἐπιγραφή :

-----ων Κολλυτεως.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ : Ἄνῆρ πωγωνοφόρος ἐν χιτῶνι μακρῷ καὶ ἱματίῳ ἴσταται ὄρθιος δεξιὰ μικρὸν ἐστραμμένος, ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας ἔχων καθειμένους. Ἐλλείπει τὸ ἀπὸ τῶν σφυρῶν κάτω μέρος. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων. Χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου ὄλως ὑποκειμενικά.

C. I. A. II, 2207.

997. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον (γύψω συμπεπληρωμένον). Ὑψ. 0,66 πλ. 0,39. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή :

Π[υρ]ρίας.

Θε[τε]αλη

Πυρρίου γ[υν]η.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον τῶν καλουμένων νεκροδείπνων : Πωγωνοφόρος ἀνῆρ ἐν ἱματίῳ, ὁ **Πυρρίας**, κατακέλιται ἐπὶ κλίνης στηριζόμενος ἐπὶ προσκεφαλαίου διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος καὶ κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ κάνθαρον. Παρὰ τοὺς πόδας δ' αὐτοῦ κάθηται πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένη γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ

ίματιώ, ἡ σύζυγος αὐτοῦ **Θετταλή**, ἥτις τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἀνασύρει εἰς τὰ ἔμπρὸς τὸ ἱμάτιον. Ἐμπροσθεν τῆς κλίνης τράπεζα πλήρης ἔδεσμάτων. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

Sybel 474.

998. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον, οὗ τὰ φύλλα ἦσαν τὸ πάλαι χρώματι δεδηλωμένα. Ὑψ. 0,71 πλ. 0,28. Μάρμαρον ὑμήτιον.

Φέρει ἐπιγραφὴν :

Καλλιπιδις. Τιμοξενη.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ : Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Τιμοξένη**, ἥτις δεξιούται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὀρθίαν ἰσταμένην ἑτέραν γυναῖκα ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, τὴν **Καλλιπιδιδα**, ἥτις τῇ ἀριστερᾷ ἔλκει εἰς τὰ ἔμπρὸς τὸ ἱμάτιον. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων κοινή.

Sybel 2422.—Conze: *Attische Grabreliefs* I, ἀρ. 140 πίν. 43.

—C. I. A. II, 4194.

999. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον. Ὑψ. 0,68 κάτω πλάτος 0,39 ἄνω 0,28. Μάρμαρον πάριον. —Εὐρέθη ἐν Δήλῳ ἢ ἐν Ρηνεῖα καὶ ἔκειτο τὸ πρῶτον ἐν τῷ ἐν Αἰγίνῃ Μουσεῖῳ

Φέρει ἀνάγλυφον ἐν βαθέως ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ, τόδε : Ἐμπροσθεν φαίνεται πλοῖον, οὗ ἐπιβαίνει μικρόσωμος νεανίας δεξιὰ ἐστραμμένος, κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς κώπην. Ἐν τῷ βάθει εἰκονίζεται χλαμυδοφόρος νεανίας ἐπὶ βράχου καθήμενος, δεξιὰ ἐστραμμένος, σύννους καὶ περίλυπος, τὴν μὲν δεξιὰν στηρίζων ἐπὶ τοῦ βράχου τὸν δὲ ἀγκῶνα τῆς ἀριστερᾶς στηρίζων ἐπὶ τοῦ μηροῦ καὶ τὴν ἄκραν χεῖρα φέρων πρὸς τὸ πρόσωπον, ὃ ἐπερείδει μικρὸν ἐπ' αὐτῆς. Ἐμπροσθεν τοῦ νεα-

νίου τούτου, βαθύτερον, ἴσταται ἕτερος μικρόσωμος νεανίας, πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένος· εἰκονίζεται δ' οὗτος γυμνὸς καὶ χειρονομεῖ τῇ ἀνυψωμένη δεξιᾷ· τὴν ἀριστερὰν ἔχει καθειμένην. Τέχνη ἀβεβαίων χρόνων.

Καμπάνης ἀρ. 330 (ἴδ. σ. 31). Πιττάκης 292. Kekulé 247. Sybel 556. — Stephani: *Ausruh. Herakles* 24,1 — *Arch. Zeitung*, 29,143 G (Michaelis).

1000. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπὴς ἄνω καὶ κάτω. Ὑψ. 0,42 πλ. 0,35. Μάρμαρον λευκόν. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ἀνόρουξιν τῆς τάφρου πρὸς κατασκευὴν τῆς ὑπογείου γραμμῆς τοῦ Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς.

Ἐν ἐγγεγλυμένῳ πλαισίῳ εἰκονίζεται δεξιὰ γυνὴ ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καθημένη ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένη. Δεξιούται δ' αὕτη ἔμπροσθεν αὐτῆς ὀρθίαν ἴσταμένην γυναῖκα ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἣτις τῇ ἀριστερᾷ ἄπτεται τοῦ ἱματίου παρὰ τὸν ὦμον. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

Εὐρετήριο Γεν. Ἐφορίας 2110 (*Ἀρχ. Δελτίον* 1892.).

1001. Ἀριστερὸν τεμάχιον ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Ὑψ. 0,65 πλ. 0,35. Μάρμαρον λευκόν.

Γυνὴ κάθηται ἐπὶ σκίμποδος δεξιὰ μικρὸν ἐστραμμένη. Εἶνε δὲ ἐνδεδυμένη χειριδωτὸν χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, καλύπτου καὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔχει τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῶν γονάτων, ἐν ᾧ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἔλκει πρὸς τὰ ἔμπρὸς τὸ ἱμάτιον. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

1002. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον. Ὑψ. 1,40 πλ. 0,39. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφὴ :

Τοκκῆς Πυρρῶνος Αφυταῖ[ο]ς.

Ἰπὸ δὲ ταύτην ὑπῆρχε γραπτὴ παράστασις ἀμυδρῶς καὶ δυσχερῶς διακρινομένη νῦν. Κατὰ τὴν ἐν *Mittheilungen* δημοσιευμένην εἰκόνα, ἀνὴρ πωγωνοφόρος ἐν ἱματίῳ, ὁ **Τόκκης**, κάθηται ἐπὶ βράχου ἀριστερὰ ἐστραμμένος καὶ κρατεῖ ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ ληκύθιον, ἐν δὲ τῇ καθειμένη δεξιᾷ οἰνοχόην ἀριστερά, ἄνω, εἰκονίζετο μέγας ὄφις.

Sybel 111. — *Mittheilungen* V (1880) σ. 185 πίν. 6 (Milchhoefer). — C. I. A. II, 2840.

1003. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον. Ὅψ. 1,50 πλ. 0,45. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ ἐν ἔτει 1836.

Ἐφερε γραπτὴν τὸ πάλαι παράστασιν, ἐξηλειμμένην νῦν. Πιττάκης 572.

1004. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον. Ὅψ. 1,08 πλ. 0,32. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἰπὸ τὸ γείσωμα, ἐν ᾧ διακρίνεται νῦν γραπτὸς κόσμος, ὑπάρχει ἐπιγραφή: Χαριτη

Ἰπὸ ταύτην δὲ ὑπῆρχε τὸ πάλαι γραπτὴ παράστασις ἐξηλειμμένη νῦν.

C. I. A. II, 4279.

1005. Ἐπιτύμβιον ἔκτυπον ἀνάγλυφον ἑλλιπὲς τὸ ἄνω μέρος. Ὅψ. 1,89 πλ. 0,82. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ πλίνθου προεχούσης ἴσταται ὀρθία κατ' ἐνώπιον γυνῆ (ἐλλείπει ἢ κεφαλὴ) ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ὅπερ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς κατέρχεται μέχρι τῶν γονάτων καλύπτον καὶ ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας καὶ τὰς ἄκρας χεῖρας. Στηρίζεται δ' αὕτη ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδός καὶ ἔχει τὴν μὲν ἀριστερὰν καθειμένην, τὴν δὲ δεξιὰν ἀνακαμμένην, συνέχουσα δι' αὐτῆς τὸ ἱμάτιον κατὰ τὸ δεξιὸν στέρνον. Καλὴ τέχνη τῆς Δ' ἑκατονταετηρίδος.

Kekulé 386. Sybel 266. — *Mittheilungen* III (1878), σ. 97 (Körte).

1006. Ἄνω δεξιὸν τεμάχιον ἐκτύπου ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Ὑψ. 0,50 πλ. 0,58 Μάρμαρον πεντελήσιον.

Σώζεται ἐν αὐτῷ ἡ κεφαλὴ μετὰ τοῦ λαιμοῦ **γυναικῶς** μεγάλου φυσικοῦ μεγέθους· εἶνε δ' αὕτη ἐστραμμένη δεξιὰ καὶ φέρει πέπλον, ὃν ἀνέχει διὰ τῆς ἀριστερᾶς (σώζεται ἡ ἄκρα χεῖρ, ὑπὲρ τὸν ἀριστερόν ὦμον). Καλὴ τέχνη τῆς Δ'. ἐκατονταετηρίδος.

1007. Μέσον ἀριστερόν τεμάχιον ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου ἐν πλαίσιω, οὗ ἄνωθεν [A]λωπ[εκηθεν ?]

Ὑψ. 0,40 πλ. 0,20. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἀριστερὰ κάθεται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος **ἀνὴρ** ἐν ἱματίω, ὅστις τῇ μὲν δεξιᾷ ἐδεξιούτο μορφὴν ἐλλείπουσαν, τῇ δὲ ἀριστερᾷ κρατεῖ (;) ράβδον τινὰ περιελιγμένην τὸ ἄνω μέρος ταινίαις. Ἐμπροσθεν αὐτοῦ ἵσται, δεξιὰ καὶ αὕτη ἐστραμμένη, **γυνή** ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίω καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλὴν. Ὑπὸ τὴν δεξιάν δ' αὐτοῦ χεῖρα σώζεται ἀριστερὰ χεῖρ παιδός, κρατοῦσά τι. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων, κοινή.

1008. Ἄνω ἀριστερὰ γωνία ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου. Ὑψ. 0,25 πλ. 0,19. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Σώζεται τὸ ἄνω ἥμισυ τοῦ σώματος **ἀνδρὸς** πωγωνοφόρου δεξιὰ ἐστραμμένου, ἐνδεδυμένου ἱμάτιον ἀφίνον γυμνόν τὸ δεξιὸν τοῦ θώρακος καὶ τὸν βραχίονα. Ἐστηρίζετο δ' ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὡς φαίνεται, ἐπὶ ράβδου διὰ τῆς ἀριστερᾶς μασχάλης καὶ τείνει τὴν δεξιάν πρὸς δεξιῶσιν μορφῆς, ἐλλειπούσης.

1009. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης μετ' αἰτώματος. Ὑψ. 0,40 πλ. πλ. 0,41. Μάρμαρον λευκόν.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφὴ:

Αρισταγορα Κορινθια

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ, ἐλλιπὲς τὸ κάτω μέρος. Ἀριστερὰ κάθεται ἐπὶ θρόνου γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ Ἀριστογόρα, ἣτις ἔχει τὴν δεξιὰν καθειμένην. Παρ' αὐτῇ ἴσταται ὄρθια, κατ' ἐνώπιον, Θεραπαινὲς ἐν χειριδωτῶ χιτῶνι μετὰ διπλοῖδιου, ἣτις ἔχει τὴν ἀριστερὰν παρὰ τὸ στήθος καὶ ἐπ' αὐτῆς στηρίζει τὸν ἀγκῶνα τῆς πρὸς τὰ ἄνω φερομένης δεξιᾶς, ἐφ' ἧς στηρίζει τὴν κεφαλὴν. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων, κοινή.

C. I. A. II, 3085.

1010. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης μεθ' ἀπλοῦ τυμπάνου. Ὑψ. 0,27 πλ. 0,23. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1836.

Μεταξὺ παραστάδων εἰκονίζεται πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἐν ἱματίῳ, ἀριστερὰ μικρὸν ἐστραμμένος, ὅστις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει παρὰ τὸ στήθος, τὴν δὲ κατὰ τὸν ἀγκῶνα κεκαμμένην δεξιὰν φέρει πρὸς τὸ πρόσωπον. Ἐλλείπει τὸ κάτωθεν τῶν μηρῶν. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

Πιττάκης ἀρ. 295.

1011. Ἄνω δεξιὸν τεμάχιον ἐπιτυμβίου στήλης μετ' ἀετώματος. Ὑψ. 0,35 πλ. 0,20. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή :

--- τ]α τε γαία δεδε[κται]
 --- μονι δ εστι παρα ---
 --- πομενην ἀρετ[εῖ].

Εὐανθης.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ: Ἄνὴρ πωγωνοφόρος ἐν ἱματίῳ, ὁ Εὐάνθης, ἴσταται ὄρθιος ἀριστερὰ μικρὸν ἐστραμμένος, ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας ἔχων καθειμένους. Ἐλλείπει τὸ κάτω ἡμισυ τοῦ σώματος. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 3088.—C. I. A. II, 3675.

1012. Μέσον τεμάχιον ἐπιτυμβίου στήλης. "Υψ. 0,35 πλ. 0,43. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλὴν· καὶ τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει αὐτῇ ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς λαμβάνει τι ἐκ πυξίδος, ἣν προτείνει αὐτῇ διὰ τῆς ἀριστερᾶς παιδίσκη ἐν μακρῷ ἐζωσμένῳ χιτῶνι, τὴν δεξιὰν ἔχουσα καθειμένην. Καλὴ τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

1013. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' ἀετωματίου, ἐλλιπὴς τὸ κάτω καὶ τὸ ἀριστερὸν μέρος. "Υψ. 0,47 πλ. 0,41. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ.

ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφὴ :

Διοκλείδης Κυθηριος. Μίνακος.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ : Ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπὶ θρόνου δεξιὰ ἐστραμμένος ἀνὴρ (πρόσωπον ἀποκεκρουσμένον) ἐν ἱματίῳ, ὁ Διοκλείδης, ὅστις τὴν μὲν ἀνυψωμένην ἀριστερὰν θὰ ἐστήριζεν ἐπὶ ράβδῳ, χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένης, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἰστάμενον ἱματιοφόρον νεανίαν, τὸν Μίνακον. Ὅπισθεν τοῦ Διοκλείδου σώζεται ἐν τῷ λίθῳ ἡ κορυθοφόρος κεφαλὴ καὶ ἡ ἀσπίς ὀπλίτου νεανέου. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

Heydemann 147. Sybel 160.—Ἀρχ. Ἐφημερίς 1840 ἀρ. 542 μετ' εἰκόνας.—Le Bas-Reinach : *Mon. Fig.* πίν. 70,2.—Ross : *Demen* σ. 113.

1014. Μέσον τεμάχιον ἐπιτυμβίου στήλης. "Υψ. 0,32 πλ. 0,43. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν πλαισίῳ ἀποτελουμένῳ ἐκ παραστάδων, ὑποβασταζουσῶν ἐλλεῖπον ἐπιστύλιον, ἐπιγραφὴ :

Κριτοδημος Δυνατο
Πειραιεὺς

καὶ ἀνάγλυφον τόδε: Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἣτις τῇ μὲν ἀριστερᾷ ἀνέχει τὸ ἱμάτιον παρὰ τὸν ἀριστερόν ὤμον, τῇ δὲ δεξιᾷ δεξιούται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὄρθιον ἰστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα ἐν ἱματίῳ, τὸν **Κριτόδημον**. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

Sybel 3071.—*Bull. de corr. hellénique* 1878 σ. 365 ἀρ. 6 (Μυλωνᾶς).—C. I. A. II, 2450.

1015. Ἄνω ἀριστερὰ γωνία μεγάλου ἐπιτυμβίου ἐκτύπου ἀναγλύφου. Ὑψ. 0,57 πλ. 0,58. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Εὑρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ.

Σώζεται ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ἐπιγραφή:

Σωσ[τ]ρατη

καὶ ὑπὸ τὸ ἐπιστύλιον ἡ κεφαλὴ μετὰ τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου γυναικίως, ἀριστερὰ μικρὸν ἐστραμμένης. Ἐφερε δ' αὕτη χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὃ καλύπτει καὶ τὰ ὀπίσθια τῆς κεφαλῆς. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

C. I. A. II, 4157 (;).

1016. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς μέγα ἀνθέμιον. Ὑψ. 1,85 πλ. 0,55. Μάρμαρον πεντελήσιον.—Εὑρέθη κατὰ τὸν τοῦ Πιττάκη κατάλογον ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1836, κατὰ δὲ τὰ ἐν Ἀρχ. Ἐφημερίδι, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Πιττάκη γεγραμμένα, ἐν Πειραιεῖ.

Φέρει δύο ρόδακας καὶ ὑπὸ τούτους τὰς ἐξῆς ἐπιγραφάς:

Τηλεμαχος
Σπουδοκρατος
Φλυευς.

Ω τον αειμνηστου σ' αρετας παρα πασι πολιταις
κλεινον επαινον εχοντ' ανδρα ποθεινοτατον
παισι φιλει τε γυναικι· ταφου δ επι δεξια, μητερ,
κειμαι σης φιλιας ουκ απολειπομενος.

Ιεροκλεία
Οφιαδου
εξ Οίου

Πιττάκης 570. Kekulé 74. Sybel 3372. — Ἀρχ. Ἐφημερίς
1842 ἀρ. 748 μετ' εἰκόνας (Πιττάκης). — C. I. A. II, 2643.

1017. Ἐπιτύμβιος στήλη ἑλλιπής τὸ κάτω μέρος λή-
γουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον (ἀποκεκρουσμένον). Ὑψ. 0,95 πλ.
0,35. Μάρμαρον ὑμήττιον. — Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ ἐν ἔτει 1833.

Φέρει ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφὴν :

Γλυκερα

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ : Δε-
ξιὰ ἴσταται ὀρθία, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδῆρει χι-
τῶνι μετὰ διπλοῖδίου ἐζωσμένου, ἡ **Γλυκέρα**. φέρει δ' αὕτη
καὶ ἱμάτιον, ἀπὸ τῶν νώτων εἰς τὰ ὀπίσθια κατερχόμενον,
οὔτινος κρατεῖ τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων διὰ τῆς καθειμένης ἀρι-
στερᾶς χειρός, καὶ προτείνει τὴν δεξιὰν ἔμπροσθεν αὐτῆς
ἵσταμένῳ καὶ πρὸς αὐτὴν ἀναβλέποντι **κορασίῳ** ἐν χιτῶνι
μετὰ διπλοῖδίου ἐζωσμένου· καὶ τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει τοῦτο κα-
θειμένην, τὴν δὲ ἀριστερὰν μικρὸν ἀνυψωμένην, πρὸς τὴν Γλυ-
κέραν. Τέχνη καλῶν ἑλληνικῶν χρόνων.

Heydemann 497. Sybel 107. — C. I. A. II, 3572.

1018. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα,
ἑλλιπής τὸ κάτω μέρος. Ὑψ. 0,97 πλ. 0,38. Μάρμαρον πεν-
τελήσιον. — Εὐρέθη κατὰ Πιττάκην ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1837.

Φέρει ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφὴν :

Ἀσπασιος Αἰσχίνου Σκαμβωνιδης
Ευκλεία : Σωστρατη Ἀσπασια
Αἰσχίνης Ἀσπασίου Σκαμβωνιδης.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμένῳ πλαισίῳ : Ἀρι-
στερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν πο-

δῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Εὐκλεία**, ἥτις τῇ μὲν ἀριστερᾷ ἔλκει εἰς τὰ ἐμπρὸς τὸ ἱμάτιον, παρὰ τὸν ἀριστερόν ὦμον, τῇ δὲ δεξιᾷ δεξιούται ἐμπροσθεν αὐτῆς ὀρθιον ἰστάμενον πωγωνοφόρον γέροντα ἐν ἱματίῳ, τὸν **Ἀσπάσιον**. Μεταξὺ τούτων, εἰς τὸ βάθος, ἴσταται ὀρθιος, πρὸς τὸν **Ἀσπάσιον** ἐστραμμένος, ἀνὴρ πωγωνοφόρος ἐν ἱματίῳ, ὁ **Αἰσχένης**. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή. Ἐργασία ἡμιτελής.

Πιττάκης 161. Kekulé 115. Sybel 103.— *Ἀρχ. Ἐφημερίς* 1841 ἀρ. 715.—C. I. A. II, 2542.

1019. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον (ἀποκεχρυσμένον), ἑλλιπῆς τὸ κάτω μέρος. Ὑψ. 1,13 πλ. 0,42. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Μαλθακή. Νικίππη χρ[ησ]τ[η].

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ: Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλὴν, ἡ **Μαλθακή**, ἥτις δεξιούται ἐμπροσθεν αὐτῆς ὀρθίαν ἰσταμένην ἐτέραν **γυναῖκα** ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ. Μεταξὺ τούτων ἴσταται ὀρθία κατ' ἐνώπιον ἐτέρά **γυνή** ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὰς χεῖρας, ὧν τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει αὐτὴ πρὸ τοῦ στήθους, τὴν δὲ ἀριστερὰν καθειμένην. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

Sybel 63.—C. I. A. II, 3914.

1020. Ἐπιτύμβιος στήλη ἑλλιπῆς ἄνω τε καὶ κάτω. Ὑψ. 0,94 πλ. 0,37. Μάρμαρον πεντελήσιον.— Εὐρέθη ἐν Ἀττικῇ.

Φέρει ἐπιγραφὴν:

[T]ιτθῆ
χρηστῆ.

ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακας καὶ ὑπὸ τούτους ἐγγεγλυμμένον πλαίσιον, ἐν ᾧ ἀνάγλυφον τῶν καλουμένων νεκροδείπνων: Ἐπὶ κλίνης κατακέκλιται ἄνθρω πωγωνοφόρος ἐν ἱματίῳ στηρίζων τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα ἐπὶ προσκεφαλαίου· καὶ ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ κρατεῖ οὗτος κάνθαρον, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς λαμβάνει ἔδεσμά τι ἐκ τῶν ἐπὶ τραπέζης, πρὸ τῆς κλίνης, παρακειμένων. Παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ κάθεται, πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Τέτθῃ**, ἣτις τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἔλκει πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ ἱμάτιον, παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὤμον. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων, κοινή.

Εὐρετήριον Ἄρχ. Ἑταιρίας 3162. — Le Bas-Reinach: *Mon. Fig.* πίν. 70. — C. I. A. II, 4196.

1021. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα, ἐλλιπῆς τὸ κάτω μέρος. Ὑψ. 1,27 πλ. 0,42. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐπὶ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Χοιρινὴ
τιτθῆ.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαίσιῳ: Ἀριστερὰ κάθεται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλὴν, ἡ **Χοιρίνη**, ἣτις δεξιοῦται ἐτέραν ἔμπροσθεν αὐτῆς ἵσταμένην **γυναῖκα**, τὸν αὐτὸν φέρουσιν ἱματισμόν. Μεταξὺ τούτων, εἰς τὸ βάθος, ἴσεται ὄρθιος, μικρὸν πρὸς τὴν Χοιρίνην ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἄνθρω ἐν ἱματίῳ τὰς χεῖρας ἔχων ἐσταυρωμένης. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

1022. Μεγάλῃ ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἔκτυπον ἀνθέμιον. Ὑψ. 3,16 πλ. 0,58. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀττικῇ, ἐν τῇ θέσει « Βραόνα ».

Ἐπὶ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Δαισιας
 Ευθιου
 Αλαιευ[ς]

(δύο ρόδακες)

Ευθιας
 Δαισιου
 Αλαιευς.
 Ευθυκριτος
 Δαισιου
 Αλαιευς.

Sybel 2483. — C. I. A. II, 1781.

1023. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀετωμάτιον, ἐλλιπῆς τὸ κάτω μέρος. Ὑψ. 0,86 πλ. 0,44. Μάρμαρον ὑμήτιον.

ὑπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφὴ, ἐξηλειμμένη νῦν, καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ, ἱκανῶς νῦν ἐφθαρμένον.

Ἄριστερά κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἣτις δεξιοῦται ἔμπροσθεν αὐτῆς ἰστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα ἐν ἱματίῳ. Μεταξὺ τούτων εἰκονίζεται μικρὰ νεᾶνες πρὸς τὴν καθήμενην γυναῖκα ἐστραμμένη, ἔλκουσα ἐκ τῶν ὀπισθεν τὸ ἱμάτιον τῇ δεξιᾷ, παρὰ τὸν δεξιὸν ὤμον. Ὅπισθεν τοῦ ἀνδρὸς ἴσταται γυνὴ ἐν χιτῶνι μετὰ διπλοιδίου ἐζωσμένου, τὰς χεῖρας ἔχουσα καθειμένας, ἀριστερά, ἦτοι πρὸς τὴν καθήμενην γυναῖκα ἐστραμμένη. Ὅπισθεν δὲ ταύτης, πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος ἐστραμμένη, ἑτέρα γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ κάθηται ἐπὶ θρόνου· φέρει δ' αὕτη ἐπὶ τῶν γονάτων βρέφος, ὃ εἶνε ἐνδεδυμένον ἱμάτιον καὶ τείνει νὰ περιπτυχθῇ αὐτὴν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

1024. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς τριγωνικήν προεξοχήν τοῦ λίθου, ἐφ' ἧς ἀναγεγλυμμένον ἀετωμάτιον

μετ' ἀκρωτηρίων, ἐλλιπής τὸ κάτω μέρος. Ὑψ. 1,01 πλ. 0,41. Μάρμαρον ὑμήτιον.

Ἰπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφὴ:

Ἰσιδοτος
Ἰσιδωρου
Μιλησιος

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐπὶ πλαστικῶς δεδηλωμένου ἐδάφους: Νεανίας περιβεβλημένος ποδῆρες ἱμάτιον, ὁ Ἰσιδοτος, ἴσταιται ὀρθίος κατ' ἐνώπιον εἰκονισμένος. Τὴν ὑπὸ τὸ ἱμάτιον ἀριστερὰν ἔχει πρὸ τοῦ στήθους, τὴν δὲ δεξιὰν κατὰ τὸ πλάγιον τοῦ σώματος· κρατεῖ δὲ ἐν τῇ ἄκρᾳ χειρὶ κύλινδρον. Τέχνη χρόνων μεταγενεστέρων ἐλληνικῶν ἢ ρωμαϊκῶν.
Sybel 452.

1025. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀνθέμιον (ἀποκεκρουσμένον τὸ πλεῖστον μέρος). Ὑψ. 1,30 πλ. 0,45. Μάρμαρον ὑμήτιον. — Εὐρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ.

Ἰπὸ τὸ γείσωμα τρίστιχος ἐπιγραφὴ ἀποξεσθεῖσα ἐν παλαιῶς χρόνις, ἐξ ἧς διακρίνεται «[Ἐρ]μογενους». Ἰπὸ ταύτην δύο ρόδακες, ὧν τὰ φύλλα ἦσαν χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένα. Ἰπὸ τούτους ἀνάγλυφον τῶν καλουμένων νεκροδείπνων, καὶ ὑπὸ τοῦτο ἐπιγραφὴ:

Ἐπιγενης Ἐρμογενους.

Πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἐν ἱματίῳ καλύπτοντι μόνον τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος, ὁ Ἐπιγένης, κατακέκλιται ἐπὶ κλίνης τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα στηρίζων ἐπὶ προσκεφαλαίου καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ κρατῶν κάρθαρρον. Παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ κάθηται πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένη γυνὴ ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλὴν, οὗ τὸ κράσπεδον κρατεῖ τῇ ἀριστερᾷ παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὤμον· τὴν δεξιὰν ἔχει αὕτη ἐπὶ τῶν γο-

νάτων. Ἐμπροσθεν τῆς κλίνης τράπεζα πλήρης ἐδεσμάτων.
Τέχνη μεταγενεστέρων ἑλληνικῶν χρόνων.

Kekulé 64. Sybel 536.—Lenormant: Voie sacrée σ. 142.—
C. I. A. II, 3654.

1026. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα.
Ἦψ. 1,14 πλ. 0,45. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἰπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Κώτιον

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ: Ἄρι-
στερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδῆρει
χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Κώτιον**, δεξιουμένη ἐτέραν **γυναῖκα**
πρὸ αὐτῆς ἵσταμένην, ἐνδεδυμένην ποδῆρη χιτῶνα καὶ ἱμά-
τιον καλύπτον καὶ τὴν κεφαλὴν. Ὅπισθεν ταύτης ἵσταται
ἐτέρα **γυνὴ** ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ πρὸς τὴν **Κώτιον**
καὶ αὕτη ἐστραμμένη. Πρὸ τῶν δύο δὲ τούτων ἵσταμένων γυ-
ναικῶν ἵσταται μικρὰ **παῖς** ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ
πρὸς τὴν **Κώτιον** ἐστραμμένη. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

C. I. A. II, 3890.

1027. Ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς ἀέτωμα.
Ἦψ. 0,92 πλ. 0,39. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἰπὸ τὸ γείσωμα ἐπιγραφή:

Τιθη

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ: Γυνὴ ἐν ποδῆρει χι-
τῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Τιθη**, κάθηται ἐπὶ θρόνου δεξιὰ ἐστραμ-
μένη, καὶ τὴν μὲν δεξιὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων, τῇ δὲ ἀρι-
στερᾷ κρατεῖ τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου παρὰ τὸν ἀριστερὸν
ὤμον. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Conze: *Allische Grabreliefs* I, ἀρ. 42 πίν. 21.

1028. Μεγάλῃ ἐπιτύμβιος στήλη λήγουσα ἄνω εἰς

ἀνθέμιον, ἑλλιπὴς τὸ κάτω μέρος. Μάρμαρον λευκόν. Ἔχειτο ἐν Τήνῳ.

Ἰπὸ τὸ γείσωμα, ἐν ᾧ πλαστικῶς δεδηλωμένον κυμάτιον, ὑπῆρχεν ἐν τῷ κορμῷ τῆς στήλης γραπτὸς κόσμος.

Ἰπὸ τὸν γραπτὸν τοῦτον κόσμον ὑπάρχουσι δύο ρόδακες, ὑπὸ τούτους ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ, καὶ ὑπὸ τοῦτο ἐπιγραφὴ:

Νίκη Δωσιθεου Θασια
χρηστη και φιλοστοργε χαιρε.

Ἄριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ (πρόσωπον ἀποκεκρουσμένον) ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλὴν, ἡ **Νίκη**, ἥτις τῇ μὲν ἀριστερᾷ κρατεῖ τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου παρὰ τὸν ἀριστερόν ὦμον, τῇ δὲ δεξιᾷ δεξιούται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὄρθιον ἰστάμενον νεανέα ἐνδεδυμένον ποδῆρες ἱμάτιον περικαλύπτον τὸ σῶμα καὶ τὸν ἀριστερόν βραχίονα. Παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς ἵσταται ὄρθιον πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένον **κοράσιον**, ἐνδεδυμένον ἀχειρίδωτον χιτῶνα καὶ κρατοῦν τῇ δεξιᾷ ριπίδιον.

Πιττάκης 562. Kekulé 53. Sybel 543.—C. I. G. 2346^c.—Expéd. de Morée III, πίν. 18.—Friederichs-Wolters: *Bausteine* ἀρ. 1801.

1029. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' αἰτωματίου ἀναγεγλυμμένου. Ἰψ. 0,61 πλ. 0,29. Μάρμαρον λευκόν.

Φέρει ἐπιγραφὴν:

Καλλιας. Μαλθακη.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ: Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ποδῆρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἡ **Μαλθάκη**, ἥτις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιούται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὄρθιον ἰστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα ἐν ἱματίῳ, τὸν **Καλλιάν**, χειρονομοῦντα τῇ ἀριστερᾷ ἐν σχήματι

προσαγορεύσεως. Ὅπισθεν τούτου ἴσταται γυνή ἐν ποδήρει χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, πρὸς τὴν Μαλθάκην καὶ αὕτη ἐστραμμένη, ἔχουσα τὴν δεξιὰν παρὰ τὸ στήθος καὶ ἐπ' αὐτῆς στηρίζουσα τὸν ἀγκῶνα τῆς ἀριστερᾶς, ἐφ' ἧς, πρὸς τὰ ἄνω φερομένης, ἐπακουμβᾶ τὴν κεφαλὴν. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 559ⁱ.—C. I. A. II, 3817.

1030. Ἐπιτύμβιος στήλη ἑλλιπῆς ἄνω τε καὶ κάτω. Ὑψ. 0,46 πλ. 0,37. Μάρμαρον πεντελήσιον.— Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ.

Σώζονται δύο ρόδακες, ὧν τὰ φύλλα ἦσαν τὸ πάλαι χρώματι δεδηλωμένα. Ἀνωθεν καὶ κάτωθεν αὐτῶν ἐπιγραφαί :

Χαιρεστρατη Μεν[ε]ρατος
[Ι]αριεως [γυνη].

(δύο ρόδακες)

Μητρος παντοτεκνου προπολις| σεμνη τε γεραιρα
τωιδε ταφωι κειται| Χαιρεστρατη ην ο συνευνοσ
εστερξεν| μεν ζωσαν επενθησεν δε θανουσαν· |
φωσ δ' ελιπ' ευδαιμων παιδασ παιδων επιδουσα.

ὑπὸ τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο ἀνάγλυφον ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαίσιῳ : Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἢ **Χαιρεστράτη**, τὴν δεξιὰν ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἀπτομένη τοῦ κραπέδου τοῦ ἱματίου. Ἐμπροσθεν αὐτῆς ἴσταται, πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένη, μικρόσωμος νεᾶνις ἐν χιτῶνι μετὰ διπλοῖδίῳ ἐζωσμένου, ἧτις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει καθειμένην, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ φέρει τύμπανον, τὸ τῆς Κυβέλης (ἧς ἱέρεια ἦτο ἡ θανουσα) σύμβολον. Τέχνη τῆς Δ'. ἑκατονταετηρίδος.

Sybel 505.—*Φιλολογία* 1861 σ. 327 ἀρ. 10 (Κουμανούδης).—C. I. A. II, 2116.—Conze : *Attische Grabreliefs* I ἀρ. 95 πίν. 37

1031. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον λήγον ἄνω εἰς ἀέτωμα,

ἐλλιπές τὸ κάτω μέρος. Ὑψ. 0,44 πλ. 0,41. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ὑπὸ τὸ ἐπιστύλιον ἐπιγραφή :

Σωσιππος Σωσιππος Σωστρατος
 Αγρυληθεν. Αγρυληθεν. Αγρυληθεν.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ. Ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἐν ἱματίῳ, ὁ **Σώσιππος**, ὅστις τὴν μὲν ἀνυψωμένην ἀριστερὰν θὰ ἐστήριζεν ἐπὶ χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένης ράβδου, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιούται ἔμπροσθεν αὐτοῦ ὄρθιον ἰστάμενον πωγωνοφόρον γέροντα, τὸν **Σώστρατον**, ὅστις εἶνε περιβεβλημένος ἱμάτιον καὶ ἐστήριζε τὴν ἀριστερὰν μασχάλην ἐπὶ μὴ ὄρατῆς ἐν τῷ λίθῳ, ἅτε ὑπὸ τοῦ ἱματίου καλυπτομένης, ράβδου. Ὅπισθεν τοῦ καθημένου ἀνδρὸς ἴσταται ὄρθιος πρὸς αὐτόν, ἥτις δεξιὰ ἐστραμμένος, ἕτερος πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἐν ἱματίῳ, **Σώσιππος**. Ἐλλείπει τὸ κάτω μέρος τῶν σωματῶν καὶ τῶν τριῶν ἀνδρῶν. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

Sybel 517, Pervanoglu : *Grabsteine* σ. 67, 69.—C. I. A. II, 1711.

1032. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' αὐτωματίου, ἐλλιπῆς τὸ κάτω μέρος. Ὑψ. 0,55 πλ. 0,34. Λίθος λευκός — Εὐρέθη ἐν Πειραιεὶ ἐν ἔτει 1836.

Φέρει ἐπιγραφὴν :

[A]ρίστη. Μίκα.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον (ἐλλιπές τὸ κάτω μέρος) ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ : Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν ἱματίῳ καὶ χιτῶνι, ἡ **Μίκα**, ἥτις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιούται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὄρθιαν ἰσταμένην γυναῖκα ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, (οὗ τὸ κράσπεδον ἔλκει αὕτη τῇ ἀριστερᾷ παρὰ τὸν ἀριστερόν ὦμον), τὴν **Ἀρίστην**. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

Heydemann 451. Sybel 162.—*Αρχ. Ἐφημερίς* 1842 ἀρ. 865 μετ' εἰκόνας.—C. I. A. II, 3488.

1033. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον ἑλλιπὲς ἄνω τε καὶ κάτω. Ὑψ. 0,53 πλ. 0,26. Μάρμαρον ὑμήτιον.

Παῖς, ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καταλείπον γυμνὸν τὸ δεξιὸν τοῦ θώρακος καὶ κρεμάμενον τὸ ἕτερον ἄκρον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ πῆχεως καλύπτον δ' ὀλόκληρον τὸν βραχίονα, ἵσταται ὄρθιος, κατ' ἐνώπιον εἰκονισμένος, καὶ κρατεῖ ἐν τῇ καθεϊμένη δεξιᾷ *πτηρόν*, ὃ προτείνει *κυνὶ* δασυμάλλω ἀναπηδῶντι ἵνα ἀρπάσῃ αὐτό. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

1034. Ἐπιτύμβιος στήλη μετ' αἰτωματίου, ἑλλιπὲς τὸ κάτω μέρος. Ὑψ. 0,44 πλ. 0,33. Μάρμαρον ὑμήτιον. — Εὐρέθη ἐν τῷ παρὰ τὸ Δίπυλον ἀρχαίῳ νεκροταφείῳ.

Φέρει ἐπιγραφὴν :

Φίλεια.

Νικησώ.

καὶ ὑπὸ ταύτην ἀνάγλυφον (ἑλλιπὲς τὸ κάτω μέρος) ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ: Δεξιὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἣ **Νικησώ**, ἣτις τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ τῶν γονάτων, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιούται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὀρθίαν ἵσταμένην γυναίκα ἐν ἱματίῳ καὶ χιτῶνι καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλὴν (οὗ τὸ κράσπεδον ἔλκει αὕτη τῇ ἀριστερᾷ εἰς τὰ ἔμπρός), τὴν **Φίλειαν**. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Sybel 163. — Conze : *Attische Grabreliefs* I, ἀρ. 142 πίν. 43. — C. I. A. II, 4224.

1035. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης μετ' ἀνθεμίου καὶ ἐπιγραφῆς μεταγενεστέρων χρόνων :

Ἡρακῶν χαιρε.

ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν δύο *δελφῖνες*, ἀντιμέτωποι. Ὑψ. 0,61 πλ. 0,45. Μάρμαρον πεντελήσιον. — Εὐρέθη ἐν Ἀθήναις.

Bull. de corr. hellénique 1880 σ. 482 (Μυλωνᾶς). — C. I. A. II, 3771.

1036. Ἐπιτύμβιος στήλη ἑλλιπῆς τὰ κάτω. Ὑψ. 0,40 πλ. 0,41. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ ἀνάγλυφον: Δεξιὰ κάθεται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ καλύπτοντι καὶ τὴν κεφαλὴν, τὴν ἀριστερὰν ἔχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς δεξιουμένη ἔμπροσθεν αὐτῆς ὀρθίαν ἰσταμένην ἑτέραν γυναικα ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἣτις χειρονομεῖ τῇ ἀριστερᾷ ἐν σχήματι προσαγορεύσεως. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Conze: *Attische Grabreliefs* I, αρ. 146 πίν. 43.

1037. Ἐπιτύμβιον ἀνάγλυφον μετ' αἰτωματίου καὶ παραστάδων. Ὑψ. 0,60 πλ. 0,34. Μάρμαρον ὑμήτιον.

Φέρει τὴν αὐτὴν, ἣν καὶ τὸ ὑπ' αρ. 1033 παράστασιν, δηλ. παιδα καὶ κύνα, σὺν μόνῃ τῇ διαφορᾷ ὅτι ἐνταῦθα τὸ πτηνὸν ἐφάπτεται τῆς τοῦ κυνὸς κεφαλῆς. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων, κοινή.

1038. Ἐπιτύμβιος στήλη ἑλλιπῆς ἄνω τε καὶ κάτω. Ὑψ. 0,57 πλ. 0,47. Μάρμαρον ὑμήτιον.—Εὐρέθη πιθανῶς ἐν Πειραιεῖ, ἅτε ἐκ Συλλογῆς τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἐγκατεστημένου Α. Δοκοῦ προερχόμενον.

Ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ ἀνάγλυφον: Ἀριστερὰ κάθεται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένη, γυνὴ ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ, ἣτις τῇ μὲν ἀριστερᾷ ἔλκει εἰς τὰ ἔμπρὸς τὸ ἱμάτιον παρὰ τὸν ἀριστερόν ὦμον, τῇ δὲ δεξιᾷ δεξιούται ἔμπροσθεν αὐτῆς ὀρθίον ἰστάμενον πωγωνοφόρον ἄνδρα ἐν ἱματίῳ. Τέχνη ἑλληνικῶν χρόνων.

Εὐρετήριον Γεν. Ἐφορείας 1029 (*Ἀρχ. Δελτιον* 1889 σ. 147, 49).

1039. Ἐπιτύμβιος στήλη ἑλλιπῆς ἄνω τε καὶ κάτω Ὑψ. 0,38 πλ. 0,30. Μάρμαρον πεντελήσιον.

Ἐν ἐγγεγλυμμένῳ πλαισίῳ ἀνάγλυφον : Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἐν ἱματίῳ, ὅστις τὴν μὲν ἀνυψωμένην ἀριστερὰν ἐστήριζεν ἐπὶ χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένης ράβδου, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιούται ἐμπροσθεν αὐτοῦ ὄρθιον ἰστάμενον ἕτερον πωγωνοφόρον ἄνδρα ἐν ἱματίῳ. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων.

1040. Ἐπιτύμβιος στήλη ἐλλιπῆς ἄνω καὶ κάτω. Ἰψ. 0,58 πλ. 0,37. Μάρμαρον πεντελῆσιον.

Φέρει ἐπιγραφὴν ἐξηλειμμένην νῦν καὶ ὑπ' αὐτὴν ἀνάγλυφον ἐν πλαισίῳ : Μικρὸς παῖς περιβεβλημένος τὰ σκέλη ἱματίῳ ὀκλάζει χαμαὶ τὴν κεφαλὴν δεξιὰ ἔχων ἐστραμμένην· καὶ τὴν μὲν ἀριστερὰν ἔχει ἐπὶ σφαίρας, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κειμένης, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ κρατεῖ πτηνὸν (ἀποκεκρουσμένον). Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων, κοινή.

1041. Ἄνω μέρος ἐπιτυμβίου στήλης μετ' ἀνθεμίου. Ἰψ. 0,93 πλ. 0,52. Μάρμαρον λευκόν.

Φέρει ἐπιγραφὴν :

Καλλίας

καὶ ὑπὸ ταύτην δύο ρόδακας, ὧν τὰ φύλλα ἦσαν χρώματι δεδηλωμένα.

1042. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βᾶσιν (γύψω συμπεπληρωμένος : ὕψ. 0,96) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,24) καὶ ἐπιγραφῆς :

Κυδροκλῆς Βαικυλο Κωος. Στεφανος Κυδροκλεος Κωος.

—Εὐρέθη ἐν Πειραιεῖ, ἐν ἔτει 1841.

Ἀριστερὰ κάθηται ἐπὶ θρόνου, δεξιὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἐν ἱματίῳ, ὁ **Κυδροκλῆς**, ὅστις τὴν μὲν ἀνυψωμένην ἀριστερὰν ἐστήριζεν ἐπὶ χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένης ράβδου, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δεξιούται ἐμπροσθεν αὐτοῦ

ὄρθιον ἰστάμενον νεανίαν ἐν ἱματίῳ (καλύπτοντι τὸ μέσον τοῦ σώματος καὶ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα), τὸν υἱὸν αὐτοῦ Στέφανον. Τούτῳ ἔπεται μικρόσωμος νεανίας, ὁ δούλος αὐτοῦ, φέρων τῇ ἀριστερᾷ τὴν ἀσπίδα τοῦ κυρίου του. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων, κοινή.

Heydemann 177. Sybel 227.—'Αρχ. 'Εφημερίς 1840 ἀρ.539 μετ' εικόνας (Πιττάκης).—Le Bas-Reinach : *Mon. Fig.* πίν. 80.
—C. I. A. II, 3124.

1043. Μαρμάρινον ἐπιτύμβιον μόνωτον ἀγγεῖον, λήκυθος, κολοβὸν τὸν λαιμὸν καὶ τὴν βᾶσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον : ὕψ. 1,04) μετ' ἀναγλύφου (ὕψ. 0,24) ἐν τῇ κοιλίᾳ :

Δεξιὰ κάθεται ἐπὶ θρόνου, ἀριστερὰ ἐστραμμένος, πωγωνοφόρος ἀνὴρ ἐν ἱματίῳ δεξιούμενος ἔμπροσθεν αὐτοῦ ὄρθιον ἰστάμενον θωρακοφόρον ἀνδρα, ὅστις φέρει πρὸς τούτοις συνεπτυγμένον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου ἀνηρητημένον ἱμάτιον καὶ ἐστήριζε τὴν ἀνυψωμένην ἀριστερὰν ἐπὶ δόρατος, ὡς φαίνεται, χρώματι τὸ πάλαι δεδηλωμένου. Τέχνη ἐλληνικῶν χρόνων, κοινή.

Heydemann 174. Sybel 250.

1044. Ἐπιτύμβιον ἀγγεῖον μόνωτον, κολοβὸν τὴν βᾶσιν (γύψῳ συμπεπληρωμένον). Ὑψ. 0,84.

Διαφέρει τὸ σχῆμα πάντων τῶν ἐπιτυμβίων μονώτων ἀγγείων, τοῦ λαιμοῦ ὄντος μικροῦ καὶ παχέος καὶ τῆς κοιλίας ἐπιμήκουσ καὶ καθ' ἅπασαν σχεδὸν τὴν ἕκτασιν αὐτῆς ἰσοπαχοῦς.

Sybel 218.

(Ἔπεται συνέχεια ἐν Β'. τόμῳ).

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ (1)

(Αἱ ἄνευ τόνων λέξεις ἀπαντῶσιν ἐν ἐπιγραφαῖς).

Α

- * Ἀδασμῶν υἱὸς τοῦ Σαλώμ, 986.
 ** Ἀδδῆρα Θράκης, (τόπος εὐρέσεως), 40.
 Ἀγαθοκλῆ χαιρε, 742.
 Ἀγασίας Μηνοφίλου Ἐφεσίου, (γλύπτῃς), 247.
 Ἀγεμο ἢ Ἀγεσο, 6.
 * Ἁγία Τριάς, Ἴδε Δίπυλον.
 Ἀδα Σιμωνίδο, 956.
 * Ἀδριανός, 249.
 * Ἀθηνᾶ, 82, 127, 128 (Πνυκός), 129 (Βαρβάκειον), 234, 274-276 (ἐξ Ἐπιδαυρίας), 454, 533, 601, 660, 682, 699.
 * Ἀθηνᾶ Ἰγεία, 274.
 * Ἀθήνησι, (τόπος εὐρέσεως), 31, 34, 35, 43, 45, 54, 80, 82, 86, 105, 114, 127, 198, 227, 228, 233, 234, 246, 253, 261, 311, 312, 320, 321, 444, 450, 468, 476, 479-481, 503, 504, 519, 531, 538, 540-542, 554, 560, 561, 572-575, 588-592, 613, 627, 631, 632, 631, 658, 670, 672-674, 677, 678, 692-696, 699, 700, 703, 712, 713, 757, 760, 763, 767, 772, 773, 786, 788, 806, 809, 820, 825, 832, 835, 836, 842, 851, 866, 870, 879, 892, 895, 901, 907, 910, 913, 940, 943, 948, 962, 968, 969, 976, 987, 991, 1000, 1035. Ἴδε καί: Ἀσκληπιεῖον, Βαρβάκειον, Γουδί, Διονυσιακὸν θέατρον, Δίπυλον, Κατηφόρῃς, Ἁγίος Δημήτριος, Κεραμεϊκός, Ὀλυμπιεῖον.
 Ἀθηνῶδωρος Μυρριννοῖος, 883.
 Ἀγαθονικός, 930.
 Ἀγνοθεα, 980.
 * Ἀηγιωργίτικα, (τόπος εὐρέσεως), 57.
 * Ἀιγυλία, (τόπος εὐρέσεως), 230, 979.
 * Ἀἴγινα, (τόπος εὐρέσεως), 48, 53, 77, 714, 759, 791.
 * Ἀἴγιον, (τόπος εὐρέσεως), 192, 241, 242.
 αἰλουρος, 715.
 Αἰνεῖος, (δίσκος μαρμάρινος), 93.
 Αἰνησιδαμος, 923.
 Αἰσχίνης Ἀσπασίου, 1018.
 Αἰσχυτῆς Αἰσχίνο, 909.
 * Ἀκαρνανία, (τόπος εὐρέσεως), 735.
 Ἀκίς, 784.
 ἀκρίς, 39.
 ἀλάβαστρον, 732, 773, 884, 885.
 ἀλέκτωρ, 734.
 Ἀλκίας Φωκεύς, 751.
 Ἀλξήνωρ Ναξίος (στήλη ἐπιτυμβία), 39.
 * Ἀμαλθείας κέρας, 686.
 * Ἀμαζονομαχία, (ἐξ Ἐπιδαυρίας), 136-143.
 * Ἀμαζών, 705.
 Ἀμεινιχῆ Μικίωνος, 764.
 Ἀμεινοκλεῖα Ἀνδρομενος, 718.
 Ἀμεινοκρατῆς, 905.
 Ἀμεινοτελής, 905.
 * Ἀμοργός, (τόπος εὐρέσεως), 322-326, 482, 897.
 Ἀμφιδημος, 891.
 Ἀμφιπολις, 903.
 Ἀμφοττο, 739.
 Ἀναγυρασιος, 982.
 * Ἀνάφη, (τόπος εὐρέσεως), 897.
 * Ἄνδρος, (τόπος εὐρέσεως), 218, 219.
 ἄνθος, 55.
 Ἀντιβίος, 853.
 Ἀντιμαχος Ἀντιδίου, 853.
 Ἀντίνοος, 417, 418, 698.
 Ἀντιφάνης, (στήλη ἐπιτυμβία), 86.
 Ἀπόλλων; (γυμνὸν νεανίου ἀγάλμα

(1) Τὸν Πίνακα τοῦτον ἀντικαταστήσει ἐν τῷ Β'. τόμῳ ἕτερος πίναξ, πληρέστερος.

- ἀρχαϊκῆς τέχνης) 8 - 14, 20, 68 - 72.
- * Ἀπόλλων, 47, 215, 217 (ἀνάγλυφα ἐκ Μαντινείας), 223 (ἀγαλμάτιον ἐκ Σπάρτης), 230, 288, 466, 569, 685.
- * Ἀπόλλων Αιγίλευς, 230.
- * Ἀπόλλων ἐπὶ τοῦ ὄμφαλοῦ, (ἐκ τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου) 45.
- * Ἀπόλλων Δύκειος, 183.
- * Ἀπόλλων Πυθίος, 80.
- Ἀρισταγορα, 839, 1009.
- Ἀρισταρχου Τιμανδριδης, 907.
- Ἀριστεας, 712.
- Ἀριστη, 1032.
- Ἀριστηδης, 929.
- * Ἀριστίων, (στῆλη τοῦ Ἀρισίωνος), 29.
- Ἀριστιων Πειθιο, 950, 951.
- Ἀριστογειτων Νικιου, 941.
- Ἀριστοκλης, 29.
- Ἀριστοκρατης, ἴδε Γαθων καὶ Ἀριστοκρατης.
- Ἀριστομαχη, 942.
- Ἀριστομαχος, 712, 962.
- Ἀριστομενης Ἀριστομηδους, 230.
- Ἀριστοναυτης Ἀρχεναυτου, 738.
- Ἀριστονοη, 232, (ἀγαλμα ἐκ Ραμνῶντος).
- Ἀριστωνυμο Φανοστρατη, 905.
- Ἀριστυλλα, 766.
- Ἀριστωνυμος Ἀρισταιου, 712.
- Ἀριφραδης, 785.
- * Ἀρκαδία, (τόπος εὐρέσεως), 6, 57.
- Ἀρξίλλα, 809.
- * Ἀρτεμις (s), ξοανόμορφον ἀγαλμα ἐκ Δήλου, 1.
- Ἀρτεμισια, 759, 875.
- Ἀρχερμος, 21α.
- Ἀρχεστρατη, 722.
- Ἀρχιας Χαριλεω, 908.
- Ἀρχινο Τιμαναξ, 947.
- Ἀρχιππη Μειζιάδου, 737.
- Ἀσια, 767.
- * Ἀσκληπιεῖον Ἀθηνῶν, (τόπος εὐρέσεως), 182, 186, 189, 190, 340, 358, 441, 446, 451, 454, 481, 637, 639.
- * Ἀσκληπιός, 173 - 174 (ἐξ Ἐπιδαυρίας), 258, 263-270 (ἐξ Ἐπιδαυρίας), 296-298 (ἐξ Ἐπιδαυρίας), 323, 465, 675, 676, 702-704.
- Ἀσπασια, 1018.
- Ἀσπασιος Αἰσχινο, 1018.
- Ἀστινο Καλλιτομαχη, 950, 951.
- Ἀσωπιος Πολυκλεους, 867.
- * Ἀταλάντη, (τόπος εὐρέσεως), 240.
- * Ἀττική, (τόπος εὐρέσεως), 36, 78, 88, 379, 676, 722, 727, 744, 770, 789, 839, 844, 858, 863, 896, 1022. Ἴδε καὶ Βάρι, Βελανιδέζα, Βουρβά, Καλύδεια, Κερατιά, Κορωπί, Κουκουδάονες, Λαμπρική, Λαύριον, Λεβί, Λιόσια, Μαρούσι, Μενίδι, Ραμνῶς, Σεπόλια, Σπάτα, Τράχονες, Χασιώτικα Καλύδεια, Ὀρωπός.
- Ἀυρηλια Ευποσια, 424.
- Ἀυτοκλης, 889.
- Ἀφρικανος, 285.
- Ἀφροδισια Μαγνησια, 925.
- * Ἀφροδίτη, 227, 238, 262 (ἐξ Ἐπιδαυρίας), 284-287 (ἐξ Ἐπιδαυρίας), 678, 681, 692, 710.

B

- Βακυλο Κυδροκλης, 1042.
- Βάχος, 255, 256, 685, 688, 689.
- Βακτηρία, ἴδε ράβδος.
- * Βαρβάκειον, (τόπος εὐρέσεως), 129, 443, 650.
- βάρβαρος, 623.
- * Βάρι, (τόπος εὐρέσεως), 79.
- * Βελανιδέζα, (τόπος εὐρέσεως), 29, 30, 844, 858, 934.
- βίβλος, (κύλινδρος), 817.
- * Βοιωτία, (τόπος εὐρέσεως), 739.
- Βορέας καὶ Ὀρειθιται, 133 - 134.
- * Βουρβὰ Ἀττικῆς, (τόπος εὐρέσεως), 81.
- Βουλαρχη, 913.
- βρέφος, 784, 814, 819, 914, 989, 991, 993, 1023.
- Βρισις, 903.
- Βυζαντια Ειρηνη, 989.

Γ

- Γαθων καὶ Ἀριστοκράτης, (ἀνάγλυφον), 32.
- Γαιος, 271.
- γαλή, 715.
- Γελων, 971.
- Γενεθλις, 276.
- Γηρυσ ισοτελης, 856.
- Γιγαντομαχία, 229.
- Γλυκερα, 1017.

Γοργόνειον, 697, (ἴδε καὶ Μίδουσα).
* Γουδί, (τόπος εὐρέσεως), 943.

Δ

Δαικπος, 903.
Δαισίας Εὐθίου, 1022.
Δαισιου Εὐθυκριτος, 1022.
Δαμασστρατη Πολυκλειδου, 743.
Δαμοκλεης, 754.
Δαρδάνιος, 282.
Δεινίας Φιλοκρατος, 858.
Δεινίας Ωαθεν, 934.
Δελφες, 940.
* Δελφοί, (τόπος εὐρέσεως), 64, 466.
Δεξικρατεία, 729, 919.
Δεξιλεως, 754.
Δερμυς, ἴδε Κιτυλος.
* Δῆλος, (τόπος εὐρέσεως), 1, 21, 21 α, 22, 23, 49, 130-135, 185, 247, 429, 552.
Δημήτηρ, (ἀνάγλυφον ἐξ Ἐλευσίνος), 126.
Δημητρια, 788.
Δημοκλειδης Δημητριο, 752.
Δημοκλης, 889.
Δημοκριτου Τιμαγορα, 940.
Δημοσθενης, 327.
Δημοστρατη, 736, 764.
Διευχης, 849.
Διοδωρα Αφροδισιου, 818.
Διοκλειδης Κυθηριος, 1013.
Διοκλεους Θεοφιλη, 916.
Διογνητου Χαριτω, 990.
Διόνυσος, 245, 283, 460.
* Διονυσιακὸν θέατρον Ἀθηνῶν, (τόπος εὐρέσεως), 45, 46, 257, 259, 260, 356, 419, 536, 559, 655, 666, 669, 674.
Διονυσιος, 806, 857.
* Δίπυλον, παρὰ τὸ Δίπυλον, (ἀρχαῖον νεκροταφεῖον, τόπος εὐρέσεως), 7, 7 α, 37, 67, 73, 83, 84, 87, 89, 90, 193, 220, 347, 365, 382, 484, 562, 563, 671, 704, 717, 722, 737, 738, 764, 765, 768, 774, 775, 782, 804, 823, 824, 831, 856, 884, 935, 966, 1015, 1025, 1034.
Δίφυλος, 920.
Διφυλος, 886.
Διών, 729, 760, 765, 904.
δῶρον, 29.
δράκων, ἴδε ὄφις.

Δυνατο Κριτοδημος, 1014.
Δωσιθεου Νικη, 1028.

Ε

Εγερτιος Καλλιο, 860.
Ειρηνη Βυζαντια, 989.
* Εκάτη, 53, 116-125, 303 (ἐξ Ἐπιδαυρίας).
Εκεδαμος, 734.
ἐλαία, 699.
* Ἐλευσίς, (τόπος εὐρέσεως), 5, 24-26, 27, 58-62, 99, 108, 126 (μέγα ἀνάγλυφον), 181, 200, 202, 254, 374, 470-475, 834.
Εμποριων, 969.
Ενδηλος, 754.
Επιγενης, 958, 1025.
** Επιδαυρία, (ἱερὸν Ἀσκληπιῦ, τόπος εὐρέσεως), 136 - 158, 262-310, 582.
** Επιδαυρος παλαιά, (τόπος εὐρέσεως), 63.
* Επίκουρος, 368.
Επικρατης Κηρισιου, 862.
Επιχαρης Πλατωνος, 736.
Εργοφιλου Καλλιππος, 976.
* Ἐρέτρια, (τόπος εὐρέσεως), 244, 383.
* Ερμαῖ τετραγώνου σχήματος, 49-52, 99-113, 196, 295, 313-316.
* Ερμαρχος, 368.
* Ερμηῆς, 54 (χριοφόρος), 218 (ἐξ Ἄνδρου), 240 (ἐξ Ἀταλάντης), 241 (ἐξ Αἰγίου), 243 (ἐκ Τροιζηνίας), 341 (ἐκ Ραμνοῦντος).
* Ερμηῆς ψυχοπομπός, 756.
Ερμογενοους Επιγενης, 1025.
* Ερωσ, 221, 222.
Ευανγελος Θεοφιλου, 919.
Ευανθης, 1011.
Ευαρχος Ηλειος, 995.
Εὐδουλεύς (ς), 181.
Ευδουλειδης Λαμυρθιου, 906.
Ευεμπολος, 778.
Ευθιου Δαισίας, 1022.
Ευθιππος, 953.
Ευθυκριτος Δαισιου 1022.
Ευκλεια, 1018.
Ευκρατης Νικοκρατος, 864.
Ευπολειμου Φιλιννα, 979.
Ευπραξις Πλαταινη, 725.
Ευταμια, 911.
Ευτυχος, 868.

Ευφροσυνη, 865.

Z

Ζεύς (:), 95.

Ζωπυρα, 817.

H

Ηγησανδρος Ηγησανδρου, 944.

Ηγησω, 837.

ήλακάτη, 792.

ήπαρ, 226.

Ηρακων, 1035.

* Ηρακλής, 42, 43, 250, 253, 366, 367, 684.

Ηρινη, 868.

* Ηρώδου Ώδεζον, (τόπος εύρέσεως), 177.

* Ηώς και Κέφαλος, 130-132.

Θ

Θαρριπη, 945.

Θεαγγελος, 754.

Θεαριδας Ακαρναν, 807.

Θέμις, 231 (άγαλμα έκ Ραμνούτων).

Θεοδοριδας, 239.

Θεοδωρος Ωαθεν, 727.

Θεοκριτος, 965.

Θεοφιλη Διοκλεους, 916.

Θεοφιλος Ισοτελης, 856.

Θεοφιλου Ευανγγελος, 919.

* Θερμοπούλαι, (τόπος εύρέσεως), 221.

* Θεσπιαί, (τόπος εύρέσεως), 32, 568, 742, 817, 818, 828, 829.

* Θεσσαλία, (τόπος εύρέσεως), 196, 740, 741, (Ώδε και Λάρισσα).

* Θεσσαλονίκη, (τόπος εύρέσεως), 434.

Θετταλη, 997.

Θεως, 956.

* Θήβαι, (τόπος εύρέσεως), 8, 675, 707, 708, 780.

* Θήρα, (τόπος εύρέσεως), 8, 675, 707, 708, 780.

Θους, 890.

Θρασυμηδου Δεξικρατεια, 919.

* Θυρέα, (τόπος εύρέσεως), 706.

I

Ιαπων Αθηναιος, (γλύπτης), 311-312.

Ιεροκλεια Οψιάδου, 1016.

Ιεροκλης, 232.

Ιεροφων, 769.

Ιερω, 837.

* Ιτιάς, 311.

* Ιόβας, 457.

ίππεύς, 828, 835.

Ισιδοτος Ισιδωρου, 1024.

Ιφιστιαδης, 712.

Ιωνιδης, 862.

Ιωνος Πανυμαχος, 992.

K

κάλαθος, 816, 875.

Καλλιαδης Καλλικρατους 876.

Καλλιας, 757, 958, 988 1041.

Καλλιμαχος, 903.

Καλλιμητης, 923, 976.

Καλιππις, 814, 998.

Καλιππος Εργοφίλου, 976.

Καλλισταγορα, 988.

Καλλιστιον Νικομαχης, 895.

Καλλιστομαχη Αστινο, 950, 951.

Καλλιστρατη, 748, 760.

Καλλιστρατος, 971.

Καλλιστω Φιλοκρατους, 732.

* Καλύβια Άττικης, (τόπος εύρέσεως), 896.

κάνθαρος, 1025.

κάνιστρον, 815.

κάπρος, 178.

κάπρος Έρουμάνθιος, 43.

Καρυάτις, 640 (κεφαλή).

* Κάρυστος, (τόπος εύρέσεως), 730.

κάτοπτρον, 765.

* Κατηφόρης Άγ. Δημήτριος, (τόπος εύρέσεως), 384-416, 463.

Κενταυρομαχία, 144-147 (έξ Έπιδαυρίας).

* Κεραμειός, (τόπος εύρέσεως), 71, 184, 754, 871, (πρβ. Δίκυλον).

* Κερατέα, (τόπος εύρέσεως), 769.

Κερων, 914.

Κέφαλος, Ώδε Ήώς.

κιονόκρανον, 85, 172 (έξ Έπιδαυρίας).

Κίτυλος και Δερμυς, 56.

Κλεοστρατη, 830.

Κλω, 719.

κλίνη, 55, 1025.

Κολλυτεις, 996.

Κομαλλις, 948.

* Κορινθία, (τόπος εύρέσεως), 584, 751.

* Κορωπί Ἀττικῆς, (τόπος εὐρέσεως), 41, 42.
 κοσμηταί, 384-416.
 * Κουκουβάκωνες, (τόπος εὐρέσεως), 724.
 Κρατινος, 988.
 Κρατιστω Ὀλυμπία, 975.
 * Κρήτη, (τόπος εὐρέσεως), 224, 355, 357, 595.
 κριός, 58, 819, 821 (ἴδε καὶ τράγος).
 Κριτοδημος Δυνατο, 1014.
 Κτησίας, 270.
 Κτησιλλα, 844.
 Κυδροκλεος Στεφανος, 1042.
 Κυδροκλής Βαικυλο, 1042.
 * Κύθνος, (τόπος εὐρέσεως), 37, 44.
 * Κύπρος, (τόπος εὐρέσεως), 66.
 κύων, 39, 730, 748, 769, 773, 776, 787, 788, 790, 827, 829, 869, 881, 882, 913, 934, 937, 981, 983, 1033, 1035.
 Κωτιον, 1026.

Λ

λαγιδεύς, 740, 741.
 λαγωγός, 794.
 * Λαμία, (τόπος εὐρέσεως), 239, 697.
 * Λαμπρικά, (τόπος εὐρέσεως), 41, 42.
 Λαμπτρεις, 924.
 Λαμυνθιος Μίλησιος, 906.
 Λαμυνθιου Ἀδα, 906.
 Λαμυνθιου Ευβουλιδης, 906.
 * Λάρισσα, (τόπος εὐρέσεως), 733, 734 (ἴδε καὶ Θεσσαλία).
 * Λαύριον, (τόπος εὐρέσεως), 74, 183, 229, 794, 890.
 * Λεβαδεία, (τόπος εὐρέσεως), 681.
 * Λεβί Ἀττικῆς, (τόπος εὐρέσεως), 33.
 λεοντοκεφαλαί, 163-171 (ἐξ Ἐπιδαυρίας).
 * Λέρνη Ἀργολικῆ, (τόπος εὐρέσεως), 188, 534.
 λέων, 42, 712, 770, 797-804.
 Λεων Σινωπευς, 770.
 Λεωσθενους Φανστρατη, 949.
 ληκύθιον, 730, 742, 745, 769, 840, 934, 987.
 λήκυθος, (μόνητον ἐπιτύμβιον ἀγ-
 γεῖτον), 810, 811-814, 816, 835-
 841, 843, 845-851, 912, 918,
 920, 945-952, 956-963, 965.
 * Λύσια, (τόπος εὐρέσεως), 839.
 * Λουκού, (τόπος εὐρέσεως), 706.

λουτροφόρος, (δίωτον ἐπιτύμβιον ἀγ-
 γεῖτον), 756, 757, 791, 792, 808,
 809, 815, 842, 844, 873, 884,
 885, 887, 889, 896, 899, 930-
 932, 935, 938, 941, 953-955,
 964, 984, 985.

Λυκινίδου Φιλοργος, 988.
 Λυκισκο Πρωτονικος, 917.
 Λυκουργος, 769.
 Λυκοφρονος Κυδαθηναιος, 879.
 Λυσανδρος, 713.
 Λυσίθεος, 754.
 Λυσικλειδης, 199 (ἄγαλμα ἐκ Ρα-
 μοῦντος).
 Λυσιμαχη, 849.
 Λυσιμαχος, 272.
 Λυσις, 949.
 Λυσιστρατη, 721, 729, 879.
 Λυσεας, 30 (στήλη τοῦ Λυσέου).

Μ

μαινάς, 261.
 * Μαντινεία, (τόπος εὐρέσεως), 215-
 217, 226, 698.
 * Μαροῦσι, (τόπος εὐρέσεως), 863.
 Μαλθακη, 1019, 1029.
 Μαρσῦας, 127, 215-217 (ἀνάγλυφα
 ἐκ Μαντινείας), 453.
 μάχαιρα, 772.
 Μεγακλής Μεγακλεους Παρμουσιος,
 231.
 * Μεγαλόπολις, (τόπος εὐρέσεως),
 501.
 * Μέγαρα, (τόπος εὐρέσεως), 13, 691.
 Μεγιστη Ἀργιτιμου, 710.
 Μέδουσα, 451, 452, 627, 628· ἴδε
 καὶ Γοργόνειον.
 * Μεθώνη, (τόπος εὐρέσεως), 687.
 Μειδίας Δεινιου, 844.
 * Μενίδι, (τόπος εὐρέσεως), 810.
 Μελησίας, Ονητοριδης, 754.
 Μελιτη Σποδοκρατος, 720.
 Μελπομενη, 193 (κεφαλή).
 Μενεκρατους Χαυρεστρατη, 1030.
 Μενεστρατος, 963.
 μῆλον, 741.
 * Μῆλος, (τόπος εὐρέσεως). 115, 235-
 238, 329, 424, 426, 459.
 Μικα, 765, 891, 1032.
 Μικίων Αἰαντοδωρου, 764.
 Μικινης Μελιθιοις, 852.
 Μικκιάδης, 21 α.

- * Μικρασία, (τόπος εὑρέσεως), 438, 453.
 Μιλακον Φιλης, 878.
 Μιλτιαδης, 725.
 Μινακος, 1013.
 Μνησιαδης, 961.
 Μνησιθεα, 874.
 Μνησικλεης, 961.
 Μνησιστρατη, 826, 830.
 Μνησιπτολεμος Νικοστρατου, 981.
 Μουσαι, 215-217 (ἀνάγλυφα ἐκ Μαντινείας).
 Μυναχη, 901.
 Μυννιον Χαϊρεστρατο, 763.
 Μυνος Σωτηριδου, 969.
 Μυρρινη, 915.
 * Μῶλος, (τόπος εὑρέσεως), 221, 424.

N

- * Νάξος, (τόπος εὑρέσεως), 14.
 Ναυσικρατης Σωκρατους, 939.
 Ναυσιστρατη, 822.
 νεκρόδειπνα (ἀνάγλυφα), 55.
 Νεοκλειδης, 754.
 Νεοφιλη, 948.
 Νηρηίδες, 156-157, 221, 222.
 Νικαγορα, 894.
 Νικανδρη, 1 (ἄγαλμα ἐκ Δήλου).
 Νικανδρος Παρμενοντος, 877.
 Νίκη, 135, 155, 159-162 (ἐξ Ἐπιδαυρίας), 225 (ἐκ Μεγάρων), 233.
 Νίκη Δωσιθεου, 1028.
 Νίκη Ἀρχέρμου (;), 21.
 Νικησω, 1034.
 Νικιπη, 1019.
 Νικιου Αριστογειτων, 941.
 Νικομαχης Καλλιστιον, 895.
 Νικομαχος, 754.
 Νικοπολις, 933.
 Νικοπτολεμη, 965.
 Νικοστρατος, 790, 946.
 Νικοστρατου Μνησιπτολεμη, 981.
 Νικω, 901.
 Νικω Γηρους, 856.
 Νικων, 230, 795, 868.

Ξ

ξοανόμορφα ἀγάλματα, 1-5.

O

Ὀδύσσεια, 312.

- Οινανθη, 839.
 οἰνοχόος, 990.
 * Ὀλυμπιεῖον ἐν Ἀθήναις, (τόπος εὑρέσεως), 47, 245, 248, 249, 250, 253, 378, 427, 445, 569-571, 593, 594, 683-686, 701, 702.
 Ολυνθια, 975.
 ὀμφαλός, 46.
 Ονησιχα Μενωνος, 928.
 ὀπλίτης, 731, 737, 738, 751, 809, 810, 815, 834, 836, 841, 844, 848, 1013.
 ὄρχηστρίς, 259, 260.
 * Ὀρχομενός, (τόπος εὑρέσεως), 9, 39.
 ὄφεις, 793, 927· ἴδε καὶ δρῶκων.
 Οφιαδου Ιεροκλεια, 1016.

Π

- Παιδευσις, 978.
 παῖς, 281 (ἐξ Ἐπιδαυρίας).
 Παμφιλος, 914.
 Πάν, 251, 252, 282, 574, 615, 667, 683.
 Πανδιος, 754.
 Πανφιλος, 787.
 Παναϊτιος Αμαξαντεος, 884.
 * Πάρος, (τόπος εὑρέσεως), 447.
 * Πάτριαι, (τόπος εὑρέσεως), 417, 418.
 Πατροκλεια Προκλειδου, 863.
 Παρμενοντος Νικανδρος, 877.
 Παυσιμαχος Ιωνος, 992.
 Πειθιο Αριστιων, 950.
 * Πειραιεύς, (τόπος εὑρέσεως), 76, 93, 113, 175 (Πλοῦτος), 176, 187, 195, 251, 258, 332, 467, 516, 530, 636, 638, 662, 710, 711, 714, 716, 718, 720, 721, 725, 726, 728, 743, 745, 748, 750, 753, 758, 766, 771, 778, 785, 816, 819, 853, 857, 872-883, 886-888, 894, 898, 899, 902, 903, 917, 918, 939, 963, 972, 978, 986, 989, 1003, 1010, 1013, 1016, 1018, 1030, 1032, 1038, 1042.
 Πεισια, 953.
 Πεισιθεα, 860.
 Πεισιστράτου βωμός, 80.
 * Πελοπόννησος, (τόπος εὑρέσεως), 566.
 περιστερά, 722.
 Πιατος, 920.
 πλαγγών, 776.

Πλανγών Τολμίδου, 749.
 Πλάτων, 537.
 Πλάτων Επιχαρου, 736.
 πλοῦτον, 999.
 πλοίου πρῶρα, 752, 887.
 Πλουταρχος, 264.
 Πλοῦτος, 175 (ἐκ Πειραιῶς).
 Πνύξ, (τόπος εὐρέσεως), 128.
 Πολυευκτος, 773.
 Πολυξεναια, 733.
 Πολυκλής, 842.
 Πολυκρατης, 842.
 Πολυξενη, 723.
 Ποσειδῶν, 235 (ἐκ Μήλου), 374, 377.
 Πραξαγορας, 295.
 Πραξιτελης Αθηναίος εποιοι, 697.
 Πραξιτελης Ωαθεν, 727.
 Πρίκων, 730.
 Προσοσια, 789.
 Προκλειδης, 737.
 Προκλής Προκλειδου, 737.
 πρῶρα πλοίου, 752, 887.
 Πρωτονικος Λυκισκου, 917.
 πτηνόν, 711, 715, 746, 748, 762, 773, 776, 778, 788, 817, 818, 829, 870, 894, 913, 914, 937, 981, 983, 992, 1033, 1037, 1040.
 * Πτῶν Βοιωτίας, (τόπος εὐρέσεως), 2-4, 10-12, 15-20, 68-70, 585, 586.
 Πυθαγορας, 537.
 Πυρρίας, 997.
 Πυρρῶνος Τοκκης, 1002.

Ρ

ράβδος, 712, 716, 719, 721, 725, 731, 758, 769, 777, 810, 816, 832, 840, 849.
 * Ραμνοῦς, (τόπος εὐρέσεως), 199, 203 - 214, 231, 232, 313 - 319, 576, 577, 833.
 * Ρήγεια, (τόπος εὐρέσεως), 380, 779, 999.
 ριπίς, 748, 1029.
 ροιά, 733.

Σ

* Σαλαμῖς, (τόπος εὐρέσεως), 719, 731, 826, 862.
 Σάτυρος, 239 (ἐκ Λαμίας), 245, 283, 467, 595, 599, 666, 669, 687.

Σειληνός, 257, 383, 494, 502.
 Σειρήν, 732, 757, 774, 775, 791, 896, 934, 970, 983.
 Σελινω, 901.
 * Σεπόλια, (τόπος εὐρέσεως), 865.
 Σέραπις, 438, 670.
 * Σικυών, (τόπος εὐρέσεως), 256, 567.
 Σίμος Μυρρινιστος, 772.
 Σιμωνιδου Αδα, 956.
 * Σκόπελος, (τόπος εὐρέσεως), 682.
 Σκύθης, 215-217 (ἀνάγλυφα ἐκ Μαντινείας), 823 καὶ 824 (ἀγάλματα).
 Σμικρος, 961.
 Σμικυθίων, 719.
 * Σμύρνη, (τόπος εὐρέσεως), 348, 362, 363, 448, 451, 452, 460, 547, 556.
 * Σπάρτη, (τόπος εὐρέσεως), 223, 252, 371.
 * Σπάτα Ἀττικῆς, (τόπος εὐρέσεως), 28, 76.
 Σποδοκρατος Μελιτη, 720.
 Σπουδοκρατος Τηλεμαχος, 1016.
 στέφανος, 55.
 Στεφανος Κυδροκλεος, 1042.
 στλεγγίς, 730, 742, 745, 747, 829, 873, 881, 888, 893, 934.
 Στρατιππος Ιφστιιαδης, 836.
 Στρατοκλεης Κεφαλιωνος, 915.
 Στρατοκλης, 915.
 * Σῦρος, (τόπος εὐρέσεως) 440, 492.
 σφαῖρα, 873, 981, 1040.
 Σωκρατους Ναυσικρατης, 939.
 Σωσιγενης, 937.
 Σωσιππος, 1031.
 Σωστρατη, 822, 933, 1015, 1018.
 Σωστρατος, 933, 1031.
 Σωτηριδου Μυνης, 969.

Τ

* Τάναγρα, (τόπος εὐρέσεως), 56, 500.
 * Τεγέα, (τόπος εὐρέσεως), 55, 178 - 180.
 Τελεσηγορος, 809.
 Τελεσιας, 898.
 Τελεσιφρων Μυρρινιστος, 883.
 Τελεσφορος, 231, 614.
 Τηλεμαχος Σπουδοκρατος, 1016.
 * Τήνος, (τόπος εὐρέσεως), 1028.
 Τιμολας Τιμιδου, 758.
 Τιμαναξ Αρχινο, 947.
 Τιμανδριδης Αρισταρχου, 907.

Τιμοξενη, 998.
 Τιμοδημο Τιμαγορα, 950, 951.
 Τιμαγόρα, 940, 950, 951.
 Τιτθη, 1020, 1027.
 Τοκκης Πυρρωνος, 1002.
 Τολμιδης Πιλαταιευς, 749.
 τράγος, 781, 783, 786, 805, 806.
 τράπεζα, 55, 990, 1025.
 * Τράχωνες, (τόπος εύρέσεως), 744.
 τρίγωνον, 791.
 Τρίτων, 221.
 * Τροιζηνία, (τόπος εύρέσεως), 243.
 τροχός, 884.
 Τυννιας Τυννανος, 902.

Υ

Υγίεια, 191, 192, 271-273 (εξ Ήπι-
 δαυρίας), 324, 700, 701.

Φ

Φαβουλλος, 303.
 Φαιδιμος, 81.
 Φαιδριας, 750.
 Φαιδωνιδης Σπουδαίου, 721.
 Φαιναρετη, 724.
 Φαινιππη, 719.
 Φανιας Φανιαδου, 935.
 Φανης, 754.
 Φανοστρατη, 905, 949, 993.
 Φανοστρατος, 758.
 Φανυλλα, 912.
 Φανα, 814.
 φιάλη, 990.
 Φιλεια, 949, 1034.
 Φιλια, 886, 872.
 Φιλης Μιλαχον, 878.

Φιλιππος Στρατωνος, 866.
 Φιλινα, 979.
 Φιλιτω, 963.
 Φιλοδημος, 809, 893.
 Φιλοκρατης Δεινιο, 858.
 Φιλοξενη, 836.
 Φιλοργος, 988.
 Φιλουργος Δουκινιδου, 988.
 Φιλοφρων, 945.
 Φιλτη, 909, 961.
 φοῦνιξ, 226, 986.
 * Φραγκόδρουσις, (τόπος εύρέσεως), 6.
 Φρασικλεια, 831.

Χ

Χαιρεστρατη, 713, 851, 1030.
 Χαιρεστρατος Χαιρεδημου Ραμνου-
 σιος, 231 (γλύπτης).
 * Χαिरώνεια, (τόπος εύρέσεως), 680.
 Χαριλεως, 908.
 Χαριτη, 1004.
 Χαριτω Διογνητου, 990.
 * Χασιώτικα Καλύβια, (τόπος εύρέ-
 σεως) 736.
 Χοιριννη, 1021.
 Χορηγος Χορηγιωνος, 892.
 Χρυσαλλις, 750.
 Χρυσανθις, 849.

Ψ

Ψυχη Στασιμης, 425.

Ω

Ωρειθουια, ἴδε Βορέας.
 * Ωρωπός, (τόπος εύρέσεως), 749.

GETTY RESEARCH INSTITUTE

3 3125 01360 4992

